NHẬM BẰNG CHU

Dương Lam dịch

Mùa hè năng tên Em

Mùa Hè Mang Tên Em

Nhậm Bằng Chu

DTV EBOOK

Ngôn Tình

Giới thiệu:

Đêm kết thúc chuyến du lịch trước khi tốt nghiệp, một nhóm học trò say rượu nằm xoài trên bãi biển. Gió biển thổi tan hơi men trong Thịnh Hạ, thúc đẩy cô làm một việc dũng cảm nhất trong suốt 18 năm đã sống – hôn trộm Trương Chú.

Một nụ hôn thận trọng, chớp nhoáng.

Nhưng đã có người nhìn thấy, rằng đêm ấy, là chàng trai hôn trộm cô gái trước tiên.

Một cái hôn kìm nén và thận trọng.

[Đời người chỉ trải qua một mùa hè, còn những lần khác, chỉ là bản sao gần giống.]

Mục lục

- Chương 1
- Chương 2
- Chương 3
- Chương 4
- Chương 5
- Chương 6
- Chương 7
- Chương 8
- Chương 9
- Chương 10
- Chương 11
- Chương 12
- Chương 13
- Chương 14
- Chương 15
- Chương 16
- Chương 17
- Chương 18
- Chương 19
- Chương 20
- Chương 21
- Chương 22
- Chương 23
- Chương 24
- Chương 25
- Chương 26
- Chương 27
- Chương 28
- Chương 29
- Chương 30
- Chương 31
- Chương 32

- Chương 33
- Chương 34
- Chương 35
- Chương 36
- Chương 37
- Chương 38
- Chương 39
- Chương 40
- Chương 41
- Chương 42
- Chương 43
- Chương 44
- Chương 45
- Chương 46
- Chương 47
- Chương 48
- Chương 49
- Chương 50
- Chương 51
- Chương 52
- Chương 53
- Chương 54
- Chương 55
- Chương 56
- Chương 57
- Chương 58
- Chương 59
- Chương 60
- Chương 61
- Chương 62
- Chương 63
- Chương 64
- Chương 65
- Chương 66
- Chương 67
- Chương 68

- Chương 69
- Chương 70
- Chương 71
- Chương 72
- Chương 73
- Chương 74
- Chương 75
- Chương 76
- Chương 77
- Chương 78
- Chương 79: Hết chính truyện
- Chương 80: Ngoại truyện 1: Môn đình thanh quý
- Chương 81: Ngoại truyện 2: Con đường đại học
- Chương 82: Ngoại truyện 3: Cẩm nang dạy hôn
- Chương 83: Ngoại truyện 4: Cõi lòng nhộn nhạo
- Chương 84: Ngoại truyện 5: Kỉ niệm nửa năm
- Chương 85: Ngoại truyện 6: Hẹn hò ngẫu hứng
- Chương 86: Ngoại truyện 7: Vật thể thuần mỡ
- Chương 87: Ngoại truyện 8: Khách chủ cùng vui
- Chương 88: Ngoại truyện 9: Hầu kết gợi cảm
- Chương 89: Ngoại truyện 10: Cả nhà sum họp
- Chương 90: Ngoại truyện 11: Cúi đầu thần phục
- Chương 91: Ngoại truyện 12: Này bạn Trương Chú
- Chương 92: Ngoại truyện 13: Giận dỗi trợ tình
- Chương 93: Ngoại truyện 14: Tiên nữ ngốc nghếch
- Chương 94: Ngoại truyện 15: Tập kích bất ngờ
- Chương 95: Ngoại truyện 16: Kết thúc toàn văn

Chương 1

Tháng Bảy đi qua, trận mưa dai dẳng kết thúc, vầng dương rạng rỡ leo cao, đất trời sạch trong như gột.

Sân trường trong kì nghỉ hè vắng không bóng người, ve sầu nấp trên tàng cây long não kêu râm ran không biết mệt.

Trong văn phòng, điều hòa phả khí lạnh vù vù, tiếng ve kêu hòa lẫn trong tiếng người nói chuyện rơi vào tai Thịnh Hạ.

“Thành tích ngữ văn của Thịnh Hạ vẫn rất tốt, bài văn này, ở trường ta đã có thể coi là văn mẫu chuẩn mực!”

Chủ nhiệm khối đọc bài thi cuối kì và phiếu điểm của Thịnh Hạ học kì trước, đưa ra lời bình luận trên, nói đoạn đưa bài làm cho người đàn ông hói đầu bên cạnh, “Thầy Vương, thầy cũng đọc thử xem.”

Thầy Vương nhận bài thi, mắt quét một lượt từ trên xuống, giọng nói dày khỏe phát ra từ khoang bụng: “Ừm, nét chữ rất được.”

Thịnh Hạ ôm cái cặp sách may từ vải bố, lẳng lặng ngồi trên chiếc sô pha da màu đen, vụng trộm ngước lên quan sát vị chủ nhiệm lớp mới: Vương Duy.

Trên cơ thể gầy nhom của thầy là cái đầu quá cỡ, trên đầu lưa thưa mấy sợi tóc chải nghiêng, da đầu bóng loáng, mày đậm mắt mỏng, quai hàm trông như bị nhét giẻ lau vào.

Trông thật chẳng thể liên tưởng tới nhà thơ Vương Duy chuyên viết về sơn thủy điền viên kia được.

Nghe thầy tự giới thiệu, biết là giáo viên hóa.

Cho một giáo viên dạy hóa đọc bài tập làm văn, người này còn có thể nhanh chóng lờ đi chủ đề chính đưa ra câu bình luận "chữ viết rất được", tạm không bàn tới năng lực thưởng thức văn học, chỉ riêng EQ thì đã thấy được là không hề thấp.

Chủ nhiệm khối nói: "Nhìn là biết ngay đã rèn chữ từ nhỏ."

Vương Liên Hoa vui vẻ ra mặt, cười tươi tiếp lời: "Chủ nhiệm có mắt nhìn, Thịnh Hạ bắt đầu luyện thư pháp từ năm 4 tuổi, bút lông hay bút máy đều đã luyện hết cả."

"Đám trẻ thời nay, chẳng được mấy đứa có thể kiên nhẫn ngồi luyện chữ đâu."

Vương Duy vội nói ngay: "Chính thế, những môn khác thì chỉ cần cố gắng là có thể theo kịp, tôi thấy bạn Thịnh Hạ đúng là một hạt giống tốt, để ở Nhị Trung thì thật lãng phí quá."

Vương Liên Hoa: "Thịnh Hạ chỉ hơi hổng ở vật lý và hóa học, sau này phải nhờ thầy Vương để ý hơn."

"Nên làm nên làm mà. Để em ấy vào lớp tôi, không dám nói…"

Vương Duy mới nói được nửa, những lời sục sôi đã bị tiếng nhạc vừa êm dịu lại vừa chói tai cắt đứt.

Đoạn dạo đầu của bài "Trăng soi hồ sen" vang khắp cả văn phòng, là tiếng chuông điện thoại của Vương Duy.

Thầy nghiêng người sang bên, chân duỗi về hướng ngược lại, lấy

điện thoại ra khỏi túi quần nhìn thử, lập tức lại tắt máy nói tiếp: "Về lớp tôi, không dám cam đoan sẽ thi đậu trường 985, nhưng việc học chắc chắn phải có tiến bộ. Kiến thức nền của em Thịnh Hạ không thể nói là kém được, lớp của tôi…"

Tiếng nhạc "Trăng soi hồ sen" lại vang lên, dường như đối phương rất kiên nhẫn.

Hàng mày Vương Duy như nhăn dính vào nhau, không tránh đi, chỉ trao cho chủ nhiệm khối và Vương Liên Hoa một cái nhìn xin lỗi rồi nhận máy bảo: "Đang bận, để chiều gọi lại!"

Đoạn không đợi đầu kia nói gì đã lập tức ngắt máy.

"Một học sinh trong lớp thôi." Vương Duy giải thích.

Chủ nhiệm khối chuyển chủ đề: "Chuyển em Thịnh Hạ vào lớp thầy Vương là việc đã được suy xét trước. Lớp thực nghiệm thì áp lực quá nặng, A6 của thầy Vương là hợp lý nhất, tuy không phải lớp thực nghiệm nhưng cũng đứng số một số hai trong khối, học sinh tốp 1 của khối cũng trong lớp thầy, kì thi chung của học kì trước còn đứng nhất thành phố."

Đứng nhất thành phố, Thịnh Hạ đã có nghe đến.

Học kì trước trường trung học phụ thuộc lần đầu tiên tham gia kì thi chung của thành phố, ôm trọn mười xếp hạng đầu tiên, người có thành tích đứng đầu còn bỏ xa người thứ hai, cả toán, văn đều đạt điểm tuyệt đối, tổ hợp tự nhiên chỉ kém 3 điểm so với điểm chuẩn.

Thịnh Hạ đứng thứ 10 ở Nhị Trung, xếp toàn thành phố thì thứ hạng đâu đó trên dưới hai nghìn.

Hôm công bố điểm, cả group lớp dậy tiếng oán than, toàn thể đám học sinh tốp đầu của Nhị Trung thảy như quả cà gặp

sương, ỉu xìu héo hắt.

Nếu nói trường trung học phụ thuộc tham gia kì thi chung của thành phố đã đem đến đòn giáng nặng nề cho các trường khác, vậy thì thành tích của vị thần tốp 1 kia chẳng khác đã túm tóc đè đầu lòng tự tôn của đám học sinh giỏi ở Nhất Trung Nhị Trung lên bài thi chà đạp không thương xót.

Nếu để đám đấy biết người này lại chỉ học ở một lớp bình thường ở trung học phụ thuộc, thì chẳng biết sẽ có cảm nghĩ thế nào.

Còn cô, sẽ phải học cùng lớp với người này?

Vương Liên Hoa lại vô cùng hài lòng với tin này, đôi mày nhướng nhẹ, ánh mắt rực sáng, khóe môi cong cong, khe khẽ gật đầu, để lộ ra cái nhìn khen ngợi.

Trên mặt Vương Duy cũng lấp lánh tự hào, trong giọng điệu nghe như trách móc xen lẫn khoan dung: "Em này lúc mới nhập học thành tích rất bình thường, đến tận khi chia ban tự nhiên xã hội vẫn không có gì nổi bật, vậy nên mới được xếp vào lớp tôi, sau khi vào lớp thì vẫn luôn đứng nhất. Chỉ là em này cũng khó bảo, ỷ thành tích tốt mà rất hay thế nọ thế kia, không chịu theo quy củ."

Chủ nhiệm khối nói: "May mà còn ở lớp thầy Vương, chứ thế đã nghe lời lắm rồi."

Vương Liên Hoa không thể không nghe hiểu, tiếp lời: "Nói vậy nghĩa là, cả về mặt dạy học hay quản lớp thầy Vương đều phải rất giỏi."

Vương Duy: "Cũng không hẳn, chỉ cần thật lòng nghĩ cho học sinh, bọn nó học tốt, nhân phẩm đàng hoàng, vậy là không phụ lòng tin của nhà trường và phụ huynh rồi."

“Vậy thì tôi yên tâm rồi.” Vương Liên Hoa cười bảo, giọng nói điềm đạm có vẻ rất hài lòng với cuộc gặp mặt hôm nay.

Ba người lớn trao đổi xung quanh tờ phiếu điểm. Đêm qua Thịnh Hạ không ngủ đủ giấc, bây giờ đã bắt đầu gà gật. Tiếng người trò chuyện dần bị tiếng ve râm ran thay thế, không những thế cô còn cảm thấy chúng có nhịp điệu.

Phải đến khi Vương Liên Hoa đứng dậy trước tiên, miệng không ngừng nói lời cảm kích, Thịnh Hạ mới đứng dậy theo, mím môi trông như mỉm cười.

“Vậy Thịnh Hạ đành nhờ các thầy.”

“Nhờ vả gì, cho tôi gửi lời hỏi thăm tới bí thư Thịnh.”

“Anh ấy có cuộc họp quan trọng đột xuất, chứ vốn là cũng định cùng tới đây.”

Ra khỏi văn phòng, Vương Liên Hoa khéo léo từ chối đề nghị đưa về của chủ nhiệm khối, nói là muốn dạo quanh sân trường. Hai mẹ con đi cầu thang xuống tầng một.

Khu dạy học không một bóng người.

Vương Liên Hoa chỉ tấm biển lớp 12A6, quay sang rỉ tai Thịnh Hạ: “Đúng là trường phụ thuộc có khác, cả phòng học cũng đặc biệt như vậy.”

Thịnh Hạ gật gù, quan sát nơi mình sẽ học tập trong một năm tới.

Lớp học này không giống với bất cứ lớp học nào cô từng ngồi.

Hành lang rất rộng, muốn đánh cầu lông ở đây cũng đủ chỗ. Lớp

học có ba cánh cửa, tường hai bên chỉ cao cỡ bàn học, bên trên là cửa sổ kính choán cả mặt tường, cả cửa cũng dùng cửa kính, cả căn phòng học sáng sủa không góc khuất, nhìn một cái là thấy hết.

Bảng đen chia làm ba, ở giữa là bảng tương tác thông minh, hai bên là phần bảng đen có thể dịch chuyển.

Bàn học trong lớp cũng được sắp xếp rất lạ, tổng cộng có ba dãy ngồi bàn đôi, ngoài ra còn một dãy là bàn đơn, kê sát tường, không có bàn đôi.

Hoàn cảnh xa lạ và khác biệt khiến Thịnh Hạ thoáng đăm chiêu.

Trường trung học phụ thuộc đại học Nam Lý là trường cấp 3 tốp đầu thành phố Nam Lý, dù xét toàn tỉnh cũng vẫn là trường tốp 1 tốp 2, tỉ lệ đậu những trường đại học hàng đầu vượt quá 90%. Bước chân vào trung học phụ thuộc Nam Lý cũng tương đương bước được nửa bàn chân vào các trường đại học trọng điểm.

Kì thi vào lớp 10 Thịnh Hạ thi không tốt nên mới vào Nhị Trung. Hai năm trôi qua, thành tích dần dần leo lên tốp đầu. Nhưng ở Nhị Trung, hạng 10 của khối cũng chỉ có thể vào trường tốp của tỉnh.

Nghe nói khi cô muốn chuyển trường, Nhị Trung đã hết lời giữ lại, nói làm lông đuôi của chim phượng chẳng bằng làm mào trên đầu gà, còn cam đoan Nhị Trung sẽ dành cho Thịnh Hạ sự quan tâm và giáo dục tốt nhất để cô có thể đậu vào các trường hàng đầu của đề án 211.

Thịnh Minh Phong vừa nghe cụm “mào gà” là ba máu sáu cơn đã nổi lên. Vốn ông chỉ chịu không nổi mấy lời trách móc “Không có trách nhiệm với Thịnh Hạ” “Không biết suy tính lâu dài cho con gái” nên mới tính chuyện chuyển trường, nhưng giờ thì cũng đã kiên định ý nghĩ này.

Thành tích vào lớp 10 của Thịnh Hạ quả thực quá tệ, còn không đủ để vào Nhất Trung, tất nhiên không thể chen vào trung học phụ thuộc được. Bây giờ chẳng dễ gì thành tích mới đi lên, giành được thành tích không tệ trong kì thi toàn thành phố, có nền tảng để vào được trung học phụ thuộc, Vương Liên Hoa mới muốn cho Thịnh Hạ cố thêm một lần. Rốt thì ở Nhị Trung, cố gắng thế nào cũng chỉ được như thế.

Còn câu nói "Đi trung học phụ thuộc, với tính cách Thịnh Hạ không biết có thể chịu được áp lực lớn vậy không" của thầy cô giáo cũ thì đã bị Vương Liên Hoa tự động lọc bỏ.

Chắc chắn Thịnh Hạ phải giỏi hơn bà. Đây là điều Vương Liên Hoa luôn tin tưởng.

Đoạn nhạc dạo bài "Trăng soi hồ sen" lại vang lên, vọng từ tầng hai phía xa tìm tới.

Nhạc chuông to thật.

Nhưng to hơn cả nhạc chuông của Vương Duy chính là giọng nói của thầy.

"A lô."

"Không được không được, đã nói bao lần rồi, làm gì có ai vừa khai giảng đã xin nghỉ ngay kia chứ. Em ốm hay là què rồi hả!"

"Còn định tố cáo nhà trường dạy thêm? Phản hết rồi!"

"Có biết mình đã lên 12 rồi không? Tưởng thành tích là thứ dễ duy trì thế hả? Người ta lên 12 đều vắt chân lên cổ mà chạy, em tưởng đám Nhất Trung kia toàn bọn ngu hết hay sao?!"

"Mau mau về đây cho tôi!"

“Nghe thấy không hả? A lô! Trương Chú!”

“Đồ ranh con!”

…

Cái giọng khỏe dày của Vương Duy vang vọng trong khu dạy học trống rỗng.

Đi ra khỏi khu dạy học, Vương Liên Hoa mới lo lắng bảo: “Chủ nhiệm lớp mấy đứa nóng tính vậy có ổn không? Bố con tìm người kiểu gì vậy trời! Chẳng biết phải người có tâm thật không nữa.”

Thịnh Hạ hiểu ý mẹ. “Nóng tính” đã là cách nói nhẹ nhất của Vương Liên Hoa. Xem chừng phong cách và lời lẽ nói năng của Vương Duy không phù hợp với hình ảnh thầy giáo của một trường cấp ba trọng điểm trong lòng Vương Liên Hoa.

Đây mới là mẹ cô.

Ban nãy cô còn nghi sao mẹ có thể dễ dàng hài lòng đến vậy, quả nhiên ánh mắt khen ngợi ấy, lời ứng đối nhiệt tình ấy đều chỉ là thói quen xã giao của Vương Liên Hoa mà thôi.

Tuy vậy.

Có khi người ở đầu dây bên kia còn trái tính hơn thì sao?

Người tên Trương… Số gì đấy.

Dám cãi cả chủ nhiệm lớp.

Còn đòi tố cáo nữa, ghê thật.

Thịnh Hạ không nói một tiếng, chỉ nghĩ bụng vậy.

—

Nhà Thịnh Hạ cách trường trung học phụ thuộc chưa tới hai cây số, vậy nên Vương Liên Hoa không định cho cô ở nội trú tại trường. Thịnh Minh Phong đã mua hai chiếc xe điện, cho tài xế dạy cô chạy xe.

Thực ra xe điện cũng không có gì cần dạy, chỉ vặn ga là đi. Thịnh Hạ chạy hai vòng khu chung cư cho quen tay rồi thử chạy tới trường.

Nhưng cô vẫn chủ quan. Đường lớn không giống như đường nhỏ trong khu dân cư, ở đây xe tới xe đi tấp nập, tiếng xe hơi gầm rú lướt qua cứ như muốn cuốn cả người theo làm cô hoảng hồn lưng toát mồ hôi lạnh.

Sau một lần suýt thì không thắng xe kịp, Thịnh Hạ quyết định tránh xa đường lớn, đi qua khu chung cư phía sau trường trung học phụ thuộc.

Rẽ vào khu chung cư rồi mà cô vẫn còn thấy sợ, chưa kịp tỉnh táo hẳn đã trông thấy hai chiếc xe địa hình chạy từ trên dốc xuống từ phía đối diện. Người trên xe bò rạp ra càng trước, trong mắt cô trông như con diều hâu oai vệ bổ nhào lao xuống.

Thịnh Hạ đơ ra toàn tập, trước khi bộ não kịp phản ứng thì cơ thể đã né tránh theo bản năng: Cô nhanh chóng nhảy khỏi xe, song vì căng thẳng quá độ nên khi nhảy lại vô tình rồ ga.

Cú rồ ga đột ngột khiến chiếc xe điện mới tinh bay vút lao ra, va mạnh vào mép lề đường rồi lăn vòng trên đất làm vang lên tiếng động dữ dội.

Trên hai chiếc xe đạp thắng gấp, hai cậu trai một béo một gầy: …

Bác bảo vệ nghe tiếng động ló đầu ra khỏi chòi gác: …

Thịnh Hạ người ngợm y nguyên đứng ngay giữa đường: …

Xung quanh yên tĩnh mất một lúc, chỉ có ve sầu trên tàng long não ven đường vẫn kêu không ngừng nghỉ.

Két –

Cậu béo hoàn hồn, nói với cậu gầy: “Ơ này, sao tự dưng con bé đấy nhảy xe, không phải vì bọn mình đấy chứ…”

Đúng là không phải, rốt thì khoảng cách giữa hai bên vẫn còn hơn mười mét.

Cậu gầy cười nửa miệng: “Thế này mà còn lừa đảo thì đúng là ăn vạ bất chấp.”

Giọng điệu việc không liên quan tới mình và thái độ ghét ra mặt này khiến Thịnh Hạ đang đứng ngây tại chỗ bỗng thấy một cơn gió lạnh thổi thốc sống lưng.

“Việc gì thế hả?” Bảo vệ vội vã chạy ra chỗ Thịnh Hạ, thấy cô sợ trắng cả mặt mới dịu giọng, “Cháu không sao đấy chứ?”

“Không, không sao ạ.”

Miệng bảo không sao nhưng nghe giọng thì vẫn chưa hết run.

Bảo vệ lại nhìn hai cậu trai trẻ tuổi đứng cách đấy mười mấy mét, gào lên: “Rốt cuộc có chuyện gì?”

Cậu béo lắc đầu ngay tắp lự: “Bọn cháu cũng không biết…”

Hai cậu chàng đang chạy xe ngon ơ, tốc độ đi trong khu chung

cư cũng không nhanh, ai biết tự dưng lại nhảy ra một cô em "chân yếu tay mềm" thế này.

Bảo vệ nhanh chóng dựng chiếc xe dậy, trông trái ngó phải, thử vặn ga xe, "Xe còn tốt, chỉ hơi xước tí, chắc vẫn chạy được. Không việc gì thì mau đi đi, đứng chắn đấy xe cộ qua lại kiểu gì."

Người Thịnh Hạ vẫn cứng đờ, nghe vậy mới dịch chân đi tới bên xe, nhỏ giọng cảm ơn bác bảo vệ rồi dựng xe đứng vững, lấy điện thoại ra gọi điện.

Giờ cô chẳng dám chạy xe nữa.

"Anh Lý ạ, em bị xe đụng..."

"Xe đụng?" Cậu béo nhún vai, thế này mà xe đụng nỗi gì. Cậu chàng nhìn cô bạn đứng lóng ngóng như đã gặp chuyện lớn bên đường, hơi buồn cười.

"Nhìn gì nữa, đi thôi." Cậu gầy có vẻ không kiên nhẫn, đạp chân, bộ chuyển tốc của chiếc xe địa hình vang tiếng kêu như lên nòng.

Chiếc xe đạp lướt qua trước mặt Thịnh Hạ, mang theo cơn gió thổi những lời cậu béo vào trong tai cô.

"Chú này, cậu bảo xem phải cái cậu đấy mải nhìn cậu quá nên mới căng thẳng mà nhảy khỏi xe?"

Thịnh Hạ còn đang chìm trong tự nghi ngờ bản thân và chút tủi tủi: ...?

Tên, Số?

Cái tên này nghe ở đâu ấy nhỉ? Thịnh Hạ vô thức nghẹo đầu.

Khắp Nam Lý đâu đâu cũng có những tàng long não. Cả thành phố được bóng cây xanh mát che phủ, những tia nắng vụn vỡ len nách lá chiếu xuống, mùa hè cháy bỏng vì thế mà trở nên dịu mát hơn.

Chiếc xe đạp mải miết đi qua bóng nắng lốm đốm, tiếng cười nói thẳng thắn vô tư của thiếu niên mỗi lúc một xa, bóng lưng mờ mờ biến mất sau ngã rẽ.

Chương 2

Thứ Hai đầu tiên của tháng Tám, khối lớp 12 khai giảng nhập học sớm.

Trường trung học phụ thuộc có lượng học sinh nội trú cao, đã thành truyền thống về trường sớm cho tiết tự học tối.

Thịnh Hạ lái xe điện, đón ráng chiều chạy tới trường.

Cô không dám kể chuyện ngã xe lần trước cho Thịnh Minh Phong. Bố cô thích ra quyết định cho mọi chuyện, chắc chắn sẽ lấy lý do "con không thích hợp chạy xe" để tịch thu xe.

Cô vẫn khá thích xe điện. Gió chảy qua gò má, dường như có thể vuốt phẳng tất cả những điều hỗn loạn. Tập xe mấy ngày, thi thoảng cô lại nổi hứng rồ ga hết cỡ. Trong chớp mắt tăng tốc ấy, mọi thứ xung quanh thảy lùi hết về phía sau. Cô cảm giác như mình đã thoát khỏi thời gian và không gian, ngó lờ tất cả để tiến lên trên con đường riêng mình.

Cô là kẻ thống trị duy nhất trên con đường này.

Cô đặt tên cho chiếc xe của mình là Tiểu Bạch.

18 giờ 30 phút, cách giờ tự học tối nửa tiếng đồng hồ, Thịnh Hạ đã đến bãi đỗ xe của trường. Vốn tưởng mình đến sớm, không ngờ bãi đỗ đã gần kín chỗ.

Có lẽ đây chính là sự tự giác của những học sinh học trường

trọng điểm của tỉnh. Hồi ở Nhị Trung, ngày khai giảng bọn học sinh có đến đủ hay không còn là chuyện khó nói chắc, tất nhiên không thể mơ tới chuyện đến sớm.

Thịnh Hạ chậm rãi dắt xe tìm chỗ đỗ, đang nghĩ nếu không tìm được chỗ sẽ sang đỗ nhờ tòa nhà dạy học cạnh đó thì bỗng thấy có chỗ trống gần trong góc.

Hai chiếc xe đạp địa hình dựng quay ngang, ngang nhiên chiếm trọn không gian đủ cho bốn chiếc xe.

Cô dựng Tiểu Bạch giữa lối đi, chạy sang dịch gọn đuôi xe.

Bánh chiếc xe địa hình rất lớn, xe cũng không có ghế sau, làm cô không biết nên vịn tay vào chỗ nào.

Bấy giờ cô mới để ý thấy một trong hai chiếc xe không có khóa, đầu xe còn treo cặp sách lủng lẳng, khóa kéo ngoài cặp chỉ kéo một nửa, chẳng biết do chủ nhân không kéo kín hay là quên.

Chủ xe này đúng là vô tư.

Xem chừng phải quay hẳn xe lại rồi xếp gọn vào thôi.

Cô cẩn thận đẩy xe ra, chỉnh đầu xe, đang định xếp vào chỗ thì nghe thấy một tiếng quát.

“Cậu là ai? Làm gì thế hả?”

“Buông tay ra ngay!”

Thịnh Hạ ngẩng phắt đầu, men theo nguồn tiếng nhìn sang, đôi tay tự giác nghe lời mà buông lỏng –

Mấy tiếng “ầm” vang lên, xung quanh đã là cảnh lộn xộn. Chiếc xe đạp mất thăng bằng đổ về bên treo cặp sách, đồ đạc trong cặp

rơi ra từ phần khóa chưa kéo kín văng tứ tung dưới đất.

“Không phải chứ!” Nam sinh quát lên ban nãy vội chạy tới, mắt trông “thảm kịch” trước mặt, “Bảo cậu buông tay chứ không có bảo cậu buông ra kiểu đấy, cậu…”

Cậu chàng nhìn cô bạn đang đứng ngẩn tại chỗ bối bối, cũng ngẩn người, “Sao lại là cậu?” Sau đó quay lại nói với một cậu khác đang từ tốn đi tới, “Chú này, xe của cậu…”

Thịnh Hạ luống cuống không biết để tay ở đâu, cũng không biết là nên dựng xe lên trước hay nên nhặt đồ trong cặp lên trước.

Cô nhìn tình hình trên đất, mới định giải thích bỗng đờ người – Cái nhìn vừa rồi làm cô suýt chết ngất!

Mớ… tạp chí và CD này.

Lại là…?

Mắt cô trợn to, đờ ra giây lát rồi vội rời mắt quay đi.

Tuy rằng không hiểu lấy một chữ tiếng Nhật trên bìa tạp chí, nhưng không gì có thể truyền tải nội dung tốt hơn hình ảnh trên trang bìa.

Những cơ thể trắng bóng, những biểu cảm và tư thế đầy khêu gợi ấy, những bộ phận mà đến con gái như cô cũng còn chẳng dám nhìn…

Tim Thịnh Hạ đập dồn như trống, tưởng chỉ muốn bay vọt ra khỏi lồng ngực. Cảm giác không khí như đông cứng lại, đại não thiếu ô xi trầm trọng, tai nóng bừng, mặt mũi còn đỏ rực hơn cả ráng chiều.

Giờ thì đến cả ánh nhìn cô cũng chẳng biết đặt vào đâu, cổ họng

không thốt ra nổi một tiếng, toàn thân đến mặt mũi đều cứng đờ, chỉ biết trân trân nhìn người nọ như chờ đợi phán quyết.

Cả hai nam sinh đều rất cao, một béo một gầy trông đối lập rõ ràng. Cậu béo là người nói chuyện ban nãy, còn cậu gầy thì tay cầm một lon nước ngọt, đang chậm rãi đi ra đằng sau.

Ở khoảng cách gần, ngọn đèn trên mái bãi đỗ chiếu thẳng vào đỉnh đầu đen kịt của cậu ta, dưới tóc mái rối bù là đôi mắt uể oải, khóe môi nhếch nhẹ trông như cười mà lại chẳng giống cười.

Có vẻ thờ ơ.

Ráng chiều ngày hạ mỗi lúc một thẫm dần, vạt nắng màu mận trải rộng sau lưng thiếu niên, gió chiều thổi tán lá xào xạc.

Cả thế giới chìm trong yên tĩnh, không gian trong tầm mắt tựa bức tranh được đóng khung.

Hai người trước mặt cho cô cảm giác rất quen. Cảnh tượng ngã xe mấy hôm trước bỗng chớp lên trong trí.

Lúc ấy cô quá căng thẳng nên không để ý hai cậu nam sinh kia mặt mũi thế nào, chỉ nhớ là một béo một gầy, đi xe đạp địa hình…

Còn lúc này, cậu béo cười khì cho cô đáp án.

“Cậu kia, ăn vạ không thành nên đổi chiến thuật hả?”

Đúng là họ thật.

“Mình xin lỗi, mình, mình chỉ định dọn chỗ để xe.” Chứ không phải cố ý làm đổ xe cộng phát hiện bí mật của bọn họ.

Tất nhiên cô không dám nói câu sau ra.

Hai cậu trai cùng nhìn chiếc xe điện màu trắng quen mắt dựng bên cạnh. Cậu béo phì cười: “Hơ, còn dám lái xe cơ à?”

Cậu gầy vẫn chẳng thèm để ý, ngồi xổm xuống nhặt sách và CD rơi vãi trên đất lên bỏ vào trong cặp.

Thịnh Hạ vô thức nhìn cậu, thấy ngón tay cậu rơi trên những hình ảnh không thể miêu tả kia…

Tuy chỉ là nhặt đồ rơi, nhưng cô lại nhìn tới nỗi mặt đỏ bừng tim đánh trống.

Còn cậu ta thì động tác vẫn thong dong từ tốn, chẳng có vẻ gì là lúng túng khi bị “bắt tại trận”.

Nhặt hết đồ đạc rơi dưới đất lên, cậu kéo khóa kéo, vắt cặp sách lên vai, đẩy xe tới sát tường, quay sang hếch cằm chỉ, “Dắt xe vào đi.”

Sau đó thì đứng ra một bên nhường chỗ, dựa lưng vào lan can, dốc lon nước ngọt uống một ngụm, hầu kết chuyển động theo động tác nuốt, dáng vẻ như chuyện không liên quan tới mình.

Thịnh Hạ ngắc ngứ một hồi, “ừ” một tiếng, luống cuống dắt xe vào, vơ lấy cặp sách rảo bước bỏ đi, trước khi đi còn chẳng buồn gật đầu lấy một cái cho phải phép.

Cô chỉ muốn đi khỏi chỗ này thật nhanh.

Nếu thời gian có thể quay ngược, cô thà đi thêm mấy trăm mét tới bãi đỗ xe của khối 11.

Mới đầu cô chỉ rảo chân bước đi, đi được mấy bước bỗng co cẳng chạy, chẳng mấy chốc đã biến mất ở phía cuối hành lang.

“Gì mà như bị ma đuổi vậy, cái cậu này buồn cười thật. Trương Chú, cậu thấy không hả, ban nãy tay cậu ta run cứ như người bệnh động kinh ấy, ôi há há há đáng sợ vậy luôn hả trời?”

“Nói quá rồi đấy,” Trương Chú liếc Hầu Tuấn Kỳ, “Cậu dọa cậu ta làm gì?”

Hầu Tuấn Kỳ thôi cười, mắt trợn lên: “?”

Trương Chú ném cặp sách cho cậu ta, “Cậu không hét ầm lên thì đã chẳng có việc gì, rảnh nợ quá hả?”

Hầu Tuấn Kỳ ôm chặt mớ bảo bối khó khăn có được trong lòng, mãi mới chậm chạp hiểu rõ vấn đề, giật mình hỏi: “Cậu ta sẽ không mách lẻo đấy chứ?”

Trương Chú đáp: “Không.”

“Không thì tốt,” Hầu Tuấn Kỳ thở phào, “Sao cậu biết chắc là cậu ta không mách lẻo! Lỡ xui thì sao?”

Trước mắt Trương Chú như chớp lên đôi mắt hiền lành vô tội và đôi môi trắng nhợt kia, “Cậu thấy cậu ta có cái gan đấy không?”

Chỉ trông thấy thôi đã sợ hãi đến vậy, bảo cô đi kể chi tiết lại cho người khác?

Tuy rằng không hiểu thứ này đáng sợ chỗ nào, song dám khẳng định biểu hiện ấy không phải xấu hổ đơn thuần mà là thực sự sợ hãi.

Hầu Tuấn Kỳ gật gù: “Cũng đúng, lần nào gặp cậu ta cũng run như cầy sấy ấy. Ôi, Chú, cậu ta trắng thật đấy, cậu đã thấy em gái nào trắng bóc vậy chưa, mình thấy còn trắng hơn cả Trần Mộng Dao, còn tóc dài, gió thổi tóc bay bay, nếu mặt không đỏ thì trông cứ như ma ấy…”

Trương Chú: “Cậu quan tâm lắm chuyện thế vẫn chẳng thấy gầy đi nhỉ.”

Hầu Tuấn Kỳ: …

Hai người ngồi trên lan can hóng gió. Hầu Tuấn Kỳ nhìn đồng hồ: “Giờ mà chưa tới. Cái bọn này, chẳng lẽ còn muốn ông đưa tới tận lớp?”

Dễ nhận thấy Trương Chú cũng đã mất kiên nhẫn: “Giục đi, bảo không tới thì sau đừng chạy tới xin xỏ, sắp đánh chuông rồi.”

Hầu Tuấn Kỳ: “Cậu mà sợ muộn. Cười chết mất.” Không khiếu nại vì phải học thêm đã là may phước rồi.

Chương 3

Thịnh Hạ đi qua hành lang dài tới lớp 12A6 ở mé cùng phía tây. Các lớp học đi ngang qua đều ngồi kín người, đám học sinh tụm năm tụm ba buôn chuyện trời đất, cả tòa nhà xôn xao như mở chợ.

Ngày đầu tiên quay lại trường học là ngày sôi nổi nhất, trường cấp ba trọng điểm cũng không là ngoại lệ.

Lớp 12A6 lại có vẻ yên lặng hơn rất nhiều, vì Vương Duy đang khoanh tay ngồi trên bục giảng, sổ kẹp dưới nách, mặt mũi sầm sì, cái cằm gật lên gật xuống kiểm đếm số lượng. Dưới bục giảng, đám học sinh ai nấy nơm nớp.

Thầy là người đầu tiên nhận ra Thịnh Hạ đang đứng ngần ngừ nửa muốn vào nửa lại không ngoài hành lang.

Thầy gật đầu đi ra, đám học sinh trong lớp cũng ló đầu nhìn ra theo.

“Em chào thầy ạ.” Thịnh Hạ chào trước.

“Em Thịnh Hạ tới rồi đấy à.” Vương Duy chuyển cười, chỉ vị trí cuối lớp, “Em ngồi bàn cuối của tổ ba nhé. Đừng lo, mỗi tuần lớp chúng ta lại đổi chỗ một lần, dịch dần từ trên xuống về phía bên phải của lớp. Tuần sau em sẽ ngồi bàn đầu.”

Tuy còn lơ mơ về quy tắc đổi chỗ nhưng Thịnh Hạ có thị lực khá tốt, cũng khá cao, thành thử chỗ ngồi không phải vấn đề đáng

lo, chỉ gật đầu.

Vương Duy đang định cho Thịnh Hạ lên bảng giới thiệu vài câu, cô nhẹ giọng: “Thầy Vương, em về chỗ luôn được không ạ?”

Vương Duy biết cô ngại nên không ép: “Em về chỗ đi, để thầy dặn cả lớp.”

Thịnh Hạ đi lối cửa sau vào lớp học, ngồi vào vị trí của mình.

Trừ dãy bàn đơn kê sát tường thì chỗ cô ngồi là gần với cửa ra vào nhất, không cần đi qua giữa hai dãy bàn, vừa hay lại hợp ý Thịnh Hạ.

Dù là như thế, cô vẫn không tránh được ánh mắt tìm tòi quan sát của cả lớp.

Vương Duy quay về bục giảng, vỗ bàn, “Học kỳ này lớp chúng ta có bạn Thịnh Hạ mới chuyển tới, cả lớp giúp đỡ bạn mau chóng hòa nhập với lớp, cùng giúp đỡ nhau học tập.”

“Vâng ạ!” Lẫn trong tiếng xì xào vang lên một giọng nữ hùng hồn.

Người nói là bạn cùng bàn với Thịnh Hạ, một cô bạn da ngăm ngăm, nụ cười rất ngọt ngào. Lúc này cô bạn cười khoe hàng răng trắng bóc, bên má có lúm đồng tiền mờ mờ, cười thật tươi với Thịnh Hạ.

Vương Duy nói: “Rất tốt, Tân Tiểu Hòa, nhớ giúp đỡ bạn đấy.”

Tân Tiểu Hòa đẩy ghế ngả ra như chơi xích đu, chân ghế trước không chạm đất, chân ghế sau giữ thăng bằng, hai tay giơ cao, mở rộng ra hai bên: “Không vấn đề ạ!”

Nói rồi đẩy ghế lắc lư. Thịnh Hạ nhanh tay nhanh mắt đỡ cho

bạn.

Vương Duy thấy vậy quát: “Tân Tiểu Hòa! Ngồi cái kiểu gì vậy, đừng có để ngã ra đấy rồi lại nằm nhà hết mười ngày nửa tháng, còn muốn thi đại học nữa không hả?”

“Tuân lệnh.” Tân Tiểu Hòa ngoan ngoãn ngồi ngay, cười đáp.

Vương Duy gọi mấy nam sinh đi lấy sách mới. Bóng người chưa đi xa, cả lớp đã như cái chợ vỡ.

Cả đám tò mò nhìn ngó bạn học mới, tuy vậy không ai chủ động bắt chuyện.

“Cậu tên Thịnh Hạ nhỉ, mừng cậu tới lớp, sau này cứ đi theo mình, mình tên Tân Tiểu Hòa.” Tân Tiểu Hòa tự giới thiệu.

“Cảm ơn cậu,” Thịnh Hạ hỏi, “Chữ “Hòa” nào vậy?”

Tân Tiểu Hòa nghe giọng nói êm mềm của cô, bất giác cũng hạ giọng, “Hòa nghĩa là cây mạ.”

Thịnh Hạ: “Tên đặc biệt quá.”

“Đặc biệt chỗ nào?”

Thịnh Hạ suy tư thoáng chốc, đáp: “Mạ non dưới nắng sớm, tràn trề hi vọng.”

Tân Tiểu Hòa phì cười, dáng vẻ bạn mới khi nghiêm túc trông thật thú vị, “Không phải chữ Hiểu trong nắng sớm, mà là chữ Tiểu (筱) có bộ Trúc trên đầu.”

“Vậy thì còn đặc biệt hơn nữa. Mầm non mọc bên thân trúc,” Thịnh Hạ nói, “Rất bền bỉ.”

Lúc này Tân Tiểu Hòa cũng không giữ nổi giọng điệu dịu dàng, phá lên cười bảo: “Ôi trời, mẹ mình mà biết hai cái chữ mình tiện tay giở từ điển chọn lấy lại được cậu giải thích nghe có văn hóa tới vậy, chắc chắn sẽ cười ra nước mắt.”

Vừa nói vừa không quên vỗ vai Thịnh Hạ bồm bộp.

Thịnh Hạ bị đau, cũng không rõ có phải mình đã nói lời thừa rồi không, nụ cười có vẻ gượng gạo.

Cậu bạn đằng trước nghe cuộc đối thoại không dinh dưỡng của hai cô gái, quay lại trông thấy cảnh này, nhìn Tân Tiểu Hòa một cái khinh bỉ, “Tân Tiểu Hòa, đừng có bắt nạt bạn mới!”

“Nói gì đấy hả Dương Lâm Vũ kia! Bọn này đang đối thoại bằng cả tâm hồn, cậu thì hiểu cái gì, bớt xía vào chuyện của mỹ nữ bọn này đi!” Tân Tiểu Hòa cởi bỏ ngay lớp mặt nạ dịu dàng thân thiện ban nãy, miệng bắn liên thanh như pháo nổ.

Cậu bạn giơ hai tay đầu hàng, ra vẻ sợ hãi không muốn dính dáng thêm, quay trở lên trên lầu bầu: “Cậu mà người đẹp cái gì…”

Ngay giây sau, cuốn vở của Tân Tiểu Hòa đã đáp lên gáy cậu bạn.

“Bộp” một tiếng, kế đó là tiếng kêu “á” lên đau đớn của cậu chàng. Tim Thịnh Hạ cũng giật lên thon thót.

Bạn cùng bạn, hình như có hơi bạo lực.

Hết tiết đầu của buổi học tối, sách vở các môn đã được phát gần xong. Bàn bên phải và phía trên Thịnh Hạ vẫn còn trống, nhưng cô dám chắc chỗ đó có người ngồi, vì khi phát sách có phát cả cho hai chỗ này, bấy giờ sách đã chất thành một chồng nhỏ.

Bên phải cô chính là dãy bàn đơn dựa tường, cách cô một lối đi.

Bàn trống đằng trước còn có bạn khác xếp gọn cho, còn bàn bên phải thì sách chất cao sắp đổ mà chẳng ai ngó ngàng.

Thịnh Hạ nghiêng người sang, duỗi tay chỉnh chồng sách ngay lại. Không ngờ bìa sách trơn quá, không động tới còn có thể duy trì thăng bằng một cách khó khăn, giờ động vào tức thì đổ ào xuống đất.

Trong lớp học ồn ào, tiếng động này không khiến nhiều người chú ý, tuy vậy Thịnh Hạ vẫn hoảng loạn như đã làm việc sai trái. Cô vội vã nhặt sách lên, xếp chồng lên bàn theo thứ tự quyển lớn ở dưới, quyển nhỏ ở trên.

Ban nãy Tân Tiểu Hòa đã phổ cập cho Thịnh Hạ vài thông tin về trường trung học phụ thuộc, nói khô miệng rồi nằm bò ra bàn ngủ mất, giờ bị tiếng sách rơi đánh thức, mở mắt đã thấy cô bạn mới cẩn thận xếp lại từng quyển từng quyển lên bàn, còn chỉnh góc sách đều tăm tắp như người mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế. Ngọn đèn rọi lên sườn mặt trắng tinh của cô, lông tơ trên mặt nhảy múa trong tia sáng trông mảnh mai và mềm mại.

“Ôi bé ngoan nào đây?” Tân Tiểu Hòa lầu bầu tự bảo.

Trương Chú và Hầu Tuấn Kỳ sải bước đi vào lớp học, trông thấy cô bạn quen thuộc nhưng lại là xa lạ với lớp học này đang đứng bên chỗ ngồi của mình, bước chân chợt chững lại.

Hầu Tuấn Ký còn giật lùi ra sau xem lại bảng tên lớp một lần: “12A6, không sai mà… Gặp ma hả?”

Tần suất gặp mặt dày đặc khiến cả Thịnh Hạ cũng muốn thốt lên câu gặp ma.

Lần này khỏi đoán cô cũng biết hai vị trí trống kia là của hai người trước mắt này, hai “người dưng” đã gặp mặt ba lần chỉ

trong một tuần.

Mà ban nãy, từ Tân Tiểu Hòa cô đã được biết, rằng trường trung học phụ thuộc đại học Nam Lý có một quy luật trong việc xếp chỗ ngồi.

Thứ nhất, tám học sinh đứng đầu lớp ngồi riêng một dãy bàn đơn;

Những học sinh còn lại thì thể theo nguyên tắc "đôi bạn cùng tiến", người có thành tích càng cao thì thành tích của bạn cùng bàn sẽ càng thấp, cũng tức là, học sinh xếp hạng chín ngồi cùng học sinh đội sổ, học sinh xếp hạng mười ngồi cùng học sinh xếp thứ hai từ dưới lên, cứ thế mà tính;

Thứ nhì, là phải cố gắng hết sức để nữ ngồi cùng nữ, nam ngồi cùng nam, kết hợp với nguyên tắc trên, chỉnh sửa đơn giản cho ra danh sách cặp đôi cùng bàn.

Cuối cùng, mỗi thứ hai chỗ ngồi sẽ thay đổi một lần, lần lượt di chuyển một bàn theo chiều từ trên xuống dưới, từ trái sang phải.

Như vậy không chỉ có thể bảo đảm xếp chỗ công bằng, giảm thiểu sự can thiệp của phụ huynh mà còn có thể cam đoan xung quanh mỗi bạn đều có cả những bạn học giỏi và bạn học kém, từ đó giúp đỡ nhau tiến bộ đồng đều.

Còn về lý do tại sao lại có một dãy bàn riêng kia.

Tân Tiểu Hòa nói: "Cho cậu trải nghiệm cảm giác có bạn ngồi cùng một thời gian, sau đấy thì phải độc lập, phải tỉnh táo."

Sao nghe cứ như kiểu giữa hàng xóm ấy nhỉ?

Nghe hết những quy định rườm rà này, phản ứng đầu tiên của

Thịnh Hạ là quả nhiên cách quản lý của trường trọng điểm rất đặc biệt.

Phản ứng thứ hai là nghĩ tới thành tích của mình. Tân Tiểu Hòa xếp hạng mười một của lớp, nói vậy, cô là tốp dưới của lớp.

Tân Tiểu Hòa an ủi, bảo mấy bạn đứng cuối lớp toàn là nam, vì vậy nên cô mới được đôn lên ngồi cùng hạng mười một.

Lời này không thể khiến Thịnh Hạ thôi buồn rầu. Có nói thế nào đi nữa thì cô cũng vẫn là nhóm kém nhất trong đám con gái…

Hơn nữa vào đợt đổi chỗ tuần sau, cô dịch thêm một bàn về phía bên phải là sẽ ngồi sát dãy bàn đơn dựa tường, rồi tuần sau nữa thì sẽ chuyển về tổ một ở ngoài cùng bên trái.

Bạn cùng bàn thay đổi, thành cái người đang ngồi bên phải hiện giờ —

Người này đang kéo ghế ra, cặp sách quẳng lên lưng ghế, nhìn cô – đứa đang đứng trơ bên cạnh – nhướng mày, “Đứng đấy cái gì?”

Không có xưng hô, giọng điệu thì thờ ơ thẳng thừng, nếu là giữa hai người quen thân sẽ chẳng vấn đề gì.

Còn giữa hai người xa lạ, nói câu đấy lại có vẻ không được thân thiện lắm.

Hơn nữa cậu còn cao hơn Thịnh Hạ một khúc, nhìn xuống cô từ trên cao mang tới cảm giác áp lực.

Bàn tay đang chỉnh mép sách của Thịnh Hạ cứng đờ, im lặng lủi về chỗ mình, ngồi im.

“Trương Chú, cậu là chó đấy à, đi đâu cũng sủa?” Tân Tiểu Hòa tức tối chống nạnh bật dậy.

Thiếu niên ngước mắt, vẻ mặt như chưa rõ cớ sự, nhìn Tân Tiểu Hòa như hỏi: Cậu điên đấy à?

Tân Tiểu Hòa nói: “Người ta tốt bụng mới xếp gọn sách cho cậu, không thì giờ sách cậu bị giẫm nát hết rồi, cậu còn không biết điều cảm ơn.”

Nói rồi lại bộp đầu cậu bạn bàn trước: “Dương Lâm Vũ, dậy mà xem đây mới gọi là bắt nạt bạn học mới.”

Dương Lâm Vũ xoa gáy: “Nói thì nói thôi, lúc nào cũng động tay động chân, coi chừng lớn không ai thèm lấy!”

“Ai mượn cậu lo!”

Hai người này mà cãi nhau thì chẳng tài nào dừng được.

Trương, Số. Thịnh Hạ lặp lại cái tên này trong đầu.

Cậu ta chính là cái người đòi tố cáo nhà trường dạy thêm học thêm khiến Vương Duy tức bốc khói đầu kia.

Tính theo chỗ ngồi, cậu ta còn là người xếp hạng tốp 1, là kẻ ấn đầu đám học sinh giỏi của Nhị Trung lên bài thi chà đạp không thương tiếc.

Những danh hiệu này ở cả lên một người – đúng là khó mà tin được.

Trương Chú liếc chồng sách xếp ngay ngắn trên bàn mình, nhếch mày, “Cảm ơn.”

Thịnh Hạ chưa kịp đáp lại đã cảm giác có sinh vật khổng lồ đáp xuống bàn trước.

Hầu Tuấn Kỳ đặt mông ngồi bịch xuống vị trí trước Thịnh Hạ, quay lại ngạc nhiên reo lên: “Bạn mới? Trùng hợp vậy!”

Cậu ta chỉ hơi quay người, bàn cô đã rung lên nhè nhẹ.

Dáng người này, hơi bị cao to.

“Ờ, chào cậu…” Thịnh Hạ đáp lại lịch sự, so với giọng Hầu Tuấn Kỳ thì giọng cô nghe cứ như thỏ con.

Hầu Tuấn Kỳ hỏi: “Cậu chuyển từ trường nào tới?”

Thịnh Hạ đáp: “Từ Nhị Trung.”

Hầu Tuấn Kỳ hỏi: “Cấp hai học ở đâu?”

Thịnh Hạ đáp: “Bát Trung.”

Hầu Tuấn Kỳ: “Mình ở Thập Ngũ Trung.”

Thịnh Hạ: “À à.” Cũng là trường cấp hai trọng điểm.

Hầu Tuấn Kỳ hỏi: “Cậu tên gì?”

“Thịnh Hạ.”

“Mình là Hầu Tuấn Kỳ, Hầu trong công hầu, Tuấn trong tuấn mã, Kỳ trong thuật Kỳ Hoàng.”

Thịnh Hạ: “Hầu, Tuấn, Kỳ, chào cậu.”

Hầu Tuấn Ký hếch cằm chỉ ra bàn sau: “Cậu ta tên Trương Chú.”

“Ờ.”

“Trước học Tam Thập Ngũ Trung.”

“Vậy à.” Cô không có ấn tượng gì với trường này, hẳn là trường vùng xa, không trong thành phố.

Thịnh Hạ liếc về phía Trương Chú. Người vừa bị giới thiệu thụ động quay sang nhìn họ.

Hầu Tuấn Kỳ bỗng sát lại, hạ giọng, nét mặt ra vẻ úp mở, nói với Thịnh Hạ: “Hiểu nhau vậy tức mình là bạn bè rồi, đúng không?”

Thịnh Hạ: “?”

“Ừ.”

Hầu Tuấn Kỳ: “Thế cậu phải giữ bí mật chuyện hồi tối cho bạn bè đấy.”

Giữ bí mật? Thịnh Hạ lơ ngơ chưa hiểu, “Chuyện gì cơ?”

Song trong mắt Hầu Tuấn Kỳ, vẻ chậm chạp của cô lại thành biểu hiện “quên mất” ăn ý.

Cậu chàng vỗ đùi cái đét, bật dậy, nhìn Thịnh Hạ bằng ánh nhìn khen ngợi kiểu “Tui chấm cậu rồi cậu phải là bạn tui”, bảo, “Bạn mới cậu đúng là trượng nghĩa!”

Thịnh Hạ: …”

Từ phía bên phải vang lên tiếng cười gọn lỏn.

Trương Chú bình luận: “Đúng là đồ ngốc.”

Chẳng biết là đang nói ai.

Chương 4

Tất cả các buổi học tối của trường trung học phụ thuộc đều là giờ tự học. Các giáo viên đứng lớp thay nhau túc trực, hai cái bàn ngoài hành lang chính là chỗ ngồi của các thầy. Học sinh nào có thắc mắc cần giải đáp sẽ ra hỏi các thầy cô chứ không làm phiền các bạn cùng lớp. Nhà trường còn nghiêm cấm giáo viên mượn thời gian tự học tối để chạy bài.

Nhưng Tân Tiểu Hòa nói là mỗi lần thi xong, một số giáo viên sẽ lén lấy giờ tự học tối để giải đề, Vương Duy chính là gương mặt vàng trong số đó.

Giờ tự học tối có tổng cộng ba tiết, học sinh ngoại trú có thể về nhà sau khi kết thúc tiết thứ hai vào lúc chín giờ rưỡi. Tất nhiên cũng có thể chọn ở nội trú, với những trường hợp này thì giờ tan học sẽ là mười giờ rưỡi.

Mới khai giảng nên chưa có bài tập, vì vậy tối nay chỉ hết tiết thứ hai là tất cả được nghỉ sớm.

Tân Tiểu Hòa đã hẹn với bạn cùng phòng ra cửa bắc ăn khuya. Các cô gái nhiệt tình rủ Thịnh Hạ đi cùng.

Cửa bắc là cửa phụ, ở ngay đối diện Văn Bác Uyển, khu chung cư Thịnh Hạ đi tắt qua và bị ngã xe lần trước. Sau lần ấy cô chưa từng tới đây mà lần nào cũng ngoan ngoãn đi vòng qua cửa chính phía nam.

“Đồ ăn ở cửa bắc không chỉ là đồ ăn khuya mà còn là văn hóa

của nhà trường, để mình dẫn cậu đi nếm thử cho biết!" Tân Tiểu Hòa nói vậy.

Nhưng Vương Liên Hoa biết giờ tan lớp tự học tối, về muộn chắc chắn sẽ bị hỏi.

Hơn nữa Thịnh Hạ lại nhát gan, bây giờ vừa tan lớp nên trên đường có người qua lại, chứ chờ muộn hơn đường phố vắng tanh, một mình cô chạy xe về cứ thấy sờ sợ.

Tuy được học tập chủ nghĩa Mác, trong đầu lại cứ tồn tại những sự vật không khoa học.

Thịnh Hạ nhẹ nhàng từ chối Tân Tiểu Hòa, hứa lần sau xin phép bố mẹ rồi sẽ cùng đi.

—

Thịnh Hạ mới về đến nhà, Vương Liên Hoa cũng đi đón Ngô Thu Tuyền và Thịnh Đông Ninh về đến.

Thịnh Hạ đi học, hai đứa em gái đi lớp năng khiếu hè, theo lý sẽ phải tan học sớm hơn cô.

Bốn mẹ con đứng thay dép trước cửa rõ chật chội.

Ngô Thu Tuyền chê họ lề mề, để chân trần vào nhà, sầm mặt vào phòng, đóng cửa rất mạnh.

Thịnh Hạ thấy tình hình này, tuy đã quen song vẫn hỏi:
"Chuyện gì thế ạ?"

Vương Liên Hoa thở phì một hơi qua lỗ mũi, giọng điệu có vẻ bực mình: "Bố con chứ ai, đã hứa mai dẫn nó với Ninh Ninh đi ăn mà bây giờ lại trở quẻ."

Đây đã là chuyện thường ở huyện, Thịnh Hạ không hỏi thêm.

Hẳn nhiên Trịnh Đông Ninh cũng không vui. Nhưng trẻ con dễ dỗ, trên đường về được Vương Liên Hoa mua chì màu mới cho, mới đó đã quên khuấy việc này, về đến nhà là lập tức trải vở vẽ ra bàn cắm đầu ngồi tô.

Vì việc này mà Vương Liên Hoa không vui, cũng chẳng hỏi han cảm nhận ngày đầu đi học của Thịnh Hạ, bài báo cáo tránh nặng tìm nhẹ Thịnh Hạ đã chuẩn bị đâm không có đất dụng võ.

Cả nhà ai nấy yên lặng đi đánh răng rửa mặt, xong xuôi về phòng.

Thịnh Hạ ngồi dựa vào đầu giường, mở ngăn kéo lấy điện thoại ra sạc pin.

Điện thoại của cô là iphone đời mới nhất. Thịnh Minh Phong bảo anh Lý mang tới, nói là cô đã lên lớp 12, đang ở giai đoạn nước rút quan trọng, có cần gì hoặc gặp chuyện gì không tiện kể với mẹ thì gọi cho bố chứ đừng cố quá. Mọi con đường đều dẫn tới La Mã, đại học trọng điểm không phải con đường duy nhất, trời sinh con người ắt có chỗ dụng tài, hà tất phải quá mức nài ép bản thân.

Tạm thời Vương Liên Hoa vẫn chưa biết tới sự tồn tại của chiếc điện thoại này.

Thịnh Hạ không mấy thích thú với các sản phẩm điện tử. Cô có một cái điện thoại, loại hạn chế chức năng dành riêng cho học sinh, bình thường ngoài gọi cho Vương Liên Hoa thì không lúc nào dùng tới, hơn nửa tháng không sạc pin vẫn chưa bị sập nguồn.

Sản phẩm điện tử cô hay dùng nhất chỉ có chiếc máy đọc sách Kindle Vương Liên Hoa mua cho.

Đối với cô, tất cả các chức năng của chiếc điện thoại mới này đều là thừa.

Anh Lý đăng ký cho cô số điện thoại mới, đăng ký cả wechat. Trong wechat chỉ có hai số liên hệ là anh và Thịnh Minh Phong. Cô hiểu ý nghĩa ẩn sau hành động này.

Cô mở máy, nhìn trang chủ wechat ngần ngừ rất lâu, sau vẫn soạn một tin nhắn gửi đi.

“Bố, hai em nhớ bố lắm.”

Nửa giờ đồng hồ trôi đi, điện thoại không một thông báo. Thịnh Hạ thở một hơi dài thượt, tắt đèn đi ngủ.

Đêm nay cô mất ngủ. Trằn trọc một hồi, Thịnh Hạ không cố nữa, bò dậy học từ vựng.

Cô đã học trước từ vựng của unit 1, giờ tự học tối ngồi tụng cả buổi mà không cảm thấy gì, nhưng giờ ngồi học lại thấy như các từ đều liên quan tới những điều cô đang nghĩ.

Administration, cơ quan chính phủ;

Capture, bắt giữ;

Fascinate, bỏ bùa mê thuốc lú;

Centre on, tập trung vào ai đó (việc nào đó);

Send in, gửi đến nơi nào đó để xử lý…

Thịnh Minh Phong là quan chức thanh bạch, nhưng chắc chắn không phải người chồng tốt.

Vậy liệu có phải một người cha tốt?

Thịnh Hạ cũng không thể đoán biết.

—

Đúng như dự đoán, hôm sau Thịnh Hạ dậy muộn, chưa kịp ăn cơm sáng đã mải mốt tới trường. Do đang vội, cô chọn cách đi tắt qua Văn Bác Uyển, khi đến một tòa nhà thấp bỗng trông thấy một chiếc xe đạp địa hình rất quen mắt chạy từ khu nhà chạy ra.

Hôm nay cậu mặc đồng phục trường, đôi chân dài khiến bộ đồng phục dài quá cỡ trông bớt lôi thôi, chiếc áo hai màu trắng xanh tỏa ra sức sống thanh xuân tràn trề dưới tia nắng.

Cậu đạp xe rất nhanh, chiếc áo đồng phục bị gió thổi căng phồng, đến chỗ rẽ, hướng gió thay đổi lại thành xẹp lép, dán chặt vào sống lưng mảnh dẻ.

Xe địa hình và xe điện nối đuôi nhau chạy vào cửa bắc, đi thẳng tới bãi đỗ.

Bãi đỗ xe vẫn nhét chật kín. Hai chiếc xe đỗ cách nhau một khoảng xa.

Tiếp đó, đôi bạn nối đuôi nhau đi vào 12A6 từ cửa sau.

Ngồi vào chỗ rồi Trương Chú mới biết có người vào sau mình. Khi cô đi qua, gió đưa một mùi hương thoang thoảng, thứ mùi đã theo cậu suốt đường tới lớp.

Đôi mắt cậu dừng ở bộ đồ thể dục thùng thình của cô. Áo khá vừa vặn, quần thì rộng phải vừa với người to gấp đôi cô.

Hầu Tuấn Kỳ nói phải. Gầy nhom thế này, đi đường lại không tiếng động, không phải ma nữ thì là gì.

Chuông vào tiết học sớm vang lên ngay khi Thịnh Hạ mới ngồi vào chỗ. Cô đặt tay lên ngực thấy tim đập như trống, mới ngày đầu đã suýt đi muộn rồi.

Tân Tiểu Hòa đang tập trung đọc bài môn vật lý, Thịnh Hạ trông mà lòng dâng nỗi hổ thẹn. Người ta học giỏi vậy rồi mà vẫn chăm chỉ cố gắng thế này, đứa ngốc như cô thì lại chẳng biết lấy cần cù mà bù vào thông minh.

“Hạ Hạ đến rồi!” Tân Tiểu Hòa nói, “Cậu canh giờ còn chuẩn hơn cả Trương Chú nữa.”

“Hôm qua mình không ngủ được, sáng dậy muộn.”

“Hà hà, mới chuyển trường háo hức quá hả?”

“Chắc vậy,” Thịnh Hạ xuôi theo lời bạn, “Cậu tới từ bao giờ?”

Tân Tiểu Hòa nói: “Sáu rưỡi.”

Nỗi hổ thẹn trong Thịnh Hạ càng lan rộng. Tuy bình thường học sinh nội trú đều sẽ tới sớm hơn học sinh ngoại trú, song trước kia hồi còn học Nhị Trung cô cũng ở nội trú, bảy rưỡi đến lớp học mới chỉ có lác đác vài người.

“Sớm thật.” Cô cảm thán.

Tân Tiểu Hòa nói: “Học nội trú toàn thế cả. Kí túc bọn mình còn có đứa năm giờ đã lên lớp cơ.”

Buổi sáng đầu tiên sau khai giảng, áp lực đã đổ ập xuống. Thịnh Hạ cảm thấy mình như người phàm lạc vào vũ trụ quái vật Godzilla.

Tiết học sáng nay học môn ngữ văn. Trước khi bắt đầu giờ học,

giáo viên ngữ văn Phó Tiệp yêu cầu chọn ra cán sự môn mới cho lớp.

Có tới mấy bạn xung phong giơ tay làm Thịnh Hạ khá ngạc nhiên. Ở Nhị Trung, cán sự bộ môn tương đương với cu li, chẳng ai muốn làm, lần nào cũng phải để giáo viên chủ động "bổ nhiệm".

"Còn bạn nào muốn tự ứng cử không?" Bỗng Phó Tiệp nhìn xuống dãy cuối lớp: "Bạn mới tới, em muốn tham gia tranh cử không?"

Cả lớp quay đầu nhìn xuống.

Phó Tiệp giới thiệu: "Kỳ trước điểm thi môn văn của bạn Thịnh Hạ đứng thứ tư toàn thành phố, bài làm văn đạt điểm tối đa, cả lớp có thể học hỏi từ bạn."

Hầu Tuấn Kỳ bàn trước quay phắt người lại làm bàn Thịnh Hạ rung lên.

Mắt cậu ta sáng quắc như đèn pha, giật dây xúi giục: "Thịnh Hạ bé nhỏ giỏi vậy cơ à, tranh cử đi! Người bạn này bỏ phiếu cho cậu!"

Lúc ấy Thịnh Hạ đang xếp gọn đồ dùng học tập. Đột nhiên bị gọi tên, tay cô cứng đờ, để ý thấy gần như cả lớp đều đang nhìn mình, vành tai bất giác trở nên ưng ửng.

Da cô trắng, cái trắng nõn nà bóng mượt, làm một đốm ửng hồng ấy càng có vẻ nổi bật.

Cô lắc đầu: "Không được đâu ạ."

Tiếng thì nhỏ xíu, nếu không nhìn khẩu hình, Phó Tiệp không thể nghe rõ từ trên bục giảng.

Phó Tiệp khẽ nhướng mày, nét mặt có vẻ than tiếc, kế đó gật gù bảo, “Ok, vậy các bạn tranh cử tự giới thiệu mấy câu đi.”

Thực ra cô chỉ định trả lời Hầu Tuấn Kỳ. Nhưng cô giáo đã nghe thấy, cô cũng không nói thêm.

Hầu Tuấn Kỳ nhìn cô, thở dài như nhìn một đứa khó đào tạo, “Ầy… cứ tưởng có thể giảm bớt bài tập báo cáo tuần.”

Thịnh Hạ cúi thấp đầu, để hở đôi tai đỏ ửng.

Bấy giờ, gần như cả lớp đã nhận ra: Bạn học mới đúng là dễ xấu hổ.

Còn bị vây quanh bởi bộ ba khó dây nhất lớp.

Tân Tiểu Hòa, Hầu Tuấn Kỳ, Trương Chú.

Chương 5

Trong danh sách ứng cử, Thịnh Hạ nhận ra một cái tên quen thuộc: Lư Hựu Trạch.

Đây không phải tên phổ biến thường gặp, cô gần như chắc chắn đấy chính là người bạn cùng trường cấp hai của mình.

Nhưng đến khi Lư Hựu Trạch lên bục giảng phát biểu, cô lại suýt không nhận ra. Lư Hựu Trạch trong trí nhớ của cô là một bạn hơi béo, cũng không cao, còn người lúc này thì giống như cây liễu vươn mình đứng thẳng, khi đứng cạnh nhau còn cao hơn cả Phó Tiệp, dáng vóc đã được tính là cao gầy.

Trông Lư Hựu Trạch khá thư sinh nhưng bài phát biểu lại rất khí thế, thi thoảng còn trích dẫn thơ văn phù hợp với bầu không khí, lời lẽ súc tích không rườm rà.

Hồi cấp hai cậu là phó chủ tịch đoàn thanh niên của trường, đảm nhiệm nghi thức kéo cờ mỗi đầu tuần, tất nhiên những việc nhỏ như lên bục phát biểu này đã làm rất nhiều lần.

Từ tận đáy lòng Thịnh Hạ thấy ngưỡng mộ những người như vậy, không khỏi nhìn thêm mấy lần, lại ỷ nhiều người, chắc cậu ấy không để ý tới mình đâu nên ánh nhìn còn khá thẳng thắn. Không ngờ sau khi kết câu "Hi vọng các cậu bỏ phiếu cho mình", Lư Hựu Trạch lại nhìn xuống dãy cuối mỉm cười.

Trong mắt những bạn khác, đó chỉ là một nụ cười thân thiện thay cho lời kết thúc. Nhưng với Thịnh Hạ, khi đối diện cái nhìn

của cậu, cô biết cậu đang đáp trả ánh nhìn của cô một cách lịch sự. Ngoài ra, đấy còn là lời chào như đang nói: Chào nhé, bạn cũ.

Nhận ra mình đã nhìn chăm chăm hơi mất lịch sự, Thịnh Hạ vội vã cúi đầu.

Thời cấp hai cô không thân với Lư Hựu Trạch. Cô trầm tính ít nói, ít khi tham gia những hoạt động đội nhóm, Lư Hựu Trạch thì lại là trợ thủ đắc lực của thầy cô, là điển hình phát triển toàn diện văn thể mỹ. Điểm chung duy nhất của hai bên chỉ là cái tên được đặt cạnh nhau trên bảng thông báo mỗi lần có báo điểm môn văn sau các kì thi, thuộc kiểu bạn cùng lớp cả năm chẳng nói với nhau được mấy câu.

Cuối cùng Thịnh Hạ bỏ phiếu cho Lư Hựu Trạch, nguyên nhân không vì có quen biết từ trước mà là vì bài phát biểu của cậu.

Tân Tiểu Hòa ngó mảnh giấy của cô, "Cậu cũng chọn Lư Hựu Trạch à, cậu ấy viết văn hay lắm đấy."

"Cậu ấy là bạn hồi cấp hai với mình," Thịnh Hạ không tiếc lời khen, "Từ cấp hai đã giỏi môn văn rồi."

Tân Tiểu Hòa ngạc nhiên: "Cậu học Bát Trung hả?"

"Ừ."

Tân Tiểu Hòa: "Mình cũng Bát Trung này, sao chưa thấy cậu bao giờ nhỉ. Cậu học lớp nào?"

Thịnh Hạ: "A20."

"À, chắc tại cách xa quá. Lớp các cậu học ở tầng sáu, A3 của mình thì ở tầng một," Tân Tiểu Hòa tặc lưỡi, "Có khi bọn mình còn chưa chạm mặt bao giờ, nếu không không thể có chuyện mình không có ấn tượng gì về một mỹ nữ như thế này được."

Cuối câu còn lên giọng như mấy tay công tử chuyên chọc ghẹo thiếu nữ nhà lành. Thịnh Hạ được khen mà đâm xấu hổ, chỉ cười không đáp.

Tân Tiểu Hòa lại nói: "Học sinh Bát Trung vào trường mình nhiều lắm, chỉ trong lớp thôi đã có mấy người rồi."

Thịnh Hạ gật gù ý là đã biết.

Bát Trung là một trong những trường cấp hai trọng điểm của Nam Lý, số học sinh thi vào trường trung học phụ thuộc mỗi năm không tới ba trăm thì cũng có hai trăm.

Ngoài ra, Bát Trung không chỉ là trường trọng điểm mà còn nằm ở vị trí tấc đất tấc vàng của Nam Lý, được coi là trường quý tộc, học sinh của trường đi tới đâu cũng cảm thấy mình có chỗ hơn người. Sau khi tốt nghiệp, học sinh Bát Trung rất đoàn kết, nhanh chóng tạo thành đoàn thể ở trường học mới, dù là những người chưa từng gặp mặt khi còn học cấp hai thì chỉ cần câu "Mình học Bát Trung" thôi là đã lập tức trở nên thân thiết.

Hiển nhiên Tân Tiểu Hòa càng có vẻ thân thiết hơn hẳn, bò ra bàn sát vào Thịnh Hạ thì thầm: "Thế cậu nhớ mấy đại ca đứng đầu Bát Trung hồi trước không, giờ cũng ở trường mình đấy, còn vào cả lớp thực nghiệm, phải cái ai nấy đều bị cái cậu học cấp hai dưới huyện của lớp mình làm cho không ngóc đầu lên được…"

Vừa nói, Tân Tiểu Hòa vừa hất mày sang bên phải ám chỉ.

Thịnh Hạ biết bạn đang nói về Trương Chú.

Tam Thập Ngũ Trung nằm ở ngoại thành, trước khi thành phố Nam Lý mở rộng ra thì vẫn là vùng nông thôn, nói là trường dưới huyện cũng không phải nói sai.

Bàn Thịnh Hạ lại rung lên. Cô đã thành thói quen, biết là Hầu Tuấn Kỳ lại xoay người. Nhưng lần này cậu chàng không nhìn Thịnh Hạ mà nhìn Trương Chú ở phía sau bên phải, híp mắt cười hỏi: "Ê Chú, cậu chọn ai?"

Trương Chú quơ quơ tờ giấy trong tay, ánh mắt không có vẻ gì là để tâm: "Ai mà chẳng được? Có phải bầu tổng thống đâu."

Hầu Tuấn Kỳ sải dài chân với lấy mảnh giấy của Trương Chú, đọc lên: "Lư Hựu Trạch, cậu chọn cậu ta? Chí công vô tư quá nhỉ!"

Trương Chú giật lại mảnh giấy, lườm Hầu Tuấn Kỳ một cái.

Hầu Tuấn Kỳ chép miệng, ngồi về chỗ.

Tân Tiểu Hòa lại nghiêng người sang nói nhỏ vào tai Thịnh Hạ: "Trương Chú với Lư Hựu Trạch là tình địch."

Chủ đề tế nhị thế này… Hẳn Tân Tiểu Hòa đã xếp cô vào hàng ngũ đồng minh Bát Trung rồi.

"Tam giác tình yêu rối ren phức tạp! Nữ chính là hoa khôi trường, tình tiết máu chó điển hình!"

Tân Tiểu Hòa thì thầm rất nhỏ. Thịnh Hạ có thể chắc chắn chỉ có hai người họ có thể nghe thấy.

Nhưng khi liếc trộm ra sau, lại thấy Trương Chú đang quay sang lườm họ.

"Lườm", là cô đoán như thế. Ở góc nhìn này, cô không nhìn rõ nét mặt cậu, nhưng có thể chắc chắn là cậu đang nhìn mình.

Thịnh Hạ thấy xấu hổ như nói xấu sau lưng bị chính chủ bắt

được, sườn mặt quay về phía cậu râm ran nóng lên.

Lư Hựu Trạch trúng cử với số phiếu áp đảo. Cậu nhanh chóng nhậm chức, bắt đầu đọc bài trước tiên.

Tiếng đọc sách vang vang thoáng chốc dập mầm hóng hớt tắt ngóm.

Sau tiết đọc sách buổi sáng là hai tiết ngữ văn liền nhau. Ngữ văn là môn thế mạnh của Thịnh Hạ nên tiết học trôi qua khá dễ chịu. Nhưng hai tiết vật lý sau đó thì lại hơi quá sức, nghe mãi mà chẳng hiểu gì, làm ví dụ cũng rất chậm, gần như không theo kịp bài giảng.

Thường giáo viên thấy đa số các bạn dừng bút là bắt đầu giảng, còn cô thì phải đến lúc đấy mới bắt đầu làm tới.

Cô im lặng quan sát Tân Tiểu Hòa.

Tuy rằng bình thường có vẻ không nghiêm túc, thực tế khi lên lớp Tân Tiểu Hòa lại rất tập trung, dù có bị Thịnh Hạ nhìn chằm chằm cũng không để ý.

Cả Trương Chú nữa.

Cậu thích quay bút, cây bút thoắt nghiêng trái thoắt lại nghiêng phải giữa những ngón tay linh hoạt, rồi ngón cái chỉ ấn nhẹ là tức khắc dừng im, biểu hiện cậu sắp đặt bút viết. Tốc độ cậu viết cũng rất nhanh, loạt soạt mấy nét là bút đã ngừng, ném lên mặt bàn biểu hiện đã viết xong.

Chẳng có lẽ đấy là bút thần, xoay một hồi lời giải đã bật ra.

Dưới sách cậu còn kê sẵn vở bài tập. Khi giáo viên giảng bài mẫu, cậu đã làm xong những bài tập tương ứng.

Trong lúc làm, thi thoảng ngẩng lên nghe vào tai đôi câu.

Khi nghe giảng, cậu đeo mắt kính. Hóa ra cậu bị cận, nhưng chắc không nặng độ lắm.

Lúc nào trông cậu cũng có vẻ không tập trung, đôi chân dài như không có chỗ để, chưa khi nào ở yên dưới gầm bàn, nếu không đạp lên thanh ngang dưới ghế thì cũng sẽ duỗi ra lối đi.

Sau đó, đôi giày vải của cậu sẽ đưa tới đưa đi bên chân bàn của Thịnh Hạ.

Chuông báo giờ nghỉ trưa vừa vang lên, đám học sinh lao ùa ra khỏi lớp như vỡ đê.

“Giờ cơm không chạy nhanh, đầu óc có vấn đề, đi!” Tân Tiểu Hòa vơ cái cặp sách, nhấc chân chạy biến.

Dương Lâm Vũ vừa chạy theo vừa châm chích: “Từ từ đã, cậu giữ ý tí đi được không vậy?”

Tân Tiểu Hòa quay sang quát: “Ăn hết gạo nhà cậu à?”

Tiếng cãi vã của hai người mỗi lúc một xa dần.

Học sinh nội trú đều ăn ở căn tin, đi muộn thì chẳng còn gì ngon cả, nên chỉ có học sinh ngoại trú là không vội đi ăn.

Theo thói quen, Thịnh Hạ thu dọn bàn học gọn gàng, đặt sách về đúng chỗ rồi mới đi.

Hầu Tuấn Kỳ và Trương Chú đều ngồi im như núi, không có ý gì là định đi đâu.

Trương Chú vẫn đang làm bài tập, Thịnh Hạ liếc sang thấy cậu lật qua trang mới, đã sắp làm xong những phần sau bài học hôm

nay.

Cậu vẫn bình tĩnh và điềm đạm, không hề có vẻ mệt mỏi căm thù mớ bài tập, tất nhiên cũng không có vẻ tự hào hay thành tựu khi đắm chìm trong biển tri thức. Biểu hiện của cậu cứ như đang làm việc trong một dây chuyền sản xuất, thành thạo, quen tay, không có cảm xúc.

Hầu Tuấn Kỳ thì ngồi trước Trương Chú, lưng dựa tường, chân gác lên chiếc ghế đang ngồi, quay ngang điện thoại chơi trò chơi.

Trông dáng vẻ như đang chờ Trương Chú.

Quả nhiên người giỏi giang đều phải cố gắng vào những lúc mọi người không nhìn thấy, Thịnh Hạ nghĩ vậy. Nhưng tại sao buổi sáng cậu không chịu tới sớm hơn một tiếng, để bây giờ phải làm bài vào giờ ăn trưa?

Cơm nước mà không lo, đầu óc phải có vấn đề rồi.

Thịnh Hạ cảm thấy càng lúc mình càng nghĩ linh tinh, cứ phải rảnh hơi đi lo chuyện bao đồng. Cô vỗ vỗ đầu mình, thu dọn cặp sách định đi.

“Thịnh Hạ.”

Bỗng có người gọi. Cô ngẩng lên nhìn.

Là Lư Hựu Trạch.

Lư Hựu Trạch đeo cặp trên lưng đi về phía cô, lại bị Hầu Tuấn Kỳ duỗi chân chắn giữa đường. Hầu Tuấn Kỳ cứ như không nhìn thấy cậu, lù lù ra đấy, thậm chí còn bắt chéo chân lắc lư ra vẻ thanh nhàn.

Đến cả Thịnh Hạ cũng nhận ra cái cậu này đang cố tình gây hấn.

Lư Hựu Trạch không so đo, đoán là không thèm tranh chấp, lẳng lặng đi vòng đường khác đến chỗ Thịnh Hạ.

“Hôm qua mình vẫn không dám chắc là cậu,” Lư Hựu Trạch nói, “Tóc cậu dài ra rồi.”

Thịnh Hạ hơi cười: “Cậu cũng thay đổi nhiều lắm.”

Lư Hựu Trạch cười theo: “Không còn là nhóc béo trắng nữa chứ gì?”

Cậu trông trắng trẻo, từ cấp hai đã được các bạn gọi như thế.

“Vẫn còn trắng lắm.” Thịnh Hạ không thích gọi người khác bằng biệt danh, không biết nên nói tiếp thế nào, buột miệng đáp vậy.

“Trắng nữa cũng đâu hơn cậu được?” Lư Hựu Trạch hỏi vặn, giọng điệu đùa cợt giữa bạn bè thân thiết kéo câu chuyện đang trở nên lúng túng vì lời Thịnh Hạ về đúng hướng, “Trưa cậu về nhà không?”

Thịnh Hạ nói, “Mình đặt cơm trưa rồi, ở cửa bắc.”

Cơm trưa là Vương Liên Hoa đặt cho.

Cơ quan nơi Vương Liên Hoa làm việc không ở gần nhà, giờ nghỉ trưa chỉ có một tiếng rưỡi, không kịp về nhà nấu cơm. Lúc trước Thịnh Hạ ở nội trú nên không cần lo, Vương Liên Hoa vẫn đặt cơm ở gần trường cho hai em, bao cả bữa trưa bữa xế.

Bây giờ chưa khai giảng nhưng Vương Liên Hoa đã tìm sẵn quán ăn cho Thịnh Hạ. Nói là cơm trưa, thực chất là gồm cả bữa trưa và bữa tối, vì sau giờ học chiều nhà trường chỉ cho nghỉ nửa tiếng là đã vào giờ tự học tối, về nhà thì quá mất công.

Vương Liên Hoa nói chủ quán cơm là phụ huynh của học sinh trong trường, con nhà bà chủ cũng ăn cùng nên có thể yên tâm về nguyên liệu nấu ăn.

Chẳng biết tại sao mà mới dứt câu này, Thịnh Hạ đã cảm thấy không khí xung quanh trở nên hơi khác lạ.

Hai mắt Hầu Tuấn Kỳ dứt khỏi giao diện chiến đấu trong game đảo tới, nhếch môi cười ra chiều chờ xem kịch hay, chốc nhìn cô chốc lại nhìn Trương Chú.

Nụ cười của Lư Hựu Trạch cũng dần trở nên gượng gạo.

Thịnh Hạ lịch sự hỏi: "Cậu thì sao?"

Lư Hựu Trạch nói: "Mình về nhà ăn. Thế mình đi trước nhé."

Thịnh Hạ: "Ừ."

Dãy cửa tiệm ven đường ở Văn Bác Uyển ngay cửa bắc tự hình thành một khu buôn bán quy mô nhỏ, từ tiệm sách, tiệm văn phòng phẩm, quán cơm, siêu thị, hàng trái cây, tiệm trà sữa miễn cần là có đủ. Tầng hai của các hàng quán thì toàn các lớp học thêm, lớp năng khiếu, còn có một quán ăn kiêm nhà nghỉ trưa.

Số suất ăn quán làm mỗi ngày đều đã được đặt sẵn từ trước, đến sớm hay muộn không quan trọng. Khi Thịnh Hạ đến quán, khách ăn đã vãn. Đây là lần đầu cô tới, bà chủ đang chờ cô để đăng ký thẻ cơm.

Lần đầu nhìn thấy bà chủ, Thịnh Hạ cảm thấy khó thể dời mắt.

Thoạt nhìn bà chủ độ chừng ba mươi, mặt trái xoan, dưới hàng mày dài và dày là đôi mắt phượng rất đẹp, đường nét mũi miệng không chỗ nào là không mềm mại duyên dáng. Đây là người phụ

nữ duy nhất có thể nói là "đẹp hút hồn" Thịnh Hạ từng gặp trong đời thực.

Dù cho cách ăn mặc đơn giản mộc mạc, mái tóc dài búi thấp sau gáy, gương mặt không hề son phấn điểm trang.

Vương Liên Hoa từng bảo, đồ ăn trong quán tất cả do bà chủ tự tay nấu nướng.

Thịnh Hạ không phải người quá tò mò, ấy thế vẫn không nén được than thở: Người xinh đẹp thế này mà lại là đầu bếp?

Mà trông cũng chẳng giống người ở tuổi đã có con học cấp ba?

"Được rồi, lần sau tới cứ quẹt thẻ là được. Trên thẻ có số liên hệ của quán, muốn ăn gì có thể gọi điện dặn trước, nhưng quán không đảm bảo sẽ làm đúng món đâu nhé."

Thịnh Hạ ngắm bà chủ như ngây dại, nghe tiếng mới tỉnh ra, nhận thẻ, "Vâng ạ."

"Mẹ em nói em không nghỉ trưa ở đây nhỉ?"

Thịnh Hạ trả lời: "Dạ."

"Thẻ này vừa là thẻ cơm vừa là thẻ phòng. Trên tầng có giường, không ở vẫn giữ đấy cho em, hôm nào vội có thể nghỉ lại đây."

Thịnh Hạ: "Vâng, em cảm ơn."

"Cô bé trông ngoan quá, mau đi ăn đi."

Cơm trưa có hai món mặn hai món rau và một món canh, gồm sườn non kho, móng heo hầm, đậu đũa xào, bông cải và một bát canh nấm nấu đuôi tôm.

Quả thực phong phú.

Hôm nay là ngày đầu tiên Thịnh Hạ tới, bác gái bày bàn không biết sức ăn của cô nên múc đồ ăn đầy ắp đĩa, cô chưa ăn được nửa đã no căng, song không nỡ lãng phí nên vẫn ngồi từ từ ăn cố.

Sau cùng cả quán chỉ còn mình cô, hai bác gái đã bắt đầu lau bàn quét dọn.

Một bác gái vừa thu dọn bát đĩa vừa hỏi bà chủ: “Tiểu Cẩn, hôm nay thằng Chú không tới ăn à?”

Bà chủ không rời mắt khỏi quyển sổ trước mặt, nói lẫy: “Không tới nữa, bảo là muốn tự lực cánh sinh, ăn chay qua ngày.”

.

Chương 6

Mười hai giờ rưỡi, Hầu Tuấn Kỳ kết thúc ván đấu, xoa bụng mở lời bàn bạc với bạn học giỏi giang đang đắm chìm trong biển đề nọ, “Chú, có đi không, trong sách có mỹ nhân có nhà vàng nhưng đâu có cơm mà no bụng?”

Trương Chú liếc lên chiếc đồng hồ treo tường trên bục giảng, gỡ mắt kính, “Đi, không cậu lại chết đói mất.”

Hầu Tuấn Kỳ chạy ù lên, “Nhưng mà nhanh lên, ngực mình sắp dính cả vào lưng rồi.”

Trương Chú cười không thèm giữ ý: “Với bộ ngực như của cậu, nhịn thêm dăm bữa nửa tháng nữa cũng chưa dính vào lưng được.”

Hầu Tuấn Kỳ: “Dừng dừng ngay, gầy thì giỏi lắm chắc!”

Giờ này căn tin đã vắng hẳn người, đồ ăn cũng chẳng còn mấy.

Mấy cái khay sắt trên bàn hầu như sạch nhẵn, số ít còn đồ ăn thì chẳng bói ra nổi một miếng thịt, tất cả chỉ có rau, tệ hơn thì chỉ có rau dưa trang trí còn lại.

Hai cậu chàng gần như thầu hết số rau còn sót lại. Trương Chú ăn với bộ mặt vô cảm, Hầu Tuấn Kỳ thì sắp bật khóc tới nơi. Không có thịt thịt, cả một ngày đều không vui nổi. Cậu chàng nhung nhớ sườn non kho thịt quay giòn cá hố om cánh gà cô ca bò om tương và cả tỉ món khác của chị Tô Cẩn lắm lắm. Mà

không, dù chỉ là cà tím xào không thôi cũng đã tốt hơn bữa cơm chay tịnh này nhiều.

“Ôi Chú, chúng ta phải ăn cơm căn tin bao lâu đây, cho số ngày cụ thể đi.” Hầu Tuấn Kỳ chọc chọc bát cơm, hỏi.

Trương Chú nhấc mắt, cái nhìn như chán chẳng buồn nói, “Không phải đã nói là ăn đến khi chị mình kết hôn à? Lúc đấy cậu còn hết lời ủng hộ, ra sức như chị mình là chị cậu cơ mà, giờ đã hối hận rồi?”

“Ai bảo thế, mình thề phấn đấu không ngừng vì hạnh phúc của chị Tô Cẩn,” Hầu Tuấn Kỳ và vội mấy ngụm cơm, xong chợt hạ đũa, “Nhưng mà bọn mình tới sớm hơn tí không được hả? Mấy cái này làm sao mà nuốt trôi…”

Trương Chú: “Tới sớm thì người ta chịu bán giá hai tệ cho cậu?”

Hầu Tuấn Kỳ nói: “Bọn mình cũng có thiếu tiền đâu, cậu chẳng mới bán vở bài tập còn gì?”

Cách kiếm tiền này, Hầu Tuấn Kỳ tâm phục khẩu phục. Trương Chú bán vở ghi chép cho ông chủ tiệm văn phòng phẩm ở cửa bắc trường, ông chủ photo lại bán cho các lứa đàn em, hai bên cùng có lợi.

Trương Chú: “Cậu cho rằng ít tiền đấy dùng được bao lâu?”

Hầu Tuấn Kỳ: “Thì mình cho cậu mượn!”

Lời mới thốt ra, cậu ta đã hối hận. Vốn dĩ vấn đề không nằm ở tiền. Lần này Trương Chú đã quyết tâm làm tới cùng, nhất thiết phải chứng minh cho Trương Tô Cẩn thấy mình có năng lực sống tự lập, khiến Trương Tô Cẩn yên tâm sống cuộc sống riêng của bản thân.

Huống hồ, cậu ta hiểu tính Trương Chú. Trương Chú đã để dành hai năm nay, có khi số tiền đã lên tới mấy nghìn tệ. Để có thể nhanh chóng ra sống tự lập, cậu đã mày mò đủ cách để kiếm tiền, riêng việc buôn bán các mặt hàng điện tử và tài khoản game trên mạng thôi đã kiếm được một khoản kha khá. Đầu óc Trương Chú rất nhạy bén, chỉ là hơi kẹt xỉ.

"Đối xử tốt với mình một chút không được sao? Cậu mà không chi li tới vậy thì Trần Mộng Dao đã tự chạy theo rồi…" Hầu Tuấn Kỳ giận mà không dám nói, chỉ nhỏ giọng lầu bầu.

Trương Chú ngẩng lên, lưng ngả ra ghế, mắt nhìn Hầu Tuấn Kỳ, "Liên quan gì tới cậu ta. Người khác không đầu óc thì thôi, cậu chơi với mình cả ngày mà cũng không biết nghĩ vậy? Thế thì chẳng cần chơi với mình cũng được."

Thấy cậu không có vẻ đang nói đùa, bàn tay Hầu Tuấn Kỳ đang định cầm lấy đôi đũa cứng đờ, "Trương Chú, cậu có ý gì? Mình mà có ý đó hả?"

Trương Chú nói: "Không có ý gì hết. Đây là chuyện của mình, cậu không cần dính vào."

Nọc bốc lên tận óc, Hầu Tuấn Kỳ tức vẹo cả đầu, "Nói thế mà nghe được hả? Có còn coi nhau là anh em nữa không?"

Trương Chú vẫn giữ nguyên vẻ thờ ơ uể oải.

Hầu Tuấn Kỳ đứng bật dậy khỏi ghế, ném phứt đũa đi, quay đầu đi thẳng.

Đi đến tận cửa căn tin vẫn không nghe tiếng người đằng sau gọi lại, cậu chàng gãi tóc, sau vẫn quay lại nhìn.

Trương Chú thì vẫn cúi đầu ngồi ăn, không buồn nhìn theo lấy một cái, dường như hành động hất tay bỏ đi của bạn chẳng thể

khiến lòng cậu lan một gợn sóng.

Hầu Tuấn Kỳ tức tối quay người, sải bước rời đi.

Hầu Tuấn Kỳ bước đi mà càng nghĩ lại càng thấy ức, ra cửa bắc bắt chiếc tắc xi một mình tới quán ăn.

Thật ra cậu và Trương Chú là có đánh mới có quen, chẳng qua không phải đánh nhau mà là cùng đánh người khác.

Lúc mới vào lớp 10, Trương Chú không phải học sinh giỏi, tuy thế cũng không kém như cậu ta. Khi ấy cả hai đều không thích học hành song Trương Chú luôn có thể đứng vững ở xếp hạng trên dưới mười lăm hai mươi của lớp, còn Hầu Tuấn Kỳ thì chỉ có nước đội sổ.

Thoạt đầu cậu chẳng ưa gì Trương Chú, thấy người này vừa lạnh lùng vừa ra vẻ.

Tức nhất là rõ ràng người này chẳng làm gì hay nói câu gì nghe ghê gớm cả, ấy thế mỗi một hành động trông vẫn ngầu không để đâu cho hết.

Vốn dĩ đây là hình tượng con gái chết mê chết mệt, con trai chướng tai gai mắt. Nhưng lạ là đến bọn con trai cũng suốt ngày vây quanh, rồi thì cả đám kháo nhau khen ngợi tâng bốc.

Hầu Tuấn Kỳ xuất thân đội bóng rổ, từ nhỏ đã là một nhóc bá vương, tất nhiên chưa từng gặp trường hợp này.

Lần tiếp xúc đầu tiên là trong trận đấu bóng rổ của khối. Tạm không bàn những chuyện khác, chỉ biết Trương Chú đánh bóng rổ rất được, mỗi tội văn minh quá khiến cả hai không tài nào phối hợp. Hiền lành bị bắt nạt, hiển nhiên đối thủ đã quen kiểu chơi bóng đường phố, liên tiếp dùng tiểu xảo phạm luật. Trọng tài còn thiên vị, Hầu Tuấn Kỳ không nhịn nổi đẩy trọng tải một

cái mà bị phạt rời sân, A6 mất đi chủ lực dẫn tới để vuột giải quán quân.

Tối hôm ấy Hầu Tuấn Kỳ tới lớp của trọng tài chặn đường, mới hay người nọ đã ra quán net ăn chơi. Cậu phi ngay tới quán net như lắp tên lửa vào chân, không ngờ bắt gặp cảnh quần ẩu một đấu ba trong ngõ.

Một mình Trương Chú đối đầu ba tên lớp 11 vẫn không có vẻ yếu thế. Cuối cùng thứ giúp cậu thắng không phải chiêu thức mà là đầu óc.

Ba tên kia chỉ biết bu vào đấm đá suông, Trương Chú thì bắt giặc bắt vua trước, vòng ra sau thân cây né đòn. Tiếp đó cậu túm tay tên trọng tài bẻ quặt ra sau, ấn tên đấy lên cây làm cậu ta đau đớn kêu la oai oái, còn không nhìn rõ Trương Chú đã ra tay thế nào.

Trương Chú nói: “Cỡ mày mà được làm trọng tài, mà xứng chơi bóng, thì phế đi còn hơn.”

Tên đấy thiếu điều Trương Chú là bố đẻ, luôn miệng nói xin lỗi.

Đúng lúc ấy một tên nấp ở điểm mù của Trương Chú lặng lẽ nhặt một cái chai thủy tinh trong thùng rác ven đường, điệu bộ như muốn lao lên đập vào đầu Trương Chú. Hầu Tuấn Kỳ lập tức lao ra từ cửa sau quán net, đạp mạnh vào mông cậu ta khiến cậu ta ngã dập mặt xuống đất.

Đánh xong, hai người ra ngồi nhậu ở cửa sau quán net. Hầu Tuấn Kỳ nói: “Ông đây có thể tự báo thù, không cần cậu nhiều chuyện.”

Trương Chú liếc cậu chàng, “Ảo tưởng sức mạnh.”

Nói thì nói vậy, lon bia đang cầm vẫn tự cụng vào lon của Hầu

Tuấn Kỳ. Đoạn ngửa đầu dốc một hơi hết lon bia, lắc lắc lon rỗng cười với cậu.

Hầu Tuấn Kỳ như bị bỏ bùa, trong đầu chỉ còn một suy nghĩ: Tên này ngầu quá đi mất.

Rồi cũng dốc một hơi hết lon bia.

Như chén rượu kết nghĩa vườn đào năm xưa, từ đó hai cậu trai trở thành huynh đệ.

Hầu Tuấn Kỳ không tài nào nghĩ nổi Trương Chú lại rành rẽ đánh đấm như thế, vì trông vẻ ngoài rõ là ốm nhom.

Sau này chơi với nhau, cậu mới biết tài đánh đấm của Trương Chú từ đâu mà có.

Trương Chú là người có quá khứ. Cậu từ nhỏ mồ côi, không cha không mẹ.

Bố cậu đột tử chết vì trúng nắng trên công trường, sự việc còn được đưa lên báo, ngày nào quản đốc và nhà đầu tư cũng tìm tới cửa xin hòa giải. Mẹ cậu vì chuyện này mà mắc chứng trầm cảm trong thai kì, đã ra đi ngay hôm sinh cậu ra đời, từ đó Trương Chú được người chị gái lớn hơn mười tám tuổi nuôi lớn.

Chị cậu Trương Tô Cẩn vốn là ca sĩ. Tuy rằng phát hành mấy bài hát vẫn không gây được tiếng tăm gì song tuổi tác còn trẻ, ngoại hình xinh đẹp khác thường, tiếp tục cố gắng thì tương lai ắt vô cùng khởi sắc.

Nhưng để nuôi lớn Trương Chú, Trương Tô Cẩn từ bỏ ước mơ âm nhạc, rời Đông Châu trở về Nam Lý, ở lại quê cũ bán cơm sáng cáng đáng gia đình. Chị nấu ăn ngon lại xinh đẹp, việc làm ăn tấp nập đông đúc, song cũng vì xinh đẹp mà bị không ít kẻ chèn ép gây sự. Vì thế mà từ nhỏ Trương Chú đã giỏi đánh đấm,

bản lĩnh ấy chẳng biết phải trải qua bao trận đòn đau mới rèn luyện ra được.

Trương Tô Cẩn dành dụm được ít tiền. Năm Trương Chú lên lớp chín, chị chuyển lên mở quán đồ ăn nhanh ở cửa bắc trường trung học phụ thuộc trực thuộc đại học Nam Lý.

Vốn dĩ Trương Chú chỉ học hành chơi chơi qua ngày, chính vì chuyện này nên mới thi vào trung học phụ thuộc. Kể cũng khó cho cậu, chỉ trong học kì 2 của năm lớp chín mà từ một học sinh trường huyện thoắt chốc nhảy lên xếp hạng gần tám trăm toàn thành phố.

Nếu nói mẹ Mạnh Tử ba lần chuyển nhà khiến đất trời cảm động, vậy chị cậu cũng không khác là mấy.

Quán ăn của chị nhờ nấu nướng ngon miệng vừa ăn mà tiếng thơm đồn xa. Khách cũ giới thiệu thêm khách mới, Trương Tô Cẩn cũng bắt đầu mở dịch vụ đặt cơm và cho thuê chỗ nghỉ trưa.

Năm nay chị ba mươi lăm, chưa lập gia đình, thậm chí chưa từng yêu đương, chỉ bảo do chưa tìm được người thích hợp.

Trương Chú biết nguyên nhân là vì mình.

Cậu mong Trương Tô Cẩn có hạnh phúc riêng cho bản thân, có thể sống cuộc đời riêng của chính mình.

Một tuần trước khai giảng, Trương Chú bắt gặp một người đàn ông theo đuổi Trương Tô Cẩn. Anh ta và Trương Tô Cẩn ôm hôn nhau. Anh ta cầu hôn Trương Tô Cẩn, Trương Tô Cẩn đẩy anh ta ra.

Người nọ có vẻ thư sinh nho nhã, đôi mắt chất chứa rất nhiều tình cảm, từng lời nói cử chỉ đều thể hiện sự tôn trọng với

Trương Tô Cẩn, hiểu được nỗi lo của chị, chủ động xin cùng nhau chăm sóc cho em trai, thậm chí chấp nhận chờ đợi.

Trương Chú còn nhìn thấy chiếc Maybach đỗ bên cạnh hai người.

Một người dù là xét về kinh tế, ngoại hình, tính cách hay giáo dục đều không thể chê bai.

Rõ ràng Trương Tô Cẩn cũng khó cưỡng lại tình cảm với người nọ.

Nhưng chị từ chối mối quan hệ này.

Tối hôm đó Trương Chú và Trương Tô Cẩn đã cãi nhau một trận. Trương Chú thề sẽ không ăn thêm một miếng cơm của chị, còn đòi chia nhà, khuyên chị nên sớm bỏ ý nghĩ làm "chị đỡ đầu".

Hầu Tuấn Kỳ cũng đặt cơm ở chỗ Trương Tô Cẩn. Trương Tô Cẩn chỉ lấy cậu nửa giá, không những thế nhờ quan hệ với Trương Chú mà còn hay được đối xử đặc thù.

Lời cậu nói cũng không phải nói dối. Trong lòng cậu, Trương Tô Cẩn có vị trí không khác gì chị ruột.

Nói về Trương Chú, người này khó mà định nghĩa, không phải kiểu sẽ theo khuôn phép.

Nói cậu gương mẫu, ra khỏi cổng trường lại giang hồ không kém ai, ai gặp cũng ngán. Bảo là du côn, đầu óc cậu lại nhanh nhạy khôn khéo, muốn thi được hạng đầu là thi ngay được hạng đầu.

Hầu Tuấn Kỳ vừa thương cũng vừa phục Trương Chú. Dường như không việc gì Trương Chú không làm được, mà nếu có cũng chỉ là vấn đề thời gian. Người như Trương Chú chịu kết bạn với mình, Hầu Tuấn Kỳ thấy rất vinh hạnh. Tuy vậy đôi khi cậu

cũng có những suy nghĩ ủy mị, rằng cậu và Trương Chú chỉ có thể là bạn chơi với nhau thôi, còn về tư tưởng chí hướng thì dường như không phải kẻ cùng đường.

Vậy nên lời Trương Chú nói hôm nay mới khiến cậu thấy như tâm tư bị bóc trần, thấy mình ủy mị yếu đuối, suốt ngày nhằng nhẵng theo sau người ta như con chó vẫy đuôi mừng chủ, lúc chia lớp cũng xin bố dùng quan hệ cho vào cùng lớp với nhau, tuy vậy người ta thì lại như chẳng buồn để tâm là mình có đi theo hay không.

Rồi cậu lại nghĩ, lúc nào Trương Chú chả ăn nói độc địa gợi đòn kiểu vậy, có khi chỉ là lời nói đầu môi thế thôi.

Tự dưng thấy hơi hối hận vì mình bỗng nhiên trở mặt.

Giống bọn tiểu học giận lẫy.

Rốt cuộc cậu ta có coi mình đây là bạn không vậy!

—

Ve sầu buổi trưa kêu râm ran xé lòng, song với người đang mơ màng gà gật thì nghe cứ như bài hát ru.

Hầu Tuấn Kỳ nằm bò ra bàn ngủ say sưa, nước bọt chảy ướt tay vẫn không một cảm giác, chỉ thiếu điều chưa ngáy mà thôi.

Song người bối rối nhất thì lại là Thịnh Hạ.

Lúc trưa cô mới mua khay đựng sách để ở cạnh bàn, còn trên bàn chỉ để sách cần dùng cho bài học hôm nay, nhờ vậy mà bàn học gọn gàng, tầm nhìn trở nên thoáng hơn.

Hệ quả của việc tầm nhìn trở nên thông thoáng là bây giờ, chỉ cần hơi cúi xuống cô đã nhìn thấy –

Hầu Tuấn Kỳ dài cả bề ngang lẫn bề dày, nửa người trên giờ bò rạp ra bàn, áo đồng phục tớn lên để lộ ra… cái quần sịp in chữ cái tiếng Anh bên trong.

Suốt tiết học, chỉ có ngẩng lên cúi xuống mà mặt mày Thịnh Hạ lúc nào cũng đỏ ửng, gian nan cầm cự đến hết tiết, cô lập tức chạy ra khỏi phòng đi lấy nước. Tiếc thay lấy nước xong rồi lại vào nhà vệ sinh một hồi, khi về lớp Hầu Tuấn Kỳ vẫn đang say giấc nồng.

Đang là giờ lên lớp tập trung, cả lớp học như cái chợ vỡ mỗi người một việc, ngoài hành lang còn có bạn chơi đá cầu, dù vậy vẫn không thể ảnh hưởng tới giấc ngủ ngon của cậu.

Tân Tiểu Hòa và Dương Lâm Vũ đang kháo nhau xem lúc nào thì nước miếng của Hầu Tuấn Kỳ có thể nhấn chìm cậu ta. Hai bạn cười hự hự kiểu rất đểu, rõ là cũng đã trông thấy cái quần sịp của Hầu Tuấn Kỳ.

Tân Tiểu Hòa chả hề thể hiện một phản ứng gì.

Thịnh Hạ cũng ngại gợi chuyện. Cô ngồi vào chỗ mình, cúi xuống lấy những cuốn sách mới xếp vào khay ban nãy chuyển lên trên bàn, xếp từng cuốn từng cuốn thành một bức tường sách cao cao.

Ngăn mắt khỏi hình ảnh không hay ho không nên nhìn này.

Vừa xếp xong thì thấy Trương Chú ngồi ở góc phải, một chân đạp lên thanh ngang dưới ghế, cùi chỏ chống lên đùi, chống cằm nhìn cô chẳng biết từ lúc nào. Ánh mắt ấy cứ như đang nhìn một tên ngốc.

Tự cô muốn làm đồ ngốc cất sách vào lại dọn sách ra chắc?

Lúc này cậu đang đeo mắt kính. Người khác đeo kính gọng đen trông cứ như con mọt sách, riêng cậu lại thấy thêm vẻ thư sinh, cái ngang bướng đã bị che khuất một phần, trông ra cái nét thông minh nửa lịch sự nửa thì thời thượng.

Mắt giao vào mắt, cậu không tránh ánh nhìn, hơn thế chẳng biết có phải ảo giác hay không mà cô còn cảm thấy khóe môi cậu cong lên nhè nhẹ như cười giễu.

Thịnh Hạ nghĩ: Cười mà chẳng giống cười, có phải chính là chỉ như vậy?

Ánh sáng phản chiếu từ thấu kính làm Thịnh Hạ lóa mắt.

Trong ánh mắt cô, cậu đứng dậy đi tới bên Hầu Tuấn Kỳ, ngón tay gõ lên mặt bàn: “Ra tạp hóa không?”

Tiếng cậu không to, âm lượng nhỏ hơn những tiếng ồn ào khác trong lớp. Dù vậy Hầu Tuấn Kỳ vẫn bật ngay dậy như nghe tiếng quân lệnh, giọng nói ngái ngủ lơ mơ, “Đi đâu cơ? Tạp hóa? À, đi, đi!”

Hai cái dáng cao cao biến mất ở cửa sau.

Tầm nhìn của Thịnh Hạ trở về trong sạch

Chương 7

Kết thúc tiết học chiều, ăn cơm xong thấy còn ít thời gian, Thịnh Hạ đi dạo cửa hàng văn phòng phẩm ở gần trường.

Cô thích mua các thứ văn phòng phẩm mẫu mã đa dạng, thích bút đầu ngòi 0.38, đã mua đủ các màu trong bảng màu Morandi trừ đỏ, xanh dương và đen, và vỏ bút nhất định phải đẹp; sổ ghi chép thì mỗi môn một quyển, cả nhãn vở cũng chia mỗi môn một màu riêng, nếu gặp loại yêu thích thì tiết kiệm cỡ nào cũng phải mua.

Có lẽ nhìn cô rất có phong thái của khách chịu chi nên ông chủ lập tức nhận ra rồi đưa cho cái giỏ. Không ngoài dự đoán, chỉ chốc sau giỏ hàng đã được chất đầy đồ.

Mới khai giảng, còn phải mua giấy gói để bọc sách, còn phải mua theo cả bộ, trong đó mỗi màu phải có chất riêng.

Thịnh Hạ ngồi xổm bên thùng giấy chọn màu.

“Hử, Trương Chú, lại có hàng tốt mang bán à?”

Tiếng ông chủ từ ngoài cửa vọng vào, gọi lên cái tên quen thuộc.

Thịnh Hạ bất giác quay đầu, nhìn ra cửa qua kẽ hở giữa giá bày hàng. Tầm nhìn nhỏ hẹp kéo cái dáng cậu trai ra càng có vẻ dong dỏng.

Trương Chú cầm túi một bên tay, đi từ hướng ngược sáng. Gió

chiều khô nóng thổi tóc mái cậu bay tán loạn, ráng chiều nhảy nhót trên những sợi tóc ngắn.

Một bên vai cậu đeo cái cặp sách rất đỗi bình thường. Cậu lấy một cuốn sách ra khỏi cặp đưa cho chủ tiệm.

Khuất tầm nhìn khiến cô không trông rõ là sách hay vở gì, chỉ nghe cậu hơi cười, "Vở hóa với lý, bác xem có được không?"

"Ấy, vở của Trương Chú thì có gì mà không được. Vở toán của cháu bán được lắm, cuốn này vẫn giá cũ nhé. Để bác xem sức mua thế nào, nếu đợt in đầu tiên mà bán hết thì sẽ trả thêm."

"Vâng."

Thịnh Hạ nhìn thấy mấy tờ tiền giấy mệnh giá một trăm tệ. Cô không nhìn rõ là có mấy tờ, chỉ biết tổng cộng số tiền khoảng vài trăm.

Cậu nhận số tiền, ngón tay búng mấy tờ tiền vang vang. Cậu cúi đầu, hơi cong môi, điệu cười như tự giễu cợt, nét mặt không còn vẻ thờ ơ thường ngày.

Cũng nhờ góc nhìn này mà dường như cậu nhận thấy điều gì, bỗng quay về hướng Thịnh Hạ.

Còn Thịnh Hạ thì chẳng biết do quá nhạy cảm với nguy hiểm hay nhờ kinh nghiệm mà trước khi mắt giao vào mắt, cô đã quay đầu đi.

Có kệ hàng che tầm nhìn, chắc là cậu… không nhìn thấy cô đâu.

Rốt cuộc nghiệt duyên gì xui rủi cô cứ bắt gặp cậu thế?

Tuy chưa tiếp xúc gần gũi với bạn khác giới nào, Thịnh Hạ vẫn biết ít "tiếng lóng" của bọn con trai.

Hồi còn học ở Nhị Trung, nhà trường không quản lý quá nghiêm khắc, số ít nam sinh vốn tính lưu manh, thêm nhiễm cách hành xử giang hồ mà khi trong trường vẫn thường ăn nói không đứng đắn, khi bàn luận những chuyện người lớn cũng không giữ ý với bọn con gái.

Những thư mục được đặt tên "bài tập hóa" "bài tập lý" "đề ôn toán" "hướng dẫn ôn tập" lưu trong máy tính các cậu này, chưa bao giờ đúng là tài liệu học tập.

Thực lòng cô không nghĩ ra nổi thứ tài liệu học tập nào có giá bán tới vài trăm tệ.

Trừ phi thứ họ giao dịch chính là những thứ cô nhìn thấy trong cặp sách của cậu hôm ấy.

Vừa nghĩ vậy, Thịnh Hạ giật mình lạnh buốt sống lưng – bọn họ in ấn những thứ đó ra bán lại?

Làm như vậy không chỉ phạm pháp mà còn là một tội lỗi.

Nỗi sợ trào lên trong lòng khiến cổ gáy cô bắt đầu vã mồ hôi.

Hơn nữa cô còn chưa nghe tiếng bước chân cậu rời đi.

Tiếng ông chủ lại vọng vào tai, "Sao vậy, định mua bút hả? Cứ chọn đi, thích cái nào bác tặng."

Bút…

Sau lưng Thịnh Hạ chính là quầy bút nước…

Cô ý thức được tay mình đang run.

Mấy giây trôi đi, tiếng thiếu niên lẫn trong nụ cười vọng tới:

“Không lấy không của bác. Cháu đi đây.”

Ông chủ: “Với bác còn khách sáo cái gì!”

“Cháu đi đây ạ.” Giọng nói đã rất nhẹ.

Thịnh Hạ lắng nghe tiếng bước chân Trương Chú dần xa, mới phát giác đôi chân đã tê rần. Cô không còn tâm trạng nào mà lựa chọn, lấy đại mấy cuộn giấy trông được mang ra thanh toán.

Ông chủ đang cất cuốn vở kia xuống dưới quầy thu ngân.

Sau đó tươi cười tính tiền cho cô, dáng vẻ như chẳng có việc gì.

Đến khi cô vào lớp, Trương Chú đã ở trong lớp học. Có một bạn nam đang hỏi cậu về bài làm, cậu cầm bút viết công thức ra giấy nháp rồi giảng giải cho bạn.

Bạn nam trông thấy Thịnh Hạ đứng ở cửa sau, cho rằng mình chắn đường nên lịch sự tránh sang một bên. Cũng chính lúc này, Trương Chú ngước lên nhìn cô một cái.

Là cái nhìn theo bản năng khi bị người ta cắt ngang giữa chừng, nhìn xong thì tiếp tục giảng giải.

Giọng nói vẫn một vẻ từ tốn, dáng điệu vẫn một vẻ thong dong.

Như chẳng hề có chuyện gì.

Người có vấn đề chỉ một mình cô đây.

Đầu óc Thịnh Hạ chỉ toàn suy nghĩ “cậu ta thấy mình rồi” “chắc cậu ta không thấy mình đâu” “cậu ta có thể thù mình vì chuyện này không” “cậu ta có thể lôi mình ra chỗ không người cảnh cáo không” các kiểu, dường như chính cô mới là người đã làm chuyện trái lương tâm.

Bạn nam hỏi bài đã đi, lối đi trở nên thông thoáng. Bỗng Thịnh Hạ thấy như có gai đâm vào lưng, cứ cảm giác Trương Chú chốc chốc lại nhìn mình.

Tuy thế cô không dám chắc chắn, hơn cả là không dám quay lại xác nhận, thành thử chỉ có thể nghịch linh tinh để khiến mình ngó lơ chuyện này.

Cô cắt giấy theo kích thước của sách, thay vỏ ngoài cho từng quyển, tỉ mỉ xếp nếp, gấp cạnh giấy, vẽ khung bìa sách ngoài viền bao, dán nhãn nổi lên gáy sách, viết tên sách vào, xếp gọn gàng từng quyển theo màu giấy bao, kế đó bày lịch ngày mini để bàn và ống đựng bút bằng pha lê mới mua bên cạnh.

Hoàn thành tất thảy, cô dọn gọn mớ giấy vụn, trên mặt bàn sạch sẽ chỉ còn sách vở và văn phòng phẩm cùng phong cách, gọn gàng ai nhìn cũng mê.

“Ôi Hạ Hạ, cậu bọc sách đẹp quá!” Tân Tiểu Hòa vừa vào lớp đã cảm thán.

Thịnh Hạ cảm thấy rất thành tựu: “Thật hả?”

Tân Tiểu Hòa khen không tiếc lời: “Đẹp quá là đẹp luôn, mình hâm mộ không để đâu cho hết. Đây chính là bàn học của tiên nữ đấy hả?”

Thịnh Hạ rất vui: “Cậu muốn bọc sách không, mình làm hộ cậu nhé?”

Tân Tiểu Hòa vừa mừng vừa ngại: “Thật hả?’

“Ừ.” Thịnh Hạ gật đầu.

Hai mắt Tân Tiểu Hòa lóe sáng: “Mình hạnh phúc quá.”

Lúc này Dương Lâm Vũ và Hầu Tuấn Kỳ nối đuôi nhau đi vào lớp học. Dương Lâm Vũ lại chọc chửi như bình thường: “Mấy thứ văn nhã kiểu này không hợp với cậu đâu, Tân Tiểu Hòa.”

Hầu Tuấn Kỳ cũng cười khà khà, cầm quyển sách ngữ văn được gói giấy họa tiết hoa nhí với viền cạnh mạ vàng trông như bức tranh sơn dầu hoài cổ, “Thật đấy, nữ tính chết đi được, không hợp với cậu đâu bạn Hòa à.”

“Các cậu rảnh nợ à, quan tâm lắm thế? Mình thích, mình cứ làm đấy.” Tân Tiểu Hòa không thèm để ý, ánh mắt lại chuyển sang mấy cây bút nước xinh xinh cắm trong ống bút, “Hạ Hạ, phú bà, Elsa, Pocahontas, Alice, Barbara! Có phải hơi hoành tráng quá rồi không?”

Dương Lâm Vũ: “Nói mấy cái gì vậy?”

Không ai để ý tới cậu chàng.

Thịnh Hạ thấy hơi ngại.

Vốn là định chọn trước rồi đến khi tính tiền sẽ lọc lại một lần, nhưng vì sợ quá nên hồn vía bay hết cả, chẳng tâm trạng đâu chọn lựa nữa mà cứ thứ mang ra tính tiền, cuối cùng mua cả giỏ đồ tiêu hết hơn ba trăm tệ.

Cô cũng xót ruột lắm chứ.

“Kém cỏi thì phải chuẩn bị trước mà,” Thịnh Hạ chuyển chủ đề, “Chắc chắn sẽ có rất nhiều bài tập phải làm, nên mình tìm thêm ít động lực.”

Tân Tiểu Hòa nói: “Vì cây bút xịn đẹp thế này, chắc chắn lần tới cậu sẽ không đội sổ nữa!”

Thịnh Hạ: "…" Thực ra có thể không cần nhắc chuyện đấy đâu.

Dương Lâm Vũ: "Phì!"

Hầu Tuấn Kỳ: "Ha ha ha há há há khỉ thật cậu đúng là thiên tài xã giao!"

Bấy giờ Tân Tiểu Hòa mới nhận ra lời mình hơi không ổn, cuống cuồng chữa cháy: "Hạ Hạ làm việc đúng là khoa học, có chuẩn bị trước thì mọi việc thuận lợi mà nhỉ!"

Một tiếng cười bật qua khoang mũi từ bên phải truyền đến. Tiếng cười rất khẽ, Thịnh Hạ lại nghe rõ mồn một.

Tiếp sau đó, cái người luôn có vẻ đứng ngoài mọi chuyện kia đạp lên ghế khoan khoái duỗi người, chen lời: "Nghĩa là học sinh kém thì đồ dùng học tập nhiều?"

Tân Tiểu Hòa: "…"

Dương Lâm Vũ: "…"

Hầu Tuấn Kỳ: "Ha ha ha há há há Trương Chú cậu đúng là thánh bắt chuyện!"

Thịnh Hạ: "…"

Hình như đây là lần đầu tiên Trương Chú nói chuyện với cô.

Tuy thực tế không phải nói với cô mà chỉ là tham gia cuộc trò chuyện, trong lòng Thịnh Hạ vẫn reo vang hồi chuông cảnh cáo: Chắc chắn cậu ta thấy mình rồi.

Giờ cậu ta đang bắt đầu trả thù cô đây.

Chuông vào giờ tự học tối vang lên chính trong lúc Thịnh Hạ

đang hoảng hốt rối loạn. Thoắt chốc cô quên khuấy đi nỗi sợ với Trương Chú, nguyên nhân vì còn có điều đáng sợ hơn đang chờ —

Chẳng biết từ lúc nào, trên bảng đen đã viết chi chít mớ bài tập.

Cuối cùng Thịnh Hạ đã hiểu nguyên do các bạn tranh nhau làm cán sự bộ môn. Có thể nói thế này, lượng bài tập buổi tối của các môn nhiều hay ít có một nửa được quyết định bởi cán sự bộ môn.

Giáo viên sẽ giao bài tập buổi tối cho lớp thông qua cán sự bộ môn, người này có thể xem xét lượng bài tập các môn khác mà tăng giảm lượng bài tập môn mình phụ trách cho phù hợp. Đây là một việc rất thể diện.

Tân Tiểu Hòa nói: "Mới khai giảng nên vẫn chưa nhiều đâu. Đợi qua thời gian nữa quen dần rồi, cán sự các môn còn phải tranh nhau diện tích bảng, nếu không thì chẳng có chỗ mà viết."

Thịnh Hạ chết máy, thế này mà còn chưa nhiều?

Toán: Ngày 5 tháng 8

1. "Đọc hiểu giáo trình toàn diện": trang 1-3;
2. "Bám sát bài giảng trên lớp": tất cả bài học hôm nay!!
3. Sửa đề thi cuối kì của học kì trước, tổng hợp các lỗi sai;
4. "Nâng cao tốc độ làm bài": trang 1-2;
5. "Danh sư nhất hào": trang 1-5;
6. Soạn bài, làm ví dụ trang 10-22 sách giáo khoa.

Chỉ môn toán thôi chắc cô đã phải làm cả đêm.

Rồi còn ngữ văn, vật lý…

Cả môn anh văn và hóa học dù không có tiết hôm nay cũng xuất

hiện góp vui.

Thịnh Hạ: “Thế, thế này thì sao làm hết được?”

Không thể ngờ mới đó lý do mua sắm quá tay cô thuận miệng bịa ra đã thành sự thật.

Trương Chú cúi đầu làm đề, nói mà đầu không buồn ngẩng: “Dùng bút pha lê tiên ma Balala mà làm.”

Thịnh Hạ: “?”

Sao hôm nay cậu ta chen lời suốt vậy?

Chắc chắn đã nhìn thấy cô rồi.

Tân Tiểu Hòa dạt Thịnh Hạ ra, tức tối vặc lại: “Vãi cả tiên ma, là công chúa Disney Barbara rõ chưa?”

Trương Chú ngẩng lên, tay đẩy mắt kính, điệu bộ không thèm để tâm, “Ờ, nếu cậu cảm thấy chúng khác nhau.”

Tai to cãi nhau, Thịnh Hạ chọn cách im lặng là vàng.

Tân Tiểu Hòa vỗ vai cô: “Không cần lo, gần như không có ai làm hết bài tập được đâu. Cậu cứ yên tâm, từ từ mà làm.”

Thịnh Hạ vẫn ôm tia hi vọng: “Gần như?”

“Ờ,” Tân Tiểu Hòa hất cằm chỉ sang bên phải, ánh mắt rõ là không phục nhưng lại không thể không thừa nhận, “Tên đấy thì làm hết được.”

Cậu đã làm đề ôn tập sau bài học ngay trong giờ lên lớp. Thầy cô giảng đến phần quan trọng cậu nghiêm túc lắng nghe, còn những khi giảng chậm thì ngồi tự làm đề. Không phải ai cũng có

thể làm cả hai việc cũng một lúc như vậy.

Mà cũng chẳng học theo được.

Thịnh Hạ hỏi: “Thầy không kiểm tra hả?”

Tân Tiểu Hòa nhún vai: “Hơi đâu mà kiểm tra, làm bài tập cũng chẳng để tốt cho các thầy. Nếu tự cảm thấy môn nào không học tốt thì cứ tập trung làm bài môn đó. Thầy cô giao bài là chuyện của thầy cô, mục đích chỉ là để cung cấp cho chúng ta công cụ tự củng cố và luyện tập, còn bản thân vẫn phải là người tự phán đoán xem mình cần chú trọng mặt nào. Gọi là giờ tự học tối mà, không cho giáo viên mượn giờ chạy bài chính là để cậu tự tìm tòi suy ngẫm.”

Lý luận này rất khác với điều Thịnh Hạ đã được dạy. Vốn dĩ cô cho rằng giáo viên của trường trung học phụ thuộc sẽ vô cùng nghiêm khắc, sẽ theo sát phía sau thúc giục học sinh học tập, không ngờ thực tế lại áp dụng phương thức nửa cưỡng chế nửa tự học này.

Nếu ngay từ lớp 10 đã được học theo cách này, thì với học sinh, đây sẽ là cả một quá trình tự hiểu rõ bản thân và tự mình tiến bộ.

Quan trọng là cách làm, không phải kết quả.

Một khi xây dựng được thói quen và năng lực tự học, hệ quả sẽ tác động đến cả cuộc đời. Đặc biệt là sau khi lên đại học, nó sẽ giúp bản thân vượt xa những người cùng tuổi.

Còn bây giờ, Thịnh Hạ chính là “người cùng tuổi” trong câu trên.

Tiếp nhận kiểu giáo dục học tập ép buộc suốt mười mấy năm nay giờ bỗng bị thả vào môi trường tự học, Thịnh Hạ chỉ thấy hoang mang tột độ.

Cô nhìn mớ bài tập chi chít trên bảng, thất thần rất lâu, không biết nên bắt đầu từ chỗ nào, không thể phân biệt cái nào quan trọng, cái nào không. Để không làm mình nhụt chí, cô lựa chọn môn văn và tiếng Anh sở trường trước tiên. Tuy vậy học văn ngôn được một lúc, tham khảo một số bài văn mẫu, học thuộc một số từ vựng, một tiết học đã trôi qua, tiết thứ hai cố lắm cũng chỉ làm được một nửa số đề luyện tập môn toán.

Cuối cùng cô ôm mớ bài tập còn lại về nhà chong đèn học tiếp.

Vương Liên Hoa bưng cho cô cốc sữa bò ấm, không dặn gì nhiều, đến mười một rưỡi thấy đèn bàn còn sáng mới nhắc Thịnh Hạ đi ngủ.

Trước khi ngủ, cô lấy điện thoại ra kiểm tra. Khung trò chuyện vẫn không một động tĩnh, bí thư Thịnh cũng chẳng hề hồi âm. Nhưng bố có gọi một cuộc điện thoại, tất nhiên là cô không thể nghe máy.

Đang định tắt máy tắt đèn bỗng chợt nghĩ tới điều gì, cô mở trình duyệt điện thoại, nhập tìm kiếm: Sao chép buôn bán sách cấm có phạm pháp không…

—

Một tuần sau đấy, Thịnh Hạ phải cố gắng thích nghi với trường học mới, không ngừng thay đổi nhận thức về trường trung học phụ thuộc.

Về tổng thể nhà trường quản lý rất “lỏng”, ngoài giờ học học sinh không bị cấm cửa, học sinh nội trú cũng có thể tự do ra vào, bình thường có thể mang theo điện thoại thậm chí cả máy tính, cho phép câu lạc bộ phát triển và cung cấp cả kinh phí duy trì, còn tổ chức hội diễn “Ngũ Tứ thịnh điển” cho các câu lạc bộ có cơ hội biểu diễn thể hiện, đến câu lạc bộ kịch nói, câu lạc bộ

anime hay câu lạc bộ văn học cũng được không ít học sinh biết đến. Nhưng trường cũng có quy định là tất cả học sinh lớp 12 phải rút khỏi các câu lạc bộ, như Tân Tiểu Hòa vừa mới rút khỏi câu lạc bộ anime. Ngoài ra, cô còn nghe nói Trương Chú từng ở trong câu lạc bộ âm nhạc.

Khó tin nhất là các kì thi quan trọng như thi tháng lại không hề sử dụng đề đóng và coi thi gắt gao. Mỗi lần thi sẽ di chuyển hai dãy học sinh ra hành lang, số còn lại vẫn ngồi trong lớp nhưng giãn khoảng cách ra, sách vở cũng không cần cất hết mà cứ để đó rồi làm bài, chỉ cần muốn là có thể giở sách ra xem. Nhưng ai nấy đều biết mục đích kiểm tra là để phát hiện ra những điểm mình còn yếu kém, gian lận sẽ bị các bạn coi thường nên gần như không ai mất công làm cái việc lừa mình dối người ấy.

Rốt thì đến khi thi cuối kì vẫn phải hiện nguyên hình.

Ví dụ như Hầu Tuấn Kỳ, cậu chàng từng vì phần thưởng một nghìn tệ bố đưa ra mà vừa chép bài Trương Chú vừa tra trên điện thoại, đạt được thứ hạng mười lăm của lớp. Nhưng trừ bản thân cậu ta thì không ai thừa nhận kết quả này, những người xếp hạng sau mười lăm vẫn tự động tăng thêm cho mình một hạng khi nói về thành tích của bản thân.

Ngay đến bản thân Hầu Tuấn Kỳ cũng nói khoảng thời gian đó cậu ta hệt như người đã chết rồi, sống mà chẳng có ý nghĩa.

Năng lực một người thế nào, ai ai cũng biết cả.

Mỗi tối Thịnh Hạ đều mang bài tập chưa làm xong về nhà, cố gắng tới mệt nhoài vẫn không thể làm xong.

Nhưng trong mắt Vương Liên Hoa, việc này lại cho thấy cuối cùng cô đã thông suốt. Trung học phụ thuộc quả đúng là trường giỏi, mới đó đã khiến con gái chăm chỉ hơn hẳn.

Cô biết giải thích thế nào được?

Cô không muốn làm học sinh kém đồ dùng học tập nhiều.

.

Chương 8

Kì học hè được nghỉ đều đặn một ngày mỗi cuối tuần.

Cuối cùng Thịnh Minh Phong đã tạm thoát khỏi mớ công việc để dẫn ba cô con gái đi ăn.

Thịnh Hạ không nghĩ Trâu Vệ Bình cũng có mặt.

“Chào cô đi.” Thịnh Minh Phong nói.

Trịnh Đông Ninh không thích nói chuyện, đừng ai hòng cạy miệng con bé ra được một chữ.

Ngô Thu Tuyền là đứa trái tính khó chiều, lườm Trâu Vệ Bình một cái rồi ngồi ngay vào tận ghế trong cùng.

Vương Liên Hoa vẫn bảo trong ba cô con gái thì Ngô Thu Tuyền là giống mẹ nhất nên Thịnh Minh Phong mới không thích con bé. Còn Thịnh Hạ lại là đứa giống Thịnh Minh Phong nhất, vì thế mà bố quý cô hơn.

“Cô Trâu ạ.” Thịnh Hạ hơi cúi đầu.

Trâu Vệ Bình cười dịu dàng: “Mau ngồi đi, bố cháu gọi nhiều món các cháu thích lắm đấy.”

Món ăn vừa lên đủ, câu đầu tiên Thịnh Minh Phong nói đã là răn Ngô Thu Tuyền: “Con đã lớp chín rồi đấy, cứ giữ cái tính đấy thì lên cấp ba, ở nội trú ai mà ưa được!”

Ngô Thu Tuyền không buồn để tâm: “Vào trung học phụ thuộc thì đâu cần ở nội trú.”

Thịnh Minh Phong hừ lạnh một tiếng: “Thành tích của con mà mơ vào trung học phụ thuộc, trừ phi năm tới tóc treo xà, dùi đâm chân(*)!”

(*) Thời Chiến quốc, Tô Tần cố gắng đọc sách lúc đêm khuya, sợ ngủ gật nên lấy dùi đâm vào đùi. Lại thời Tấn, có Tôn Kính mỗi ngày học hành đến khuya, sợ ngủ quên nên buộc tóc lên xà nhà, hễ buồn ngủ gục xuống là bị tóc kéo giật lên mà tỉnh. Sau thành ngữ “tóc treo xà, dùi đâm chân” dùng để chỉ sự chăm chỉ và ý chí học tập.

“Thì bố chẳng có cách cho con vào được cần gì, cần thi gì nữa?”

Nghe lời này, không chỉ Thịnh Minh Phong mà cả Trâu Vệ Bình cũng biến sắc mặt.

“Ai bảo con thế?” Thịnh Minh Phong trầm giọng, “Hả? Mẹ con bảo vậy à?”

Ngô Thu Tuyền ghét nhất là nghe Thịnh Minh Phong chê trách mẹ mình trước mặt Trâu Vệ Bình, bật đứng dậy, “Đừng có vu tội cho mẹ con!”

Trâu Vệ Bình vỗ vỗ Thịnh Minh Phong, liền đó đi đến bên cạnh Ngô Thu Tuyền, đặt tay lên vai con bé nhẹ giọng, “Tuyền à, bố cháu không có ý đó. Bố quan tâm các cháu thật đấy, vốn dĩ hôm nay bố còn phải xuống dưới quê…”

“Không cần cô ra vẻ tốt bụng,” Ngô Thu Tuyền lại không chịu nghe, vặn vai hất tay Trâu Vệ Bình ra, châm chích, “Quan tâm bọn cháu thật sao còn dẫn cả cô tới đây?”

Bàn tay Trâu Vệ Bình cứng đơ giữa không trung, gương mặt có vẻ lúng túng.

“Ngô Thu Tuyền!” Trông Thịnh Minh Phong như sắp đập bàn đứng dậy, Thịnh Hạ lập tức phủ bàn tay mát lạnh lên bàn tay siết chặt của bố, “Bố…”

Rồi cô kéo tay Ngô Thu Tuyền, “Tuyền…”

Ngô Thu Tuyền cúi đầu, “Chị!”

Thịnh Hạ hơi lắc đầu ám chỉ con bé đừng gây rối. Lúc ở nhà chỉ có lời Thịnh Hạ là Ngô Thu Tuyền nghe lọt tai vài câu, bây giờ con bé cố nén cơn tức, hậm hực ngồi xuống ghế.

Trâu Vệ Bình cũng trở về chỗ mình.

Thịnh Hạ chuyển đề tài: “Bố, tháng sau là sinh nhật Ninh Ninh rồi. Năm nào nó cũng mong quà của bố nhất, năm nay bố định tặng gì vậy?”

Thịnh Minh Phong không thể không hiểu ý Thịnh Hạ, bèn đổi giọng ôn hòa, nghiêng đầu hỏi lại: “Ninh Ninh muốn cái gì, bố mua hết!”

Trịnh Đông Ninh mím môi nhìn Thịnh Minh Phong đầy mong mỏi, lại không nói một lời.

Thịnh Minh Phong biết hỏi cũng không ra câu trả lời, quay sang hỏi Trâu Vệ Bình, “Em thấy năm nay chúng ta tặng gì thì được? Ninh Ninh chín tuổi rồi, sắp lớn rồi.”

“Ừm…” Trâu Vệ Bình chống cằm, “Việc này phải nghĩ kĩ mới được.”

“Mười tuổi ạ.”

Tiếng nói non nớt vang lên.

Xung quanh im phăng phắc.

Thịnh Hạ cũng ngạc nhiên nhìn sang.

Vương Liên Hoa nói dạo này tình trạng Ninh Ninh lại tệ đi, đã có già nửa tháng không nói một câu nào.

Trịnh Đông Ninh mấp máy khuôn miệng bụ bẫm, cường điệu lặp lại: “Con mười tuổi rồi.”

Ngô Thu Tuyền đang cắm đầu húp canh, nghe vậy nhỏ giọng lầu bầu: “Cái đấy cũng nhớ sai, đúng là hết nói nổi.”

Giọng điệu châm biếm nghe chói tai lạ thường trong gian phòng yên ắng.

Lần này Thịnh Hạ cũng cúi đầu, không nén được tiếng thở dài.

Hiếm có khi Thịnh Minh Phong ngẩn ra bối rối. Người đàn ông ngang dọc quan trường bao năm giờ bị một câu của con gái út khiến không thốt nổi thành lời.

Trâu Vệ Bình đứng ra giảng hòa: “Mười tuổi là tuổi chẵn, càng phải chuẩn bị quà kĩ hơn. Anh đừng hỏi Ninh Ninh nữa, tự chọn lấy mới có thành ý chứ.”

“Nhất định anh sẽ tự đi chọn.” Thịnh Minh Phong hùa theo.

Mở đầu này đã định sẵn bầu không khí tiếp sau đó không thể quá thân mật hài hòa, chủ đề câu chuyện cũng chỉ xoay quanh chủ thể tương đối an toàn: Thịnh Hạ.

Hầu như chỉ có Thịnh Minh Phong hỏi, Thịnh Hạ trả lời.

“Trường trung học phụ thuộc quả là không tầm thường,” Thịnh Minh Phong cho ra kết luận, “Cố gắng mà học, cần gì thì nói với bố hay với cô cũng được. Đừng tự ép mình quá, cũng đừng nghe mẹ nói linh tinh. Con còn nhỏ, học hành vui vẻ là quan trọng nhất.”

Trâu Vệ Bình nói tiếp: “Phải đấy Hạ Hạ à, việc to nhất nhà mình bây giờ là lo cho cháu thi đại học, cái Tuyền thi vào cấp ba. Có cần gì cứ gọi điện cho cô nhé.”

Ngô Thu Tuyền “há” lên một tiếng.

Thịnh Minh Phong liếc con bé một cái, chẳng biết là cam chịu hay không còn lời nào để nói mà ông không phê bình gì, chỉ bảo Thịnh Hạ: “Điện thoại bố đưa con không dùng à, sao gọi điện không thấy nghe máy?”

Thịnh Hạ muốn nói cô không dùng nổi cái điện thoại cao cấp như thế, song nhìn ánh mắt Thịnh Minh Phong đầy chờ mong thì lời đến đầu môi lại nuốt trở vào, gật đầu bảo: “Lúc trước tưởng trường không cho mang, sau này con sẽ mang theo.”

Thịnh Minh Phong gật gù hài lòng: “Nhớ thường xuyên kể bố nghe tình hình học hành với sinh hoạt.”

“Vâng.”

Sau bữa cơm, anh Lý đưa chị em họ về nhà. Lúc xuống xe, anh đưa họ ba cái túi mua hàng rất to, nhìn logo biết là nhãn hiệu thời trang.

Mỗi người một phần, bên trong có váy áo, chất vải rất đẹp, giá cả không hề thấp.

Ngô Thu Tuyền hỏi: “Bố em mua ạ?”

Anh Lý gật đầu.

“Chắc lại bà cô kia mua chứ gì? Em chẳng tin bố em có thể đi lượn lờ cửa hàng mua quần áo cho bọn em đâu.”

Anh Lý gãi đầu.

Ngô Thu Tuyền nhếch môi cong cong, “Đồ miễn phí ngu gì không lấy.”

Ba chị em xách túi mua hàng về nhà. Hôm nay Vương Liên Hoa phải trực, không có nhà.

Ngô Thu Tuyền thử váy mới, còn giúp Trịnh Đông Ninh mặc thử. Váy rất vừa người.

Hai cô bé chạy đến phòng Thịnh Hạ, thấy Thịnh Hạ gấp quần áo mới cất vào tủ, làm xong về bàn chuẩn bị lấy sách ra đọc.

“Chị, chị không thử ạ?”

Thịnh Hạ quay sang, giọng nói rất điềm tĩnh: “Xem size thấy vừa rồi nên không thử. Chị còn phải làm bài tập nữa.”

Ngô Thu Tuyền dắt em gái đi, không ở lại quấy nhiễu Thịnh Hạ.

Cô bé cúi đầu trông cái váy của mình.

Đây không phải lần đầu bà cô kia mua quần áo cho chị em họ. Nghĩ kĩ thì, hình như chị chưa từng mặc đồ bà ta mua cho.

Thịnh Hạ rất ít mặc váy, vì quần áo Vương Liên Hoa mua cho trước giờ chỉ có những bộ kiểu thể thao.

Thuở mới bằng Thu Tuyền bây giờ, Thịnh Hạ chỉ vừa có nhận

thức về cái đẹp. Thi thoảng cô cũng có ước ao những bộ váy xinh đẹp của các bạn, vì đồ thể thao của cô thì cứ rộng thùng thình, mặc tới mặc lui chỉ toàn những kiểu dáng đó, chẳng có gì hay.

Có một lần nghỉ hè cô tới chỗ Thịnh Minh Phong ở mấy ngày, khi về mặc bộ váy Thịnh Minh Phong mua cho.

Lúc ấy Thịnh Minh Phong hãy chưa bận rộn tối mặt như bây giờ, mỗi lần thi xong vẫn dành thời gian dẫn cô đi thủy cung hay công viên trò chơi, mua cho cô những thứ đồ ăn vặt Vương Liên Hoa không cho ăn, cho cô chơi những trò Vương Liên Hoa không cho con gái chơi, mua những bộ váy Vương Liên Hoa không cho mặc.

Niềm "hạnh phúc" tuổi thơ không bị pha tạp nhiều tình cảm và quan niệm đạo đức như thế. Những kí ức vui vẻ không nhiều của Thịnh Hạ, thảy đều tới từ tháng ngày ngắn ngủi sống cùng Thịnh Minh Phong.

Cái váy ấy có thiết kế không phải thật nổi bật, chiều dài váy cũng khá bảo thủ, chỉ để lộ một nửa bắp chân. Nhưng không biết có phải ảo giác hay không mà Thịnh Hạ cứ cảm thấy dọc đường rất nhiều người ngoái lại nhìn mình.

Lúc vào thang máy, cô bắt gặp người hàng xóm ở căn hộ đối diện. Số tầng giống nhau, thang máy đến nơi là ai vào nhà nấy.

Nhưng ngay khi cánh cửa đóng lại, người hàng xóm quay đầu đưa ánh nhìn như quan sát Thịnh Hạ.

Cái nhìn không ác ý nhưng vẫn khiến Thịnh Hạ thấy bức bối toàn thân.

Trong nhà, hiển nhiên Vương Liên Hoa cũng đã thấy cảnh này, "há" lên một tiếng, lạnh nhạt: "Mới đi có vài ngày đã biết ăn diện rồi, xem ra sống ở đây uất ức cho chị quá."

Thịnh Hạ trốn trong chăn khóc hết một đêm.

Nửa đêm Vương Liên Hoa vén chăn lau nước mắt cho cô. Cô không biết phải đối mặt với mẹ thế nào, đành vờ như đã ngủ.

Tiếng Vương Liên Hoa thở dài nghe đè nén như tiếng sấm rền rĩ. Mẹ ngồi bên giường một mình lẩm bẩm, kể lể những xót xa tủi nhục của bản thân những năm qua, nghẹn ngào xin lỗi con gái, "Các con không biết con gái mới lớn hấp dẫn người ta thế nào. Không phải mẹ không muốn các con chăm chút xinh đẹp, nhưng nhà ta không có đàn ông…"

Nhà họ chỉ có bốn người toàn là nữ, không có ai là nam, không đủ uy khiến người ta kiêng sợ. Vương Liên Hoa cẩn thận đề phòng, cái cách bảo vệ ba chị em có vẻ sao mà bất lực.

Thịnh Hạ chậm rãi ngồi dậy nắm tay mẹ, Vương Liên Hoa cũng ôm lại cô. Hai mẹ con cứ thế ôm nhau khóc.

—

Thứ Hai, trước giờ đọc bài sáng có một việc cần làm, là đổi chỗ.

Chỗ ngồi cứ một tuần đổi một lần, tuần tự dịch theo chiều sang phải một bàn, xuống dưới một bàn.

Dãy bàn đơn ngoài cùng bên phải chuyển tới ngoài cùng bên trái.

Thịnh Hạ chuyển tới bàn đầu tiên của dãy bàn đơn, đối diện với cửa trước của lớp.

Cô và Tân Tiểu Hòa bị tách ra, nhưng cũng chỉ cách nhau một lối đi.

Chỗ của Lư Hựu Trạch tuần trước là ngay bàn đầu, bây giờ ngồi sau lưng Tân Tiểu Hòa, phía sau bên trái Thịnh Hạ.

Trương Chú chuyển tới bàn đầu tiên ngoài cùng của tổ một, mé bắc lớp học.

Thịnh Hòa ở ngoài rìa phía nam, cuối cùng đã cảm thấy tự do thoải mái hơn.

Có ai ngờ tháng ngày nắm giữ bí mật của người khác lại kinh hoàng đến thế.

Nhưng cứ nghĩ tuần sau lại đổi chỗ, thành bạn cùng bạn với Trương Chú, cô lại bắt đầu lo lắng thấp thỏm.

Chỉ mong tuần này sẽ dài hơn một chút.

Hiềm nỗi vị trí bàn đầu cạnh cửa cũng không phải vị trí hay ho. Cứ mỗi giờ tan lớp người ra người vào, đám thiếu niên thanh xuân tràn trề rảo bước đi qua, riêng mùi cơ thể Thịnh Hạ đã ngửi thấy tận mấy loại mùi. Nhất là sau giờ trưa, cậu nào cậu nấy lưng ướt sũng, người đẫm mồ hôi, cứ đi qua là một mùi hương thoảng tới muốn váng cả óc.

Có mấy nam sinh thích nhảy lên bắt lấy khung cửa như động tác úp rổ khi vào lớp, cú đáp đất uỳnh uỵch sau đấy thường xuyên làm Thịnh Hạ giật nảy.

Còn có vài bạn nữ cứ đi qua là sẽ chào hỏi bạn mới là cô đây một cách thân thiện, khiến cô phải cố gồng mình đáp lại cho phải phép.

Chính vì thế nên mỗi khi giải lao, nếu không đi lấy nước Thịnh Hạ cũng vào nhà vệ sinh.

Riêng giờ học tập trung thì không còn cách nào. Giờ học liên tục

quá dài, cô lại không thích lang thang bên ngoài mãi, chỉ còn cách cắm đầu làm đề.

“Thịnh Hạ, cậu đã quen với trường mới chưa?” Lư Hựu Trạch trò chuyện với cô qua lối đi.

Thịnh Hạ nói: “Mình vẫn ổn, chỉ có bài giảng đi hơi nhanh, mình làm bài tập không kịp.”

Lư Hựu Trạch an ủi: “Bài tập chỉ để tham khảo thôi, không nhất thiết phải làm hết, cậu đừng lo quá.”

“Ừm.”

Tính theo chỗ ngồi, có thể đoán xếp hạng kì trước của Lư Hựu Trạch ở trên dưới hạng mười lăm, mười sáu. Thịnh Hạ muốn biết đại loại thì thứ hạng này sẽ có trình độ ở mức nào, xem mình có khả năng vươn tới không, bèn hỏi: “Cậu thì sao, cậu làm được khoảng bao nhiêu bài tập, có làm hết được không?”

Lư Hựu Trạch tạm dừng giây lát, không trả lời câu hỏi ngay mà nói: “Người có thể làm hết bài tập chỉ là thiểu số thôi.”

Thịnh Hạ ngại hỏi kĩ thêm, mím môi gật gù.

Lại một cơn gió lướt qua trước bàn, một thứ mùi nhẹ nhàng man mát tựa mùi cỏ non phơi mình trong nắng sớm thoảng vào khoang mũi.

Một giọng nói vang vào trong tai: “Người có thể làm hết bài tập không phải thiểu số, là Trương Chú.”

Âm sắc trầm, nhưng lời nói rất vênh váo.

Thịnh Hạ quay sang.

Trương Chú và Hầu Tuấn Kỳ một trước một sau đi vào trong lớp. Hầu Tuấn Kỳ ôm bụng cười nghiêng ngả: “Ha ha ha ngầu bá cháy!”

Người mới nói là Trương Chú. Một tay cậu cầm lon nước ngọt, bước một mạch qua bục giảng về đến chỗ ngồi, vừa nói vừa ngoái lại nhìn về phía Thịnh Hạ. Chính xác hơn, là ngoái lại liếc Lư Hựu Trạch.

Bằng ánh mắt ngạo nghễ, khiêu khích, không coi ai ra gì.

Tự chơi chữ khen mình, ngông cuồng biết mấy.

Lư Hựu Trạch không định tranh cãi, gương mặt thoáng qua vẻ lúng túng và nhẫn nhịn.

Thịnh Hạ thấy vậy lập tức quay về làm đề, rời xa hiện trường tình địch đỏ mắt đấu đá tóe lửa này.

Giờ tự học tối thứ Sáu do Vương Duy phụ trách. Thầy có một thói quen khi phụ trách giờ này, đó là sẽ gọi vài học sinh ra trao đổi tâm sự, lấy tên chuyên mục “Anh biết tuốt gỡ rối tuổi hồng”. Lần đầu nghe tới cái tên này, Thịnh Hạ mím môi không nén được bật cười.

Tuy trông Vương Duy có vẻ là người bảo thủ, tóc tai cũng dần rời bỏ da đầu, thực chất lại mới chỉ ngoài ba mươi, độc thân có thâm niên. Như lời thầy là thế này, “Khoa học quy định chênh lệch từ mười sáu tuổi trở lên mới gọi là cô là chú. Thầy đây còn chưa đến ngưỡng ba lăm, phải gọi là anh.”

Còn rốt là môn khoa học nào quy định thế, chẳng ai biết được.

Với tư cách học sinh mới chuyển đến, Thịnh Hạ trở thành đối tượng nhận tư vấn đầu tiên của học kì này.

Mở đầu toàn những câu kiểu "đã quen trường lớp mới chưa" "có khó khăn gì không". Thịnh Hạ không nhiều lời, chỉ đáp tất cả đều ổn.

Vương Duy vào đề chính: "Mẹ em nói em hơi hổng kiến thức lý hóa, tuần rồi học có thấy quá sức không?"

Thịnh Hạ thật thà gật đầu, bổ sung: "Toán cũng không theo kịp ạ."

Vương Duy nói: "Thành tích ngữ văn, tiếng Anh của em đều rất tốt, hẳn là học các môn xã hội khá ổn. Tại sao ban đầu em không chọn theo xã hội?"

Lúc ấy, Vương Liên Hoa đã quyết định thay cô. Số ngành xét tuyển bằng tổ hợp môn tự nhiên nhiều, sau này tìm việc cũng dễ. Trong suy nghĩ cố hữu của Vương Liên Hoa, chỉ những đứa không học được toán lý hóa, đầu óc kém cỏi, đến bước đường cùng mới chọn theo văn. Mà bản thân Vương Liên Hoa cũng chính là sinh viên khoa văn.

"Nhà em không cho ạ."

Vương Duy không ngạc nhiên khi nghe câu trả lời này. Những đứa trẻ ngoan ngoãn giống vậy thường không có nhiều quyền tự quyết định và lựa chọn. "Thầy chỉ muốn hiểu rõ hơn thôi. Bây giờ đã chọn theo tự nhiên rồi, tất nhiên phải cố mà học. Một năm không dài nhưng cũng không phải ngắn, vẫn có thể thay đổi rất nhiều thứ. Thành sự do người."

Thịnh Hạ gật đầu: "Vâng, em cảm ơn thầy."

"Cảm ơn gì," Vương Duy nhìn bộ dạng ngoan ngoãn của cô mà bật cười, "Tuần sau đổi chỗ, em sẽ ngồi cùng bàn với Trương Chú. Bạn Trương Chú học rất giỏi, em nên quan sát học tập bạn nhiều, có gì thì hỏi bạn."

Thịnh Hạ vẫn nhẹ nhàng gật đầu, trong bụng thì nhủ nhầm: không ngờ tuần này trôi qua nhanh vậy, việc nên tới rồi cũng phải tới.

Chẳng biết là đầu óc cậu thông minh vậy thì trí nhớ như thế nào, liệu có thù dai hay không.

Vương Duy lại hiểu lầm vẻ e dè của cô thành một ý khác, cười bảo: "Trông Trương Chú không hòa đồng lắm nhưng bạn bè hỏi bài thì lúc nào cũng nhiệt tình, việc ấy em cứ yên tâm."

"Vâng."

"Được rồi, thế em vào lớp đi. Gọi Trương Chú ra cho thầy."

Tác giả có lời:

Trương Chú: Người có thể làm hết bài tập không phải thiểu số, là Trương Chú. Cảm ơn *vênh mặt*

Thịnh Hạ: Ấu trĩ.

Chương 9

Trương Chú đang nói chuyện với Hàn Tiếu phía ngoài cửa sổ.

Hàn Tiếu với Trương Chú là bạn thời cấp hai. Cả trường Tam Thập Ngũ Trung chỉ có ba học sinh đỗ vào trung học phụ thuộc là Trương Chú, Hàn Tiếu, Trần Mộng Dao. Nhưng đó cũng đã là thành tích tốt nhất nhà trường từng có, còn những năm trước chỉ đỗ một học sinh là đã lạy trời khấn phật.

Trần Mộng Dao là học sinh lớp năng khiếu, Trương Chú thì là thí sinh bứt phá bất ngờ. Không ai lường được hai người này sẽ đỗ vào trung học phụ thuộc.

Chỉ có Hàn Tiếu là đã xếp hạng đầu khối ngay từ năm lớp Bảy, là hi vọng đỗ vào trung học phụ thuộc của toàn trường. Việc bị Trương Chú bất ngờ vượt mặt khiến cậu chàng khá căm phẫn. Nhưng thành tích của Hàn Dịch vốn cũng không đủ để gây chú ý ở trung học phụ thuộc, chênh lệch trình độ quá lớn khiến cậu bị sốc khó mà gượng dậy.

Chẳng biết nghĩ thế nào mà cậu tìm tới bạn học cũ là Trương Chú tâm sự, nói qua nói lại một hồi bỗng chuyển thành fan hâm mộ trung thành, suốt ngày bám dính lấy Trương Chú. Cứ giờ giải lao hay tiết tự học tối là Hàn Dịch rất hay chạy sang lớp Trương Chú, học chùa bên này gần hết một tiết học. Hầu như các thầy cô dạy A6 đều đã từng đuổi cậu ta đi, thần dân A6 ai ai cũng biết mặt cậu chàng. Sau này nhà trường chuyển các lớp khối tự nhiên vào một tầng riêng, khoảng cách xa hơn, tần suất cậu tới lớp mới giảm xuống.

Lần này Hàn Dịch lại tới, thần dân A6 đã trông mãi thành quen.

Các lớp học ở trung học phụ thuộc có lối hành lang ở cả hai mặt nam bắc. Hành lang mặt bắc chỉ rộng vẻn vẹn một mét, thường ngày không người lại qua, chỉ dùng để làm chỗ để dụng cụ vệ sinh. Lúc này Hàn Dịch nép sát khung cửa sổ, tay cầm cây lau nhà ra chiều che che chắn chắn.

“Anh Chú, sinh nhật anh tổ chức kiểu gì?” Hàn Dịch hỏi.

Trương Chú nói: “Không tổ chức.”

Hàn Dịch không nghe: “Thế sao mà được! Ngày mở cửa vườn cấm bước vào tuổi trưởng thành đấy!”

Trước giờ Trương Chú không thích tổ chức sinh nhật. Có ai không biết mẹ cậu chết vì sinh cậu kia chứ?

“Không có tiền, không muốn làm.” Trương Chú đáp qua loa.

“Anh Hầu kể bọn em là dạo này anh đang kẹt rồi, bọn em sao để anh tốn tiền được,” Hàn Tiếu khuyên can hết lời, “Bọn Chu Ứng Tường nói sẽ tổ chức cho anh ở Milk.”

Nhà Chu Ứng Tường phất lên từ tiền đền bù giải phóng đất, một dạng giàu xổi, từ thời ở Tam Thập Ngũ Trung đã nịnh hót Trương Chú một phép, chẳng biết mục đích là gì. Nghe nói học kì này cậu ta bỏ tiền đi cửa sau vào lớp bồi dưỡng của trung học phụ thuộc, không ngờ mới đó đã trở nên thân thiết với Hàn Tiếu, còn đặt chỗ ở Milk? Một tối ở đây ít cũng có vài nghìn tệ, người nhiều, ăn uống đốt tiền thì hết chục nghìn tệ là việc thường, đám học sinh cấp ba như họ không thể trả nổi nếu không được bao.

Không phải Trương Chú ảo tưởng sức mạnh, nhưng cậu sắp

phải hoài nghi rằng mình có sức hút sát cả gái lẫn trai.

Trương Chú nuốt câu "héo vc lời" vào bụng, lịch sự trả lời: "Bày vẽ cái gì, còn trẻ trung đã muốn ăn đám à?"

Hàn Tiếu: … Anh Chú không có cái miệng này thì tốt biết mấy.

"Thì tổ chức cho vui," Hàn Tiếu tung đòn sát thủ, "Chu Ứng Tường cam đoan sẽ gọi được Trần Mộng Dao tới chúc mừng sinh nhật anh đấy."

—

Thịnh Hạ vâng dạ theo lời Vương Duy, vừa vào lớp đã trông thấy Trương Chú quay ra tự lẩm bẩm với cây chổi lau nhà ngoài cửa sổ, không nghe rõ đang nói gì…

Lại gần thì nghe cậu nói với cây lau nhà: "Cút."

Sau đó cây lau nhà giật giật, ngã đổ ra đất.

Ngoài cửa sổ gió đêm mơn man, trống huơ trống hoác.

Thịnh Hạ: …

Trương Chú kéo cửa sổ kêu "rầm", quay người sang đã trông thấy cô bạn đứng cách một mét nhìn mình đầy kinh hãi.

Trương Chú nghiêng đầu nhìn lại cô: …?

Cậu bị gì hở?

"Trương Số… thầy gọi cậu ra." Thịnh Hạ đọc hiểu nét mặt cậu, bỏ lại một câu rồi chưa đợi cậu trả lời đã quay lưng đi thẳng.

Trương, Chú.

Cả hai chữ này đều có âm đọc mạnh và trầm rõ, nay không ngờ có người có thể đọc nó một cách uyển chuyển đến vậy.

Bạn nam đằng sau xoa xoa cánh tay, đè giọng ỏn ẻn: “Trương… Chú… ơi ~ Bạn mới thật là…”

Mềm mỏng.

Trong óc Trương Chú bật ra tính từ này.

Khi đi ra bất giác cậu liếc về chỗ ngồi cạnh cửa. Cô bạn cắm cúi viết như đang mải làm đề, riêng tờ giấy nháp lại đầy những nét nguệch ngoạc như bùa chú, hẳn nhiên đầu óc đang lo ra.

Rốt cuộc đầu cô cấu tạo kiểu gì mà lúc nào cũng run rẩy sợ sệt?

Vương Duy tìm cậu, nói tới nói lui chỉ quẩn quanh mấy chuyện cũ kỹ, khỏi nghe cậu cũng biết cả.

Những cụm từ vựng “đoạt Trạng nguyên” “tâm thái vững vàng” “nghiêm túc tập trung” “đừng chủ quan” thay nhau lặp lại, Trương Chú đã thuộc nằm lòng.

“Thái độ em thế kia là ý gì? Đừng có tưởng thầy dông dài, lý lẽ thì không sai được, nghe nhiều lần mới có thể khắc ghi trong lòng. Thời điểm nước rút thế này không thả lỏng được đâu, nếu là người khác thầy còn chẳng thèm dông dài nhắc nhở, ra đường vơ đại…”

“Ra đường vơ đại một người thì có chuyện thầy hết lời khuyên can thế không? Đừng có ở trong sướng mà không biết hưởng!” Trương Chú chen lời, hoàn thiện vế sau thầy chưa nói hết.

Vương Duy: …

Học sinh trong lớp nghe một tiếng “bốp”, kế đó thấy Vương Duy cầm sách bài tập hóa bộp một phát lên lưng Trương Chú, “Cái thằng ranh này!”

Thần dân A6 đã trông nhiều thành quen, liếc một cái rồi lại ai lo thân nấy, không thèm nghiêng ngó quan tâm.

“Không còn việc gì thì em về học đây.” Rồi chưa dứt câu đã quay lưng định đi.

“Đứng lại!”

Trương Chú quay đầu, “Bài tập nhiều lắm đó Vương già!”

Vương Duy không để ý xưng hô của cậu, vẫy tay, “Quay lại đây!”

Trương Chú nhìn Vương Duy một cách không kiên nhẫn. Vương Duy bước lên hai bước bá vai Trương Chú. Cả hai quay lưng vào lớp học. Vương Duy nghiêng người ghé sát vào Trương Chú, nói hăng quá làm mấy cọng tóc lưa thưa trên đầu cũng rung rinh theo, cái dáng khuyên bảo thật tình hết lòng hết dạ.

“Những môn khác của em thầy không lo, chỉ có môn văn là thành tích chưa khi nào khá cả, nếu không nhờ có những môn khác kéo lên thì đúng thật chết vì văn. Có thế nào cũng phải cố thi được 125 điểm trở lên chứ, nếu điểm văn được 130 hoặc cố tí nữa lên 135, cái danh Trạng nguyên không chạy đi đâu được, em hiểu không hả?”

Trương Chú: “Cứ phải đoạt Trạng nguyên làm gì, điểm số thôi mà, chẳng cứ đạt tiêu chuẩn là được rồi?”

Vương Duy không dám tin, “Điểm số thôi mà? Em biết có bao nhiêu người đặt kì vọng vào mình không hả? Tưởng đây là chuyện của một mình em thôi hả?”

“Chẳng lẽ không phải vậy?”

Vương Duy tức suýt ngất. Thầy cố gắng hít thật sâu, “Em có dám đảm bảo khi thi những môn khác sẽ luôn phát huy tốt không? Giờ em cố học để nâng cao toán lý hóa cũng đâu còn điểm nào để kiếm thêm nữa, có giỏi hơn thì chẳng lẽ có thể thi được 151 điểm? Mặc dù học văn cần có nền tảng tích lũy lâu dài, không dễ tiến bộ trong thời gian ngắn, nhưng cô Phó đã nói phần làm văn của em còn có thể tốt hơn, chẳng qua là không chịu nghiêm túc đầu tư.”

Trương Chú: “Không phải văn vở là dựa vào năng khiếu trời ban à?”

“Đương nhiên không phải. Văn đã là một môn học thì tất nhiên cũng có tính khoa học, sẽ có cách để rèn luyện nâng cao, với khả năng của em chắc chắn không có vấn đề!” Cuối cùng đã nhận được hồi đáp, Vương Duy càng trở nên kích động, “Bạn mới của lớp ta, Thịnh Hạ đó, em ấy làm văn cực kì xuất sắc. Cô Phó kể em ấy đã giành giải nhất cuộc thi viết văn Cây Ngô Đồng từ năm lớp 10, tính theo tiêu chí khi trước thì đã đủ trình độ để được tuyển thẳng vào đại học Hà Yến. Bây giờ tuy đã bỏ quy chế này nhưng trình độ em ấy thế nào thì vẫn nguyên ở đó, em phải biết lợi dụng ưu thế nhất cự ly, biết chưa hả?”

Trương Chú phì cười: “Vương già, thầy nên xin vào trung tâm mai mối thì hơn.”

Vãi cả ưu thế nhất cự ly.

Thần dân A6 lại nhìn Trương Chú bị Vương Duy đuổi theo “hành hung” mà lủi vào trong lớp, bỏ lại Vương Duy đứng một mình ngoài hành lang tức tối chống nạnh.

—

Cuối tuần, mãi thì Thịnh Hạ đã có thể đồng ý cái hẹn gặp mặt ở nhà sách với bạn thân Đào Chi Chi.

Trước năm lớp 12, gần như tuần nào Thịnh Hạ và Đào Chi Chi cũng phải đi ra nhà sách, Thịnh Hạ đọc sách, Đào Chi Chi đọc truyện tranh. Cả hai đã làm thẻ năm ở đây. Buổi trưa họ ăn vài món đơn giản ngay trong nhà sách, gọi thêm cốc cà phê rồi cứ thế ngồi cả ngày.

“Đào Tử, chắc sau này sẽ không còn những ngày thư giãn thế này nữa,” Thịnh Hạ nhấp một ngụm cà phê, “Bài tập ở trung học phụ thuộc thực sự nhiều đến độ khiến người ta tuyệt vọng.”

Đào Chi Chi chép miệng, “Tuyệt vọng – too, tại sao trên đời lại có cái giống loài khốn khổ như học sinh lớp 12 nhỉ.”

Thịnh Hạ gật đầu đồng tình. Hai cô bạn cùng ra vẻ than oán.

Tất nhiên Đào Chi Chi phải quan tâm cuộc sống hậu chuyển trường của Thịnh Hạ, “Trung học phụ thuộc như thế nào?”

Thịnh Hạ kể tất tật Đào Chi Chi nghe về bố cục lớp học kì lạ và cách sắp xếp chỗ ngồi vô cùng hay ho.

“Cái gì? Hạng đầu? Cậu sắp ngồi cùng bàn với hạng đầu, cái cậu Trương Chú đó? Cậu ta học chung lớp với cậu? Ôi lớp cậu trâu bò thế!” Nghe tới vị trí Thịnh Hạ sẽ chuyển sang vào tuần sau, Đào Chi Chi mắt tròn mắt dẹt, ngạc nhiên reo lên.

Thịnh Hạ ngờ ngợ: “Cậu biết cậu ta?” Đào Chi Chi là bạn cùng lớp với cô suốt thời cấp một cấp hai, lên cấp ba thì thi vào Nhất Trung, sao lại quen biết với Trương Chú được?

Đào Chi Chi lắc đầu xong lại gật đầu, “Chỉ mình biết cậu ta thôi. Thì có ai không biết đâu, đạt số điểm đó trong kì thi chung, ai cũng kinh hãi mà.”

Nhưng Thịnh Hạ thì đúng là không hề biết. Đối với cô, học sinh xếp hạng đầu tiên chỉ đơn giản gọi là hạng đầu, ngoài ra cô không định tìm hiểu hay ghi nhớ những thông tin khác về người không liên quan tới bản thân.

“Cậu ta đẹp trai không?” Đào Chi Chi rướn người như sắp nằm ra bàn, thì thào hỏi, mắt đảo láo liên rất lưu manh, “Nghe bảo trông như mấy tay đại ca học dốt, vừa đẹp trai lại vừa ngầu, là một đại soái ca?”

“Hả?” Thịnh Hạ có phần không theo kịp chủ đề thay đổi đột ngột này, “Thật á?”

“Không phải thế à?” Đào Chi Chi hơi thất vọng, “Vậy chắc tại mọi người hay có thành kiến là người học giỏi thường sẽ không được đẹp nên có ai trông thuận mắt một tí đã được coi là đẹp trai rồi. Ôi, làm mình cứ canh cánh muốn tới trung học phụ thuộc trông một lần cho biết ha ha…”

Trương Số có đẹp trai không?

Thịnh Hạ cúi đầu.

Hẳn không ai có thể trái lương tâm mà đưa ra đáp án phủ định.

Đây cũng không phải chủ đề nên đem ra bàn luận. Rốt thì cuộc chuyện đã xong, Thịnh Hạ không định đào lên giải thích thêm nữa.

—

Như thường lệ, tiết đọc bài sáng thứ Hai là giờ đổi chỗ. Dãy bàn của Thịnh Hạ là mệt nhất, trước tiên phải khiêng bàn ra hành lang để nhường chỗ cho những dãy bàn bên trong di chuyển dần ra. Các dãy khác chuyển xong thì sẽ trống ra vị trí trong

cùng bên trái, bấy giờ dãy họ mới di chuyển vào đấy.

Để vào trong cần đi qua bục giảng, nơi được làm bậc thềm cao lên. Bọn con trai chỉ việc vác bàn lên là qua, con gái thì phải phụ giúp nhau khiêng cùng.

Thịnh Hạ thấy hơi khó xử. Cô chỉ hơi thân với Tân Tiểu Hòa, có nhờ vả cũng chỉ mở miệng nhờ Tân Tiểu Hòa được. Nhưng hôm nay trông Tân Tiểu Hòa rất mệt mỏi, lúc nào cũng sẵn bình nước nóng chườm bụng. Đều là con gái, tất nhiên Thịnh Hạ biết hôm nay bạn đến tháng.

Bàn Tân Tiểu Hòa cũng là Dương Lâm Vũ bê cho.

Thịnh Hạ mím môi ra sức nghĩ.

Nếu lấy hết đồ trong ngăn bàn ra thì bàn sẽ nhẹ hơn rất nhiều, có lẽ một mình cô cũng có thể nâng lên được, rồi từ từ kéo bàn đi hẳn là không vấn đề.

Cô bắt đầu hành động. Trong ngăn bàn có rất nhiều đồ, chỉ riêng sổ ghi chép đã một mớ, ngoài ra còn có những thứ linh tinh như cốc nước hay băng dính.

Đang ngồi xổm dưới đất lấy đồ bỗng nghe hai tiếng “cộc cộc” như tiếng gõ mặt bàn, cô ngẩng đầu nhìn lên.

Thiếu niên cao cao đứng ngay trước bàn, ngược sáng nhìn cô từ trên cao, nét mặt vừa có vẻ không kiên nhẫn lại pha chút hết nói nổi.

Là bản thăng cấp từ cái nhìn như nhìn đồ ngốc lần trước.

“Thôi đừng moi nữa, cất hết vào mình bưng cho.” Cậu từ tốn lên tiếng.

“Sao cơ…” Thịnh Hạ ngơ ngác, họ đâu có quen thân?

Trương Chú giục: “Mau lên.”

“Ờ…” Thịnh Hạ bất giác nghe lời, cất lại mớ sổ ghi vào trong ngăn bàn.

Mới cất xong, chưa kịp đứng dậy thì cậu đã nhấc bàn lên, sải mấy bước lên bục giảng rồi đi vào sát trong tường. Vì đang phải dùng sức mà cơ cánh tay cậu nổi cả lên, từng đường nét siết căng đầy sức mạnh, những ngón tay thon dài đẹp đẽ bấu chặt cạnh bàn, gồng đến mức bụng ngón tay tái trắng, khớp ngón lộ rõ dưới da tay…

Thịnh Hạ vội rời mắt, cúi xuống đẩy hộp đựng sách của mình đi theo. Hộp đựng có bánh xe, có thể đẩy tới bên bục giảng mà không tốn hơi sức. Đang định bê hộp lên bục, một cái bóng đã phủ xuống đằng trước, thứ mùi cỏ xanh phơi mình dưới nắng gắt xâm chiếm khoang mũi. Chỉ trong thoáng chốc, hộp sách đã được đôi tay gầy gò lộ rõ những khớp xương ấy bê lên một cách nhẹ nhàng…

Trương Chú bê hộp sách của cô về chỗ ngồi, mới nhận ra không còn chỗ nào có thể để hộp vào được.

Chỗ cô ngồi lúc trước đều ngay cạnh lối đi, giờ thì bên trái dựa sát cửa sổ, bên phải cậu ngồi chắn.

“Để ở đâu?” Trương Chú quay lại hỏi.

Thịnh Hạ đứng cạnh bục giảng, trông tới trông lui. Cô cũng quên khuấy mất vấn đề này.

Để đâu bây giờ?

Trông bộ dạng lơ ngơ của cô, Trương Chú cũng đến cạn lời, đành

giúp cô nghĩ đối sách: “Để ở giữa vậy.”

Cậu đặt hộp sách ngay giữa ghế ngồi của họ.

Thịnh Hạ rất xấu hổ: “Chiếm chỗ của cậu…”

Trương Chú bật cười: “Không thì có thể thế nào?”

Thịnh Hạ: “Mình xin…” xin lỗi…

“Công chúa Disney mà, nhiều đồ tí cũng dễ hiểu.” Trương Chú ngắt lời.

Thịnh Hạ: …

Thấp thoáng có tiếng cười trộm vang lên bên cạnh. Bây giờ Thịnh Hạ mới nhận ra cả lớp học đang râm ran đổi chỗ đã trở nên ngay ngắn trật tự từ lúc nào. Trừ dãy bàn của cô, gần như các bạn đều đã dọn chỗ xong xuôi, vài bạn thậm chí đã mở sách tiếng Anh ra chuẩn bị cho bài nghe, vậy nên hầu hết cả lớp dù bận rộn vẫn rất bình tĩnh nghe ngóng chuyện của họ.

Trước bao ánh mắt nhìn vào, hai tai cô đỏ lên không nghe ý chí.

Tân Tiểu Hòa đã sắp xếp đồ đạc gọn gàng, đang định bảo Dương Lâm Vũ sang giúp Thịnh Hạ đã không còn thấy bóng cô ngoài hành lang, quay vào thì trông thấy cảnh này: Cô bạn xinh xắn đứng trên bục giảng, gương mặt có vẻ áy náy và ngượng ngùng; thiếu niên vờ như chống hông đứng bên ghế ngồi, do độ cao của bục giảng mà chiều cao của cả hai giờ gần như bằng nhau. Cậu nhìn ngang tầm mắt cô, nét mặt như bó tay hết cách. Sườn mặt cả hai đều hoàn hảo không chỗ nào bắt bẻ.

Ô cửa sổ đằng sau hắt nắng soi vào, trên tán long não tỏa tròn xanh mướt, ban mai ấm áp trải rộng.

Như trong tấm poster tuyên truyền của những phim điện ảnh về mùa hè thanh xuân.

Dương Lâm Vũ đằng trước khà khá cười hỏi: “Uầy, hai cậu này đứng với nhau trông xứng đôi đấy nhỉ?”

Tân Tiểu Hòa lườm cậu chàng một cái, thấy chưa đủ đô lại đứng dậy bộp cho một phát vào đầu: “Trương Chú mà xứng cái quần! Tiên nữ là đẹp nhất.”

Dương Lâm Vũ đau suýt tắt thở, “Cậu bớt đánh đầu mình đi. Mình mà trượt đại học thì cậu phải chịu trách nhiệm!”

“Thế đánh mặt nhá?”

“…”

Hầu Tuấn Kỳ khoan thai từ từ đến muộn, chuyển từ bàn cuối cùng cạnh cửa sau lên bàn trước mặt Thịnh Hạ. Cậu chàng đứng đằng sau trông bạn Chú nhà mình phát sóng trực tiếp tiết mục giúp người làm vui, cười khà khà thích chí, “Ê Chú, ga lăng quá nhỉ?”

Thịnh Hạ không muốn làm trò cho người ta quan sát nên bèn về chỗ, cúi đầu sắp xếp đồ đạc.

Cái ghế bên cạnh cô bị kéo ra sau. Thiếu niên lơ đễnh ngồi xuống, đáp lời bạn: “Lộc lá ở gần cỡ này, phải hết lòng phục dịch chứ.”

Hầu Tuấn Kỳ chẳng hiểu mô tê, “Gì cơ?”

Trương Chú lờ cậu chàng.

Thịnh Hạ cũng không hiểu lời cậu, nhưng cũng không muốn phải hiểu.

Có lúc nào hai người này không nói năng hành động khác người đâu.

Chương 10

Đây là lần đầu Thịnh Hạ ngồi cùng bàn với nam sinh từ khi lên cấp ba. Thời còn học ở Nhị Trung lớp cô cũng hay ngồi chung nam nữ, các bạn lại hay trêu chọc nên Thịnh Hạ rất lo sẽ có chuyện như thế xảy ra.

Trong giờ học cô để ý quan sát, thấy trong lớp chỉ có ba, bốn bàn là nam nữ ngồi chung.

Nhưng một ngày trôi đi mà vẫn không có ánh mắt khác thường nào, không cả những lời trêu ghẹo khó đáp. Có lẽ vì đang ở khối lớp đặc thù nên học sinh trong lớp không mấy quan tâm những chuyện như vậy.

Cô và Trương Chú cũng không mâu thuẫn gì.

Giữa hai người có một hộp đựng sách choán chỗ nên lúc nào Trương Chú cũng ngồi sát ra ngoài, một chân duỗi ra giữa lối đi.

Trừ khoảng cách gần hơn thì cũng không khác với lúc trước khi còn cách nhau một lối đi là mấy.

Chỉ là mỗi khi giải lao cô muốn ra ngoài thì phải đi qua phía sau Trương Chú. Cứ đều đặn mỗi tiết cô uống hết một cốc nước, cũng hay vào nhà vệ sinh nên hầu như cứ giải lao là đều phải đi.

Cậu thì gần như luôn quay lưng với cô.

Vì vậy mà mỗi lần ra ngoài là cô phải cố ý tạo ra tiếng động hoặc

lên tiếng gọi.

Lần đầu tiên –

Thịnh Hạ: “Trương Số.”

Cậu quay lại liếc cô một cái.

Thịnh Hạ: “Mình ra ngoài một tí.”

Cậu kéo ghế lên sát bàn.

Lần thứ hai –

Thịnh Hạ: “Trương Số, mình ra ngoài tí.”

Cậu không buồn ngoái nhìn, kéo ghế lên.

Lần thứ ba –

Thịnh Hạ: “Trương Số, mình…” ra ngoài một chút.

Lời chưa nói dứt, ghế cậu đã dịch lên sát bàn.

Sau nữa thì cô chẳng cần nói nhiều, chỉ việc gọi mỗi cái tên.

Trương Chú, Trương Chú, Trương Chú…

Hầu Tuấn Kỳ nghe tiếng gọi êm tai ấy suốt một ngày, cuối cùng không chịu nổi phải nhân lúc Thịnh Hạ đi lấy nước mà quay xuống, nhướng mày hỏi đểu: “Chú, thế mà cậu cũng nhịn được à?”

Trương Chú không ngẩng đầu: “Nhịn cái gì?”

Hầu Tuấn Kỳ thì thầm: “Mình thấy Thịnh Hạ không kém hơn

Trần Mộng Dao đâu, cậu thấy sao?”

Bàn tay Trương Chú đang xoay bút tạm dừng, ngước mắt nhìn bạn, “Thích thì cứ việc theo đuổi.”

Hầu Tuấn Kỳ than lên một tiếng, vẻ như rất biết tự lượng sức, “Mình làm gì có cửa. Đang nói cậu đấy.”

Trương Chú ném bốp quyển vở nháp vào mặt Hầu Tuấn Kỳ: “Tự lo thân mình trước đi.”

—

So với chỗ ngồi cạnh cửa tuần trước, Thịnh Hạ vô cùng hài lòng với vị trí hiện tại.

Lưng dựa cửa sổ, ngày nghe ve kêu, đêm nghe tán cây long não gió thổi rì rào.

Nếu ngoài cửa sổ không phải góc để đồ vệ sinh sẽ còn tốt hơn. Cây lau nhà để đấy thật lòng có hơi sát phong cảnh.

Đang nghĩ, cây lau đã tự biết cử động…

Ngoài kia tối đen như mực, tiếng lá xào xạc bỗng không còn êm tai như lúc trước, bầu không khí giờ đã thêm đôi vẻ âm u.

Thịnh Hạ nhớ lại đầu giẻ cây lau nhà trông thấy hôm nọ mà lạnh buốt sống lưng, vội kéo ngay cửa sổ lại, người hơi dịch vào trong, hốt hoảng thế nào cùi chỏ đã va vào Trương Chú.

Trương Chú nhìn sang, thấy cô bạn đã lại mang dáng vẻ run rẩy sợ sệt, cơ thể lùi gần về cậu như muốn chạy trốn khỏi thứ gì ngoài cửa sổ.

Cậu nhìn lên, thấy một cái đầu nấp ngoài ô cửa và nùi giẻ lau

đang che cho vật thể đó.

Trương Chú bật cười, tay vươn qua người Thịnh Hạ định kéo mở cửa sổ.

Thịnh Hạ nhanh tay nhanh mắt tóm ngay lấy tay cậu, “Đừng mở cửa, có đồ bẩn…”

Trương Chú: …

Hầu Tuấn Kỳ nghe tiếng quay sang: …

Hàn Tiếu đồ bẩn ngoài cửa sổ: …

Khi Trương Chú chồm lên mở cửa, khoảng cách giữa hai bên thêm sát gần. Lúc này cô vẫn víu vào cánh tay cậu, đầu ngoan ngoãn dựa sát trước ngực cậu, mấy sợi tóc xù lên cọ vào cằm cậu…

Một mùi hương thoang thoảng xộc trong khoang mũi. Trương Chú nuốt vào làm trái táo cộm lên, cánh tay giữ im, cổ tay bẻ cong, ngón tay đẩy nhẹ khiến ô cửa sổ mở ra lớn hơn, nhẹ nhàng tuyên bố, “Cửa mở rồi.”

Dứt lời thì thản nhiên rút tay về.

Hàn Tiếu bắt chước giọng nói máy móc của rô bốt: “Người đẹp, thành thật xin lỗi, tôi đến tìm Trương Chú. Tôi vừa mới tắm xong, hẳn là người còn sạch.”

Hầu Tuấn Kỳ ôm bụng lăn lộn trên bàn, “Cười chết mất!”

Thịnh Hạ quay sang, thấy một cái đầu ló ra sau mớ nùi giẻ, mắt nhỏ kính to, tuy không đến mức đẹp trai nhưng vẫn là một con người.

Không phải ma.

Cô liếc ra thầy giáo coi lớp phía ngoài hành lang, đã hiểu ra ban nãy người này lấy nùi giẻ để che mắt thầy cô.

Xấu hổ.

Thất lễ.

Mất mặt.

Thịnh Hạ nhận thấy hai má nóng bừng, lòng bàn tay cũng ran rát. Cô chậm rãi để bàn tay đang lưng chừng không trung xuống rồi cúi đầu tiếp tục làm đề, cả người như bò ra bàn, chừa không gian cho đỡ chướng mắt Trương Chú và người ngoài cửa sổ.

Nhưng chữ nghĩa lại chẳng chịu vào đầu cho, còn cuộc đối thoại của ai kia thì nghe rõ mồn một.

“Lại cái gì nữa,” Trương Chú nói, “Cậu không để hết tiết hẵng tới được à?”

Hàn Tiếu: “Xin lỗi mà. Làm bạn cùng bàn của anh sợ rồi à?”

Trương Chú: “Cậu nói thử xem?”

“Ôi, xin lỗi thật mà,” Hàn Tiếu không dám phì cười trước mặt đại ca nên cố nhịn, nghiêm mặt nói, “Anh Chú, không thì thứ Năm bọn mình đi chơi loanh quanh, không đi Milk nữa mà ra cửa bắc chơi bài?”

Trương Chú: “Chu Ứng Tường cho cậu lợi lộc gì mà hết lòng chạy chân cho cậu ta vậy?”

“Không phải thật mà! Em để ý tên đấy làm gì, một mình cũng vẫn phải tổ chức sinh nhật chứ. Chẳng qua tại anh Hầu nói anh,

nói giờ anh hơi, hơi…” Hàn Tiếu ngại có người ngoài nên chuyển chủ đề, “Gần đây tâm trạng anh cũng không vui còn gì? Ra ngoài chơi thả lỏng tí, hơn nữa ai chơi bài với anh mà chẳng như tự nguyện dâng tiền lên hết? Bài anh tính như thần ấy…”

Trương Chú nhìn thẳng Hầu Tuấn Kỳ. Cậu chàng lập tức giơ tay đầu hàng, “Oan quá, mình thề mình không nói như vậy. Nhưng Chú này, cứ đi đi, tiền dâng tới tận miệng rồi, không cầm bỏ uổng.”

“Với lại…” Hầu Tuấn Kỳ nhỏ giọng thì thầm, “Trần Mộng Dao nói sẽ tới xào bài cho bọn mình đó.”

Trương Chú: “Để nói sau đi.”

Không từ chối dứt khoát nghĩa là đồng ý. Hàn Tiếu trao đổi một ánh mắt với Hầu Tuấn Kỳ, hớn ha hớn hở rời đi.

Cây lau nhà rơi xuống đất vang một tiếng trầm đục.

Thịnh Hạ biết người ngoài kia đã đi rồi.

Cô từ từ dựng thẳng sống lưng, tiếp tục làm đề như chưa hề có chuyện ban nãy, dáng ngồi ngay ngắn, mắt chẳng nhìn nghiêng, duy cơ thể vẫn cứ lặng lẽ dịch dần ra sát cửa sổ.

Trương Chú ngồi nhìn cô bạn im lặng dịch người như muốn chui tường lao ra, chẳng biết trong đầu cô lại tự tưởng tượng ra những gì, tuy thế cũng không định phí công đi đoán.

Trong trí Thịnh Hạ hiện lên rất nhiều hình ảnh.

Mớ tạp chí và CD trong cặp sách cậu hôm ấy…

Những tờ tiền cậu nhận từ ông chủ bán văn phòng phẩm…

Cậu cầm bài bất bại trên sớ bạc…

Hoa khôi của trường ngồi bên cạnh, xào bài cho cậu…

…

Bạn cùng bàn của cô, một cậu học giỏi mà hư "kiêm cả trăm nghề".

Giang hồ quá đi!

—

Từ ngày đầu tiên đi sát nút giờ vào học, Thịnh Hạ đã rút được bài học kinh nghiệm xương máu, từ đấy về sau mỗi sáng cứ sáu rưỡi đã có mặt trong lớp.

Trong lớp học đã có kha khá bạn đến sớm.

Cô không đi thẳng về chỗ mình về tới cạnh chỗ Tân Tiểu Hòa ở hàng thứ hai dãy bàn sát cửa, đưa cho bạn một cái cốc: "Tiểu Hòa, trà gừng đường đỏ, cho cậu."

Tân Tiểu Hòa ỉu xìu nhìn lên, nghe vậy đôi mắt lộ rõ vẻ cảm kích, "Hạ Hạ, sao cậu biết mình đến tháng vậy…"

Thịnh Hạ cười, không trả lời câu hỏi ngớ ngẩn của bạn, khẽ giọng đáp: "Mình mới nấu lúc sáng, còn nóng đấy. Bình thường mình hay nấu uống trước khi đến kì hai ngày, vậy sẽ không bị đau nữa. Cậu mỗi tháng một lần hả?"

Tân Tiểu Hòa nói: "Của mình không đều, khoảng tầm hai tám hai chín ngày gì đấy."

Thịnh Hạ: "Mỗi lần bị mấy ngày?"

Tân Tiểu Hòa: “Năm ngày.”

“Mình hiểu rồi,” Thịnh Hạ tiếp, “Cậu ở kí túc nên không tiện, lần sau mình sẽ nhớ rồi nấu cho cậu trước hai ngày.”

“Không cần đâu Hạ Hạ, thế thì phiền cậu quá, pha bình giữ nhiệt cũng được rồi.”

“Phiền gì đâu, nấu bằng bình trà dưỡng sinh mà.”

Đến đây thì cá tính như Tân Tiểu Hòa mà cũng muốn òa khóc, “Hu hu hu tiên nữ, Trương Chú đúng là không xứng…”

Thịnh Hạ: “Hả?”

“Không có gì…” Tân Tiểu Hòa cầm tay Thịnh Hạ lắc lắc, “Tuần này qua nhanh đi, tuần sau mình với cậu lại ngồi cùng bàn rồi!”

Thịnh Hạ: “Mình cũng mong thế!”

Tân Tiểu Hòa: “Trương Chú bắt nạt cậu thì cứ gọi mình!”

Thịnh Hạ cười, hiền lành đáp, “Được!”

“Đánh nát đầu chó của cậu ta!”

“Ừ!”

Hai cô bạn chỉ lo hăng say nói chuyện làm Lư Hựu Trạch đang tập trung học từ vựng sau lưng Tân Tiểu Hòa cũng không nhịn được cong môi nhoẻn cười.

Hai cậu ấy tưởng mình nói nhỏ lắm à?

Cậu ngẩng lên. Thịnh Hạ đã đi rồi. Bất giác cậu đưa mắt đuổi theo bóng cô đến khi cô đã ngồi về chỗ mới từ từ thôi nhìn.

—

Tiết làm văn đầu tiên trong năm học, cả lớp dậy tiếng oán than.

Chẳng ai thích làm bài làm văn, lại càng không muốn sửa văn cho bạn cùng bàn.

Đây là thói quen dạy học của Phó Tiệp. Cả lớp làm văn, tiết một viết, tiết hai chữa bài, xong hết mới giảng giải rồi nộp bài lên, Phó Tiệp sẽ sửa một lượt cả bài văn và phần bình văn.

Viết văn dở không được, bình văn dở cũng không được.

Đoạn văn chủ đề đề cập tới rất nhiều danh nhân vượt cơn lũ thời đại gầy dựng cơ nghiệp, từ khóa chỉ gói gọn trong "thời đại" "anh hùng".

Đoạn văn chủ đề có độ khó trung bình, không phải dạng đề lọc học sinh giỏi nên có không gian rất lớn để phát huy.

Chủ đề có tính thời gian và sự kiện rõ ràng thế này không khó viết vì không cần đầu tư cảm xúc nhiều mà thiên về lý luận từ thực tế, rất hợp để làm văn nghị luận. Thịnh Hạ chỉ suy nghĩ thoáng chốc đã đặt bút bắt đầu.

Trương Chú nhớ lời Vương Duy khen trình độ viết văn của cô đã ở mức thượng thừa, đọc đề xong chỉ viết tiêu đề rồi quay sang liếc bài làm của cô.

Cô nàng này đã xong mở bài luôn rồi!

Tạm không bàn những thứ khác, chỉ riêng nét chữ là quả thật rất đẹp, từng chữ cứng cáp mạnh mẽ, đầu bút hằn lên trang giấy trông rất khí thế, không hề giống với biểu hiện dịu dàng xấu hổ thường ngày.

Đề: “Không có thời đại anh hùng, chỉ có anh hùng giữa dòng thời đại”.

Trương Chú nhìn lại bài làm của mình.

Đề: “Thời đại anh hùng”.

…

Nếu không vì cô viết trước, cậu phải ngờ rằng cô cố tình đâm chọc.

Bát tự không hợp, tệ thật.

Thời gian làm bài chỉ có bốn mươi phút nên không nhiều bạn kịp hoàn thành, hết tiết rồi mà vẫn còn kha khá học sinh cắm cúi viết vội. Thịnh Hạ kiểm tra lại bài viết một lần, gấp tờ giấy viết văn lại rồi ra ngoài lấy nước.

Lần này cô chỉ vừa cầm cốc nước lên, chưa kịp nói tiếng nào mà Trương Chú đã tự chủ động kéo ghế dịch lên.

Thịnh Hạ ngẩn ra thoáng chốc, đi qua lưng cậu ra ngoài, bỏ lại một câu “cảm ơn”.

Vừa đi khỏi Hầu Tuấn Kỳ đã quay xuống rút tờ giấy làm bài cô mới gấp gọn, mở ra đọc mà thở than: “Ôi vãi chữ như in thế này… Sao tựa đề nghe triết học thế nhở? “Bánh xe lịch sự miệt mài lăn tới, con sóng thời đại cuồn cuộn chảy xa”, mở đầu này… Trương Chú cậu đọc chưa vậy, trâu bò vãi, bảo Lư Hựu Trạch thoái vị nhường ngôi được rồi đấy nhỉ?”

Trương Chú: “Giỏi vậy cơ à?”

“Giỏi quá ấy chứ!” Hầu Tuấn Kỳ chẳng có tí kiến thức nào về văn

học, chỉ biết nói, “Tóm lại là trâu bò.”

Trương Chú: “Ha.”

Tiết hai sửa văn, ai chưa làm bài xong phải chịu phạt tương ứng với phần chưa hoàn thành. Nếu khi thi không thể hoàn thành phần làm văn trong vòng 55 phút thì đồng nghĩa hi vọng đạt điểm cao môn văn gần như không còn.

Lúc nhận bài Trương Chú, Thịnh Hạ đứng hình mất hai giây.

“Thời đại anh hùng”, ừm… cũng không thể nói là lạc đề, chí ít có đủ các từ khóa, chỉ là ý tưởng chưa đủ sâu.

Không phù hợp với chủ nghĩa duy vật lịch sử ẩn giấu trong đề bài.

Tài văn của cậu ở mức trung bình, ví dụ dẫn chứng chỉ được tính là đạt tiêu chuẩn thậm chí hơi lối mòn, đọc thấy rất giống văn mẫu trong “Tuyển tập các bài văn tham khảo cấp trung học” chứ không có gì mới mẻ. Nhưng bài viết cũng có ưu điểm là kết cấu bố cục rõ ràng mạch lạc, tuân thủ đúng quy tắc ba phần năm đoạn, nhưng điều này cũng đồng nghĩa bài viết sẽ rất khó đạt điểm cao.

Thịnh Hạ viết bình luận của mình vào: Trình bày mạch lạc, lô-gíc thống nhất, dẫn chứng phù hợp, chú trọng thêm luận điểm luận cứ sẽ còn tốt hơn.

Viết xong cô trầm ngâm đọc lại.

Thế này chắc đã đủ thẳng thắn uyển chuyển rồi nhỉ?

Cô khẽ liếc sang bên cạnh. Cậu vừa đọc bài xong, đang viết bình luận.

Bút giơ bút hạ viết có vỏn vẹn mấy chữ: Đọc thì không hiểu, chỉ biết là hay.

Thịnh Hạ: …

.

Chương 11

Văn cô viết là văn nghị luận, nếu cậu đọc mà không hiểu, phải chăng đấy là do luận điểm luận chứng cô đưa ra có vấn đề?

Thịnh Hạ hỏi nhỏ: “Trương Số… Bài mình khó hiểu lắm hả?”

“Nói gì cứ nói, đừng có suốt ngày gọi tên mình.” Trương Chú xoay bút, lườm cô một cái.

Thịnh Hạ: … Cậu có tên không phải để người ta gọi hả?

Nghĩ thì nghĩ vậy, cô vẫn hiền lành gật đầu, “Ừ. Còn bài làm của mình?”

“Rất trâu bò.” Cậu nói.

Cậu đáp lấy lệ, cộng với giọng điệu hơi khó chịu ban nãy, Thịnh Hạ biết điều không hỏi tiếp.

Cái dáng cô cúi đầu im lặng trông rất tội làm Trương Chú đến phải bối rối, khen mà cũng không được ư?

“Cậu tưởng mình đọc không hiểu thật đấy à?”

Hi vọng lại nhen lên trong Thịnh Hạ: “Vậy cậu hiểu rồi hả?”

Trương Chú nghe hỏi mà nghẹn lời, “Mình không viết được nhưng trong đầu vẫn phải có kiến thức chứ?”

Tuy cậu viết không ra thật, nhưng chẳng lẽ lại đến nỗi không có lấy chút khả năng giám định thưởng thức?

Thịnh Hạ nghiêm mặt: “Thế sao cậu viết là không hiểu…”

Trương Chú cúi đầu nhìn dòng bình văn mình viết. Cậu chỉ lười thôi mà.

Đoạn cậu rút bài làm của mình đang nằm dưới tay cô ra, ngắm nét chữ ngay ngắn rất đẹp của cô, chỉ viết mấy dòng bình luận thôi mà cũng nghe văn chương thế này.

Thôi được rồi. Có qua có lại.

Cậu gạch mấy chữ “đọc thì không hiểu, chỉ biết là hay” đi, viết xuống bên dưới: Văn phong trâu bò…

Chữ sau chưa viết xong, bên tai đã vang tiếng cảnh cáo yếu ớt, “Viết văn minh tí đi…”

Trương Chú bực mình lườm cô một phát. Hiếm có khi cô bạn không run rẩy sợ sệt, trong đôi mắt lấp lánh kiên định.

Cậu tạm ngừng bút, gạch cụm trâu bò đi, viết: Trình bày không chỗ chê, văn phong không chỗ chê, luận chứng không chỗ chê, lô-gíc không chỗ chê, tổng thể không có chỗ nào chê!!

Trương Chú: “Giờ đã hài lòng chưa?”

Thịnh Hạ: …

Bình văn xong, Phó Tiệp bắt đầu phân tích giảng giải. Như dự đoán, bài làm của Trương Chú chỉ ở mức thường thường hạng trung, không cho điểm cao được.

Nhưng cậu không mấy để bụng, chỉ cầm bài làm của Thịnh Hạ

đọc đi đọc lại như đang nghiền ngẫm điều gì, làm Thịnh Hạ chỉ có thể học dựa trên bài làm của cậu.

Cho đến khi giải lao, cậu mới trả bài cho cô rồi đi ra ngoài cùng Hầu Tuấn Kỳ.

Lư Hựu Trạch tới thu bài làm, có tâm liếc sơ bài của Thịnh Hạ, "Thịnh Hạ, chữ cậu đúng là càng ngày càng đẹp!"

"Cảm ơn cậu." Cô cũng chẳng biết nên trả lời thế nào.

"Bài của Trương Chú không viết tên," Lư Hựu Trạch rút bài Trương Chú ra khỏi xấp bài làm, đặt lại lên bàn, "Cậu viết cho cậu ta đi."

Lư Hựu Trạch còn phải đi thu bài của những tổ khác.

"Ờ." Thịnh Hạ viết vào cột tên họ: Trương Số.

Nộp bài lên.

—

Sau giờ cơm chiều, Thịnh Hạ ra hàng trái cây mua cốc sinh tố dưa chuột như thường lệ.

Gọi là sinh tố, thực chất là dưa chuột ép lấy nước pha thêm đường. Ông chủ nói món này chỉ bán vào mùa hè. Thịnh Hạ rất thích vị ngọt thanh này, mát họng lại giải nhiệt.

Cô và Tân Tiểu Hòa từ từ đi từ cửa bắc vào lớp học.

Vừa đi vừa buôn chuyện bài tập, kiểm tra, và cả Trương Chú.

Nói đến câu bình "đọc thì không hiểu, chỉ biết là hay" nọ, Tân Tiểu Hòa cười ngả cười nghiêng, ôm bụng nói, "Cậu ta mà không

dở hơi vậy chắc phải là cao thủ sát cả trai lẫn gái. Thực ra bọn con trai lớp mình thích cậu ta lắm, kiểu vừa ngưỡng mộ vừa tôn sùng ấy, còn bọn con gái thì không ai dám tiếp cận. Nhưng vẫn nhiều người thích cậu ta lắm, bọn con gái lớp khác nhắc đến cậu ta cứ như lên cơn điên hết vậy."

Thịnh Hạ hơi tò mò: "Thế sao cậu ấy không yêu đương, chẳng lẽ vì muốn tập trung học hành?"

Tân Tiểu Hòa ra vẻ úp mở: "Tập trung học hành cái gì, cậu thấy cậu ta có cái vẻ lo lắng học hành không?"

Thịnh Hạ lắc đầu. Không thấy.

Ngồi cùng bàn với Trương Chú được hai ngày, Thịnh Hạ nhận ra Trương Chú chưa bao giờ đi học sớm. Bất kể là giờ học sáng chiều hay giờ tự học tối, lúc nào cậu cũng tới lớp sát giờ, hoặc đôi khi tới muộn chứ không chưa từng tới sớm.

Nhưng như lời Tân Tiểu Hòa, thì cậu tan học muộn.

Cậu cũng học ngoại trú, tuy vậy vẫn học hết tiết ba buổi tối như học sinh nội trú. Thậm chí nếu chưa làm bài tập xong thì sẽ tiếp tục ngồi làm đến khi nhà trường tắt điện.

"Nhìn lười thế thôi, thực tế chăm chỉ kỉ luật lắm." Tân Tiểu Hòa bình luận.

Thịnh Hạ múc một thìa nước ép, gật gù, "Cũng không phải tự nhiên mà học giỏi được như vậy."

Tân Tiểu Hòa ôm túi nước nóng cảm thán: "Nhưng người cố gắng hơn cậu ta thì nhiều lắm. Một phần trăm tài năng đúng là có thể đè bẹp chín chín phần trăm cố gắng."

"Nói đi phải nói lại," Tân Tiểu Hòa thì thầm, "Cậu ta được nhiều

người thích hơn nữa cũng có ích gì đâu. Ai chẳng biết Trương Chú đã theo đuổi Trần Mộng Dao bao nhiêu năm nay, suốt từ thời cấp hai đến giờ mà cách mạng vẫn chưa thành."

Thịnh Hạ: "Nhưng tại sao…"

Tân Tiểu Hòa: "Vì nghèo? Thực ra Trương Chú không nghèo, chỉ có thể nói gia cảnh bình thường. Nhưng đối với Trần Mộng Dao thì như vậy là nghèo. Trần Mộng Dao nói sau này mình sẽ thành ngôi sao lớn, ai thèm đi yêu đương với một cậu nhà nghèo? Có mấy anh tặng túi xách tặng điện thoại thậm chí tặng cả xe cho cậu ta mà bị cậu ta chê là nhà giàu mới nổi kìa. Trần Mộng Dao chỉ thích dạng công tử vừa giàu có vừa lịch sự phong độ như Lư Hựu Trạch thôi…"

Thịnh Hạ hỏi: "Cậu cũng quen với cậu ấy?"

"Ai? Trần Mộng Dao?" Tân Tiểu Hòa ngạc nhiên không nghĩ Thịnh Hạ sẽ hỏi chuyện, "Bạn cùng phòng với mình, lớp phó văn nghệ lớp chúng ta là Châu Huyên Huyên hồi trước là thành viên câu lạc bộ âm nhạc cùng với Trần Mộng Dao và Trương Chú. Cậu ấy khá thân với Trần Mộng Dao, chuyện gì cũng biết."

Thịnh Hạ múc một thìa nước ép, không nói gì.

Nếu thân đến vậy sao còn kể chuyện của bạn cho người khác nghe? Tình bạn lạ thật.

Nói vậy, Trương Số bỗng nhiên thi được hạng nhất, cố gắng kiếm tiền, mục đích là để được người trong lòng chú ý đến?

Một người ngạo mạn đến vậy, thật khó cho cậu rồi.

Tuy vậy cũng đâu thể làm việc vi phạm pháp luật…

"Nghĩ gì vậy?" Tân Tiểu Hòa thấy cô thất thần, hỏi đùa, "Không

phải cậu thích Trương Chú đấy chứ?”

Thịnh Hạ lắc đầu nguầy nguậy, chuyển chủ đề: “Mình chỉ đang nghĩ, có phải mình cũng nên học thêm một tiết tự học tối nữa hẳng về…”

Tuy rằng về nhà cũng vẫn chong đèn học tập song hiệu quả không thể bằng khi lên lớp. Vấn đề này đã làm cô đắn đo suy nghĩ suốt mấy hôm nay.

Tân Tiểu Hòa nói: “Vậy thì phải đến mười rưỡi mới về, cậu không sợ à?’

“Sợ…” Thịnh Hạ nhanh chóng thỏa hiệp.

Tân Tiểu Hòa: “Bọn mình vẫn nên cố gắng tận dụng những khoảng thời gian trống thì hơn.”

Hai cô bạn về đến lớp là ai nấy lại cắm đầu lo làm bài tập.

Đang tập trung giải đề Thịnh Hạ chợt nghe có tiếng gõ cửa sổ khe khẽ. Cô quay sang thấy hai nữ sinh đứng ngoài cửa sổ, đang ngần ngừ nấn ná đùn đẩy lẫn nhau.

Tuy không biết hai người này, Thịnh Hạ vẫn mở cửa sổ.

Một nữ sinh bị bạn đẩy lên, run run đưa cho cô một hộp quà, nhỏ giọng nói: “Bạn này, có thể đưa cái này cho Trương Chú hộ mình được không?”

Thịnh Hạ ngẩn người.

Có lẽ thoạt trông nét mặt cô có vẻ khó xử, một nữ sinh khác nói: “Đặt lên bàn cậu ấy là được rồi. Cảm ơn cậu nhé.”

Rồi thì đặt hộp quà lên bệ cửa sổ, kéo nhau đi mất.

Thịnh Hạ: …

Trong lớp cũng có bạn để ý tới bên này, nhiệt tình phổ cập kiến thức cho Thịnh Hạ: “Chắc lại người tới tặng quà sinh nhật cho Trương Chú, cậu để trong ngăn bàn cậu ấy là được.”

“Ờ.”

Thịnh Hạ cúi xuống định cất hộp quà vào ngăn bàn của Trương Chú, nhìn thấy trong ngăn bàn đã có hai hộp quà kích thước không bằng nhau.

Cô đoán chắc là bạn khác trong lớp để vào, người tặng quà không thông qua cô.

Người này, quả thật rất được yêu thích.

Vậy nên cô chỉ có thể để lên bàn cho cậu.

Chuông tự học tối vang được năm phút, Trương Chú mới lững thững vào lớp. Thịnh Hạ còn đang do dự không biết nên nói cậu một tiếng không đã thấy cậu tiện tay xếp hết mớ quà xuống đất, dường như không hề thấy ngạc nhiên.

Nên cô cũng thôi.

Thịnh Hạ cứ tưởng việc này sẽ kết thúc ở đây, không ngờ sáng hôm sau, trước giờ học bài sớm cô lại nhận thêm cho cậu hai phần quà. Kết quả cũng không khác tối qua là mấy, cậu chỉ xếp đống quà xuống đất, không nhìn cũng không mở hộp.

Vậy những món quà tối qua đi đâu rồi?”

Thịnh Hạ cũng không muốn lo chuyện bao đồng, nhưng cứ nghĩ tới ánh mắt chất chứa đầy tình cảm và hi vọng của những nữ

sinh tới tặng quà, cô lại thấy không nỡ.

“Trương Số…” Cô nhẹ giọng gọi.

Một cách e dè.

Trương Chú quay sang: “Lại gọi mình cái gì?”

Sao lại là “lại”?

Hình như hôm nay cô chưa nói với cậu câu nào mà.

Cậu thật là, chẳng hiểu kiểu gì nữa.

Nhưng đã lên tiếng rồi, Thịnh Hạ vẫn quyết tâm nói hết, “Cậu không mở quà à?”

Trương Chú nhìn thẳng vào cô, cái nhìn có vẻ suy nghĩ, “Cậu muốn mở quà?”

Chưa để cô kịp nói gì, cậu đã nhấc chồng quà dưới đất lên đặt trên hộp đựng sách của cô, “Cho cậu đấy.”

Thịnh Hạ: …?

“Không phải con gái các cậu thích mở quà lắm à?” Thấy cô ngồi im không nói năng động tĩnh gì, cậu hỏi.

Thịnh Hạ cảm thấy không đáng thay cho những nữ sinh kia. Sao cậu có thể thản nhiên đưa quà cho người khác mở vậy được?
“Đây là quà người ta tặng cậu, là tấm lòng cả đấy!”

Trong giọng nói xen lẫn tức giận.

Đúng là chuyện lạ.

Trương Chú nhướng mày: “Hử?” Có ý gì.

Nhưng thoáng chốc dường như cậu đã hiểu, thấy mình oan quá, “Vậy là phải mở ở đây à, còn mang về nhà mới mở thì sao?”

Thịnh Hạ đứng hình, biết đã tự làm mình bẽ mặt, “Ừm, nếu vậy thì tốt.”

Không vứt đi là được.

Trương Chú buồn cười, nhìn mặt cô hơi ửng thì lắc đầu hết nói nổi.

Trông yếu yếu vậy mà nhiệt tình gớm, mới đó đã êm ngay rồi.

Nếu cậu đã nói sẽ mở quà, cô cũng có món quà muốn tặng.

Thịnh Hạ không về nhà nghỉ trưa, ăn cơm xong thì bắt xe tới một tiệm sách.

Ông chủ ngạc nhiên, “Nay không đi học à?”

“Có ạ, cháu… muốn mua một cuốn sách về luật.” Thịnh Hạ nói.

“Sách luật?” Ông chủ bước ra khỏi quầy đi tìm cho cô, “Bộ luật hay giáo trình học luật?”

Thịnh Hạ: “Bộ luật thì người bình thường đọc có hiểu không ạ?”

“Chắc là hiểu chứ.”

“Thế bộ luật đi ạ.”

Ông chủ đưa cô một cuốn sách nhỏ có bìa màu đỏ. Thịnh Hạ tra tìm mục lục rất lâu, tìm được mục “Tội sản xuất, in ấn, xuất bản, buôn bán, truyền bá văn hóa phẩm đồi trụy để kiếm lợi” ở phần

9 chương 6. Cô trả tiền, đang định đánh dấu lên sách thì bỗng nghĩ tới điều gì lại dừng lại, gọi ông chủ: “Bác ơi, bác giúp cháu việc này…”

Khi ra khỏi tiệm sách thì đã không còn sớm. Thịnh Hạ ghé tiệm văn phòng phẩm mua một hộp quà rất đẹp, đặt cuốn sách bìa đỏ vào trong hộp, nghĩ nghĩ thấy sinh nhật người ta mà tặng món quà này thì không phải phép lắm nên lại rẽ vào cửa hàng bán đồ thể thao bên cạnh mua một bộ bảo hộ đầu gối bỏ vào trong hộp.

Nhân lúc mọi người còn đang nghỉ trưa, cô nhét hộp quà vào ngăn bàn Trương Chú.

Buổi trưa Trương Chú vẫn đến lớp sát giờ. Khi lấy sách cậu nhìn thấy hộp quà nhưng không có phản ứng gì khác lạ, chỉ lấy ra đặt cạnh như thường lệ.

Đến khi tan học cậu vẫn chưa mở ra, lại ôm dăm ba hộp quà bỏ đi như mọi ngày.

Thần kinh căng cứng của Thịnh Hạ mãi vẫn chưa thể buông lỏng.

Cô đã tự tưởng tượng ra rất nhiều khả năng khi cậu nhìn thấy cuốn sách luật. Hẳn cậu sẽ bực mình, và chắc chắn sẽ đoán xem ai là người tặng. Có thể cậu sẽ nhìn nó bằng cái nhìn âm u thâm độc…

Chắc cậu không thể đoán ra là cô đâu? Người hợp tác với cậu, người mua hàng cậu bán, những nữ sinh yêu thầm cậu ngày ngày để ý tới cậu… có thể là bất cứ ai mà.

Tuy vậy, nếu như, chẳng may, nghĩ tới cô thì sao?

Nhưng cô không thể để ý nhiều như vậy. Cô chỉ mong cậu biết hối cải quay đầu.

Thực ra thì nhiều người, nhất là nhiều bạn nam còn không biết làm vậy là phạm pháp mà, đúng không?

Cậu thông minh như thế, con đường tương lai sáng sủa như thế, chắc chắn sẽ biết cân nhắc lợi hại, sẽ không để mình vấp ngã ở đây.

Nghĩ như vậy, Thịnh Hạ mới thấy dễ chịu hơn đôi chút.

Ăn xong nghỉ ngơi chốc lát, Thịnh Hạ vẫn cảm thấy thấp thỏm ngột ngạt. Cô mở cửa sổ, sẩm tối mùa hè đến cả cơn gió cũng mang theo hơi nóng, không thể xoa dịu ngọn lửa râm ran thiêu đốt lòng cô. Trong một thoáng chốc thậm chí cô đã mong cậu sớm phát hiện cuốn sách, để cô được chết sớm siêu sinh sớm.

Cô quyết định ra cửa bắc mua một cốc nước dưa chuột.

Lúc này đã sắp vào tiết tự học tối, nước dưa chuột cung không đủ cầu đã bán hết sách. Ông chủ nhiệt tình nói sẽ lập tức gọt vỏ ép cho.

Thịnh tình khó chối, cô đành phải chờ đợi.

Khi cầm được cốc nước ép, tiếng chuông vào tiết tự học tối cũng dồn dập vang lên, Thịnh Hạ vội vã chạy về lớp.

Lư Hựu Trạch đang phát bài làm văn hai hôm trước. Cả lớp xúm vào so sánh điểm, trên đầu cánh quạt quay ro ro, bài thi bay tán loạn.

Thịnh Hạ thầm mừng vì lớp đang loạn lạc, nhân đó lặng lẽ đi vào trong lớp.

Hiếm có khi Trương Chú đến sớm hơn cô.

Cô len qua sau lưng cậu đi vào chỗ mình, còn đương há miệng thở dốc đã nhận thấy không khí quanh cậu có điều khác lạ.

Chưa để cô kịp ngồi ấm mông, Trương Chú bỗng quay sang nhìn cô, chân giẫm lên thanh ngang dưới ghế, tay đặt trên lưng ghế cô, thoạt trông như giam cô vào trong một góc. Một bên môi cậu giật giật, điệu bộ nửa cười nửa không nhìn cô chăm chú.

“Thịnh, Hạ.”

Hình như đây là lần đầu cậu gọi thẳng tên cô.

Từng chữ nhấn nhá, cắn răng cắn lợi.

Cậu, phát hiện rồi?

Hơi thở đang dồn dập của Thịnh Hạ trở nên đông cứng, nín thở nhìn cậu như chờ đợi phán quyết.

.

Chương 12

Trương Chú có vẻ rất tức giận, trông như sắp thò tay bóp chết cô tới nơi. Tuy vậy cậu vẫn không nói lời nào, hoặc giả đúng hơn là không còn lời nào để nói.

Thịnh Hạ nín thở sắp đứt cả hơi thì thấy cậu bỗng vơ bài làm văn đang đặt trên bàn mình, đập bốp lên bàn cô, "Mình tên gì?"

"Trương… Số…" Cậu tức quá hóa điên rồi ư?

"Chữ SHU nào?"

Thịnh Hạ: …?

Cô đảo mắt liếc bài làm của cậu, thấy chữ "Số" trong cụm Trương Số ở cột họ tên bị khoanh tròn bằng bút đỏ, bên cạnh có nét chữ Phó Tiệp: Bạn cùng bàn dễ thương quá chừng ^-^.

Chỉ một cái nhìn, thừa sức nhận ra hai chữ "Trương Số" kia là nét chữ Thịnh Hạ.

Chẳng lẽ không phải chữ Số này? Thế, là chữ Thụ? Thúc? Thuật? Âm đọc gì mà thật có quá nhiều chữ hợp dùng đặt tên người.

Lần này cô sơ ý thật rồi. Đúng là không thể chủ quan theo suy đoán ban đầu được.

Quảng cáo

REPORT THIS AD

“Mình xin lỗi,” viết sai tên người khác quả thật là hành vi không phải phép. Thịnh Hạ thành khẩn xin lỗi, cắn môi, vô cùng xấu hổ, “Thế, tên cậu là chữ SHU nào vậy?”

Đôi mắt cô những khi chột dạ trông cứ như đang phải gánh nỗi oan thấu trời, tưởng chừng chỉ một cái chớp mắt sẽ lập tức trào ra cả ao nước.

Sao cậu ta có thể không biết xấu hổ mà trưng ra cái vẻ vô tội như thế? Cậu ta đã vào lớp được hơn nửa tháng rồi, cả chữ “Kỳ” có tới mấy chục chữ đồng âm trong tên Hầu Tuấn Kỳ cũng còn viết đúng, đâu có cái lý không biết tên cậu là chữ “SHU” nào?

Trương Chú lảng mắt nhìn đi, giật cổ tay Thịnh Hạ về phía mình, rút phát trúng ngay cây bút lông dầu trong ống bút pha lê “công chúa Disney” của cô, đè từng nét viết lên tay cô chữ “Chú”.

Ngòi bút lành lạnh quét qua da thịt như dòng điện râm ran lan khắp toàn thân.

Thịnh Hạ cảm thấy cổ tay nơi bị cậu nắm chặt đang bừng bừng nóng lên, nhiệt độ ấy chậm rãi lây sang vành tai, gò má.

Chẳng biết cậu có đè lên mạch đập nơi cổ tay cô không, mà nhịp đập nơi ấy giờ mải mốt, dồn dập.

Cô muốn rút tay về nhưng thái độ cậu rất kiên quyết, khi bị kéo giật lại còn vì thế mà gần vào cậu hơn.

Trương Chú viết xong, nắm cổ tay nhỏ nhắn giơ lên ngắm nghía vẻ rất hài lòng, "Là chữ Chú này, biết chưa? Cấm xóa, trước khi đi ngủ nhìn thêm vài lần, ngủ dậy cúi chào, trông nom hôm sớm, đảm bảo cả đời này cậu cũng không viết sai được."

Thịnh Hạ lí nhí: "Thành ngữ này đâu phải dùng như vậy… Trông nom hôm sớm, tối tối hầu hạ đi ngủ, sáng dậy hỏi thăm, là từ chỉ việc con cái chăm sóc cha mẹ thời xưa."

Sao cung phản xạ của cô bẻ lái lụa thế nhỉ?

Trương Chú: "Thật héo vc lời."

Thịnh Hạ: "Gì cơ?"

Trương Chú: "… Khen cậu thông minh nhanh nhạy, có văn hóa, nói gì cũng đúng."

Thịnh Hạ cúi đầu: … Chắc chắn không phải như vậy.

Trương Chú cũng im lặng. Cái mặt cậu ta ra vẻ trầm tư cả nghĩ thế kia là nhẽ làm sao? Cậu đã rất nể mặt mà nuốt vế "hay cậu làm bố tôi luôn đi" vào bụng rồi đấy.

Thịnh Hạ không dại dột đến mức tiếp tục chủ đề này. Có chăng vì trong cô đã vẽ sẵn ra tình huống còn tồi tệ hơn nên sự việc đáng xấu hổ này vẫn chưa phải là quá tệ. Cô từ từ xoa dịu cõi lòng lắng lại, chuyển mắt nhìn chữ viết trên bắp tay.

Không ngờ tên cậu là chữ "Chú" này, một chữ rất hiếm gặp.

Chú: là cơn mưa kịp lúc, là thứ nước cam lộ trời ban, dùng để ví von ân điển.

Trong lòng bố mẹ, hẳn cậu phải là món quà quý giá nhất. Chắc chắn bố mẹ cậu rất yêu cậu.

Tiết tự học tối đã qua một nửa Thịnh Hạ mới nhận ra bài làm văn của mình vẫn chưa được phát. Đến khi giải lao Tân Tiểu Hòa sang tìm, mặt mày nham nhở, giọng điệu cợt nhả trêu: “Hổng chỗ nào chê nha ~”

Thịnh Hạ chưa kịp hiểu gì thì Tân Tiểu Hòa đã chỉ ra bảng thông báo phía sau lớp học, “Bài của cậu được dán lên tường văn mẫu cho mọi người tham khảo rồi!”

Đang là giờ giải lao, có mấy người đứng vây quanh khoảng tường văn mẫu rỉ tai thì thầm, còn có bạn ngoái cổ đưa mắt nhìn Thịnh Hạ.

Thịnh Hạ chẳng hiểu chuyện gì, tuy thế không định chen vào đám đông, dù sao cũng chỉ là chuyện cô lại được điểm tối đa?

Tân Tiểu Hòa ngồi chỗ của Trương Chú, thò tay ôm tay Thịnh Hạ, “Một mình mình ngồi bên đó chán lắm luôn, ước gì tuần này qua nhanh một chút!”

“Ừ, ước gì qua nhanh đi…”

Ngồi cùng bàn với con gái vẫn thoải mái hơn hẳn.

Tân Tiểu Hòa buông Thịnh Hạ ra, uể oải ngó nghiêng mặt bàn Trương Chú, “Sao cậu ta chẳng có cuốn sách tham khảo thêm nào nhỉ?”

Đúng là không có. Thịnh Hạ nhận thấy rằng trừ hoàn thành bài tập mỗi ngày, hồ như cậu không làm thêm bất cứ bài luyện tập nào khác. Điều này khác với hình ảnh một học sinh học giỏi xuất sắc cô vẫn nghĩ.

Thịnh Hạ nói: “Chắc tại bài tập ở trường là đủ dùng rồi?”

Tân Tiểu Hòa gật gù, “Con người Trương Chú trước giờ không hành động như lẽ thường.” Đúng lúc ấy, Tân Tiểu Hòa nhìn thấy chữ viết trên tay Thịnh Hạ, “Vãi, cái gì thế này?”

Thịnh Hạ nhăn mày, bụng ngón tay chà lên nét chữ nhưng vô dụng, “Mình tưởng tên cậu ấy là chữ Số trong con số nên viết sai. Cái này… là kết quả của hành động khác với lẽ thường của Trương Chú.”

Tân Tiểu Hòa vừa tức vừa buồn cười, chê trách: “Đến chịu, cậu ta là hoàng đế chắc?”

Thịnh Hạ mím môi, dùng im lặng thể hiện bất lực.

“Tí đi ăn khuya nhá?” Tân Tiểu Hòa lại mời.

Thịnh Hạ xoa bụng: “Chắc không được đâu, tối mình ăn no quá…”

“Cơm ở chỗ đấy ngon lắm hả? Mình cũng định đặt ở đấy, nhưng mà hình như một ngày hết tới một trăm tệ?”

“Không biết nữa, chắc là đắt do có chỗ nghỉ trưa. Đồ ăn thì rất ngon, chỉ là…” Thịnh Hạ tạm dừng.

“Chỉ là cái gì?”

Thịnh Hạ: “Chỉ là chị chủ rất thích làm cánh gà coca.”

“Cánh gà coca ngon lắm luôn, mình thích món ấy lắm hu hu, bao giờ căn tin mới có cánh gà coca đây…”

“Mình cũng thích,” Thịnh Hạ tiếp, “Nhưng đã ăn một tuần liền

rồi…”

Tân Tiểu Hòa: “Sao nghe bảo là thực đơn không lặp món?”

“Thì thế, mà chẳng biết nữa. Hình như cũng có người phàn nàn…”

Tân Tiểu Hòa gõ gõ mặt bàn: “Hay cậu hỏi thử cái tên không hành động theo lẽ thường này? Chẳng phải chủ quán là người nhà cậu ta à?”

Thịnh Hạ: “Thật á?” Hình như ngày đầu tiên tới quán cô có nghe bác phục vụ và chị chủ nhắc tới cái tên “Chú”.

“Thật.”

“Mà thôi đi…”

“Thế thì tiếp tục ăn cánh gà.”

“Ừm…”

“Hì hì.”

“Hì hì.”

Hai cô bạn nằm bò ra bàn rì rầm tán chuyện suốt buổi, không nhận ra cậu trai cao lớn đứng dựa vào bàn sau, khoanh tay vừa bấm điện thoại vừa nhàn nhã nghe chuyện.

Gần vào tiết, Tân Tiểu Hòa chuẩn bị về chỗ, mới quay lưng thấy bóng người đằng sau bỗng giật bắn mình.

“Cậu là ma đấy hả!” Tân Tiểu Hòa vỗ ngực.

Trương Chú: “Ngồi chỗ của ma có thích không?”

Tân Tiểu Hòa: “Há, có mà vì ngồi gần tiên nữ cho dính tí tiên khí thôi, chứ đây thèm vào.”

Trương Chú cười một tiếng ngắn ngủi.

Đạp một bên nâng một bên thế có ổn thật không…

Tiên nữ với chả tiên khí cái gì…

Thịnh Hạ xấu hổ không biết giấu mặt vào đâu, bèn cầm cốc ra ngoài lấy nước.

Đám đông đứng vây đằng cuối lớp đã tản đi thưa bớt. Thịnh Hạ vờ như không để ý, khi đi qua tiện thể ngó sơ bài văn.

Bài làm của cô được dán ngay giữa bảng, trên đầu ghi rõ chữ 50 điểm nổi bần bật, là điểm tuyệt đối.

Góc dưới bên phải là lời nhận xét chừng trăm chữ với văn phong mạch lạc của Phó Tiệp.

Và cả, nhận xét về lời bình của Trương Chú.

Phó Tiệp gạch chân câu “không có chỗ nào chê!!” của Trương Chú bằng bút đỏ, còn viết xuống bên dưới: Đúng là hổng có chỗ nào chê nha ^-^.

Hình mặt cười trông rất có hồn.

Thịnh Hạ đọc lại câu “Trình bày không chỗ chê, văn phong không chỗ chê, luận chứng không chỗ chê, lô-gíc không chỗ chê, tổng thể không có chỗ nào chê!!”, ma xui quỷ khiến thế nào lại thay cụm “hổng chỗ chê” kia vào. Nhất là câu cuối “hổng có chỗ nào chê”, âm cuối hơi vút lên, chỉ đổi cách đọc một chữ mà hình như, có vẻ, không ngờ, mang tới cảm giác khác hẳn.

Thịnh Hạ không tìm được từ để hình dung, mặt mày đăm chiêu về chỗ.

Thiếu nữ đi rồi quay lại, Trương Chú nhìn cốc nước đã đầy sẵn từ ban nãy của cô mà cười không thành tiếng.

Chuông vào tiết tự học thứ hai vang lên chưa bao lâu, ô cửa sổ bên Thịnh Hạ đã râm ran "nóng lên". Lần này bên ngoài có tới một hai ba bốn cái đầu ngồi xổm lấp ló.

Thịnh Hạ đã có kinh nghiệm, biết những người này tới tìm Trương Chú. Thấy cậu ngồi quay lưng về phía này, cô định lên tiếng gọi bỗng nhớ cậu không cho gọi tên, đành giơ tay vỗ nhẹ cánh tay cậu.

Trương Chú quay sang, ánh nhìn dừng ở ngón tay trắng mảnh mai của cô, nhìn lên trên, nơi bắp tay có một chữ "Chú", giấy trắng mực đen, không, da trắng chữ đen trông chói mắt lạ.

"Có người tìm cậu…" Thịnh Hạ nhắc.

Bấy giờ Trương Chú mới ngẩng lên.

Ngoài cửa sổ có Hàn Tiếu và Chu Ứng Tường, có cả hai người bạn chơi thân từ lớp 10, khi vẫn chưa chia ban là Lưu Hội An và Ngô Bằng Trình.

Thịnh Hạ mở cửa cho họ, cảm giác ánh mắt mấy người bên ngoài cứ nhìn cả vào mình. Cô cúi đầu tiếp tục làm bài tập, không đáp lại những cái nhìn ấy.

"Anh Chú đi đi chứ?" Hàn Tiếu nói, quay sang vỗ Hầu Tuấn Kỳ bàn trên, "Anh Hầu, đi chưa?"

Hầu Tuấn Kỳ nom Trương Chú.

Trương Chú rảo mắt nhìn bảng một lượt, lật lật cuốn vở bài tập toán, xong xuôi đáp: “20 phút.”

Chu Ứng Tường nhô đầu lên, “Ngày mai rồi làm tiếp, Trần Mộng Dao đang chờ bên ngoài kìa?”

Trương Chú thản nhiên liếc cậu chàng một cái, “Thế thì 30 phút.”

“Đừng, đừng,” Hàn Tiếu hiểu tính Trương Chú, biết càng đe dọa dụ dỗ thì cậu càng không nghe, chẳng bằng nhân nhượng, “Bọn này chờ anh ở cửa bắc, 20 phút nhá?”

Trương Chú: “Thời gian cậu lải nhải đủ mình làm xong một bài rồi đấy.”

Hàn Tiếu: “Được được, bọn này đi đây, đợi anh đấy.”

Nhưng 20 phút sau Trương Chú vẫn chưa rời lớp mà phải đến khi hết tiết thứ hai, chuông báo hiệu reo lên mới chậm rãi thu dọn cặp sách đi khỏi.

Hầu Tuấn Kỳ bàn trước đã quay lên quay xuống trông ngóng không biết bao nhiêu lượt.

Thịnh Hạ nhìn chỗ bàn trống của cậu, cảm thấy hơi ngoài dự đoán. Cậu đang giở bài vờ tha để bắt, cố tình bắt con gái người ta đợi lâu hay là thật sự coi trọng việc học?

—

Vừa bước chân ra khỏi khu dạy học Trương Chú và Hầu Tuấn Kỳ đã trông thấy bốn người ngồi xổm bên ven đường, đốm lửa thuốc lá lập lòe trong đêm tối.

Canh ngay đầu đường, cứ như sợ cậu không chịu đi vậy.

Thấy hai người tới, mấy cậu bạn bóp tắt đầu thuốc đứng dậy, "Chú!"

"Chơi cái gì?" Trương Chú hỏi.

"Gì chả được," Chu Ứng Tường chạy lên, vung tay quyết đoán, "Đông người, hay chơi bảo hoàng(*)?"

(*) Trò rút bài nhập vai, kiểu chơi có nét giống ma sói nhưng ít vai hơn.

"Được."

Họ đi về phía cửa bắc. Ngô Bằng Trình chợt hỏi: "Chú, bạn cùng bàn cậu xinh thật, sao lúc trước chưa thấy bao giờ?"

Trương Chú cau mày: "Xinh thật à?"

Ngô Bằng Trình: "Xinh quá ấy chứ, cậu mù rồi hả?"

Lưu Hội An tiếp câu: "Cậu nói với cậu ta có tác dụng gì? Trong mắt người ta chỉ có Trần Mộng Dao thôi."

Ngô Bằng Trình học cùng lớp với Trần Mộng Dao, không rõ vì sao mà luôn có vẻ không ưa Trần Mộng Dao, "Trần Mộng Dao là do biết ăn mặc trang điểm thôi. Còn bạn cùng bàn cậu thì tiên khí ngời ngời. Không phải một kiểu xinh giống nhau."

Hầu Tuấn Kỳ ra vẻ đồng thuận sâu sắc: "Một là bông hoa phú quý chốn trần gian, một thì không vương lấy khói lửa bụi trần."

Ngô Bằng Trình bật ngón cái: "Đúng, cậu có văn hóa, ý mình chính là như thế."

Trương Chú không tỏ ý kiến, chỉ bảo: “Mới chuyển đến.”

Ngô Bằng Trình hỏi: “Chuyển từ trường nào?”

Trương Chú: “Nhị Trung.”

Lưu Hội An nói: “Lên 12 rồi mà còn có thể chuyển trường, còn chuyển từ tận Nhị Trung tới. Gia thế không đơn giản à.”

Mẹ Lưu Hội An làm hành chính ở trung học phụ thuộc, có hiểu biết sâu hơn về trường.

Hầu Tuấn Kỳ tò mò: “Sao lại nói vậy?”

Lưu Hội An chỉ Chu Ứng Tường: “Đến anh Tường chẳng phải cũng chỉ vào được lớp bồi dưỡng? Trường chúng ta xưa giờ chỉ có học sinh chuyển đi, chứ đã thấy ai chuyển tới chưa?”

Chu Ứng Tường gật gù: “Đúng là như vậy, chỉ vào lớp bồi dưỡng mà ông già đã phải bỏ bao công sức, nhờ hết cả quan hệ.”

Lớp bồi dưỡng nguyên là lớp học lại của trường trung học phụ thuộc trực thuộc đại học Nam Lý, học phí cao ngất ngưởng nhưng không phải ai cũng có thể chen chân vào, thường chỉ tuyển học sinh trượt đại học của trường hoặc học sinh trường khác có thành tích thi đại học khá tốt nhưng muốn thi lại vào trường tốp đầu.

Nhưng hai năm gần đây, chẳng biết nhà trường nghèo quá hay vì nguyên nhân thế nào mà lớp bồi dưỡng tuyển toàn học sinh lớp 12 của trường ngoài, ngoài học phí vốn có còn thu thêm phí dự thính, và khoản phụ phí này cũng cao vút khiến những gia đình bình thường phải chùn chân.

Nhưng dù vậy số người muốn chen chân vào vẫn vượt xa chỉ tiêu tuyển, vì lớp bồi dưỡng cũng do giáo viên của nhà trường

giảng dạy, tuân theo cách giảng dạy của nhà trường.

Coi như bỏ số tiền lớn để học một năm ở trung học phụ thuộc.

Nghĩ kĩ thì, đúng là chưa thấy ai chuyển trường mà vào được lớp thường.

Trương Chú biết Thịnh Hạ đặt cơm ở quán của chị mình. Chị cậu kê giá không rẻ, hôn nữa cô cứ đều đặn mỗi ngày một cốc nước ép, có hôm hai cốc, đồ dùng học tập thì mua số lượng lớn không nhìn giá… Nên cậu biết nhà cô chí ít là khá giả.

Hơn nữa lúc nào cô cũng có vẻ nhã nhặn hiền lành và rất có kỷ luật, đoán hẳn gia đình dạy dỗ khá nghiêm.

“Mà chữ trên tay con gái người ta là sao vậy?” Lưu Hội An hích hích vào vai Trương Chú, “Mới đó đã đóng dấu người ta rồi? Trần Mộng Dao của cậu thì làm sao?”

“Đúng thật, người ta đã cúp tiết đào tạo tới mừng sinh nhật cậu rồi.” Chu Ứng Tường tích cực tham gia bàn luận. Rốt thì Trần Mộng Dao là do cậu chàng gọi tới, nhỡ mà nịnh sai thì khổ.

Trương Chú bỗng dừng bước, ra chiều không hiểu: “Rốt cuộc là tại sao mà các cậu tưởng mình nhất quyết muốn theo đuổi Trần Mộng Dao cho bằng được?”

Lúc còn tham gia câu lạc bộ âm nhạc, có một dạo cậu khá thân với Trần Mộng Dao nên dù gây ra phong phanh tin đồn cũng không để bụng, chỉ là sau này, dường như tin đồn ngày càng quá quắt.

Đến bây giờ cậu vẫn chưa rõ nguồn cơn tin đồn từ đâu mà ra. Gần như không ai đến hỏi tận mặt cậu chuyện này, thành ra những tin lá cải ấy không là điều gì khiến cậu bận tâm, và cậu cũng lờ đi mặc kệ người ta muốn sao thì tùy.

Dần dà, không chỉ người lạ mà cả những người gần gũi cũng tưởng chuyện ấy là thật.

Ngô Bằng Trình hỏi: “Chứ không phải cậu theo đuổi người ta từ thời cấp hai, tình vững hơn vàng cơ à?”

Trương Chú thiếu điều trợn ngược mắt, “Cấp hai bố còn chẳng biết Trần Mộng Dao là đứa nào!”

Giờ thì cả bạn học cấp hai như Hàn Tiếu cũng ngạc nhiên: “Gì cơ?!”

.

Chương 13

Trần Mộng Dao ngồi bấm điện thoại chờ trong quán board game cả tiếng đồng hồ đã bắt đầu bực mình.

Suốt kì nghỉ hè cô đi học lớp luyện thi năng khiếu ở Đông Châu, giờ cúp học hai ngày, nếu chuyện đến tai mẹ thì chẳng biết sẽ bị càu nhàu rằng đã lãng phí tiền của thế nào. Bất chấp việc ấy, kết quả chỉ để đổi mấy tiếng ngồi chờ không ở đây?

Chu Ứng Tường tốn công tốn sức chi trả chi phí tàu xe hết lời mời gọi mà phải tới nửa tiếng trước mới báo cô đợi thêm năm mươi phút, rốt cuộc là nhận thức về thời gian của cậu ta có vấn đề hay là lá gan bành trướng mà dám bỏ mặc cô lâu đến thế.

Trần Mộng Dao xách túi nhấc chân định đi thì cánh cửa gian phòng bỗng bị đẩy ra, một hội con trai ầm ĩ đi vào.

“Ôi, đại mỹ nữ, lâu quá không gặp rồi nhỉ? Gặp cậu còn khó hơn gặp ngôi sao nữa!” Ngô Bằng Trình bắt chuyện trước tiên.

Giác quan thứ sáu của con gái thường không sai được, đặc biệt khi phán đoán ai thích, ai ghét bản thân lại càng bén nhạy khác thường.

Trần Mộng Dao nhận ra Ngô Bằng Trình không ưa mình, giả lả cười đáp: “Chứ lại.”

Chu Ứng Tường đứng giữa dàn xếp: “Mọi người ngồi đi. Chủ quán, cho ít đồ ăn đồ uống lên trước nhé?”

“Có ngay!”

Tất cả ngồi xuống, rất tự giác nhường ghế chính giữa cho nhân vật chính của bữa tiệc. Trần Mộng Dao ngồi bên cạnh Trương Chú, thản nhiên nhìn vào mắt cậu, nói: “Chú, hôm nay là sinh nhật cậu, sinh nhật vui vẻ.”

Đáng lẽ trong khung cảnh lãng mạn ấm cúng thế này ắt phải có vài tiếng hú hét hoan hô. Nhưng vì lời thú nhận của Trương Chú ban nãy mà giờ không ai dám khuấy động bầu không khí, cả gian phòng vì thế chìm trong khoảng lặng.

Trương Chú uể oải dựa lưng vào ghế, nét mặt không quá nhiều cảm xúc: “Vui hay không, chủ yếu phải xem hôm nay thắng được bao nhiêu tiền.”

Hiểu cách khác là, vui hay không, không liên quan tới cậu.

Trần Mộng Dao ít nhiều thấy hơi lúng túng.

Trước mặt bao người như thế, hình như hôm nay Trương Chú có vẻ hơi lạnh nhạt.

Cảm xúc của Trần Mộng Dao với Trương Chú rất phức tạp. Cô biết mình thích cậu, đồng thời cũng biết mình sẽ không bao giờ đến với cậu.

Trương Chú không thể cho cô những thứ cô cần, và cũng không có ý định dốc hết hầu bao để cho cô những thứ ấy.

Cô chỉ định lấp lửng với Trương Chú, đã không thể đến với nhau nhưng cũng không nỡ vứt bỏ. Nếu cậu hẹn hò với ai khác, chắc cô sẽ tức điên.

Riêng điều này, cô cảm giác Trương Chú cũng có suy nghĩ giống

mình –

Trương Chú cũng thích cô, tuy thế cũng không định tiến tới yêu đương. Vì cậu biết điều cô cần là gì, biết bản thân không thể cho cô được. Một người cao ngạo như cậu mà gặp chuyện do dự khó quyết, phản ứng tự nhiên khi đối mặt cô cũng sẽ thất thường lúc nọ lúc kia.

Có lẽ hôm nay lại có điều gì chọc trúng điểm mẫn cảm của cậu rồi.

Cô không định dỗ dành cậu, rốt thì bọn con trai vốn tính thích chinh phục, càng dỗ lại càng làm cao, còn cứ mặc đấy thì một chốc là đâu lại vào đấy.

Chu Ứng Tường chính là ví dụ điển hình. Nịnh hót bấy nhiêu năm, Trương Chú có từng đặt để cậu ta vào mắt?

Trần Mộng Dao hiểu kiểu người như Chu Ứng Tường. Người nghèo bỗng phất lên sau một đêm thường sẽ có xu hướng tìm kiếm ý nghĩa tồn tại của bản thân, hành động của cậu ta chỉ đơn giản vì cảm thấy chơi chung với người như Trương Chú sẽ rất có thể diện.

Từ thời còn học cấp hai đã là như thế.

Có những người sinh ra đã được mọi người săn đón, ở trong đám đông cũng là người có tiếng nói và được tin tưởng. Không ai có thể giải thích rõ về khả năng dẫn dắt trời ban này, nhưng Trương Chú thì có lẽ từ nhỏ đã là kiểu người ấy.

Trương Chú của thời cấp hai còn nổi bật hơn bây giờ, dù ở nơi nào cũng luôn có cả đám đông đi theo. Cậu có khuôn mặt ưa nhìn, chiều cao nổi bật, tuy ăn mặc bình thường nhưng trông vẫn rất khí thế, có vẻ không giống người dưới huyện quê.

Trần Mộng Dao cũng thường nhận lời nhận xét như vậy, rằng "trông không giống người dưới quê". Có lẽ ở một chừng mực nào đó họ có điểm tương đồng, là cùng một kiểu người như nhau: kiểu người sẽ trở nên nổi bật.

Vì vậy nên dù không học cùng một lớp, Trần Mộng Dao vẫn đã biết tới Trương Chú từ lâu, chỉ là vẫn chưa có dịp tiếp xúc gần.

Khi nghe nói Trương Chú đỗ vào trung học phụ thuộc cô đã khá ngạc nhiên. Trông cậu như chỉ học chơi chơi để lên lớp, không có điểm nào giống người yêu thích việc học.

Một buổi tối của kì huấn luyện quân sự năm lớp 10, cô gảy guitar hát một bài ca dao trong đêm lửa trại, trong biết bao cặp mắt chăm chú nhìn vào có cả Trương Chú. Tiệc tan, tình cờ cô gặp cậu dưới gốc cây nơi sân vận động.

Thậm chí cô còn nhớ cậu đầu tiên cậu nói.

"Trần Mộng Dao? Hát mình nghe một lúc được không?"

Tưởng cô là gánh hát rong đấy à?

Nếu là người khác, cô đã chẳng thèm bố thí một cái nhìn.

Nhưng vì cái cách cậu gọi tên cô rất đỗi tự nhiên, phải chăng đã biết tới cô từ trước đó?

Ma xui quỷ khiến thế nào, cô hỏi: "Hát bài gì?"

"Bài ban nãy đi, hát lại một lần."

Cái bài cổ lỗ ấy giờ đã chẳng ai biết tới, chẳng mấy người từng nghe. Nhưng ấy là bài cô rất thích, và lời đề nghị của cậu như biểu trưng cho một sự đồng cảm về tâm hồn.

Cách bắt chuyện của cậu thật không thể chê được.

Thông minh hơn những cậu chàng vừa thấy mặt đã vồn vã xin số liên hệ nhiều lắm.

Cái hấp dẫn dễ thấy nhất ở Trương Chú chính là trí thông minh của cậu.

Lúc này cậu lại bốc trúng bài hoàng đế, bài không hề đẹp, đầu cuộc bài còn bị dồn ép đủ đường. Nhưng cậu không nóng ruột, chỉ lẳng lặng lùi ra hậu trường, chờ đợi thời cơ đại sát tứ phương.

Không thể không nói, rằng những lúc thế này, cặp mắt thoạt trông lờ đờ thực tế sắc bén và xảo quyệt của cậu quả thật đầy ma lực.

Cậu không hút thuốc mà chỉ ngậm một cây kẹo mút, dù vậy vẫn có phong thái của người làm chủ và địa vị cao hơn những người thỏa thuê phun khói bên cạnh kia.

Một đôi lúc, thật lòng Trần Mộng Dao đã muốn mặc kệ tất thảy để đến với cậu.

—

“Chú, năm nay có vẻ cậu nhận quà không ít nhỉ, nói ra xem có gì cho anh em hâm mộ tí nào?” Trong lúc đánh bài, Hầu Tuấn Kỳ hỏi đùa.

Trương Chú ném ra một cặp bài, lơ đễnh đáp: “Chưa xem.”

Chu Ứng Tường hỏi: “Thật á? Nhiều quà lắm à?”

Hầu Tuấn Kỳ: “Sáng vài em chiều vài em tối cũng vài em, nhận lai rai suốt hai hôm nay rồi, chí ít cũng phải có tới mấy chục

phần quà rồi ấy chứ? Quà năm nay nhiều đột biến luôn, đúng không Chú?"

Trương Chú nhún vai, tự trong lòng cũng thấy khó hiểu. Những năm trước chỉ lác đác vài ba phần quà, chưa từng nhiều bất thường như năm nay.

Rốt thì nhờ có cô bạn đang ngồi ngay cạnh đây, cậu đã tạo dựng được hình ảnh chàng trai si tình một lòng theo đuổi hoa khôi.

Ngô Bằng Trình nói: "Thì do được hạng nhất trong kì thi chung toàn thành phố chứ sao nữa. Bây giờ đừng nói trong trường chúng ta mà khắp các trường trong thành phố, có em gái 12 nào không biết tới tên cậu? Tới cả trường nghề cũng có fan của cậu nữa."

"Thật hay giả vậy," Lưu Hội An cười hềnh hệch, trêu, "Thi điểm cao thôi mà hút gái vậy á?"

"Cái đấy thì phải hỏi bọn con gái," người do Chu Ứng Tường đích thân mời tới, có thế nào cũng phải quan tâm một hai, "Mộng Dao, cậu thấy thế nào?"

Trần Mộng Dao xếp gọn bộ bài, từ tốn đáp: "Thi được điểm cao sức hấp dẫn chỉ được 110 điểm, đẹp trai mà điểm cao thì được 10010, đẹp trai mà không chỉ điểm cao thôi thì phải được 10086."

"Ha ha ha ha ha ha."

"Trâu bò vãi!"

"Con gái các cậu tính toán ghê phết nhỉ."

Cả gian phòng phá lên cười, bầu không khí dần trở nên thân thiện.

Cả Trương Chú mang cái vẻ thờ ơ nãy giờ mà khóe môi ngậm kẹo cũng nhênh nhếch.

Trần Mộng Dao chưa bao giờ là người bị bỏ lơ trong đám đông. Cô biết cách làm thế nào để giành lại quyền chủ động, làm thế nào để được mọi người chú ý.

Qua một hồi lâu, cuộc bài đã đi hết mấy lượt, chủ đề này cũng đến hồi kết thúc, Ngô Bằng Trình mới lên tiếng hỏi: "Vậy còn đại mỹ nữ, cậu thì sao, cậu tặng cái gì? Hay là tay không đến?"

Trần Mộng Dao thiếu điều đạp gãy ghế cậu chàng, tuy vậy ngoài mặt không thể ra vẻ giận dữ, chỉ chống cằm từ tốn: "Mình có mặt ở đây còn chưa đủ à? Còn đòi quà nữa thì có phải ép quá rồi không?"

Ngay từ đầu cô đã không định tặng quà. Trần Mộng Dao này đâu thể giống những đứa con gái thích thầm cậu kia được? Cô sẽ không bao giờ vồ vập như thế.

Dứt lời, cô liếc sang Trương Chú bằng một cái nhìn kín đáo.

Cậu đang tập trung vào bộ bài, răng cắn "rắc" làm vỡ cây kẹo mút, miệng cử động như chữ "Về!" rồi ném tất cả quân bài đang cầm xuống bàn, bàn tay bỗng trở nên trống không đưa lên rút cán que kẹo ra khỏi miệng, người dựa nghiêng vào ghế, cánh tay dài thực hiện một cú hất ném chính xác que kẹo vào thùng rác đằng xa.

Một loạt động tác thực hiện liền mạch lưu loát, thậm chí không cần nhìn.

Cậu lại thắng rồi.

Kẻ thua kêu than thảm thiết, thoáng chốc đã nhấn chìm những

lời của Trần Mộng Dao.

“Không chơi nữa,” Trương Chú đứng dậy, lôi hết mớ xu trong hộc bàn ra đếm, “Hôm nay đến đây thôi.”

Chu Ứng Tường vội ngăn: “Đừng mà Chú, nãy giờ mới hai tiếng, còn sớm mà?”

Trương Chú giơ lòng bàn tay ra trước mặt Chu Ứng Tường ra hiệu cậu ta im lặng, mặt khác vẫn không ngừng việc đếm xu, đếm xong thảy hết xu lên bàn, “43 xu, tự tính đi, tổng cộng bao nhiêu chuyển vào Alipay cho mình.”

“Đã nói trước rồi, ngồi chơi tí nữa đi chứ.” Hàn Tiếu cũng chơi chưa đã.

“Đúng đó, dễ gì mới có dịp tụ tập.”

Trương Chú nói: “Không chơi nữa. Chị mình nhắn tin nói đang chờ ở nhà rồi.”

Hầu Tuấn Kỳ nghe vậy, đoán hẳn cậu và chị đã làm hòa, vội hùa theo: “Thế cậu mau về đi, việc này quan trọng.”

Chu Ứng Tường cũng thôi, không cố giữ nữa, gọi chủ quán cho bánh kem đã chuẩn bị lên trước.

Con người Trương Chú tuy độc mồm độc miệng nhưng thực tế rất ít khi khiến người khác phải mất mặt, đằng nào cũng tới rồi, không vội về một lúc này.

Chu Ứng Tường rất biết khuấy động bầu không khí, nến vừa châm, đèn vừa tắt là lập tức đẩy Trần Mộng Dao lên, “Lên nào đại minh tinh.”

“Happy birthday to you, happy birthday to you…”

Trần Mộng Dao được trời phú khuôn mặt xinh rạng rỡ, giọng hát dày nội lực, khi cất tiếng hát nghe giọng hơi khàn vẻ trầm buồn, rất hợp hát dân ca.

Bài chúc mừng sinh nhật của Trần Mộng Dao thiếu đi cái hồn nhiên sức sống, nhiều hơn chất lãng mạn trữ tình, nghe hát có cảm giác như đang nghe một câu chuyện kể.

Vậy nên không ai hát theo phá hỏng bầu không khí này. Cả hội chỉ khe khẽ vỗ tay, im lặng nhìn Trần Mộng Dao hát.

Trong ánh nến chập chờn, cái nhìn của Trương Chú dần trở nên tập trung, trầm lặng, giống cái nhìn của buổi tối trong kì quân sự năm xưa.

Trong một thoáng Trần Mộng Dao đã không muốn kết thúc bài hát này.

“Happy birthday to you…”

Kết thúc bài hát, cô lặp lại câu chúc: “Chú, sinh nhật vui vẻ nhé.”

“Ước đi, ước đi!” Hầu Tuấn Kỳ nhắc.

Trương Chú không chắp tay, không nhắm mắt, cũng không buồn che giấu điều ước mà thản nhiên nói “Thế thì ước năm nay qua nhanh, mau chóng trưởng thành”, đoạn cúi xuống thổi tắt nến.

“Sinh nhật vui vẻ!” Tất cả vỗ tay đồng thanh.

Đèn điện bật sáng, cả hội chia nhau cái bánh kem ngọt ngấy.

Trương Chú chỉ ăn mấy miếng cho có rồi vơ túi đeo lên vai, “Tối nay cảm ơn mọi người, mình về đây.”

Chu Ứng Tường vội nói: “Lần sau tiếp nhé.”

“Để nói sau,” Trương Chú không tỏ rõ ý kiến, quay sang hỏi Trần Mộng Dao, “Cậu tới đây kiểu gì?”

Trần Mộng Dao nhún vai: “Chu Ứng Tường đón mình tới.”

Trương Chú quay sang Chu Ứng Tường: “Cậu mời tới thì cậu đưa về.”

“Đương nhiên rồi, đảm bảo đưa về tận nhà an toàn.” Chu Ứng Tường thề thốt.

Trương Chú: “Vậy thôi, đi đây.”

“Sinh nhật vui vẻ nhé Chú!”

“Sinh nhật vui vẻ!” Mấy cậu bạn hét với theo bóng lưng Trương Chú.

Trương Chú không ngoái lại, chỉ giơ tay vẫy.

Ánh đèn kéo cái bóng cậu thiếu niên mười bảy tuổi ra thật dài.

—

Ra khỏi quán Trương Chú mới nhớ xe để ở nhà để xe dưới tòa nhà dạy học. Lười quá nên cậu không định về lấy xe, cứ thế lết bộ về nhà.

Căn nhà ở Văn Bác Uyển là nhà Trương Tô Cẩn thuê. Giá nhà khu này cao ngất ngưởng, bán cơm cả đời cũng chẳng đủ tiền mua.

Mà dù thuê thì giá cũng không hề rẻ.

Để cho cậu đi học, chị đã rất cố gắng.

Trong nhà sáng đèn, Trương Chú gọi: “Chị!”

Trương Tô Cẩn bưng cái bánh kem nhỏ đi từ trong bếp ra. Từ sau khi cãi nhau, hai chị em gần như không nhìn mặt nhau, lần này cả hai đều có vẻ gượng gạo.

“Sinh nhật mà cũng không cười được lấy một tiếng?” Trương Tô Cẩn đặt bánh kem lên bàn, vỗ nhẹ vào mông Trương Chú.

Trương Chú xoa mông: “Lớn tướng rồi còn đánh mông! Em thấy không phải chị không muốn lấy chồng đâu, có mà không ai thèm lấy ấy!”

Lời nói như câu đùa này chứng tỏ Trương Chú đã thỏa hiệp.

Trương Tô Cẩn tự hiểu, thở dài: “Thế đấy! Em nói đúng, nhưng không ai lấy đã làm sao, chị muốn lấy chồng lúc nào hả?”

“Nếu đã không ai thèm lấy, vậy em chỉ đành cố chịu mà trông coi chị thêm một năm vậy.” Trương Chú nói trái lòng, “Hôm nay là em mười bảy tuổi tròn, đã bước sang tuổi mười tám rồi, ngày này sang năm đã chính thức là người trưởng thành, nếu không ai thèm lấy chị thì em cũng chẳng cần chị nữa.”

Năm sau là cậu thành người trưởng thành, sẽ không còn là gánh nặng của bất cứ ai nữa.

Khi ấy chị sẽ có thể yên tâm đi lấy chồng.

Trương Tô Cẩn nhìn Trương Chú cười, trên gương mặt vẫn tươi trẻ là đôi mắt hiền từ không hợp lứa tuổi, “Được, khi nào em tròn mười tám, chị sẽ lấy chồng.”

Trương Chú: “Vậy giờ có thể bắt đầu yêu đương rồi.”

Trương Tô Cẩn: “Được.”

Trương Chú: “Hối hận là chó con!”

Trương Tô Cẩn gật đầu: “Là chó con!”

“Chị, chị hát bài Chúc mừng sinh nhật cho em nhé?”

Trương Tô Cẩn thôi cười, từ chối thẳng: “Không hát.”

“Nhưng chị nhắn tin gọi em về mà hát một câu cũng không được?” Trương Chú chắp tay, điệu bộ nịnh nọt như cún con đòi ăn, “Một câu thôi mà!”

Trương Tô Cẩn sắt đá: “Không hát!”

Trương Chú bỏ cuộc.

Bấy nhiêu năm nay, cậu chỉ mới được nghe tiếng hát của Trương Tô Cẩn qua video. Khi ấy chị đeo cây guitar trước ngực, những ngón tay mảnh mai cầm chặt micro, tiếng hát du dương cất lên, mỗi cái ngước mắt ẩn chứa ngàn vạn tình cảm.

Đó mới là Trương Tô Cẩn thực sự, mới là cuộc đời mà đại mỹ nhân như Trương Tô Cẩn nên có.

Cậu ăn hết sạch cái bánh kem nho nhỏ, hỏi: “Trưa mai ăn gì ạ? Có cánh gà coca không?”

Trương Tô Cẩn thu dọn hộp bánh, lau sạch bàn, khóe môi cong lên ở nơi Trương Chú không nhìn thấy, riêng lời nói ra vẫn cứng rắn tuyệt tình: “Không được chọn món, có gì ăn nấy.”

Trương Chú: “Há.”

Chẳng biết ngày ngày làm món cánh gà coca cậu thích nhất để đợi ai, cậu mà còn không tới thì chắc khách cũng không nuốt nổi, quán ăn lại phải đóng cửa mất thôi.

Chương 14

Trước khi đi ngủ, Trương Chú khui hết chỗ quà tặng.

Quà có đề tên họ thì để lúc nào kín đáo trả về, quà không tên không họ thì chỉ có thể nằm phủ bụi một góc. Nghĩ ra kể cũng tội tội, nhưng không oan. Tặng quà mà không dám cho người ta biết tên, chỉ viết toàn những lời tình tứ miên man, cậu có phải thần tiên đâu mà đoán được là ai tặng?

Nhưng trời run rủi, quả thật có một món quà không tên không họ cho cậu được làm thần tiên một lần – nghĩ bằng đầu ngón chân cậu cũng đoán được người tặng là ai.

"Bộ luật hình sự nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa".

Phần mục lục còn đánh dấu sao, gạch chân trọng điểm: "Tội sản xuất, in ấn, xuất bản, buôn bán, truyền bá văn hóa phẩm đồi trụy để kiếm lợi".

Bên cạnh còn dòng chữ chú thích viết tay: Kể cả khi chưa tạo ra lợi nhuận, tội danh cũng đã thành lập, đã được tính là phạm tội.

Xem quan tâm chưa kìa.

Có chữ là không phải chữ cô. Nét chữ viết tháu rất phóng khoáng, trông giống chữ phái nam.

Giấu đầu hở đuôi.

Trương Chú méo mặt không cười nổi. Cậu đã coi thường cô thật rồi, thường ngày trông gan thỏ yếu đuối thế chứ vào những lúc quan trọng thì quả thật "phi thường".

Nếu cậu là thần tiên thì cô chính là Bồ tát, mưu đồ phổ độ chúng sinh.

Món quà này, cậu nhận, không định trả cho cô, cũng không định để nó phủ bụi một góc.

Trương Chú xé bao bì món bảo hộ đầu gối, cắt mác – đợi khi chính thức khai giảng sẽ đeo trong tiết thể dục.

Dọa cô chơi.

—

Lúc này Thịnh Hạ đã chạy xe khá cứng, thường thường đi đường tắt qua Văn Bác Uyển.

Sáu giờ sáng, gió hiu hiu man mát, tiếng ve râm ran nhỏ vụn, cả thế giới vừa tỉnh giấc nồng.

Cô không nghĩ mình sẽ đụng mặt Trương Chú. Giờ giấc này, đáng lý ông thánh chuẩn giờ như cậu phải còn đang ngủ…

Hôm nay cậu đi bộ ra từ khu chung cư, không đạp xe. Cô im lặng chạy xe lướt qua cậu.

"Thịnh Hạ!"

Thịnh Hạ bóp phanh xe, quay lại nhìn.

"Chở mình một đoạn?" Trương Chú vỗ vỗ lên yên Tiểu Bạch, giọng điệu rất tự nhiên.

“Gì cơ…” Mũ bảo hiểm Thịnh Hạ đeo có bịt tai, khiến cô ngờ rằng mình ảo thính, hỏi nhỏ.

“Xe mình để ở trường rồi, cho mình quá giang một đoạn.”

Hả? Nhưng chở cậu kiểu gì…

Tiểu Bạch là xe chở hai, nhưng dễ thấy chỉ là xe kiểu nữ nên thiết kế rất nhỏ nhắn. Tất nhiên không đến nỗi không thể chở cậu, nhưng với diện tích yên này… Hai người ngồi ắt không thể tránh đụng chạm vào nhau?

“Mình chưa chở ai bao giờ…” Cô lựa lời từ chối, “Sợ không chở được.”

Trương Chú nói: “Cậu xuống xe.”

Thịnh Hạ: “Gì cơ?”

Trương Chú: “Mình chở cậu.”

Thịnh Hạ: …

Không ai có thể cứu được người mắc hội chứng khó từ chối, nên cô chỉ biết phản kháng trong im lặng.

Thịnh Hạ đành phải xuống xe. Trương Chú vừa ngồi lên thân xe đã lún hẳn xuống. Thịnh Hạ cảm thấy Tiểu Bạch đang phải gánh sức nặng đời này chưa từng gánh nhận.

Hẳn nhiên Trương Chú cũng nhận ra điều này, hỏi: “Cậu bao nhiêu cân?” Mỗi khi cô lên xuống xe, chiếc xe không hề bật lên lún xuống chút nào.

“48.” Cô đáp nhỏ.

“Cao bao nhiêu?”

Lúc này cậu đã ngồi lên xe, cô đứng bên cạnh, bỗng cao hơn cậu một khúc.

“1m66…”

Trương Chú không rành vấn đề này, 1m66 thì nên nặng bao nhiêu nhỉ?

Cậu chỉ săm soi cô một lượt: “Ăn nhiều vào.”

Thịnh Hạ: …

Cái nhìn này làm cậu nhận ra bắp tay cô hơi sưng, “Chữ trên tay đâu? Không trông nom hôm sớm à?”

Thịnh Hạ vô thức giấu cánh tay ra sau lưng.

Trời mới biết tối qua cô phải tốn bao thời gian mới xóa chữ đi được.

Xà bông thông thường hầu như không ăn thua. Cô dùng nước tẩy trang của Vương Liên Hoa chỉ tẩy được một phần, còn nét mờ mờ thì phải lấy bàn chải cọ mạnh mới ra.

Vốn da cô đã hơi trắng hơn bình thường, kì cọ mạnh tay như thế cơ hồ phải lột mất một lớp da.

Cứ nghĩ chuyện tai bay vạ gió này Thịnh Hạ lại thấy ức, giận dữ nói: “Làm gì có ai viết chữ lên người kia chứ. Thời cổ đại đó gọi là kình hình (hình phạt xăm), là một hình phạt vô cùng tàn khốc, là sỉ nhục, chỉ dành cho tội nhân. Mặc dù mình viết sai tên cậu nhưng cũng chưa đến nỗi phải tội, hơn nữa…”

Tiếng cô nhỏ dần, có vẻ giận nhưng không dám nói, “Hơn nữa cậu cũng đâu phải hoàng đế…”

Chương 15

Bài diễn văn từ chối này suýt thì khiến Trương Chú váng óc. Từ khi quen biết tới nay, đây là những lời dài nhất cậu từng nghe cô nói.

Trương Chú cười một tiếng, giọng điệu có vẻ ngao ngán: “Được, rất có văn hóa, không nói lại cậu. Lên xe.”

Cô, phải lên thế nào?

Ngồi một bên, hay ngồi giang chân…

Đợi một lát cô bạn vẫn chưa có bất cứ động thái, Trương Chú ngoái cổ, thấy cô trưng vẻ mặt cả nghĩ.

“Ngồi một bên là không đúng quy tắc tham gia giao thông, phạm luật đấy,” Cậu nhắc, nhớ tới quyển sách luật nọ, cười một tiếng, “Không phải cậu là công dân tốt tuân thủ pháp luật hả?”

Thịnh Hạ không nhận ra lời cậu có chỗ nào khác lạ, ngần ngừ thoáng giây rồi vẫn sải chân ngang qua yên sau. Ngồi lên xe, cô dịch từ từ ra sau, toàn thân trên dưới không hề động chạm người đằng trước.

Trương Chú vặn ga xuất phát.

Tốc độ tối đa của Tiểu Bạch là 40 km/h, bình thường cô đi nhanh nhất là 30 km/h, đi đường trong khu chung cu và khuôn viên trường thì luôn duy trì tốc độ dưới 20 km/h. Trương Chú

vừa lên đã vặn ga hết cỡ, Thịnh Hạ bị lực quán tính khiến đầu giật ngửa ra sau suýt ngã. May mà cô đã bám chặt càng xe sau…

Quảng cáo

REPORT THIS AD

Tim gan nhảy thình thịch thình thịch.

Trương Chú lỏng tay ga giảm tốc độ xuống, có vẻ áy náy: “Xin lỗi nhé, mình làm quen xe tí đã.”

Thịnh Hạ nhắc: “Cậu chậm thôi…”

Gió thổi tan tiếng nói yếu ớt của cô ra đằng sau làm Trương Chú không nghe rõ, “Cậu nói cái gì?”

Thịnh Hạ vẫn còn sợ, ngả về trước để gần cậu hơn, nghiêng đầu kề sát tai cậu lặp lại: “Cậu chậm một chút…”

Cậu chậm một chút…

Cái giọng mong manh yếu ớt xen lẫn chịu đựng, khuyên can, cầu khẩn, như cọng lông theo gió khều nhẹ vành tai Trương Chú.

Lời thoại này?

“Kít –“ Chiếc xe phanh gấp cọ xát với mặt đường phát ra một tiếng chói tai, Thịnh Hạ cũng vì quán tính mà cả người đổ ập lên lưng cậu. Sống lưng thiếu niên cứng như đá, cơ căng chắc nịch, cấn làm cô thấy đau. Ngay sau đó, cô bừng tỉnh vội vã giãn rộng khoảng cách.

Cậu! Rốt cuộc có biết chạy xe không thế!

“Im miệng!” Thiếu niên bỗng ngoái lại quát khẽ cô bạn.

Thịnh Hạ: … Câu chất vấn của cô ban nãy còn chưa thoát ra, sao cậu đã quát cô im miệng?

Thoạt trông cậu có vẻ rất bực, mang tai và gò má cũng có vệt đỏ hiện lên.

Nhưng chẳng lẽ người nên bực không phải là cô?

Người đâu mà hung dữ, đáng sợ, không thể hiểu nổi.

Đoạn đường sau đó thì yên ả hơn nhiều. Cậu chạy với tốc độ vừa phải, gặp ngã rẽ cũng không cua gấp.

Khối 10, 11 vẫn còn nghỉ hè, sân trường sáng sớm không đông lắm nhưng cũng đã lác đác mấy học sinh tới sớm.

Thịnh Hạ đội mũ bảo hiểm, cúi thấp đầu, chỉ ước được bốc hơi khỏi nơi này.

Một nam một nữ ngồi cùng một chiếc xe…

Cô không biết tình hình dư luận ở trung học phụ thuộc thế nào, nhưng hồi ở Nhị Trung, chưa đầy một ngày là tai tiếng yêu sớm đã bay khắp chốn. Nếu bình thường người trong cuộc có hình ảnh khá tốt, dư luận sẽ chỉ đến đó là thôi, còn nếu danh tiếng kém hơn rất có thể sẽ có những lời khó nghe.

Đáng lẽ cô nên từ chối dứt khoát.

Vẫn may giờ này trong bãi đỗ xe không có ai, xe vừa dừng bánh Thịnh Hạ đã vội vã leo xuống, tháo mũ bảo hiểm, nhận xe từ tay cậu rồi xếp gọn vào chỗ, treo mũ lên tay cầm, rút chìa khóa khóa xe.

Xong xuôi cô đeo cặp sách lập tức đi về hướng tòa nhà dạy học.

Một loạt hành động trôi chảy liền mạch, từ đầu tới cuối không thèm ngó nghiêng cậu cái nào.

Trương Chú thẳng lưng đứng như trời trồng tại chỗ, cứ thế trơ mắt nhìn bóng lưng cô bạn bỏ đi, không gọi cô lại.

Suốt buổi sáng hai bên coi nhau hệt như không khí, không bất cứ giao lưu lời nói, ánh mắt hay tay chân.

Tần suất Thịnh Hạ đi lấy nước giảm hẳn, khi thực sự cần ra cũng chỉ im lặng chờ cậu chủ động dịch ghế nhường lối.

Đến cả Hầu Tuấn Kỳ cũng nhận ra giữa hai người có điều khác lạ, dù rằng không biết lạ lùng chỗ nào nên cứ chốc chốc lại ngoái xuống.

“Thậm thà thậm thụt cái gì vậy?” Trương Chú nói không nể nang.

Việc khiến Hầu Tuấn Kỳ vui nhất hôm nay chính là lại được đi tới chỗ chị Tô Cẩn ăn cơm, hềnh hệch cười bảo: “Cứ nghĩ trưa nay có cơm canh ngon miệng là lại xúc động, suýt không kìm được nước mắt.”

Trương Chú: “Thiển cận.”

Hầu Tuấn Kỳ nhìn sang Thịnh Hạ bên cạnh: “Tiểu Thịnh Hạ, cậu ăn trưa ở quán cơm tầng hai chỗ cửa bắc đúng không?”

Thịnh Hạ gật đầu: “Ừ.”

“Thế bọn mình đi cùng nhá?” Hầu Tuấn Kỳ vui không giấu được, nhìn ai cũng như thấy người thân trong nhà.

Thịnh Hạ hết nói nổi, không dưng học được cách từ chối quyết đoán: “Không được.”

Còn kiên quyết hơn cả khi từ chối tranh cử chức cán sự môn Văn.

Hầu Tuấn Kỳ sững ra, sao Tiểu Thịnh Hạ hiền dịu cứ như tự dưng mọc đầy gai vậy? Cậu chàng nghẹo đầu nhìn sang Trương Chú, chỉ trông thấy một bộ mặt vểnh cao như việc không liên can tới mình.

Nhưng cuối cùng Thịnh Hạ vẫn đụng mặt Trương Chú và Hầu Tuấn Kỳ ở quán cơm trưa.

Tuy đã biết họ là người thân song khi tận mắt thấy Trương Chú đứng cạnh chị chủ, nhìn hai người hệt như hai phiên bản nam nữ đúc ra từ cùng một khuôn, Thịnh Hạ vẫn không nén được đôi chút kinh ngạc. Cậu gọi chủ quán là “chị”, vậy khả năng lớn là chị ruột rồi.

Tuy chị chủ còn rất xinh đẹp nhưng trông đã phải ngót ba mươi, lớn hơn Trương Chú tới mười mấy tuổi?

Thảo nào lại đặt tên là “Chú”, bố mẹ cậu cũng coi là tuổi già được quý tử.

Nên mới nuông chiều khiến cậu lúc nào cũng ta đây như thế?

Thịnh Hạ ăn nhanh hơn bình thường một chút. Khi Hầu Tuấn Kỳ nhìn thấy, cô đã chuẩn bị dọn đồ đứng đậy định đi.

“Hể? Tiểu Thịnh Hạ? Sao đã đi rồi?”

Đáp lại cậu chàng là cái gật đầu lịch sự và bóng lưng bỏ đi một mạch của Thịnh Hạ.

Hầu Tuấn Kỳ: “Sao cậu ấy như chạy nạn thế nhỉ?”

“Tại xưng hô của cậu buồn nôn quá.” Trương Chú bưng mâm ngồi xuống, lạnh giọng.

Hầu Tuấn Kỳ kêu oan: “Tiểu Thịnh Hạ? Buồn nôn chỗ nào, thân thiết vậy cơ mà.”

“Người ta đâu có còn nhỏ.” Trương Chú dứt lời, nhìn thấy cặp mắt Hầu Tuấn Kỳ mở to, biết trong đầu cậu chàng này đã ngập lên những hình ảnh không đứng đắn, lườm mắt bổ sung, “Cao 1m66 đấy.”

Hầu Tuấn Kỳ: “Đúng là không nhìn ra. Nhìn có một mẩu, mình còn tưởng cậu ấy mét rưỡi?”

Trương Chú: “Đến mức đấy không?”

Vốn dĩ Trương Chú cũng cảm thấy cô rất gầy tuy vậy, cái hôm cầm tay cô viết chữ cảm giác không phải kiểu gầy khẳng khiu, và cả lúc sáng khi cô theo quán tính đổ ập lên lưng cậu…

Rất mềm, có lẽ chỉ vì khung xương nhỏ.

Dáng cô gầy gầy, da còn trắng, trông mềm mỏng dịu dàng, có vẻ rất mảnh mai, đối với người cao to lực lưỡng kiểu như Hầu Tuấn Kỳ thì đúng là chỉ như một mẩu, dù vậy cũng không đến nỗi chỉ có mét rưỡi.

“Biện pháp nói quá biện pháp nói quá thôi,” Hầu Tuấn Kỳ ngẫm lại, “Nhưng sao cậu biết chuyện đấy?”

Trương Chú động động đôi mày, không trả lời mà bắt đầu bày cơm, cái mặt rành rành một vẻ mình biết đấy thì sao.

Hầu Tuấn Kỳ lùa mấy ngụm cơm, than để ăn được bữa cơm này thật là không dễ dàng. Hình như bỗng nhớ tới điều gì, cậu chuyển chủ đề: “Sao mình cảm giác Tiểu Thịnh Hạ đang tránh mặt cậu?”

Trương Chú nhấc mí mắt, lạnh lùng lườm bạn một cái – cũng không đến nỗi tồ quá.

Hầu Tuấn Kỳ: “Tại sao nhỉ?”

Trương Chú hơi dừng, nói: “Bởi vì chột dạ.”

Hầu Tuấn Kỳ: “Chột dạ cái gì?”

Trương Chú không định kể chuyện ban sớm, chỉ tiết lộ cho Hầu Tuấn Kỳ về món quà sinh nhật.

Hầu Tuấn Kỳ suýt phun ngụm canh trong miệng, gắng gượng nuốt xuống, bị sặc, vừa ho vừa cười chảy nước mắt, “Ha ha ha ha ha trời đất ơi Bộ luật Hình sự nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa! Thú vị quá cơ ha ha ha ha ha!”

Trương Chú: “Mẹ kiếp cậu bớt giấu bảo bối của cậu vào cặp mình đi!”

Hầu Tuấn Kỳ ho: “Tuân lệnh ha ha ha ha ha phải tuân thủ pháp luật ha ha ha ha ha!”

“Im miệng đi, phun hết cơm ra rồi.”

“Thế cậu không định giải thích gì à?”

“Việc vốn không có, giải thích cái gì?”

Nợ tiền thì luôn ngông hơn cho mượn tiền, người tố cáo thì luôn hoảng sợ hơn bị cáo.

Thú vị biết mấy?

.

Chương 16

Một tuần dài dặc cuối cùng qua đi, lại một ngày thứ Hai nữa đến.

Trương Chú chuyển sang tổ hai, lại cách Thịnh Hạ một lối đi.

Khi hai cái bàn chia đôi ngả, Trương Chú hỏi: “Cậu quên cái gì chỗ mình không đấy?”

Đồ của cô quả thật hơi nhiều, ở đâu cũng thấy có, bình thường trên lớp hay không tìm được bút, xóa kéo các thứ, Trương Chú chỉ cần nhắc vở làm đề của cậu lên, mười lần phải có tám chín tìm được đồ của cô.

Thịnh Hạ kiểm tra lại, nói: “Không có.”

Cô nhìn cậu kiểm tra hộc bàn, mới nhớ món quà đã tặng. Rốt cuộc cậu đã thấy nó chưa?

Cậu không có động thái hay biểu hiện gì khác lạ, tức hoặc cậu chưa nhìn thấy, hoặc thấy rồi nhưng không đoán là cô.

Tóm lại, cô đã được an toàn.

Tân Tiểu Hòa lại chuyển về bên trái Thịnh Hạ.

Mỗi ngày nhìn Tân Tiểu Hòa và Dương Lâm Vũ đấu võ mồm cũng thấy sức sống lây.

Rốt thì thời tiết mỗi lúc một oi nóng, con người ta cũng bước vào giai đoạn uể oải. Cứ đến chiều là Thịnh Hạ lại buồn ngủ, nhất mỗi khi Hầu Tuấn Kỳ bàn trước gục xuống thì còn mệt hơn.

Mỗi lúc vậy cô lại nhìn sang Trương Chú đang cắm cúi làm đề và Tân Tiểu Hòa đang tập trung nghe giảng, không dám gà gật nữa.

Qua mấy tuần vừa rồi, Thịnh Hạ cảm thấy khác biệt lớn nhất giữa Nhị Trung và trung học phụ thuộc nằm ở cái cảm giác áp lực thôi thúc. Trong lòng luôn có nhiệm vụ chưa hoàn thành, trong trí luôn có nội dung chưa hiểu rõ, tâm trí tinh thần không lúc nào không vận động cường độ cao.

Không dừng lại được.

Bởi vì xung quanh luôn luôn vận động, luôn luôn đổi khác.

Con người thì như bị kìm chặt trong một món vũ khí khổng lồ, bị bắt chuyển động theo.

Giờ ăn cơm mỗi ngày chính là lúc Thịnh Hạ được thả lỏng nhất.

Cô rất thích cơm canh ở quán cơm vẫn đặt, chỉ những món gia đình vừa miệng, dinh dưỡng cân bằng.

Nhưng thi thoảng bắt gặp Hầu Tuấn Kỳ và Trương Chú, thời gian dùng bữa dễ chịu chợt không còn dễ chịu nữa.

Chiều nay tan học, Thịnh Hạ ra hàng trái cây mua cốc nước ép dưa chuột rồi mới lên tầng hai ăn cơm. Trương Chú và Hầu Tuấn Kỳ đã đang ăn rồi.

Hầu Tuấn Kỳ vẫy tay gọi, “Tiểu Thịnh Hạ, tới đây!”

Thịnh Hạ bưng khay cơm lưỡng lự. Nếu không sang đó, có phải sẽ thể hiện sự kì thị rõ ràng quá?

Nghĩ bụng thấy làm vậy thật không phải phép, Thịnh Hạ nghe lời đi qua.

Quanh cái bàn tứ phương, Hầu Tuấn Kỳ và Trương Chú ngồi hai mặt đối điện, bất kể Thịnh Hạ ngồi vào chỗ trống nào cũng sẽ bị hai cậu nam sinh "vây quanh".

Quá là nổi bật.

Cô cúi đầu ăn cơm, chỉ qua khóe mắt vẫn có thể trông thấy không ít người ngó nghiêng phía này, gồm cả bác gái phục vụ và… chị chủ quán xinh đẹp.

"Tiểu Thịnh Hạ, cậu cao 1m66 thật hả?" Hầu Tuấn Kỳ chưa bao giờ giữ im lặng được khi ăn cơm.

Thịnh Hạ hơi ngẩn người, vô thức liếc sang Trương Chú.

Cậu không còn chuyện gì khác để nói với Hầu Tuấn Kỳ ư, mà lại đi kể cả chuyện vặt vãnh thế này?

Cô gật đầu: "Ừm." Thực ra đó là số liệu khám sức khỏe năm ngoái, còn giờ hình như cô lại cao lên chút nữa rồi.

"Cậu với Lư Hựu Trạch thân lắm à?" Hầu Tuấn Kỳ lại hỏi.

Chủ đề nhảy hơi nhanh, Thịnh Hạ không theo kịp.

Lư Hựu Trạch ngồi sau lưng Tân Tiểu Hòa, rất gần với Thịnh Hạ. Nhưng tính Lư Hựu Trạch cũng không thích tán dóc nên thực tế họ không trao đổi quá nhiều, chỉ duy sáng nay có thảo luận về sách của Uông Tăng Kỳ nên nói chuyện lâu hơn một chút.

Thịnh Hạ đáp ngắn gọn đủ ý: “Bạn cùng lớp cấp hai.”

Hầu Tuấn Kỳ: “Cấp hai cậu ta có hay đâm thọc mách lẻo không?”

Thịnh Hạ: …

Cô ngẩng lên, “Chắc là không, mình không rõ lắm.”

“Thế cậu…” Hầu Tuấn Kỳ còn định nói gì, bị Trương Chú gõ đũa vào cạnh đĩa cắt đứt.

“Lắm lời thế, không ăn thì đứng lên hát tướng thanh giảm cân đi.” Trương Chú nói nhẹ nhàng, nhưng nội dụng không hề nể nang.

Hầu Tuần Kỳ làm động tác kéo khóa miệng, ngoan ngoãn ngồi im.

Thịnh Hạ im lặng, cảm thấy Hầu Tuấn Kỳ sống cũng chẳng dễ dàng, lại đi kết bạn với người nóng tính khắc nghiệt cỡ vậy.

Giờ tự học tối, có hai công nhân vác thang vào lớp, đục gõ trên bục giảng một hồi, cả lớp đều chống cằm nhìn một cách tò mò.

Cuối cùng họ đóng một cuốn lịch đếm ngược cỡ lớn lên tường, xong việc phất áo đi thẳng, bỏ lại những tiếng oán than dậy sóng đằng sau.

“Ôi sao tự nhiên lại sợ thế này…”

“Không phải chứ, chỉ còn chưa tới ba trăm ngày!”

“Đừng mà, tui vẫn là một bé cưng mà!”

Tháng Tám lẳng lặng đi đến hồi cuối. Kì học hè kết thúc, tuần sau là chính thức khai giảng. Lớp 12 chính thức bắt đầu, thời

cấp ba nay chỉ còn lại số ngày đỏ chói trên cuốn lịch đếm ngược.

286 ngày.

Bình thường luôn nói vẫn còn thời gian một năm lớp 12, nhưng số ngày chi li thì nào đủ một năm tròn?

Cảm giác gấp rút lao ập tới như sóng thần.

“Ồn ào cái gì, biết thời gian không nhiều còn không mau nắm chắc, chỉ biết kêu gào có khiến thời gian dài ra chút nào không?” Vương Duy thình lình xuất hiện ở cửa sau, nhìn đám học trò như phát điên bằng ánh mắt lạnh lùng.

Giờ tự học tối nay không do Vương Duy phụ trách, sao thầy lại tới đây?

Lớp học yên tĩnh lại, ai nấy cúi đầu cắm mặt làm đề. Vương Duy cao giọng: “Trương Chú, em ra đây một lát.”

Trương Chú quẳng bút đứng dậy.

“Lại làm sao nữa?” Ra cửa lớp, chưa cho Vương Duy nói câu nào Trương Chú đã mất kiên nhẫn rào trước, “Thi được hạng nhất là phải ra “tâm sự tuổi hồng” mỗi tuần mỗi lần hả? Thế lần sau em tính chuyện thi được hạng hai cho rồi.”

“Cái thằng này!” Vương Duy rút phứt cuốn sách kẹp dưới nách định bộp lên lưng Trương Chú, tay giơ được nửa lại buông xuống, lườm cậu trò không biết điều, “Có chính sự!”

Trương Chú: “Nói.”

Vương Duy lại bá vai cậu quay lưng vào lớp học, dùng tư thế chuyên dùng khi bàn việc chính sự.

“Nghi lễ khai giảng chào cờ tuần sau, nhà trường xếp em diễn giảng dưới quốc kì, em…”

Vương Duy chưa dứt câu, Trương Chú đã chối: “Không làm.”

“Việc này đâu phải từ chối là được? Truyền thống nhà trường là mỗi năm khai giảng thì hạng nhất khối 12 sẽ lên truyền lại những tâm đắc trong học tập cho các đàn em, em không nói cũng phải nói!”

Kiểu diễn thuyết này, nói thẳng ra chính là tẩy não kích động.

Trương Chú nói: “Truyền thụ kinh nghiệm học tập cái gì, em thì nói được gì, tài năng trời phú? Cũng chẳng có gì, chỉ là chăm chú nghe giảng làm hết bài tập?”

Vương Duy nghẹn họng.

“Thầy nghe bảo vở soạn lỗi sai của em bán rất chạy trong khối 11? Đã sắp phổ cập toàn trường rồi,” Vương Duy bắt đầu chính sách dụ dỗ, “Hay em cứ chia sẻ cách soạn vở tổng kết lỗi sai?”

Há? Đến Vương Duy còn biết thứ cậu bán là vở soạn lỗi sai, sao lại có người cảm thấy cậu đang tàng trữ mua bán vật phẩm đồi trụy nhỉ?

Trương Chú cười cười, “Mỗi người lại phạm lỗi sai khác nhau, chẳng biết lấy vở lỗi sai của em có tác dụng gì, chắc là mua về thắp nhang bái lạy mấy trò mê tín thôi.”

“Em!”

Mỗi lần nói chuyện với Trương Chú Vương Duy đều có thể tức hộc máu. Thầy điều chỉnh tâm trạng, lại nói: “Em không biết nói gì thì đi hỏi Lư Hựu Trạch, người ta kinh nghiệm diễn thuyết đầy mình. Không được nữa thì viết ra giấy trước rồi đưa bạn

Thịnh Hạ sửa cho."

Trương Chú thỏa hiệp: "Được thôi."

Vương Duy thở phào. Trương Chú tuy ương bướng, song việc đã nhận lời sẽ không trở quẻ.

Không ngờ Trương Chú lại bổ sung: "Em không nhờ được người ta, hay thầy sắp xếp giúp?"

Vương Duy: "Sắp xếp cái gì?"

"Sắp xếp người sửa bản thảo cho em chứ sao?"

.

Chương 17

Sau đó, thần dân A6 chứng kiến Trương Chú đi vào, Vương Duy gọi Thịnh Hạ đi ra.

Thứ tự này…

Sao mà giống y hệt lần trước?

Đừng có bảo hai người này có cái gì đấy nhá.

Khi Thịnh Hạ trở vào lớp học, gương mặt có vẻ cương cứng. Tân Tiểu Hòa hỏi: “Sao rồi?”

“Thầy bảo mình giúp Trương Chú sửa bản thảo diễn thuyết.”

“Hả?” Tân Tiểu Hòa vỡ lẽ, “À, chắc là bài phát biểu dưới quốc kì. Trương Chú xếp hạng nhất, phải lên phát biểu, chắc Vương già sợ bài phát biểu của cậu ta làm lớp mình mất mặt.”

Thịnh Hạ gật gù: “Thầy cũng nói như vậy.”

Tân Tiểu Hòa: “Sửa thôi mà, với cậu đâu có khó.”

Sửa bản thảo quả thật không khó, tuy vậy…

Tân Tiểu Hòa thấy cô đắn đo ngập ngừng, nhỏ giọng hỏi: “Sao mình cảm thấy cậu sợ Trương Chú nhỉ?

Thịnh Hạ ngẩng lên.

Không hẳn là sợ, tuy nhiên quyển sách luật nọ vẫn chưa rõ đã ra làm sao, làm cô thấp thỏm như có con dao lơ lửng trên đầu.

Tân Tiểu Hòa vỗ vỗ tay cô, "Đừng sợ, cậu cứ chờ tên đó tới xin xỏ đi. Dù sao thì nếu phát biểu không tốt, người mất mặt là cậu ta."

Xin cô ư?

Trông cậu không giống kiểu sẽ xin xỏ ai.

Thịnh Hạ không biết nói gì, chỉ gật đầu đáp lại.

—

Trước khi chính thức khai giảng, khối 12 được nghỉ ba ngày. Học sinh nội trú có thể về nhà, thư giãn xong thì điều chỉnh trạng thái sẵn sàng tập trung cho việc học.

Nhưng trên thực tế hầu như không ai là thực sự được thư giãn, bởi vì trên bảng đen đã viết kín bài tập "tham khảo".

Thịnh Hạ đang thu dọn cặp sách, đối chiếu mục lục trên bảng để tìm vở mang về.

Có cái gì động vào thanh ghế, cô quay ra nhìn.

Đôi chân rất dài của Trương Chú vắt ngang lối đi một cách ngang ngược, chống cằm nhìn cô, hỏi: "Nghỉ có rỗi không?"

Thịnh Hạ không hiểu ý cậu, đáp: "Phải làm bài tập."

"Có bài nào không biết không?" Nghe giọng Trương Chú như ban ơn, "Mình có thể giảng cho cậu."

Có bạn nhìn sang tò mò, nét mặt Thịnh Hạ trở nên mất tự

nhiên, “Không cần, chừng nào đi học lại mình hỏi sau.”

Mà thực ra cũng chẳng hỏi, để giờ tự học tối hỏi thầy cô. Nhưng cô không giỏi từ chối ý tốt của người khác.

Trương Chú ra vẻ đã hiểu: “Thì chẳng phải Vương già bảo cậu sửa bài phát biểu hộ mình còn gì? Bánh ít đi bánh quy lại, mình giảng bài cho cậu, không cần thật à?”

Cậu đã nói vậy, hội tò mò hóng hớt cũng mất hứng, quay đi.

Thịnh Hạ có nghe nói cậu giảng bài rất dễ hiểu, vì ở góc nhìn của học sinh nên đôi khi cách giảng sẽ gần gũi hơn thầy cô.

“Cậu viết xong chưa?” Cô hỏi.

Trương Chú: “Được mở đầu rồi, chắc tối nay là viết xong. Mai cậu rỗi không?”

Thịnh Hạ ngập ngừng: “Để đi học lại rồi sửa được không?”

Trương Chú hơi lên giọng: “Cậu nói thử xem? Đi học lại phải đưa Phó Tiệp duyệt, rồi ngay hôm sau là nghi thức kéo cờ, rỗi đâu mà sửa?”

Quả vậy.

Thịnh Hạ thầm thở dài, “Mai mình với bạn ra nhà sách tự học, cậu rỗi thì có thể tới nhà sách Nhất Phương tìm mình.”

Có Đào Chi Chi, rốt vẫn tốt hơn gặp riêng.

“Được, kết bạn QQ đi, có gì liên lạc.”

“… Ừm.”

Tối trước khi đi ngủ, Thịnh Hạ nhận được tin nhắn từ Trương Chú.

“Ngày mai mấy giờ?”

Cậu không để hình đại điện, avatar chỉ một màu đen như hố sâu vũ trụ, thoạt nhìn như không online bao giờ, giờ bỗng nhiên nhảy tin làm Thịnh Hạ giật bắn.

Cô trả lời: “Thường 10 giờ sáng bọn mình đi, chiều 5 giờ về, lúc nào cậu rỗi thì ghé cũng được.”

Cậu gửi một meme nhưng nhanh chóng thu hồi, để lại một dòng “OK”.

Tuy rằng chỉ xuất hiện trong một thoáng, Thịnh Hạ vẫn đã trông thấy. Meme đó là một cái đầu gấu trúc xấu xí, tay chụm thành hình hoa lan, trên đầu viết bốn chữ Ố Kề Bấy Bề.

Ok thì Ok thôi, còn Bấy Bề là cái gì?

Thịnh Hạ nghĩ một hồi, quyết định báo trước với Đào Chi Chi một tiếng.

Quả nhiên nhận được một chuỗi dài toàn dấu chấm than: “!!!!!!!!!!!!!!! Mình đi có phải là phá đám các cậu hẹn hò không?”

Này mà hẹn hò cái gì?

Thịnh Hạ kể rõ đầu đuôi ngọn ngành một lượt, Đào Chi Chi cũng trả lời meme ố kề bấy bề, thêm một câu: “Mình hiểu, mình hiểu hết.”

Cái gì cô cũng hiểu hết, chỉ Thịnh Hạ là không hiểu.

Thịnh Hạ: “Ố kề bấy bề là cái gì?”

Đào Chi Chi: “Ờ… không quan trọng, tóm gọn là Ok.”

Thịnh Hạ nghĩ tới cái gì, lại hỏi: “Thế héo vc lời là cái gì?”

Đào Chi Chi: “Ôi ai nói với cậu thế?”

Thịnh Hạ: “Trương Chú.”

Đào Chi Chi: “Ờm… một từ hay ho, nhưng không hợp với cậu. Cậu đừng nói là được.”

Thịnh Hạ: … Các bạn thời thượng thế?

Thịnh Hạ trở về giao diện chính, thấy tên nick của Trương Chú chỉ có một chữ cái tiếng Anh: S.

Cô bấm vào avatar, soạn chú thích, để hai chữ “Trương Chú”, nhớ chuyện cậu viết chữ “Chú” lên tay mình lại đâm bực, lạch cạch xóa đi, nghĩ một hồi, gõ vào hai chữ: Tống Giang.

Lấy tên một hảo hán như thế, thật hời cho cậu.

Thịnh Hạ vẫn chưa hài lòng, nhưng chưa nghĩ ra cái tên thích hợp hơn, không muốn lãng phí tế bào não nên quyết định tắt đèn đi ngủ.

Hôm sau Đào Chi Chi còn tới sớm hơn Thịnh Hạ. Bình thường lúc nào Thịnh Hạ cũng phải đợi hơn một tiếng.

Tuy không ôm nhiều kì vọng về ngoại hình của Trương Chú, Đào Chi Chi vẫn muốn trông chân diện mục của “con ngoan trò giỏi điển hình” một lần.

Nhưng đến tận trưa, hai người đã ăn xong bữa trưa ở nhà sách mà vẫn chưa thấy bóng dáng Trương Chú. Đào Chi Chi còn rất

nhân đạo chừa cho Trương Chú một miếng pizza.

Cơm nước xong, Đào Chi Chi không làm bài nữa, đọc truyện tranh một lát rồi gục ra bàn ngủ mất.

Thịnh Hạ đang làm một bộ đề thi thử môn toán, do Vương Liên Hoa mới mua cho.

Vừa làm xong phần trắc nghiệm, một cái bóng đã phủ lên mặt bàn. Cô ngẩng lên, thiếu niên đeo cặp một bên vai đang đứng cạnh bàn, nhìn cái bàn chỉ có hai chiếc ghế, hất mày: “Mình ngồi đâu?”

Đào Chi Chi nghe tiếng giật mình khỏi giấc ngủ mơ, dụi mắt ngẩng đầu…

Một gương mặt đẹp đẽ hiện ra trong quầng sáng, nét mặt tỉnh bơ, đầu mày nhếch nhẹ.

Chỉ đứng yên đấy không cử động, toàn thân toát lên cái ngang bướng và thờ ơ.

Ngầu đét.

Đào Chi Chi thộn mặt, lại dụi mắt, ngửa lên nhìn cậu bạn vẫn đẹp trai dù ở góc mặt chết chóc, lại nhìn sang cô bạn thân…

Thịnh Hạ giới thiệu: “Đây là bạn cùng lớp mình, Trương Chú; Đây là bạn mình, Đào Chi Chi.”

Trương Chú gật đầu: “Chào cậu.”

Đào Chi Chi: …

Ôi đờ mờ, Thịnh Hạ bị mù từ bao giờ vậy?

Chương 18

Chủ nhà sách mang tới một cái ghế, đưa thực đơn cho Trương Chú. Trương Chú ngồi xuống, nhìn thực đơn nhưng không nhận, “Nước lọc thôi ạ, cảm ơn.”

Ông chủ: “Cháu lấy gì nữa không?”

Trương Chú: “Không cần đâu ạ.”

Ông chủ định nói gì, nhìn Thịnh Hạ rồi lại thôi, đáp “Được” rồi cầm thực đơn đi.

Những nhà sách thế này chưa bao giờ kiếm tiền nhờ hoạt động bán sách, không uống nước thì trả phí chỗ ngồi đã là luật ngầm. Nhưng Thịnh Hạ và Đào Chi Chi là khách quen, còn là hội viên nên ông chủ không nài thêm.

Đào Chi Chi hỏi: “Bạn Trương… Chú, cậu ăn trưa rồi hả? Ở đây còn có pizza, ngon lắm đó.”

Thịnh Hạ đỡ trán, sao cô bạn hùng hổ bạo gan của mình bỗng trở nên hiền dịu quan tâm thế này?

“Ăn rồi.” Trương Chú nói.

“À… thế thì tốt.”

“Bài phát biểu của cậu viết xong chưa?” Thịnh Hạ lên tiếng, cứu Đào Chi Chi khỏi cảnh lúng túng.

Trương Chú lấy cuốn sổ tay ra khỏi cặp, “Chưa viết đoạn kết.”

Thịnh Hạ nhận cuốn sổ, đọc lướt một lần. Văn cậu cứ đều đều, còn chẳng có lô-gíc, chỉ biết nêu cao khẩu hiểu, cảm giác như cắt mỗi bài văn mẫu một đoạn ráp vào.

“Trước đây cậu đã nghe bài phát biểu dưới cờ nào chưa?” Thịnh Hạ uyển chuyển hỏi.

Trương Chú: “Mỗi tuần đều có mấy phút đầu tuần bị bắt phải nghe tẩy não, chẳng lẽ Nhị Trung của các cậu không có?”

Ặc…

Đào Chi Chi đảo mắt nhìn hết người nọ đến người kia. Cái cậu hạng nhất này ăn nói chẳng hề giống đang đi nhờ vả, đúng thật như lời đồn, vừa đẹp trai vừa bất cần.

Còn trông rất khí thế, Đào Chi Chi đã có hơi dè chừng.

Chỉ không ngờ cô bạn thân, đồng chí Thịnh Hạ đã có thể không mảy may nao núng, thậm chí còn đáp lại với một chút bực dọc: “Vậy theo lý cũng phải có chút hiểu biết về phát biểu dưới cờ.”

Ý là cậu không có, cậu điếc rồi.

Trương Chú cười cười, “Hay cậu nói thử xem?”

Thịnh Hạ tạm gác cây bút nước, lấy bút chì gạch vài đường lên bài của Trương Chú, hơi nghiêng về phía cậu, từ tốn nói: “Đầu tiên là quy cách của bài phát biểu, ở phần xưng hô…”

Lời cô nói rõ ràng mạch lạc, đề nghị đưa ra cũng uyển chuyển đúng trọng tâm, tiếng nói thì nhẹ nhàng nghe rất nghiêm túc và chân thành, cũng rất ru ngủ…

Đào Chi Chi đã buồn ngủ sẵn, nghe một hồi càng buồn ngủ hơn, lại bò ra bàn chợp mắt một lúc.

“Tạm thời thế đã,” Thịnh Hạ nói xong trả vở cho Trương Chú, “Hay giờ cậu sửa luôn, không được tính tiếp.”

Đôi mắt Trương Chú rời khỏi gò má lốm đốm tia sáng của cô, nhận cuốn vở, đáp: “Được.”

Thịnh Hạ gật gù, tiếp tục làm đề của mình.

Trương Chú hỏi: “Mình mượn điện thoại tí?”

Thịnh Hạ ngẩng lên, cái nhìn đầy thắc mắc.

“Thể theo yêu cầu của cậu, đọc xem người ta viết thế nào,” Cậu lắc cái điện thoại của mình, “Hết data rồi.”

Thịnh Hạ đưa điện thoại cho cậu.

Điện thoại hiệu này, học sinh cấp ba không có nhiều người dùng.

Trương Chú nhướng mày. Lưu Hội An nói không sai, nhà cô đúng là khá giả.

Cậu tìm một lúc mới tìm được trình duyệt, vào ô tìm kiếm, đang định nhập chữ bỗng nhìn thấy lịch sự tìm kiếm tự động nhảy ra bên dưới.

Mấy dòng trên toàn là tên tác giả và thành ngữ điển tích. Thảo nào cô giỏi môn văn, hẳn nhiên ngoài giờ học rất chăm tìm hiểu.

Xuống dưới nữa, Trương Chú nheo mắt.

[In ấn, tàng trữ, mua bán ấn phẩm đồi trụy là tội gì]

…

…

…

Tìm hiểu kĩ thế cơ à?

Trương Chú cười không nổi nữa, nhấc mắt nhìn cô bạn đối diện.

Cô đang tập trung làm một đề chứng minh, cây thước di chuyển xê dịch trên tờ giấy làm bài, còn chưa nghĩ ra nên vẽ đường phụ ở đâu. Đôi môi vì lo lắng mà cắn nhẹ làm cánh môi hồng hào nhợt đi, chốc sau nhả ra lại nhanh chóng nhuộm màu trở lại, bóng hơi nước…

Trương Chú vội nhìn đi, trái cổ nổi lên. Cậu cầm cốc nước lên uống một ngụm.

Thịnh Hạ chưa làm được nửa đề toán, Trương Chú đã viết xong bài phát biểu. Thịnh Hạ đọc thấy đã tốt hơn bài ban đầu rất nhiều. Cậu quả rất thông minh, cho dù lời văn không thể trơn tru quy tắc như công thức nhưng vẫn chỉ cần nhắc qua là đã hiểu.

“Mình thấy đã ổn rồi, chỉ có đoạn cuối chưa đủ thăng hoa,” Thịnh Hạ lại đưa ý kiến sửa đổi, “Phát biểu quan trọng là đoạn kết, bài phát biểu khiến người nghe ấn tượng nhớ lâu đều có lời cổ vũ ở đoạn kết.”

Quả nhiên đây là phần Trương Chú ghét nhất, “Thế chẳng phải tẩy não à? Cuối cùng vẫn phải hô khẩu hiểu.”

Thịnh Hạ: … Cô mới nói là không được hô khẩu hiệu mà.

“Cũng có thể nói như vậy, nhưng cũng có những đoạn kết rất chân thành, cho người nghe cảm giác như nói chưa hết ý.” Thịnh Hạ kiên nhẫn giải thích.

Trương Chú hỏi: “Thế nào mới là chân thành?”

Thịnh Hạ suy nghĩ một lát, lại cắn môi theo thói quen, “Thì là…”

Mới lên tiếng đã thấy Trương Chú quay đầu đi, đang nghi hoặc cậu đã quay trở về.

Cô nói tiếp: “Hay nói về lý tưởng và mục tiêu đi, vậy sẽ có sự đồng cảm hơn. Lý tưởng của cậu là gì?”

Trương Chú ngẫm nghĩ, cậu có lý tưởng gì?

Cậu muốn trưởng thành. Cậu muốn độc lập.

Nhưng hình như đây không phải lý tưởng.

Thịnh Hạ nhìn vẻ ngơ ngác của cậu, thoáng ngạc nhiên, “Cậu không có chuyện gì muốn làm sao, hoặc là, cậu muốn trở thành người như thế nào?”

Trương Chú nhìn nét mặt nghiêm túc của cô bạn, chợt cảm thấy khó mở lời.

“Cậu thông minh như vậy, chắc chắn có thể làm rất nhiều việc người khác không làm được. Nếu cũng được thông minh như cậu, mình sẽ có rất nhiều kế hoạch muốn thực hiện.” Thịnh Hạ nói nhỏ, chậm rãi dẫn dắt.

Thông minh.

Không ngờ đánh giá của cô về cậu vẫn khá chính diện và tích cực. Cậu còn tưởng rằng trong lòng cô, mình là một đứa hư hỏng chuyên làm chuyện gian ác.

“Vậy cậu muốn làm cái gì?” Trương Chú hỏi.

“Ờm…” Thịnh Hạ đặt bút, tay chống cằm, vừa nghĩ vừa nói, “Bây giờ vẫn chưa nghĩ thật kĩ. Năng lực mình có hạn, không biết có thể thi vào trường nào, học được ngành gì. Nhưng tóm lại, chắc là mình muốn lưu lại cái gì đó, để lại dấu chân nơi mình từng đi qua. Nếu mình xoàng xĩnh vô vi, chí ít phải làm người tốt, có thể giúp được người xung quanh thì càng tốt. Nếu mình xuất sắc tài giỏi, vậy thì có ích với đất nước, có ích với cuộc đời, giống những vĩ nhân đã qua đời vẫn được hậu thế ghi danh.”

Cô như đắm chìm trong thế giới riêng, nói dứt câu mới giật mình tỉnh giấc, cúi đầu có vẻ ái ngại, “Về sau thì hơi khó. Nhưng mình cảm thấy, nếu là cậu có lẽ có thể làm được.”

Đây là lời thật lòng của Thịnh Hạ.

Cậu vẫn chưa cố hết sức nhưng đã giỏi giang đến độ người khác phấn đấu quên ăn quên ngủ vẫn khó có thể đạt đến. Cậu có năng lực với tới rất nhiều lựa chọn, có thể học bất cứ trường đại học, bất cứ chuyên ngành nào cậu muốn, làm được rất nhiều việc ghê gớm khó nhằn, miễn là cậu muốn thôi.

Trương Chú nhìn cô, không nói gì, cái nhìn như vươn tới một nơi rất rất xa.

Như thất thần.

Viền tai Thịnh Hạ hơi ửng lên, muộn màng nhận ra mình đã đi quá sâu hơn mối quan hệ vốn không thân thiết lắm. Cậu không nói gì mới là lẽ thường.

Trương Chú nhấp một ngụm nước lọc, gẩy gẩy cuốn tập, gật gù nói: “Được, mình về sửa lại.”

Hồi lâu, cậu hỏi: “Cậu làm đề xong chưa?”

Thịnh Hạ lắc đầu: “Còn hai câu phân loại cuối.”

Trương Chú hỏi: “Bình thường kiểm tra làm được đến câu phân loại không?”

Thịnh Hạ lại lắc đầu: “Thi thoảng, thường chỉ kịp đọc đề…”

Trương Chú: “Mình nghĩ cậu nên tăng tốc làm phần đầu lên, xong mới bắt đầu luyện câu phân loại. Nếu không cậu luyện bao nhiêu đề mà khi thi không làm được đến phần sau, vậy có tác dụng gì? Bây giờ cứ đọc đề xong viết công thức rồi tính tiếp, giải không ra thì để đó, còn vớt vát được hai điểm.”

“Bây giờ bỏ qua câu phân loại có phải mạo hiểm quá không?” Thịnh Hạ ngần ngừ, vì một đôi lúc cô vẫn kịp làm một trong hai câu cuối. Tuy rằng tỉ lệ làm đúng không cao, nhưng giờ đã lên lớp 12 rồi, nếu không rèn ngay, để sau nước đến chân mới nhảy liệu có kịp không?

Trương Chú thì không nghĩ vậy: “Có thể làm đúng và nhanh phần trắc nghiệm thì phần sau sẽ không kém được, bản chất cũng một kiến thức đó thôi mà.”

Thịnh Hạ ra chiều trầm tư.

“Chỉ là một đề nghị, học thế nào vẫn do cậu tự quyết.” Trương Chú bổ sung.

Lúc sau Trương Chú nghiêm túc thực hiện lời hứa “bánh ít đi bánh quy lại”, cứ ngồi bên cạnh chờ Thịnh Hạ làm đề xong, so

đáp án, tiếp đó giảng giải cho cô, khiến cả Đào Chi Chi vốn dĩ không định học hành tỉnh lại cũng sát vào học ké.

Trương Chú đi rồi, Đào Chi Chi bật ngón cái trong bụng, ngoài mặt rất mực tôn sùng, “Hai chữ thôi, đỉnh vãi.”

Thịnh Hạ gật đầu đồng tình.

Mặc dù thi thoảng cậu lại bật ra mấy câu nghe như mất kiên nhẫn, nhưng tổng thể vẫn tỉ mỉ nghiêm túc, lời lẽ sâu sắc dễ hiểu.

“Mình cảm thấy cậu ta khá tốt với cậu đấy.” Đào Chi Chi nói.

Thịnh Hạ hơi ngước mắt, “Làm gì có, cậu ấy giảng đề lúc nào cũng vậy.”

Đào Chi Chi lắc đầu ra vẻ cao thâm, “Không phải giảng đề. Không biết nói sao nữa, nhưng cảm giác lúc cậu ta nói với cậu thì không có vẻ quá bất cần như bình thường, cũng nhỏ tiếng hơn khi nói với mình…”

Thịnh Hạ: …

—

Hôm về trường, giờ tự học tối, Thịnh Hạ không nhận được bản thảo cuối của Trương Chú. Nhưng cô không hỏi nhiều, thấy cậu cầm bài phát biểu đi tìm Phó Tiệp, cô cũng yên tâm, nhiệm vụ của cô coi như đã hoàn thành.

Trước giờ đọc bài sáng thứ Hai, như thường lệ cả lớp đổi chỗ ngồi, cô lại thành bạn cùng bàn của Trương Chú.

Song sau vài lần đổi chỗ, Thịnh Hạ đã không còn quá coi trọng vị trí ngồi. Rốt thì đổi cách mấy cũng vẫn thế, chỉ là đôi khi xa

hơn một chút, đôi khi gần hơn một chút vậy thôi, còn người xung quanh vẫn những người cũ đó.

Nghi thức kéo cờ của trung học phụ thuộc cử hành vào tiết học tập trung đầu tiên ngày thứ Hai. Hôm nay đến lượt Thịnh Hạ trực nhật, học sinh trực nhật thì không cần làm lễ chào cờ.

Cô và Tân Tiểu Hòa quét nhà, lau bảng, Lư Hựu Trạch và bạn cùng bàn đi đổ rác.

Tuy không đi chào cờ, nhưng nhà trường sẽ "livestream" nghi thức kéo cờ trên khắp phạm vi toàn trường.

"Tiếp theo mời bạn Trương Chú lớp 12A6 lên phát biểu…"

Tiếng MC vang vọng êm tai vang tới từ dàn loa trên bục giảng.

Theo đó là tiếng vỗ tay lác đác.

Từ loa vọng ra tiếng nói thiếu niên, âm sắc uể oải cuốn hút đi qua loa pha thêm chút trọng âm trầm dày, trở nên chín chắn, "Thưa thầy cô và các bạn, em là Trương Chú…"

Thịnh Hạ thở dài. Vốn dĩ cậu viết "Chào mọi người em là Trương Chú", cô sửa lại, rõ ràng viết là, kính thưa quý thầy cô giáo cùng các bạn học sinh thân mến…

Thôi vậy, trẻ trâu có sự ương bướng của trẻ trâu.

Tiếp theo bỗng tiếng vỗ tay vang như sấm, kế đó là tiếng bàn tán xì xào, âm thanh đi qua loa và qua không gian thực tế vang tới, chợt thấp chợt cao…

"Ghê thật, âm lượng này, giờ phát biểu dưới cờ đã có lúc nào được vậy đâu," Tân Tiểu Hòa tạm dừng cây chổi quét, "Có phải Trương Chú đang đắc ý lắm không nhỉ?"

Tiếng vỗ tay nhỏ dần, Trương Chú bắt đầu bài phát biểu.

Nội dung chỉ những phần Thịnh Hạ đã đọc, không có sửa đổi quá nhiều. Cô phát hiện một số nội dung vốn trịnh trọng và khô cứng thoát ra từ miệng cậu dường như không còn quá cứng nhắc. Một số người luôn nắm đúng giới hạn vàng giữa ranh giới uể oải và nghiêm túc.

Thực ra cậu khá hợp với phát biểu, lời nói ra không hô hào kích động, khí thế sục sôi mà giống lời trò chuyện, khiến người ta muốn tiếp tục lắng nghe.

Nội dung kết thúc thì Thịnh Hạ chưa được đọc. Bàn tay cô đang lau bảng chậm lại, lắng tai nghe.

Hình như cậu có một thoáng ngập ngừng, từ từ cất tiếng: “Có người nói với mình, đã tới thế giới này thì phải để lại dấu tích. Nếu như xoàng xĩnh vô vi, chí ít phải làm người tốt; nếu như xuất sắc tài giỏi, phải cống hiến cho đất nước, cho cuộc đời. Mình không biết mình có thể để lại gì cho đời, nhưng mình đã có hình mẫu bản thân muốn trở thành: Nhân cách vẹn toàn, tự chủ vươn lên, lòng có nước, có nhà, mắt nhìn khắp thế giới, nếu có thể trở thành một người như thế, coi như không uổng niên thiếu này. Bài phát biểu đến đây là hết, xin cảm ơn.”

.

Chương 19

Nhân cách vẹn toàn, tự chủ vươn lên, lòng có nước, có nhà, mắt nhìn khắp thế giới.

Nếu có thể trở thành một người như thế, coi như không uổng niên thiếu này.

Thịnh Hạ khẽ nhẩm lại những chữ này, lồng ngực bỗng dội lên một thoáng cảm xúc mang tên "rung động".

Hoặc nên nói là đồng cảm.

"Chời má, câu này là Trương Chú viết hay cậu viết vậy Hạ Hạ?" Tân Tiểu Hòa cảm thán.

Thịnh Hạ nhớ tới câu "có người nói với mình…", hơi xấu hổ, tuy thế ý chính cốt lõi nhất vẫn là ý của cậu, "Cậu ấy viết đấy."

"Thật hay giả vậy? Không phải chép chứ?"

Ờ thì…

Bản đầu tiên thì đúng là vậy, nhưng sau đó là cậu tự viết, cơ bản chỉ tham khảo phương thức biểu đạt và dàn ý của một số bài phát biểu khác.

"Không phải chép."

Tân Tiểu Hòa mắt tròn mắt dẹt: "Kẻ sĩ ba ngày không gặp phải

nhìn bằng con mắt khác, đúng là chỉ có ba ngày. Chỉ trong ba ngày nghỉ, Trương Chú đã có thể biến thành thanh niên ba tốt? Ước gì trường cho nghỉ nhiều hơn nhỉ."

Nghi lễ kéo cờ kết thúc, biển người di chuyển từ quảng trường về tòa nhà dạy học. Khối 10, 11 muốn về lớp phải đi qua khu lớp học khối 12, mà A6 thì nằm ngay ngoài cùng tầng một của khu nhà, những lớp 12 khác muốn lên tầng cũng phải đi ngang A6.

Vì vậy đám Thịnh Hạ ở trong lớp nghe thấy các học sinh đi qua bàn tán về Trương Chú.

Nhất là khối 10, 11, từng câu từng lời chứa đầy tôn sùng và tò mò.

"Không ngờ Trương Chú lại đẹp trai vậy."

"Mặt cậu ấy xuất hiện trên màn hình lớn mình còn tưởng hậu trường cắt hình của show giải trí nào đó vào..."

"Tổ hợp tự nhiên chỉ thiếu ba điểm, đáng sợ thật..."

"Lại còn có người như vậy, thượng đế có đóng của anh ấy cánh cửa sổ nào không thế?

"Ôi, lớp bọn họ kìa, cậu xem."

"Là lớp thường à..."

Tân Tiểu Hòa im lặng nghe, cảm thán: "Được thơm lây kìa, chuyến này chắc Trương Chú nổi to rồi nhỉ?"

Thịnh Hạ gật gù: "Đúng thật."

Các bạn lục tục về lớp, đều có vẻ tâm trạng khá tốt. Có lẽ là như Tân Tiểu Hòa đã nói, thấy được thơm lây.

Trương Chú gần như được ôm vai bá cổ suốt đường về lớp.

Bên cạnh cậu, trừ con dân A6 còn có mấy cậu ngồi xổm bên cửa sổ hôm nọ.

Tới trước cửa A6 vẫn không ai chịu đi mà chen nhau ngồi trên hai chiếc bàn ngoài hành lang, cười đùa trêu chọc nhau ầm ĩ, tiếng cười như sắp bật tung nóc nhà, người đi qua không ai không ngoái lại dòm ngó.

“Anh Chú đỉnh vãi! Phát biểu tự nhiên như vậy, là ai viết mau thành thật khai ra, đúng con mẹ nó nhân tài!”

“Là tự Chú viết đấy được chưa? Mình làm chứng.”

“Thật á? Đếch tin, cậu ấy mà viết được như thế mình đi bằng đầu!”

Trương Chú nhếch khóe môi, điệu cười hớn hở đắc ý, “Cậu có chổng ngược đi tè thì bài này cũng do anh Chú của cậu viết đấy.”

“Ha ha ha ha ha ha ha ha ha Chú cậu giữ hình tượng tí đi được không?”

“Thật à? Được lắm, không ngờ là cậu ngay thẳng tích cực thế đấy.”

Trương Chú: “Mình có tiêu cực lúc nào à?”

“Mình thèm vào tin, cậu mà ngay thẳng thế mình còn sợ quái gì nữa? Còn cống hiến cho đất nước, cho cuộc đời, thanh niên gương mẫu nhà nòi hùng dũng hiên ngang, khí thế bừng bừng là đây, đỉnh vãi!”

“Đỉnh vãi đỉnh vãi! Mình không có văn hóa, chỉ biết là đỉnh vãi!”

“Ha ha ha ha!”

“Chú,” Lưu Hội An bắt trúng điểm quan trọng, “Thế gì mà cống hiến cho đất nước, cho cuộc đời ấy, không phải có người khác nói với cậu à? Ai nói vậy?”

“Đúng đấy!” Ngô Bằng Trình cũng nhớ ra, “Còn cái gì mà nếu xoàng xĩnh vô vi, kiểu gì cũng phải làm người tốt nữa, không phải là nói mình đây sao? Cứ như bị nói xéo ấy.”

Hầu Tuấn Kỳ cải chính: “Là chí ít, chí ít phải làm người tốt!”

“Đúng đúng đúng.”

Trương Chú cười cười, “Sao mình không biết các cậu nghe nghiêm túc quá vậy? Còn nghiền ngẫm từng câu chữ.”

“Đương nhiên phải thế chứ. Không nhìn xem là huynh đệ của ai phát biểu à.”

“Mình dám cá sáng nay chính là buổi phát biểu dưới cờ mà tất cả mọi người từng nghe nghiêm túc nhất, không chỉ có bọn này, đúng chứ?”

Trương Chú chịu thua: “Được rồi được rồi, tâng bốc đến đây thôi, giải tán đi, đứng đây chặn đường.”

Nhóm bọn họ quá nổi bật, khiến rất nhiều người vốn định đi qua hành lang A6 phải vòng qua sân cỏ.

“Cậu mau nói câu đấy là của ai!”

“Có gì mà giấu giấu giếm giếm!”

“Bịa thôi! Bịa thôi được chưa?” Trương Chú tiếp tục xua đuổi,

“Mau đi đi, đừng có lì lợm ở lớp bọn này, còn không đi là muốn biểu diễn đi chổng ngược hả?”

“Xí ~”

“Nổi tiếng cái là trở tính, khó hầu rồi!”

“Ha ha ha!”

Mấy cậu con trai xô đẩy nhau, vừa đi vừa ngoái cổ ra nhìn, tiếng cười đùa nô giỡn vang vọng khắp hành lang.

Tuổi thiếu niên quả có tinh thần và sức lực dồi dào không cạn.

Trương Chú bước vào lớp, vẫn không ít các bạn nam buông lời đùa trêu. Cậu qua loa vài câu cho xong chuyện rồi về chỗ mình, kéo ghế ngồi xuống, vơ cốc nước tu ừng ực.

Nói suốt thời gian dài, mồm miệng đã khô cong.

Các bạn đi ngang qua đều nhìn cậu nhớn nhác cười, điệu bộ khen hoặc có ý trêu ghẹo. Trương Chú giữ y nguyên tư thế uống nước, thi thoảng gật đầu đáp trả, đôi mắt chậm rãi hướng về người bên cạnh.

Bạn cùng bàn của cậu thật rất mực bình tĩnh, không mảy may thái độ?

Dẫu gì cũng được tính là hợp tác vui vẻ chứ?

Thịnh Hạ giờ chẳng tâm trí đâu để ý những điều ấy.

Ban nãy trong lúc cúi xuống tìm vở làm đề dưới hộp đựng sách, tình cờ cô liếc thấy cái cặp sách mở phanh của cậu treo trên lưng ghế, bên trong có một cặp băng bảo hộ đầu gối.

Nếu không phải trùng hợp cậu cũng mua loại tương tự, thì đó chính là đôi cô mua tặng. Từ độ căng chùng của cặp băng, có thể thấy là đã sử dụng.

Cậu đã mở nó lâu rồi?

Cậu đã thấy rồi?

Sao cậu không có một phản ứng nào hết vậy?

Có phải cậu rất tức giận?

Cậu có biết là cô tặng không?

Một loạt câu hỏi như tia điện chớp lên trong trí Thịnh Hạ, cứ mỗi dứt một câu là một tia lửa tóe ra lốp đốp – sắp đốt đến tận chân mày.

Thịnh Hạ cúi đầu, từ sườn mặt đè thấp lờ mờ thấy đôi môi nhợt nhạt.

“Cậu ốm à?” Trương Chú hỏi.

Thịnh Hạ ngẩng lên nhìn cậu, “À, không sao đâu.”

Lời nói hơi gượng gạo ngập ngừng.

Trương Chú đặt cốc nước xuống, mu bàn tay áp lên trán cô, man mát?

Thịnh Hạ lại vì hành động của cậu mà bỗng đứng bật dậy, đôi môi càng bợt đi, “Cậu, cậu làm gì vậy?”

Vốn dĩ xung quanh ồn ào như chợ vỡ, không ai chú ý đến hai người họ. Nhưng lúc này, cả Tân Tiểu Hòa, Dương Lâm Vũ và Lư Hựu Trạch đều nhìn sang, “Hạ Hạ? Chuyện gì vậy?”

Tân Tiểu Hòa nhìn Trương Chú bằng cái nhìn nghi hoặc xen lẫn chất vấn.

Trương Chú cũng ngơ ngác. Ban nãy là cậu đã đường đột, tay nhanh hơn não. Nhưng cô thì hình như đã run rẩy nhạy cảm từ trước lúc đấy?

Bởi vì thường ngày cô môi hồng răng trắng, da dẻ lại láng bóng nhẵn mịn, sắc mặt hơi đổi khác là rõ mồn một ngay.

Dáng vẻ cô ban nãy, cứ như mới ngã xuống hố băng bò lên…

“Cậu thế nào rồi?” Trương Chú ngó lơ Tân Tiểu Hòa, nhìn Thịnh Hạ gặng hỏi.

Thái độ của cậu như vậy, có lẽ, không biết món quà kia là cô tặng?

Bấy giờ Thịnh Hạ mới cảm thấy mình đã phản ứng quá khích, lắc đầu ngồi lại xuống ghế, “Không sao, mình… đau bụng.”

Cô chỉ biết dùng lý do vạn năng của con gái để lấp liếm cho qua.

Ai nấy bừng hiểu, kiểu con gái dễ thẹn như Thịnh Hạ, phản ứng vậy cũng là bình thường, nên không vây vào khiến cô ngại thêm nữa.

Tân Tiểu Hòa đến trước mặt cô, hỏi: “Mình đi lấy cho cậu ít nước nóng nhé?”

Thịnh Hạ: “Không cần đâu Tiểu Hòa, mình vẫn còn nước, cảm ơn cậu.”

“Thế nếu khó chịu thì gọi mình.”

“Ừm.”

Đoạn Tân Tiểu Hòa quay sang Trương Chú: “Cậu cách xa cậu ấy ra, đừng có lại gần tiên nữ.”

Trương Chú hiếm có khi nghẹn họng: …

Hai tiết sau, Thịnh Hạ có thể cảm nhận rõ sự chăm sóc mang tên “đừng lại gần tiên nữ”, tới từ Trương Chú.

Cơ hồ cậu không nói với cô câu nào, ngồi tít ra xa, cô chỉ hơi động cựa là lập tức nhìn sang. Ánh mắt ấy, cứ như dè chừng cô lại đột nhiên bật dậy.

Cô làm rơi bút, định cúi nhặt thì cậu đã với tay ra trước, lúc đưa cô bảo: “Cậu cứ ngồi yên đó đi.”

Thịnh Hạ: …

Không cần phải vậy đâu.

Lúc này người thấy tội lỗi đã biến thành cô.

Cô không bị đau bụng, giờ thì hệt như đứa gái hư chuyên lừa gạt sự đồng cảm.

Bứt rứt chờ đến khi hết tiết, cô vừa đến quán cơm trưa, nhấc khay lên đã trông thấy Trương Chú và Hầu Tuấn Kỳ nối gót nhau đi vào cửa quán.

Từ khi khối 10, 11 nhập học, quán ăn đông đúc hẳn lên.

Thịnh Hạ lấy cơm xong, thấy có một bàn đã có hai nữ sinh đang ngồi. Cô bưng khay tới đó, nhỏ giọng hỏi: “Cậu này, chỗ này có ai ngồi chưa?”

Hai nữ sinh nọ ngạc nhiên. Rõ ràng ngay cạnh vẫn còn bàn trống.

“Chưa.”

“Thế mình ngồi đây được không?”

“Đương nhiên được rồi.”

Thịnh Hạ ngồi xuống.

Trương Chú và Hầu Tuấn Kỳ bưng khay cơm đi ngang qua Thịnh Hạ. Hầu Tuấn Kỳ “ớ” lên một tiếng, gọi: “Tiểu Thịnh Hạ?”

Thịnh Hạ tránh mắt cậu, lén thở dài, không thể vờ như không nhìn thấy cô được ư?

“Ừ?” Cô ngẩng lên.

“Qua đây ngồi này.” Hầu Tuấn Kỳ vừa đi vừa ngoái lại bảo.

Thịnh Hạ nói: “Không cần đâu, mình sắp ăn xong rồi.”

Hầu Tuấn Kỳ liếc khay cơm cô chưa kịp động đũa, “Cậu ăn có tí tẹo vậy?”

Thịnh Hạ: …

Trương Chú đã ngồi xuống bàn bên cạnh, nhìn Hầu Tuấn Kỳ hết nói nổi, “Quan tâm lắm thế, hay cậu ăn hộ cậu ấy luôn đi?”

Hầu Tuấn Kỳ phát giác không khí hơi sai sai, cuối cùng ngậm miệng, ngồi xuống cắm mặt và cơm.

Hai nữ sinh cùng bàn Thịnh Hạ đưa mắt nhìn nhau một hồi, cuối cùng nhìn Thịnh Hạ, ngập ngừng mãi không nói được.

Thịnh Hạ nhìn vào ánh mắt hai cô gái, một trong hai gom hết can đảm, lí nhí nói: “Cậu này, cậu quen Trương Chú hả?”

Thịnh Hạ cảm thấy đây không phải chủ đề hay ho, song vẫn gật đầu thật thà, “Ừ.”

Mắt cô bạn kia sáng rực, “Cậu có nick QQ của cậu ấy không?”

Thịnh Hạ vỡ lẽ. Là fan mới ai kia hút được sau màn xòe đuôi lúc sáng nay.

Cô lắc đầu, “Mình không có.”

Nói dối thì chột dạ, nhưng cô không muốn chuốc lấy phiền phức.

Nữ sinh ra chiều thất vọng, “Thôi vậy.”

Nữ sinh bên cạnh an ủi: “Nhìn cậu ấy là biết lạnh lùng rồi, nhưng thế cũng nói rõ các mối quan hệ rất sạch đúng không?”

Thịnh Hạ im lặng ăn cơm, bụng nghĩ: Cô có QQ của cậu, thế tức là cậu không sạch nữa? Chẳng lẽ trông cô giống dạng thiếu nữ hư hỏng ư, lô-gíc kiểu gì vậy?

Đúng lúc ấy bác gái phục vụ bưng ra ba cốc rượu nếp than nấu trứng gà đường đỏ, “Quà chủ quán tặng cho các bạn nữ.”

Không chỉ ba cô gái mà các nữ sinh khác trong quán cũng có phần. Ai nấy hồi hộp nhận ưu đãi, có người quay sang cảm ơn chủ quán, chị nở nụ cười sáng rỡ rạng ngời, “Phúc lợi khai giảng!”

Có nam sinh vờ khóc hu hu: “Sao bọn em không có?”

Chủ quán nói: “Con trai nuôi trong nghèo khó, nước lọc là đủ rồi.”

“Kiếp sau làm con gái.”

Nữ sinh đối diện nhỏ giọng: “Tuy là rất quan tâm, nhưng nóng đổ mồ hôi ra tặng cái này làm gì chứ, giá là nước ép dưa hấu thì tốt biết mấy.”

Một người khác nói: “Đúng thật.”

Thịnh Hạ chỉ cảm thấy có quà tặng là đã tốt lắm, bèn múc một muỗng rượu nếp, vị ấm nóng, ngòn ngọt.

Sau giờ nghỉ trưa, Thịnh Hạ đã quên sạch sẽ chuyện lúc sáng, trạng thái tinh thần buổi chiều lên một tầm cao mới. Trương Chú thấy cô lại khỏe khoắn như thường, không khỏi nghi hoặc: Sáng còn đau như vậy, mới một bát rượu nếp than đã hữu hiệu như thế?

Con gái đúng là sinh vật thần kì.

Hết tiết, Tân Tiểu Hòa chạy sang hỏi han, “Hạ Hạ, cậu đỡ hơn chưa?”

Thịnh Hạ ngẩn ra, nhớ mình đã nói dối bạn tốt, trong lòng dâng nỗi hổ thẹn.

Hai má cô thấp thoáng vệt đỏ, đôi mắt lao xao gợn sóng cảm động, hóa hổ thẹn thành biết ơn bật ra khỏi miệng: “Đỡ nhiều rồi, cảm ơn cậu nhiều nhé.”

Tân Tiểu Hòa tròn mắt: Mình đã làm gì mà cảm ơn?

Trương Chú cau mày quay sang: Cậu ta đã làm gì mà cảm ơn?

Chương 20

Hơn một tháng học hành căng thẳng, tiết thể dục Thịnh Hạ ghét nhất trước giờ nay đã thành niềm mong đợi.

Lớp 12 đã miễn hết các môn mỹ thuật âm nhạc đạo đức, chỉ còn duy nhất thể dục là môn không phải thi đại học. Cũng chỉ trong giờ thể dục, cỗ máy cực đại mang tên "lớp 12" mới tạm thời ngừng chân, bước vào giai đoạn nghỉ dưỡng sức.

Ở trung học phụ thuộc, giờ thể dục tùy mỗi lớp và mỗi kì mà có đổi khác. Nghe nói lớp 10 toàn học bơi lội, nhảy điệu van, điệu la-tinh, aerobic, thái cực quyền các kiểu, càng lên lớp cao chương trình càng khó nuốt.

Học kì này A6 học bóng rổ, bọn con trai hào hứng chạy nhảy, con gái thì đa phần không hứng thú.

Tiết học đầu tiên chiều thứ Năm là giờ thể dục. Thịnh Hạ đỗ xe gọn gàng rồi đi thẳng tới sân vận động.

Dưới bóng râm cạnh sân vận động đã có mấy nhóm ngồi tụ năm tụ ba, giáo viên thể dục cũng mới đến. Sau một tiếng "vào lớp" cất lên, đám học sinh mới uể oải chạy ra xếp hàng.

Thịnh Hạ mới tới lớp, không biết nên đứng ở chỗ nào. Tân Tiểu Hòa chạy sang kéo tay cô, "Cậu đứng bên trái mình đi," dứt lời ngó lại quan sát, mới biết hóa ra Thịnh Hạ cao hơn mình, "Cậu đi giày độn trong à?"

“Có đâu.”

Các bạn nữ bên cạnh cũng nhìn hết sang.

Đôi giày vải trắng của Thịnh Hạ thì làm gì có độn trong chỗ nào?

“Thịnh Hạ cao hơn bà Tân thật kìa, không nhìn ra luôn nhỉ?”

“Đúng thật!”

Tân Tiểu Hòa: “Vậy cậu đứng bên phải mình đi.”

Cứ thế Thịnh Hạ bị bạn dịch tới dịch lui.

Bọn con trai đứng sau ngó nghiêng, ai cũng cảm thấy kinh ngạc.

Đang ồn ào như cái chợ vỡ, Trương Chú và Hầu Tuấn Kỳ đẩy một xe bóng rổ đi tới từ hướng nhà thi đấu, bánh xe lăn trên mặt đất kêu lộc cộc, lộc cộc.

Nói cho đúng ra là chỉ một mình Hầu Tuấn Kỳ đẩy xe, Trương Chú nghịch bóng đi bên cạnh, thi thoảng dẫn bóng thấp dưới hông, điệu bộ thong dong, bước đi đều đều ổn định, không để tâm dừng nghỉ tạo dáng…

Tia nắng nhảy nhót trên tóc mái bông mềm của cậu, thiếu niên rạng ngời mà chói mắt.

Thảo nào có câu, thiếu niên là danh từ chỉ nắng dương.

Tuy rằng là bạn cùng lớp lâu nên đã có miễn dịch, bọn con gái vẫn chụm đầu rỉ tai khe khẽ.

Bạn cùng phòng của Tân Tiểu Hòa, Chu Huyên Huyên nói: “Hầu Tuấn Kỳ lúc đánh bóng rổ cũng ngầu lắm, sao đứng cạnh Trương Chú lại như công công thế nhỉ.”

“Ha ha ha ha,” Tân Tiểu Hòa phá lên cười, “Đúng thật.”

Mặc cho bình thường hay châm chích xỉa đểu, thực chất Tân Tiểu vẫn đánh giá cao cái mã ngoài của Trương Chú.

Hầu Tuấn Kỳ nguyên thuộc diện thí sinh năng khiếu, được xét tuyển thẳng cho môn bóng rổ, về sau bị chấn thương nên không còn chơi bóng, vừa nhàn ra cái là phát tướng ngay, không còn ngoại hình cao ráo lúc đầu. May cho cậu chàng có chiều cao, đứng riêng thì không thể coi là béo, chỉ có thể nói khá đô con.

Nếu không đứng bên cạnh Trương Chú, hẳn sẽ là một cậu khá bảnh.

“Thịnh Hạ,” Tân Tiểu Hòa vỗ vai Thịnh Hạ, “Con trai Nhị Trung hay con trai trường mình đẹp trai hơn nhỉ?”

Thịnh Hạ đang ngẩn người. Cô nhìn đôi đai đầu gối hở ra một nửa dưới quần bóng rổ của Trương Chú, hóa đá toàn thân.

“Thịnh Hạ?”

Thịnh Hạ hoàn hồn, “Ừ?”

“Con trai Nhị Trung hay trường mình đẹp hơn?”

Thịnh Hạ trầm tư.

Xét tổng thể thì hẳn là Nhị Trung, vì đa số khá biết ăn mặc, nhất là mấy cậu “ăn cơm xã hội”. Các cậu này thì, tuy tính lông bông nhưng rất biết ra dáng khuôn phép. So sánh ra, con trai ở trung học phụ thuộc đơn giản chân chất hơn một chút.

Nhưng xét trường hợp cá biệt…

Chu Huyên Huyên che miệng cười: “Cậu đừng hỏi khó cậu ấy nữa, không thấy cậu ấy nhìn Trương Chú mải mê không chớp mắt luôn à?”

Thịnh Hạ: …

Trời cao chứng giám, sự thật không phải vậy.

Nhưng chẳng biết có phải do quá mức nhạy cảm, cô cảm giác thi thoảng đôi mắt Trương Chú như có tâm hướng về cô.

Toi rồi, cậu đeo đôi đai gối kia chắc chính là để dằn mặt đây.

Tân Tiểu Hòa thấy mặt cô hơi tái, hỏi han: “Hạ Hạ, cậu hết kì chưa? Lát nữa sao đánh bóng đây?”

Thịnh Hạ đứng hình.

Thật đúng với câu nói, để che đậy một lời nói dối cần hàng trăm lời nói dối khác.

“Sắp rồi, không sao đâu.” Cô đáp.

Hầu Tuấn Kỳ làm lớp phó thể dục nom rất ra dáng, đầu tiên là dẫn cả lớp chạy bộ khởi động, sau đó thực hiện vài động tác căng cơ, phối hợp làm mẫu động tác với giáo viên, chuyên nghiệp hơn cả thầy dạy.

Tiếp theo là giờ luyện tập tự do. Bọn con trai gần như chẳng cần tập, cứ thế chia nhóm thi đấu với nhau.

Bọn con gái vừa ném bóng qua lại cho nhau vừa bàn tán câu được câu chăng dưới nắng gắt.

“Đánh bóng đi chứ! Ném chơi vậy có tác dụng gì, các em là cá heo hả?” Thầy thể dục quát lớn. Bọn con gái không dám tập đối

phó nữa mà tản ra bắt đầu tập dẫn bóng.

Lúc trước ở Nhị Trung, tiết thể dục hầu như chỉ cho vui, về cơ bản chỉ chạy vài vòng là được tự do hoạt động.

Vậy nên Thịnh Hạ gần như chưa từng chạm vào quả bóng rổ, đừng nói là dẫn bóng, mà thậm chí không biết chơi một môn bóng nào, lúc này chỉ lóng ngóng đập bóng từ bên này sân tới bên kia sân, sau đó lại lóng ngóng đánh bóng về.

Cô mải lo lom khom dẫn bóng, không để ý tới sự việc xung quanh, đến khi nghe một câu nói: "Thịnh Hạ!"

Cô ôm quả bóng đứng thẳng người dậy, phản chiếu vào mắt là một quả bóng rổ lao tới từ không trung kéo theo tiếng gió rít vù vù, đầy uy lực dồn nén.

Cùng lúc đó một cái bóng mặc áo bóng rổ tiến đến gần, cánh tay rắn rỏi vòng qua vai kéo cô nghiêng về bên cạnh rồi lập tức buông ra, đôi tay bắt lấy quả bóng một cách chính xác, vững vàng.

Quả bóng dừng chuyển động ngay trước mắt cô.

Sát trong gang tấc.

Thịnh Hạ bay hết hồn vía, quả tim trong lồng ngực đập dồn dập liên hồi, thình thịch, thình thịch.

Gương mặt Trương Chú ló ra sau quả bóng, "Ê!" Cậu giơ quả bóng vờ muốn lấy nó đập cô, cổ tay đẩy tới rồi lại cong về, giữ quả bóng rất chắc. Đôi mắt Thịnh Hạ vì động tác giả này mà vô thức nhắm chặt. Trương Chú cười kiểu trêu đểu rất gợi đòn, "Sợ quá ngốc luôn rồi?"

Tân Tiểu Hòa gọi cô ban nãy cũng chạy đến bên cạnh, "Không

sao chứ? Cậu đừng tập ở phía bên này, bọn con trai đánh bóng hăng ghê lắm."

Bấy giờ Thịnh Hạ mới hoàn hồn.

Ban nãy bóng của mấy cậu nam sinh bay tới đây, Trương Chú đã cản nó lại.

Vẻ mặt cậu lúc này chính là tranh công.

"Cảm ơn cậu." Thịnh Hạ lí nhí, ôm cánh tay, cảm thấy bờ vai nơi chạm vào cậu một thoáng kia hơi nong nóng.

Trương Chú cong môi: "Đâu dám."

Dứt lời cậu dẫn bóng quay về trận chiến, bọn con trai nhìn hướng Thịnh Hạ nhốn nháo trêu ngươi, gì mà "anh hùng cứu mỹ nhân", "anh Chú đỉnh của đỉnh" luồn lách len vào tai Thịnh Hạ.

Đến cả Tân Tiểu Hòa cũng tủm tỉm cười bảo: "Ôi thật, cậu không biết Trương Chú chạy nhanh cỡ nào đâu, còn nhanh hơn bóng nữa, ngầu đúng không?"

"Mình… mình không nhìn rõ."

"Thật á?"

"Ừ."

"Uầy ~"

Hết tiết học, Thịnh Hạ không còn muốn học môn thể dục nữa.

Về đến phòng học là cô như quả bóng hết hơi, Trương Chú thì lại khác biệt trời vực, từ trên xuống dưới phơi phới tinh thần, cứ

như có sức lực tuôn tràn mãi không chảy tận.

Đầu trán cậu nhễ nhại mồ hôi, đứng ngay trước quạt ngửa cổ tu nước ngọt ừng ực, trái cổ trượt lên lặn xuống như nuốt chửng một quả trứng cút.

“Có khăn giấy không?” Tu hết lon nước ngọt, cậu cúi đầu hỏi.

Thịnh Hạ lấy từ ngăn bàn một gói khăn giấy rút đưa cho cậu. Cậu nhận ngay không khách sáo, rút soàn soạt một phát hết nửa già rồi vén tóc mái lau mồ hôi trán.

Hầu Tuấn Kỳ đi từ ngoài vào, thấy cảnh này, hí hửng cười bảo: “Ồ, có người đánh bóng xong còn có gái xinh phục vụ, sao mà hạnh phúc thế? Anh hùng cứu mỹ nhân xong cái đãi ngộ khác hẳn luôn, nhể?”

Bàn tay Thịnh Hạ đang cầm khăn giấy chầm chậm rụt về, ném khăn giấy lên bàn cậu, nét mặt ý bảo – mời tự nhiên.

Trương Chú liếc vành tai ửng lên của cô, vò khăn giấy đã lau thành cục chọi vào đầu Hầu Tuấn Kỳ, “Đấy, mỹ nhân ân, nhận xong rồi, đã hạnh phúc chưa?”

Hầu Tuấn Kỳ lấy hai tay ôm đầu, ngăn đòn tấn công khăn giấy, “Đệch, có cần phải thế không!”

—

Sau khi chính thức khai giảng, khối 12 không thể tiếp tục công khai học thêm dạy thêm. Cả ngày thứ Bảy và sáng Chủ nhật, nhà trường tổ chức giờ “tự học” tập thể, tự nguyện tham gia. Tuy thế ai nấy tự hiểu rõ không tới thì sẽ chậm hơn các bạn nên hầu như có mặt đông đủ.

Trên thực tế coi như chỉ được nghỉ chiều Chủ nhật.

Thứ Bảy, đa số các bạn không mặc đồng phục xanh trắng hàng ngày mà diện đồ thường, lớp học vì thế tìm lại không khí tươi sáng những ngày học thêm của kì hè.

Các bạn nữ đa phần diện những bộ váy xinh xắn hoặc quần soóc ngắn năng động tươi trẻ.

Riêng Thịnh Hạ vẫn mặc đồng phục, cổ áo cài hết nút, ống quần thùng thình gió lùa căng.

Tân Tiểu Hòa hỏi: “Hạ Hạ, sao cậu còn mặc đồng phục nữa?”

Thịnh Hạ cúi xuống tự nhìn mình, “Hả? Sao lại không mặc?”

Trương Chú nghe tiếng quay sang, vô thức lùng sục trong trí nhớ, trước khi có đồng phục cậu ấy đã mặc gì?

Nhưng không một ấn tượng, kiểu gì cũng chẳng khác đồng phục là mấy.

“Cuối tuần không cần mặc mà?” Tân Tiểu Hòa nói.

Thịnh Hạ cong mắt nhoẻn cười: “Ờ, mình không để ý, cũng như nhau thôi mà.”

Cô mua ba bộ đồng phục, đủ để thay.

Tân Tiểu Hòa nói: “Mình nghĩ cậu mặc mấy loại váy trắng, vải đay hoặc tuyn, mà không, không riêng váy, cậu thì chắc mặc gì cũng rất đẹp!”

“Không biết nữa.” Thịnh Hạ trả lời.

“Cậu chưa mặc bao giờ à?” Tân Tiểu Hòa nhìn ánh mắt lơ ngơ của Thịnh Hạ, hơi ngạc nhiên, “Mình tưởng chỉ có mình là chưa

từng mặc váy."

Thịnh Hạ chỉ nói: "Vì phải chạy xe."

"Xe điện thôi mà, đâu có bàn đạp, có thể mặc váy dài một chứ chứ?"

"Ừm… cũng phải," Thịnh Hạ không giỏi phủ định lời người khác, "Nhưng quần thì tiện hơn."

"Lúc nhỏ mình rất thích mặc váy, còn phải là váy đính kim tuyến lấp lánh," Tân Tiểu Hòa kể chuyện lúc nhỏ, không buồn để ý mặt mũi hay thể diện, "Nhưng chân mình to, còn đen nữa, bị đứa bạn chơi từ bé bảo trông giống lợn huỳnh quang ha ha ha ha. Từ đó là mình chỉ ngắm người khác mặc thôi."

"Có đâu, cậu gầy mà?" Lời này Thịnh Hạ nói thật lòng. Tuy Tân Tiểu Hòa không được coi là thon thả, nhưng chưa đến mức béo.

Tân Tiểu Hòa thở dài: "Lên cấp ba mới gầy đi, nhưng không còn thích mặc váy nữa. Mặc không quen, cứ thấy lạnh chân thế nào ấy, ha ha."

Thịnh Hạ gật gù, rất hiểu cảm giác này, "Mình cũng vậy."

Thích, nhưng không quen.

Trương Chú chẳng để tâm chuyện gì, lại hào hứng chống cằm nghe hai cô bạn nói chuyện.

Nghe đến đây thì nhướng mày.

Mình cũng vậy?

Cũng vậy cái gì? Cũng lên cấp ba mới gầy đi, hay là cũng không quen mặc váy?

Trong trí bỗng chớp lên hình ảnh cô mặc váy, cánh tay trắng ngần, mắt cá chân nhỏ nhắn, eo thon gọn – Cậu ngó lại tay mình, đo bằng mắt, có lẽ có thể vòng cánh tay vừa trọn…

“Khụ.” Bỗng cậu ho lên một tiếng, bàn tay đang chống cằm giơ lên bịt mũi, nhanh chóng quay đầu đi.

Khi Thịnh Hạ nghe tiếng nhìn sang, chỉ thấy sườn mặt cậu thiếu niên cúi thấp.

Hôm nay cậu mặc một chiếc áo phông đen, áo trơn không hình, chỉ sau gáy có in một chiếc đinh nhỏ vuông vức. Cũng vì chỉ có một chiếc, nên khi lướt qua sẽ vô thức đặt mắt vào.

Giờ cậu đang cúi đầu, một hàng đốt sống sau gáy đội lên, ẩn dưới mái tóc ngắn trông như đốt sống lưng của Tiểu Long Nhân(*).

(*) Tên một bộ phim Trung Quốc có vai chính cùng tên.

Khung xương ấy, mang tới cảm giác về sự hoang dã và sức mạnh vừa độ.

Chợt cô nhớ về khi được cậu đỡ bóng cho, lòng bàn tay cậu va mạnh vào quả bóng rổ đang di chuyển tốc độ cao, tiếng va chạm ấy nghe thôi đã thấy rất đau, cậu thì vẫn không tỏ vẻ gì.

Và sức mạnh kéo cô đi ấy, chỉ một cánh tay đã như có thể xách bổng cô lên…

Chẳng hiểu sao cậu ho khẽ tiếng nữa, âm nhỏ gần như không thể nghe, chỉ có trái cổ hơi mấp máy.

Thịnh Hạ hoàn hồn, lẳng lặng rời mắt, khi cúi xuống lại nhìn thấy đôi đai phủ trên đầu gối cậu.

Xem ra tặng món đồ này cũng khá thực dụng, cho dù sau này phát hiện cuốn sách luật là do cô tặng, hẳn vẫn có thể lấy công chuộc tội, Thịnh Hạ nghĩ thế.

—

Cuối tuần khối 10, 11 không đi học, quán ăn trưa lại về là khoảng trời riêng của khối 12, lượng khách giảm hẳn.

Kiểu người chỉ sợ không khí quá tự nhiên như Hầu Tuấn Kỳ, rành rẽ nhất là kĩ năng không nhìn tình thế.

Vừa thấy mặt đã ùa tới ngồi bên cạnh Thịnh Hạ, còn gọi Trương Chú, "Bên này!"

Thế là Thịnh Hạ lại ngồi giữa hai cậu cao to, cúi đầu như thiếu nữ nhà lành bị lưu manh gạ gẫm.

Hầu Tuấn Kỳ ăn như chết đói ba ngày, và được mấy đũa đã sạch bát, đứng dậy đi lấy thêm cơm. Trương Chú thì cả tốc độ và lượng cơm đều bình thường.

Thịnh Hạ ăn ít, còn cố ý ăn nhanh, ăn xong bỏ lại câu "mình ăn xong rồi, đi trước nhé" rồi bỏ đi một nước, chưa để cậu kịp trả lời.

Dặn dò một câu là lễ phép, không đợi trả lời mới là thái độ.

Còn biết dỗi cơ đấy.

Kể từ sự kiện "mỹ nhân ân" đến bây giờ, đã có hai ngày Thịnh Hạ ngó lơ hai cậu chàng.

Hai hôm nay gần như chiều nào Trương Chú cũng đi đánh bóng, hôm nào cũng đeo đôi đai gối kia, nhưng không thấy cô có biểu

hiện gì đặc biệt.

Được lắm, nhát gan như cô mà lại không bị dọa dẫm, xem ra là rất có niềm tin.

Ánh sáng chính đạo quả nhiên đủ soi sáng?

“Chú, nhìn cái gì vậy?” Hầu Tuấn Kỳ quơ tay trước mắt Trương Chú, “Thành kính quá thế?”

“Nhìn Bồ Tát.” Trương Chú nói.

“…?”

Trương Chú: “Vừa mới hiển linh, cậu không thấy à?”

Hầu Tuấn Kỳ nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt mày ngơ ngác: “…?”

Trương Chú: “Cậu thiếu chút phước báo.”

Hầu Tuấn Kỳ: “…”

Trương Chú: “Bớt xem “phim” lại, làm vài việc thiện đi.”

Hầu Tuấn Kỳ: “…”

.

Chương 21

Chiều Chủ nhật được nghỉ, Thịnh Hạ nhận được cuộc gọi từ anh Lý, nói sắp đến ngày nhà giáo, Thịnh Minh Phong đã chuẩn bị sẵn quà tặng các thầy cô, hỏi cô lúc nào tiện để gửi.

Thịnh Hạ không thích những trò quà cáp xã giao này, cũng không đủ kiên nhẫn thực hiện nên từ chối: “Không cần, lớp em có tổ chức tặng quà chung cho thầy cô rồi.”

Thịnh Hạ rất ít khi từ chối chuyện Thịnh Minh Phong sắp xếp, nên Lý Húc nghe vậy cũng bối rối.

Mới tắt máy được một lúc, Thịnh Minh Phong đã gọi tới.

Thịnh Hạ thở dài trong yên lặng, “Các thầy cô ai cũng bận, lịch trình kín mít, chắc không sắp xếp đi ăn được.”

“Ờ…” Thịnh Minh Phong nghĩ ngợi, “Được, vậy con cố học, chuyện khác để bố lo.”

“Thực ra…” Không cần phải làm vậy.

“Sao vậy?” Thịnh Minh Phong cắt ngang, “Nếu có chuyện gì phải nói sớm, nhiều việc trẻ con mấy đứa không hiểu đâu.”

“Không có gì ạ.”

“Không có thật chứ?”

“Dạ.”

“Vậy được. Nghe nói cũng sắp tới kì thi tháng, con mới chuyển tới, chưa quen là bình thường, thành tích thế nào không quan trọng. Đừng nghe lời mẹ mà nghĩ quẩn, biết chưa?”

“Dạ.”

Cúp điện thoại, Thịnh Hạ tắt nguồn cất vào ngăn kéo, chuẩn bị sách vở, thay đồng phục về trường ôn tập sớm.

Không rõ từ khi nào, cô đã không thể tập trung khi ngồi trước bàn học trong căn phòng của mình.

Ở trường, ở tiệm sách, ở một không gian công cộng không thuộc sở hữu của bản thân, lại có thể tập trung, chăm chú.

Lái xe chạy loanh quanh một vòng, thời tiết thật nóng không chịu nổi, Thịnh Hạ không lang thang ngoài đường nữa mà rẽ vào khuôn viên trường từ cửa nam.

Ngang qua hội trường, thấy khu quả cầu lớn vắng vẻ mọi khi nay náo nhiệt lạ thường. Tường ngoài hội trường được lắp kính hoàn toàn, lúc này từng đám đông đang tập luyện trước kính.

Mỗi năm đến ngày nhà giáo, trung học phụ thuộc lại tổ chức tiệc tối, vừa là tiệc mừng ngày nhà giáo và cũng là tiệc mừng đón học sinh mới. Chủ lực văn nghệ là khối 10 mới vào trường, nhưng khối 11, 12 cũng có vài tiết mục góp vui.

Trong đám đông, bất ngờ Thịnh Hạ bắt được một cái bóng thân thuộc, dù rằng cậu mặc chiếc áo phông đen nhạt nhòa chẳng hề bắt mắt.

Trương Chú ngồi bệt dưới đất, đôi tay chống sau lưng. Có lẽ vì nóng mà ống quần cậu xắn lên, đôi ba ta lắc qua lắc lại cho thấy

chủ nhân nó đang lơ đễnh, mặt giữ nguyên một biểu cảm nhìn nữ sinh đứng giữa đám đông không rời mắt.

Nữ sinh nọ đang nhảy trước mặt gương, chiếc áo phông buộc nút cao để hở vòng eo mảnh dẻ, đôi chân dài dưới ống chiếc soóc jeans siêu ngắn trắng đến độ chói lóa, mái tóc xoăn màu hạt dẻ vung vẩy theo những động tác nên phải vừa nhảy vừa hất nó về sau…

Dù không trông rõ mặt, Thịnh Hạ biết đó là một bạn rất xinh.

Cực xinh.

Có lẽ, là cô bạn hoa khôi trong câu chuyện tam giác tình yêu đầy ngang trái mà Tân Tiểu Hòa đã kể.

Thịnh Hạ vặn tay ga, tăng tốc đi qua sảnh hội trường.

—

Trần Mộng Dao nhảy tới nỗi hơi thở hổn hển, tóc đẫm mồ hôi, “Nghỉ mười phút, đến tiết hai tập tiếp.” Sau một tiếng quyết định, bạn ra một góc nghỉ mệt, đứng ngay trước mặt Trương Chú nhìn cậu bằng ánh mắt vừa bất mãn lại vừa cam chịu.

Tới xem cô tập mà lại tới tay không. Cô chẳng dám mong có trà sữa nước ép hay nước ngọt gì, nhưng không có được cả chai nước?

Có cậu lớp dưới đưa cho chai tăng lực, “Mộng Dao, uống nước không?”

Trần Mộng Dao nhận chai nước đưa cho Trương Chú.

Cậu vẫn ngồi yên dưới đất, cô thì nhìn xuống từ trên cao. Từ góc nhìn này trông chân cô thẳng vào dài hơn cả. Cô đã tập động tác

này trước gương, biết rõ hơn ai hết.

Nhưng đôi mắt Trương Chú lại không đặt ở chân cô.

Cậu đang nghiêng nhìn cội cây ven đường, nhìn một cái rồi quay về, lại ngoảnh sang nhìn thêm cái nữa.

Trần Mộng Dao nhìn theo hướng mắt cậu, chẳng thấy gì ngoài con đường dưới tán long não xanh rì, mặt đường lóa lên vì nắng chiếu, mênh mang không bóng chân người.

“Cậu nhìn gì vậy? Đẹp hơn mình không?”

Trương Chú ngẩng lên, phủi phủi bụi trên tay rồi đứng dậy, nhìn chai tăng lực cô đưa với vẻ hồ nghi, “Mình không uống.”

Trần Mộng Dao chỉ muốn trợn trừng mắt. Đồ hòa thượng độc thân suốt kiếp nhà ai mau ra nhận đi, đẹp như Phan An cô cũng thèm vào, “Vặn! Nắp! Hộ! Mình!”

Trương Chú cười nhận chai nước, trong lúc vặn nắp không quên đá đểu, “Mình thấy nãy cậu nhảy khỏe lắm mà?”

Trần Mộng Dao muốn xối luôn chai nước lên đầu cậu!

“Cậu có ngậm miệng đi được không?”

Trương Chú không trả lời, đưa lại chai nước cho Trần Mộng Dao, đoạn lấy điện thoại ra xem giờ, “Mình đi trước.”

Trần Mộng Dao gọi cậu lại: “Vẫn chưa tập tới đoạn hát mà, cậu đi rồi thì ai chỉ đạo?”

“Cậu đó, đại minh tinh toàn năng.”

“Chịu thật, thế thà cậu đừng tới.” Đôi khi Trần Mộng Dao thật

không hiểu nổi Trương Chú, cứ lúc lạnh lúc nóng chuyển đổi qua lại thành thạo, là ý muốn thế nào?

“Chú,” Cô gọi thêm lần nữa, “Ngày kia biểu diễn, cậu sẽ tặng hoa cho mình chứ?”

Không rõ vì sao, cô đã hơi mất bình tĩnh.

Hai năm qua cô đã biểu diễn rất nhiều lần, được tặng rất nhiều hoa, nhưng trong kí ức bó hoa mao lương được Trương Chú tặng trong bữa tiệc mừng học sinh mới hồi năm lớp 10 vẫn luôn tươi thắm hơn tất thảy.

Lúc ấy kì quân sự mới kết thúc, Trương Chú chỉ vừa lộ mặt trên hội thao đã thu hút bao sự chú ý, nổi tiếng không kém bây giờ, các câu chuyện phiếm trong kí túc xá nữ cũng thường nhắc tới cậu.

Còn cô, trước bao con mắt dõi nhìn, đã nhận bó hoa cậu tặng.

Đến giờ Trần Mộng Dao vẫn nhớ như in giờ phút nhận hoa ấy, nhớ cái nhìn chăm chú của cậu, nhớ nhịp tim cô dồn dập liên hồi, và cả tiếng hoan hô dậy sóng dưới sân khấu.

Lòng hư vinh cứ thế được lấp đầy. Trong một thời gian rất dài sau đó, cô đã luôn cho rằng đó chỉ là lòng ham hư vinh.

Trương Chú không dừng bước chân rời đi, cứ thế bước thẳng về trước hệt tối hôm sinh nhật, chỉ vẫy tay nói, “Không có tiền.”

Xung quanh có rất nhiều các em khóa dưới đang nhìn. Trần Mộng Dao uống một ngụm nước, thấy nhạt nhẽo chẳng có vị gì.

—

Chiều Chủ nhật nhưng lớp học khá đông học sinh. Bây giờ

Thịnh Hạ vẫn chưa nhớ hết tên các bạn, nhưng đã có mấy bạn khá thân quen, như Dương Lâm Vũ và bạn cùng phòng Tề Tu Lỗi. Tề Tu Lỗi là cán sự môn lý, vậy nên Thịnh Hạ có thể nhớ cậu.

Học sinh ngoại trú rất ít tới trường vào ngày nghỉ. Dương Lâm Vũ hỏi: "Thịnh Hạ, sao cậu tới đây?"

Thịnh Hạ: "Ở nhà không việc gì nên tới."

"Không đúng lúc rồi." Dương Lâm Vũ cười khoe hàng răng trắng bóc, "Tân Tiểu Hòa mới về kí túc xong."

"Vậy à."

"Chắc lát nữa lại tới thôi."

Dương Lâm Vũ này cứ hở ra lại nhắc Tiểu Hòa thế nọ Tiểu Hòa thế kia, ôi…

Thịnh Hạ lấy vở luyện đề ra, "Được nghỉ các cậu cũng không về à?"

Tề Tu Lỗi nói: "Nhà mình ở xa, đi đi về về phải mất ba giờ đồng hồ."

"Đằng nào về nhà cũng không việc gì." Dương Lâm Vũ nói, "Lên 12 rồi còn nghỉ gì nữa, đâu phải ai cũng là Trương Chú."

Thịnh Hạ gật đầu hết sức đồng thuận, "Đúng thật."

Không phải ai lên 12 cũng có tâm trạng đi xem con gái nhảy múa mà còn thi được hạng nhất.

Thịnh Hạ xem thời khóa biểu, tối nay là giờ tự học môn toán, bây giờ thời gian còn vừa đủ để làm xong một đề, không hiểu gì

đến tối có thể hỏi thầy cô.

Vừa định bấm giờ làm đề, cô đã nghe Dương Lâm Vũ và Tề Tu Lỗi thảo luận một bài tập môn lý. Lúc ở nhà cô cũng bí bài này nên chợt đổi ý, mở vở ôn đề lý ra sát lại nghe ngóng.

Tề Tu Lỗi mới viết được công thức, Dương Lâm Vũ bỗng vỗ đầu như bừng tỉnh ngộ, "À à, mình hiểu rồi! Móa, sao không nghĩ ra nhỉ, vc lại đơn giản như thế!"

Vc rốt cuộc là gì?

Thịnh Hạ từng nghe Trương Chú "chửi" mình như thế.

Dương Lâm Vũ về chỗ làm bài, Thịnh Hạ vẫn ngơ ngác. Sao nhắc cái cậu đã hiểu ngay rồi, khiến cô trông như rất vô dụng?

Thịnh Hạ nhìn Tề Tu Lỗi, hơi xấu hổ, "Mình vẫn chưa hiểu, cậu giảng cho mình được không?"

"Được chứ, giảng từ đầu nhé?"

Thịnh Hạ ngồi xuống ghế trước Tề Tu Lỗi, mở vở nháp bảo, "Ừm."

Thịnh Hạ vận động bộ não hết công suất, cùng lúc nghĩ vẩn vơ, học sinh giỏi của trung học phụ thuộc đều rất tích cực chia sẻ, cũng sở trưởng chia sẻ. Có lẽ đây là một trong những nguyên nhân khiến các bạn càng giỏi hơn chăng? Còn cô thì, dù biết làm cũng không biết diễn giải. Đến bao giờ, cô mới có thể giỏi đến mức có thể giảng bài cho người khác?

"Thế để mình tự giải một lần xem." Thịnh Hạ nghe đã hiểu, nhưng sợ mình chưa thực hiểu thấu đáo mà nhanh quên, lại thành không biết làm.

Tề Tu Lỗi vô cùng kiên nhẫn, “Được, mình che đáp án lại.”

Hai cái đầu chúi vào tờ nháp của Thịnh Hạ, chốc sau, một bóng râm phủ lên đỉnh dầu.

Thịnh Hạ chăm chú giải đề, chưa nhận ra. Tề Tu Lỗi ngẩng lên, va vào cái cằm đang cúi xuống. Cậu kêu lên một tiếng, che đầu gắt, “Chú, cậu làm gì vậy, dọa ma đấy hả?”

Thịnh Hạ bỗng ngưng bút, ngẩng đầu lên theo.

Trương Chú đứng thẳng, một tay vuốt cằm, một tay khác xoa đầu Tề Tu Lỗi, hoặc nên nói là đè đầu cậu thì hợp lý hơn, “Không khóc không khóc, bố thổi thổi cho nào…”

Tề Tu Lỗi xù lông: “… Cháu trai, cút đi!”

Hành vi lấn lướt nhau trên xưng hô này, dù ở trường bình thường hay trường điểm cũng như nhau cả. Hồi ở Nhị Trung Thịnh Hạ cũng hay nghe bọn con trai tự xưng là ông hay bố với nhau, thực lòng không hiểu nổi thú vui này.

Cô lắc đầu tiếp tục giải đề.

Dương Lâm Vũ quay sang hỏi: “Chú, sao cậu cũng tới?”

Tề Tu Lỗi: “Chữ “cũng” này, dùng rất hay.”

Trương Chú: “Tiện đường.”

“À, cậu đi xem tập văn nghệ nhỉ?” Dương Lâm Vũ bỗng hiểu ra, “Tiết mục năm nay thế nào, có em nào xinh không?”

Trương Chú: “Không để ý.”

Dương Lâm Vũ: “Thế cậu đi để về tay không thế à?”

Trương Chú không phủ nhận, “Chán lắm.”

Dương Lâm Vũ: “Không thì giảng bài cho bọn mình đi.”

“Ừ,” Trương Chú kéo một cái ghế lại, nghênh ngang ngồi ngay giữa lối đi, “Cần hỏi gì không?”

Thái độ hệt như ban ân.

Thịnh Hạ cúi đầu, mím môi im lặng.

“À, không đúng lúc rồi, mình không có.” Tề Tu Lỗi chỉ Thịnh Hạ, “Nhưng Thịnh Hạ thì có, nhưng hai cậu cùng bàn, hỏi lúc nào chả được?”

Trương Chú nhếch môi, hầy, khéo thật, cậu này thì đúng chưa hỏi bao giờ, cứ thích bỏ gần cầu xa.

“Câu nào?” Trương Chú xích lại nhìn quyển vở nháp của cô.

Thịnh Hạ gập ngay quyển vở lại đứng lên, “Mình giải được rồi, giờ đi so đề phân tích.”

Nói dứt câu đã không còn ở chỗ. Nhưng Trương Chú đang ngồi chắn ngay lối đi, nên cô vòng qua dãy bên cạnh về chỗ mình.

Trương Chú: …?

Cậu là ôn dịch ư? Đáng để cô sợ hãi tránh xa như thế?

Tề Tu Lỗi và Dương Lâm Vũ cứ đưa mắt nhìn qua lại hai người.

Tề Tu Lỗi: “Cậu bắt nạt người ta à?”

Dương Lâm Vũ: “Tân Tiểu Hòa sẽ không tha cho cậu.”

Trương Chú cũng đứng dậy, kéo ghế về chỗ, “Chán rồi, đi đây.”

Thịnh Hạ cắm mặt vào toán cả một ngày, đầu óc đã quay cuồng.

Không ngờ giờ tự học tối giáo viên lại phát một đề tự soạn, cho thời gian một giờ để làm rồi tự so đáp án, đến sáng thứ Hai sẽ giảng kĩ.

Đề này toàn những câu phân loại học sinh giỏi, 15 câu thì Thịnh Hạ làm sai hết 7, tỉ lệ đúng suýt soát qua trung bình. Cô liếc sang Tân Tiểu Hòa bên cạnh, sai 4 câu, Lư Hựu Trạch phía trái bên dưới, sai 4 câu, Hầu Tuấn Kỳ đằng trước, chưa làm xong, sai 6 câu.

Trình độ cô chỉ tương đương Hầu Tuấn Kỳ thôi ư?

Trương Chú bên phải…

Khỏi nhìn cũng biết, hẳn là đúng hết, vì từ khi cầm cây bút đỏ lên cậu chưa đặt nó xuống bài làm lần nào. Thịnh Hạ biết khi sửa đề cậu chỉ đánh dấu câu sai, chứ không tích cả sau những câu đúng như cô.

“Lãng phí mực nước.” Cậu nói vậy.

Vì không được dạy vào tiết này nên giáo viên đã viết đáp án lên bảng, học sinh sẽ tự so sánh đáp án xem có tự hiểu ra được không.

Khi suy nghĩ Thịnh Hạ hay vô thức cắn môi, lúc này đã cắn tới mức môi tái trắng.

Bỗng một cục giấy xuất hiện trên tờ bài làm của cô, từ phía bên phải tới.

Cô nhìn Trương Chú, cậu ra hiệu cô mở giấy ra.

Giáo viên đang quay lên bảng viết bài. Thịnh Hạ khẽ thở phào, sau vẫn quyết định mở tờ giấy. Đây là góc của một trang giấy nháp, được xé một cách rất tùy tiện.

Trên giấy có một hàng chữ: “Có gì muốn hỏi không?”

Thịnh Hạ viết xuống dưới hàng chữ: “?”

Rồi không gấp lại đã trả nó cho cậu.

Không lâu sau cậu lại ném tờ giấy sang, còn gấp lại như thực sự rất “có cái gì”. Thịnh Hạ mở giấy, trên viết: “Có thể hỏi mình.”

Thịnh Hạ viết: “Không có.”

Trương Chú đáp: “Cậu biết làm hết?”

Có ý gì vậy, cô thì không thể biết làm hết?

Thịnh Hạ: “Không được à?”

Trương Chú nhìn ba chữ này, cười thật khẽ, thật nhẹ. Thực ra với giọng điệu như của cô thì vẫn khá nhã nhặn, dù vậy, lời này quả thật giống gắt gỏng, chuyện hiếm đây.

Thịnh Hạ cau mày nhìn sang.

Bị ảnh hưởng bởi phán đoán “gắt gỏng”, trong mắt Trương Chú, cái nhìn này giống như đang lườm cậu. Nhưng cậu không hề thấy khó chịu, mà còn vui vui trong lòng. Cậu cúi đầu viết trong cái nhìn chòng chọc của cô.

Thịnh Hạ thấy khóe môi cậu nhoẻn cười, viết rằng: “Được, đương nhiên được, cậu là được nhất.”

Rất lấy lệ, không một chút thành ý, Thịnh Hạ không nói nổi: “==”

Trương Chú trả lời: “Không biết thì hỏi mình, đừng ra ngoài mất mặt.”

Cái câu “ban ân” này, Thịnh Hạ miễn bình luận: “Ờ.”

.

Chương 22

Tiết học tập trung đầu thứ Hai, lần đầu tiên Thịnh Hạ tham dự nghi thức kéo cờ của trung học phụ thuộc. Trường trọng điểm của tỉnh có khác, lắm tiền nhiều của, chỉ nghi thức kéo cờ cũng được phát trực tiếp trên màn hình lớn. Tổng cộng có hai màn hình, trái một phải một, bình thường bị giá đèn che khuất nên nay Thịnh Hạ mới thấy lần đầu.

Người phát biểu dưới cờ hôm nay là đại biểu khối 10 mới vào trường, một nữ sinh hoạt bát nhanh nhẹn, nhưng trông có vẻ hồi hộp.

Màn hình lớn nhường vậy, ống kính gần như thế, đủ để nhìn rõ tận từng cái chớp mắt.

Thịnh Hạ nghĩ vu vơ, khuôn mặt Trương Chú được phóng to sẽ trông như thế nào? Cái mặt rất ngang của cậu đọc lên nội dung trang trọng như thế, biểu cảm của nó sẽ thế nào? Dưới sân khấu có ngót mấy nghìn học sinh đen nghịt, cậu liệu có hồi hộp?

Bỗng cô thấy tiếc vì tuần trước không thể nhìn tận mắt.

“Hiệu quả này, kém xa bài phát biểu của Chú tuần trước!”

“Không so được luôn ấy chứ.”

“Tuần trước thành điển hình rồi ấy chứ? Phải ghi âm lưu vào tư liệu của trường.”

Học sinh trực nhật ở lại lớp cũng tham dự bàn tán từ xa, lôi lại nghi thức kéo cờ tuần trước.

Bạn nam quét lớp bỗng "chậc chậc" mấy tiếng. Cậu đứng cạnh bàn Trương Chú, mắt nhìn tờ giấy vo tròn trong tay, "Đệch, không phải Trương Chú đang qua lại với Thịnh Hạ chứ?"

"Cái gì?"

Chu Huyên Huyên quay sang, "Sao thế được, cuối tuần Trương Chú còn ôm cây si đi xem Trần Mộng Dao tập tiết mục kìa."

"Thế cậu đọc thử xem?" Nam sinh kia quơ quơ tờ giấy trong tay, các bạn nghe vậy đều châu đầu vào.

Chu Huyên Huyên nhận tờ giấy, một bạn nữ khác cũng kề đầu sát vào, đọc từng chữ một:

"Có gì muốn hỏi không?"

"Chấm hỏi"

"Có thể hỏi mình."

"Không có."

"Cậu biết làm hết?"

"Không được à?"

"Được, đương nhiên được, cậu là được nhất."

"Mặt cạn lời."

"Không biết thì hỏi mình, đừng ra ngoài mất mặt."

“Ờ.”

Đọc hết, nữ sinh chà mớ da gà da vịt dựng đứng trên cánh tay, “Uầy ~ sến vãi!”

Bạn nam phát hiện tờ giấy nói: “Nhìn cái là biết ngay chữ hai cậu ấy, dễ nhận lắm luôn.”

Chữ Thịnh Hạ đẹp hệt như chữ mẫu, ai cũng đã thấy trên tấm bảng văn mẫu. Chữ Trương Chú thì hơi ngoáy, phóng khoáng bay bổng, cũng rất dễ nhận ra.

Chu Huyên Huyên thoáng cau mày: “Đọc kĩ thì đối thoại này cũng bình thường mà?”

Một nữ sinh khác nghĩ ngợi, cũng phủ định suy đoán trước đó, “Đúng thật, mới khai giảng bao lâu đâu, sao nhanh vậy được. Nhìn Thịnh Hạ đúng kiểu con ngoan, bọn con trai các cậu chỉ ưa nói vớ vẩn, làm hỏng danh dự người khác!”

“Ơ… mình cũng có nói gì đâu?” Nam sinh chống chế.

Một nam sinh khác nói: “Mình thấy Thịnh Hạ trả lời rất bình thường, là một mình Trương Chú buông lời phóng đãng.”

“Ha ha ha ha ha đừng nói chứ, phóng đãng thật!”

Chu Huyên Huyên lườm nam sinh kia một cái, “Người Trương Chú thích là Trần Mộng Dao, được chưa?”

Không ai không biết Chu Huyên Huyên có quan hệ thân thiết với Trần Mộng Dao. Trần Mộng Dao vẫn hay tới lớp họ tìm Chu Huyên Huyên, lúc trước lại từng theo đuổi Lư Hựu Trạch nên con dân A6 ai cũng biết rõ. Nam sinh nhún vai, không tranh cãi chủ đề này nữa mà đi ra một góc buôn những chủ đề của bọn con trai.

“Cậu có thấy Thịnh Hạ xinh hơn không?”

“Tổng thể rất có khí chất, nhưng chưa nhìn kĩ mặt, vóc dáng cũng… không ấn tượng, cảm giác lúc nào cậu ấy cũng cúi đầu.”

“Cảm giác hơi nhạt nhòa, không nổi bật như Trần Mộng Dao. Nhưng có một lần mình đi lấy nước đứng cạnh cậu ấy, cậu ấy quay sang, mặt như trong suốt vậy… khó nói lắm.”

“Cậu miêu tả kiểu gì vậy, nghe như ma ấy?”

“Thiên thần hợp lý hơn chứ?”

“Cậu thích người ta?”

“Không không không, đừng nói bậy, mình chỉ bảo là xinh thôi mà?”

Hết tiết chào cờ, Thịnh Hạ đi lấy nước, lúc xếp hàng thấy hình như toàn học sinh A6, trong đó những bạn trực nhật hôm nay có mặt đông đủ. Thịnh Hạ lấy làm lạ, bình thường học sinh trực nhật sẽ tranh thủ lúc cả lớp đi chào cờ để lấy nước, đi vệ sinh các kiểu, sao hôm nay lại rồng rắn xếp hàng sau cô?

Hơn nữa, không biết có phải ảo giác hay không mà cô thấy hình như các bạn đang kín đáo quan sát mình. Điều này khiến Thịnh Hạ thấy rất mất tự nhiên. Cô gật đầu với Chu Huyên Huyên tạm coi là khá thân xem như chào hỏi.

Chu Huyên Huyên cũng nhoẻn cười, “Hạ Hạ, hi.”

Nữ sinh bên cạnh Chu Huyên Huyên gọi cô lại, “Thịnh Hạ, đợi bọn mình cùng về lớp với.”

Bạn nữ lên tiếng là bạn cùng bàn với Chu Huyên Huyên, hình

như tên Lý Thi Ý. Thịnh Hạ gần như chưa nói chuyện với bạn này câu nào, tuy thế vẫn gật đầu đáp, “Ờ, được.”

Cô đứng bên cạnh chờ đợi, bỗng nghe Chu Huyên Huyên vẫy tay với phía sau lưng, “Mộng Dao, ở đây!”

Thịnh Hạ thấy một bạn nữ tóc nâu gợn sóng cầm cốc nước đi tới, trên gương mặt là nụ cười tỏa rạng. Bạn mặc chiếc áo đồng phục màu trắng xanh, bên dưới là chiếc quần soóc jeans siêu ngắn giấu kín chỉ thấp thoáng trông được phần viền, đôi giày vải giẫm gót đi như dép lê.

Nắng chiếu xiên trên lối hành lang, đôi chân dài trắng lóa như nắng.

Xung quanh vô số các bạn lặng lẽ ngoái nhìn.

Cậu ấy chính là Trần Mộng Dao nhỉ, quả thật rất nổi bật. Đôi mắt Thịnh Hạ dừng trên gương mặt bạn một chốc ngắn ngủi, liền đó lịch sự lảng đi.

Trần Mộng Dao xếp cuối hàng, mấy bạn nam nhường bạn lên trước, bạn khách sáo cảm ơn rồi bảo Chu Huyên Huyên: “Thế Huyên Huyên đợi mình nhé.”

“Khỏi phải nói.” Chu Huyên Huyên đáp.

Vì vậy, Thịnh Hạ buộc phải đợi cùng.

Trần Mộng Dao lấy nước xong, khoác tay Chu Huyên Huyên, “Đi thôi.”

Lý Thi Ý thì khoác tay Thịnh Hạ, bốn người cùng đi vào lớp.

Thịnh Hạ càng thấy mất tự nhiên. Cảm giác này rất lạ, cứ như tự dưng bị kéo vào một cuộc tụ họp bạn thân mà chẳng có ai thân

thiết.

Chu Huyên Huyên nói: “Cậu tập xong hết rồi à?”

Trần Mộng Dao: “Tối nay diễn tập nữa.”

Chu Huyên Huyên: “Kì tập huấn ở Đông Châu thì xong hết rồi? Còn đi nữa không?”

Trần Mộng Dao: “Phải đi chứ, trước khi thi vẫn phải đi đi về về suốt.”

“Thế bài vở trên lớp thì sao?” Chu Huyên Huyên hỏi han, “Mấy trường cậu muốn vào cũng yêu cầu điểm trên lớp rất cao mà?”

Trần Mộng Dao thở dài: “Mình cũng không biết, chắc vẫn phải học thêm ở ngoài. Nhưng mà giá chát lắm.”

“Bảo Trương Chú ấy? Tài nguyên tốt thế mà không dùng?”

Trần Mộng Dao trề môi: “Nói sau đi, kệ cậu ta.”

Chu Huyên Huyên rút cánh tay ra vỗ vai Trần Mộng Dao, “Này! Cậu ngó lơ hotboy đình đám của A6 bọn mình thế ổn thật không đấy?”

Trần Mộng Dao cười không nói.

Trần Mộng Dao học A4, về tới lớp là đi vào ngay, trước khi vào lớp còn ngoái lại nói lớn với Chu Huyên Huyên, “Trưa đợi mình cùng đi ăn nhé?”

Chu Huyên Huyên ra dấu ok.

Trần Mộng Dao cũng bắn tim, nháy một mắt đáp lại trông đầy sức sống. Trước khi rời mắt, cái nhìn của bạn đảo thật nhanh

qua sườn mặt trầm tĩnh của Thịnh Hạ.

Thịnh Hạ đang hơi cúi đầu nên tất nhiên không nhận ra, càng không biết mấy cậu con trai đằng sau đang thì thầm to nhỏ.

“Mình nghĩ cậu nói đúng, hình như Thịnh Hạ xinh hơn.”

“Chứ lại?”

“Đúng là rất xinh, mà còn chưa chăm chút trang điểm. Hai cậu ấy đứng cạnh nhau trông rất rõ. Rốt cuộc Trần Mộng Dao cũng chỉ đến thế, còn Thịnh Hạ thì mới là một tờ giấy trắng.”

“Đúng, cảm giác của mình cũng giống vậy, chỉ là không biết hình dung.”

“Thảo nào Trương Chú trở tính phóng đãng.”

“Ha ha ha!”

—

Buổi tối ngày nhà giáo, toàn trường xem diễn văn nghệ ở hội trường. Khối 12 hệt con thú xổng chuồng, hưng phấn đến lạ, cả tòa nhà của khối 12 như sục sôi.

Buổi tiệc tối lại một lần lật đổ nhận biết của Thịnh Hạ về nhóm “học sinh giỏi”, chất lượng tiết mục cao hơn Nhị Trung không biết bao nhiêu lần. Có đôi khi cô thật sự không hiểu rốt cuộc tại sao thượng đế lại thiên vị tới vậy, tại sao lại có người có thể giỏi toàn diện các mặt đức trí thể mỹ?

Thịnh Hạ đã học đàn tranh nhiều năm, cũng từng là nòng cốt văn nghệ của trường. Nhưng cây đàn tranh của cô đã bị rơi vỡ trong một trận cãi nhau giữa Thịnh Minh Phong và Vương Liên Hoa. Dù rằng sau đó được Thịnh Minh Phong mua cho cây tốt

hơn, cô đã không còn động đến.

Nhìn đội múa dân vũ ngay ngắn hàng lối trên sân khấu, ngón tay Thịnh Hạ di động trên đầu gối.

Tiết mục Trần Mộng Dao múa chính làm cả buổi tiệc dậy sóng. Tiết mục tên "Ca vũ thanh xuân", vừa nhảy vừa hát, còn có hoạt cảnh minh hoạt, bầu không khí vô cùng sôi động. Lúc tiết mục kết thúc, trừ khu A4 thì khu A6 là nơi tiếng hoan hô to nhất.

Lúc chào cảm ơn, Trần Mộng Dao vẫy tay với hướng A6, cả bọn lại tức thì gào lên, hết nhìn Trương Chú lại nhìn Lư Hựu Trạch.

Vở diễn còn đặc sắc hơn tiết mục trên sân khấu.

"Lát nữa Trương Chú có lên tặng hoa không?"

"Chắc là có, cậu ấy chẳng là fan tuyến đầu của Trần Mộng Dao còn gì?"

"Còn là hoa mao lương rất đắt nữa. Chậc, với anh Chú nhà ta thì đúng là sành rán ra mỡ!"

"Ha ha ha ha!"

"Vậy mới nói chuyện tình cảm khó đoán, cứ thế thì nữ thần sẽ chẳng tới với cậu ta đâu, tội không kia chứ."

"Người mà Trương Chú còn không thể cưa đổ, thì ai có thể cưa đổ?"

"Nhân dân tệ cưa là đổ ngay, như Lư thiếu gia đó!"

"Ôi, nếu là cậu, cậu chọn thái tử hay chọn nam khôi?"

"Mình có phải hoa khôi đâu, làm gì đến lượt mình chọn?"

“Cũng phải, nhưng tiểu thuyết dài kỳ của mấy cậu này có thể kết truyện trước khi tốt nghiệp không? Đừng để mình lên đại học rồi còn mải hóng hớt mấy chuyện bên lề của hoa khôi nam khôi với công tử nhà giàu này chứ.”

“Ha ha ha biết đâu được đấy.”

Thịnh Hạ ngồi ở ngả sau, nghe hết những lời rỉ tai thì thầm.

Cô nhìn gáy người hàng trước. Cậu tì cùi chỏ lên tay vịn, chống cằm xem múa. Ánh mắt cậu, lúc này sẽ thế nào? Khi nhìn người mình thích, nét mặt cậu trông sẽ thế nào?

Hẳn sẽ vừa chăm chú lại vừa say mê, giống như buổi xem tập diễn hôm nọ.

Tóm lại, không thể là ánh mắt nhìn đồ ngốc.

Thịnh Hạ lắc mạnh đầu, rốt cuộc cô đang nghĩ cái gì vậy?

Buổi tiệc kết thúc, tất cả thành viên tham gia biểu diễn lên sân khấu chung vui, nhạc nền sục sôi sức sống tuổi trẻ, ruy băng bay múa khắp nơi, vô số khán giả dưới sân khấu ùa lên tặng hoa. Trần Mộng Dao ôm tận mấy bó hoa, sắp bị hoa che hết cả người. Nhưng trong đó không hề có một bông mao lương.

Khán giả lục tục rời khỏi hội trường. Thịnh Hạ nhìn thấy cái đầu với đường nét rất đẹp kia bước lên, nhưng không xuất hiện tặng hoa trên sân khấu.

Thịnh Hạ về lớp, ôn tập một lúc rồi mới thu dọn đồ đạc về nhà, nhoáng cái đêm đã buông. Đêm khuya người vắng, cô đi tắt qua Văn Bác Uyển, khi chạy ngang vườn hoa trong khu dân cư bỗng nghe giọng nói quen tai.

“Không phải cậu đã có rất nhiều hoa rồi à?” Trương Chú ngồi sát mé ngoài trên băng ghế đá trong đình, hờ hững hỏi.

“Chú, có phải cậu đang ghen không?” Trần Mộng Dao ngồi bên cạnh cậu, lớp trang điểm vẫn chưa gỡ bỏ, mi dài lặn vào trong tóc mái, răng trắng môi đỏ, trong đêm tối lộng lẫy lạ thường.

Trương Chú thở ra một hơi, rất nặng.

Cậu đứng dậy, đi tới trước Trần Mộng Dao, nhìn xuống bạn từ trên cao ở cự ly rất gần. Nhìn từ góc của Thịnh Hạ, cậu chỉ hơi cúi đầu là sẽ hôn lên cô gái đối diện, không khí quẩn quanh sự mập mờ hồi hộp.

Hẳn cũng vì di chuyển mà hình như cậu nhận ra tiếng chiếc xe điện trên đường, cái nhìn đảo qua con đường xe chạy.

Thịnh Hạ cuống quýt tăng tốc, mắt nhìn thẳng, nhanh chóng rời khỏi phim trường Quỳnh Dao này.

Bóng đêm thấp thoáng, cũng chẳng biết cậu có nhìn thấy cô không. Cứ liên tục đụng mặt cậu, còn bắt gặp những chuyện khá riêng tư, thực lòng Thịnh Hạ hơi bối rối.

Trương Chú dõi theo đuôi xe trắng khuất bóng sau ngã rẽ, đôi mày khe khẽ nhếch lên.

Chương 23

“Cậu làm cái gì…” Trương Chú rất cao, làm Trần Mộng Dao nhận thấy cảm giác áp lực chưa từng có trước đó. Cô hơi lùi về sau.

Trương Chú rời mắt khỏi con đường, trông về gương mặt xinh xắn trước mắt bằng cái nhìn đầy ngẫm ngợi, bất chợt thấy nó chẳng hề giống Trương Tô Cẩn chút nào. Trương Tô Cẩn chưa bao giờ vòng vo dò xét, cái nhìn luôn luôn thẳng thắn và linh hoạt.

Chỉ có khi hát là giống thôi. Đặc biệt những khi ôm cây guitar, từ thanh giọng, tư thế, tất thảy giống hệt như khuôn đúc. Dường như cậu có thể nhìn tới dáng hình Trương Tô Cẩn thời trẻ, quyến rũ muôn vàn.

Buổi tối trong kì quân sự nọ, cô cất tiếng hát, bài hát của Trương Tô Cẩn, bài hát vô danh không ai hay tên.

Giọng hát trùng khít đến độ cậu hoảng hốt.

“Mình thấy rất lạ, tại sao cậu cảm thấy mình sẽ ghen?” Trương Chú hỏi lại.

Lời nói đột ngột chuyển sang chất vấn làm Trần Mộng Dao giật mình, bần thần đôi chốc mới bừng tỉnh, “Mình đâu có để ý mấy chuyện đấy, là các bạn mình nói vậy.”

“Bạn cậu, là ai?”

Thái độ gặng hỏi của cậu là thứ Trần Mộng Dao không ngờ tới, “Bạn mình nhiều như vậy, phải kể hết tên ra à? Cái đó có quan trọng không?”

Trương Chú khẽ cười, “Có phải các cậu ấy còn nói mình đã theo đuổi cậu từ cấp hai, yêu mà không được nên nhụt chí nản lòng?”

Trần Mộng Dao nghẹn lời, ngờ ngợ nhận ra thái độ Trương Chú tối nay không có ý tốt, băn khoăn có nên tiếp tục đào sâu chủ đề này không.

Rõ ràng cô tới để hỏi Trương Chú tại sao không tặng hoa, rõ ràng là để bật đèn xanh tỏ ý cậu có thể tiến thêm một bước, nhưng tại sao bây giờ cô mới là người lo lắng thấp thỏm? Đôi khi cô rất ghét dáng vẻ bất cần này của Trương Chú, vì nhìn không thấu, không dễ điều khiển.

Sau cùng cô vẫn quyết định tạm lui một bước, đồng thời đổi sang vẻ bất cần giống vậy, nói với giọng điệu “cậu đúng là không biết nói đùa”: “Trương Chú, thế bây giờ cậu đang làm cái gì?”

Đột nhiên Trương Chú không biết nên nói gì. Cậu không giỏi xử lý tình huống này.

Bình thường thì chỉ cần là bạn cậu, bất kể nam nữ, thái độ của cậu đều không khác là mấy. Nhưng về mặt lời nói thì với con gái, cậu sẽ lựa lời khách sáo hơn, dầu thi thoảng cũng châm chọc đôi câu, nhưng sẽ không thẳng thừng hẳn ra như với bọn con trai.

Nên bây giờ trong cuộc đối thoại gần như “ngửa bài” này, cậu không thật chắc chắn bước tiếp theo nên hành động ra sao. Cậu chưa bao giờ nói chuyện một cách sâu sắc rạch ròi với con gái, nói nhẹ thì sợ vô dụng, nói nặng lại sợ đối phương tổn thương!

Quả thật khó xử!

Xưa giờ cậu chưa từng để ý điều tiếng đồn thổi, vì chúng chưa từng gây cho cậu ảnh hưởng trong thực tế. Hơn nữa, một vài điều nếu thẳng thừng phản bác trước mọi người sẽ khiến bên nữ phải khó xử. Ảnh hưởng này không là gì với cậu, không có nghĩa với con gái cũng thế. Vì vậy trước những lời đồn, cậu chọn cách lờ đi như không thấy.

Nhưng tới giờ thì lời đồn đã bị phóng đại quá mức rồi. Nếu cứ để mặc, cậu sẽ thành Don Juan hiện đại mất.

Đời là bể khổ cớ gì phải làm Don Juan, cậu thà đi lấy kinh còn hơn.

"Trần Mộng Dao, mình từng nói với cậu là mình thích cậu, muốn theo đuổi cậu chưa?" Trương Chú ngần ngừ rất lâu, cuối cùng vẫn chọn cách nói thẳng.

Trần Mộng Dao ngẩn người, hỏi lại: "Cậu muốn nói gì?" Quả thực chưa từng, tính cách như cậu thì thích là sẽ hành động ngay, nói những lời như thế mới là không đúng với tính cậu.

Trương Chú uốn lưỡi ba lần, nói tiếp: "Thứ nhất, mình không thích cậu, vậy nên không có chuyện ghen tuông;

"Thứ hai, mình không biết tin đồn mình đã theo đuổi cậu từ thời cấp hai từ đâu ra, nếu cậu thấy bị làm phiền, vậy mình xin lỗi trước. Nếu cậu vui vì lời đồn này, thì mình cũng sẽ không làm cậu mất mặt. Nhưng chúng ta cần làm rõ thật giả chuyện này, thời cấp hai bọn mình không hề quen biết, có đúng không?

"Thứ ba, cậu hát rất hay, chúc cậu trở thành ngôi sao lớn, tới khi đó mình có thể làm fan cậu, nhưng chuyện này với chuyện mình thích cậu là hai chuyện hoàn toàn khác nhau;

"Thứ tư, lúc đó sở dĩ mình tặng hoa cho cậu, là vì cậu nói có người tặng hoa thì buổi diễn mới được coi là thành công. Chị

mình cũng từng nói vậy, mình cảm thấy rất có lý. Hoa mao lương là loài hoa chị mình rất thích, mình nghĩ nữ giới chắc cũng tương tự nhau, mà mình thấy cậu cũng rất thích nó. Hoa đó còn đắt, chí ít thì với mình là rất đắt, cũng không coi như hạ thấp cậu, có đúng không? Mà bây giờ cậu đã có nhiều người để lựa chọn như vậy, đã rất thành công rồi, thiếu mình cũng không sao cả;

"Thứ năm, mình cảm thấy dạo này lời đồn bắt đầu đi quá, nên lần này không tặng hoa để tránh gây ra hiểu lầm không đáng có. Cậu chỉ vì mấy câu hỏi của bạn mà đêm hôm chặn mình ở đây? Mình nhất thiết phải tặng hoa cho cậu mới được? Mình thực sự nghèo lắm đó!

"Thứ sáu…"

Cậu tập trung đếm số, không nhận ra sắc mặt cô bạn đối diện đã sầm sịt mây đen, đôi tay siết chặt thành đấm, đang run lên nhè nhẹ.

"Đủ rồi, dừng ngay!" Trần Mộng Dao gằn giọng quát. Từ đoạn "thời cấp hai bọn mình không hề quen biết, có đúng không" là cô đã không nghe nổi rồi.

Còn có đúng không?

Đúng thế quái nào được.

Còn thứ nhất thứ hai thứ ba thứ sáu? Ăn nói trơn tru như vậy sao không đi học phát thanh đi?!

Trương Chú nhìn lên, im lặng ngậm miệng.

Ghét thật, ghét nhất là ngửa bài, chẳng bằng đi bán bánh rán.

"Ý của cậu là cậu chưa từng thích mình?" Nghe giọng Trần

Mộng Dao vẫn cao ngạo hệt như bình thường, dường những lời của Trương Chú ban nãy không hề khiến lòng cô dậy sóng, và cô thì chỉ là một con thiên nga kiêu ngạo, chất vấn những du khách bên bờ sao chỉ chụp hình mà không ném đồ ăn.

“Đúng vậy!” Trương Chú gật đầu, không hiểu tại sao Trần Mộng Dao bỗng cố chấp như vậy, “Đằng nào cậu cũng không thích mình, việc gì phải để ý chuyện đấy? Hay là đại minh tinh chính là người như thế, cứ muốn tất cả mọi người đều phải thích mình?”

Trần Mộng Dao nói: “Các bạn đều nói trước mặt cậu mình quá kiểu cách, có phải thế không?”

Trương Chú ngơ ngác: “Gì cơ?”

“Vậy nếu mình nói, bọn mình hẹn hò đi, cậu còn nói là không thích mình không?” Trần Mộng Dao hít thật sâu.

Lô-gíc kiểu gì vậy? Trương Chú quay đi, hơi khó hiểu, “Không phải cậu theo đuổi Lư Hựu Trạch à? Sao vậy, biết đằng nào cậu ta cũng ra nước ngoài nên vội tìm cái lốp dự phòng?”

“Mình…” Trần Mộng Dao bỗng nghẹn lời, “Mình không theo đuổi cậu ấy, lúc trước vì vậy mà cậu khó chịu với cậu ấy, mình cũng biết… Ôi, tóm lại đây là hai việc khác nhau, mà đã qua hết rồi, rốt cuộc cậu có muốn hẹn hò với mình không?”

Trương Chú không hiểu gì cả, “Tại sao mình phải hẹn hò với cậu? Mà không, khoan đã, mình khó chịu với cậu ta không phải vì cậu theo đuổi cậu ta, mà là vì cậu ta chọc mình, hiểu chứ?”

Trần Mộng Dao hỏi lại: “Câu thật sự không thích mình ư?”

Trương Chú nhún vai, “Đúng vậy, còn cần chứng minh nữa sao?” Thế thì chẳng phải chỉ khiến cậu tổn thương?

Nhân cái nhún vai của cậu, Trần Mộng Dao bỗng nhiên tới gần, trông như sắp lao vào vòng tay cậu.

Trương Chú nhanh mắt, cũng nhanh tay nắm lấy vai bạn đẩy ra, trong đầu lúc này đã cạn văn mẫu, không kịp uốn lưỡi chuẩn bị mà bật thốt: “Mình mộng tinh cũng chưa từng mơ thấy cậu, cậu nói sao?”

“…”

Trần Mộng Dao sững ra như trời trồng. Bầu không khí lặng im như đã chết.

Gió đêm đu đưa qua hàng long não, thổi tán cây sàn sạt vang.

“Mẹ kiếp, cậu có thấy tởm không? Mình nghe người ta đồn lố lắm rồi, đến mình nghe cũng sợ. Mình còn muốn làm bạn, nếu cậu thích mình thật thì chúng ta không thể làm bạn bè được nữa,” Trần Mộng Dao lùi lại hai bước, khoanh tay, gương mặt đã đổi sang vẻ hờ hững, “Được rồi, thế thì không sao rồi.”

Trương Chú:?

Chuyện trò đến đây, thực ra trong lòng Trương Chú đã tự hiểu. Cô nàng đã chạy tới tận đây để chất vấn, cậu còn có gì mà chưa rõ nữa? Nhưng nếu bên nữ lựa chọn lui một bước để giữ lòng tự trọng, cậu cũng không cần làm cho ra ngô ra khoai để mà tổn thương kiêu ngạo của người ta.

Lúc trước Ngô Bằng Trình từng nói, con người Trần Mộng Dao rất nặng hư vinh, bất kể về mặt vật chất hay tinh thần, cụ thể vừa thích tiền vừa thích được nhiều người vây quanh. Cậu không có ý kiến về việc này, vì con người ai chẳng có chút hư vinh, đánh giá con gái như vậy thì hơi quá.

Ưa thể diện thôi mà, kệ đi vậy.

“Mình đi đây.” Trần Mộng Dao bình thản quay đi, vẫy tay bảo.

Trương Chú đứng yên tại chỗ hứng gió thổi. Cậu nhìn qua màn hình điện thoại, đã gần 10 giờ rồi.

Thảo nào đồ thỏ đế kia đi ra từ trong khu dân cư.

—

Lần thi tháng đầu tiên đã sắp đến. Lần kiểm tra này có ý nghĩa quan trọng với Thịnh Hạ hơn hẳn với các bạn.

Nó có thể kiểm tra mức độ thích ứng của cô ở trung học phụ thuộc.

Một tuần trước kì thi, Thịnh Hạ học như quên ăn quên ngủ, tối nào cũng ôn luyện tới khuya, Vương Liên Hoa lên giục mấy lần mới chịu đi ngủ, mà ngủ rồi cũng mơ thấy toàn là đề thi vây quanh khiến cô phát rồ dại.

Ban ngày, để tránh buồn ngủ, Thịnh Hạ pha trà uống cho tỉnh táo.

Cô thích mùi của trà hoa nhài, vì vậy mang một ít tới trường để pha. Trà cứ bỏ ngâm là hương thoảng khắp lớp học, Phó Tiệp đang dạy cũng đi tới trước bàn, hỏi là trà gì.

Thịnh Hạ cũng không rõ lắm, chỉ nói: “Trà nhà em mua, em cũng không biết.”

Phó Tiệp khen: “Hoa nhài rất hợp với em, hương thơm nồng tỏa khắp vườn nhà, vừa thơm vừa trắng khen chẳng ngoa.”

Lời khen này quá thẳng thừng làm Thịnh Hạ thấy hơi ngại, nhìn

Phó Tiệp cười trừ. Bây giờ Thịnh Hạ đã không còn hở ra là đỏ mặt. Cô chỉ hơi ngại người lạ, đợi quen rồi sẽ tốt hơn.

Cách một lối đi, lời Phó Tiệp cứ thế bay vào tai Trương Chú. Trong trí cậu, ca từ của bài "Hoa nhài" ngân lên: Một đóa hoa nhài đẹp xiết bao, hương thơm nồng tỏa khắp vườn nhà, vừa thơm vừa trắng khen chẳng ngoa, để em tới hái một cành hoa, tặng cho nhà người ta…

Hương thơm nồng nàn, vừa trắng vừa thơm, cớ gì phải tặng cho nhà người ta?

Ca từ với lô-gíc quái lạ thật.

Bài này, ngu hết sức.

Kì thi quả như Tân Tiểu Hòa đã nói lúc trước, có hai dãy bàn chuyển ra hành lang, chỗ ngồi trong lớp được kéo giãn ra, thế là bắt đầu làm bài. Giáo viên cũng chỉ tới phát đề, sau đó thì bận lo việc riêng, không để tâm theo dõi sát, chỉ đến cuối giờ mới xuống thu bài, hoàn toàn theo phong cách nuôi thả.

Tốc độ sửa bài của giáo viên trung học phụ thuộc thì, nói không ngoa, sáng thi văn chiều thi toán, đến tối đã có đáp án cả hai môn, cán sự lớp đã có thể biết điểm số. Lư Hựu Trạch nói với Thịnh Hạ: "Môn văn cậu đứng nhất lớp mình."

Thịnh Hạ mừng rỡ: "Thật hả, mình tưởng sẽ tụt hạng chứ."

"Thật, cậu rất giỏi." Lư Hựu Trạch động viên.

Thịnh Hạ đáp lại bằng một nụ cười cảm kích, bỗng nhiên thấy thêm chút tự tin cả với những môn khác. Môn anh và tự nhiên hôm sau tâm trạng cô khá thoải mái, còn cảm thấy đề cũng không phải khó lắm. Trước khi thi cô đã cày mấy bộ đề biến thái của trường những năm trước, cảm thấy đề thi tháng chỉ được

tính là độ khó tầm trung.

Nhưng đến tiết tự học tối, tâm trạng cô như từ đỉnh tàu lượn siêu tốc, thoắt chốc lao xuống vực sâu.

Đã có điểm thi các môn, xếp hạng của khối cũng được công bố vào tiết tự học thứ hai. Tốc độ này, áp dụng nguyên tắc phản hồi tức thì vô cùng sâu sắc quán triệt.

Thịnh Hạ xếp hạng 43 toàn lớp, đứng thứ 9 từ dưới đếm lên, xếp hạng toàn khối trên một nghìn sáu trăm.

Xếp hạng trong lớp tăng được hai, ba hạng, nhưng xếp hạng toàn khối thì kém xa lúc trước.

Điều này nói rõ cô thích ứng với đề thi chung tốt hơn với đề riêng của trung học phụ thuộc. Điều này thoạt nghe thì là nửa vui nửa buồn, nhưng thực tế là một tin tức xấu. Đề riêng của trung học phụ thuộc có độ khó cao hơn đề chung, đây là điều được mọi người công nhận, rất nhiều thí sinh có đường dây sẽ tìm cách tuồn đề của trường cho các trung tâm dạy thêm bên ngoài.

Thịnh Hạ bước ra khỏi vùng an toàn khi trước, đột ngột bước vào vùng nguy hiểm hiện thực, ngã một cú đau điếng.

Cho dù đã chuẩn bị tâm lý sẵn, cô vẫn khó nén tâm trạng buồn phiền.

Chương trình học của trung học phụ thuộc đi nhanh hơn Nhị Trung chí ít là một học kì, đã dạy hết kiến thức lớp 12 ở kì sau lớp 11, lên 12 sẽ ôn tập nội dung cả năm học một lần vào kì học hè, đến khi chính thức khai giảng thì lại bắt đầu đợt ôn mới.

Vì vậy mà suốt kì nghỉ hè Thịnh Hạ phải cố học đuổi cho kịp tiến độ, thời gian học cả ngày vượt quá 12 giờ đồng hồ.

Từ khi tới trung học phụ thuộc, mức độ cố gắng của cô hơn xa thời còn học ở Nhị Trung, dù vậy cố gắng này vẫn chưa hề được thể hiện vào thành tích. Đặc biệt môn toán là môn được cô dành gần hết tâm sức để ôn luyện nhưng chỉ được có 91 điểm, suýt soát qua điểm đạt, xếp hạng thứ 6 từ dưới đếm lên.

Đây là trình độ thực tế cô thi được trong tình trạng hoàn toàn thả lỏng, còn nếu đang căng thẳng, không tưởng nỗi sẽ kém tới mức nào.

Chẳng lẽ cố gắng gần hai tháng trời chỉ mình cô thấy vậy?

Cô nhìn ống bút xinh xắn và những cây bút thủy tinh rực rỡ sắc màu.

Cô đúng là học sinh kém đồ dùng học tập nhiều.

Kết thúc tiết tự học thứ hai, Thịnh Hạ vẫn ngồi nhìn bài làm của mình, sửa những câu sai, không hề có ý rời đi. Hoặc nói cách khác, cô không hề biết là đã hết tiết, thậm chí không hề nghe thấy tiếng chuông reo.

Trương Chú nhận ra là cả buổi tối, hiếm có khi cô không uống ngụm nước nào, cũng chưa từng ra ngoài đi vệ sinh.

Cô giống hệt cái máy quét hình, chỉ biết cắm mặt vào bài thi rà đi rà lại, chỉ những khi giáo viên phân tích trên bảng mới ngẩng lên so sánh đáp án.

Cô không có biểu hiện gì quá gây chú ý, nhưng thế này đã đủ khác thường.

Tân Tiểu Hòa thì vẫn không nhận ra, chỉ để ý thấy Thịnh Hạ chưa về nhà nên hỏi: “Hạ Hạ, cậu định học tiết thứ ba luôn hả?”

Thịnh Hạ ngẩng đầu, “a” lên một tiếng, hình như bây giờ mới giật mình tỉnh khỏi thế giới riêng. Cô quay nhìn lớp học đã vắng nửa, “Ờ, mình phải về nhà rồi.”

Tân Tiểu Hòa nói: “Ừ, đừng để đến khi tối mịt, đường không còn ai thì sợ lắm. Cậu về đi, có bài mới phát mình sẽ lấy cả cho.”

“Ừ, cảm ơn nhé.”

“Khách sáo quá baby à!”

Thịnh Hạ dọn dẹp đồ đạc, đang định lấy bài thi mang về xem thì bỗng một cái tay duỗi dài cắt ngang lối đi đã rút mất.

Trương Chú nhìn bài làm của cô, ngẩng lên, “Hay mình giảng cho cậu?”

Làm gì vậy, lại cái ánh mắt thương hại như nhìn đồ ngốc này.

Thịnh Hạ muốn lấy bài thi về nhưng không giằng lại cậu, hít sâu nói: “Cảm ơn cậu, giờ thì không được, mình phải về nhà rồi.”

“Lát nữa mình đưa về.” Trương Chú nói.

Thịnh Hạ mở tròn mắt, bỗng cảm thấy xung quanh như yên tĩnh hẳn đi.

Cậu có biết mình đang nói gì không?

Chương 24

Trương Chú đưa bài thi môn văn của cậu sang, “Bài làm văn của mình tiến bộ hẳn, không thể cảm ơn cô giáo Thịnh?”

Thịnh Hạ liếc nhanh qua bài thi, 47 điểm.

Đây đã được coi là điểm cao. Lúc trước bài làm văn của cậu chỉ dưới 45 điểm đều đều, nên số điểm này giờ rất có ý nghĩa.

Dù vậy, số điểm này có can hệ gì tới cô, còn – cô giáo Thịnh? Cô chưa dạy cậu làm bài làm văn mà nhỉ?

Thịnh Hạ im lặng hồi lâu, Trương Chú đã có vẻ nóng ruột: “Thì Vương già chẳng bảo bù đắp lẫn nhau còn gì? Thế cậu đi mà bảo với Vương già, mình đã làm hết nghĩa vụ, là do cậu không thèm.”

Việc này…

Vương già nói vậy lúc nào? Chí ít là chưa từng nói với cô như thế.

Hầu Tuấn Kỳ quay đầu xuống nhìn Trương Chú với vẻ thích thú: Từ bao giờ mà Chú nghe lời vậy? Còn nữa, Vương già mà sẽ dùng thành ngữ kiểu như bù đắp lẫn nhau ư?

Các bạn nghe lời “giải thích” của Trương Chú, ý muốn hóng hớt bỗng chốc giảm hẳn, không nhìn họ nữa mà quay đi làm việc riêng.

Thịnh Hạ thở phào, đáp: “Mai đi được không, về muộn người nhà mình sẽ lo.”

Lý do của cô rất thuyết phục, lời nói mềm mỏng nhẹ nhàng, bỗng Trương Chú thấy như mình đang làm khó người ta. Vui vẻ giúp người hẳn không nên được đối xử như thế chứ?

Cậu xua tay, “Sao cũng được, thành tích của cậu mà, mình vội gì chứ?”

Thịnh Hạ cảm thấy câu “cảm ơn” nghẹn ở cuống họng, nhìn nét mặt không kiên nhẫn của cậu, làm thế nào vẫn không thể thốt ra thành lời. Cuối cùng chỉ mím môi, lại gật đầu, đoạn xách cặp đi ra khỏi lớp.

Cái mặt gì trông như bị hiếp bức vậy?

Trương Chú thôi nhìn, đập bài thi lên giá sách một cách bực dọc.

“Chú?” Hầu Tuấn Kỳ sà vào, nhìn bằng cái nhìn đểu giả, “Cậu làm sao thế?”

Trương Chú ngước lên, phát tín hiệu “liên quan quái gì tới cậu” rồi tiếp tục cúi đầu làm đề.

Hầu Tuấn Kỳ bị đe dọa còn cười tươi hơn, lầm bầm: “Thú vị thú vị.” Sau gáy bỗng bị cuốn vở nháp đập vào.

…

Đêm khuya, Thịnh Hạ trằn trọc trở mình, vẫn chưa biết nên báo lại thành tích ra sao. Nhà trường có hệ thống giám sát dành riêng cho phụ huynh, không biết Vương Liên Hoa đã lên xem chưa. Cứ nghĩ tới nét mặt ngao ngán muốn chỉ trích nhưng rồi kiềm lại của Vương Liên Hoa, Thịnh Hạ lại trở mình, mắt mở

thao láo, bèn bò dậy mở bài nghe anh văn ra tự thôi miên.

Nhưng chỉ phí công. Từ vựng tiếng anh vang lên bên tai, nhưng không một từ vào đầu nổi.

Thịnh Hạ hiểu nỗi trăn trở của Vương Liên Hoa, mẹ mong ba cô con gái đều có thể thành tài, độc lập, mạnh mẽ, mong các con có khả năng và can đảm để chống lại số mệnh. Nhưng đến bây giờ, chưa đứa con nào có thể thỏa mãn mong đợi của mẹ.

Thịnh Hạ có thành tích khá ổn, nhưng chỉ ở mức ổn mà thôi. Hơn nữa tính cô hiền lành, không biết tức giận, trông không có chính kiến;

Ngô Thu Tuyền thì là đứa mạnh mẽ, nhưng cứng quá hóa dở, học hành thì như mớ bòng bong;

Trịnh Đông Ninh càng khỏi phải nói, có thể lớn lên khỏe mạnh, khôi phục năng lực giao tiếp bình thường là đã lạy trời lạy phật…

Thịnh Hạ nhớ hồi bé, mỗi lần tan học về nhà nếu không luyện đàn thì cũng rèn thư pháp, nếu không học công thức thì cũng tụng thơ cổ, cả khi bị phạt cũng không thoát liên can với việc học, ví dụ không tập đàn đàng hoàng, phải phạt đứng, lưng đeo giá chỉnh tư thế đứng trước ti vi, nhẩm theo những dòng cổ văn trên màn hình, đến khi học thuộc mới thôi.

Bây giờ nghĩ lại, việc này đã giúp môn văn của cô không ít thì nhiều. Nhưng lúc ấy thì chỉ thấy cực khổ.

Đứng lâu dần, giá gỗ sau lưng cấn vào cánh tay đau nhức, cô nức nở bật khóc, Vương Liên Hoa cũng ôm cô khóc cùng, nói mẹ cũng không muốn như vậy, Hạ Hạ nhất định phải giỏi hơn nữa, nếu không sau này sẽ hối hận giống mẹ…

Thịnh Hạ chỉ biết vừa nấc vừa nói con sai rồi, con sẽ cố gắng học, mẹ đừng khóc nữa.

Thịnh Hạ lại cầm cái điện thoại lên, mở khung trò chuyện với Thịnh Minh Phong. Mấy hôm nọ bố chuyển cho một nghìn tệ, cô không nhận, đã từ chối trả về.

Thịnh Minh Phong nhắn rằng: Đang mải học à? Đừng áp lực quá, cuối tuần hẹn bạn đi chơi cho khuây khỏa.

Thịnh Hạ gõ mấy chữ, nhưng nhìn thời gian rồi lại xóa đi, tắt máy, thả mình về trong bóng tối.

—

Hôm sau, cả một ngày chỉ có giải đề thi, Thịnh Hạ nghe mà nhức hết đầu.

Trong tiết văn, cô giáo đọc bài làm văn của Thịnh Hạ, phân tích như một bài văn mẫu điển hình, cuối cùng kết luận: "Bài làm văn của bạn Thịnh Hạ rất có ý nghĩa tham khảo, các em nên đọc và phân tích nhiều, chắc hẳn lúc trước Trương Chú cũng đã học được không ít nên bài làm văn lần này thi khá tốt. Học ở đây không phải bảo các em học cách dùng từ ghép câu, vì điều này không thể học trong thời gian ngắn, mà là học kết cấu, tư duy, và cách lựa chọn cái ý cốt lõi muốn biểu đạt. Các em…"

Thịnh Hạ cúi đầu tránh cái nhìn chú ý của các bạn, bỗng thấy một cục giấy ném lên trên bàn.

Cô ngoái sang nhìn, Trương Chú tay chống cằm, mày nhướng nhẹ.

Cô thả tay xuống bàn, mở tờ giấy.

Trương Chú trông bộ dạng lén la lén lút của cô, nhoẻn cười. Cái

động tác cúi đầu thõng lưng ấy, quả thật giấu đầu hở đuôi.

[Đỉnh vãi đỉnh vãi]

Trên mẩu giấy là bốn con chữ bay bổng.

Thịnh Hạ chau mày.

[Nói linh tinh.] Cô trả lời.

[Thế cậu với mình nói thử xem?] Cậu lại ném tờ giấy.

Giờ họ không ngồi cùng bàn, ném giấy cho nhau qua lối đi dễ bị lộ hơn trước rất nhiều. Thịnh Hạ không muốn trả lời, nhưng cái chân dài ngoằng của cậu đã cắt ngang lối đi, đập đập vào thanh để chân dưới ghế cô.

Thịnh Hạ quay sang nhìn, cậu nhìn lên giáo viên chăm chú, cái điệu tập trung nghe giảng…

Người này sao lại thế kia chứ?

Cô khẽ thở dài, chỉ có thể trả lời: [Tan học nói tiếp.]

Cô tưởng đến đây là xong, không ngờ cậu vẫn ném giấy sang, trên viết: [Đã rõ.]

Cậu đúng là nhàn rỗi sinh nông nỗi!

Thịnh Hạ vo tròn tờ giấy, ném vào túi rác riêng.

Chuông hết tiết vừa reo đã có mấy bạn vây quanh bàn Thịnh Hạ, muốn đọc bài làm văn của cô, đáng tiếc bài thi thì chỉ có một. Có bạn hỏi: “Thịnh Hạ, cậu còn giữ bài làm văn lúc trước không?”

Thịnh Hạ nghĩ ngợi, “Ở nhà hết rồi.”

“Thế lúc nào cậu mang lên cho bọn mình đọc thử nhé?”

“Được.” Thịnh Hạ nhận lời, vẫn thấy hơi ngại.

Hồi còn học ở Nhị Trung, bài làm văn của cô cũng được giáo viên khen là chỉ có trên trời, dưới đất không ai, nhưng không có bạn nào hỏi han hiếu học như vậy. Mà cô cũng chỉ biết viết, chứ nếu bảo phân tích giảng giải cho tỏ tường, thì thật không biết phải bắt đầu từ đâu.

Đám đông tụ tập đến tận khi chuông vào lớp sắp reo mới tản đi. Lư Hựu Trạch bàn sau vỗ nhẹ vai cô, “Thịnh Hạ, cho mình mượn bài của cậu xem nhé?”

“Được.”

Thịnh Hạ cầm bài thi lên, đang định đưa ra đằng sau bỗng có người nắm một góc bài thi giữ lại. Cô ngẩng đầu, nhìn thấy một gương mặt sáng sủa đang vênh lên một kiểu rất ngang.

Trương Chú nhìn cô, từ từ lên tiếng: “Không phải bảo hết tiết nói chuyện à?”

Thịnh Hạ: …

Cô liếc nhanh qua Lư Hựu Trạch. Lư Hựu Trạch ra vẻ thấu hiểu, “Cậu giảng cho cậu ấy trước đi, mình không vội.”

“Ừm.” Thịnh Hạ nhìn cậu cảm ơn, khi nhìn Trương Chú cái nhìn đã trở về hệt như bình thường, “Mình không biết giảng, chỉ biết viết thôi.”

Trương Chú cau mày, sao cứ với cậu là cô lại trưng ra cái vẻ mặt như bị hiếp bức này? Chẳng phải mới nãy hãy còn mắt mày tình tứ lắm?

“Lúc trước giảng bài phát biểu chẳng phải giảng rất tốt còn gì?” Trương Chú ngồi xuống, nhìn cô hỏi.

Thi thoảng có mấy bạn đi qua lối đi, cắt ngang cái nhìn giao nhau của đôi bạn. Những khi ấy Trương Chú lại vẹo cổ đổi góc nhìn, không bỏ qua biểu cảm của cô một lúc nào.

Thịnh Hạ nói: “Khả năng tư duy tự học của cậu rất tốt, hay cậu tự đọc trước đi.”

Lần này cô nói thật. Tối qua cô có liếc sơ bài làm văn của cậu, quả thực tiến bộ rất lớn, chí ít đã thoát được bố cục ba phần năm đoạn đậm chất quy phạm lý thuyết, cách dùng từ viết câu cũng không còn cứng nhắc rập khuôn.

Cô nhớ tới tiết làm văn khi trước, cậu đã đọc bài làm văn của cô rất lâu, nghĩ ắt là đang phân tích mạch văn cũng như lô-gíc lý luận.

Không thể không nói, kể cả ở môn văn là môn học rất cần tích lũy này, cậu vẫn tự có một cách học riêng.

Học một biết mười.

Đây chính là năng khiếu.

“Cậu đang khen mình đấy à?” Trương Chú hỏi.

Thịnh Hạ ngẩn người, cậu tổ lái giỏi thật. Cô ngờ ngợ gật đầu, “Ừm.”

“Được,” Trương Chú vơ lấy bài thi của thi, bỗng có vẻ như rất dễ bảo, “Mình đọc thử xem.”

Thịnh Hạ thở dài một cách kín đáo.

Cậu đọc một lần đọc hết cả ngày, đến tiết tự học tối vẫn chưa trả cho cô, làm Lư Hựu Trạch phải ngồi đợi mãi.

Thịnh Hạ: “Cậu đọc xong chưa?”

Trương Chú: “Mình phân tích chút nữa đã.”

Bế tắc.

Giờ tự học tối sau kiểm tra, tất nhiên là tiết mục Tâm sự tuổi hồng của Vương Duy. Thịnh Hạ lại là con tốt đầu tiên bị gọi ra. Lần này lớp học cũng có vài tiếng rỉ tai nho nhỏ.

Hình như Vương già quan tâm bạn học mới một cách khác thường.

Thịnh Hạ cũng khá thấp thỏm. Cô biết Vương Duy muốn nói gì, nhưng cô chưa nghĩ ra nên trả lời ra sao.

Không ngoài dự đoán, Vương Duy loanh quanh dạo đầu một chập, an ủi cô mới tới nên chưa quen nhịp, thành tích hơi lên xuống âu rất bình thường, lúc này đừng quá lo lắng mà nên từ từ điều chỉnh. Sau đó thầy bắt đầu bẻ lái, vế sau “tuy nhiên” thì là những lời kiểu thời gian gấp rút, phải tự tìm cách thích nghi với thầy cô và lớp học.

Từ đầu đến cuối Thịnh Hạ chỉ chăm chăm gật đầu, không hé nửa câu.

Vương Duy hỏi: “Em cảm thấy việc khó nhất trong học tập là gì, có thể kể với thầy.”

Nếu nói không có thì lại có vẻ đối phó quá, nhìn là thấy ngay. Dầu Vương Duy không biết nói hoa mỹ, chỉ loanh quanh mấy chữ nghĩa thường thường, nhưng sự quan tâm của thầy là thật.

Thịnh Hạ nghĩ một lúc, trả lời: “Rất nhiều câu, rõ ràng vẫn là dạng đề đấy, chỉ thay lời giải, thay đáp án nhưng vẫn làm sai, không biết khắc phục thế nào…”

“Vậy thì,” Vương Duy vuốt cằm, ngẫm ngợi đôi giây rồi hỏi, “Bình thường em có soạn vở chữa lỗi sai không?”

“Có ạ.”

“Tí nữa đưa thầy xem thử, soạn vở chữa lỗi cũng phải đúng cách, không phải chỉ chép vào là xong,” Đang nói thì hình như nghĩ tới điều gì, Vương Duy nói, “Hay là em hỏi thử bạn Trương Chú, vở chữa lỗi sai của em ấy soạn rất tốt, vở chữa lỗi soạn năm lớp 11 cũng đã mang bán cho cửa hàng văn phòng phẩm ở cửa bắc trường, in lại bán cho các em lớp dưới, đắt như tôm tươi…”

Nói đến đây, Vương Duy cười cười, “Thằng nhóc này, thật là chẳng biết phải nhận xét thế nào nữa.”

Cảm thán xong thầy lại quay về chuyện chính, “Cuốn vở chữa lỗi sai đó của em ấy cả khối 11 hầu như ai cũng có một quyển, đắt khách như vậy, bán được không ít đâu.”

Thịnh Hạ nghe mà mặt trắng tái.

Vở, chữa, lỗi, sai? Thứ cậu in bán, là vở chữa lỗi sai!

Chứ không phải… gì gì kia sao?

Vương Duy trông dáng vẻ cô như nghĩ ngợi rất lung, bừng hiểu, đúng là thằng ranh Trương Chú kia không mấy thân thiết với con gái. Vương Duy nói thật chân thành: “Em đừng sợ, có câu học thầy không tày học bạn, có gì không hiểu em cứ hỏi em ấy, nếu em ấy không chỉ thì cứ bảo thầy, thầy sẽ phê bình thật nghiêm!”

“Dạ, em cảm ơn thầy.”

“Ừm, em vào lớp đi, gọi Trương Chú ra cho thầy.”

Thịnh Hạ ngồi về chỗ mà hồn vía đã lên mây, thều thào:
“Trương Chú…”

Sao nghe cái giọng tâm sự chất chồng thế này?

Trương Chú cau mày ngẩng lên.

“Thầy gọi cậu.”

“Ờ.” Trương Chú nhìn cô một cái ngờ vực, ra khỏi lớp.

Cả lớp đã miễn dịch với trật tự quen thuộc này, tuy vậy biểu hiện của Thịnh Hạ thì thật đáng để suy ngẫm, ai nhiều chuyện đã bắt đầu đoán già đoán non.

“Lúc trước cậu bảo Trương Chú đang cưa Thịnh Hạ, không biết phải thật không?”

“Trông Vương Duy nhọc lòng vậy, thì giống lắm.”

“Hạt giống trạng nguyên mà, không lo sao được?”

“Thế thì cũng tội Thịnh Hạ, không dưng vạ lây.”

“Ai chủ động còn chưa chắc đâu? Trương Chú chẳng vẫn theo đuổi Trần Mộng Dao còn gì?”

“Có khi chán rồi thì sao, cỏ gần hang chẳng thích hơn à?”

“Phức tạp.”

“Thú vị.”

Thứ cậu bán, là vở chữa lỗi sai ư?

Một cuốn vở chữa lỗi sai, mà có giá tới mấy trăm tệ?

Điều này đã vượt quá nhận biết của cô "học sinh kém đồ dùng học tập nhiều" như Thịnh Hạ.

Nếu là như vậy – cô đã hiểu lầm cậu hoàn toàn.

Nếu vậy, khi nhận cuốn sách luật kia, cảm xúc của cậu sẽ như thế nào?

Nín lặng, bàng hoàng, tức tối, hay là ném ngay đi như ném một món quà trêu ác ý?

Cô không nghĩ ra nổi.

Thịnh Hạ đỡ trán ngồi mất hồn.

"Hạ Hạ, cậu sao vậy, Vương Duy đã nói cái gì?" Tân Tiểu Hòa thấy sắc mặt cô hơi nhợt nhạt, hỏi han.

Thịnh Hạ ngẩng lên, hoàn hồn, "Không, không có gì."

Thấy Tân Tiểu Hòa vẫn có vẻ ngờ vực, Thịnh Hạ bổ sung: "Thầy bảo mình hỏi bài Trương Chú nhiều hơn."

"À ~" Tân Tiểu Hòa hiểu ra, "Ôi cậu đừng sợ, Trương Chú hơi ngang tí nhưng không chấp nhặt ai bao giờ, tại cái mặt lúc nào cũng vậy chứ thực ra không đáng sợ đâu, nếu có hỏi gì, biết là cậu ta nói hết đó."

Có lẽ là nhận ra mình đang khen Trương Chú, Tân Tiểu Hòa le lưỡi, "Không sao đâu."

“Ừm.” Thịnh Hạ gật đầu.

Quả là cô lòng dạ tiểu nhân, tự ý gán cho bạn tội lỗi như vậy.

Một cảm xúc hổ thẹn chưa từng có dâng ngập cõi lòng Thịnh Hạ.

Vương Duy và Trương Chú trao đổi rất lâu, đến tận khi chuông hết tiết reo, Trương Chú mới về lớp. Trông cậu không có biểu cảm gì khác lạ mà vẫn một vẻ nhàn nhã bất cần thường ngày, chỉ là nói nhiều nên khô miệng, vừa vào lớp đã vơ nước tu ừng ực.

Thịnh Hạ rời mắt khỏi trái cổ trượt lên xuống của cậu, gọi cậu: “Trương Chú.”

Trương Chú đặt cốc nước xuống, vừa nuốt nước vừa đáp không rõ tiếng: “Ừ?”

“Mình xin lỗi.” Cô nói.

Trương Chú: …?

Các bạn:???!!!

Chương 25

Thịnh Hạ nuốt một ngụm nước bọt, nhìn vào ánh mắt thoáng ngạc nhiên của cậu, do dự một lúc rồi nói: “Mình, mình muốn lấy lại bài làm văn.”

Trương Chú bật cười, nhìn gương mặt trắng trẻo của cô ửng lên, chợt rất muốn thò tay ra bẻo.

Các bạn: … Hầy, cứ tưởng có chuyện gì.

Trương Chú lật tìm bài làm văn của cô đưa trả, “Lấy bài thi của mình lại thì có gì phải xin lỗi?”

Thịnh Hạ lẩn tránh cái nhìn ngờ vực của cậu. Cô cũng không muốn như vậy, nhưng cô thực sự rất muốn nói một câu xin lỗi vì sự lỗ mãng và thiển cận của mình.

Cô chỉ có thể tự an ủi mình như thế. Rằng cô đã xin lỗi, và cậu cũng đã nhận lời.

“Thầy Vương nói phải giúp đỡ lẫn nhau, nếu cậu còn cần, mình sẽ về soạn lại rồi đưa cậu.” Cô nhận lại bài thi, nhỏ giọng tiếp.

“Thầy Vương?” Trương Chú lặp lại danh xưng này một lần, lại cười lên, “Suýt nữa không nghĩ ra là ai.”

Cả A6, khi nói chuyện riêng không ai gọi Vương Duy bằng danh xưng đúng đắn.

Thịnh Hạ không nói gì, bắt đầu thu dọn vở viết văn.

Cậu có thể đừng cười như thế được không? Tiếng nào tiếng nấy đều lộ rõ cái ngang tàng, mỗi một âm tiết bật qua khoang mũi lại kéo theo tiếng hậm hừ từ cổ họng, rất ngắn, rất nhẹ, cọ qua cõi lòng rung rinh.

Hết tiết tự học, Thịnh Hạ ghé cửa hàng văn phòng phẩm ở cửa bắc mua một cuốn vở chữa lỗi sai của Trương Chú. Một cuốn 50 tệ, Vương Duy nói hầu như cả khối 11 ai cũng có một cuốn. Từ đó tính ra, mấy trăm tệ chủ tiệm trả cho Trương Chú còn là ít.

Về đến nhà, Vương Liên Hoa đang ngồi đợi trong phòng khách như thường lệ, còn làm sẵn một bát canh trứng làm bữa khuya cho cô.

“Mẹ, có thành tích thi tháng rồi.” Thịnh Hạ bưng bát nói.

Vương Liên Hoa gật đầu, “Mẹ coi trên hệ thống của trường rồi.”

Thịnh Hạ không đọc ra cảm xúc gì từ nét mặt mẹ, chỉ “ừ” một tiếng.

Ăn xong bữa khuya, Thịnh Hạ nói: “Con đi học đây.”

“Hạ Hạ.” Vương Liên Hoa gọi cô lại.

Thịnh Hạ ngồi về chỗ, chờ nghe phản ứng của mẹ.

Vương Liên Hoa thở một hơi dài, “Chương trình học trên lớp thì mẹ không giúp được, con thấy, có cần tìm một trung tâm đi học theem không?”

Trước đây Vương Liên Hoa chưa bao giờ hỏi ý cô những chuyện như vậy mà luôn tự ý quyết định. Có lẽ vì đã nhìn thấy sự cố gắng của cô dạo gần đây, biết vấn đề không do thái độ mà nằm ở

năng lực, có nói nhiều hơn cũng chỉ được đến thế.

Cái nhìn chán nản của mẹ khiến cõi lòng Thịnh Hạ nhoi nhói, cố hít ngược trở vào, “Mẹ, con cảm thấy bây giờ thời gian không đủ dùng, nếu đi học thêm, có phải thời gian sẽ…”

“Thế con có cách nào, có biện pháp nào không?” Vương Liên Hoa nói, “Nếu giờ không tranh thủ, lúc sau việc học sẽ còn bị động hơn.”

Thịnh Hạ nghèn nghẹn ở họng, “Con lấy được vở chữa lỗi sai của bạn đứng nhất rồi, con sẽ cố gắng học.”

“Có tác dụng không?” Vương Liên Hoa sốt ruột hỏi.

“Con cũng không biết.” Thịnh Hạ chỉ cảm thấy bất lực. Cô không thể nói chắc chắn về một điều chưa biết.

Vương Liên Hoa lo lắng không nguôi, dù vậy vẫn không tiện nói nhiều, cuối cùng quyết định: “Vậy thì để xem lần kiểm tra tiếp theo thế nào. Nếu vẫn không được, thì phải mau đi học thêm, không còn nhiều thời gian nữa.”

“Vâng.”

“Con ngoan.”

“Mẹ, con đi học đây.”

“Ừ, đi đi, đừng thức khuya quá.”

“Dạ.”

Đêm nay Thịnh Hạ thức đến hai giờ đêm chưa ngủ, đọc đi đọc lại vở chữa lỗi sai của Trương Chú.

—

Sau thi tháng là kì nghỉ kết hợp trung thu và quốc khánh. Trung học phụ thuộc vẫn kế hoạch cũ: Tổ chức "tự học" tập trung, ai thích thì tới.

Tất nhiên là Thịnh Hạ tới đều đặn mỗi ngày, Thịnh Minh Phong muốn chở con gái ra ngoài ăn cơm cũng bị cô từ chối.

Vương Liên Hoa nói, thời gian của cô không còn nhiều.

Chữ số đỏ chói trên cuốn lịch đếm ngược cũng nhắc nhở cô như thế.

Cơm trưa trong kì nghỉ, quán ăn tặng thêm bánh trung thu cho thực khách. Người ăn trong quán không nhiều, các thực khách cùng nhau cảm ơn chị chủ, không khí hệt một buổi đoàn viên.

Thịnh Hạ ngồi giữa Trương Chú và Hầu Tuấn Kỳ, im lặng ăn cơm.

Cô đã quen với kiểu sắp xếp chỗ ngồi này, nên không còn cố gắng ăn thật nhanh như lúc trước. Hầu Tuấn Kỳ biết cô không thích nói chuyện trong lúc ăn nên cũng không cố ý kéo cô vào câu chuyện nữa.

Thường thì cô chỉ ngồi nghe hai cậu nói chuyện.

"Chú, tí ra tạp hóa không?" Hầu Tuấn Kỳ hỏi.

Trương Chú: "Không đi."

Hầu Tuấn Kỳ: "Thèm nước ngọt quá, đã có bánh trung thu rồi, ăn không khô khan lắm."

Trương Chú: "Há, uống canh không được à?"

“Không phải chứ Chú, lần trước cậu bảo cai nước ngọt với đồ ăn vặt là nói thật đấy hả? Mình không tin, cái tật nghiện kẹo của cậu…”

“Thật.” Trương Chú từ tốn đáp.

Hầu Tuấn Kỳ cảm thấy việc này không cần thiết, “Nhưng cũng đâu tiết kiệm được mấy đồng?”

Trương Chú: “Được đồng nào hay đồng đấy.”

Hầu Tuấn Kỳ liếc nhanh qua Trương Tô Cẩn, thấy chị không ở gần, hạ giọng kề sát vào Trương Chú, “Cậu định mua sợi dây chuyền đó thật? Móa, đắt lắm đấy!”

Trương Chú liếc cậu chàng một cái, không trả lời, tập trung ăn cơm.

Hầu Tuấn Kỳ lại liếc sang Thịnh Hạ, hình như bấy mới nhận ra là đang có người ngoài, bèn ra dấu kéo khóa miệng rồi im thít.

Thịnh Hạ thấy hơi khó xử.

Tại sao không thể cứ coi như cô không tồn tại? Thì thà thì thầm nói được nửa rồi mới nhớ phải đề phòng cô, thế ổn thật chứ?

Dù vậy, cô tìm lại hình ảnh cậu ngậm kẹo mỗi buổi tự học, hình như cậu thật sự thích ăn kẹo. Nước ngọt còn hơn thế. Trên bàn cậu lúc nào cũng có nước ngọt, gần như mỗi ngày một lon, chứ không thích uống nước thường.

Còn gần đây, thì hình như chỉ có nước lọc.

Để mua dây chuyền cho cô gái mình thầm thích nên mới phải cai ăn vặt, cai nước ngọt dành tiền? Quả thật không dễ dàng.

Nhớ lại hiểu lầm lúc trước của mình, Thịnh Hạ đã nghĩ ra cách bù đắp.

—

Mấy ngày liền, lúc nào trong ngăn bàn Trương Chú cũng để sẵn kẹo mút và nước ngọt.

Kẹo là kẹo Fumiya bình thường cậu chẳng dám bỏ tiền mua, nước ngọt thì đủ hiệu đủ vị, cũng toàn những loại bình thường cậu thích. Đều đặn mỗi ngày một gói kẹo và một lon nước ngọt.

Thoạt đầu Trương Chú tưởng là Hầu Tuấn Kỳ mua cho nên không nghĩ nhiều. Nhưng lâu dần cậu bắt đầu cảm thấy có gì đó sai sai, bèn hỏi Hầu Tuấn Kỳ: "Cậu thấy tội mình à?"

Hầu Tuấn Kỳ chẳng hiểu gì, "Gì cơ?"

Trương Chú lôi kẹo mút và nước ngọt trong ngăn bàn ra, "Hôm nay cho đồ ăn?"

Hầu Tuấn Kỳ càng ngơ ngác: "Hả?"

Với tính Hầu Tuấn Kỳ, nếu nói dối Trương Chú có thể nhận ra ngay, nhưng không phải cậu chàng thật?

"Không biết ai để, mình ăn mấy hôm rồi." Trương Chú nói.

Hầu Tuấn Kỳ ồ lên: "Móa, người yêu thầm cậu đó, huynh đệ!"

Trương Chú nghĩ một lúc, quả là chỉ có cách giải thích này. Cậu gật đầu: "Rắc rối."

Thịnh Hạ không nghe thấy cuộc đối thoại này. Bấy giờ cô đã đi lấy nước, khi trở về, Tân Tiểu Hòa níu tay cô ra chiều úp mở: "Ôi,

Trương Chú lại có người theo đuổi rồi.”

Thịnh Hạ không hứng thú với chuyện này lắm, dù vậy vẫn tiếp lời: “Vậy à?”

“Đúng! Còn ngốc nữa, ngày ngày mua đồ ăn cho Trương Chú nhưng Trương Chú thì chẳng biết cậu ta là ai, còn suýt tưởng là của Hầu Tuấn Kỳ cho ha ha ha ha ha ha!”

Thịnh Hạ: …

Ặc, chuyện này…

Ngày nào cô cũng mua đồ sẵn bỏ trong cặp, rồi lén để vào ngăn bàn cậu lúc mọi người đi ăn cơm, cô cũng có dễ gì?

Còn bị chê là ngốc.

Nhưng vậy cũng tốt, vì như vậy có phải cậu sẽ thấy dễ chịu hơn? Được yêu thích là một việc hạnh phúc biết mấy, cũng coi như cậu đã nhận lòng xin lỗi của cô.

Chỉ là mấy ngày sau đó, cô phát hiện Trương Chú không ăn những thứ cô lén cho cậu mà chất đầy lên bệ cửa sổ, chả biết là định làm gì.

Có phải cậu ăn ngấy rồi không?

Nhưng Thịnh Hạ cũng không nhớ cậu thích ăn gì, vì lúc trước chưa từng để ý quan sát. Hay là thử đổi sang thứ cô thích xem?

Mà cô cũng không định tặng cậu mãi, chỉ dự tính đến cuối tháng là thôi. Tính ra chỗ ấy cũng đáng giá mấy trăm tệ, có lẽ đã đủ bồi thường tổn thất tinh thần cho cậu rồi chăng?

—

Mùa hè ở Nam Lý nóng nực kéo dài, sang tháng Chín vẫn không một cơn gió mát mà giống hệt giữa hè.

Hội thao của trường đã sắp tới. Đến hẹn lại lên, cứ mỗi cuối tháng Mười, đầu tháng Mười một hàng năm, nhà trường lại tổ chức hội thao kéo dài ba ngày. Khối 12 không tham gia các mục thi đấu truyền thống, nhưng phải tham gia nghi thức khai mạc và trò chơi vận động tập thể nửa ngày cuối cùng.

“Chơi trò chơi vui lắm, có các trò như buộc chân chạy, chui bánh xe, tới lúc đó cậu khắc biết!” Tân Tiểu Hòa hào hứng giới thiệu.

Đây là lần đầu Thịnh Hạ biết tới điều này.

Trung học phụ thuộc không chỉ học giỏi mà chơi cũng giỏi.

“Ầy, Hạ Hạ,” Tân Tiểu Hòa ra chiều úp mở, “Mình nghe nói các thầy cô định cho cậu làm “mỹ nữ cầm biển” của lớp mình đó?”

Mỹ nữ cầm biển. Tuy rằng chưa từng nghe về danh xưng này, nhưng dựa trên nghĩa từ, Thịnh Hạ đoán là người cầm biển tên của mỗi lớp trong nghi thức khai mạc.

“Hả?” Thịnh Hạ khá ngạc nhiên, để một học sinh mới chuyển tới như cô ra cầm biển có ổn không?

“Chu Huyên Huyên nói vậy đó,” Tân Tiểu Hòa rỉ nhỏ vào tai, “Người cầm biển năm ngoái lớp mình là cậu ấy, vì cậu ấy là lớp phó văn nghệ, lớp mình thì không có lựa chọn nào nổi bật nên cứ thế chọn cậu ấy thôi. Hôm qua phòng bọn mình hỏi cậu ấy là năm nay cầm biển mặc lễ phục gì, cô ấy có vẻ không vui lắm, nói năm nay không làm nữa, Vương già nhắm cậu cho vị trí này rồi.”

Ra vậy.

Hồi ở Nhị Trung Thịnh Hạ cũng là người cầm biển, tuy thế không hiểu sao cứ cảm thấy cầm biển ở đây hơi khác, “Còn phải mặc lễ phục á?”

“Đương nhiên rồi! Nếu không sao gọi là mỹ nữ được! Đây không phải ganh đua cá nhân mà là vinh dự của cả lớp đó, ok? Có một mỹ nữ là cả lớp thơm lây! Cậu biết năm ngoái trông mặt bọn A4 vênh tận trời ấy!” Tân Tiểu Hòa hưng phấn lạ thường, “Năm nay lớp mình nở mặt rồi!”

A4, lớp của Trần Mộng Dao.

Chơi với Tân Tiểu Hòa lâu, Thịnh Hạ có thể đoán biết rất nhiều điều từ giọng điệu và cái cách bạn nói.

Ví dụ, khả năng cao bạn không thích Chu Huyên Huyên cùng phòng.

Ví dụ nữa, bạn rất mong đợi cô thành người cầm biển.

Bởi vậy, Thịnh Hạ đành nuốt câu “không làm có được không” trở vào.

Dẫu gì cũng mới là phỏng đoán, chứ chưa có thầy cô nào bảo cô vậy.

Trước kia mỗi lần hội thao đều sẽ thiết kế và in áo lớp. Áo lớp đa số là áo phông, chọn màu thống nhất, tự thiết kế vẽ hình rồi lên các trang thương mại đặt in là xong. Thịnh Hạ chỉ không ngờ áo lớp của A6 là do Trương Chú thiết kế.

“Áo năm ngoái cũng do cậu ta thiết kế. Cậu ta vẽ đẹp lắm.” Tân Tiểu Hòa nói vậy.

Thịnh Hạ thở dài, muốn hỏi ông trời rốt cuộc có đóng của cậu

cánh cửa sổ nào không, hay đã quên mà mở toang hết rồi?

—

Sau bữa cơm trưa, Trương Chú định về lớp vẽ hình áo lớp.

Hầu Tuấn Kỳ hỏi: “Không ngủ trưa à?”

“Ngủ gì mà ngủ, Vương già giục như cháy nhà, phiền.”

Vừa đặt chân vào cửa bắc, cả hai đã thấy Thịnh Hạ chạy xe ra khỏi cổng trường.

Hầu Tuấn Kỳ nói: “Mình cứ thấy lạ sao độ này ăn trưa không gặp tiểu Thịnh Hạ, hóa ra là còn ở trong lớp học tới tận giờ, chịu khó thật. Nhưng hình như lần trước cậu ấy thi không tốt thật?”

Trương Chú cười xòa, “Cậu còn tâm trạng lo cho người khác à, bản thân hạng mấy đếm ngược không tự biết?”

Hầu Tuấn Kỳ xua tay, “Hầy, mình thì chỉ thế thôi, đâu phải cậu không biết. Đằng nào mình cũng ra nước ngoài, có mỗi tiếng anh thôi mà đã đủ chết lên chết xuống. Đấy còn là ngại đội sổ toàn trường, làm mất mặt cậu mới cố học đó.”

Trương Chú: “Mình thì liên quan gì, cậu thích học không thì tùy, đừng làm mất mặt người trong nước là được.”

“Cậu đây đúng là lòng có nước có nhà, mắt nhìn khắp thế giới.” Hầu Tuấn Kỳ mỉa.

Về đến lớp, Hầu Tuấn Kỳ ngồi chỗ Thịnh Hạ vừa chơi game vừa chờ Trương Chú vẽ. Bỗng nghĩ tới điều gì, cậu chàng nói, “Ôi, Chú, nghe nói năm nay tiểu Thịnh Hạ cầm biển lớp mình đó. Cậu ấy cầm biển, cậu vẽ tranh, hai cậu song kiếm hợp bích, cân hết mọi việc rồi?”

Trương Chú giữ ghế cậu chàng, “Lúc có người thì bớt nói bậy, cậu ta dễ ngại thế nào cậu không thấy à?”

Hầu Tuấn Kỳ nghiêm mặt, “Không không, mình thề không làm vậy.” Chốc sau, hình như vỡ ra điều gì mà kệ cả cuộc game đến hồi cam go, đứng bật người dậy, “Chú, cậu không thích Thịnh Hạ đấy chứ?”

Lúc trước cậu chàng bàn tán Trần Mộng Dao nhưng Chú nào từng nhắc “nhẹ” như thế. Lại nghĩ, con người Trương Chú tuy nhìn như chẳng để tâm chuyện gì, thực chất thì đều rõ mười mươi. Cũng chính vì Trần Mộng Dao thích có tai tiếng với cậu, thế nên cậu không buồn bác bỏ nó.

Hầu Tuấn Kỳ đứng dậy, hông to làm bàn Thịnh Hạ rung lên, mấy cuốn vở rơi ra khỏi ngăn bàn.

Hầu Tuấn Kỳ đang định cúi xuống nhặt thì bỗng bị Trương Chú nắm cánh tay kéo sang một bên, mắt nhìn chằm chặp mấy cuốn vở. Chốc sau, cậu cúi xuống nhặt vở lên.

Trương Chú lật giở cuốn vở phô tô cậu rất quen, một vài hình ảnh vụt lướt qua đôi mắt:

Lúc ăn cơm Hầu Tuấn Kỳ nhắc chuyện cậu đang cai ăn vặt;

Độ này cô không đi ăn trưa đúng giờ mà luôn ở lại trong lớp rất lâu;

Đến chiều kiểu gì trong ngăn bàn cậu cũng “biến ra” đồ ăn vặt và nước ngọt;

Tối ấy sau khi nói chuyện với Vương già, cô chìm trong bàng hoàng lo nghĩ;

Sau đó Vương già gọi cậu ra, hỏi cậu soạn vở chữa lỗi sai như thế nào;

Khi về lớp nghe cô nói câu "xin lỗi" thật đường đột…

Ráp những dữ kiện này lại, cậu đã hiểu ra cớ sự. Phỏng chừng đã được Vương già cho biết thứ cậu bán không phải ấn phẩm đồi trụy? Còn lẳng lặng đi mua một cuốn để kiểm chứng. Chà, đúng là cẩn thận. Giờ thì chột dạ rồi? Áy náy rồi?

Bỗng cậu nở nụ cười.

Cậu liếc trông chỗ kẹo và nước ngọt bày trên bệ cửa sổ. Vốn tưởng là bạn lớp khác tặng nên không xé bao, để ra đó nhắc nhở cô bạn yêu thầm kia, rằng tấm lòng của cô nàng, cậu không hứng thú.

Không ngờ là kiệt tác của cô bồ tát này.

Giỏi thật, cũng rất giống cái điệu lén la lén lút của cô.

Hầu Tuấn Kỳ trông mà chẳng hiểu gì, "Sao vậy, Chú?"

Trương Chú cất cuốn vở của Thịnh Hạ về chỗ cũ, ngồi xuống chỗ mình, cúi xuống nhìn vào ngăn bàn. Quả nhiên trong ngăn bàn đã có đồ ăn vặt và nước uống.

Lần này không phải kẹo mút và nước ngọt.

Là một dây kẹo QQ và một lốc sữa Vượng Tử.

Hầu Tuấn Kỳ phì cười: "A ha ha ha cô nàng này muốn cậu ngọt chết luôn hả?"

Trương Chú cũng cười, xé một gói kẹo, nhón một viên thảy vào miệng, "Cách chết không tệ."

Chết vì ngọt.

—

Thứ Hai đổi chỗ ngồi, Trương Chú lại đảo về hàng ngoài cùng của tổ một. Sau đó, Thịnh Hạ nhìn thấy cậu cẩn thận dọn hết mớ đồ ăn vặt và nước ngọt trên bệ cửa sổ vào ngăn bàn, tiếp đó bê cả đồ cả bàn đi.

Cô cứ tưởng cậu sẽ vứt chúng luôn trên bệ cửa sổ.

Vậy thì khi cô chuyển tới sát cửa sổ, ngày ngày nhìn mớ đồ mình tặng sẽ xấu hổ không thở nổi.

Hơn nữa cô cũng đã thấy cậu ăn kẹo QQ và uống sữa Vượng Tử mình tặng.

Xem chừng là do lúc trước ăn kẹo mút nhiều đã ngấy, và cậu cũng khá thích những món cô thích đấy nhỉ.

Vậy thì tốt, không đến nỗi lãng phí.

Suốt ngày hôm nay cả lớp bàn tán chuyện mỹ nữ cầm biển, Thịnh Hạ nghe thấy hết, đang nghĩ đợi khi Vương Duy hỏi thì phải từ chối sao cho hợp lý.

Nhưng đến chiều họp lớp, Vương Duy chỉ thông báo: “Cả lớp đều biết đã sắp tới hội thao của trường, lớp ta chỉ cần có tham gia là được. Hầu Tuấn Kỳ, lên danh sách các trò chơi tập thể phối hợp, đăng ký danh sách tham gia sớm. Ngoài ra, người cầm biển của lớp ta năm nay sẽ là bạn Thịnh Hạ, có ai ý kiến gì không?”

“Không có!”

“Tốt!”

“Rất tốt rất tốt ạ!”

“Ủng hộ cả hai tay hai chân!”

Tiếng vỗ tay và tiếng hò hét nối tiếp nhau liên tục.

Thịnh Hạ: …?

Chẳng lẽ trước giờ chưa từng có ai từ chối ư? Tại sao lại đốt mất giai đoạn hỏi ý kiến của người trong cuộc vậy?

Không phải Thịnh Hạ khác người. Cô từng cầm biển cho lớp, khắc phục áp lực tâm lý khi bị nhiều người nhìn vào chỉ là chuyện nhỏ, rắc rối hơn cả là cầm biển tuy nhìn đơn giản, thực chất còn cần phải phối hợp sắp xếp đội hình, cầm biển thời gian dài, cánh tay sẽ ê mỏi tới tận mấy hôm sau.

Vả lại, ngay sau khi hội thao kết thúc chính là kì thi tháng lần thứ hai.

Đứa ngốc cô đây giờ không muốn tốn tâm trí vào bất cứ chuyện gì không phải học tập.

Cô đã bận lắm rồi.

Nhưng tình thế này, cô đã không có quyền từ chối.

Đành phải chấp nhận.

“Thịnh Hạ,” trên bục giảng, Vương Duy gọi bảo, “Có rỗi thì đi xem thử lễ phục, không biết đi xem ở đâu thì hỏi cô Phó, dự chi năm trăm, tìm được thì báo giá cho thầy.”

“Có mỗi năm trăm, keo thế!”

“Đúng đó, lễ phục lớp khác đẹp cực luôn, nhìn là biết giá cao ngất!”

Có người hóng chuyện không ngại chuyện to, hét lớn.

Vương Duy ném cho một cục phấn, “Ngân sách chung cả trường đều là năm trăm, phần vượt quá chỉ có thể tự trả. Tôi mà keo, đừng có bịa đặt!”

Cả lớp phá lên cười. Quả thật, có thiếu nữ nào không muốn xuất hiện thật lộng lẫy đâu? Năm ngoái những chuyện ganh đua nhan sắc, tự bỏ tiền đã có nhiều.

Thịnh Hạ gật đầu trước bao con mắt chằm chặp.

Rốt thì cũng chỉ phải tập hai ngày, tổng thể tương đối dễ, mà thành tích học tập cũng không thể tốt lên chỉ vì không tham gia hoạt động được. Nếu thật có ảnh hưởng tới việc học cũng chỉ do bản thân không đủ năng lực. Việc nên tới thì không ngăn được, Thịnh Hạ chỉ tự cảnh tỉnh bản thân đừng lo nghĩ quá.

Trước giờ tự học tối, mấy nữ sinh vây quanh bàn Thịnh Hạ líu ra líu ríu.

“Năm trăm thì mua được gì đâu, đi thuê cũng không thuê được đồ tốt.”

“Phải đó, lễ phục hàng chuẩn giờ đắt lắm!”

“Lễ phục của Chu Huyên Huyên năm ngoái bao nhiêu ấy nhỉ?”

“Tiền túi thêm một nghìn, mà chỉ thuê thôi.”

“Mình nghĩ lễ phục dạng váy tuyn sẽ rất hợp với Hạ Hạ.”

“Mình thì thấy sườn xám cũng rất tuyệt, lại ít người mặc.”

“Đánh bại Trần Mộng Dao! Xông lên!”

“Nói bé thôi, Chu Huyên Huyên hầm hầm suốt mấy hôm nay rồi.”

“Hả, kệ cậu ta, năm ngoái xin chụp cùng cậu ta mấy tấm mà cứ nhăn nhó khó chịu, mãi mới chịu chụp một tấm thì cũng chẳng thấy đăng ảnh với ai trong lớp lên, chỉ đăng mỗi ảnh chụp cùng Trần Mộng Dao, cái vẻ mặt vinh dự đấy thật không hiểu nổi. Bình thường cậu ta chơi với Trần Mộng Dao nên lúc nào mặt cũng vênh tận trời, mình chả ngứa mắt lâu rồi.”

“Cậu không sợ cậu ấy nghe à?”

“Sợ cái gì, mình thấy năm nay Trần Mộng Dao cũng chỉ có thế thôi, để Thịnh Hạ làm cậu ta lác mắt.”

“Nói chứ, cái danh hoa khôi của Trần Mộng Dao do ai phong vậy?”

“Không biết nữa, mọi người bảo thì biết vậy thôi.”

“Học sinh năng khiếu mà, hay xuất hiện trước đám đông nên được chú ý chăng?”

“Tin đồn với Trương Chú, Lư Hựu Trạch cũng là từ khóa gây chú ý nhỉ?”

“Ai mà biết.”

Thịnh Hạ bỗng thấy khó thở như ở giữa vòng xoay bát quái.

Nói thì không phải, không nói cũng không phải, chỉ biết cứng đơ ngồi nghe các bạn dìm người khác nâng mình lên, cảm thấy rất bứt rứt.

Cuối cùng chuông vào tiết đã cứu cô. Mọi người tản đi, Thịnh Hạ không giấu được vẻ mệt mỏi. Cô còn chưa biết nên kể chuyện này với Vương Liên Hoa thế nào. Chắc chắn mẹ sẽ sợ cô tham gia hoạt động mà phân tâm học tập.

Lo thật.

Đang định đưa tâm trí quay về bài học, cô bỗng nghe Lư Hựu Trạch bàn sau gọi "Thịnh Hạ".

Cô quay xuống: "Ừ?"

Lư Hựu Trạch: "Cậu ở khu Phỉ Thúy Lan Đình đúng không?"

Thịnh Hạ: "Ừm."

"Hình như buổi trưa mình thấy cậu," Lư Hựu Trạch nói, "Cậu đi chiếc xe điện màu trắng?"

Thịnh Hạ gật đầu, "Ừm."

"Thế đúng là cậu rồi, không ngờ bọn mình là hàng xóm. Cậu ở khu B à?"

Thịnh Hạ: "Ừ, trùng hợp vậy á?"

Lư Hựu Trạch nhoẻn cười, "Mình ở khu A, lúc đi qua ngã rẽ vào khu B thì thấy cậu. Cậu ở đó từ cấp hai đúng không?"

"Ừ."

"Mình cũng vậy, không ngờ lại chưa gặp mặt bao giờ."

Rốt thì cũng là khu quanh Bát Trung, nhà gần nhau là bình thường.

Khu B là nhà liền kề, khu A là biệt thự, hai khu tuy chỉ cách một bức tường nhưng lối vào và gara thì nằm trên hai con đường khác nhau, ở mấy năm không biết mặt nhau là bình thường.

“Hay thật.” Thịnh Hạ nói.

Lư Hựu Trạch cũng gật gù, “Nhà gần vậy mà sao vẫn ăn ngoài?”

Thịnh Hạ nói: “Nhà mình không nấu.”

“Ra vậy.”

Cuộc nói chuyện kết thúc ở đây.

Thịnh Hạ không ngờ là đến hôm sau, chủ đề tiếp tục được nối dài. Lư Hựu Trạch hỏi: “Thịnh Hạ, bố cậu là Thịnh Minh Phong hả?”

Thịnh Hạ sững người, không kịp trả lời ngay.

Lư Hựu Trạch thoáng ngần ngại, “Mình thấy rất trùng hợp nên tối qua về nhà có thuận miệng nhắc, không ngờ bố mình biết cậu. Tên cậu khá đặc biệt, bố cậu với bố mình cũng có quen biết sơ, nói lúc trước khi nhà cậu mua nhà, bố mình còn giảm giá cho một ít.”

“Vậy à?” Thịnh Hạ không giỏi nói những chủ đề kiểu này. Việc trong nhà trước giờ cô chưa từng hỏi, cũng không biết quá rõ.

Nói vậy nghĩa là, bố Lư Hựu Trạch là nhà thầu xây dựng Phỉ Thúy Lan Đình ư?

Nhà cậu từng giảm giá cho nhà cô, có phải cô nên nói một tiếng cảm ơn?

Chủ đề đi theo hướng hơi kì lạ, Thịnh Hạ lựa chọn im lặng là vàng.

“Cậu ở gần vậy, sao giờ tự học tối chỉ học hai tiết đã về nhà?” Lư Hựu Trạch hỏi.

Thịnh Hạ thật thà đáp: “Sợ tối.” Thực ra thì có đèn đường, không tối, chỉ là đêm khuya người xe thưa thớt, vắng tanh vắng lạnh.

“Mình thì đến hết tiết ba mới về, nếu cậu sợ tối, có thể về chung với mình.”

“Thật hả?” Thịnh Hạ mừng khôn kể xiết, cô đã luôn muốn học thêm một tiết từ lâu.

Lư Hựu Trạch gật đầu: “Đằng nào mình về một mình cũng chán. Chỉ là mình đi xe đạp, không nhanh bằng xe điện của cậu.”

Thịnh Hạ: “Mình chạy xe không nhanh đâu.”

“Được, thế sau này mình về chung.”

“Ừm!” Thịnh Hạ tiếp, “Vậy tối về mình sẽ dặn mẹ.”

Thế thì có phải chuyện cầm biển cũng sẽ dễ mở lời hơn?

—

Tối đến về nhà, Thịnh Hạ nghe Vương Liên Hoa đang nói chuyện với chủ nhiệm lớp của Ngô Thu Tuyền qua điện thoại, cô không tiện quấy rầy nên đành thôi.

Cứ thế để đến tận cuối tuần.

Trưa Chủ nhật, Thịnh Hạ về nhà ăn cơm, Ngô Thu Tuyền cũng có nhà, không khí trên bàn ăn không lấy gì làm vui vẻ. Thịnh Hạ

không hỏi nhiều, ngần ngừ một lúc rồi vẫn nhắc chuyện muốn học hết ba tiết tự học tối với Vương Liên Hoa.

Tất nhiên là Vương Liên Hoa đồng ý, dù vậy vẫn còn đôi chút băn khoăn, hỏi xa hỏi gần: "Bạn nam về cùng con, chỉ là bạn thôi đúng không?"

"Dạ."

"Thật chứ?"

Thịnh Hạ ngẩng lên, "Dạ, tên Lư Hựu Trạch, không biết mẹ còn nhớ không, cậu ấy có học cùng con hồi cấp hai."

Vương Liên Hoa à lên, "Nhớ, là bạn lúc nào cũng là người phát biểu trong buổi họp phụ huynh, thành tích tốt mà cũng rất lễ phép. Bố thằng bé là chủ tịch tập đoàn Quân Lan, có chút quen biết với bố con."

Thịnh Hạ gật đầu: "Ừm, là cậu ấy."

Vương Liên Hoa luôn thiên vị những bạn học giỏi, Thịnh Hạ đã biết điều này.

"Đúng là nhà họ ở ngay gần đây," Vương Liên Hoa dặn, "Nhưng cũng đừng thân thiết quá, lên 12 rồi, phải đặt việc học lên hết."

"Mẹ, con biết rồi."

"Có con là mẹ yên tâm nhất. Con nói biết, vậy chắc chắn là đã hiểu." Vương Liên Hoa thở dài, "Không như ai kia, chỉ biết làm người ta lo."

Ngô Thu Tuyền đặt mạnh cái bát, "Mẹ muốn mắng thì cứ việc, không cần bóng gió ám chỉ như thế!"

“Con còn cãi à, nhìn lại mình xem có giống con gái không, tuổi còn nhỏ đã học cái trò đánh nhau? Con tự mà nhìn mình đi, tóc thì nhuộm, mắt thì đeo len xanh lè xanh lét, con là người Mỹ đúng không? Tai thì kiểu gì kia, có tự đếm xem mấy lỗ rồi không?” Vốn dĩ Vương Liên Hoa chưa nguôi cơn tức, giờ lửa giận đã bốc cao ba trượng.

Vì thân phận của Thịnh Minh Phong không được phép đẻ từ hai con, nên cả Ngô Thu Tuyền và Trịnh Đông Ninh đều không có tên trong hộ khẩu nhà họ.

Tên Ngô Thu Tuyền ở hộ khẩu nhà một người bạn tốt của Thịnh Minh Phong. Người đó họ Ngô, hộ khẩu ở thành phố Đông Châu. Về mặt pháp luật thì Ngô Thu Tuyền là con của người đó, do đó phải học lớp 9 ở Đông Châu rồi tham gia kì thi vào lớp 10 ở đó.

Trước khi khai giảng con bé còn rất hào hứng mong chờ, những tưởng cuộc sống không có tiếng càu nhàu của mẹ sẽ vô vàn thích thú, ngờ đâu mới đi được một tuần đã bắt đầu sinh sự, mâu thuẫn với bạn cùng phòng, gây sự đánh nhau, độ này còn nhuộm tóc, xỏ lỗ tai. Hôm thứ Sáu Vương Liên Hoa được chủ nhiệm lớp mời lên nói chuyện, tiện thể dắt con gái về, đến chiều vẫn phải đưa về trường.

Ngô Thu Tuyền đứng bật dậy, “Tóm lại là con không muốn đi học ở Đông Châu. Đều là con của bố, tại sao con phải đi học ở Đông Châu, tại sao chị lại được học ở trung học phụ thuộc đại học Nam Lý? Đừng tưởng con không biết, thành tích của chị cũng có tốt đâu? Chị cũng chỉ thi được vào Nhị Trung thôi, là bố đi cửa sau cho chị vào đó! Nhưng tại sao đến lượt con thì lại khác? Tại sao chứ?”

“Đừng có nói bậy.” Vương Liên Hoa gõ vào thành bát, “Chị con thi không tốt nên vào Nhị Trung, sau này thành tích tốt lên nên mới xin chuyển trường được. Những lời ban nãy, tốt nhất con nên nuốt vào đi, để ai nghe thấy sẽ thành chuyện lớn đấy!”

Ngô Thu Tuyền bật cười, “Dù sao cũng chỉ có mình Thịnh Hạ họ Thịnh, con và Ninh Ninh có là cái đinh gì đâu!”

Dứt lời đứng dậy bỏ đi, sập cửa ầm ầm.

Thịnh Hạ không nuốt nổi bát cơm, nhai trong miệng mà thấy như nhai rơm rạ.

Vương Liên Hoa hét lớn với cánh cửa đóng chặt: “Cứ sập cửa đi, sập mạnh vào, làm hỏng cửa rồi có khi bố sẽ chịu đến ngó một cái đấy!”

“Không mượn ông ta nhìn! Có loại bố đó để làm gì chứ! Sao lúc sinh con ra ông ta không bóp chết con luôn đi!” Ngô Thu Tuyền gân cổ gào lên, giọng lạc cả đi như sắp òa khóc.

Vương Liên Hoa không nói nữa, chỉ cúi đầu và cơm thật nhanh, nhưng chỉ nuốt từng ngụm toàn cơm không chứ thức ăn trên bàn thì không hề động đũa.

Thịnh Hạ thấy có giọt nước trượt qua nếp nhăn nơi khóe mắt của mẹ, đổ cả vào bát cơm trắng tinh rồi bị nuốt hết xuống bụng.

Đông Ninh sợ quá, bưng bát cơm rưng rưng nhìn Thịnh Hạ.

Thịnh Hạ thấy như có luồng khí áp vô hình đè nặng cuống họng. Cô cố sức nuốt vào, xoa đầu Trịnh Đông Ninh, “Ninh Ninh ngoan, ăn hết cơm đi.”

“Chị.” Trịnh Đông Ninh bỗng gọi.

Khoảnh khắc ấy cảm xúc Thịnh Hạ đang cố kìm nén cơ hồ mất khống chế. Trịnh Đông Ninh mắc chứng tự kỷ, đã rất lâu Thịnh Hạ không được nghe con bé gọi chị rồi. Chẳng biết có phải tình

cảnh trước mắt đã kích thích Đông Ninh không, nhưng trẻ con thì chắc chắn rất sợ.

Thịnh Hạ vỗ về đôi má của em gái, “Sao vậy?”

Trịnh Đông Ninh chỉ chớp mắt nhìn cô.

Ăn cơm xong, Vương Liên Hoa ngồi trên sô pha xem ti vi. Ti vi đang phát chương trình mua sắm nhạt nhẽo, hẳn nhiên là mẹ chỉ để đó chứ không xem.

Trịnh Đông Ninh ngồi vẽ tranh bên bàn trà, hình như đang vẽ cá heo.

Căn phòng rất yên tĩnh, thoạt trông yên ổn tường hòa. Nhưng nào ai hay ẩn sau đó là một mớ bòng bong rối nùi.

Thịnh Hạ rửa sạch bát đũa, xong ra gõ cửa phòng Ngô Thu Tuyền. Không có tiếng đáp lại. Thịnh Hạ vặn tay cầm, cửa hé ra, không khóa.

Ngô Thu Tuyền vẫn như thế, chẳng qua đang đợi được dỗ thôi.

Thịnh Hạ đẩy cửa đi vào, nhẹ nhàng khép cửa lại, quả nhiên thấy người đang trùm chăn trên giường thoáng cử động.

Trong phòng không bật điều hòa. Thịnh Hạ tới đầu giường tìm điều khiển bật chế độ quạt gió. Mới ngồi xuống mé giường, nhẹ tay lật một góc chăn ra, cái chăn đã bị người bên trong giữ chặt, không thể mở được.

Thịnh Hạ dịu giọng: “Tuyền, là chị.”

Vẫn bất động.

“Em không nóng hả?”

Cái chăn di động nhẹ. Thịnh Hạ kéo chăn ra, hé mở đôi mắt đỏ quạch bên dưới.

“Chị, em xin lỗi…” Ngô Thu Tuyền nói, giọng bắt đầu nghèn nghẹn.

Cổ họng Thịnh Hạ nghẹt cứng, có những câu không thốt nổi thành lời. Cô lắc đầu, mất một lúc mới tìm lại được giọng nói, “Tuyền, mẹ cũng hết cách mới phải làm vậy. Mẹ cũng rất buồn.”

Trong cái nhà này, không một ai sống khổ sở hơn Vương Liên Hoa.

Lấy chồng xa, nhà chồng gia cảnh kém, mẹ chồng trọng nam khinh nữ, bất chấp chồng là quan chức nhà nước vẫn đẻ liền ba đứa, tiếc thay chỉ toàn là con gái. Chồng thăng quan tiến chức, nhà ngoại lại sa sút, làm mẹ mất đi cả tư cách làm trái.

Không hòa nhập được với nhà chồng, cũng không thể về được nhà ngoại, một cuộc hôn nhân đổ vỡ, ba đứa con gái chưa trưởng thành…

Người phụ nữ kiêu hãnh rạng rỡ năm nào, tới giờ thậm chí khóc cũng là điều xa xỉ. Cuộc sống khổ nhọc biết mấy có lẽ chỉ mình mẹ tự hiểu, còn người khác, dù là Thịnh Hạ cũng không thể đồng cảm như người cùng cảnh.

Một nguyên nhân rất lớn mà Vương Liên Hoa không thể bảo được Ngô Thu Tuyền, là vì tính Ngô Thu Tuyền giống hệt mẹ thời trẻ, cũng thẳng thắn chỉ theo ý mình, không biết nhượng bộ. Mẹ luôn mắng Ngô Thu Tuyền, và cũng từ Ngô Thu Tuyền, mẹ trộm nhìn và nhớ về chính mình của quá vãng.

Ngô Thu Tuyền vừa khóc vừa gật đầu, “Em biết, em biết hết, nhưng em không nhịn được. Em xin lỗi, chị, em không cố ý…”

“Vậy thì ngủ một giấc đi, ngủ dậy rồi xin lỗi mẹ, nhé?” Nhận thấy em gái vẫn lưỡng lự, Thịnh Hạ chuyển chủ đề, “Khuyên tai của em đẹp lắm.”

Ngô Thu Tuyền sờ dái tai, nghẹn ngào hỏi: “Thật ạ?”

“Thật mà,” Thịnh Hạ nắm tay em kéo lại, “Tuyền, em biết không, chị vẫn thường ngưỡng mộ em, vì em có chính kiến riêng, có hoạch định riêng của em. Em chỉ thuộc về chính em thôi. Em có phiên bản của riêng mình, trong tương lai cũng sẽ có cuộc sống chỉ của riêng em, bởi vì em không mang họ Thịnh…”

“Chị, em không hiểu…”

“Rồi em sẽ hiểu.” Thịnh Hạ nặn ra một nụ cười, “Chị nghe nói Đông Châu rất sầm uất, rất hiện đại. Thực ra Tuyền rất hợp với Đông Châu, nếu học cấp ba, đại học, rồi làm việc ở đó chắc là cũng rất tốt? Dù sao ở đó cũng gần, cuối tuần có thể về được.”

“Nhưng em chẳng quen biết ai hết…”

Thịnh Hạ nói: “Con người ta luôn phải làm quen với những người mới. Được quen biết rất nhiều những người khác nhau cũng là một điều hạnh phúc mà. Em mới 14 tuổi mà đã từng chiêm ngưỡng phong cảnh của không chỉ một thành phố, từng nếm trải cuộc sống ở không chỉ một nơi, ngầu biết mấy chứ?”

“Hình như cũng đúng.”

“Sao lại đánh nhau vậy? Ai bắt nạt em à?”

“Không ạ. Là một con bé rất ngông, nó là fan của đối thủ của idol em, nó rủa idol em sụp đổ hình tượng.”

“Đáng ghét thế á?” Thịnh Hạ cùng chung mối thù, “Vậy em trù idol nó trốn thuế ngủ với fan bị bắt vào tù!”

“Òa, rủa còn ác hơn nó nữa.”

“Chứ sao, không cần đánh nhau cũng làm nó tức chết.”

“Cho nó tức chết!”

Hai chị em nằm trên cùng một chiếc giường, nói chuyện đến khi từ từ ngủ mất.

Đồng hồ sinh học của Thịnh Hạ rất chính xác, vừa qua giờ nghỉ trưa là tỉnh giấc ngay. Cô rón rén đi ra khỏi phòng. Vương Liên Hoa không còn trong phòng khách, có lẽ đã dẫn Ninh Ninh đi gặp bác sĩ tâm lý rồi.

Thịnh Hạ về phòng làm bài nhưng không tài nào tập trung nổi. Nghĩ một lúc, cô thu dọn cặp sách lên trường.

Trước khi đi cô gọi điện cho Vương Liên Hoa bảo việc của Tuyền đã xong, chiều về đưa con bé đi Đông Châu là được.

Vương Liên Hoa thở phào, “Con ngoan, con vất vả rồi.”

“Mẹ, mẹ nói gì vậy?”

“Thế tối con ăn gì?” Vương Liên Hoa hỏi, “Mẹ đi Đông Châu cả đi cả về cũng mất ba bốn tiếng, không về kịp bữa tối.”

Chủ nhật quán cô vẫn thường ăn không nấu cơm.

“Không sao ạ, quanh trường có rất nhiều quán ăn.”

“Thế chọn chỗ nào sạch sẽ nhé.”

“Dạ.”

Mặt trời ba giờ chiều chói chang lóa mắt, đốt sống lưng nóng ran. Thịnh Hạ cưỡi con xe điện, nhưng không đến thẳng trường mà chạy lòng vòng không mục đích.

Cơn gió khô nóng thổi rát da mặt, thổi tan những suy tư và thổi khô cả nước mắt.

Nhưng nước mắt vẫn mỗi lúc một chảy tràn, khi tầm nhìn bắt đầu mờ hơi nước, Thịnh Hạ dừng phanh dưới một tán cây, gục lên đầu xe òa khóc.

Vương quốc nước mắt sao quá đỗi bí ẩn.

Chỉ một giọt nước thôi, nhưng những điều ẩn giấu bên trong thì đủ sức nhấn chìm con người ta trong khoảnh khắc.

Đó là lý do cô luôn giấu nó đi, rồi từ từ giải phóng nó ở nơi không ai biết.

Vì cô không thể để ai đó cùng lúc bị nhấn chìm.

Nên cô chỉ luôn khóc một mình.

.

Chương 26

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cuối tuần, Trương Chú vẫn phải làm trâu làm ngựa cho Vương Duy.

Nếu không đặt in đồng phục trong tuần sau thì sẽ không kịp, nên Vương Duy "thăm hỏi" sớm tối như con trông mẹ ốm. Máy tính nhà Trương Chú không có phần mềm đồ họa, thứ này muốn cài thì phải trả tiền, mà chỉ dùng một lần nên tính ra không đáng, nhưng bản thảo giấy thì không mang đi in được. Trương Chú nhắc vào trong nhóm một câu, Chu Ứng Tường chủ động nhận việc, bảo có họ hàng mở cửa tiệm photoshop chỉnh ảnh nhỏ ở gần đây, có thể dẫn Trương Chú tới.

Vì vậy giữa trời oi nóng, Trương Chú phải lên cửa hàng vẽ vẽ xóa xóa.

Cặm cụi suốt chiều cuối cùng đã xong hình thiết kế để gửi cho Vương Duy. Trương Chú vươn vai, Chu Ứng Tường sà vào tâng bốc: "Anh Chú còn biết ngón này nữa à? Đỉnh, đỉnh vãi."

Hầu Tuấn Kỳ ngồi một chỗ chơi game, thấy vậy thì cười, hóa ra cảm giác nhìn người khác nịnh nọt bợ đỡ là như thế này.

Trương Chú nói: "Tại bị ép thôi."

Con người Vương Duy thật vắt cổ chày ra nước, trên Taobao cả

đống nhà thiết kế mà tiếc tiền không dám thuê, cứ phải bắt cậu làm khổ sai.

“Nếu là mình đây, ép cũng không ép nổi.” Cả ba đi ra cửa tiệm, Chu Ứng Tường nói, “Anh Chú, hay mình đi làm bữa cơm?”

“Nóng chảy mỡ ra, không đi,” Từ chối dứt câu, Trương Chú lại nghĩ mình mới nhờ vả xong, lạnh lùng quá thì không hay, bèn nói, “Cũng được, đi ăn kem, mình bao.”

“Mình bao mình bao.” Chu Ứng Tường nói.

Trương Chú: “Thế thì không đi.”

“Được được được, cậu bao.”

Hầu Tuấn Kỳ nói: “Chú, không phải cậu định mua dây chuyền cho chị à? Bữa này cứ để Vương già chủ chi.”

“Vương già?” Trương Chú hừ qua lỗ mũi, “Bảo thầy ấy bỏ thêm mấy đồng cho con gái người ta mua lễ phục còn hơn.”

“Ha ha ha ha ha keo vãi!”

Chu Ứng Tường chẳng hiểu gì, hỏi: “Dây chuyền gì? Lễ phục gì?”

Trương Chú không trả lời, bước chân bỗng chững lại.

Chu Ứng Tuyền suýt va vào lưng Trương Chú.

“Anh Chú sao vậy?”

Hầu Tuấn Kỳ cũng dừng chân, thắc mắc hệt như Chu Ứng Tường. Sau đó cả hai cùng nhìn theo hướng mắt Trương Chú.

Trên đường cái đối diện cửa tiệm photo, một chiếc xe điện màu

trắng dừng dưới tán cây ven đường, một nữ sinh mặc đồng phục gục đầu trên càng xe, bờ vai rung nhè nhẹ.

Ở xa nên không nghe rõ tiếng, nhưng chỉ từ biểu hiện bề ngoài đã đủ nhận ra cô đang khóc.

Trương Chú cau mày, cuộn tròn bản vẽ mô phỏng đang cầm lại dúi vào lồng ngực Hầu Tuấn Kỳ, sải bước sang bên kia đường cái.

Chu Ứng Tường nhìn Hầu Tuấn Kỳ ngờ vực, "Không đi ăn kem nữa à?"

"Ăn cái đầu cậu." Ngu dốt thật làm người ta phát cáu.

"Ai vậy?"

"Nữ thần của anh Chú của cậu."

"Hả? Không phải Trần Mộng Dao à?"

"Đồ ngu."

"…"

Thịnh Hạ gục đầu lên bảng điện tử, nước mắt rơi hết xuống sàn để chân. Khóc vốn là hoạt động cần nhiều hơi, lúc này cô đã hơi khó thở, từ từ thẳng người lên, nhưng lại quên mình đang gục đầu trên càng xe, tay lỏng ra là chiếc xe tức thì nghiêng ngả.

Một thoáng hoảng loạn che kín nỗi lòng, chưa kịp có hành động phản ứng, cánh tay cô đã bị nắm chặt, đầu xe cũng được đỡ lấy một cách vững vàng.

Cô ngước lên, trong tầm nhìn nhòe nhoẹt nước hiện ra gương mặt vừa quen vừa lạ.

Quen vì, đây là gương mặt cô gặp gỡ sáng chiều trong hơn hai tháng qua.

Lạ thì, là biểu cảm của cậu.

Không còn vẻ vênh váo, lông bông thường nhật, lúc này cậu cau mày, sâu trong đáy mắt có cảm xúc cô không thể hình dung.

“Cậu…” Cô lên tiếng, vì gục đầu trên xe lâu, hơi thở đứt quãng chưa thông làm vai co lại, giật khẽ, nước mắt nhân đó lại trào ra, những giọt nước lóng lánh như đoạn dây chuyền trượt qua gò má.

Tiếng nấc sụt sịt làm Thịnh Hạ thấy xấu hổ.

Trương Chú thì chỉ cảm thấy mấy giọt nước này thật chướng mắt.

Ma xui quỷ khiến thế nào mà cậu giơ tay lên, lưng ngón tay xẹt qua gò má cô, một vùng ướt đẫm.

Lần này thì Thịnh Hạ không kịp, cũng quên cả né tránh. Cô sững ra nhìn cậu như trời trồng, hồn vía từ từ quay trở lại.

Cô đã khóc bao lâu? Đây không phải trường học mà? Tại sao cậu có mặt ở đây? Cậu tới từ lúc nào? Cậu, sao lại tự tiện chạm vào cô?

“Đi ngang qua.” Trương Chú nói.

Thịnh Hạ nhìn cậu bằng ánh mắt hoảng loạn, lại nhìn ra xung quanh, không thấy ai, bấy giờ ánh mắt mới quay về gương mặt Trương Chú.

Cậu, sao cậu biết cô đang nghĩ gì?

Phản ứng của cô làm Trương Chú buồn cười, nhắc: “Mình không có khăn giấy, cậu đừng khóc nữa.”

Thịnh Hạ sụt sịt mấy tiếng, lấy khăn giấy trong cặp ra, lau nước mắt thật cẩn thận. Khi lại ngẩng lên, gương mặt đã sạch sẽ không khác gì khi trước, chỉ duy đôi mắt đỏ hoe là vẫn lấp lánh giọt nước.

Đỏ ngứa cả mắt.

Trương Chú lảng mắt đi, hỏi: “Cậu định lên trường?”

Thịnh Hạ gật gật, hơi thở vẫn nhanh dồn kiểu sau khóc, mũi sụt sà sụt sịt trông rất tội.

“Đi sớm vậy làm gì?”

“Đi học.”

Trương Chú ngó vào đồng hồ, “Sắp 5 giờ rồi, không ăn cơm đã đi học?”

Cô định tới cửa bắc tìm đại quán nào ngồi ăn, hoặc bất quá thì vào siêu thị mua ổ bánh mì. Chẳng qua cô không muốn nói cả câu dài như vậy, chỉ đáp: “Không đói.”

“Nóng thật, mình thì không xe, hay là cùng đi ăn?” Cậu nói, còn giơ tay quạt gió y như thật.

Thịnh Hạ mở tròn mắt, “Cùng đi?”

“Không được?”

“Mình, không cần đâu. Mình mua đồ ăn vặt rồi.” Cô viện một lý do.

Trương Chú cười một tiếng gọn lỏn, “Đồ vặt gì? Kẹo mút hay kẹo QQ, nước ngọt vị cam hay sữa Vượng Tử?”

Thịnh Hạ đang thầm trách sao cậu lại cười như vậy, trông thật bực mình, nhưng trách chưa hết ý thì toàn thân đã cứng đờ.

Cô nhìn cậu với vẻ ngỡ ngàng xen lẫn kinh hãi.

Cậu có ý gì?

Cậu biết hết rồi?

Vậy cô phải trả lời ra sao?

“Tặng sách luật cho mình, chỉ định dùng mấy thứ đồ vặt đó cho qua chuyện?”

Cậu biết thật rồi!

Không khí như ngừng chuyển động trong nửa phút.

“Mình xin lỗi.” Đầu Thịnh Hạ trắng xóa không còn khả năng suy nghĩ điều gì, chỉ biết ngoan ngoãn nhận lỗi.

Trương Chú: “Không chấp nhận, trừ khi…”

“Hả?”

“Bao mình ăn cơm.” Cậu nói.

Chu Ứng Tường và Hầu Tuấn Kỳ đang nấp ở cửa tiệm photo quay mặt nhìn nhau.

Thoạt đầu khi thấy người thường ngày vênh véo ngông nghênh nay dịu dàng lau nước mắt cho con gái, hai người đã bàng hoàng lắm rồi.

Lúc sau thì thấy chẳng biết hai người nói cái gì mà cô bạn xuống xe ngồi ra ghế sau, Trương Chú cầm lái, chiếc xe điện nghênh ngang chạy đi.

Cứ thế quẳng phứt hai cậu lại.

Cứ thế cho cái hẹn "ăn kem" leo cây.

Chu Ứng Tường tức lắm.

Nếu cậu chàng biết cái người mới nãy kêu nóng không muốn ăn cơm kia giờ lại nghĩ đủ mọi cách lừa người ta đi ăn cơm, đoán chừng sẽ chết vì tức.

Lần thứ hai Thịnh Hạ ngồi sau xe cậu lái, hẳn nhiên lần này cậu đã quen tay hơn nhiều, vào ga và tăng tốc rất êm.

Còn cô thì cũng chẳng dám nói sau lưng cậu nữa.

Trương Chú cảm nhận cơn gió lùa qua lưng áo, biết chắc cô phải ngồi cách mình cả mét. Cậu cười bất lực, nhớ câu cô bổ sung sau khi đã đồng ý lúc nãy, "Đừng ăn ở gần trường, có được không?"

Sợ "có gì đó" với cậu vậy cơ à?

Trương Chú lái xe chạy vào cửa đông của đại học Nam Lý.

Thịnh Hạ ngồi sau hỏi: "Ăn ở đây hả?"

Trương Chú gật đầu, "Trong này có quán mì tonkotsu rất ngon."

"Ờ, được."

Món Nhật, cô cũng khá thích.

Cửa tiệm nằm ở quảng trường lộ thiên dưới mặt đất(1) của trung tâm sinh viên thuộc đại học Nam Lý, phải dựng xe ở trên rồi đi bộ xuống.

(1) Khoảng không gian được xây lõm xuống giữa một quảng trường lớn.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Hôm nay Trương Chú mặc áo phông đen, quần bò, giày trượt ván màu trắng, lẫn trong đám sinh viên không có gì khác biệt. Thịnh Hạ thì vẫn đồng phục cấp ba, gương mặt trắng mịn không son phấn, bím đuôi ngựa có mấy cọng tóc dựng lên trông càng có vẻ trẻ con. Hai người đi cùng nhau, nhìn kiểu gì cũng giống sinh viên dụ dỗ trẻ vị thành niên.

Khuôn viên đại học ngày cuối tuần người qua lại tấp nập, nhất là giờ cơm, mỗi cửa tiệm ở mặt bằng dưới đều kín sạch chỗ, còn có người xếp hàng chờ. Hai người đều có ngoại hình nổi bật, bước vào quán là lập tức kha khá người ngoái nhìn.

“Cậu tìm chỗ ngồi, mình đi gọi món, muốn ăn gì?” Cậu nghiêng đầu hỏi.

Vì đông người, cô và cậu gần như dính sát vào nhau. Tim Thịnh Hạ đập hẫng một nhịp, dịch ra bên cạnh, “Gì, gì cũng được.”

“Ăn cay không?” Cậu không nhận ra, vẫn hỏi bình thường.

“Một chút.”

“Ok, đợi mình.”

“Ừm.”

Thịnh Hạ đi tìm chỗ ngồi trước, Trương Chú nhìn bóng lưng nhanh nhẹn của cô mà bật cười. Nếu đột ngột bị cậu bẻo má, cô sẽ thế nào?

Liệu có sợ phát khóc?

Ngồi xuống rồi Thịnh Hạ mới nhớ ra đây không phải loại quán ăn vào bàn gọi món, vậy thì cậu ra quầy gọi món tất nhiên phải trả tiền ngay? Đã nói là cô bao rồi, nhưng giờ cô lại không thể rời chỗ vì sợ bị người khác chiếm mất, chỉ có thể ngồi yên đó chờ.

Mấy phút sau Trương Chú tìm được cô, ngồi xuống ghế đối diện.

Thịnh Hạ nói: “Đáng lẽ mình trả mới đúng.”

“Ngày tháng còn dài, để lần sau.” Trương Chú nói.

Lần sau…

Thịnh Hạ cúi đầu, đừng lần sau nữa thì hơn.

Cô không nói gì, im lặng bao phủ bàn ăn. Cô rất sợ cậu sẽ hỏi lý do tại sao lại khóc, nên đắn đo cố tìm một chủ đề, “Mình xin lỗi, lúc trước đã hiểu lầm cậu.”

Bắt đầu chủ đề, cũng để tiện bề xin lỗi.

“Không sao.” Trương Chú ra vẻ không quan tâm, dường như không định nói sâu về chủ đề này.

Đã không chấp rồi, thế sao còn cứ phải đòi cô bao? Đòi cô bao lại

không cho cô trả tiền, nói lần sau, rốt cuộc cậu đang làm gì?

“Cậu… biết từ lúc nào…” Càng nói, tiếng cô càng bé dần đi.

Trương Chú nhếch cong môi, “Lúc mở quà.”

Gì cơ?

Đôi mắt hoa đào của Thịnh Hạ mở tròn, không thể thốt được một chữ.

Trương Chú bật một tiếng cười qua lỗ mũi, điệu cười có vẻ bất lực. Sợ nếu tiếp tục chủ đề này thì cô nuốt không trôi, cậu chuyển chủ đề: “Rồi cậu đọc vở chữa lỗi sai của mình rồi, cảm thấy thế nào?”

Sao cậu biết cô đã đọc vở chữa lỗi sai của cậu?

Sao cái gì cậu cũng biết hết?

Thịnh Hạ ngập ngừng, nghĩ một lúc rồi nhỏ giọng đáp: “Rất có hệ thống.”

Vở chữa lỗi sai của cậu, bên phải và phía dưới kẻ một đường dài, chia một trang thành ba phần, khoảng giấy lớn giữa trang chép câu sai. Thường thì cậu cắt thẳng bài làm dán vào, viết lại đáp án chính xác, bên phải ghi chú điểm nào dễ sai, bên dưới thì là tổng kết những điểm kiến thức và một vài suy nghĩ tản mạn.

“Nhưng mình có một thắc mắc.” Thịnh Hạ nói.

Trương Chú nhướng mày, ngả người dựa vào lưng ghế, điệu bộ rửa tai lắng nghe.

“Tại sao có những câu, cậu không làm sai những vẫn viết vào trong vở?”

Xem chừng cô đọc rất kĩ đây.

Trương Chú: “Vì nó điển hình. Một số câu, sở dĩ làm đúng có khi chỉ do may mắn, trường hợp này cũng tính là không biết làm. Còn một số câu, nhìn thì đơn giản, thực chất rất dễ sai.”

“Đúng,” đây chính là chỗ Thịnh Hạ đang vướng, cô luôn làm sai một vài câu không khó, “Một số câu, lúc nào cũng làm ẩu.”

“Không, không phải làm ẩu,” Trương Chú nói, “Làm ẩu tức là không biết.”

“Hả?” Cô không hiểu nổi. Thực tế là biết làm mà.

“Làm ẩu, đôi khi là vì tay nhanh hơn não, đôi lúc khác là vì cảm thấy bước này chỉ là bước trung gian có thể bỏ qua. Lần nào cũng bỏ qua như vậy, khi đến bước cuối cùng, cậu sẽ làm sai. Nguyên nhân sâu xa vẫn do cậu chưa đủ nhuần nhuyễn, nên làm ẩu, trên bản chất chính là không biết làm.”

Thịnh Hạ sững ra mấy giây, không thể tả rõ cảm xúc lúc này.

Hóa ra cảm giác bế tắc được khơi thông là như thế này, thấu rõ tỏ tường như cặp mắt kính bụi bám lâu ngày được lau sạch.

Trương Chú nói câu này một cách rất thản nhiên, không có vẻ như thuyết giáo mà chỉ là một câu trần thuật.

Thịnh Hạ sững ra nhìn cậu. Hóa ra có một số người, tài năng của họ chưa bao giờ là tự nhiên mà có.

“Sao đấy, ngầu quá ngất ngây luôn à?” Cậu nhoài về trước, huơ huơ trước mắt cô.

Thịnh Hạ hoàn hồn, lảng mắt đi, lầu bầu: “Mèo khen mèo dài

đuôi.”

Trương Chú bật cười.

Món mì quả thật rất ngon, không thua món Thịnh Hạ từng ăn trong các nhà hàng Nhật. Nhưng sức ăn của cô không nhiều, nước thì húp gần hết, riêng mì lại chừa quá nửa.

Trương Chú nhìn cô, “Ăn nữa đi.”

“Ăn hết nổi rồi.” Cô thõng vai, ra vẻ đã ăn ngán.

Hành động này trông khá đáng yêu, còn giống đang làm nũng nhưng cô không hề nhận ra.

Trương Chú khẽ hắng giọng, “Không ăn nữa thật?”

“Không ăn nữa.”

“Thế đưa mình.” Dứt lời cậu đã vươn đũa tới, gắp hết chỗ mì dư của cô sang bát mình.

Thịnh Hạ: …

Đó là mì cô ăn thừa đó!

Đôi tai bắt đầu nóng lên không nghe sai bảo.

Trương Chú cúi đầu ăn mì, hình như nhớ ra gì lại ngẩng lên, “Sau này có vấn đề gì cứ hỏi thẳng mình. Nếu câu hỏi hôm nay mà cậu hỏi sớm hơn, có phải xong lâu rồi không?”

Thịnh Hạ nghĩ một lúc, gật đầu.

“Có vấn đề thì phải tìm cách giải quyết, khóc không tác dụng gì cả,” Hình như cảm thấy hơi nặng lời, cậu dừng lại, bổ sung,

“Đương nhiên, khóc một lúc cũng tốt. Khóc cho thỏa rồi lại nghĩ cách, lần kiểm tra tới sẽ không đội sổ nữa.”

Cậu tưởng cô khóc vì thành tích ư?

Hiểu lầm này, kể ra cũng hay.

“Tạm thời cứ cố gắng đã, còn thành tích, cứ làm hết sức rồi xem số trời.” Cô chẳng có lòng tin gì cả.

“Số trời cái gì, cậu có lý tưởng như vậy, thất bại thế nào được,” Trương Chú đợi cô ngẩng lên, mắt nhìn thẳng mắt cô, tiếp, “Cậu chẳng biết gì về tiềm lực của cậu hết.”

—

Thịnh Hạ chưa từng nghĩ có một ngày mình có thể đối thoại với Trương Chú như vậy.

Về đến lớp học, cô vẫn mãi suy tư vấn đề này. Có phải hiểu lầm của cô với Trương Chú lúc trước đã đi hơi quá? Thực ra thì, cậu là một người bạn khá tốt.

Hơn nữa, việc khiến cô sợ hãi dè chừng bấy lâu nay dường như chẳng là gì với cậu. Quả nhiên điều nam nữ để ý khác hẳn với nhau.

Suốt buổi tối Hầu Tuấn Kỳ có thái độ rất lạ, cứ chốc chốc lại quay xuống nhìn cô. Cuối cùng Thịnh Hạ không nhịn nổi phải hỏi: “Hầu ca, xin hỏi anh có việc gì sao?”

Cô nhìn bằng cái nhìn ngán ngẩm, giọng điệu xen lẫn ý đùa. Bình thường mọi người vẫn gọi cậu là Hầu ca, cá biệt còn có người gọi đại thánh, Hầu Tuấn Kỳ đã quen rồi nên không cảm thấy gì cả. Nhưng giờ Hầu Tuấn Kỳ đã phần nào hiểu tại sao Trương Chú không cho Thịnh Hạ gọi mình bằng tên.

Âm cuối kia, thật như lấy mạng người ta.

“Ầy,” Hầu Tuấn Kỳ bỗng bừng bừng hứng thú, “Hay cậu gọi tiếng anh Chú nghe thử?”

Thịnh Hạ: … Cái yêu cầu quái lạ gì vậy?

Cô lườm Hầu Tuấn Kỳ một cái.

“Uầy.” Hầu Tuấn Kỳ ngạc nhiên cực độ, bỗng đứng phắt lên, cất giọng gọi Trương Chú ở tận đầu bên kia lớp học, “Chú, Thịnh Hạ lườm mình!”

Dù đang là giờ giải lao nên trong lớp rất ồn, lời này của cậu chàng vẫn quá mức gây chú ý khiến không ít bạn tò mò quay sang.

Thịnh Hạ đã không biết nên dùng biểu cảm thế nào. Lời cậu nói sao như mách lẻo vậy, bảo các bạn phải nghĩ thế nào?

Trương Chú đang giảng bài cho bạn, nghe tiếng ngẩng lên nhìn Hầu Tuấn Kỳ đứng “tranh công” và thiếu nữ gằm đầu nhìn sách, cũng lườm Hầu Tuấn Kỳ một cái, bảo: “Nói vớ vẩn!”

Sau đó tiếp tục giảng bài.

Hầu Tuấn Kỳ bị hắt nước lạnh nhưng nhiệt huyết không thể bị tưới tắt. Cậu chàng băng qua cả lớp học đến chỗ Trương Chú. Đúng lúc bạn đang hỏi bài kia vừa đi, cậu kề sát vào Trương Chú, hềnh hệch cười bảo: “Thật đó, tiểu Thịnh Hạ lườm mình thật đó!”

Các bạn ngồi gần Trương Chú đều thấy khó tin: Không phải Hầu Tuấn Kỳ thích Thịnh Hạ đó chứ, gọi thân mật như vậy, bị lườm mà còn vui cho được?

Trương Chú hỏi: “Cậu đã làm gì?”

Hầu Tuấn Kỳ rỉ nhỏ vào tai Trương Chú: “Mình bảo cậu ấy gọi tiếng anh Chú nghe thử.”

Trương Chú không thể hiện gì, hất mắt, “Ừm, tiếp tục cố gắng.”

Hầu Tuấn Kỳ đi, vừa đi vừa tủm tỉm cười.

Các bạn xung quanh: Chuyện gì vừa xảy ra vậy?

Hầu Tuấn Kỳ đi tới bục giảng, nhớ tới gì lại vỗ đầu, quành về chỗ Trương Chú ra vẻ nặng nề bảo: “Chú, tuần trước mình nghe Thịnh Hạ hẹn Lư Hựu Trạch cùng về nhà…”

Chưa nói hết đã thấy sắc mặt Trương Chú đổi hẳn, vội cải chính, “Không phải cùng về chung một nhà. Hai cậu ấy là hàng xóm, Thịnh Hạ sợ tối mới không học hết ba tiết tự học. Giờ biết là hàng xóm, Lư Hựu Trạch bảo cậu ấy học hết ba tiết tự học rồi về cùng, tiểu Thịnh Hạ… đồng ý rồi.”

Còn đồng ý một cách rất hào hứng. Câu này thì cậu không nói.

Trương Chú liếc cậu chàng một cái.

“Đổi chỗ,” Trương Chú gom mấy cuốn toán lý hóa, “Cậu ngồi chỗ mình.”

Hầu Tuấn Kỳ: …

“Được thôi.”

Thịnh Hạ nhìn người đột ngột xuất hiện phía trước mình, đầu cúi sâu xuống.

Sau bữa cơm hôm nọ, dường như cô với Trương Chú đã thân nhau hơn. Tuy nhiên sự thân thiết này luôn cho Thịnh Hạ cảm giác có gì đó khác lạ. Bản thân cô cũng không thể nói rõ là khác chỗ nào, khác kiểu gì, tóm lại bây giờ cậu chủ động bắt chuyện lại khiến cô thấy hơi gượng gạo.

“Thịnh Hạ.” Cậu quay xuống gọi.

Thịnh Hạ ngẩng lên, “Ừ?”

Trương Chú: “Đưa vở chữa lỗi sai của cậu mình xem.”

“Hả?”

“Hả cái gì, thời gian gia sư của anh Chú của cậu đắt lắm đấy, nhanh, khẩn trương.” Trương Chú quay hẳn ghế ngồi lại, tay gác lên lưng ghế, cứ vậy nhìn cô.

Anh, Chú, của, cậu…

Thịnh Hạ suýt đánh rơi cây bút đang cầm.

Hầu Tuấn Kỳ lây bệnh động kinh cho cậu rồi ư?

Chuông vào tiết vang lên, cô không muốn nói chuyện nhiều nên hỏi: “Môn nào?”

Trương Chú ra vẻ “mình đã ban ân rồi cậu còn thái độ kiểu đó”, “Tất cả.”

“Hả?”

Vì vậy, Thịnh Hạ lôi vở chữa lỗi sai các môn anh văn, toán, lý, hóa, sinh ra.

“Anh văn thì thôi, bắt đầu giảng từ môn toán.”

“Nhưng vào tiết rồi.” Thế thì giảng kiểu gì? Vả lại cô còn cả đống bài tập chưa làm xong.

Trương Chú lật nhanh cuốn vở, phát hiện đề nào cô cũng chép cả đề gốc vào, “Mình xem cậu sửa thế nào đã, có bài làm của mỗi đề không?”

Thịnh Hạ sắp xếp tài liệu học tập rất ngay ngắn gọn gàng, cần là tìm được ngay.

Trương Chú cũng không quay lại, cứ thế dựa vào bàn Hầu Tuấn Kỳ, để tài liệu ngay cạnh bàn cô chứ không chiếm dụng không gian mặt bàn của cô.

Nhưng Thịnh Hạ vẫn cảm thấy không được tự nhiên, mình mẩy bứt rứt khó chịu.

Tuy giờ tự học tối không có nhiều quy củ nhưng dù gì các bạn đều đang nhìn, cô lại ngồi dãy bàn sát cửa sổ, giáo viên môn toán Lại Ý Lâm cũng đang nhìn cô từ bên ngoài…

“Trương Chú…” Cô hạ giọng gọi.

“Hử?”

“Cậu quay lên đi.”

“Gì cơ?” Cậu không nghe rõ.

Thịnh Hạ thở dài, xé một tờ giấy nhớ, viết: “Cậu quay lên đi.”

Sau đó dán lên bài làm Trương Chú đang xem.

Chỉ thấy khóe môi cậu hơi cong lên, liếc cô một cái, nhưng không làm theo yêu cầu quay lên kia mà từ tốn rút một cây bút

trong ống bút của cô, viết: “Tại sao?”

Thịnh Hạ trả lời: “Cô giáo đang nhìn.”

Trương Chú nhìn ra ngoài cửa sổ. Lại Ý Lâm đã đi giảng bài cho bạn khác. Cậu nhướng mày, viết:

“Giờ không ai nhìn cậu đâu.”

Đang định đưa cô, hình như nhớ tới gì lại rút về, viết thêm:

“Ngoại trừ mình.”

Rốt cuộc cậu đang nói cái gì vậy!!

Trương Chú vẫn như không cảm thấy có gì khác thường, cúi đầu xem vở chữa lỗi sai, để lại Thịnh Hạ nhìn tờ giấy ngỡ ngàng ngơ ngác.

Cô vo tròn tờ giấy nhớ ném vào túi rác.

Trương Chú ngồi quay xuống như thế cả tiết học, chốc lại hạch sách:

“Bút chì là cây nào?”

“Bút đỏ đâu?”

“Cục tẩy.”

Tân Tiểu Hòa đưa ánh mắt hóng hớt nhìn sang, nhướng mày với Thịnh Hạ cách lối đi, kế đó dùng khẩu hình với Trương Chú: “Em giai, gớm nhỉ!”

Trương Chú nhếch môi, không trả lời, không đốp chát, ánh mắt tập trung vào bài làm, cây bút chì viết vẽ liên hồi, nét chữ viết

ngoáy nguệch ngoạc, cũng như học hành rất phóng khoáng tự do.

Chuông hết tiết reo lên, học sinh ngoại trú thu dọn sách vở chạy lấy người. Lớp học bỗng trở nên ồn ào, mấy cậu con trai đi ngang qua nhìn Trương Chú bằng cái nhìn trêu chọc, còn có người vỗ vai cậu cười bảo: “Chú, sẵn lòng giúp bạn thế?”

“Lúc nào cũng coi hộ mình xem?”

“Em giai cũng xếp hàng nhé anh Chú?”

Câu trả lời của Trương Chú chỉ một đòn công kích bằng ánh mắt.

Hầu Tuấn Kỳ trở về chỗ mình, “ối” lên một tiếng, cảm thán thật khoa trương, “Hóa ra ghế mình còn có thể ngồi như vậy, giờ mới biết đó Chú!”

“Mở tung cánh cửa thế giới mới!”

“Đỉnh của chóp!”

Còn thế nữa thì Thịnh Hạ đi luôn mất.

Cô quay xuống hỏi Lư Hựu Trạch, “Bình thường mấy giờ cậu về?”

Lư Hựu Trạch: “Khoảng 11 giờ, cậu muốn sớm hơn một chút cũng được.”

Về đến nhà cũng 11 gần 12 giờ, rửa mặt súc miệng xong rồi học thêm từ vựng là vừa khít.

Thịnh Hạ nghĩ một lúc, “Thế thì 11 giờ.”

Lúc hai người nói chuyện, Trương Chú và Hầu Tuấn Kỳ ở ngay bên. Hình ảnh này, trong mắt người ngoài lại thành vở diễn tình tay ba anh thích em em thích anh ấy.

Tân Tiểu Hòa và Dương Lâm vũ rỉ tai nhau.

“Phải Trương Chú đang tấn công Thịnh Hạ không nhỉ?”

“Không biết, nhưng cậu ta lạ lắm.”

“Mình bóng gió nghe được mấy tin đồn.”

“Có phải kiếp trước Trương Chú với Lư Hựu Trạch có thù oán, nên kiếp này có số thành tình địch?”

“Hình như Thịnh Hạ cũng không thích Lư Hựu Trạch?”

“Ai biết được, hàng xóm mà, chẳng còn nói hai ông bố có qua lại còn gì, nói cho hay là quen biết nhiều đời.”

“Ờ nhỉ, còn học cùng cấp hai nữa.”

“Biết rõ gốc rễ.”

“Môn đăng hộ đối.”

“Mình thấy theo đuổi Thịnh Hạ còn khó hơn cưa đổ Trần Mộng Dao nữa.”

“Trương Chú cứng thật.”

“Xong rồi, giảng bài cho cậu.” Trương Chú đập đập cuốn vở lên mặt bàn.

Thịnh Hạ quay lên, “Ừm, cảm ơn.”

Lịch sự khách sáo, đối xử khác rõ ràng.

Trương Chú nói từ cách cô phân loại đề, hiệu suất chép đề đến cách tổng kết, làm thế nào để phát hiện và ghi chú những điểm dễ sai, chi li đến độ đã sang tiết tự học thứ ba mà vẫn chưa xong chỉ một môn nào.

“Cậu ra đây với mình.” Trương Chú đứng dậy, cầm vở cô đi ra trước.

Thịnh Hạ đã bị dòm ngó suốt một tiết học, giờ lại ngập ngừng ra vẻ thì còn giống như có gì đó hơn nên cũng quyết đoán lập tức cầm vở đi ra theo cậu.

Cô Lại ngồi ngoài hành lang, nên họ cũng chưa đến mức ở riêng.

Tuy bình thường Trương Chú hơi ngông nhưng khi giảng đề và cách làm lại khá kiên nhẫn, đến lúc sau cả Lại Ý Lâm cũng tham gia cùng thảo luận, chốc một lại khen Trương Chú, bảo Thịnh Hạ lắng nghe suy ngẫm.

Nói thật thì, với cô thế này vẫn là hơi nhanh, nên ghi âm lại thì hợp lý hơn.

Trong một khoảnh khắc, cô liếc qua sườn mặt đang giảng đề một cách rất nghiêm túc của cậu, thất thần một đôi giây. Cảm tưởng quanh cậu có quầng sáng lờ mờ, dáng hình xa xôi mà gây thương nhớ.

Cứ thế giảng hơn nửa tiết học, Trương Chú nói: “Lần thi tháng tiếp theo cậu cứ làm như lời mình, soạn lại vở chữa lỗi môn toán, làm thêm mỗi câu một lần. Những môn khác cứ từ từ, nhưng toán là căn bản.”

Lại Ý Lâm gật đầu đồng tình, “Nói rất đúng, toán là môn quan trọng hàng đầu, khắc phục những lỗi sai thì có ích hơn luyện đề

mới nhiều."

Thịnh Hạ cũng gật đầu một cách trịnh trọng, "Em biết ạ, em sẽ làm như vậy."

"Không biết thì hỏi mình," Trương Chú nói xong lại bổ sung, "Hỏi cô Lại."

Lại Ý Lâm tủm tỉm cười, "Cứ hỏi em ấy cho tiện, hỏi nhiều vào."

"Dạ."

Trở về lớp học, Trương Chú đổi lại chỗ với Hầu Tuấn Kỳ.

Thịnh Hạ tập trung tiêu hóa những lời Trương Chú mới nói. Hết tiết, học sinh nội trú lục tục rời lớp, ngoài hành lang người tới người đi, Thịnh Hạ đóng cửa sổ tiếp tục chiến đấu.

11 giờ, Lư Hựu Trạch gọi: "Thịnh Hạ, đi chưa?"

Cô giật mình, cảm thấy thời gian trôi qua nhanh quá. Quả nhiên học trong lớp sẽ tập trung hơn hẳn.

"Ờ, đi thôi."

Hai người một trước một sau đi ra khỏi lớp. Thịnh Hạ cũng phải cảm thán giờ này mà trong lớp còn nhiều người như vậy, cô không đội sổ thì ai đội sổ?

Trương Chú vẫn chưa đi, hình như đang làm cho xong bài tập. Ban nãy cô đã chiếm dụng quá nhiều thời gian của cậu rồi.

Đến cả Hầu Tuấn Kỳ cũng còn ở lớp, đang làm đề tiếng anh.

Thực ra thì Thịnh Hạ chỉ vừa đi chưa đến hai phút Trương Chú đã làm bài xong, sang gọi Hầu Tuấn Kỳ, "Đi thôi."

“Ôi mãi cũng xong!” Hầu Tuấn Kỳ đi theo.

“Ban nãy tiểu Thịnh Hạ về với Lư Hựu Trạch rồi.”

Trương Chú thảy cặp sách lên vai, không buồn để ý: “Mình đâu có mù.”

Tất nhiên là cậu có thấy. Đi với cậu thì chỉ mong cách xa cả trăm mét, đi với người khác lại hí hửng lẽo đẽo sau đuôi.

Hầu Tuấn Kỳ không hiểu nổi, “Thế cậu đổi chỗ để làm gì?” Cậu còn tưởng Trương Chú đổi chỗ là để đạp đổ kế hoạch cùng về nhà của hai người kia, mà giờ chỉ vậy là hết?

Trương Chú: “Hai chuyện khác nhau.”

“Hả?”

“Mình thích giúp người thôi, không được à?”

Hầu Tuấn Kỳ chẳng buồn lật tẩy: “Nói vớ vẩn.”

Thịnh Hạ cùng Lư Hựu Trạch nối đuôi nhau chạy xe ra khỏi cổng trường, ra đến làn đường cho xe thô sơ thì thành đi song song. Dù cô đã giảm tốc độ nhưng Lư Hựu Trạch vẫn khó đạp theo kịp. Cậu cười nói: “Xem ra đi xe điện vẫn khỏe hơn, hôm nào mình cũng mua một cái thôi. Xe cậu hiệu gì vậy?”

“Mình không biết,” Thịnh Hạ không để ý điều này, “Để lát xem thử, sau xe có lô-gô.”

“Dạo này cậu học thế nào rồi?” Lư Hựu Trạch tìm đại một đề tài.

“Tạm ổn.” Thịnh Hạ cũng trả lời qua loa, nhưng chợt lại nhớ tới thành tích của mình, có ổn chỗ nào đâu? Cô thở dài, “Thực ra

mình cũng không biết nữa."

"Không phải Trương Chú đang kèm cho cậu à?"

Sao cả cậu cũng nhắc Trương Chú vậy? Thịnh Hạ chững lại đôi giây, uốn lưỡi mấy lần mới nói: "Thầy Vương bảo mình tham khảo cách soạn vở chữa lỗi của cậu ấy, nhưng cách làm của người giỏi đâu có dễ học vậy, khó lắm…"

Chủ đề lại quay về việc học. Lư Hựu Trạch tiếp: "Ừm, vẫn phải tìm ra cách học phù hợp với mình."

"Ừ."

Im lặng phủ trùm. May mà cả hai đều chạy xe, không khí không đến nỗi khó xử.

Chốc sau, Lư Hựu Trạch phá tan sự yên tĩnh: "Cậu tìm lễ phục thế nào rồi? Bố mình hay tham gia mấy hoạt động cần mặc lễ phục, chắc sẽ có quen biết, cần mình liên hệ giúp không?"

Bây giờ Thịnh Hạ mới nhớ ra, bị chuyện của Ngô Thu Tuyền cắt ngang, cô đã quên bẵng mất chuyện này.

"Không cần chú trọng quá đâu, mình tìm đại bộ nào cũng được."

"Thế sao mà được?" Lư Hựu Trạch cười, "Mình nghe nói các bạn ở kí túc lớp mình đang cược cậu với Trần Mộng Dao ai được bình chọn nhiều hơn đấy."

Việc này…

Thịnh Hạ không muốn nói những lời làm bạn cụt hứng, vì những việc đó không phải cứ muốn là được. Cô cười trừ: "Mình về hỏi người nhà xem."

“Cần giúp thì bảo mình.”

“Cảm ơn cậu.”

“Khách sáo quá.”

Cuộc trò chuyện cứ ngượng ngập câu được câu chăng tới khi về đến Phỉ Thúy Lan Đình. Thịnh Hạ vào nhà trước, Lư Hựu Trạch thì còn phải vòng sang khu A.

“Mai gặp nhé.”

“Ừm, mai gặp.”

Chương 27

Thịnh Hạ về đến nhà, Vương Liên Hoa đang ngủ quên trên sô pha, nghe tiếng mở cửa mới giật tỉnh, "Về rồi à, mẹ nấu cháo kê hải sâm, để xem nguội chưa…"

Nói rồi bưng bát lên, "Còn ấm đấy, tối nay ăn gì rồi?"

Thịnh Hạ lờ đi câu hỏi thứ hai, nói: "Mẹ, mẹ nghỉ sớm đi, sau này không cần làm bữa khuya cho con nữa đâu."

"Mẹ ở nhà cũng rỗi mà."

Thịnh Hạ đặt cặp xuống, "Mẹ mới đi đường dài về, ngủ sớm sẽ tốt hơn."

"Ôi, Tuyền mà nghĩ được vậy thì phải tốt không." Vương Liên Hoa thở dài, "Tranh thủ lúc nóng ăn đi."

Thịnh Hạ vừa ăn vừa hỏi: "Tuyền thế nào rồi ạ?"

"Mặt cứ hầm hầm, nhưng cũng may không giở chứng gì nữa."

Thịnh Hạ gật gù: "Vậy thì tốt."

Vương Liên Hoa ngồi bên kia bàn ăn, "Hôm nay về cùng bạn họ Lư kìa à?"

"Dạ."

Vương Liên Hoa ngập ngừng.

Thịnh Hạ ngước lên: “Mẹ, sao vậy ạ?”

“Mẹ biết con ngoan,” Ngần ngừ một lúc, Vương Liên Hoa vẫn nói, “Nhưng mẹ cũng từng qua độ tuổi này, dù thế nào cũng phải đặt việc học lên trước hết, đã biết chưa?”

Thịnh Hạ biết mẹ vẫn lo cô yêu sớm, có chút gió thổi cỏ lay là đã nơm nớp sốt ruột. Lúc trước hồi học ở Nhị Trung cũng từng có chuyện như vậy, thậm chí Thịnh Hạ còn ngờ rằng đây cũng là một trong các nguyên nhân mẹ cho cô chuyển trường.

“Con biết rồi, mẹ.”

“Đừng trách mẹ dông dài, nam nữ không giống nhau, đàn bà sống một đời không có tư cách sai và thử, sẩy một li là đi một dặm, lúc nào nên làm gì thì không thể qua loa làm khác, đã biết chưa?”

Thịnh Hạ chỉ lo ăn, gật đầu thật thấp.

“Con biết rồi mẹ, lát nữa con dọn bát đũa, mẹ đi nghỉ sớm đi.”

“Cũng được, mẹ có tuổi, lâu không đi đường dài vậy rồi.”

“Mẹ ngủ ngon.”

“Con cũng nhớ ngủ sớm.”

“Dạ.”

Phòng khách chìm vào khoảng tĩnh lặng. Ăn xong, Thịnh Hạ rửa sạch bát đũa rồi về phòng tắm rửa.

Rốt thì vẫn chưa mở lời về chuyện hội thao và lễ phục. Thịnh Hạ

dựa vào đầu giường, đắn đo rất lâu rồi vẫn nhắn cho Thịnh Minh Phong.

Cô biết là những chuyện thế này, nếu nói cho Thịnh Minh Phong thì xác suất quá nửa sẽ do Trâu Vệ Bình lo liệu. Như thế mà để mẹ biết được, chẳng biết cơ sự sẽ ra nông nỗi nào. Biết vậy nhưng với mẹ thì thậm chí cô không thể mở lời.

Bất giác Thịnh Hạ thở dài.

Mà thôi, không nghĩ nữa, hoạt động hội thao lần này khối 12 không tham gia mạnh, chắc mẹ sẽ không biết đâu.

Hôm sau Thịnh Hạ đặc cách mang điện thoại theo, quả nhiên lên lớp nhận được điện thoại từ Thịnh Minh Phong. Cô chạy ra chân cầu thang phía cuối dãy hàng lang nghe máy.

Thịnh Minh Phong hỏi chi tiết yêu cầu của cô với lễ phục.

“Đơn giản một chút, dài một chút là được.” Thịnh Hạ nói, “À phải rồi, dự chi giới hạn trong năm trăm tệ.”

“Việc này con đừng quan tâm, còn yêu cầu gì khác không? Như màu sắc hay kiểu dáng này, không yêu cầu gì sao?”

“Chắc không đâu ạ.”

“Vậy được, rất tốt! Chăm tham gia hoạt động, giao lưu hòa nhập với bạn bè, quen nhiều bạn mới, rất tốt!” Thoạt nghe có vẻ Thịnh Minh Phong rất vui, “Có cần tới thử trực tiếp không?”

“Không cần đâu.” Thịnh Hạ cảm thấy cứ chọn theo chiều cao cân nặng là ổn rồi, “Dạo này không có thời gian.”

“Được, bố sẽ đặt thật sớm rồi bảo anh Lý mang tới cho.”

Thịnh Hạ về lớp, thấy chỗ của mình đã bị một vị khách không mời chiếm mất.

Trương Chú đang ngồi ghế của Thịnh Hạ nói chuyện với Hầu Tuấn Kỳ bàn trên.

Thịnh Hạ đi về chỗ, những tưởng cậu sẽ tự giác đứng dậy trả chỗ, ngờ đâu cậu thong thả ngắm nghía mặt bàn cô rồi ngẩng lên hỏi: “Không có kẹo QQ à?”

Rốt thì hôm qua đã ngả bài kể rõ, Thịnh Hạ cho rằng không cần tặng thêm nữa nên hôm nay không mang theo.

Sao cậu còn chạy tới đòi vậy?

Thịnh Hạ đáp: “Hết rồi.”

Trương Chú nhoẻn cười, “Nhưng mình nghiện rồi thì phải làm sao?”

Thì tự mua chứ sao? Câu nói này ngay lập tức chớp lên trong trí Thịnh Hạ. Nhưng tất nhiên là cô không nói ra.

“Không phải cậu nói là, là, ăn cơm thì…” Nói được nửa Thịnh Hạ bỗng im bặt. Cô muốn nói, không phải mời cơm thì coi như xí xóa hay sao? Nhưng nghĩ lại thì bữa hôm đó là cậu bao, nên không chỉ không xóa nợ mà còn lãi mẹ đẻ lãi con.

Trương Chú hỏi: “Thì sao nữa?”

Thịnh Hạ im lặng.

Trương Chú nhìn đôi mày cô nhíu thật chặt vì bị dồn ép khó xử, thở dài thật khẽ, “Mà thôi, kéo cái rồi hòa.”

Hòa thì hòa thôi, lại còn kéo cái?

Cậu đứng dậy, ra vẻ nhường chỗ cho cô.

Thịnh Hạ thở phào.

Nhưng cái khoảnh khắc lướt qua vai nhau, cô cảm thấy xúc cảm ấm áp chạm lên gò má, tiếp đó da thịt kéo căng…

Cậu, cậu bẻo má cô!

Chỉ thoáng qua thôi, đến độ Thịnh Hạ không nhìn rõ là cậu bẻo bằng tay nào, tay giơ khi nào, và lúc nào thì rời tay đi.

Sau đó cậu nhếch cong môi cười một tiếng gọn lỏn, đi xa dần về phía ngược với cô.

Rốt cuộc cậu đã làm gì?! Kéo, kéo rồi thôi, là, kéo kiểu đấy ư?

Thịnh Hạ ôm bên má bị cậu bẻo mà không dám tin, ngó nghiêng dáo dác.

Có lẽ vì sát vai nhau nên cơ thể bị che khuất, cũng có thể vì cậu hành động quá nhanh đến nỗi không ai bắt được nên giờ không ai chú ý tới họ.

Chỉ trừ —

Hầu Tuấn Kỳ ngồi cách ngay gang tấc.

Hầu Tuấn Kỳ mắt tròn mắt dẹt, nhanh chóng đổi sang điệu cười gian manh, nhỏ giọng chửi thề một câu rồi quay lên, vừa lắc đầu vừa lẩm nhẩm gì mà “đỉnh vãi”, “quá ghê gớm”, “thế thì ai chịu nổi”…

Thịnh Hạ ngồi xuống uống nước ừng ực, bàn tay che mặt không dám rời chỗ, chỉ sợ có ai nhìn thấy khuôn mặt đã đỏ rừng rực.

Cách cả lớp học, cô trợn mắt lườm nguýt – bóng lưng của cậu.

Cậu đã đi về chỗ mình, lúc ngồi xuống chẳng biết cố ý hay vô tình mà liếc nhanh về phía này. Mắt giao vào mắt, Thịnh Hạ vội quay đi nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cô mở tung cửa sổ cho thông thoáng.

Hành lang oi nóng không có nổi một cơn gió, thiếu nữ hít thở sâu cũng chẳng thể hạ hỏa.

—

Chiều thứ Sáu Lý Húc mang lễ phục đến cho Thịnh Hạ.

Tan học Thịnh Hạ ra ngay cửa bắc, thấy anh Lý dừng xe dưới tán cây, đứng cạnh xe ôm cái hộp cỡ đại. Chắc vì mới tham gia hội nghị nào đó nên giữa trời nắng nóng anh vẫn mặc chiếc sơ mi kẻ sọc khoác ngoài áo polo đen bó sát, mới đầu ba mà rất giống cán bộ viên chức có tuổi đời.

Thịnh Hạ loáng thoáng thấy nỗi hổ thẹn. Trong các công tác trợ lý, e là anh Lý chưa bao giờ làm Thịnh Minh Phong mất mặt.

Dáng vẻ như tiếp đãi lãnh đạo của anh khiến Thịnh Hạ thấy e ngại khi lại gần.

“Hạ Hạ!”

Lý Húc gọi cô trước.

“Anh Lý, anh đợi lâu chưa?”

“Anh vừa đến thôi.” Lý Húc nhìn cái hộp cỡ lớn, “Anh mang vào lớp cho em nhé?”

Thịnh Hạ lắc đầu nguầy nguậy, “Em tự bê được ạ.”

Lý Húc: “Trong cốp còn ít thứ nữa.”

Thịnh Hạ tưởng lại là ít trái cây và đồ ăn vặt Thịnh Minh Phong chuẩn bị cho nên bảo, “Không cần đâu ạ, em còn tiết tự học tối.”

“Đều là những món phối với lễ phục, chia ra nhiều hộp thôi.”

Lý Húc đưa Thịnh Hạ bưng cái hộp lớn trước rồi mở cốp, ôm ra một hộp giày và hai hộp nhung xinh xắn, cái nào cái nấy to ngang hộp đựng hồ sơ.

Thế này…

“Không cần long trọng vậy đâu ạ.”

Lý Húc chỉ là người làm công nên không thể trả lời câu nói của Thịnh Hạ, chỉ bảo: “Anh mang vào cho em nhé?”

Thật ra hộp không nặng, nhưng cồng kềnh, một mình Thịnh Hạ quả không bê hết được.

Cô nhìn thời gian, giờ này các bạn đã đi ăn hết, chắc trong lớp không còn nhiều người nên gật đầu.

Anh Lý bê hộp lớn cho cô, Thịnh Hạ thì bê mấy cái hộp nhỏ đi sau lưng anh, chưa đi được mấy bước đã gặp Trương Chú và Hầu Tuấn Kỳ.

Hai cậu đang định đi ăn cơm.

“Tiểu Thịnh Hạ?” Hầu Tuấn Kỳ mở lời trước tiên.

Thịnh Hạ đứng sững, ôi, duyên phận thật khó hiểu…

Trương Chú liếc nhanh qua người đứng sau cô, lại nhìn mớ hộp to hộp nhỏ, hỏi: “Cần mình giúp không?”

Anh Lý cũng nhìn cô hỏi ý.

Thịnh Hạ do dự giây lát, vẫn cảm thấy cách ăn mặc của anh Lý đi vào trường thì không hợp lắm, trông giống lãnh đạo cục giáo dục đi thị sát hơn.

Thịnh Hạ nói với anh Lý, “Để bạn em bê hộ đi ạ.”

Anh Lý hiểu ý, gật đầu, ánh nhìn phân vân giữa Trương Chú và Hầu Tuấn Kỳ, cuối cùng đưa hộp cho Hầu Tuấn Kỳ.

Trương Chú thì nhận ba cái hộp nhỏ từ Thịnh Hạ một cách rất tự nhiên.

Thịnh Hạ vẫy tay chào anh Lý rồi cả ba đi vào cửa bắc.

Hầu Tuấn Kỳ ngoái cổ nhìn chiếc xe biến mất ở góc phố, bụng nghĩ: biển A6 treo cờ đỏ, xe đơn giản, người không đơn giản.

Cậu chàng không phải kiểu biết dè chừng giữ kẽ, tò mò là hỏi ngay: “Tiểu Thịnh Hạ, người ban nãy là ai?”

Thịnh Hạ có kinh nghiệm trả lời những câu thế này, không buồn nghĩ đã đáp: “Đồng nghiệp của bố mình.”

Hầu Tuấn Kỳ không nghĩ tới đáp án này, ngẩn ra một lúc rồi hi ha cười nói: “À hà hà ra vậy à.”

Rồi thì không nói gì nữa.

Thịnh Hạ không ngờ chỗ đồ này chiếm diện tích như vậy. Vốn tưởng chỉ là một cái túi giấy, để gọn cạnh bàn là xong, nhưng giờ

cả đống hộp to hộp nhỏ thế này thì không để trong lớp được nữa.

Hầu Tuấn Kỳ cho ý kiến: “Hay để ở chỗ Chú?”

Trương Chú nhướng mày, gật đầu ý là có thể.

Nhà cậu ngay gần đây, nhưng cứ lui tới nhà cậu như vậy thì không tiện.

Nên Thịnh Hạ nghĩ một lúc rồi nói, “Cứ để tạm trước vậy, chiều mình hỏi cô Phó xem để ở văn phòng cô ấy được không.”

Trương Chú trông vẻ giấu giếm sợ sệt của cô, mày cau lại.

Hầu Tuấn Kỳ hỏi: “Còn ít nữa mới tới hội thao, sao giờ cậu đã mang lễ phục lên làm gì? Sao không để ở nhà?”

Đương nhiên là vì không thể để ở nhà chứ sao.

Thịnh Hạ thầm thở dài, đến bao giờ Hầu Tuấn Kỳ mới bớt cái tật tọc mạch được đây?

Đang nghĩ nên trả lời thế nào bỗng đằng sau có tiếng nói lạnh tanh vang lên: “Bớt xía vào chuyện của tiên nữ đi.”

Ặc…

Thịnh Hạ liếc qua đuôi mắt, chỉ nhìn thấy sườn mặt lạnh lùng của Trương Chú.

Lời này cô vẫn thường nghe Tân Tiểu Hòa nói, còn cảm thấy rất đáng yêu. Nhưng khi thốt ra từ miệng Trương Chú sao lại kì cục tới vậy? Mà nghe giọng cậu cũng như đang không vui.

Trong lớp không có ai, nên đương nhiên cất đồ xong là Thịnh

Hạ đi ăn cùng hai cậu. Suốt bữa ăn Trương Chú chỉ chăm chú vào khay cơm, mắt nhìn thẳng không xiên vẹo. Tuy bình thường khi ăn cơm cậu cũng không hay nói chuyện nhưng Thịnh Hạ vẫn dám chắc cậu đang không vui.

Nhưng sao đột nhiên cậu không vui?

Rõ ràng lúc nãy khi ở cổng trường vẫn còn rất tốt, còn chủ động đòi giúp nữa mà.

Lạ thật.

Chiều quay lại lớp, Thịnh Hạ thấy mấy cô bạn đang vây quanh bàn mình. Thấy cô, một bạn trong đó gọi, "Ê Thịnh Hạ, lễ phục cầm biển của cậu đây hả, mở ra xem được không?"

Bản thân Thịnh Hạ cũng chưa biết nó trông thế nào, nhưng nhìn đồng hồ, cô chỉ nói: "Sắp vào lớp rồi."

"Thế tí nữa hết tiết bọn mình xem nhé."

"Ừm." Thịnh Hạ đáp.

"Hạ Hạ, nhìn logo ngoài hộp thì là của nhà thiết kế mới. Lúc trước nữ thần của mình mặc hiệu này lên phát biểu đại diện thương hiệu trông cực nổi bật luôn, hội hậu viện với trang thông tin trên weibo đăng suốt nên ấn tượng lắm!"

Thịnh Hạ nghe hiểu mỗi chữ bạn nói, nhưng ghép thành câu thì cứ lơ tơ mơ. Nhưng cơ bản thì, là nhãn hiệu này rất tốt?

Cô bạn kia nói tiếp: "Đẹp cực luôn, cậu tốn bao nhiêu tiền vậy, mua hay thuê thế?"

Thịnh Hạ nghĩ một lúc, trả lời: "Hơn sáu trăm."

Nói năm trăm chẵn thì giống bịa ra để lấp liếm quá, còn bảo mình bỏ thêm một trăm, tuy không nhiều nhưng cũng coi như có lòng, chắc là không bị ai bàn tán.

Biểu cảm trên mặt bạn kia rất khó tả, hạ giọng nói nhỏ: "Hả? Vậy chắc không phải hàng hãng rồi, hàng hãng thì thuê thôi đã mất mấy nghìn."

Thịnh Hạ nghe giá mà xây xẩm mặt mày. Không thể có chuyện Thịnh Minh Phong thuê hàng nhái, Trâu Vệ Bình lại càng không.

Một bạn khác an ủi: "Không sao đâu, hoạt động nhỏ thôi mà, giống kiểu là được rồi."

"Đúng đó đúng đó." Những bạn khác vuốt đuôi theo.

Thịnh Hạ có thể cảm nhận rõ ràng, rằng có bạn vừa thất vọng đồng thời cũng thở phào một hơi.

Cô cũng thở phào.

Hầu Tuấn Kỳ bàn trên yên lặng lắng nghe, lắc đầu thở thượt: Có người nghĩ hết cách để được nổi bật, có người lại bằng mọi cách chôn vùi bản thân, kịch hay, kịch hay.

Tiết đầu tiên buổi chiều là tiết của Phó Tiệp. Giờ ngữ văn thứ Sáu, học mà như thôi miên vậy.

Hết tiết ai nấy cũng mơ màng chóng mặt, chắc là không có hứng thú với hàng nhái nên không ai nhắc chuyện lễ phục nữa. Thịnh Hạ đợi Phó Tiệp đi ra khỏi lớp rồi mới đuổi theo, đề nghị cô giáo bảo quản hộ lễ phục. Phó Tiệp vui vẻ đồng ý, vì vậy Thịnh Hạ gọi thêm Tân Tiểu Hòa, hai người bưng hộp đựng theo gót Phó Tiệp lên tầng.

Các cô giáo trong tổ bộ môn văn tuổi tác tương đương nhau. Thịnh Hạ nhận ra trung học phụ thuộc rất mạnh dạn trong việc sử dụng giáo viên trẻ, như Phó Tiệp và Lại Ý Lâm đều chỉ vừa tốt nghiệp thạc sĩ, đi theo lớp từ năm lớp 10, mới công tác chưa đầy hai năm. Ở Nhị Trung, không có chuyện giáo viên mới như vậy được giao phụ trách khối 12.

Thực ra giáo viên trẻ không chỉ có phương pháp giảng dạy mới mẻ, hiệu quả lộ rõ mà còn rất thân thiết với học sinh.

“Thịnh Hạ, em còn không biết trang điểm nhỉ?” Phó Tiệp ngồi xuống ghế, chợt hỏi.

Thịnh Hạ đặt hộp xuống, lắc đầu.

Phó Tiệp tủm tỉm cười: “Thế hôm khai mạc cô trang điểm cho em nhé?”

Thịnh Hạ ngơ ngác: “Cần trang điểm nữa ạ?”

Tân Tiểu Hòa nói: “Đương nhiên rồi!”

Phó Tiệp: “Em đại diện cho bộ mặt của cả A6 các em đó!”

Tân Tiểu Hòa gật mạnh đầu: “Đúng vậy, nữ thần cầm biển đều phải trang điểm!”

Thịnh Hạ mím môi, gật đầu.

Phó Tiệp nói: “Lễ phục của em theo phong cách gì, để cô xem rồi còn chuẩn bị phong cách trang điểm cho đúng.”

Bản thân Thịnh Hạ cũng không biết, bèn mở hộp ra.

Váy được gấp nhiều lớp, phải cầm lên mới nhìn hết được toàn diện.

Phần trên là cúp ngực bằng nhung đen, thắt lưng bằng lá đồng vàng điểm ren, thân váy có màu xanh xám xếp lớp nhiều tầng, điểm xuyết những hình thêu 3d nổi màu vàng kim. Màu xanh xám điểm tĩnh cùng tơ vàng sang trọng bù trừ, tôn nhau lên, xóa đi sự quê mùa của vàng, thêm nhung đen tạo vẻ thanh lịch và quý phái.

Trong hộp giày đặt một đôi cao gót đen kiểu cổ điển, còn hai hộp nhung, một là vương miện màu đen, một thì là sợi vòng cổ chocker nhung đen và một đôi bao tay cũng bằng nhung dài đến khuỷu tay.

“Đây là… Hepburn?” Đôi mắt Phó Tiệp vụt sáng, cầm lễ phục lên ướm vào Thịnh Hạ, “Ừm, rất tôn da, đẹp tuyệt!”

Thịnh Hạ nhìn phần cúp ngực, trong trường mà mặc như vậy có ổn thật không?

Lúc đầu cô chỉ yêu cầu về độ dài váy chứ không nghĩ tới phần trên, nhưng Thịnh Minh Phong đã thấy chiếc váy này chưa? Cả bố và Trâu Vệ Bình đều cảm thấy nó bình thường ư?

Những giáo viên khác trong văn phòng cũng rướn cổ nhìn sang.

“Cô Phó, học sinh lớp cô xinh quá nhỉ?”

“Chứ lại! Không nhìn xem là học sinh của ai!”

“Xem cô thích chí chưa kìa, đừng có bên nặng bên nhẹ vậy chứ, cô còn phụ trách hai lớp nữa đó.”

“Lắm miệng thật.”

Thịnh Hạ và Tân Tiểu Hòa quay mặt nhìn nhau. Hóa ra các giáo viên giao tiếp riêng với nhau như vậy.

Đang thất thần thì nghe Phó Tiệp trêu khẽ: “Thịnh Hạ, chuyến này em tốn không ít tiền rồi nhỉ?”

Tân Tiểu Hòa tranh nói trước: “Tiền túi một trăm, nhưng em thấy lễ phục này rất xịn, đấu với lễ phục cả nghìn của các cậu ấy cũng không sợ.”

Phó Tiệp gấp lễ phục một cách cẩn thận cất lại vào hộp, nghe vậy ngạc nhiên: “Một trăm?”

Rồi nhìn sang thấy đầu Thịnh Hạ cứ dần gằm xuống, hiểu ý cười cười, “Ừ, thế thì lời thật.”

Giờ nghỉ giữa tiết không dài nên Thịnh Hạ và Tân Tiểu Hòa về lớp trước.

Trong văn phòng, mấy giáo viên ban nãy vẫn đứng yên ở bàn mình lập tức xúm lại.

“Hôm nào cậu hỏi nhỏ em ấy xem thuê ở đâu, chị dâu mình chuẩn bị kết hôn, thuê sáu trăm thì rẻ thật, có thể thay cho tiền mừng cưới!”

Phó Tiệp nhướng mày: “Đây là “Hepburn” hàng chuẩn, sáu trăm không thuê nổi đâu.”

“Hàng chuẩn?”

“Ừ, giày hiệu Dior, cũng là hàng thật.”

Nhà Phó Tiệp có điều kiện, đi dạy ăn mặc giản dị nhưng ngoài giờ làm thì là fan thời trang đích thực. Cô nói là hàng thật, vậy không thể là giả được.

“Học sinh thời này, vì một hoạt động mà chịu chơi vậy?”

Phó Tiệp lắc đầu: “Cô trò ngốc này của mình thì chẳng biết gì đâu.”

“Mà con bé xinh thật.”

“Cũng tốt tính hiền lành.”

Thịnh Hạ xuống tầng với Tân Tiểu Hòa, bên tai chỉ quanh quẩn lời khen của bạn, “đẹp quá luôn”, “vừa khiêm tốn vừa sang trọng”, “thiên nga đen thanh lịch”, “cho bọn lớp khác lác mắt”…

Thịnh Hạ thì đã bắt đầu lo nghĩ, vậy có phải hơi quá không? Cô chưa từng mặc áo cúp ngực bao giờ.

“Tiểu Hòa, trước kia có ai mặc áo cúp ngực cầm biển chưa?”

“Hầu như là cúp ngực hết, nếu không cũng là áo dây,” Tân Tiểu Hòa nói, “Năm ngoái còn có người mặc váy cưới cơ. Ngày này là để thể hiện khoe sắc mà?”

Có thế Thịnh Hạ mới hơi hơi yên tâm.

—

Thứ Hai đổi chỗ, Thịnh Hạ lại băng qua cả lớp học đến tổ một. Lần này không phải ngày tế nhị của Tân Tiểu Hòa nên bạn tự xung phong đòi dọn hộ Thịnh Hạ. Hai cô bạn bê bàn đi một cách khó nhọc, cứ mấy bước lại dừng thở lấy hơi.

“Uầy, Hạ Hạ, sao bàn cậu nặng quá vậy?” Tân Tiểu Hòa vừa thở dốc vừa nói đứt quãng.

Thịnh Hạ cũng tranh thủ chốc nghỉ tay trả lời: “Chắc tại mình nhiều đồ quá.”

Trong ngăn bàn toàn đồ là đồ, tuy sắp gọn gàng nhưng rất chật chội.

Tân Tiểu Hòa thở dài: "Lần trước một mình Trương Chú bê kiểu gì ấy nhỉ? So với cậu ta thì hai đứa mình cùi bắp thật."

Thịnh Hạ nhớ lần trước cô được cậu bê bàn cho, khi ấy cơ bắp tay cậu siết căng, đoán là cũng không nhẹ nhàng.

"Lúc mới vào học thì chưa nhiều đồ như bây giờ," Thịnh Hạ an ủi, "Bọn mình cũng rất giỏi mà."

Mới dứt lời đã nghe đằng sau vang lên tiếng nói ấp hơi lạnh, "Thế hả? Như rùa bò ấy, nghị lực thật đáng khen ngợi."

Thịnh Hạ ngoái lại, thiếu niên tới muộn đứng ngoài cửa lớp, thái độ không mấy thân thiện.

"Đặt xuống đi, đứng đây chắn lối." Trương Chú nói một cách bực bội, trong lúc nói đã đi tới cạnh Thịnh Hạ, gỡ cặp sách sau lưng ra đưa cô, "Cầm lấy."

Thịnh Hạ nhìn cậu ngơ ngác. Chuyện gì vậy?

Trương Chú dúi cặp sách vào tay cô, dùng hai tay nhấc bàn lên. Đồ đạc trong ngăn bàn kêu loảng xoảng. Tân Tiểu Hòa giật tỉnh, tránh sang một bên nhường đường. Thiếu niên chuyển cái bàn vào vị trí phải tới một cách dễ dàng không tốn sức.

Tân Tiểu Hòa nhìn Thịnh Hạ cười trừ: "Thể lực vẫn kém xa nhỉ."

Thịnh Hạ ôm cặp sách của Trương Chú, đi sau cậu về chỗ ngồi, lí nhí: "Mình… hộp đựng sách còn ở bên kia."

Nếu thể lực chênh lệch tới vậy, thì, chắc cậu cũng vui vẻ giúp đỡ cô cho trót?

Trương Chú ngước lên, khẽ cười, “Hôm nay sai mình thuận miệng quá nhỉ.”

Sai mình, từ này không phải từ dễ nghe, mà giọng điệu cậu cũng có vẻ không vui lắm. Thịnh Hạ cau mày giải thích: “Mình không có ý đó. Mình xin lỗi.”

Nói rồi đặt cặp cậu xuống, quay lưng định tự đi bê về.

Để lại cho cậu một bóng lưng.

Trương Chú trân mắt nhìn theo, không thốt nổi câu nào. Chỉ câu đùa như thế mà cô đã không chịu được, thì nặng lời có phải sẽ khóc luôn cho cậu xem?

Rõ ràng là lúc trước cô tránh cậu như tránh tà, bây giờ nhờ cậu giúp, cậu xỉa một câu cũng không được?

Thật không nói nổi.

Trương Chú lẳng lặng thở dài, nhấc chân đi theo, chưa đi được mấy bước đã thấy Lư Hựu Trạch ôm hộp đựng sách mang sang, sau lưng còn cô nàng kia mang bộ mặt cảm kích bám sát theo đuôi.

“Cảm ơn cậu.” Thịnh Hạ nói.

“Sao khách sáo thế, cần giúp gì cứ bảo mình là được, mình ngồi gần mà.” Lư Hựu Trạch ngoái lại cười đáp.

Cả hai đi tới chỗ Thịnh Hạ, Lư Hựu Trạch cứ như không nhìn thấy Trương Chú, hỏi: “Hạ Hạ, để ở đâu?

Hạ Hạ?

Trương Chú chống hông, tức ngực không thở nổi, chỉ biết nhếch mép cười. Cậu bê cả cái bàn to như thế nặng như thế thì bị cô ngó lơ, ai kia bê có cái hộp sách bé tí tẹo cô đã thân mật tới vậy? Có cần hai mặt lộ liễu thế không?

Thịnh Hạ đâm khó xử. Lúc ngồi chỗ này, hộp sách được Trương Chú đặt ở giữa, còn hiện giờ…

Trông mặt cậu giống hệt gà mái che chở con – dù diều hâu tới cũng đừng hòng xâm chiếm lãnh địa của cậu.

“Để dưới bàn mình đi.” Thịnh Hạ nói.

Câu “để giữa đi” của Trương Chú chưa kịp thốt ra đã nuốt ngược trở vào.

Cậu nhường lối cho Lư Hựu Trạch, gọi Hầu Tuấn Kỳ đi ra khỏi lớp.

Vốn dĩ không gian dưới bàn đã không mấy rộng rãi, giờ đặt hộp sách vào, Thịnh Hạ không thể duỗi chân bởi không gian nhỏ hẹp. Sau một ngày dài, tới giờ chân cẳng đã tê cứng.

Cô không mở lời, cậu cũng không nói gì cả, cứ thế căng thẳng cả một ngày.

Khó chịu nhất không ai ngoài Hầu Tuấn Kỳ. Hôm nay Chú độc miệng lạ thường, nghĩ bằng đầu ngón chân cũng biết hai cô cậu bàn sau đang chiến tranh lạnh.

Nhưng kể cũng là chuyện lạ.

11 giờ tối, Lư Hựu Trạch sang gọi Thịnh Hạ về nhà.

Thịnh Hạ bứt mình khỏi mớ đề ôn, tuy đã muộn song vì hiệu quả học tập hôm nay rất tệ, nên thu dọn sách vở xong cô định về

nhà sẽ ôn thêm.

Trương Chú vẫn chưa đi. Cậu còn ngả lưng ra sau, chặn kín đường đi của cô.

Cô dọn đồ gây tiếng động rõ như vậy, hẳn nhiên là định đi, nhưng vẫn không thấy cậu tự giác nhường đường.

Thịnh Hạ thở dài trong dạ, đành gọi: "Trương Chú…"

Nghe giọng cô thấp thoáng vẻ bực dọc không giống với khi trước, Trương Chú nhướng mày ngả người ra lưng ghế, đôi mắt nhìn cô chăm chăm.

Thực chất cậu chẳng có mục đích gì. Chẳng là đã cả ngày không nói với nhau câu nào, cậu chỉ muốn nghe xem liệu cô có thể thốt ra thêm mấy chữ vài từ hay chăng. Dẫu rằng chỉ một câu "cho mình ra ngoài" như lúc ban đầu, có lẽ cậu sẽ nhân đó lấp lửng đánh tan cục diện căng thẳng này.

Nhưng Trương Chú không hay rằng trong mắt Thịnh Hạ, thái độ này của cậu chính là đang nói – xin mình đi?

Cô hơi khó xử, vì Lư Hựu Trạch vẫn đang đợi.

Lư Hựu Trạch thấy vậy thì không nhịn được, nói: "Trương Chú, cậu trẻ con vậy?"

Mới dứt câu, cái nhìn của các bạn xung quanh trở nên rất lạ, Hầu Tuấn Kỳ còn đã đứng bật dậy, Trương Chú liếc nhẹ một cái làm cậu gượng cười ngồi xuống.

Thịnh Hạ cũng ngỡ ngàng.

Trương Chú quay sang, "Liên quan gì tới cậu?"

Tuy rằng Lư Hựu Trạch đứng, Trương Chú ngồi, nhưng về mặt khí thế Trương Chú không hề thua kém, kiểu hỏi thản nhiên bất cần khiến Lư Hựu Trạch nghẹn lại ở cuống họng.

“Hay cậu đi mách thầy đi, đừng chỉ biết mách giáo viên bình thường như Vương già hay chủ nhiệm khối, phải tới tận chỗ hiệu trưởng mới phù hợp với thân phận của Lư thiếu gia đây.” Hầu Tuấn Kỳ buông lời móc mỉa.

Không khí sặc mùi khói súng.

Thịnh Hạ không nghĩ cuộc đối thoại sẽ đi đến mức độ này, ánh mắt không biết nhìn đi đâu.

Cô không biết mình nên đứng về phe Lư Hựu Trạch đã nói giúp mình hay giữ yên bản thân đứng ngoài mọi sự không liên quan.

Trương Chú liếc nhanh thấy vẻ căng thẳng của cô, bất giác thở dài một hơi rất khẽ, nhấc ghế nhường lối cho cô đi ra.

Thịnh Hạ như được trút bỏ gánh nặng, mới đi ra hành lang bỗng nghe từ đằng sau tiếng Trương Chú đều đều vọng tới, “Trên đường chú ý an toàn.”

Thịnh Hạ chững bước chân, chầm chậm quay lại nhìn. Cậu đang nói chuyện với cô ư?

Chắc vậy rồi, vì ngoài cô thì không còn ai khác.

“Hả? À, mình biết rồi.” Thịnh Hạ lúng búng đáp.

Thịnh Hạ và Lư Hựu Trạch đi khỏi lớp.

Vở kịch ba vai ngắn ngủi nhưng kịch tính này tới đây là hạ màn.

Khán giả lại không thể nhận rõ là giữa hai vai nam chính, rốt

cuộc ai đã thắng ai.

Bảo là Trương Chú thắng, thì nữ chính lại đi theo Lư Hựu Trạch?

Bảo là Lư Hựu Trạch thắng, nhưng phản ứng ngơ ngác ngập ngừng cuối cùng của nữ chính lại như cô bạn gái theo trai không thành?

Hầu Tuấn Kỳ hùng hổ nói kháy: “Đồ con rùa, bày đặt ga lăng với con gái, trông mà phát tởm.”

Trương Chú không bình luận, tiếp tục làm đề.

“Chú, cậu biết Lư Hựu Trạch cũng mới mua xe điện chưa?” Từ giọng Hầu Tuấn Kỳ nghe rõ là ghét cay ghét đắng, “Giống hệt chiếc của Thịnh Hạ nhưng màu đen, kiểu nhỏ gọn, trông ẻo lả vãi ra.”

Trương Chú ngước lên, hừ một tiếng qua lỗ mũi, tính đi xe đôi chắc?

Trẻ con.

Chương 28

Hôm sau khi Thịnh Hạ tới lớp vào sáng sớm, hộp đựng sách đã được dời lên giữa hai chỗ ngồi.

Tuy Trương Chú chưa tới, nhưng cô không nghĩ còn ai khác có thể di chuyển hộp đựng sách của cô.

Quen nhau lâu, cô đã hiểu một hai về cái tính nắng mưa thất thường của người này, biết cậu là kiểu hơi ngoài lạnh trong nóng.

Thịnh Hạ mở cặp lấy ra một viên sô cô la, bỏ vào ngăn bàn cậu thay lời cảm ơn.

Không có kẹo mút và kẹo QQ, ăn tạm vậy.

Đến chiều, Hầu Tuấn Kỳ công bố danh sách tham gia trò chơi tập thể.

Trừ trường hợp sức khỏe không cho phép, cả lớp bắt buộc tham gia toàn bộ nên ai cũng có ít nhất một trò.

Thịnh Hạ nhìn thấy tên mình được xếp vào trò "vòng đan vòng".

Cô có chín đồng đội, trong đó gồm cả Trương Chú. Mười người chia hai người một nhóm, trông cứ như những cặp yêu đương. Còn cô thì được xếp cùng hàng với Trương Chú.

Chuyện gì vậy?

Ngoài ra còn trò mười người mười một chân, cối xay gió, lăn tròn tiến lên, chui bánh xe…

Cả lớp đều từng tham gia nên không cần giải thích luật chơi, chỉ một mình Thịnh Hạ là mặt mày ngơ ngác.

Vương Duy nói: “Ai muốn sửa đổi gì thì liên hệ với bạn Hầu Tuấn Kỳ. Nhưng nếu không có lý do bắt buộc thì nên cố gắng tuân theo sắp xếp, nếu ai cũng đổi tới đổi lui thì việc chung không thể thuận lợi tiến hành. Các em phải có tinh thần tập thể, trò chơi tập thể thì quan trọng là chơi, là thư giãn thả lỏng, sau đó tập trung toàn lực vào kì thi tháng.”

Hầu Tuấn Kỳ gật liên tục như gà mổ thóc: “Đúng vậy, danh sách này mình đã suy nghĩ sắp xếp hết mấy ngày, tính cả tới điều kiện thể chất và quan hệ của mọi người, cam đoan công bằng công chính. Thế nên đừng có nhiễu sự đi phản đối nữa.”

“Nói đàng hoàng.” Vương Duy lườm.

Hầu Tuấn Kỳ gật đầu khom lưng: “Tuân lệnh.”

Dưới bục giảng, Tân Tiểu Hòa nói với Dương Lâm Vũ: “Há, còn công bằng công chính.”

Dương Lâm Vũ chưa kịp hiểu: “Hả, mình thấy ổn mà?”

“Đồ đầu gỗ,” Tân Tiểu Hòa tức tối, “Lại xếp Thịnh Hạ cùng với Trương Chú, hèn hạ.”

Dương Lâm Vũ nhìn danh sách thêm cái nữa, “Ghê gớm thật.”

Tân Tiểu Hòa đưa mắt băng cả lớp học nhìn tới Thịnh Hạ đang ngơ ngác, “Bé con tội nghiệp, chắc chắn vẫn chưa hiểu đâu.”

Đợi Hầu Tuấn Kỳ đi xuống, Thịnh Hạ chọc vào eo cậu, “Hầu ca, cậu có giữ luật chơi các trò không?”

Trương Chú nghe tiếng gọi này cũng ngẩng lên, mắt nhìn Hầu Tuấn Kỳ chằm chặp.

Hầu Tuấn Kỳ bất an tột độ, ú ớ mãi mới nói: “Để mình giải thích cho cậu là được.”

“Vòng đan vòng ấy à, nghĩa là hai người vừa chạy vừa giữ một cái vòng lắc hông, tổng cộng năm nhóm chạy tiếp nối nhau.”

Thịnh Hạ tưởng tượng ra cảnh này, “Cầm vòng thì chạy thế nào?”

“Thì hai người chui vào một cái vòng cùng chạy thôi, vòng không được chạm vào bất cứ chỗ nào trừ tay, không thể cao quá đầu bất cứ thành viên nào, cũng không thể rơi xuống đất.”

Thịnh Hạ: “Vậy chắc khó chạy lắm?”

Hai người trong một cái vòng, tốc độ bước đi phải nhất trí, tay phải nâng vòng không được buông ra, còn phải chạy sao cho nhanh, nghĩ mà…

Hầu Tuấn Kỳ: “Dễ thì còn chơi gì nữa? Trò chơi tập thể vốn là cần mọi người đoàn kết hợp tác!”

Thịnh Hạ nghĩ một lúc rồi vẫn hỏi: “Lúc trước mình chưa tham gia bao giờ, sợ ảnh hưởng tới thành tích chung của lớp, đổi sang trò nào đơn giản hơn được không?”

“Thành tích không quan trọng, không ai để ý đâu, cứ chơi cho vui là được,” Hầu Tuấn Kỳ giảng giải vô cùng kiên nhẫn, “Trò khác còn khó hơn cơ, hay cậu nghe thử?”

“Ừm.”

“Mười người mười một chân, tức là mười người buộc chân vào nhau cùng chạy. Cối xay gió là mười người chạy quanh một cột lớn, tay phải chạm cột. Lăn tròn tiến lên cũng hai người một nhóm, năm đội tiếp sức lăn bóng cao su bơm hơi, nghe thì đơn giản vậy không như trong khu vui chơi đâu. Tới lúc thi thì trong sân bóng toàn là bóng bơm hơi, đụng nhau loạn xạ như chơi xe điện đụng ấy, chơi mà váng hết đầu. Chui bánh xe thì là biến thể của chạy vượt chướng ngại vật, đổi vượt chướng ngại vật thành chui qua bánh xe, cũng thuộc dạng thi tiếp sức.”

Giới thiệu xong, Hầu Tuấn Kỳ liếc Trương Chú đang nhịn cười, lại ngó sang Thịnh Hạ lúc này đã sợ hóa đá, “Cậu chọn cái nào? Anh đây cho cậu chọn.”

Các bạn ngồi nghe mà hết nói nổi: Sao bảo đừng có nhiễu sự đòi phản đối kia mà?

Thịnh Hạ đã cứng đơ người. Vốn dĩ cô không giỏi những trò vận động, mà vận động tập thể thì càng khỏi phải nói. Những trò này chỉ nghe thôi đã thấy khó rồi, cô chơi chỉ có nước kéo tuột đội ngũ thôi.

Nhưng…

Cô liếc trộm Trương Chú vẫn y nguyên một vẻ như đứng ngoài mọi chuyện.

Nhưng phải chạy cùng cậu, cảm giác rất khó tả.

Hầu Tuấn Kỳ thấy cô im lặng thì chớp chớp mắt: “Anh đây đã chọn môn tốt nhất cho cậu rồi mà đúng không? Không cần chui mà cũng không cần lăn luôn, tốt biết mấy!”

Thịnh Hạ mím môi, gật thì không phải mà lắc lại cũng không đưa ra được lý do nào để phản bác.

Hầu Tuấn Kỳ tiếp: “Sắp xếp vậy là hợp lý nhất rồi. “Chui bánh xe” cần người nhỏ con, “lăn tròn tiến lên” cũng không thể quá béo, nên đến trò “vòng đan vòng” thì không còn mấy người gầy, mình xếp người cũng mệt lắm đó!”

Đã nói đến mức này rồi, kì kèo nữa thì không được nên Thịnh Hạ đành bấm bụng gật.

Có bạn chen vào: “Hầu ca, đã bảo công bằng công chính cơ mà, sao cậu vẫn mở cửa sau thế hả?”

“Cút!” Hầu Tuấn Kỳ không buồn chột dạ, “Mở cửa sau cho nữ thần đó, rồi sao? Ngon thì cậu đi làm nữ thần cầm biển đi?”

Cậu chàng kia nghẹn họng, cả lớp cười ồ.

Cũng có lý, Thịnh Hạ phải cầm biển, đương nhiên không thể chui hay lăn được.

Người ta là thể diện của cả lớp mà.

Có bạn xì xào: “Chắc cậu quên năm ngoái cậu cho Chu Huyên Huyên chơi lăn tròn tiến lên rồi…”

Hầu Tuấn Kỳ nghe thấy nhưng chỉ nhún vai bất cần, mặt viết rõ: Thì làm gì được mình?

Trương Chú gọi Hầu Tuấn Kỳ, “Ra tạp hóa không?”

Hầu Tuấn Kỳ nhìn thời gian, “Bây giờ? Sắp giờ cơm rồi.”

Trương Chú nói: “Mình bao.”

“Móa? Gì cơ?!” Hầu Tuấn Kỳ nhảy bật dậy, “Cậu bao mình? Thật hay giả vậy? Hôm nay mình đã làm việc tốt gì à? Đi chứ đi chứ.”

Cả hai vòng qua lối hành lang khuất người ở mặt sau lớp đi ra, khi đi qua chỗ cửa sổ Thịnh Hạ ngồi, cô nghe Hầu Tuấn Kỳ hỏi: “Uầy, Chú, cô bạn tặng đồ ăn vặt cho cậu mấy hôm nọ không tặng nữa à?”

Trương Chú cười, “Đổi thành sô cô la rồi.”

“Chậc chậc,” Hầu Tuấn Kỳ vỗ vai Trương Chú, “Đúng là cố chấp.”

Thịnh Hạ: …

—

Hai ngày tiếp theo, Thịnh Hạ mới phát hiện “vòng đan vòng” quả là một trò rất được, không cần luyện tập nhiều, không phải có đủ mười người cùng tập với nhau như trò “mười người mười một chân” hay “cối xay gió”.

Tân Tiểu Hòa là nhóm trưởng nhóm “cối xay gió”, vừa tan học chiều là giơ gậy gào ầm lên gọi các bạn đi tập.

Lư Hựu Trạch thuộc nhóm chơi trò “chui bánh xe”, ngày đầu tiên tập xong, tối cùng về nhà, Thịnh Hạ để ý thấy khuỷu tay cậu xanh tím hết cả, mà hình như các bạn khác thì không bị nặng như cậu. Lư Hựu Trạch tự giễu mình là: “Không có tế bào vận động, lúc nhỏ cũng chưa chơi những trò này.”

“Mình cũng chưa chơi.” Thịnh Hạ chỉ biết an ủi một cách vụng về.

“Trò của cậu thì, đã tập với Trương Chú chưa?”

“Vẫn chưa.”

Lư Hựu Trạch nói: “Năm ngoái mình chơi trò “vòng đan vòng”, nghe thì đơn giản nhưng thực chất rất khó, hơn nữa…”

Thịnh Hạ giảm tốc độ lại, để tâm lắng nghe.

“Có lẽ sẽ có chút đụng chạm thân thể.” Lư Hựu Trạch lướt mắt nhìn cô rồi lảng đi ngay.

Thịnh Hạ đã nghĩ tới điều này. Không được để cơ thể chạm vào vòng, vậy khó tránh hai bên phải đứng gần vào nhau. Nhưng nghĩ trò “mười người mười một chân” còn phải ôm eo người hai bên, “lăn tròn tiến lên” có khi còn lăn lên người đồng đội, tính ra “vòng đan vòng” vẫn tốt chán.

“Chỉ là trò chơi vận động thôi.” Thịnh Hạ nói vậy.

Lư Hựu Trạch ngẩn người, trong bóng tối cậu gật đầu khe khẽ.

Nói thì hay lắm, nhưng đến tiết thể dục khi Trương Chú xách vòng lắc hông tới tìm, cô vẫn hồi hộp tay đổ mồ hôi.

Trương Chú thì không tỏ vẻ khác lạ, nghe giọng như đây là việc không đáng bàn tới: “Thịnh Hạ, ra tập tí đi.”

“Ờm.” Cô ném quả bóng rổ đi, theo sau cậu tới sân bóng.

Để hạn chế bị ngã, trò “vòng đan vòng” được tổ chức trên mặt sân cỏ.

Khi Thịnh Hạ và Trương Chú tới nơi, các bạn cùng chơi trò “vòng đan vòng” của lớp đã tới hết, thêm họ là đủ danh sách. Trong số đó còn có một nhóm Thịnh Hạ khá quen, là Chu Huyên Huyên và Tề Tu Lỗi.

Nhóm trưởng Tề Tu Lỗi đã sắp xếp thứ tự xong xuôi, Thịnh Hạ

và Trương Chú là lượt thứ tư, còn Chu Huyên Huyên và cậu là lượt cuối chạy nước rút.

“Mọi người tự tập theo nhóm riêng trước, gần đến hết tiết rồi tập tiếp sức là được.” Tề Tu Lỗi nói.

Trương Chú đưa mắt dò hỏi: “Tập ở đâu?”

Thịnh Hạ ngó nghiêng: “Ở ngoài cùng nhé?”

Thịnh Hạ khẽ nhướng mày, cầm gật nhẹ, “Thế thì đi!” Nói rồi giơ vòng lắc hông tròng xuống qua đầu cô. Ngay khi vòng rơi đến hông, một sức mạnh kéo cô đi về phía trước.

“Cậu làm gì vậy?”

Cậu đi đằng trước, tay cầm vòng lắc hông lôi đi. Vòng đang tròng quanh người cô, nên cô chỉ có thể bước đi theo bàn tay cậu kéo.

Cái cậu này! Lại trò quái quỷ gì vậy?!

Trương Chú ngoảnh lại cười cười, thấy vẻ bực bội của cô bèn quay lưng đi lùi, hai tay nắm vòng lắc, đôi mắt thích thú cười.

Còn lâu Thịnh Hạ mới mặc cậu lôi đi như cún con thế này! Cô rảo bước nhanh hơn, eo lưng thôi chạm thân vòng làm nó suýt rơi xuống đất. Trương Chú giật tay lại, cũng bước nhanh hơn, thân vòng vì vậy lại chạm sát hông cô. Cô càng tăng tốc, cậu lại càng đi nhanh.

Cứ thế tuần hoàn.

Cả sân bóng quẩn quanh tiếng cười đắc ý vì chơi xấu thành công của Trương Chú.

Những nhóm khác im lặng nhìn hai người cậu kéo mình mình đuổi cậu, mặt đần cả ra.

Tề Tu Lỗi đến cạn lời: “Lúc hai cậu đấy ngồi cùng bàn chưa sến súa đủ, còn muốn tới đây trêu ngươi hội độc thân?”

Cộng sự của cậu, Chu Huyên Huyên lườm, “Nói vớ vẩn gì vậy? Trương Chú thích chọc người khác thôi chứ gì đâu, mau tập đi!”

Tề Tu Lỗi vuốt mũi, chọn cách im lặng.

Cứ thế Thịnh Hạ bị Trương Chú lôi đến sát sân bóng như dắt chó. Chưa kịp thốt được một câu bóng gió, cậu đã cúi xuống chui vào trong vòng.

Cú “tập kích” bất ngờ làm Thịnh Hạ không kịp trở tay, vô thức lùi ra sau một bước, song vì bị vòng giữ lại nên không lùi được bao nhiêu. Lồng ngực cậu sát ngay trước mắt, hơi thở cậu phà phà trên đỉnh đầu, Thịnh Hạ chỉ biết trời trồng tại chỗ.

Đỉnh đầu cô ngang tới cằm cậu, tầm mắt đối diện với yết hầu cậu…

Yết hầu cậu nhấp nhô lên xuống, đỉnh nhọn như dao sắc hằn lên làn da mỏng tưởng chỉ giây sau sẽ xé toạc nó chui ra, làm người thấy nó bàng hoàng lo sợ.

Thịnh Hạ dán chặt mắt vào đó, tim như trống nổi.

Rốt cuộc chỗ yết hầu cậu đang giấu thứ gì, mà, lớn như thế…

“Người mình có bản đồ à?” Giọng nói bất cần từ trên vọng xuống, “Nhìn đằng trước.”

Thịnh Hạ hoàn hồn, hơi ngả người ra một chút rồi mới từ từ ngẩng lên. Mắt giao vào mắt, Trương Chú hơi nghiêng đầu hạ

tầm nhìn xuống thấp hơn, “Đẹp trai quả nhỉ?”

Thịnh Hạ lườm cậu một cái rồi quay ngoắt đi, cùng lúc đó quay lưng lại với cậu, đứng trước cậu chừng một gang tay.

Trương Chú bật cười.

Cậu đã láng máng hiểu tại sao hôm đó Hầu Tuấn Kỳ kích động tới vậy rồi. Quả hiếm khi cô lườm ai, không những thế cái lườm này còn mang tới một cảm giác khó tả.

Đứng trong một cái vòng thật không dễ hành động, Hầu Tuấn Kỳ nói phải chọn người gầy cũng không phải không có lý.

Thịnh Hạ và Trương Chú đều được coi là gầy, nên không gian vẫn khá dư dả.

Nhưng, “Phải chạy như thế nào đây?” Thịnh Hạ tự hỏi.

Cô quay nhìn những nhóm khác, hầu như đều là nữ trước nam sau, bạn nam nhận toàn bộ trách nhiệm cầm vòng, nữ thì hầu như không chạm vào thân vòng.

Để đảm bảo không chạm vào vòng, không gian phía sau lưng bạn nam trống khá nhiều, vì vậy phía trước sẽ khá chật chội.

“Bọn mình quay lưng vào nhau.” Trương Chú nói.

Thịnh Hạ quay đầu về: “Sao cơ?”

“Quay vào nhau, mỗi người tự giữ đoạn vòng trước mặt. Đâu ai quy định là đều phải quay mặt về trước?” Trương Chú lùi lại chừa không gian cho cô, “Bọn mình chạy ngang.”

Thịnh Hạ ngẩn người, vậy thì hai bên không ai liên quan tới nhau, gần như không có đụng chạm thân thể, chỉ cần thống

nhất bước chân và tốc độ là có thể chạy rất nhanh.

Trừ việc… tư thế chạy không được mỹ quan lắm.

Cô nhoẻn cười, “Ý hay đó!”

Nắng chiều chói chang và bỏng rát soi rọi nét cười thiếu nữ, phản chiếu nó vào đôi mắt Trương Chú. Cậu hắng giọng, quay đầu đi, “Hiểu rồi chứ?” Câu hỏi rõ là hơi thừa.

Thịnh Hạ gật đầu: “Hiểu rồi.”

Làm vậy quả là nhanh hơn nhiều, những nhóm khác thấy vậy cũng học theo, chưa tới nửa tiết học mà đã tập gần xong nên chuyển sang tập chạy tiếp sức.

Tiếp sức thì đơn giản, chỉ là bỏ vòng xuống đưa cho nhóm tiếp theo là xong.

Một tiết học đi qua nhưng không hề có “đụng chạm thân thể” Lư Hựu Trạch đã nói, tất cả đều nhờ cách hay của Trương Chú. Về đến lớp học, Tân Tiểu Hòa tới hỏi tình hình tập luyện của họ, Thịnh Hạ thật thà khai hết một năm một mười.

Tân Tiểu Hòa ngạc nhiên: “Trương Chú ga lăng vậy á?”

Ga lăng à, hình như có thể hình dung là vậy.

Có lẽ đa số bọn con trai không hề để ý chuyện đụng chạm cơ thể, thậm chí còn mong như thế. Rốt thì cũng chỉ là trò chơi, đụng chạm đôi chỗ là khó tránh.

Còn cậu thì có lối đi riêng, chủ động tránh điều này. Có lẽ vì cậu đã có người thầm thương, thế nên mới tránh tiếp xúc bạn nữ khác.

Tuy rằng một đôi khi, cách đối xử của cậu với cô thật…

Thịnh Hạ không biết phải nói như thế nào, vì xét cho kĩ ra thì cũng chẳng có gì cả. Có khi chỉ do cô nhạy cảm quá thôi.

Chuyện nào ra chuyện nấy, riêng ở chuyện này, cách làm của cậu đáng được công nhận.

Thịnh Hạ gật nhẹ đầu.

“Không giống chút nào…” Tân Tiểu Hòa thì thào, “Chẳng lẽ chỉ biết nói mồm?”

Thịnh Hạ không hiểu: “Hả?”

“Hưởng thụ hội thao đi! Hì hì.”

Tác giả có lời:

Tân Tiểu Hòa: Trương Chú không được.

Hầu Tuấn Kỳ: Ừm, đồng ý.

Chương 29

Nhà sách Nhất Phương sau giờ cơm trưa không một tiếng người, chỉ có chiếc loa đang phát bài nhạc Pháp êm ái trong trẻo.

Vạt nắng len qua ô cửa sổ phủ quanh thiếu nữ một vầng sáng lờ mờ.

Thiếu nữ nghe tiếng bước chân chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt tựa suối nước trong thấy đáy.

“Chú…”

Cô gọi cậu, âm vang nhẹ tênh như nhành bồ công anh phiêu lãng trên đồng vắng.

“Chú…” Cô ngửa nhìn cậu, chậm rãi đứng lên, “Mình nghĩ bài này suốt nãy giờ, chỉ mình được không?”

Trương Chú bước lại gần, vầng sáng tan ra, gương mặt và dáng người thiếu nữ trở nên rõ ràng trong đôi mắt. Da cô trắng như sứ, trơn mát như ngọc.

Cậu cúi nhìn đề bài, nhưng đôi mắt rơi trên trang giấy chỉ thấy nét chữ thiếu nữ xinh đẹp. Trương Số, Trương Số, viết chi chít chằng chịt.

Cậu ngẩng lên, giữ im lặng. Cô gái cười tinh nghịch, sà vào lòng cậu, “Mình sai rồi mình sai rồi, Chú có thể phạt mình.”

Đôi môi thiếu nữ mềm mịn như kem sữa, Trương Chú tưởng mình đang hôn một đám mây.

Cậu giam cô vào giữa ghế và lồng ngực mình, cố nhịn ý muốn bẻ gãy eo lưng cô, cánh tay chống lên mặt bàn căng cứng.

“Chú à, Chú…”

“Chú à…”

—

Trương Chú choàng tỉnh.

Mồ hôi rịn ướt trán. Cậu đưa mắt nhìn xuống, không ngoài dự đoán, tấm chăn mỏng ngày hè đã phồng lên một cục, còn ươn ướt.

Trương Chú đỡ trán chửi tục: “Chó thật!”

Cậu nhìn đồng hồ, sáu giờ sáng.

Nắng chiều đâu ra kia chứ.

Phải mẹ nó khác như trời với đất.

Trương Chú bò dậy đi tắm. Dưới vòi hoa sen, đôi vai thiếu niên nảy nở, cánh tay chắc nịch cơ bắp. Cậu vuốt ngược tóc mái ra sau, ngửa đầu mặc dòng nước lạnh giá xối lên gương mặt đỏ ửng.

Đã là lần thứ mấy rồi?

Mỗi lần chạm vào cô, đến tối y rằng sẽ mơ xuân liên hồi. Mới đầu chưa trông rõ mặt, chỉ nghe thấy tiếng, sau đó có thể thấy mặt, nhưng áo quần ngay chỉnh. Còn lần này…

Lần này cậu có động chạm gì cô đâu?

Thế là lại không nhịn được rủa thêm một tiếng tục tĩu.

Trương Chú cậu chỉ có tí bản lĩnh thế thôi ư?

Lúc trước cùng xem đống "của báu" của Hầu Tuấn Kỳ, cậu chẳng hề bị ảnh hưởng gì cả.

Hầu Tuấn Kỳ còn giễu cậu liệt dương.

Nhưng đúng là cậu không có quá nhiều cảm giác, mới đầu xem thấy cũng khá hay ho, nhưng xem tới xem lui cũng chỉ có như thế. Cậu không thể nhớ nổi gương mặt diễn viên, cứ gấp lại là quên hết, càng không đến trình độ chỉ nhìn một bộ phận đã đoán được là ai như Hầu Tuấn Kỳ.

Có phải là tác dụng chậm không? Bực mình quá bực mình quá!

Trương Chú lau tóc đi ra khỏi phòng tắm, mới quay lưng đã va vào Trương Tô Cẩn đang khoanh tay dựa tường.

"Móa, chị, mới sáng sớm chị làm cái gì vậy?!"

Trương Tô Cẩn nhìn gương mặt ngày càng sáng sủa và bờ vai chắc nịch của thiếu niên, "Chú của chị lớn rồi."

Đôi tay Trương Chú đang lau tay chững lại, quay sang nhìn chị mình ngờ vực, "Chị làm sao đấy, làm em rợn hết người!"

Trương Tô Cẩn nói: "Thế mới sáng sớm em đi tắm cái gì, không phải tối qua mới tắm à?"

"Nóng." Trương Chú vòng qua chị, lắc đầu làm mấy giọt nước bắn văng ra.

Trương Tô Cẩn nhìn thiếu niên non trẻ cao hơn mình cả cái đầu, mỉa mai chê bôi: “Điều hòa phòng em bật có 16 độ, thế còn nóng?”

“Ai mượn chị lo, có cần em trả tiền điện nước không?” Thiếu niên vào phòng thay đồng phục đi ra.

“Chậc,” Trương Tô Cẩn than thở, “Vớ bừa miếng vải rách cũng đẹp trai thế này, không hổ là Trương Chú nhỉ?”

Thiếu niên cười vừa hí hửng vừa vênh váo, “Không xem là em trai ai.”

Tức thì nhớ ra thứ đang mặc là áo do chính tay mình thiết kế, bèn đổi lời, “Gượm đã, đây mà là vải rách? Cái hình này ấy, chị nhìn cho kĩ vào, tiêu chuẩn nghệ thuật gia đấy!”

Trương Tô Cẩn cười, chọc vào trán cậu.

“Hôm nay không cần nấu cơm mà, chị dậy sớm vậy làm gì?” Trương Chú hỏi.

“Nấu cơm sáng cho em, không ngờ ai kia dậy sớm hơn gà gáy, chị còn chưa kịp làm gì.” Trương Tô Cẩn đi vào bếp, bê hai bát hoành thánh ra, “Đồ đông lạnh, ăn tạm đi.”

Trương Chú sải chân tới bàn ăn, ăn một cách thỏa mãn, nhồm nhoàm nói: “Sau này nếu không cần chuẩn bị cơm bán thì chị cứ ngủ đi, không cần nấu cơm sáng cho em, em ra ngoài ăn linh tinh được rồi.”

Trương Tô Cẩn nhướng mày: “Hử? Đã biết lo cho chị rồi à, sao độ này dịu dàng quá vậy?”

Trương Chú: “Không nghe thì thôi.”

Trương Tô Cẩn: “Em cứ thế không tìm được bạn gái đâu.”

Trương Chú nhìn chị bằng ánh mắt như nói “Chị điên hả”, “Phụ huynh nhà người ta toàn lo con cái yêu sớm, sao mỗi chị lạ vậy?”

Suốt ngày dò hỏi bóng gió.

“Không cho yêu sớm chỉ vì đa số chưa có nhận thức đúng đắn, cũng không bảo vệ được con gái,” Trương Tô Cẩn cười cười, “Nhưng chị cảm thấy Chú có khả năng tự nhận thức và phán đoán, đồng thời cũng bảo vệ được con gái người ta, lúc trước không thầy dạy cũng biết đường đỏ có thể giảm đau khi tới tháng mà?”

“Cái đấy là thường thức chứ?” Trương Chú gượng gạo cúi đầu, chống chế, “Đừng có lo vớ vẩn.”

“Còn chị đấy!” Trương Chú ăn hết hoành thánh, ngẩng lên nhìn Trương Tô Cẩn, “Chị yêu đương mà cuối tuần không hẹn hò gì à?”

Trương Tô Cẩn thu dọn bát đũa, bảo: “Lát nữa đi.”

Trương Chú nhướng mày, hân hoan vỗ vai Trương Tô Cẩn, “Chị ta còn dạy được! Đi đi, trước mười giờ tối phải về nhà!”

Trương Tô Cẩn: …

Trương Chú đeo cặp sách định đi, bị Trương Tô Cẩn gọi giật lại: “Trương Chú.”

Trương Chú giật nảy mình, gọi cả tên cúng cơm thế này e có chuyện thật rồi. Cậu ngoảnh lại, “Sao vậy?’

“Nếu em yêu đương, nhớ nói cho chị biết. Không, nhất định phải

nói cho chị biết.” Đôi mắt Trương Tô Cẩn đầy kiên quyết và nghiêm nghị, “Chị có chuyện rất quan trọng muốn nói với em.”

Trước cái nhìn chăm chú ấy, Trương Chú không thốt nổi những lời bông đùa. Sau chốc im lặng, cậu trả lời: “Em biết rồi.”

—

Chiều Chủ nhật, A6 mặc đồng phục lên trường tập xếp đội hình vào sân.

Áo lớp có màu vàng chói lóa, rất nổi bật, in mấy chữ viết kiểu nghệ thuật Trương Chú vẽ. Tổng thể là chữ SIX, nhưng giữa các chữ cái còn giấu hình chân dung chibi của Vương Duy. Mặt thầy béo tròn, trên đầu lưa thưa mấy cọng tóc nghiêng ngả rất có thần, phong cách dễ thương nhưng không non nớt, giống kiểu nghệ thuật đường phố, cả lớp đều rất hài lòng.

Đi đội hình phải giơ băng rôn, nội dung băng rôn của A6 là: Ấy có tình thơ ý họa của ấy, mình có sơn thủy điền viên của mình, tuy chỉ là bản lậu.

Đằng sau in chân dung chibi của Vương Duy mà Trương Chú thiết kế.

Có vẻ mọi người tham gia hội thao đều như vậy, trêu chọc chủ nhiệm lớp là chính.

Thịnh Hạ còn tưởng phải tập mấy ngày, không ngờ đi có vài vòng đã được thả. Tân Tiểu Hòa nói nghi thức khai mạc trong hội thao của trung học phụ thuộc vô cùng qua loa, không cần đội ngũ chỉnh tề, miễn mặc áo lớp, có thể nhận ra là người của lớp nào là được. Mà cũng không cần diễn tập, vì dù gì cuối cùng chỉ cần đi ngang qua khán đài là xong.

Vì vậy Thịnh Hạ cũng không cần tập giơ biển, muốn giơ thế nào

thì giơ.

Đây mới đúng là hội thao chứ, không để ý tiểu tiết, đề cao vận động.

Hội thao diễn ra từ thứ Tư tới thứ Sáu. Sáng thứ Tư khai mạc, Thịnh Hạ vẫn 6 giờ đến trường như mọi ngày, làm bài nghe tiếng Anh một lúc thì Phó Tiệp tới gọi.

Phó Tiệp mở hộp trang điểm đặt trên bàn. Thịnh Hạ nhìn đủ thứ chai lọ sặc sỡ và hai cây cọ trông giống nhau nhưng vẫn hơi khang khác, ngập ngừng hỏi: “Cô Phó, phải dùng hết chỗ này ạ?”

Thế thì phải tới năm nào tháng nào mới xong?

“Đương nhiên không rồi,” Phó Tiệp trả lời, “Nhưng cũng gần như thế.”

Thịnh Hạ: …

Cô ngồi trên ghế của Phó Tiệp, Phó Tiệp đứng trang điểm cho cô. Thịnh Hạ thấy hơi ngại, “Cô Phó, hay để em về lớp bê ghế lên?”

“Không không không, không cần, cô cũng không ngồi được.”

Vậy là Thịnh Hạ cứ nhìn bàn tay Phó Tiệp liên tục đổi các loại công cụ đưa qua đưa lại trước mắt.

“Tốt quá, trẻ tuổi tốt thật, không kén phấn chút nào.”

“Tốt quá, hình dáng lông mày hoàn hảo không cần sửa.”

“Tốt quá, cái mũi này còn không cần đánh khối, đánh tí highlight nào.”

“Thích thật, lông mi cũng không cần gắn mi giả luôn.”

“Tốt quá, viền kẻ mắt cũng không bị lem.”

…

Đồng hồ trên bàn chạy từ 6 giờ 40 đến 7 giờ 55, cuối cùng Phó Tiệp đã xong bước cuối cùng, nâng cằm Thịnh Hạ lên ngắm nghía trái phải, mắt hất lên vô cùng hài lòng, “Hoàn hảo, mau đi đi, thay đồ rồi còn làm tóc.”

Hả? Còn chưa xong ư?

“Em đi xuống gọi người lên giúp, mang hết lễ phục với phụ kiện gì gì đó ra chỗ sân vận động.” Phó Tiệp căn dặn, “Cô thu dọn tí đã.”

“Dạ.”

Nhà trường chuẩn bị một căn phòng ở sau khán đài trên sân vận động cho các nữ thần trang điểm thay đồ, tránh việc các bạn phải mặc lễ phục đi khắp nơi.

Thịnh Hạ cứ thấy như mặt mình dính thứ gì đó, người cứ căng ra không tự nhiên nổi.

Cô cúi đầu đi về lớp, định gọi Tân Tiểu Hòa. Không thấy bạn ở chỗ ngồi, Thịnh Hạ đứng ngoài cửa ngó dáo dác.

“Ê, Thịnh Hạ!”

Có người thấy cô, gọi khẽ, khiến gần như mọi người đều ngoái lại nhìn.

“Đẹp quá…”

“Nữ minh tinh!”

“Đẹp nhất hôm nay.”

“Là Thịnh Hạ à…”

Thịnh Hạ ngẩn ra một thoáng. Cô có thể nhận ra trong ánh mắt của mọi người là lời khen, là sự kinh ngạc. Cô cảm thấy lòng bàn tay ran lên, gò má cũng nóng dần. Cô không biết bây giờ trông mình thế nào, trước nay cô vẫn thấy mình không hợp với việc trang điểm, khi trước biểu diễn cũng chỉ vẽ lên mặt những hình vẽ kì quặc, trang điểm xong thì không còn giống mình nữa nên dần dà cô không trông chờ nhiều vào nó…

Đang thất thần, từ đằng sau vang lên một giọng nói bất cần, “Làm gì vậy, đứng đây cản đường?”

Thịnh Hạ víu vào khung cửa, ngoái cổ nhìn, va vào cái nhìn bực dọc của Trương Chú.

Cô đứng gọn vào một bên, giải thích: “Mình đang tìm Tiểu Hòa.”

Bốn mắt nhìn nhau, Trương Chú mới dợm bước vào lớp đứng ngẩn tại chỗ như hóa đá, biểu cảm thờ ơ vốn dĩ dại ra trong một thoáng ngắn ngủi.

Mắt giao mắt, im lặng phủ trùm.

Đôi mi chuốt mascara của Thịnh Hạ vì ngẩng lên mà rung khe khẽ, chớp xuống chớp lên.

Khoảng thời gian từ 8 giờ đến 8 giờ 1 phút, yết hầu Trương Chú lên xuống liên hồi, ngẩng đầu chuyển mắt nhìn vào trong lớp. Tân Tiểu Hòa không hề có mặt.

Toàn thể thần dân A6 đều ngoái ra nhìn, nhìn bộ mặt của cả lớp hôm nay.

Trương Chú hỏi: “Tìm cậu ấy làm gì?”

Giọng nói hơi gượng gạo.

Từ khoảng cách và góc nhìn này, cô lại nhìn thấy yết hầu như hung khí của cậu. Tim cô rộn lên, cũng lảng mắt nhìn ra chỗ khác, cúi đầu trả lời: “Mình nhờ Tiểu Hòa bê hộ ít đồ.”

Trương Chú hắng giọng, “Bê lễ phục?”

Sao cậu biết nhỉ? Thịnh Hạ gật đầu, “Ừm.”

“Đi thôi, mình bê hộ.” Cậu ném cái cặp sách của mình lên ghế cuối của dãy bàn sát cửa sổ, chẳng buồn nghĩ xem đó là bàn ai đã quay lưng đi về phía cầu thang.

Thịnh Hạ mím môi, nhấc bước đuổi theo.

Các bạn trong lớp ai nấy quay mặt nhìn nhau, trên mặt cùng nở nụ cười thích chí, tụm năm tụm ba xì xào.

“Chắc đang hẹn hò rồi, trông điệu bộ này, không thể sai được!”

“Trông cũng khá xứng đôi.”

“Nhưng không phải Trương Chú thích Trần Mộng Dao à?”

“Chuyện từ đời nào rồi, Trương Chú quay xe theo Thịnh Hạ lâu rồi.”

“Thật chứ?”

“Ai không thấy hai cậu đấy truyền giấy cho nhau?”

“So với Trương Chú, Thịnh Hạ đúng là thỏ trắng ngây thơ nhỉ?”

“Xinh xắn tốt tính, ai gặp mà không thay lòng đổi dạ?”

“Đẹp quá đẹp quá mình ghen với mỹ nữ nhưng không ghen với tiên nữ, mình làm được!”

“Ánh mắt của Trương Chú ban nãy đáng sợ thật, trở mặt đến là nhanh.”

—

Phó Tiệp thấy Trương Chú tới giúp thì nhướng mày, ý cười lan ra trong đôi mắt: “Đã có đồng chí nam tới, thế thì mình em bưng hết đi, Thịnh Hạ không cần làm gì cả, nhỡ tí ra mồ hôi lớp trang điểm sẽ không đẹp nữa.”

Thịnh Hạ thấy ngại, vì thực ra không cần phải thế.

Trương Chú cũng hơi hất mày, gật đầu bảo, “Được.”

Cậu cúi xuống bưng hết chồng hộp dưới đất lên, “Bưng đi đâu?”

“Sân vân động. Thịnh Hạ, em dẫn em ấy đi.” Phó Tiệp nhìn lên, “Sau đó mặc váy trước, những món khác để lại, cô thu dọn xong sẽ tới mặc cho.”

Thịnh Hạ gật đầu.

Hai người một trước một sau đi xuống tầng, một trước một sau đi qua hành lang chỗ A6, nghe từ trong lớp vang lên một tràng tiếng hú hét hoan hô.

Thịnh Hạ rảo bước nhanh hơn, Trương Chú thì cứ như không nhìn thấy, bước đi vẫn đều đặn như thường. Cả hai đi qua vườn hoa đến sân vận động.

Trên sân vận động, những lá cờ đầy màu sắc bay phấp phới, người đông như biển.

9 giờ khai mạc, khối 10, 11 đã tới đông đủ, loa trên sân phát bản nhạc nền sôi động, học sinh ai cũng mặc áo lớp, màu áo nhuộm màu đường chạy và sân cỏ xanh mướt thành lá cờ sặc sỡ nhiều màu.

Sân vận động được xây dựng theo tiêu chuẩn quốc tế, vòng một vòng đi đến khán đài chính phải đi rất xa, đấy là chưa kể còn phải xuống cầu thang.

Thịnh Hạ ngoái ra sau, "Cậu bưng được không, để mình bưng hộp nhỏ cho nhé?"

Mới dứt câu, đôi chân đã vì cái ngoái lại này mà hụt mất một bậc thang…

"Cẩn thận đi chứ!" Trương Chú suýt đã vứt mớ đồ đang bưng đi để đỡ, thấy cô tự đứng vững được thì thở phào, bực dọc trách, ánh mắt như nhìn đứa khó bảo, "Bồ tát bùn, đi đường phải để ý."

Thịnh Hạ vỗ ngực, để ý bước đi, không đòi giúp cậu nữa.

Đúng là xấu hổ thật.

Không biết vì lớp trang điểm của Thịnh Hạ hay vì bản thân Trương Chú đã quá nổi tiếng từ hôm phát biểu dưới cờ mà lúc này, khi họ đi qua đường chạy luôn có vô số người ngoái nhìn.

Thậm chí Thịnh Hạ còn thấy có người chụp hình họ. Trước ngực người nọ đeo bảng tên phóng viên trường.

Cô hơi hối hận vì đã để Trương Chú giúp.

Chịu đựng tới khi đến phía sau khán đài, Thịnh Hạ nhìn số

phòng trên cửa.

Hôm Chủ nhật Hầu Tuấn Kỳ đã dẫn cô tới đây, từ 12A1 đến 12A10 đều ở phòng 105.

Phòng 105 mở rộng cửa, bên trong loáng thoáng tiếng nói cười vọng ra.

“Đến rồi,” Thịnh Hạ quay lại, lấy ba cái hộp nhỏ từ chồng hộp của cậu, giải thích, “Để vậy thì cậu khó vào cửa.”

Trương Chú cong môi, “Tốt, còn biết báo trước một tiếng, Bồ tát bùn vẫn có tu dưỡng của Bồ tát bùn.”

Thịnh Hạ: …

Thịnh Hạ đi vào quan sát, thấy trong phòng cũng có mấy bạn nam mới quay lại gọi Trương Chú, “Vào được đó.”

Người bên trong cũng đã chú ý đến tiếng động ở cửa, đồng loạt nhìn ra, tức thì thấy một đôi bích nhân đi vào.

Quả thật có thể gọi là bích nhân, hai chữ xứng đôi chỉ thiếu điều in luôn trên đầu.

Họ mặc áo lớp giống nhau, nếu không xuất hiện ở hội thao thì đoan chắc sẽ bị nhầm thành một đôi hẹn hò.

Cả khối 12 không ai không biết mặt Trương Chú, cuốn tiểu thuyết viết từ những tin đồn về cậu có thể truyền khắp sân trường, nữ chính trong đó là hoa khôi, bây giờ đang thay đồ ở gian bên trong.

Nếu vậy, cô bạn xinh xắn bên cạnh cậu lúc này kia là ai?

Chương 30

Thịnh Hạ thấy hơi bối rối.

Nơi này mang tiếng là phòng trang điểm nhưng thực chất là phòng điều khiển cải tạo lại, chỉ có mấy cái bàn mấy cái ghế, gian thay đồ thì là phòng nghỉ của nhân viên trực ngày xưa. Tổng diện tích cả căn phòng không phải lớn, bên trong giờ đã chật kín người, bàn ghế cũng được trưng dụng hết để bày đồ dùng trang điểm, thậm chí trên sàn còn có lễ phục vứt tứ tán, các loại váy tuyn, khung váy la liệt dưới đất, đã sắp không có chỗ đặt chân.

Vốn dĩ Thịnh Hạ đã không giỏi giao tiếp, giờ Phó Tiệp chưa tới, đối mặt mười mấy cặp mắt tò mò nhìn vào, trong chốc lát cô không biết phải mở lời thế nào.

Bất giác cô ngoái ra nhìn Trương Chú, trong đôi mắt có ý cầu cứu mà chính cô cũng không nhận ra.

Trương Chú khẽ thở dài trong bụng. Cô nên đi soi gương đi thì hơn, đừng cứ chỉ biết nhìn người ta bằng ánh nhìn tội nghiệp như thế. Ánh mắt đấy, ai mà cưỡng nổi cậu sẽ tôn người đó lên làm bố đẻ.

“Đứng gọn vào chờ đi,” Cậu nắm vai Thịnh Hạ kéo cô đứng nép vào một bên, vặn tay nắm cửa sau lưng cô, vượt lên trước quan sát một lượt căn phòng. Bỗng nhiên cậu đi đến một cái bàn, gạt gọn mớ đồ đạc vứt bừa bộn trên bàn, nhìn thấy số thứ tự trên đó: 6.

Trương Chú quay lại hỏi mọi người trong phòng: “Mấy thứ này của ai?”

Ai nấy nhìn nhau, nhất loạt lắc đầu.

Trương Chú nói: “Cầm đi đi, bàn này là của A6.”

Dáng cậu cao, đứng trong căn phòng trần thấp chỉ duỗi tay là chạm tới được trần nhà. Lúc này giọng cậu rất lạnh lùng, cảm giác đang nhìn người bằng nửa con mắt.

Căn phòng 105 mới nãy còn ồn ào giờ đã im phăng phắc.

Đang lúc căng thẳng, cánh cửa gian thay đồ mở ra, tà váy bằng tuyn màu gạo bồng bềnh in vào trong mắt, lưng váy may cao, thắt eo nhỏ nhắn, kết hợp với gương mặt xinh xắn và mái tóc nâu gợn sóng toát lên vẻ đẹp thanh xuân trong sáng.

“Chú? Sao cậu tới đây?” Đôi mắt Trần Mộng Dao tức thì vụt sáng, xách váy bước lại gần.

“Đưa nữ thần lớp mình đến,” Trương Chú quay lưng lùi lại nửa bước, chỉ vào cái bàn viết số 6, “Đây là đồ của cậu à?”

Trần Mộng Dao nhìn theo hướng ngón tay cậu chỉ, “Ừ.”

Cũng phía cuối ngón tay cậu, bạn nhìn thấy Thịnh Hạ.

Một cô nàng bạn đã để ý rất nhiều lần – học sinh mới chuyển tới A6, bạn cùng bàn của Trương Chú, người đã cướp vị trí nữ thần cầm biển của Chu Huyên Huyên.

Mỗi lần cô nàng đi lấy nước ngang qua A4, kiểu gì cũng có mấy cậu chàng hò reo “bạn A6 kìa”, “mau nhìn kìa”, điệu bộ cứ như nhìn thấy gấu trúc vậy.

Thịnh Hạ thấy cánh tay bưng hộp hơi cứng mỏi, không biết vì bưng lâu hay vì câu "nữ thần lớp mình" cậu nói…

Dẫu rằng ai cũng gọi như thế thì Thịnh Hạ vẫn chưa thể hoàn toàn hòa nhập và làm quen với văn hóa này nên vẫn thấy hơi xấu hổ.

"Chính cậu không có bàn à?" Trương Chú quay sang liếc cái bàn cũng bày kín đồ hệt vậy, bật cười, không thể nhận ra là đang chế giễu hay cam chịu. Cậu đã quen tỏ thái độ thờ ơ bất cần thế này, "Không coi danh sách xếp chỗ dán trên cửa hả?"

Trần Mộng Dao ngẩn ra, "Danh sách gì?"

Trương Chú không muốn dông dài, "Bất kể là danh sách gì, thì đồ cậu cậu cầm đi, bọn mình cũng có đồ để bày."

Trần Mộng Dao bỗng vuốt ve mặt dây chuyền đeo trên cổ, hỏi: "Chú, đẹp không?"

Trương Chú lùi ra một bước, bấy giờ mới nhận ra vòng cổ của bạn giống hệt chiếc cậu mua cho Trương Tô Cẩn. Cậu khẽ nhướng mày, gật gù nói: "Trông được đấy."

Trần Mộng Dao lại nhấc tà váy, khoe bộ lễ phục với cậu, "Đẹp không?"

Trương Chú giục: "Không nhìn nổi. Mau, chuyển, đồ, đi!"

"Trương Chú, miệng cậu có bệnh, nên chữa sớm đi, để muộn không cứu nổi đâu." Trần Mộng Dao lườm cậu một cái, gọi hai người tới giúp, "Lấy đồ về đi."

Trong hai người kia, bạn nữ Thịnh Hạ thấy khá quen, đã từng gặp khi đi lấy nước và đi vệ sinh, học A4. Người còn lại là nam,

mặt bôi phấn, trông không giống học sinh trong trường mà giống như thợ trang điểm ngoài tiệm.

Cả hai đi qua trước mặt Trương Chú, không ai dám thở mạnh.

Thịnh Hạ đứng bên cạnh nhìn họ giao tiếp với nhau như bạn thân, cứ cảm thấy là lạ chỗ nào: Không phải Trương Chú đang theo đuổi Trần Mộng Dao ư? Nhưng sao trông lại giống như…

Lúc theo đuổi người ta cậu cũng kiêu thế ư?

Mặt bàn trống ra, Trương Chú bày đồ đạc lên, săm soi trên dưới cô bạn đang đứng rất mực ngoan ngoãn nọ, "Cần giúp gì không?"

Thịnh Hạ hoàn hồn, tự thấy xấu hổ vì những suy nghĩ quá đà của bản thân, "ờ" một tiếng rồi luống cuống mở hộp.

Vừa mở ra cô đã ngẩn hết cả người.

Lễ phục có miếng dán ngực, chắc lúc trước giấu ở bên dưới nên không để ý tới. Nhưng lần trước giở ra xem một lần, bây giờ nơi ấy lại lồ lộ phía trên.

Hai túi silicone gợi đầy liên tưởng.

Cô mắt tròn mắt dẹt, đóng hộp lại gần như ngay tức khắc. Nhưng tự cô cũng biết hành động này đã muộn rồi. Trương Chú đứng ngay cạnh cô, không thể không nhìn thấy.

Ma xui quỷ khiến cô nhìn sang. Bốn mắt nhìn nhau, cậu cứng đờ quay đi, rèm mi rung rung thể hiện sự bối rối…

Thật là muốn che mà lộ!

Cậu nhìn thấy rồi!

Thời gian có thể quay ngược không, dù chỉ một phút cũng đủ rồi!

Ông trời ơi!

Chôn cô đi!

Phó Tiệp xách theo cái rương nhỏ thong thả tới sau. Cả phòng thấy cô giáo tới đều ngoan hơn hẳn, ngồi vào đúng chỗ mình sửa soạn áo quần, nhỏ giọng bàn tán. Phó Tiệp cũng không nhận ra không khí có gì khác lạ, chỉ dặn Thịnh Hạ rằng, "Mau thay đồ đi, cô cứ tưởng nãy giờ em đã thay xong rồi đấy. Không còn thời gian đâu."

"Vâng." Hai tai Thịnh Hạ hơi ưng ửng, không dám mở hộp ngay ở đây nên bưng cả váy cả hộp vào trong phòng thay đồ.

Trương Chú vuốt mũi, dặn Phó Tiệp một tiếng rồi về lớp tập hợp với các bạn.

Thịnh Hạ không tài nào nhìn thẳng vào miếng dán ngực, nhưng vì lễ phục thiết kế dạng cúp ngực nên không thể không dùng. Tuy cô từng thấy người ta dùng nhưng bản thân vẫn chưa trải nghiệm lần nào, không biết phải mặc lên kiểu gì, mà cả lễ phục cũng rất nặng, một mình cô không nhấc lên nổi.

Vậy nên chỉ còn cách ló đầu ra gọi Phó Tiệp vào giúp.

Khi dán miếng dán ngực lên cho cô, Phó Tiệp chép miệng cảm thán, "Thịnh Hạ, giấu kĩ quá nhỉ?"

Thịnh Hạ xấu hổ cúi gằm đầu.

Từ hồi học cấp hai cô đã cảm thấy mình dậy thì rất nhanh, nhưng khi đó các bạn nữ có vòng một đẫy đà luôn bị đem ra bàn

tán, nhưng điều này lại không ảnh hưởng tới cô quá nhiều. Vì cô có khung xương nhỏ, xương ngực không nhô cao, vị trí bầu ngực khá thấp, chỉ cần mặc đồ rộng là trông kích cỡ sẽ rất bình thường nên không nằm trong danh sách bị lôi ra bàn luận, thậm chí đến chính cô cũng cho rằng mình thuộc loại ngực nhỏ.

Lên cấp ba mới dần có khái niệm ngực to là đẹp. Khi Đào Chi Chi hỏi, cô đã trả lời rất đỗi vô tư: "Mình chỉ cup C thôi."

Đào Chi Chi tức bốc khói, cũng tẩn cho cô một trận.

Bấy giờ Thịnh Hạ mới biết các bạn nữ tuổi đó không mấy ai có cup C, hơn nữa nếu đi kèm với combo cánh tay và eo nhỏ thì còn là vô cùng ít có.

Lễ phục được cắt xẻ cầu kì, phần cúp ngực bao rất kín, không hề lộ da thịt, chỉ duy đường nét bộ ngực và vòng eo thì được ôm sát nên trông rất rõ.

Váy được thiết kế để hở phần da thịt trước ngực và sau lưng, làm Thịnh Hạ luôn cảm thấy hớ hênh không an toàn.

Khi Phó Tiệp định búi tóc lên, Thịnh Hạ lí nhí nài nỉ: "Cô giáo, em muốn xõa tóc, được không ạ?"

Tất nhiên Phó Tiệp nhận ra suy nghĩ của cô, từ tốn thuyết phục: "Nhưng để đội vương miện thì búi lên sẽ hợp hơn đó?"

"Dạ..." Trong tiếng cô ngập đầy lo lắng.

"Thế để cô uốn tóc xoăn cho vậy." Rốt thì Phó Tiệp vẫn không đành lòng. Cô bé này, không làm nũng, nhưng nét mặt ấy thì thật sự khó lòng từ chối nổi.

Người bên hội học sinh đã tới giục, ai nấy đều mải mốt hoàn thành bước chuẩn bị cuối cùng.

Vẫn có người chốc chốc lại lén nhìn Thịnh Hạ qua gương.

Sau cảnh diễn "tình tay ba" ban nãy, trong lòng ai nấy đều đã tự giác so sánh giữa Thịnh Hạ và Trần Mộng Dao.

Các bạn khác thì không so được, nên hôm nay e rằng cả sân sẽ là chiến trường của hai vị này.

—

Thầy tổng phụ trách đang thúc giục. Cuối cùng Thịnh Hạ chỉ kịp mải mốt quan sát mình qua gương của bạn khác. Cô vẫn là cô, không bị hóa trang thành dáng vẻ không nhận ra nổi.

Vậy là được rồi.

Đi ra khỏi phòng điều khiển, đầu tiên là tới sau khán đài chính nhận biển tên lớp, sau đó các bạn ai nấy về lớp mình. Thịnh Hạ có thể nhận thấy những cái nhìn chăm chú suốt đường đi, những cái nhìn còn nóng rực hơn cả hội thao ở Nhị Trung khi trước.

Thịnh Hạ tự dặn mình không được khép nép rụt rè, các bạn ai cũng ăn mặc trang điểm lộng lẫy, cô không nên căng thẳng quá mà làm mất hình ảnh của cả lớp. Thử nghĩ nếu hôm nay cô không giơ biển thì kiểu gì cũng sẽ tò mò, nhìn ngắm các nữ thần một cách thích thú, không phải ư?

Đây đều là những ánh mắt thiện ý.

Nghĩ như thế nên khi thợ chụp ảnh đi tới, Thịnh Hạ học các bạn vẫy tay với ống kính, nở nụ cười.

Trên sân cỏ bỗng vang lên tiếng hú hét. Thịnh Hạ nhìn theo nơi tiếng hét phát ra, thấy một khối vuông màu vàng sáng đang ra

sức vẫy tay với mình, tấm băng rôn "nhà thơ sơn thủy điền viên bản nhái" đang tung bay uốn lượn, là tiếng cổ vũ của các bạn A6.

Hóa ra hình ảnh được chiếu trực tiếp trên màn hình lớn. Các bạn đều đã nhìn thấy cô.

"Nhanh lên, ai viết bài khen nữ thần lớp mình đi kìa!"

"Nở mặt rồi!"

"Để mình khen cho, gương mặt thiên sứ, vóc người ma quỷ!"

"Ha ha ha ha ha MC nào dám đọc bài này của cậu?"

Lúc này, từ phía cuối đội ngũ vọng lên tiếng nói khoe chữ của Phó Tiệp: "Có hình có thái, đoan trang trầm lặng, rụt rè vẫn ung dung, âu lo khó giấu nét rạng ngời."

"Cô Phó, đỉnh vãi luôn!"

Phó Tiệp thích chí: "Còn phải nói, các em còn non và xanh lắm!"

"Hì hì hì hì hì..."

Thịnh Hạ băng qua đường chạy về tới nơi đội ngũ A6 đang xếp hàng.

Trần Mộng Dao và nữ thần của A5 đi qua trước mặt. Nữ thần A5 suýt trật chân, có lẽ vì đôi giày cao gót đế nhọn không hợp với mặt sân nhựa nên khó đi. Trần Mộng Dao cũng đi đôi cao gót đế nhọn giống vậy, đế giày cao chừng 10cm nhưng vẫn bước những bước điêu luyện và nhuần nhuyễn. Quả không hổ là người muốn làm ngôi sao lớn.

Thịnh Hạ thầm thấy may vì giày của mình là giày gót vuông,

hợp với mọi hoạt động mà cũng không làm hại mặt sân, hơn nữa tà váy phủ dài nên không nhìn thấy rõ.

Trâu Vệ Bình luôn suy nghĩ rất chu đáo.

Bất kể là cỡ giày hay size váy áo, thậm chí miếng dán ngực… tất cả đều rất vừa vặn. Thịnh Hạ không tiếp xúc với bà nhiều, cũng không biết bà đã làm cách nào để hiểu rõ về cô như thế. Ngoài ra, có lẽ bà đã tìm hiểu về cách ăn mặc khi cầm biển trong hội thao của trung học phụ thuộc những khóa trước. Thịnh Hạ quan sát một lượt sân vận động, thấy các bạn toàn mặc váy cúp ngực hoặc váy hai dây rất long trọng, riêng cô xõa tóc thế này đã được coi là bảo thủ.

Thịnh Hạ về đội, khối vuông A6 lại vang lên một loạt tiếng hú hét khiến các lớp gần quanh đều hướng mắt sang nhìn.

Bộ váy hiệu "Hepburn" Thịnh Hạ mặc thanh lịch mà quý phái, phong cách độc nhất không giống ai. Phấn mắt tông màu đất không có kim tuyến lấp lánh, kết hợp với hàng mày đen dày là vừa đủ độ, sáng láng rạng ngời.

Đôi môi son màu cánh hồng khô như nét điểm xuyết xuất thần, không vận dụng nguyên tắc phối màu kinh điển "váy đen môi đỏ", không đánh phấn quá trắng, cũng khá phù hợp với phong thái "cao nhân ẩn dật" nhưng hơi rụt rè của Thịnh Hạ.

Như bông hoa nhài trắng thanh khiết, lại tựa thiên nga đen lịch lãm kiêu kì.

Tân Tiểu Hòa chui từ cuối hàng lên đầu hàng, nói vào tai Thịnh Hạ: "Bảo bối thắng rồi!"

Trên sân khấu, MC đã bắt đầu lên tiếng. Tân Tiểu Hòa nói xong lại thậm thụt lẻn về chỗ mình, còn bắn tim với Thịnh Hạ.

Thịnh Hạ nhìn bạn mà buồn cười, đang định quay lại bỗng trông thấy cái dáng Trương Chú cao cao đứng tận cuối hàng.

Một tay cậu đút túi, đang nói chuyện với Hầu Tuấn Kỳ đứng cạnh. Tuy vậy ánh mắt cậu thì lại nhìn về phía cô, cái nhìn vẻ như lơ đễnh.

Rõ ràng Hầu Tuấn Kỳ vừa nói vừa cười rung cả vai, đoán hẳn chuyện hai cậu đang bàn không thể là chuyện gì nghiêm trọng.

Nhưng đôi mày cậu lại cau chặt, mặt mày sầm sịt cau có.

Như muốn lấy mạng ai.

Thịnh Hạ rụt vai co người, quay mặt hướng lên.

Sau mấy bài phát biểu của các cấp lãnh đạo, màn hình lớn bắt đầu xen những ống kính quay đội hình của các lớp. Khi ống kính lia đến 12A4, đám đông bỗng xôn xao, chuyển sang 12A5 thì lặng đi một chút, khi đến 12A6 lại bùng lên như nồi nước đang sôi, hai ba cái đầu chụm vào nhau xuýt xoa xì xào. Tiếng hoan hô "nhiệt tình" bất chợt khiến lãnh đạo đang phát biểu giật mình, không biết điều gì đã xảy ra bèn ngưng lời liếc lên màn hình lớn.

"Nếu nói Trần Mộng Dao là bộ mặt của nhóm nhạc nữ đang chuẩn bị quay MV, hào quang tỏa sáng lấp lánh, thì Thịnh Hạ chính là diễn viên trẻ tuổi sắp tham dự lễ nhận thưởng, khí phái nhã nhặn cao cấp hơn hẳn." Tân Tiểu Hòa vuốt cằm, chép miệng bình phẩm.

"Nói hay lắm." Bạn cùng phòng hùa theo.

Chu Huyên Huyên lầu bầu: "Đâu đến mức đó."

Hình như có chỉ dẫn từ đạo diễn mà màn hình lớn dừng ở A6

nhiều hơn bình thường chừng năm giây.

A5 bị kẹp giữa A4 và A6, ai nấy hết nhìn sang trái lại ngó sang phải, động tác nhất trí một cách kì lạ, tổng thể trông vừa lạ mắt vừa buồn cười.

Phân đoạn cuối cùng của lễ khai mạc, các lớp xếp hàng đi vào sân thi đấu. Các đội ngũ vuông vức đi ngang qua khán đài chính, sau cùng trở về vị trí đã được sắp xếp sẵn trên khán đài. Khối 12 là đàn anh đàn chị, được xếp vào sân trước. Thịnh Hạ chưa kịp chuẩn bị nên hơi bị động, vì lúc trước ở Nhị Trung luôn là khối 10 đi vào đầu tiên.

Sắp xếp như vậy rất tốt, không cần phải đứng quá lâu.

Đúng như Tân Tiểu Hòa đã nói, khi đi qua khán đài chính các lớp bày đủ mọi trò, người huýt sáo, người hát ca, la hét lớp nào đó vạn tuế, đóng Ultraman đánh quái thú, còn có lớp biểu diễn đập đá bằng ngực, la hét sôi nổi đi lên khán đài.

Những dải băng rôn cũng rực rỡ khoe sắc.

So sánh ra, con Pikachu của A6 có vẻ bình thường khiêm tốn hơn hẳn, chỉ đơn giản là để trùng với màu áo lớp.

“Đang tiến về phía chúng ta là các đàn anh đàn chị lớp 12A6, dưới sự dẫn dắt của nhà thơ sơn thủy điền viên, tập thể lớp 12A6 giữ vững tinh thần tình gửi nơi sơn dã, cuối cấp chơi cho đã…”

Thịnh Hạ đang giơ biển rất bình thường, lúc nghe lời giới thiệu này suýt phì cười ném cả biển đi. Không nhịn nổi cô cúi xuống cười trộm, hình ảnh lọt vào ống kính trông vừa chín chắn và nhu mì, dịu dàng lại thu hút.

Trên mặt sân cỏ, từ đội ngũ chờ đợi vào sân vang lên những

tiếng xuýt xoa “đàn chị đẹp quá”.

Tiếng cười đùa theo sát vọng về.

Thịnh Hạ nhìn thẳng không ngó nghiêng, thoạt trông ung dung điềm tĩnh, nhưng nhìn kĩ sẽ thấy đôi tai đã đỏ rực, quả tim cũng đập như nổi trống, cảm thấy mấy trăm mét này sao mà dài dằng dặc.

“Đàn chị là của các anh! Nhóc cứ khóc đi là vừa!” Thịnh Hạ nghe tiếng đáp lại hùng hồn vang lên phía sau lưng.

Sao nghe như tiếng của Hầu Tuấn Kỳ?

Không phải cậu đang trong bộ đồ Pikachu sao? Sao không có tinh thần tự giác của một linh vật vậy?

Thịnh Hạ không ngoảnh lại, chỉ nghe từ đám đông chợt vang lên tiếng cười ồ.

Hóa ra Pikachu linh vật đã xông vào khu hậu trường làm một động tác đá chân, cái chân ngắn béo ú không bao được cái chân dài bên trong, nên chỉ vừa xoạc chân đá là lập tức ngã dập mặt.

Cả đám bạn cuống quýt đỡ linh vật dậy.

“Hình tượng Pikachu mất sạch rồi!”

“Pikachu xấu nhất lịch sử cút ra đây xin lỗi!”

Đến cả các lãnh đạo trên hàng ghế khách mời cũng phì cười.

Sự việc đầy tính tương tác này khiến không khí sôi nổi hơn hẳn.

Một tiếng “bùm” vang lên, pháo nổ tưng bừng, những quả bóng bay được tháo bỏ dây buộc cũng bay lên trời vào một khoảnh

khắc ấy, muôn màu sắc trộn lẫn vào nhau.

Bầu trời xanh cao và trong vợi đôi chốc thấp thoáng sắc màu của thanh xuân, trông nghênh ngang mà rực rỡ.

Phó Tiệp và Lại Ý Lâm ngồi trên khán đài bên cạnh khán đài chính, bồi hồi than thở.

“Bọn mình già rồi.”

“Nói linh tinh!”

“Thanh xuân chính là như thế.”

“Tuổi trẻ tốt thật.”

Tốt thật. Rạng rỡ áo quần, hừng hực sức sống, nhân gian đẹp nhất, là đương độ thiếu niên.

Chương 31

Xong phần đi đội hình, Thịnh Hạ đứng chụp hình với các bạn như linh vật cát tường.

Hết bạn nọ tới bạn kia, hết nhóm nọ tới nhóm kia, Thịnh Hạ đã cười tới độ cứng hết cơ mặt.

Con Pikachu cỡ lớn đi về phía cô, bên cạnh là Trương Chú cao ráo và mấy người bạn của Trương Chú đi cùng.

Mấy cậu con trai mặc đồng phục lớp mình, mỗi người một màu áo khác nhau, ai ai cũng cao lớn trông rất ra dáng, tổng thể vô cùng thu hút.

Đến trước mặt Thịnh Hạ, Pikachu lắc mông qua lại, quất đuôi vào Thịnh Hạ, miệng nói "Pika Pika Pikachu", sau đó nữa thì quay lưng lại, "Người đẹp, nể mặt chụp tấm hình với Pikachu dễ thương được không?"

Giọng trầm dày thế này mà cố tình nói kiểu ỏn ẻn dễ thương thật làm da gà da vịt dựng khắp mình mẩy. Thịnh Hạ phì cười.

Trương Chú lườm cậu chàng, "Thấy gớm!"

Lưu Hội An nói: "Khỉ già, vô liêm sỉ cũng phải có mức độ!"

Ngô Bằng Trình than thở: "Cậu nên im đi thì hơn, người đẹp với Pikachu mà tự dưng biến luôn thành người đẹp và quái vật rồi."

Hàn Tiếu nói: “Người đẹp, từ chối cậu ta!”

Pikachu vẫn bất chấp, lầu bầu chống cự: “Các cậu đang ghen tị!” Rồi ngúng nguẩy nhảy tới sát Thịnh Hạ, gọi Trương Chú, “Chú, chụp cho bọn mình!”

Bàn chân thú bông vô tình giẫm lên tà váy, Pikachu vội nhảy ngay ra xa, chỉ có nửa người trên là nghiêng sát lại, một chân giơ lên, toàn thân lắc lư nghiêng ngả.

Nếu không biết bên trong nó là Hầu Tuấn Kỳ thì quả thật rất dễ thương.

Thịnh Hạ cũng nghiêng đầu kề sát vào Pikachu.

Trương Chú cầm điện thoại, trong hình, thiếu nữ xinh xắn đứng như bông hoa nhài trắng muốt trong lồng kính, trong sáng hơn ánh trăng, chói lóa hơn nắng mặt trời.

Lúc sớm thấy cô ở cửa lớp học, trong trí Trương Chú bỗng nảy ra một câu thơ: Phù dung sao bằng nhan sắc mĩ nhân.

Phó Tiệp nói cái gì ấy nhỉ?

Có hình có thái, đoan trang trầm lặng, rụt rè vẫn ung dung, âu lo khó giấu nét rạng ngời.

Nghĩ tới Phó Tiệp, bên tai cậu văng vẳng âm điệu bài “Hoa nhài”, vừa thơm vừa trắng khen chẳng ngoa, để em tới hái một cành hoa, tặng cho…

Tặng cái quần, thứ ca từ xàm xí.

“Chú, chụp xong chưa?” Pikachu giục.

“Tách” một tiếng.

“Xong rồi.” Trương Chú nói.

Pikachu chưa chịu thôi, “Chụp thêm mấy tấm mấy tấm nữa, nhỡ nãy mình chớp mắt thì sao?”

Trương Chú cười, “Ai nhìn nổi là cậu chớp mắt?” Cả người bị che kín mít hết rồi.

“Ờ, đúng nhỉ?” Hầu Tuấn Kỳ chợt ngộ ra, đứng thẳng dậy, “Chú, mình chụp cho cậu nhé?”

Trương Chú: “Không chụp.”

“Chụp đi chứ, sao lại không chụp, cùng nhau chụp!” Hàn Tiếu xô Trương Chú vào.

Lưu Hội An cũng gào ầm lên: “Bọn này cũng muốn chụp!”

Pikachu hét: “Lớp các cậu không có nữ thần hả? Ở lỳ đây chụp choẹt cái gì, biến!”

“Ha, Chú chưa có nói gì đâu, cậu việc gì lắm lời thế?” Ngô Bằng Trình nhìn Trương Chú một cách thích thú.

Người xấu hổ nhất lại thành là Thịnh Hạ.

Nhóm bọn họ thật sự rất ồn ào, đi đến đâu cũng là tiêu điểm trong đám đông. Giờ thì đến cả ống kính của phóng viên trường cũng đã chĩa về hướng này.

Hàn Tiếu kéo Dương Lâm Vũ bên cạnh, nhét điện thoại Trương Chú đang cầm cho cậu, “Chụp hộ bọn mình một tấm nào.”

Cả đám chen sát vào nhau, “Chụp nhiều vào!”

Trương Chú bị đẩy tới rất gần Thịnh Hạ. Mùi hương chỉ riêng cô mới có quẩn quanh khoang mũi, hình ảnh trong mơ hiện về trong tâm trí. Cậu ép mình tỉnh táo lại, kín đáo bước dịch sang phía Hầu Tuấn Kỳ một bước.

Tay áo phông của cậu cọ nhẹ vào vai Thịnh Hạ. Cô nhìn rõ động tác tránh ra xa của cậu.

Trông mặt Trương Chú quá mức nghiêm túc, Dương Lâm Vũ bảo: "Chú, cười lên đi chứ?"

Trương Chú rất mực nghe lời, khóe môi nhếch lên trưng ra điệu cười giả tạo khuôn mẫu. Dương Lâm Vũ lại nói: "Thôi, cậu khỏi cười đi thì hơn, cười lên thì đang phim thần tượng biến luôn thành phim kinh dị, cứ thấy có ý đồ xấu với nữ thần."

Trương Chú: …

Thịnh Hạ: …

Mấy tiếng lách tách vang lên, Dương Lâm Vũ đưa trả điện thoại cho Trương Chú, "Cậu xem xem được chưa."

Trương Chú tắt màn hình nhét vào túi, chẳng buồn quan tâm hình ảnh như thế nào. Cậu liếc nhanh gương mặt cô bạn đã cứng đơ vì cười, hỏi đám Hàn Tiếu, "Các cậu định ở lỳ lớp bọn này không đi đấy à?"

"Đi đi đi, nóng chết mất." Hầu Tuấn Kỳ trả lời trước tiên, vừa định tháo đầu Pikachu xuống thì bị Trương Chú đè lại chỉ trích: "Có lương tâm tí đi, đánh phá vỡ ảo tưởng của thiếu nữ."

Hầu Tuấn Kỳ: …

Cả hội rầm rộ đi tới, lại rầm rộ đi xa.

Dương Lâm Vũ tới chuyển lời: “Bọn Tiểu Hòa đi tập rồi, bảo mình nhắn cậu là cần giúp gì thì cứ gọi mình.”

Thịnh Hạ gật đầu: “Ừm.”

Đôi mắt cô băng qua đường chạy, nhìn tới bóng lưng Pikachu và mấy cậu con trai.

Từ lúc sớm khi gặp mặt ở cửa lớp học, dường như cậu chưa từng nhìn thẳng vào cô của hôm nay.

–

Chụp hình xong, Thịnh Hạ định về lớp học bài nên không ở lại khán đài xem tiếp mà một mình đi thay đồ.

Then cửa phòng thay đồ đã bị ai lấy mất, chỉ có một cái ghế để chặn cửa.

Thịnh Hạ vừa thay váy xong, chưa kịp gấp gọn lại đồ đạc bỗng nghe bên ngoài có tiếng người vọng vào.

“Mọi người mù hết rồi chắc, rõ ràng là cậu đẹp hơn, Thịnh Hạ cũng chỉ có bộ váy đẹp thôi, mà còn là hàng giả, có cần tâng bốc thế không, thật hết nói nổi. Chẳng biết tại sao mà cứ thấy chủ nhiệm lớp này, rồi cô văn này, ai cũng xu nịnh nó! Đến cả mấy đứa cùng phòng kí túc với mình cũng vậy, không hiểu nổi mà.”

Nghe thấy tên mình đi kèm với những nội dung không hay ho, Thịnh Hạ đang định mở cửa chợt khựng lại.

Giọng nói này, là của Chu Huyên Huyên.

Ngay sau đó là tiếng cười của con trai, “Kiểu trang điểm của nó trông lạ lắm à, chẳng biết theo phong cách gì nữa, trộn tùm lum lên trông quê chết được.”

Một cô bạn khác hùa theo: “Gương mặt mới nên được chú ý hơn thôi, có gì hay ho đâu, Huyên Huyên đừng tức nữa. Nhưng mà Trương Chú bị làm sao thế nhỉ, cả hôm nay sao ai cũng bảo cậu ấy đang theo đuổi Thịnh Hạ?”

“Theo đuổi cái gì,” Chu Huyên Huyên hừ lạnh, “Trêu mấy câu thôi.”

“Không phải cậu ấy với Mộng Dao…. Trêu người khác vậy là sao?”

Chu Huyên Huyên: “Xì, không tán đổ được nữ vương nên quay ra đối nghịch, đi trêu mấy bé thỏ con, nhìn thỏ con xấu hổ tim đập loạn thỏa mãn lòng tự tôn ấy mà.”

“Đủ rồi, đừng lảm nhảm chuyện người khác với mình nữa.” Nghe giọng Trần Mộng Dao vô cùng thờ ơ.

Bấy giờ Chu Huyên Huyên mới để ý là từ phong cách trang điểm hôm nay thì Trần Mộng Dao mới là thỏ con, còn nữ vương là Thịnh Hạ.

Chu Huyên Huyên vội chữa cháy: “Mình thấy hôm nay Trương Chú đưa Thịnh Hạ tới là để chọc tức cậu thôi, còn vai chính cả ngày nay vẫn là cậu đó.”

Trần Mộng Dao tháo vương miện và đồ trang sức, nhìn sợi dây chuyền của mình, đôi mắt như nhìn về nơi xa, “Ấu trĩ, mình mà thèm để ý à, đừng có nhắc nữa.”

Cậu nhờ Chu Ứng Tường order cái này từ nước ngoài về. Lúc mới biết cô còn tưởng là để tặng mình, nhưng khi xem giá thì đoán chắc là không phải, vì chưa bao giờ cậu tặng cô món đồ quý giá như thế. Hay nói cách khác, là chưa tặng cô gái nào món đồ như thế.

Nhưng bây giờ thì cô không dám chắc nịch thế nữa. Sợi dây kia cậu mua rốt là để tặng ai? Thịnh Hạ ư?

Có người từ ngoài vào, căn phòng bỗng chốc ồn ào lên hẳn.

Thịnh Hạ đứng dựa tường, sống lưng đã đơ cứng, phải khi tầm nhìn mỗi lúc một mờ dần đi cô mới nhận ra nước mắt đã chực trào. Cô ngẩng lên, lau sạch những giọt nước lấp lánh ở khóe mắt.

Nơi tay chạm vào lành lạnh.

Có tiếng gõ cửa, "Có ai không?"

"Có." Thịnh Hạ đáp một tiếng, lấy tay làm quạt quạt vào mặt mấy cái rồi ôm lễ phục mở cửa đi ra.

Bên ngoài rất bừa bộn, nữ thần của các lớp đang bận rộn tẩy trang, tháo trang sức, tìm đồ đạc khắp nơi. Gần như không ai để ý người đi ra từ phòng thay đồ là ai, trừ mấy bạn ở bàn số 4.

Chu Huyên Huyền tròn mắt nhìn Thịnh Hạ, không dám chắc cô có nghe thấy gì không vì cách âm ở đây khá tốt.

Một nam một nữ bên cạnh bạn cũng ngẩn hết người, cứng còng tại chỗ.

Trần Mộng Dao chăm chú tháo mi giả, tuy thế ánh mắt vẫn đuổi theo bóng lưng Thịnh Hạ qua gương – cô bước một mạch không ngó nghiêng, không thể nhận rõ vui giận, hình dáng mảnh khảnh tỏa ra khí thế không thể khinh nhờn.

Đó là thứ mà Thịnh Hạ vẫn luôn cúi gằm đầu chưa từng có.

"Thịnh Hạ?" Chu Huyên Huyên gọi trước, lời nói có vẻ thăm dò.

Thịnh Hạ gấp bộ lễ phục lại, “Hử?” một tiếng rồi ngoái ra nhìn, nét mặt như đến giờ mới nhìn thấy đối phương, đôi mắt không chứa bất cứ một cảm xúc, lời nói ra bình lặng đều đều: “Huyên Huyên, hộ mình gấp lễ phục được không?”

Chu Huyên Huyên thở phào, nặn ra một nụ cười bảo, “Được chứ!”

Tà váy rất lớn, Thịnh Hạ cầm một đầu, Chu Huyên Huyên cầm đầu kia chập vào nhau. Thịnh Hạ ở rất gần Chu Huyên, khi khoảng cách đến mức gần nhất, Chu Huyên Huyên nghe Thịnh Hạ hỏi bằng âm lượng chỉ hai người họ có thể nghe thấy, “Huyên Huyên, có phải cậu rất tò mò về mình không?”

Chu Huyên Huyên giật mình, sống lưng bắt đầu buốt lạnh.

Chưa kịp tỉnh hồn, Thịnh Hạ đã lấy đi góc váy bạn đang cầm, thế vào đó bằng phần thân váy. Động tác gấp váy lặp lại, khi lần nữa tới gần, Thịnh Hạ nói tiếp: “Bàn tán sau lưng người khác… là việc vai chính không bao giờ làm.”

Chu Huyên Huyên phối hợp như con rối gỗ. Thịnh Hạ không nhìn thẳng vào bạn cái nào nữa.

Bộ váy áo đang cầm có chất liệu quý giá, lớp nhung mịn êm, đường thêu nổi cầu kì, mũi thêu tỉ mỉ tinh tế. Tuy chưa biết mặt mũi hàng chuẩn ra sao, Chu Huyên Huyên vẫn biết đây không phải thứ chỉ dùng sáu trăm tệ là thuê được.

Thịnh Hạ gấp gọn váy đặt vào trong hộp, thẳng người dậy, nói với Chu Huyên Huyên: “Nếu cậu có thắc mắc, lúc sau có thể tới hỏi thẳng mình.”

Giọng cô rất đỗi dịu dàng, người ngoài nghe chỉ cho rằng cả hai đang trò chuyện.

Nhưng toàn thân Chu Huyên Huyên đã như hóa đá –

Thịnh Hạ đã nghe thấy, nghe không sót chữ nào, có lẽ đã nghe ngay từ câu nói đầu tiên. Hành động của cậu ta bây giờ có ý ám chỉ, rằng có gì thì hai mặt một lời.

Còn vặn lại câu "cậu mới là vai chính" ban nãy.

Cho đến khi Thịnh Hạ bưng đồ rời đi, Chu Huyên Huyên vẫn đứng bất động rất lâu.

Bạn không thể hình dung cảm xúc của bản thân lúc này.

Trong suy nghĩ của Chu Huyên Huyên, người như Thịnh Hạ thì dù nghe thấy cũng sẽ vờ như không hay biết. Nghĩ cô sẽ trốn vào một góc lén lút lau nước mắt, về tới lớp lại vờ như chưa hề có gì xảy ra, không nói cho bất cứ người nào, càng không có chuyện công khai lên tiếng cãi lại hay châm biếm.

Nhưng hôm nay, Thịnh Hạ hệt một con mèo xòe bàn chân mềm mềm trắng tinh, để lộ vuốt sắc hoắt nhọn ẩn mình trong đó.

Hai câu nói ấy, nghĩ cho kĩ thì không có vẻ gì là sắc bén đáng sợ. Bất kỳ ai trong lớp nói như vậy, Chu Huyên Huyên sẽ chẳng buồn để trong lòng, cũng không cảm thấy nó có thể ảnh hưởng tới bản thân tuy vậy, nếu là Thịnh Hạ thì sao đây?

Thịnh Hạ luôn cúi gằm đầu khi đi đường đó?

Thịnh Hạ chỉ bị người ta nhìn thôi cũng đỏ mặt đó?

Thịnh Hạ cũng không thể tả rõ cảm giác của bản thân lúc này.

Nỗi buồn khi bị những lời độc địa nhằm vào đã nhòa đi vào cái khoảnh khắc bước khỏi căn phòng số 105, phải chăng là khoái

cảm khi trả đũa ngôn từ thành công? Không nói rõ được. Vậy là lo lắng cho quan hệ bạn học sau này? Lờ mờ có, nhưng cũng đang tan dần đi.

Lớn lên trong môi trường gia đình phức tạp, từ nhỏ cô đã biết cách để giúp bản thân thấy dễ chịu hơn đôi chút. Ngoài ra tuy không sống lâu cùng Thịnh Minh Phong song từ cách đối nhân xử thế, nhìn người xét chuyện, Thịnh Hạ đã học được từ bố rất nhiều.

Dạng người giống như Chu Huyên Huyên, một mặt họ coi thường những kẻ "đi cửa sau", "nịnh hót" mà bản thân hay chê trách, mặt khác lại sợ hãi và cũng cả tôn sùng. Nếu có một ngày họ sở hữu những thứ ấy, thậm chí chỉ được tiếp cận thôi là đã hân hoan muốn khoe ra với cả thế giới.

Giao tiếp với dạng người này, im lặng làm lơ chưa bao giờ là một cách hay, mà thể hiện sự cương quyết ở một chừng mực mới là đạo sinh tồn.

Có nhiều đạo lý, Thịnh Hạ đã tỏ tường từ lâu, có chăng là cực ít khi vận dụng.

Cách giải quyết như hôm nay chính cô cũng không biết là nó có đúng đắn không. Nhưng làm đã làm rồi, giờ chỉ đành đến đâu lo đến đó.

Đối với cô, Chu Huyên Huyên chẳng qua là vị khách qua đường vội vã.

Cô hiểu rõ tâm sự tích tụ trong lòng không phải vì Chu Huyên Huyên mà ra, dù vậy vẫn không thể nghĩ cho thấu suốt nguyên nhân đích thực.

Cứ lưng chừng hẫng hụt, không thể rờ được đầu mối.

Thịnh Hạ cũng không biết mình đã bưng mớ hộp cồng kềnh lỉnh kỉnh về bằng cách nào. Khi đến lớp, tất cả các bạn đều dõi mắt nhìn đầy kinh ngạc. Lúc này cô tựa như một cô búp bê baby khỏe mạnh cơ bắp.

Cô đặt hết mấy cái hộp lên bàn, cánh tay tê mỏi vì giữ nguyên một tư thế trong thời gian dài, không thể kéo thẳng ra ngay được. Cô hơi duỗi tay, cơ thịt bị kéo căng dẫn tới cơn ê nhức. Cả khi gọi điện cánh tay vẫn hơi run run.

Thịnh Minh Phong đang họp nên Lý Húc nhận điện thoại. Thịnh Hạ hỏi anh giờ có rỗi không, nếu có thì tới một chuyến lấy lễ phục về.

Lý Húc khó hiểu, thắc mắc: “Sao phải lấy về? Không vừa với em à?”

Thịnh Hạ nói: “Không ạ, rất vừa vặn, nhưng hội thao kết thúc rồi.”

“Thế em cứ giữ lại đi.”

Thịnh Hạ cau nhẹ hàng mày: “Không cần trả lại ạ?”

Lý Húc tưởng Thịnh Hạ lo sẽ làm bố bị kỉ luật nên cười bảo: “Không cần, là chúng ta bỏ tiền ra mua mà, không phải quà cáp người ta biếu đâu. Em cứ yên tâm giữ lại thôi.”

Mua ư?

Nếu tiền thuê đã lên tới mấy nghìn, vậy mua thì phải tốn kém bao nhiêu?

Thịnh Hạ hiểu Thịnh Minh Phong, vì xuất thân không tốt nên ông luôn giữ lối sống tiết kiệm, đồ dùng ăn mặc thường ngày đều rất giản dị, đấy là sự thật chứ không phải cái vỏ giả tạo cho

đồng nghiệp và cấp trên nhìn thấy. Nhưng rốt cuộc Thịnh Minh Phong là người có địa vị, kiến thức rộng nên tiêu chuẩn cao, người nhà thi thoảng tiêu pha mua vài thứ xa xỉ cũng không phải là không thể. Ông không cấm tuyệt đối điều này để giữ cái danh tiếng thanh quan, đồng thời cũng không cổ vũ hay ủng hộ.

Trâu Vệ Bình lớn lên trong gia đình giàu có, thích nhất những thứ xa xỉ trong vỏ ngoài khiêm tốn.

Đây rõ ràng là phong cách làm việc của Trâu Vệ Bình.

Điều này khiến Thịnh Hạ đâm khó xử.

Bộ đồ đắt tiền như vậy, cô biết xử lý nó ra sao? Mang về nhà là chắc chắn không thể rồi. Nói với Thịnh Minh Phong ư? Thế thì có khi Thịnh Minh Phong và Trâu Vệ Bình lại phải to tiếng một trận.

Chỉ trong mấy giây ngắn ngủi, Thịnh Hạ đã nghĩ tới vô số "nơi giấu váy", tất cả đều chỉ vừa chớp lên đã bị cô tức thì phủ định.

Thịnh Hạ cầm chặt điện thoại đứng dưới cầu thang hướng ra hành lang, đắn đo mãi vẫn không quyết được có nên gọi cho Trâu Vệ Bình hay không.

Đã bao năm nay cô chưa nói chuyện riêng với Trâu Vệ Bình, giờ biết phải làm sao mở lời đây?

Bỗng cô nghe tiếng Hầu Tuấn Kỳ và Trương Chú vang lên từ phía trên, kèm theo đó là tiếng bước chân ngày càng gần. Có vẻ hai cậu đang đi từ trên cầu thang xuống.

"Gửi hình cho mình đi chứ?" Hầu Tuấn Kỳ nói, "Đăng lên weibo khoe khoang tí."

Trương Chú: “Khoe cái gì?”

“Khoe nữ thần lớp mình chứ cái gì?”

Trương Chú: “Liên quan gì tới cậu?”

“Không liên quan tới mình, nhưng liên quan tới cậu được chưa?” Hầu Tuấn Kỳ hí ha hí hửng, “Chú này, thế cậu cảm thấy Thịnh Hạ đẹp hơn hay Trần Mộng Dao đẹp hơn? Bạn cùng phòng của mấy cậu ấy đã mở cả chiếu cược rồi, cậu định đặt cho một người không?”

Trương Chú trả lời: “Vớ vẩn.”

Hầu Tuấn Kỳ: “Không ngờ vóc dáng tiểu Thịnh Hạ tuyệt vậy đó.”

“Bốp”, tiếng bàn tay đánh mạnh vào da thịt vang lên rõ mồn một, tiếp sau đó là tiếng kêu la của Hầu Tuấn Kỳ, “Móa, Chú, cậu làm gì thế hả?”

“Máy tính bị vi rút không sao, nhưng đừng để vi rút vào não,” Trương Chú gằn từng chữ, cuối cùng bổ sung, “Bớt mơ tưởng.”

“Không mơ tưởng! Cậu nghĩ đi đâu vậy, mình khen thôi mà, khen cũng không được hả?” Nghe giọng Hầu Tuấn Kỳ tủi thân thấy rõ, “Gửi hình cho mình nhé?”

Tiếng hai cậu mỗi lúc một xa dần, Thịnh Hạ đoán hai cậu đã vào trong lớp mới đi ra khỏi gầm cầu thang.

Đi qua cánh cửa kính của lớp học, cô có thể nhìn thấy bờ vai rộng và đường nét phần cổ đẹp mắt của cậu thiếu niên.

Bỗng cô không muốn về lớp nữa.

Không muốn ngồi bên cạnh cậu, không muốn “xấu hổ thẹn

thùng", không muốn – bị cậu trêu chọc.

Trong một khoảnh khắc ấy, những lời bàn tán khó nghe chợt ùa về trong trí Thịnh Hạ:

Trêu mấy câu thôi…

Không cưa đổ nữ vương nên chuyển sang thỏ con…

Thỏ con xấu hổ tim đập loạn…

Thỏa mãn lòng tự tôn…

Trương Chú dẫn Thịnh Hạ tới chỉ để chọc cậu giận…

…

…

Trêu mấy câu thôi.

Chỉ để làm cậu giận.

Cảm giác nghèn nghẹn ở cổ họng mon men lan ra.

Trong khoảnh khắc rối bời ấy, Thịnh Hạ đã hiểu tâm sự tích tụ trong lòng bấy lâu nay rốt là cái gì – có lẽ, cô đang trải nghiệm một thứ tình cảm xa lạ có tên là thích.

Và hình như, nó chẳng tốt đẹp chút nào.

Chương 32

“Thịnh Hạ!”

Đang ngẩn người thì nghe tiếng gọi.

Là Tân Tiểu Hòa. Bạn đang cầm cây gậy của trò “cối xay gió” đi tới từ hướng hành lang, bên cạnh có mấy bạn nữ đi cùng, ai nấy nhễ nhại mồ hôi.

“Cậu đứng ngẩn ở đây làm gì vậy?” Tân Tiểu Hòa lại gần hỏi.

“Gọi điện về nhà.” Thịnh Hạ nói.

Tân Tiểu Hòa đưa cây gậy cho bạn, chờ các bạn đi hết mới hỏi: “Sao vậy, cậu ổn đấy chứ? Trông cậu không khỏe lắm.”

Rõ ràng thế ư?

Thịnh Hạ siết chặt cái điện thoại, chợt nghĩ tới điều gì bèn hỏi: “Tiểu Hòa, mình có thể để tạm mấy thứ lễ phục ở phòng kí túc của cậu không?”

Tân Tiểu Hòa hơi kinh ngạc, tuy vậy không hỏi nhiều mà chỉ gật đầu nói: “Đương nhiên là được! Thế giờ đi lấy luôn?”

Thịnh Hạ nhìn thời gian, đã là hơn 11 giờ, “Ừ, cảm ơn cậu.”

“Sao cứ khách sáo thế?” Tân Tiểu Hòa giơ tay định ôm vai Thịnh Hạ, nhưng thấy người mình đầy mồ hôi lại thôi, cười bảo, “Đi!”

Hai cô gái về lớp lấy hộp đựng, chỗ ngồi cạnh Thịnh Hạ đã đầy người đứng vây quanh.

Nói cho chính xác, là vây quanh chỗ Trương Chú.

Một đám con trai đang xôn xao bàn giải đấu bóng rổ NBA sắp sửa khai mạc, nói ai đánh giá cao người nào, đội nào đổi huấn luyện viên, thế hệ kế tục của đội nào thua kém người đi trước, ngôi sao mới xuất hiện, vận động viên người Trung Quốc sẽ có mà thể hiện thế nào…

Tân Tiểu Hòa hào hứng tham gia thảo luận, Thịnh Hạ đứng giữa mọi người, mặt mày ngơ ngác, thế này gọi là, khắp bốn bể đều là huynh đệ, tình chị em ta có xá gì đâu?

Hầu Tuấn Kỳ là người đầu tiên chú ý tới Thịnh Hạ, vỗ vỗ cậu chàng đang chiếm dụng chỗ cô, “Đứng lên, nữ thần về rồi.”

Mọi người quay ra nhìn.

Trương Chú cũng ngoảnh nhìn theo, mắt chạm vào đôi mắt cô bạn chơm chớp lại lảng ngay đi mất.

Bao giờ cô mới chịu tẩy trang vậy?

Mắt vừa to vừa ngập hơi nước, tưởng có thể bơi lội bên trong.

“Đúng, dám ngồi chỗ của nữ thần, chán sống rồi, đứng dậy mau ha ha ha!”

“Lỗi mình lỗi mình!”

“Cá độ bóng rổ không bằng cược xem nữ thần nào thắng trên tường thổ lộ, ok?”

Mỗi lần có hoạt động quy mô lớn kết thúc, theo lệ bức tường thú tội của nhà trường lại vô cùng tấp nập. Khi đó nơi này không còn là nơi trút tâm sự mà chỉ là một trò chơi. Quá nửa các "siêu sao" của nhà trường đã được sinh ra từ đây.

"Ban nãy mình lướt thấy nhiều bài về Thịnh Hạ lắm!"

"Trần Mộng Dao thì sao?"

"Ặc, cũng rất nhiều…"

"Mở ra đếm xem!"

Cả đám học sinh nô đùa ầm ĩ vẫn không quên chừa ra một lối đi. Thịnh Hạ tiến thoái lưỡng nan, chẳng nhẽ cứ thế ngồi vào mặc các bạn trêu chọc?

Vả lại chỉ mình cô và Trương Chú ngồi giữa, còn các bạn đều đứng cả, nhìn kiểu gì cũng thấy là lạ…

Thịnh Hạ vỗ vỗ Tân Tiểu Hòa: "Tiểu Hòa, giờ đi chưa?"

Hẳn nhiên Tân Tiểu Hòa cũng nhận ra Thịnh Hạ chưa hòa nhập được với cảnh đông đúc này.

"À, được, đi!"

Hầu Tuấn Kỳ hỏi: "Đi đâu?"

Tân Tiểu Hòa gắt gỏng: "Kí túc nữ, cậu đi không?"

Hầu Tuấn Kỳ: "… Mời đại ca đi."

Thịnh Hạ cúi xuống định bưng mấy cái hộp đặt trên hộp đựng sách giữa hai chỗ ngồi lên, một cánh tay đã vươn ra trước, "Không cần giúp à?"

Thịnh Hạ dừng khựng.

Kể từ khi nhìn rõ cảm xúc của bản thân, dường như cả giọng nói cậu cũng có sức hút khó cưỡng làm lý trí phải xao động.

Ở gần nhau, thứ mùi cỏ xanh dưới nắng gắt ấy lại ngập trong khoang mũi.

Tim Thịnh Hạ đập không theo quy luật.

Cô bưng hộp lên rồi mới trả lời: “Không cần đâu, cảm ơn cậu.”

Trương Chú hơi cau mày, chỉ từ hai vế câu rất đỗi bình thường ấy, cậu đã ngờ ngợ thấy có chỗ nào khác lạ.

Ví dụ, cô chẳng hề nhìn cậu lấy một cái.

Ma xui quỷ khiến thế nào, cậu nói: “Mình chờ cậu ăn cơm chung?”

Im phăng phắc.

Đám bạn còn đương ồn ào tức thì quay mặt nhìn nhau.

Tuy rằng ai cũng biết Thịnh Hạ ăn trưa và nghỉ ngơi ở quán nhà Trương Chú, cũng hay ăn cơm cùng hội Trương Chú và Hầu Tuấn Kỳ.

Nhưng tia điện “lách tách” trong không khí kia thì là chuyện gì vậy?

Thịch, thịch, thịch.

Thịnh Hạ có thể nghe rõ tiếng tim mình đập trong lồng ngực, vang vọng tựa thứ cồn sôi độc chiếm một góc nơi yên tĩnh.

Trong đầu cô chỉ còn một suy nghĩ: Mau chóng rời đi, đừng để bất cứ ai nghe thấy.

Tại sao cậu bỗng nhiên "mời mọc" trước bao người như thế? Chẳng lẽ cậu không hề nghe thấy những lời đồn đoán kia sao?

Cũng có thể cậu đã nghe rồi, còn giờ chỉ đang –

Trêu mấy câu thôi. Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại địa chỉ duonglam. design. blog và nick wattp3d namonade của người dịch. Người dịch không chịu trách nhiệm về sai sót bản dịch khi đăng ở các nơi khác.

Cô nghe rõ tiếng tim mình đập yếu dần.

"Không cần, trưa mình với Tiểu Hòa ra căn tin ăn." Cô trả lời, quay người đi, phăm phăm bước ra khỏi lớp.

Tân Tiểu Hòa hớt hải chạy theo, mặt đầy dấu chấm hỏi: …? Nãy không nói vậy mà?

Hai cô bạn rời khỏi lớp, lòng tò mò của cả hội rục rịch như bị vuốt mèo cào. Tiếc là không có ai mở đầu, nên thành ra từ đầu đến cuối chỉ hi hi ha ha đá mắt đùa nhau.

"Giải tán, ăn cơm." Trương Chú đứng dậy, xua hết mọi người đi.

"Ơ kìa, Chú, rốt cuộc cậu chọn ai?"

Cuối cùng có người không nhịn được phải hỏi thành lời.

Trương Chú cúi đầu thu dọn sách vở, ngay khi Hầu Tuấn Kỳ cho rằng cậu sẽ lại trả lời bằng câu "hỏi vớ vẩn" thì cậu bỗng lên tiếng, giọng nói rất từ tốn, "Còn phải hỏi? Chọn Dịch Kiến Liên(1)."

(1) Vận động viên bóng rổ người Trung Quốc chơi ở giải NBA.

“Ai hỏi cậu về Dịch Kiến Liên đâu!”

Trương Chú thảy cặp sách lên vai, cười bảo, “Đi đây.”

“Chán thật!”

“Hầy, không vui chút nào.”

Hầu Tuấn Kỳ đảo mắt lia lịa, dường như nghĩ ra điều gì mà bỗng vỗ bàn bật dậy nói với mấy cậu bạn đang thất vọng: “Thế còn chưa hiểu hả, chọn người nhà mình chứ ai, đồ ngu!”

Sau đó cũng hí ha hí hửng đuổi theo Trương Chú.

–

Sau nghi lễ khai mạc thì không còn chỗ cho khối 12 thể hiện. Ai nấy đi học như bình thường, chỉ là chốc chốc lại nghe những tiếng la hét từ sân vận động vọng đến, còn có mấy nhóm học sinh khối 10, 11 đi qua khu giảng đường hò hét om sòm.

Quá đáng nhất là còn có mấy cậu lớp dưới cất công tới tận A6 mục sở thị Thịnh Hạ.

Mấy cậu con trai đứng nghênh ngang trước cửa A6 nhìn vào, thể hiện hoàn hảo tinh thần “chỉ cần mình không ngại, người ngại sẽ là người khác”.

Nhìn thấy Thịnh Hạ, một cậu trong đó la lên: “Đàn chị, kết bạn QQ được không?”

Thịnh Hạ cúi đầu, không hé răng một tiếng.

Chuyện này chưa từng xảy ra ở Nhị Trung. Các cậu học giỏi ai cũng hoạt bát (không biết xấu hổ) thế sao?

Hầu Tuấn Kỳ đứng dậy che trước mặt cô, chống nạnh quát: "Đã bảo đàn chị là của các anh rồi, còn dám tới đây làm loạn?"

Mấy cậu em cười hà hà, không sợ còn hỏi: "Chị ấy là của anh à?"

Hầu Tuấn Kỳ tắc nghẹn, "Chuyện đó, đương nhiên là không phải."

"Thế thì liên quan gì tới anh? Hình như anh là cái con "Pikachu ngã ngửa" gì kia ấy nhỏ?"

"Ranh con!" Hầu Tuấn Kỳ cuộn vở lại đập mấy cậu chàng, mấy cậu cười cợt tránh đòn, vẫn lì lợm không đi.

Cả lớp học cười ầm lên.

"Thịnh Hạ, thầy gọi cậu."

Bỗng một giọng nam êm tai vang lên từ cửa sau của lớp, mọi người đưa mắt nhìn ra.

Là Trương Chú.

Cậu mới đi ra từ văn phòng của Vương Duy, thái độ không thể nói là thân thiện.

Chẳng hiểu sao, mấy cậu em bỗng dưng im bặt.

Hầu Tuấn Kỳ cũng ngẩn người, Chú lại đi gọi Vương già là thầy từ bao giờ thế?

"Hả? Ờ." Thịnh Hạ ngần ngừ, thầy gọi cô có việc gì? Có phải những điều ong tiếng ve về cô đã đến tai thầy cô?

Cô thở dài, thấp thỏm đứng dậy.

Khoảnh khắc đi lướt qua Trương Chú, cô nghe cậu nghiêng người nói nhỏ vào tai: “Thầy không gọi cậu, chờ mình ở phòng nước.”

Bước chân Thịnh Hạ dừng lại trong một thoáng.

Cậu, cậu đang nói gì thế?

Cậu định làm gì?

Vì ban nãy có mấy cậu lớp dưới tới làm loạn nên bây giờ gần như cả lớp đều đang nhìn cô, còn cậu thì lại kề tai cô trước bao con mắt nhìn vào.

Gần sát như vậy.

Tai Thịnh Hạ nóng rực, không tâm trí đâu lo tới cái nhìn của các bạn được nữa. Cô rảo bước đi khỏi lớp, xuống tầng với bước chân như trốn chạy.

Trong lớp học, ai nấy nhìn với ánh mắt đùa trêu.

Trương Chú không lộ một vẻ gì, cầm cốc nước lên, lấy cả cốc nước đặt trên bàn Thịnh Hạ rồi ra khỏi lớp đi về hướng phòng nước.

Từ đầu tới cuối không hề ngó ngàng tới mấy cậu em đang nhìn với ánh mắt tò mò xen lẫn khiêu khích.

Có ý gì vậy?

Cậu định, lấy nước cho Thịnh Hạ?

Mấy cậu em bừng hiểu, hóa ra đàn chị đúng là của các anh?

Thịnh Hạ vòng một vòng hết tầng hai mới xuống phòng nước tầng một.

Lúc này trong phòng nước không có ai. Cô đứng nép vào một góc thất thần.

Những ngón tay gầy gò lắc lư trước mắt, giọng nói bông đùa của thiếu niên vang lên, "Thành danh sau một đêm, giờ đã không chịu nổi rồi?"

Thịnh Hạ ngước nhìn lên. Trương Chú đứng trước mặt cô, đầu nghiêng nghiêng, mày cau lại, đôi mắt sáng ngời.

Thực ra mắt cậu không hề to, dáng mắt thiên mảnh dài, để riêng sẽ thấy thấp thoáng cái ác sắc lẹm. Nhưng vì dưới mắt có đôi nọng tằm rất đẹp làm cái sắc bén ấy bị trung hòa một phần, khí chất thiếu niên được gia tăng, khi cười khóe môi kéo rộng hơn về bên phải, khuôn miệng hơi lệch gây cảm giác bất cần.

Thịnh Hạ chưa từng thấy trên gương mặt ai hai điều mâu thuẫn ấy bổ sung cho nhau như ở Trương Chú.

Trong tĩnh vẫn động, trong động vẫn tĩnh, uy nghiêm già dặn vẫn giữ nét thiếu niên.

Cậu là con cưng của Nữ Oa.

"Không quen như cậu được." Thịnh Hạ trả lời.

Giọng điệu này, xen lẫn bực tức, thứ cậu chưa từng nghe.

Trương Chú nhướng mày, nghiêng đầu quan sát cô tỉ mỉ, cái nhìn vui đùa lẫn vẻ ngẫm nghĩ.

Ở gần thế này cậu mới nhận ra đôi mi cô vừa dày vừa dài, nhưng không đen mà hơi nâu nâu, nhìn tựa tơ mềm, cũng không cong mà duỗi dài che phủ đôi mắt. Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại địa chỉ duonglam. design. blog và nick wattp3d namonade của người dịch. Người dịch không chịu trách nhiệm về sai sót bản dịch khi đăng ở các nơi khác.

Thảo nào khi trang điểm, uốn mi cong lên là đôi mắt như bóng đèn sáng mấy trăm oát.

Nhưng nghe nói người mi thẳng thì nóng tính, sao cô lại không phải? Hoặc chăng, đã giấu nó đi rồi?

Trương Chú cúi đầu dò hỏi: “Cậu đang… giận à?”

Thịnh Hạ không trả lời, cụp mi, bấy giờ mới nhìn thấy cái cốc cậu đang cầm.

Cô lại ngẩng lên, “Cậu lấy cốc mình làm gì?”

Chợt Trương Chú quay lưng lại, mở vòi nước, chỉ chốc lát cốc đã đựng đầy nước bên trong. Cậu giơ lên nhìn thử, buồn cười bảo: “Cái cốc này của cậu nhìn được chứ không dùng được, trông thì to mà đựng được có tí tẹo vậy?”

Thảo nào cứ giải lao là cô lại phải chạy ra ngoài.

Cậu nhảy chủ đề quá nhanh, Thịnh Hạ đáp luôn theo quán tính: “Tại bên trong có khoảng chân không để cách nhiệt.”

“À –“ Cậu kéo dài âm cuối, nét mặt như nói hóa ra là vậy, khóe môi thì vẫn cong cong.

Trên mặt như viết “chẳng lẽ mình lại không biết”?

Bấy giờ Thịnh Hạ mới nhận ra mình bị trêu. Cô không muốn ra

vẻ "xấu hổ thẹn thùng" để làm viên mãn trò đùa của cậu, nhưng ban nãy cũng có thể nói cậu đã giải vây cho cô, nên quả không tiện hoạnh họe khó chịu.

Cô thở hắt một hơi qua khoang mũi, không nói thêm một lời, cảm thấy đầu óc như dính quánh vào nhau, chưa kịp sắp xếp gọn gàng thì đã có người cười nói đi vào phòng nước.

Mấy bạn nữ nhìn thấy Thịnh Hạ và Trương Chú, không hẹn mà cùng đứng lại, ánh mắt đảo liên tục qua hai người, do dự xem có nên vào hay không.

Rõ ràng là họ đang đứng đối diện nhau, nhưng tại sao không khí lại khác thường như thế?

Thịnh Hạ giật lấy cái cốc của mình từ tay Trương Chú, cúi đầu rảo bước đi ra khỏi phòng.

Dáng đi hệt như chạy trốn.

Trương Chú ngẩn ra, nhìn cái tay trống không thì bật cười.

Mấy bạn nữ quay mặt nhìn nhau, đôi mắt đầy ắp tò mò.

Khi Thịnh Hạ về đến lớp, mấy cậu lớp dưới đã đi hết rồi. Các bạn thấy cốc nước cô đang cầm, cùng nhìn nhau nở nụ cười hiểu lòng không nói.

Thịnh Hạ mắt nhìn thẳng, ngồi về chỗ, nhìn bảng đen thất thần thoáng giây, sau đó lấy một quyển vở ra yên lặng ngồi đọc.

Nếu bỏ qua vành tai đang ửng lên, thì dáng vẻ cô bây giờ có thể gọi là tách biệt cõi người – cô chìm đắm trong thế giới riêng, dường thảy mọi ánh nhìn chẳng hề can hệ gì tới mình.

Hầu Tuấn Kỳ linh cảm thấy cô gái nhỏ có điều khá lạ, tuy thế

không thể kể rõ là lạ ở chỗ nào. Chờ Trương Chú trở về, Hầu Tuấn Kỳ mở mắt thật to, mặt viết rõ "có chuyện gì vậy"?

Trương Chú lờ bạn đi, chống cằm quan sát Thịnh Hạ một cách suồng sã.

Cô đang đọc nhật kí đọc sách của mình, trên đó ghi chép chằng chịt những câu thơ, câu văn và cả những câu hát hay.

Lúc trước cô từng nói cái gì ấy nhỉ?

— Đọc thơ có thể hạ hỏa.

Cô, đang rất nóng ư?

Nam Lý không có mùa thu, gần như chỉ sau một đêm đông đã thế chỗ hè. Hiện giờ tuy đã sang tiết thu song cảnh vật thì không một dấu hiệu của mùa thu, đương tháng 11 mà vẫn là nắng hè che phủ.

Dù vậy nhiệt độ đã không còn cao như độ tháng 8, tháng 9, thi thoảng có cơn gió man mát thổi qua vẫn khá dễ chịu.

Vì vậy tất nhiên cái nóng trong cô không thể là do thời tiết.

Mà là lỗi của cậu.

Ban nãy nói cô một đêm thành danh, phải chăng đã đùa hơi quá trớn?

Đúng lúc ấy cô lật trang giấy, viết gì đó lên khoảng trắng tinh, tiếp nữa thì gấp vở lại, lấy sách ra chuẩn bị vào tiết học.

Chuông vào tiết vang lên, Trương Chú lôi sách ra khỏi ngăn bàn, cơ thể vì động tác lấy sách mà hơi nghiêng về bên Thịnh Hạ. Cũng vì vậy mà cậu thấy cô co rụt người lại như chim sợ ná,

cách cậu rất xa.

Cả khuỷu tay cô cũng vì bỗng nhiên dịch ra mà làm rơi cuốn vở ghi nhật kí đọc.

Trương Chú tạm dừng tay, mặt nghệch ra…

Quái gì vậy, cậu là ôn dịch không thể lại gần?

Thấy toàn thân cô bạn viết rõ hai chữ “đề phòng” to tướng, mặt Trương Chú sầm đi, vươn tay nhặt cuốn vở ghi của cô lên.

Vở mở ra ở trang đánh dấu, nhờ vậy Trương Chú tình cờ nhìn thấy mấy chữ cô mới viết.

Hai hàng chữ to, chiếm hết khoảng giữa của cả một trang giấy.

Không giống ghi chép, mà giống như tự cảnh tỉnh –

Để mặc thiên hạ đồn đoán thỏa, lưỡi sắc như lê làm gì ta?

Chuyện lòng không thẹn dẫu người hỏi, trong sạch còn đó cứ việc tra.

Chương 33

(*) Chữ x trong tên chương hiểu là dấu gạch chéo đỏ sau câu sai, có ý nghĩa phủ nhận, bác bỏ.

Chiều thứ Sáu, các phần thi truyền thống kết thúc, các trò chơi vận động bắt đầu. Trò đầu tiên là cối xay gió, Thịnh Hạ đứng trên khán đài đưa đồ cho Tân Tiểu Hòa, cổ vũ cho bạn.

Trò chơi quả thật rất thú vị. Mọi người mặc áo lớp riêng, tay bám vào thanh ngang chạy vòng quanh một cây cột lớn, nhìn từ xa trông như một con rết nhiều màu ngoe nguẩy trên sân chạy, đặc biệt mỗi khi đổi chiều quay, các đội viên va dúi vào nhau, các bên giẫm đạp lôi kéo, người xem trên khán đài thấy thế hò hét ầm lên vô cùng sôi động.

A6 cố gắng lắm mới tạm giành hạng ba, không vào trận chung kết.

Tân Tiểu Hòa ra sân tu nước ừng ực, tức tối bắn nước bọt tung tóe: “Công sức tập bao ngày đổ sông đổ bể hết rồi, cái bọn cháu rùa A4 chỉ biết giở mấy trò lôi kéo khôn vặt, sống bên Hàn về đấy chắc? Tức chết mất thôi!”

“Chỉ là chơi thôi mà, có sao đâu.” Dương Lâm Vũ an ủi.

Tân Tiểu Hòa xả một tràng: “Cậu ra vẻ cái gì, người bị kéo đâu phải là cậu!”

Dương Lâm Vũ xấu hổ ngậm miệng.

“Tề Tu Lỗi!” Tân Tiểu Hòa tóm lấy cậu bạn bên cạnh, “Vòng đan vòng nhất định phải thắng, lớp khác mặc kệ, nhưng không thắng A4 thì cậu đừng hòng bước vào cửa chính lớp mình!”

Tề Tu Lôi vuốt mũi, “Thế mình vào cửa sau.”

Tân Tiểu Hòa: …

Trương Chú phì cười, “Không cho cậu ấy vào, cậu định làm môn thần chắc?”

Tân Tiểu Hòa đổi giọng, “Mình kệ, nhất định phải thắng, anh Chú xông lên!”

Trương Chú chà xát cánh tay: “Dừng, nữ hán tử đừng có bày đặt nhõng nhẽo.”

Tân Tiểu Hòa: “Ha, thế cậu phải chịu đựng đòn làm nũng của tình cũ, đừng để lâm trận đầu hàng. Đội chơi vòng đan vòng của A4 có Trần Mộng Dao đấy.”

Lời này bạn nói khá nhỏ, chỉ có đám bọn họ là nghe thấy. Nhưng Trương Chú lại bật ngay dậy, dựa vào lan can nói, “Tình cũ? Cậu nói rõ cho mình, tình cũ cái gì, mình giữ thân trong sạch bấy nhiêu năm thì lấy đâu ra tình cũ? Tân Tiểu Hòa, hóa ra là cái máy phát tán tin đồn siêu cấp cậu đây gây rối hả? Giải thích rõ ràng cho mình.”

Cậu hoàn toàn không khống chế âm lượng, khi nói còn quay mặt về phía khán đài nên gần như xung quanh ai ai cũng nghe thấy.

Như bình thường, Trương Chú sẽ không bao giờ trả lời những câu nói kiểu như vậy.

Tân Tiểu Hòa phản bác: “Tin đấy đâu phải do mình đồn, ai cũng nói thế mà…”

“Ai ở đây là ai?” Trương Chú vẫn giữ thái độ thản nhiên, tuy thế lời nói ngữ điệu lại có vẻ khá nghiêm khắc, “Ai cũng nói 2012 là tận thế, nếu lời này là thật thì giờ cậu đã thành hóa thạch ở Malaysia rồi.”

Khán đài cười ầm, mấy lớp quanh đó cũng rỉ tai bàn tán.

Tân Tiểu Hòa: … có, có cần phải, độc mồm thế không?

Hầu Tuấn Kỳ hiểu ý Trương Chú đang muốn công khai bác bỏ lời đồn bèn nói tiếp: “Không sao, không phải lỗi của cậu, ý Chú chỉ muốn nói là tin đồn cậu ấy thích ai kia cũng giống như tin 2012 tận thế vậy, đều là tin giả hết.”

Tân Tiểu Hòa học cái điệu chà xát cánh tay của Trương Chú, bĩu môi dè bỉu: “Thôi lượn đây, mình còn muốn sống, chưa muốn thành hóa thạch.”

Chẳng biết ai hóng hớt không ngại chuyện to mà hét ầm lên: “Anh Chú, thế ý đại ca là không có tình cũ, chỉ có tân hoan?”

Một cơn gió thổi lá cờ trên khán đài bay phần phật, Trương Chú liếc nhẹ ra hàng ghế sau, giọng nói uể oải bị thổi tan vào trong gió.

“Xây dựng Trung Quốc giàu đẹp không tốt hả, suốt ngày toàn đồn mấy tin không căn cứ, không đứng đắn.”

Tân Tiểu Hòa: …

Hầu Tuấn Kỳ: …

Thịnh Hạ đang ngồi viết bản thảo tin tức ở hàng sau, định kiếm

chút điểm cộng cho A6. Nghe lời này, cô thoáng dừng bút.

–

Trò vòng đan vòng diễn ra ở trảng cỏ chính giữa sân chạy, một lượt sáu lớp. Khối 10, 11 đã xong hết các hạng thi đấu nhưng vẫn chưa đi, lượng lớn học sinh đổ về quanh sân cỏ vây xem kín mít.

Lượt đấu này có A4 và A6, mấy "siêu sao" trên tường thổ lộ của nhà trường đều có mặt, có trò hay để xem đây.

"Thịnh Hạ để mặt mộc phải không nhỉ?"

"Chắc vậy."

"Trắng thật đấy."

"Nhìn vậy thì thấy hình như Trần Mộng Dao xinh hơn một chút."

"Mình đâu thấy vậy. Trần Mộng Dao tham gia thi đấu mà còn xõa tóc, chỉ được vẻ ngoài như thần tượng thôi."

"Thì vốn là muốn thành thần tượng mà?"

"Trương Chú đứng với Thịnh Hạ trông vẫn xứng đôi hơn, đứng với Trần Mộng Dao như chị em ấy."

…

Những lời bàn tán bình phẩm ấy, tất nhiên Thịnh Hạ đang đứng giữa sân không hề nghe thấy.

Dưới ánh nắng chói chang, cô và Trương Chú đứng sóng vai nhau, không ai nói với ai câu nào, khoảng cách giữa hai bên

rộng đủ cho một người nữa đứng.

Vòng đan vòng là kiểu thi chạy đi chạy về nhiều lượt, mỗi lượt lại đổi cặp tiếp sức. Trương Chú và Thịnh Hạ là lượt chạy thứ tư, đứng sau lưng cặp chạy lượt hai, cặp chạy lượt thứ nhất, thứ ba, thứ năm thì đứng ở phía đối diện.

Còn Trần Mộng Dao thì là lượt hai của A4.

Bây giờ đang đứng phía trên bên trái Thịnh Hạ.

“Chú, nhường mình tí nhé?” Trần Mộng Dao vừa duỗi người vừa gọi với sang Trương Chú.

Trương Chú làm tư thế chống nạnh, đáp bất cần: “Mình đâu cùng lượt với cậu, nhường kiểu gì?”

Trần Mộng Dao nói: “Thì cậu có thể chạy chậm lại.”

Trương Chú bật cười: “Dựa vào đâu?”

“Xí, biết ngay cậu sẽ trả lời vậy mà,” Trần Mộng Dao lườm, “Nhạt nhẽo.”

Tuy bị từ chối, nhưng từ cuộc đối thoại này có thể thấy hai người rất thân nhau.

Tiếng còi vang lên, trò chơi bắt đầu.

Hai bạn chơi lượt đầu tiên cầm vòng chạy tới trước mặt, A6 nhờ lợi thế kiểu chạy cua bò mà tới nơi trước tiên, cặp thứ hai nhanh chóng xuất phát.

Trần Mộng Dao quay sang: “Chú, lớp cậu giỏi đấy, thế phải nhường mình tí đó nhé?”

Trương Chú chưa kịp trả lời thì A4 cũng bắt đầu đổi cặp chơi, Trần Mộng Dao lại nói: “Tí nữa gặp!”

Trương Chú không trả lại, mắt nhìn sang người bên cạnh.

Nắng chiếu lên mặt cô, làm làn da trắng trẻo sáng bóng lên tựa miếng ngọc có độ trong cao.

Thịnh Hạ điềm tĩnh đứng yên, không lo lắng căng thẳng, cũng chẳng thể hiện một cảm xúc nào khác.

Cậu lắc đầu, nở nụ cười bất lực.

Sao lại cảm thấy cô sẽ ghen thế nhỉ?

Trước giờ cậu cũng nói chuyện với Trần Mộng Dao như vậy, bây giờ bỗng lại cảm thấy có phải nên thay đổi hay chăng?

Lúc này từ loa vọng ra giọng nữ êm tai: “Tiếp theo là bài viết của bạn Thịnh Hạ lớp 12A6…”

Một số người quay sang nhìn Thịnh Hạ.

Cả trong A6 cũng có bạn hỏi: “Hạ Hạ, cậu nộp bài từ lúc nào vậy?”

“Mới nãy thôi.” Thịnh Hạ nói.

“Chà, được cộng điểm rồi!”

Thịnh Hạ gật nhẹ đầu: “Ừm.”

Trương Chú dựng thẳng tai lên nghe, mở đầu là khen ngợi hội thao lần này, lời văn đối chỉnh, từ ngữ trau chuốt, rất phù hợp với sự kiện.

“Có phải đề tài nào cậu cũng viết được, mà còn đều viết nhanh như thế?” Trương Chú hỏi.

Thịnh Hạ ngẩn người.

Đã có một ngày họ chưa nói với nhau câu nào.

Tự dưng cậu khen cô bằng giọng điệu hữu hảo tôn trọng như vậy, rốt cuộc là đã có chuyện gì?

Thịnh Hạ: “Không phải lúc nào cũng vậy.”

Trương Chú: “Giỏi là giỏi thôi, không cần khiêm tốn.”

Các bạn đứng xung quanh nhướng mày nhìn nhau.

“Hai cậu đấy cũng chẳng nói gì mà sao thấy sến thế nhỏ?”

“Cậu không cô đơn.”

Đúng lúc ấy, hai bạn chạy lượt thứ ba đã tới ngay trước mắt, chân chưa bước qua vạch đã gỡ vòng đưa tới.

“Tới rồi,” Trương Chú nhắc, ôm vai Thịnh Hạ quay người cô lại, tay vươn dài nhận vòng tròng qua đầu, “Đi.”

Hai người lưng dựa lưng, nhảy về phía bên cạnh…

Tốc độ phản ứng này, độ ăn ý này…

“Hai cậu đấy thành thật rồi à?”

“Kệ, cứ coi là thế đi.”

Chạy được nửa đường bỗng Thịnh Hạ nghe tiếng nói từ đằng sau vọng tới, “Ở thời điểm cần tập trung nhất thì đừng nghĩ

nhiều, đừng quan tâm người khác nói ra sao, cũng đừng quan tâm người khác làm thế nào… cứ lo chạy thôi, vậy mới thắng được."

Suýt nữa Thịnh Hạ đã cho rằng cậu đang ám chỉ những lời đồn đãi dạo gần đây. Nếu không có câu nói cuối cùng.

Có câu cuối ấy, thì chỉ là nói về trò chơi này thôi.

Nhưng A6 gần như luôn dẫn đầu, chỉ cần duy trì tốc độ này là chắc chắn sẽ thắng, cậu không cần phải làm điều thừa như vậy.

Cô nghĩ mãi không hiểu ý cậu, cũng không muốn cho là cậu thích mình.

Phát thanh viên đang đọc tin bài cô viết: "… Nắng chiều đẹp nhất sẽ xuất hiện trước giờ tự học tối mùa hè, cậu, thiếu niên ngoan cường nhất sẽ tỏa sáng trên đường chạy, chúng ta cùng nhau lao tới vạch đích, chạm tới giới hạn của thanh xuân! Con đường thiếu niên rực rỡ muôn hoa, cùng nhau chứng kiến."

Cùng nhau chứng kiến, đích đến và muôn hoa.

"Trương Chú! Thịnh Hạ! Mau lên! A1 học theo, sắp đuổi kịp mình rồi! Mau lên!"

Còn chưa đầy mười mét nữa, tiếng hét sốt ruột của Chu Huyên Huyên vọng tới. Thịnh Hạ ngoái nhìn, quả nhiên A1 ở gần nhất cũng học theo kiểu chạy cua bò, đã sắp đuổi kịp họ.

Chu Huyên Huyên càng lúc càng nóng ruột, sải bước lên tự giơ tay giật lấy cái vòng. Trương Chú vốn cao, vòng chưa gỡ hẳn ra đã bị Chu Huyên Huyên kéo giật đi, làm vòng mắc vào cổ kéo cậu giật ngửa ra sau.

Trương Chú nhanh nhẹn quay lưng, dù vậy vẫn không thể giữ

được thăng bằng, toàn thân đổ ập xuống.

Chợt nhớ phía trước là lưng Thịnh Hạ, bất giác cậu giơ tay ra chống đất. Nhưng cú ngã gây quán tính rất lớn, làm sao mà chống người lên được?

Khoảnh khắc sự việc xảy ra, Thịnh Hạ chỉ cảm thấy một sức mạnh đổ ập lên lưng, cô bị sức mạnh đó xô ngã xuống đất, cái vòng lắc hông vướng víu mắc vào khoeo chân làm chân gập cong không thể bước đi, người thẳng đơ đổ uỵch xuống đất, một tiếng rắc vang lên –

Đau!

Mọi thứ trước mắt chợt trở nên trắng xóa.

Khoảnh khắc ấy Thịnh Hạ cảm tưởng cả thế giới tách rời khỏi mình.

Tưởng mình sẽ cứ thế mà vĩnh biệt cõi đời.

“Thịnh Hạ!”

“Thịnh Hạ!”

“Hạ Hạ!”

Mọi thứ hệt một mớ bòng bong, những tiếng gọi nôn nóng lúc vang lúc trầm. Cô biết cơ thể mình được lật ngửa lại.

Cô nhìn thấy thiếu niên trước mặt chống người lên, để cô nhìn thấy gương mặt hoảng loạn lo lắng của cậu. Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng ở duonglam.design,blog và wattp3d namonade của người dịch, nếu xuất hiện ở nơi khác đều là bản copy trái phép và sẽ không được cập nhật sửa lỗi. Đọc truyện tại trang đăng gốc để được đọc bản sửa lỗi đầy đủ, hoàn chỉnh nhất cũng

như ủng hộ người dịch có động lực dịch hoàn nhiều truyện hơn.

Xung quanh có rất nhiều người, có người cô quen, có người cô không quen…

Ý thức trở về, cô bắt đầu ngược dòng tìm về nơi khởi nguồn của cơn đau.

Là chân, chân phải cô đau như xé ruột, không thể động cựa mảy may.

“Thịnh Hạ, cậu sao rồi?” Trương Chú nửa ngồi nửa quỳ, quan sát cô bạn hết lượt trên dưới, kiểm tra cô có còn nguyên vẹn hoàn hảo hay không.

Môi cô trắng bợt, ánh mắt không tiêu cự, trán rịn mồ hôi lấm tấm.

Trông không giống chỉ té ngã bình thường.

Trương Chú gọi: “Thịnh Hạ!”

Tân Tiểu Hòa rẽ đám đông chen vào, định đỡ Thịnh Hạ dậy nhưng bị Trương Chú quát ngăn lại: “Đừng có động vào cậu ấy!”

Tân Tiểu Hòa nôn nóng: “Làm sao đây? Hạ Hạ, cậu sao rồi? Trương Chú, đồ vô dụng, bảo cậu thắng chứ không bảo thắng kiểu này!”

Trương Chú như không hề nghe thấy, “Có khả năng bị thương vào xương rồi, đừng tự ý di động cậu ấy,” rồi quay sang gọi Hầu Tuấn Kỳ, “Gọi y tế đi!”

“Ờ ờ ờ.”

Đôi mắt Trương Chú quay về gương mặt Thịnh Hạ, kiểm tra cô

trên dưới, bàn tay vô thức vuốt ve gò má cô, “Nói chuyện được không?”

Tay cậu, lành lạnh.

Thịnh Hạ toan há miệng, chữ “được” thoát khỏi đầu lưỡi lại hóa thành: “Đau…”

“Được, được, đừng nói nữa…” Đôi mày Trương Chú như dính hẳn vào nhau, tay lau mồ hôi trên trán cô.

Thịnh Hạ nhắm mắt lại, cơ hàm căng ra, cơn đau làm ý thức mụ dần.

Người xung quanh thấy hành động thân mật của hai người lại quay mặt nhìn nhau, không ai không biết điều đến độ tỏ thái độ tò mò vào lúc này.

Chu Huyên Huyên sắp khóc tới nơi, “Mộng Dao…”

Thịnh Hạ sẽ không cho rằng mình cố ý chứ, bọn họ còn mới có xung đột.

Trần Mộng Dao nắm tay Chu Huyên Huyên vỗ về. Nhưng lúc này bạn cũng không tâm trí đâu lo nghĩ cho cảm xúc của Chu Huyên Huyên. Ánh mắt bạn đặt trên sườn mặt đầy lo lắng của Trương Chú.

Thái độ nôn nóng, lo lắng, hoảng loạn nhưng vẫn cố ép mình bình tĩnh ấy, trước nay chưa bao giờ xuất hiện trên nét mặt luôn thờ ơ bất cần của cậu.

Y tế ở ngay phòng điều khiển nên không lâu sau đã tới nơi, các thầy cô cũng có mặt, từ thầy thể dục, Vương Duy và một số thầy cô nhìn quen nhưng không nhận ra là ai luôn miệng trao đổi gì đó.

“Gãy xương rồi, cụ thể thế nào thì khó nói, phải mau chóng đưa đi bệnh viện.” Y tế nói, hỏi Thịnh Hạ, “Những chỗ khác thì sao, có gì khác thường không?”

Thịnh Hạ bị cơn đau làm đầu óc không tỉnh táo. Cô từ từ mở mắt, cử động cánh tay, lắc đầu bảo, “Không… ạ…”

“Đừng vây kín như thế, mau tránh ra, mang em ấy đi bệnh viện.”

“Cần cáng không?”

“Nơi gãy xương là bắp chân, không thể duỗi dài nên không dùng cáng được, tốt nhất nên dùng cách nào không động tới bắp chân. Hay là bế em ấy lên?”

Y tế nhìn một vòng, toan tìm mấy người cùng khiêng Thịnh Hạ lên.

Trương Chú bảo Tân Tiểu Hòa: “Đỡ chân cậu ấy.”

Rồi cậu vòng tay qua vai Thịnh Hạ, một tay khác vòng dưới khoeo chân cô, bế bổng cô lên.

Khi đứng dậy khó tránh sẽ chao đảo nên cậu chỉ có thể từ từ dựng thẳng người, việc này mất sức hơn cứ thế một phát bế hẳn lên nhiều.

Cánh tay cậu căng ra, mạch máu nổi rõ sau cổ.

Tuy rằng vào lúc thế này mà nghĩ những chuyện tọc mạch thì thật không phải, nhưng những người đứng xem vẫn không nhịn được phải rỉ tai nhau.

“Ôi má ơi…”

“Ra dáng bạn trai vãi.”

Thịnh Hạ đã không biết phải để tay ở nơi nào, trừ đau thì còn có một cảm giác tê ngứa râm ran lan ra khắp tứ chi mình mẩy, cơ thể tựa có dòng điện chạy qua.

Ruột gan Chu Huyên Huyên như có kiến bò, thấy đám đông sắp giải tán, nghẹn ngào nói: “Mộng Dao, làm sao bây giờ…”

“Không sao, cậu cũng đâu cố ý.” Nói rồi Trần Mộng Dao đi lên một bước, “Chú, Huyên Huyên chỉ…”

“Đừng nói nhiều, tránh đường!”

Tiếng Trương Chú nghe vừa nôn nóng vừa nghiêm trọng, không gào quát nhưng sức nặng còn hơn thế. Cậu không chờ câu đáp của người đối diện, cái nhìn sắc bén xô dạt những người không phận sự tránh ra, bế Thịnh Hạ tới lối ra của sân vận động.

Trần Mộng Dao đứng tại chỗ như trời trồng, Chu Huyên Huyên thì sợ tới nỗi cơn nấc dừng bặt.

Mọi người ghé tai bàn tán, ai cũng cảm thấy lúc này mà còn lắm lời thì chỉ khiến sự việc rối thêm lên.

Mà hình như Trương Chú cũng chẳng nhằm vào ai, chỉ đơn giản là quá sốt ruột, quá lo lắng nên mất bình tĩnh.

Trương Chú rảo bước rất nhanh và vội vã, Thịnh Hạ ngước lên thấy tóc mái cậu đã ướt đẫm những giọt mồ hôi li ti.

Đi được một lúc, người cô tuột dần xuống, Trương Chú cúi bảo, “Cậu phải ôm mình chứ.” Cậu không thể xốc cô lên để điều chỉnh tư thế, vì nếu làm vậy sẽ không tốt cho chân cô.

Thịnh Hạ: …

Cô dáo dác ngó khắp bốn mặt tám hướng xung quanh. Việc đã đến nước này, cô vùi mặt vào ngực cậu coi như không biết gì, tay từ từ vòng lên cổ cậu.

–

Chụp phim, chẩn đoán, chờ bó bột.

Đi cùng có Vương Duy vàTân Tiểu Hòa. Tất cả thủ tục do Vương Duy và Trương Chú thực hiện, Tân Tiểu Hòa thì ở bên Thịnh Hạ trông coi không rời.

Lý Húc tới trước, nói Thịnh Minh Phong đang họp, sẽ tới sau.

Vương Liên Hoa cũng đang nhanh chóng từ cơ quan chạy về.

Thực ra việc cần làm đã làm xong hết rồi, tới cũng chỉ để xem tình hình cô hoặc chăng trách móc mấy câu có lệ.

Không lâu sau, viện trưởng đã tới, sau lưng là mấy chủ nhiệm và bác sĩ đi theo.

Họ đứng ngoài cửa gọi: “Chủ nhiệm Lý?”

Lý Húc quay lại, giơ tay ra hiệu cho họ ngừng chân rồi cùng nhau đi ra ngoài, Vương Duy cũng đi ra theo.

Trong phòng bệnh chỉ còn ba cô cậu học sinh trẻ tuổi.

Cửa khép hờ, qua khe cửa, tiếng trao đổi ngoài hành lang thấp thoáng vọng vào trong phòng.

Tình cảnh thế này, còn cộng với mấy cụm từ thường nghe thấy trên thời sự ti vi như “bí thư”, “ủy ban thành phố quan tâm theo

sát", "bộ y tế", "bảo hiểm y tế".

Tân Tiểu Hòa nghe mà lơ ma lơ mơ, nhìn sang Trương Chú, cậu đang dựa lưng vào cửa sổ, gương mặt không lộ một vẻ gì, không thể đọc vị bất cứ một cảm xúc đặc biệt.

Chủ nhiệm khoa tự tay bó bột cho Thịnh Hạ, nói vết thương không có gì đáng ngại, thời gian bó bột ít nhất là bảy tuần.

Lúc này Thịnh Minh Phong đã kết thúc cuộc họp, Lý Húc lái xe đi đón, mấy bác sĩ căn dặn một tràng dài rồi cùng nhau rời đi.

Không lâu sau, nhà trường có việc, Vương Duy cũng định đi về trước, trước khi đi hỏi Tân Tiểu Hòa và Trương Chú muốn về cùng không.

Tân Tiểu Hòa nói: "Em ở lại chạy vặt, nhỡ Hạ Hạ muốn đi vệ sinh hay gì khác còn có người giúp."

Vương Duy gật đầu: "Được, cần gì thì gọi điện cho thầy. Trương Chú thì sao, về trường hay gì?"

Trương Chú trả lời: "Em tự về được."

Vương Duy nhủ bụng, có người ở lại làm chân chạy cũng tốt.

Thịnh Hạ lại nói: "Trương Chú, cậu về đi."

"Hôm nay cảm ơn cậu, giờ mình, không cần… không có việc gì nữa." Cô bổ sung.

Giọng cô nghe rất xa cách, từ đầu chí cuối chưa từng hướng mắt nhìn cậu.

Dẫu chỉ một lần.

Cô nói –

Giờ mình, không cần cậu nữa.

Tác giả có lời:

Trương Chú: Kẻ trí không chìm đắm trong dòng sông tình ái, một lòng xây dựng Trung Quốc giàu đẹp!

Thịnh Hạ: Giờ mình không cần cậu nữa.

Trương Chú: Thu hồi câu nói ban nãy, mình chết chìm cũng được.

Chương 34

Trương Chú nhìn cô vài giây, ra khỏi phòng.

Vương Duy khoác vai cậu thở dài: “Cái thằng này, em chuốc họa cho thầy rồi đấy. Tốt nhất là hai đứa đừng để ảnh hưởng việc học, không thì thầy không biết ăn nói sau đâu.”

“Cậu ấy bị thương ở chân, không bị hỏng não.”

Vương Duy không thôi lo lắng, “Đi về bệnh viện mấy lượt, rồi cả tâm lý cũng sẽ bị ảnh hưởng.”

“Cậu ấy không yếu đuối như thầy nghĩ đâu.” Trương Chú nói.

“Hả?” Vương Duy không nghe rõ.

Trương Chú hất tay thầy ra, tiếp: “Em nói không là chắc chắn sẽ không.”

“Em ấy bó bột, đợi tháo bột thì cũng sắp thi cuối kì, cứ thế mãi sao mà được, ôi…” Vương Duy thở dài.

“Em sẽ làm cậu ấy được.” Thiếu niên để lại một câu nói, quay lưng bỏ đi.

Vương Duy vuốt mũi, học sinh ra vẻ người lớn, phải nàm thao?

“Này! Trương Chú!” Khi thầy sực tỉnh, Trương Chú đã rẽ trái, sắp sửa lên tầng, “Em đi đâu vậy? Không về trường à?”

Tiếng thiếu niên vọng về, “Thầy về trước đi.”

Trương Chú một mình vào văn phòng chủ nhiệm khoa, chủ nhiệm tưởng Thịnh Hạ có vấn đề gì nên đứng dậy, thái độ rất ân cần, “Có việc gì à?”

“Cậu ấy… Thịnh Hạ, có thể tiêm thuốc giảm đau không?” Trương Chú hỏi.

Bác sĩ cau mày, “Tất nhiên là được, nhưng không cần thiết, hết thuốc thì vẫn thấy đau thôi.”

“Nếu không có tác dụng phụ thì cứ tiêm cho cậu ấy thôi chứ?”

Bác sĩ: “Bạn ấy đâu có kêu đau.”

“Cậu ấy đau túa mồ hôi thế mà còn bảo không đau?”

Mấy cậu nhóc tuổi này mà nóng lên thì quả rất đáng dè. Bác sĩ nghẹn lời, phải nói sao đây, không phải là cá sao biết nỗi đau của cá?

Thịnh Hạ nhìn Trương Chú đi rồi trở lại, cau mày.

Tân Tiểu Hòa cũng nghi hoặc: “Cậu chưa đi hả?”

Trương Chú ngồi xuống ngay bên giường, bình tĩnh nói: “Vương già lắm lời quá, không muốn nghe cằn nhằn cả đường.”

Tân Tiểu Hòa phì cười, gật đầu đồng tình, “Đúng thật, đi đến nơi phải hết hơn nửa giờ đồng hồ, sẽ điên mất.”

Phòng bệnh im lặng trong một thoáng, y tá đẩy cửa đi vào, “Thịnh Hạ đúng không?”

“Dạ?”

“Chuyển tới phòng truyền dịch, tiêm thuốc giảm đau.”

“Ban nãy có nói phải tiêm đâu ạ?” Thịnh Hạ hỏi.

Y tá cười: “Bạn em nói em đau túa mồ hôi, chị thấy cậu ấy nói đúng đấy. Mặt trắng bợt ra rồi kìa, sao em không nói gì cả? Mức độ đau mỗi người mỗi khác, em không nói bác sĩ đâu thể đoán được?”

Thịnh Hạ ngẩn người, Tân Tiểu Hòa cũng ngạc nhiên. Cả hai quay sang nhìn Trương Chú.

Thiếu niên cầm ngang điện thoại chơi game, chuẩn bị sẵn tâm lý phải ở lại rất lâu.

Y tá dặn thêm: “Tốt nhất em nên ăn lót dạ trước, hai em ai đi mua đồ ăn cho bạn đi.”

Trương Chú thoát giao diện game, đang định đứng lên thì Tân Tiểu Hòa nói: “Để mình đi, cậu… để ý hơn mình, cậu ở lại đây đi.”

“Cảm ơn Tiểu Hòa nhé, hôm nay làm phiền cậu nhiều rồi.” Thịnh Hạ không giỏi ăn nói, nhưng thấy mọi người chạy ngược chạy xuôi vì mình, trong đó có cả Trương Chú…

Cô không quen làm phiền người khác, cứ cảm thấy mình nợ người ta.

“Nói gì vậy hả, không được cảm ơn nữa! Mình đi mua, lát nữa là về.”

Y tá đi chuẩn bị thuốc, Tân Tiểu Hòa cũng đi mua đồ ăn. Thịnh Hạ vừa với tay lấy gậy thì một cơ thể nóng hổi đã đỡ người cô

nhấc lên…

Trương Chú bế cô đến phòng truyền dịch. Dạng phòng truyền dịch cần ở lại theo dõi này thường luôn có giường, giường này nhỏ hơn những giường bình thường trong viện một chút, thiết kế ba giường một phòng. Bây giờ trong phòng không có ai.

Cậu đặt nhẹ cô lên giường, vơ cả gối của giường bên cạnh kê sau lưng cô, sau đó nữa đi lấy gậy của cô tới.

Cậu bế cô thành thạo như người quen tay hay việc. Nhưng thực ra cô có thể tự đi được.

Thịnh Hạ cúi thấp đầu, quyết định thôi đừng nên gợi chuyện thì hơn, sẽ đỡ phải khó xử.

“Thịnh Hạ.” Bỗng cậu gọi.

“Hả?” Cô vô thức trả lời, ngẩng đầu lên.

Mắt chạm vào mắt, cô thấy cậu mím môi, nói rằng: “Mình xin lỗi.”

Thịnh Hạ cựa nhẹ đầu ngón tay.

Cậu, tại sao…

“Không bảo vệ cậu thật tốt, mình xin lỗi.” Cậu nhìn thẳng đôi mắt ngờ vực của cô, lặp lại một cách trịnh trọng.

Hôm nay cô viết: Con đường thiếu niên rực rỡ muôn hoa, cùng nhau chứng kiến.

Hình ảnh hiện lên trong tâm trí Trương Chú khi ấy là cô đứng ở phía cuối con đường rộng khang trang, mặc bộ váy xinh đẹp, tay ôm một bó hoa, nở nụ cười điềm tĩnh.

Nhưng hiện thực lại là cô bị cậu đè ngã xuống đất, bị cơn đau làm gương mặt rúm ró lại…

Cả hôm nay, nét mặt ấy của cô luôn lởn vởn trong tâm trí cậu.

Một suy nghĩ khó hiểu trồi lên từ sâu dưới đáy lòng cậu, nói rằng không muốn nhìn cô đau nữa.

Cậu khó chịu. Cậu không cho phép.

“Không sao, là bất ngờ thôi, không phải lỗi do cậu.” Thịnh Hạ không biết mình nên nói điều gì.

Trương Chú cũng không giỏi nói những lời kiểu này, hắng giọng có vẻ ngượng ngập.

Phòng truyền dịch lại chìm vào yên tĩnh.

Ngoài hành lang có tiếng bước chân vội vã. Tiếng bước chân đó đi vào phòng theo dõi bên cạnh, tiếng tranh cãi đã cố hạ nhỏ xuống của một nam một nữ vang lên.

Chắc là đã khắc khẩu suốt đường đi nên giờ chưa thể lập tức dừng lại ngay.

“Sao Thịnh Hạ không ở đây? Đây không phải phòng theo dõi sao? Không phải phòng này?”

“Vương Liên Hoa, nếu lát nữa cô không thể nói chuyện bình tĩnh thì tốt nhất đừng nói gì cả, con gái đang tốt đẹp mà cô xem cô nuôi nó thành ra thế nào, nhớ lúc nhỏ Thịnh Hạ là đứa hoạt bát sôi nổi biết mấy!”

“Thế thì anh nuôi đi, xem xem nó có chịu theo anh không? Bây giờ Thịnh Hạ làm sao? Con gái nghe lời một chút thì làm sao,

hoạt bát sôi nổi thì hay ho gì? Cứ để nó hoạt bát không nghe khuyên bảo như tôi đây, trái ý người nhà về làm dâu loại gia đình như nhà anh?"

"Đang nói về con, cô lôi chuyện này ra làm gì? Thôi cái trò lần nào gặp mặt cũng lôi chuyện cũ ra kể lể đi, cũng không cần ăn nói khó nghe thế, giải quyết vấn đề mới là quan trọng nhất!"

"Giải quyết vấn đề? Anh không tạo ra vấn đề cho tôi thì việc gì phải giải quyết? Anh chê con gái anh chưa đủ rắc rối đúng không? Bao nhiêu năm qua, đến một cái váy bình thường tôi cũng không dám mua cho nó, anh nhìn xem vợ anh đã mua cho con gái tôi cái thứ gì đi?"

"Vương Liên Hoa!"

"Có giỏi thì anh dẫn hết con gái anh đi, đừng có đẩy hết cho tôi rồi lại chê tôi không biết dạy!"

"Cô! Đừng có gây sự ở đây."

"Hừ, anh để ý danh tiếng à, tôi không sợ đấy thì sao?"

"Được, cô muốn nói gì cũng đừng nói ở đây, để sau chúng ta nói riêng với nhau, thế được chưa?"

"Anh tưởng tôi muốn nói à? Là do anh khơi mào trước chứ? Phòng bệnh số bao nhiêu? Có phải đi nhầm rồi không?"

"Chờ Lý Húc đỗ xe xong rồi hỏi. Cô bình tĩnh lại đi, đừng phô hết cảm xúc ra thế."

"Không nhọc anh lo hộ."

Thực ra hai người không hề to tiếng, đôi bên đều đang tự kiềm chế cơn giận, tiếng cãi nhau chỉ như hắt qua khoang mũi.

Nhưng hiềm vì phòng truyền dịch yên lặng như tờ, vì vậy có thể nghe hết mọi chữ.

Có lẽ nước thuốc đi vào mạch máu làm toàn thân Thịnh Hạ lạnh buốt, chỉ đôi mắt là nóng lên, khoang mũi cay xè.

Trương Chú quay sang, thấy đôi mắt cô bạn đã đỏ quạch.

Cô ngửa lên ép nước mắt chảy ngược vào, chỉ là van nước đã mở nào có dễ khóa lại như thế. Bất giác cô giơ bàn tay đang truyền dịch lên lau, Trương Chú nhanh chóng đứng dậy nắm tay cô giữ lại.

“Đừng cử động, có ống tiêm.” Cậu nói nhỏ.

Ngay sau đó, Thịnh Hạ được kéo vào một vòng ôm mát rượi, động tác của thiếu niên nhẹ nhàng và kiềm chế, tay đỡ sau gáy cô, ghì mặt cô chôn vào lồng ngực cậu, thứ mùi cỏ xanh dưới nắng gắt ùa vào khoang mũi.

Cô nghe bên tai tiếng lồng ngực thiếu niên trập trùng theo nhịp thở, kèm với nó là tiếng cậu từ trên đỉnh đầu, tiếng nói trầm lắng –

“Mình không có khăn giấy… Nhưng, cậu khóc đi.”

Tựa bàn tay ấn nút mở van, ngực áo Trương Chú bỗng chốc bị thấm ướt.

Cùng lúc đó, Thịnh Hạ cảm thấy đôi tai rực lên như đốt, một đôi tay đã nhẹ nhàng phủ lên nó, một âm thanh như tiếng ù tai từ xa tiến gần, cuối cùng tan vào tĩnh mịch.

Cô khóc trong câm lặng.

Đây đã là lần thứ hai cô khóc trước mặt cậu.

Lần trước đó, cậu nói, mình không có khăn giấy, cậu đừng khóc…

Cánh cửa phòng truyền dịch bỗng bị mở ra, Thịnh Hạ bật thoát khỏi vòng tay Trương Chú, hoảng hốt nhìn ra cửa.

Tân Tiểu Hòa cầm tay nắm cửa, hai mắt mở tròn, trên viết hàng chữ "mình nhìn thấy gì rồi mình nên đi ra không".

Thịnh Hạ hít mũi sụt sịt, dựa vào gối kê ở đầu giường.

"Trương Chú…" Cô nói, tiếng nhỏ xíu như lời thủ thỉ sát kề.

Tân Tiểu Hòa ngơ ngác nhìn hai cô cậu cứ ra vẻ giấu giếm.

"Cậu ra ngoài trước, được không?" Thịnh Hạ nhìn cánh cửa thông sang phòng theo dõi, "Có lẽ mẹ mình sẽ trút giận vào cậu."

Trương Chú hiểu ý cô, có lẽ bố mẹ cô sẽ không muốn thấy mặt kẻ đầu sỏ gây họa cậu đây, "Không sao, mình nên chịu trách nhiệm."

Chịu trách nhiệm…

Trách nhiệm gì kia chứ!

Tiếng Lý Húc từ phòng bên cạnh vọng sang, nói ban nãy vẫn ở đây, để anh ấy đi hỏi y tá.

Thịnh Hạ sốt ruột, đẩy Trương Chú. Cậu đang đứng, cô thì ngồi trên giường bệnh, tay tình cờ đẩy vào… dưới rốn cậu…

Trương Chú cau mày, bỗng nhoẻn miệng cười không ra tiếng, câu đùa chưa kịp thốt khỏi miệng đã va vào cái nhìn nóng nảy

lẫn hoảng hốt của cô bạn.

Cậu giấu đi vẻ cười cợt, xoa đầu cô, “Được, thế mình đi trước.”

Tân Tiểu Hòa đứng trơ trơ ngoài cửa, hộp đồ ăn trong tay suýt rơi cả ra. Tình cảnh này, rốt cuộc đã đến bước nào rồi?

Thịnh Hạ cũng ngơ ngác, những sợi tóc trên đỉnh đầu tựa sợi dây dẫn nổ, sắp sửa đốt cô nổ tung.

Sao cậu có thể…

Nhưng bây giờ không phải thời điểm suy nghĩ những điều này. Trương Chú cực kì phối hợp đi ra khỏi phòng truyền dịch. Thịnh Hạ thở phào, thấy Tân Tiểu Hòa ra hiệu hỏi dò cũng không kịp giải thích, chỉ hắng giọng gọi to: “Mẹ, mẹ tới đấy à?”

Tân Tiểu Hòa hoảng hồn: “Không cần vậy không cần vậy đâu, chỉ đi mua đồ ăn…”

“Ơ, Hạ Hạ, con ở đâu vậy?” Vương Liên Hoa vừa hỏi vừa đi theo tiếng nói.

Tân Tiểu Hòa nghệch mặt.

Thịnh Hạ nói: “Ở bên cạnh, phòng truyền dịch…”

Vừa dứt lời, mấy người lớn đã đẩy cửa đi vào.

Trông sắc mặt Vương Liên Hoa và Thịnh Minh Phong có vẻ hơi ngượng ngập.

Không ngờ mình lại cãi nhau ngay cạnh chỗ con gái nằm lâu như thế.

Chẳng biết cô có nghe thấy không.

Tân Tiểu Hòa mở lời: “Cháu chào cô chú…”

“Hôm nay làm phiền cháu nhiều rồi.” Vương Liên Hoa nói, giọng nói dịu dàng như là một con người khác hẳn với ban nãy.

“Không phiền gì đâu ạ, cô khách sáo quá, là việc cháu nên làm thôi. Mình mua cháo với cá rồi, Hạ Hạ mau ăn đi nhé.” Tân Tiểu Hòa nói xong mà suýt nuốt cả lưỡi, huhuhu, bố mẹ Thịnh Hạ trông đáng sợ quá đi!

“Cảm ơn cậu, Tiểu Hòa.”

“Đừng khách sáo thế nữa!”

Thịnh Minh Phong nhìn đôi mắt hoe đỏ của Thịnh Hạ, hỏi: “Cảm thấy thế nào rồi?”

“Đỡ nhiều rồi,” Thịnh Hạ nói, nghĩ tới điều gì lại bổ sung, “Ban nãy rất đau ạ.”

“Đau nên khóc à?” Vương Liên Hoa hỏi.

Thịnh Hạ đáp: “Dạ.”

Hình như Vương Liên Hoa thở phào, hỏi tiếp: “Tham gia hội thao thôi mà sao lại đến mức này?”

Thịnh Hạ: “Sự cố thôi ạ.”

“Thầy Vương lớp con đã nói rồi,” Thịnh Minh Phong lên tiếng, giọng nói từ tốn hiền lành, “Không sao, hội thao ấy mà, cũng khó tránh có va chạm…”

Vương Liên Hoa sầm mặt, “Thế này thì ảnh hưởng bao nhiêu tới việc học, bác sĩ nói bao lâu thì tháo bột chưa?”

“Để con nó ăn trước đi đã!” Thịnh Minh Phong cắt ngang, “Chuyện khác hỏi bác sĩ.”

Căn phòng lặng đi. Tân Tiểu Hòa là người ngoài nên thấy hơi bức bối, Thịnh Hạ để ý thấy, bảo Thịnh Minh Phong đưa Tân Tiểu Hòa về trường trước, tốt nhất là dẫn cả bạn đi ăn cơm.

Tân Tiểu Hòa xua tay: “Không cần không cần, mình ăn ở cửa bắc là được.”

Lý Húc dẫn Tân Tiểu Hòa đi.

Bên ngoài đường phố đã lên đèn.

“Bạn nam kia đâu?” Lý Húc hỏi.

Nói chuyện với người nghiêm túc như vậy khiến Tân Tiểu Hòa đâm cả nể, chỉ trả lời: “Về trước rồi ạ.”

Lý Húc nói: “Đằng kia, có phải cậu ấy không?”

Tân Tiểu Hòa nhìn theo hướng ngón tay Lý Húc chỉ.

Dưới màn đêm lấp lánh ánh đèn, cạnh cầu thang của tòa nhà cao, thiếu niên ngồi bệt dưới đất, khuỷu tay tì trên đầu gối, cầm ngang điện thoại chơi game.

Chỗ này khá vắng vẻ, nếu không nhờ khuôn mặt và khí chất đó thì trông rất giống gã côn đồ lang thang.

Không phải Trương Chú thì là ai?

Hình như thiếu niên cũng luôn để ý người ra vào tòa nhà, chốc lại nhìn sang đây.

Nhìn thấy Tân Tiểu Hòa, cậu phủi mông đứng dậy, điện thoại xoay chuyển giữa những ngón tay rồi được thảy vào trong túi, chân bước về phía họ.

Động tác rất bình thường ở cậu lại có vẻ phóng khoáng ngang tàng.

Gió đêm se se thổi qua tấm áo mỏng manh của cậu.

Lý Húc quan sát cậu một cách kín đáo – tên nhóc "nguy hiểm" như thế ngồi đây canh me rình mò, để Vương Liên Hoa nhìn thấy thì chẳng biết sẽ lo lắng cỡ nào.

Tân Tiểu Hòa: "Trương Chú! Sao cậu chưa đi?"

"Đằng nào cũng không có việc gì," Trương Chú bối rối đưa mắt nhìn vu vơ, "Sao cậu ra đây, cậu ấy ăn chưa?"

Tân Tiểu Hóa liên tục nháy mắt ra hiệu sau lưng mình còn có người, đoạn trả lời: "Ăn rồi."

Trương Chú liếc nhìn Lý Húc, gật đầu thay cho lời chào rồi tiếp tục hỏi Tân Tiểu Hòa: "Ăn cái gì?"

Tân Tiểu Hòa: "Cháo thịt nạc, cá đù vàng."

Trương Chú: "Còn truyền dịch bao lâu nữa?"

"Mình không biết, nhưng ít chắc cũng nửa giờ?"

Trương Chú gật gù.

Tân Tiểu Hòa quay sang nói với Lý Húc: "Vậy anh không cần đưa em về đâu, em về với bạn được rồi."

Lý Húc nói: "Để anh dẫn hai đứa đi ăn cơm, đã lo cho Thịnh Hạ

cả ngày rồi."

"Không cần không cần đâu ạ, nhà cậu ấy có cơm rồi." Tân Tiểu Hòa thực sự không thích ở cùng người lớn, chỉ tay vào Trương Chú, "Nhà cậu ấy mở quán ăn, ở ngay cửa sau trường."

Trương Chú liếc Tân Tiểu Hòa một cái, phối hợp bảo: "Ừm."

Hàng ăn nhỏ tư nhân, tối không phải buôn bán ư?

Lý Húc rút mấy tờ tiền mặt, chưa kịp đưa thì Tân Tiểu Hòa đã kéo rộc Trương Chú đi, "Thế bọn em đi trước nhé!"

Ngước lên thấy hai người đã đi xa, Lý Húc cười cười, lắc đầu ngao ngán, yên lặng ghi nhớ thông tin nhà cậu bạn kia mở quán ăn.

Chương 35

Tối thứ Sáu, các quán ăn ở cửa bắc trường đã đóng cửa nghỉ cả, chỉ có lác đác vài hàng ăn nhỏ còn mở. Trương Chú mua hai xiên thịt cuộn rưới sốt, đưa một xiên cho Tân Tiểu Hòa.

Tân Tiểu Hòa cảm thán: "Đời này được ăn thịt cuộn anh Chú mời, thật là vinh hạnh!"

Trương Chú bật cười: "Hôm nay cảm ơn cậu."

Tức đây là phí vất vả? Chẳng lẽ cô không đáng có một bữa thịnh soạn ư? Mà chỉ một xiên thịt cuộn đã xong chuyện?

Anh Chú keo kiệt, online củng cố hình tượng.

Đang mắng mỏ bỗng nghe Trương Chú nói khẽ: "Giờ không có món gì ngon, hôm khác cậu muốn ăn gì thì bảo mình, mình mang tới cho."

Ân cần tới độ làm Tân Tiểu Hòa phát sợ, chưa kịp cảm thán mấy câu cậu đã nói tiếp: "Đi thôi."

Trương Chú không về lớp học mà từ cửa bắc về thẳng nhà. Một tay cậu đút túi, cúi đầu bước đi, chân gẩy gẩy đá vụn ven đường.

Tân Tiểu Hòa cảm thấy bóng lưng Trương Chú sao mà cô đơn quạnh quẽ, trông như thư sinh nghèo khó phải lòng tiểu thư nhà phú hộ.

Với điều kiện của Trương Chú, đến Trần Mộng Dao cũng chẳng thèm. À không, cậu đã cải chính tin đồn, Trần Mộng Dao không phải tình cũ của cậu. Nhưng dù vậy điều này vẫn không thể thay đổi, thế chẳng phải với tới Thịnh Hạ càng là điều xa vời?

Từ những điều mắt thấy tai nghe ban nãy, hẳn nhiên nhà Thịnh Hạ không phải nhà thường dân.

Bất giác Tân Tiểu Hòa nhớ lại hình ảnh bắt gặp hôm nay: Thịnh Hạ ngồi trên giường bệnh, mặt vùi vào lồ ng ngực Trương Chú. Thiếu niên vai rộng lưng cao, bàn tay lớn đủ che hết phần gáy bạn nữ, vuốt v3 nó thật dịu dàng.

Không thể không nói, trừ bỏ những nhân tố khách quan bên ngoài, hai bạn quả rất xứng đôi.

Tân Tiểu Hòa cảm thấy trong những người mình quen biết hiện tại, không một ai xứng với Thịnh Hạ, trừ Trương Chú.

–

Chu Huyên Huyên thấp thỏm cả một ngày, mong ngóng mãi mới chờ đến khi Tân Tiểu Hòa về lớp, chỉ là chưa kịp nói câu nào đã có cả đám bạn xúm vào quanh Tân Tiểu Hòa hỏi hết chuyện nọ chuyện kia.

Áy náy, Chu Huyên Huyên có cảm thấy. Nhưng không lấn át được nỗi ghen tị.

Thịnh Hạ mới chuyển tới bao lâu đâu, bình thường im lìm không nói tiếng nào mà tại sao vẫn có nhiều người quan tâm như thế?

Kể cả sau lưng cũng gần như không ai nói xấu, chưa từng nghe ai nói không thích hay có thành kiến với Thịnh Hạ.

Sút hút ấy vô cùng khó hiểu, có lẽ là bẩm sinh đã có.

Bạn lại nhớ tới bộ lễ phục Thịnh Hạ nhờ cất trong phòng kí túc của mình. Bạn đã kiểm tra nó rất kĩ, chắc chắn là hàng thật, cả đôi giày kia cũng có giá trị không hề rẻ.

Tân Tiểu Hòa nói, khả năng lớn là đã mua đứt. Thế thì cái giá phải tới mấy chục nghìn tệ.

Nhưng tại sao không mang về nhà?

Không ai đoán nổi là duyên cớ làm sao, chỉ cảm thấy con người Thịnh Hạ vừa đơn giản vừa cũng không đơn giản, cứ bí ẩn mập mờ.

Bạn không nói những chuyện này với Trần Mộng Dao.

Không thể giải thích tại sao mình làm vậy, chỉ là bỗng cảm thấy bản thân thật vô vị.

Mấy câu đáp trả nhẹ nhàng của Thịnh Hạ lần trước như biến bạn thành một tên hề, khiến bạn đến giờ vẫn thi thoảng nhớ tới câu nói ấy: Có phải cậu rất tò mò về mình?

Hôm nay về lớp thấy mấy người bạn đang châu đầu thì thầm chuyện gì, song thấy bạn vào thì lập tức giải tán, ánh mắt các bạn nhìn sang khiến Chu Huyên Huyên không thể lờ đi nổi.

Cái nhìn không muốn nói chuyện, không muốn tới gần.

Chẳng lẽ tất cả đều cảm thấy bạn cố ý?

–

Thịnh Minh Phong rất bận rộn, cứ chốc một lại có điện thoại gọi tới giục đi, bèn bảo có việc gì thì gọi cho Lý Húc.

Chân bước tới cửa, Thịnh Minh Phong ngoái lại yên lặng làm một động tác gọi điện với Thịnh Hạ.

Vương Liên Hoa đang quay lưng vào cửa nên không nhìn thấy. Thịnh Hạ mím môi nháy mắt ra hiệu đã rõ, bấy giờ Thịnh Minh Phong mới đi.

“Rốt cuộc đã có chuyện gì, nói thật với mẹ.”

Trong phòng chỉ còn hai mẹ con, Vương Liên Hoa ngồi xuống cạnh giường, nghiêm giọng hỏi.

Thịnh Hạ “dạ?” một tiếng, ngập ngừng: “Nói thật gì ạ?”

Vương Liên Hoa: “Trên đường về mẹ đã xem tin nhà trường đăng công khai trên trang chủ rồi.”

Thịnh Hạ vẫn chưa hiểu.

Vương Liên Hoa mở trang web, đưa điện thoại cho Thịnh Hạ, “Tự nhìn đi.”

Thịnh Hạ đã lờ mờ đoán ra là chuyện gì, dù vậy vẫn nhận máy.

“Chạm tới giới hạn của thanh xuân – hội thao lần thứ 36 của trung học phổ thông trực thuộc đại học Nam Lý thành công tốt đẹp”

Tiêu đề này…

Dùng bài viết cô gửi lên bản tin trường.

Nhưng đây không phải trọng điểm.

Trọng điểm là ảnh minh họa. Tấm đầu tiên là toàn cảnh sân vận

động, tấm thứ hai là lãnh đạo trên khán đài chính, tấm thứ ba thì có Thịnh Hạ, tuy chỉ vài tấm hình lẻ tẻ nhưng vẫn có thể lập tức nhận ra ngay. Hình ảnh đặt ngay giữa trang, choán diện tích lớn nhất.

Cô mặc váy cúp ngực, đi giày cao gót, giơ biển lớp 12A6 đi qua trước khán đài chính.

Dưới ảnh ghi: Đội hình khai mạc

Thịnh Hạ từ từ ngẩng lên. Vương Liên Hoa lấy lại điện thoại, ngón tay di chuyển phóng to tấm ảnh nhìn thật kĩ, thản nhiên nói: "Con gái mẹ đúng là rất xinh đẹp, đẹp đến độ không thể rời mắt."

Ngón tay Thịnh Hạ vô thức vặn xoắn ga giường.

Vương Liên Hoa thở dài, "Con lớn rồi, có suy nghĩ riêng rồi. Nhưng mẹ hi vọng có gì hãy nói cho mẹ biết. Con gái làm gì phải coi tin tức mới biết được, khiến mẹ cảm thấy mình là một người mẹ rất tệ."

"Không phải vậy đâu ạ."

Thịnh Hạ cảm thấy Vương Liên Hoa có điều đổi khác, nhưng trong chốc lát không thể nói rõ là khác ở chỗ nào.

Nếu là trước kia, có lẽ mẹ sẽ khóc lóc kể lể một hồi, sau đó hai mẹ con ôm nhau cùng khóc.

"Đây là..." Thịnh Hạ ngần ngừ đôi chốc, quyết định tạm thời bỏ qua vấn đề lễ phục, "Lớp 12 chỉ tham gia nghi lễ khai mạc với mấy trò chơi vận động, sẽ không làm mất quá nhiều thời gian."

"Con biết mẹ không nói chuyện này." Vương Liên Hoa trầm giọng.

Thịnh Hạ nhớ lại trận khắc khẩu ban nãy, nghĩ chắc mẹ đã biết bộ lễ phục đó tới từ đâu. Cô thử đáp dò: “Kiểu dáng lễ phục do lớp quyết định, cô Tr… bố chỉ trả tiền.”

Cô vẫn chọn cách nói dối, trong lòng vừa thấp thỏm vừa buồn bã.

Buồn, vì bản thân không thể thẳng thắn kể rõ với mẹ. Cô biết như vậy không công bằng với mẹ, nhưng cô mệt rồi, chỉ muốn lấp li3m duy trì sự bình yên giả tạo.

Sự bình yên giả tạo.

Khi cụm từ này lướt qua tâm trí, bỗng Thịnh Hạ hiểu Vương Liên Hoa đã đổi khác chỗ nào.

Kể từ khi cô vào lớp 12, rất ít khi mẹ thể hiện cảm xúc quá kích động. Lúc nào mẹ cũng luôn bình thản, kiềm nén.

Không còn kích động, mà giả vẻ bình yên.

Đôi bên đều giống thế.

Từ giọng Vương Liên Hoa không thể đoán được mẹ có tin hay không: “Chẳng biết trường mấy đứa nghĩ thế nào nữa, tư tưởng cởi mở cũng không thể cởi mở kiểu đấy được.”

Thịnh Hạ im lặng.

Vương Liên Hoa thở dài: “Mà thôi, tóm lại giờ con thế này cũng không thể chạy xe, sau này mẹ sẽ đưa đón. Nhưng trưa với chiều thì mẹ không sắp xếp tới kịp được, con bảo bố một tiếng để bố sắp xếp điều người cho xem?”

“Không cần đâu ạ,” Thịnh Hạ đã nghĩ sẵn cách giải quyết, “Chỗ

ăn trưa có giường nghỉ, sau này trưa con sẽ nghỉ lại đó, chiều tối thì chống gậy đi ăn cơm, chỗ ăn cũng rất gần."

"Con tự đi được thật không?"

"Không sao đâu ạ."

Dường như sự việc đã có phương án giải quyết vẹn toàn, nhưng Vương Liên Hoa vẫn thở dài.

Thịnh Hạ biết Vương Liên Hoa vẫn chưa thể yên tâm, cảm thấy sự cố lần này tới thật không đúng lúc, sẽ ảnh hưởng tới việc học của cô.

Hai mẹ con về nhà, khi tới cửa khu nhà thì thấy Lý Húc đã chờ sẵn.

Anh xách mấy túi đồ mới mua. Vương Liên Hoa hạ cửa sổ xe hỏi: "Tiểu Lý, có việc gì không?"

Mặc cho luôn hằn học với Thịnh Minh Phong, thái độ của Vương Liên Hoa với Lý Húc vẫn khá thân thiết.

"Bí thư bảo tôi mang mấy bộ đồ tới, Thịnh Hạ phải bó bột, mặc đồng phục không tiện..."

Quần đồng phục của trường là kiểu ống túm.

Vương Liên Hoa im lặng, sau vẫn mở cốp xe.

Có nghĩa mẹ đã chịu nhận.

Lý Húc thở phào trong bụng.

Về đến nhà, Vương Liên Hoa tắm rửa hộ Thịnh Hạ. Cô chỉ có thể tắm ngồi, cái chân bị thương gác trên ghế, gội đầu cũng phải gội

ngửa. Vương Liên Hoa tắm cho cô bằng vòi hoa sen.

Mới đầu Thịnh Hạ thấy hơi ngại, Vương Liên Hoa gãi nhẹ hông cô làm hai mẹ con rúc rích cười lên.

“Còn biết ngại cơ đấy, lúc nhỏ con toàn gõ cửa lúc mẹ đang tắm, nếu cửa không khóa thì sẽ nép sau cửa nhìn trộm, không biết xấu hổ.” Vương Liên Hoa vừa gội đầu cho cô vừa nhớ lại.

“Làm gì có!” Thịnh Hạ không nhớ nổi, sao cô có thể như thế?

Vương Liên Hoa nói: “Sao lại không, còn hỏi mẹ ơi, tại sao lớn rồi không được bú ti, mẹ còn ti ti mà, sao không cho Hạ Hạ bú ti?”

“Huhuhu, đã là chuyện từ thuở nào rồi, sao mẹ cứ nhắc mãi thế!”

“Hừ, lúc nhỏ dễ thương biết mấy, sao lại không được nhắc?”

Thịnh Hạ bưng kín mặt.

Vương Liên Hoa cười, lại cảm thán, “Nhưng có một điểm thì đúng là di truyền từ mẹ.”

“Dạ?”

“Ngực lớn!”

“Mẹ!!” Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại địa chỉ duonglam. design. blog và nick wattp3d namonade của người dịch. Người dịch không chịu trách nhiệm về sai sót bản dịch khi đăng ở các nơi khác.

“Được rồi được rồi không nói nữa, đừng cử động…”

Hai mẹ con vui vẻ nói cười, cửa phòng tắm bỗng mở hé ra, Trịnh

Đông Ninh nép bên khung cửa nghiêng đầu nhìn họ, đôi mắt tròn xoe đảo tròn, cuối cùng dừng ở ngực Thịnh Hạ.

Sau đó nữa, con bé giơ tay che mắt như thật, che xong lại tách kẽ ngón tay để hở cặp mắt láu lỉnh.

Chơm chớp.

Dáng vẻ này, đâu có khác chi Thịnh Hạ thuở bé…

“Ninh Ninh đi ra ngoài!”

“Hahahaha…”

–

Tắm rửa vệ sinh xong hết đã là hơn 11 giờ. Thịnh Hạ cố làm nốt một đề toán trắc nghiệm và một bài tập điền từ mới chuẩn bị đi ngủ.

Trước khi ngủ vào nhà về sinh, thấy phòng giặt vẫn sáng đèn, Vương Liên Hoa đang lấy đồ ra khỏi máy giặt bỏ vào máy sấy.

Thịnh Hạ nhìn một lát, đó là váy mới Thịnh Minh Phong mua cho cô.

Máy sấy đã khởi động nhưng Vương Liên Hoa vẫn chưa đi. Mẹ đứng yên tại chỗ nhìn lồng quay chăm chú, hồn vía như không còn ở lại cơ thể.

Không khí dễ chịu ban nãy giờ đã bay biến sạch.

Rốt thì lòng mẹ vẫn để tâm, vẫn lo nghĩ. Có lẽ với mẹ váy đã không còn là một thứ đồ để mặc mà là một biểu tượng ẩn hàm ý nghĩa khác – đại diện cho cách giáo dục và thái độ sống tuyệt nhiên khác biệt giữa mẹ và Thịnh Minh Phong.

Để duy trì hòa bình ngoài mặt, mẹ hòa giải với Thịnh Minh Phong, hòa giải với con gái. Nhưng rốt vẫn không thể hòa giải với bản thân.

Trái tim Thịnh Hạ thắt lại, nhưng cô không nói gì, chỉ im lặng quay đi.

Trước khi ngủ cô kiểm tra điện thoại. Có rất nhiều tin nhắn mới.

Tân Tiểu Hòa: “Xem này, thịt xiên cuốn của anh Chú. Ghê chưa, bắt được cả chúa ki bo bỏ tiền! Mà mình ăn cơm rồi, cứ yên tâm!”

Tân Tiểu Hòa: “Cố gắng nghỉ ngơi nhé!”

Lư Hựu Trạch: “Hạ Hạ, hôm nay mình không tới sân vận động nên giờ mới biết tin, cậu sao rồi?”

Lư Hựu Trạch: “Ngày mai cậu đi học được không?”

Vương Duy và Lý Húc cũng nhắn vài tin, ý đại khái đều là có khó khăn gì cứ việc nói.

Ngoài ra một số bạn trong lớp cũng nhắn tin hỏi han.

Thịnh Hạ trả lời từng người một, đang định tắt điện thoại thì thông báo tin nhắn QQ nhảy ra, người gửi: Tống Giang.

Chưa mở tin ra đọc, trong trí Thịnh Hạ đã chất đầy những hình ảnh về cậu. Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại địa chỉ duonglam.design.blog và nick wattp3d namonade của người dịch. Người dịch không chịu trách nhiệm về sai sót bản dịch khi đăng ở các nơi khác.

Cậu gạt những người không phận sự tránh ra, bế bổng cô lên…

Tay cậu kéo cô vào lồ ng ngực, để nước mắt cô thấm ướt áo…

Trước khi đi cậu cười cam chịu, xoa đầu cô…

Và một vài hình ảnh vụn vặt cũng được đặc tả, phóng to ra như tấm poster.

Tất cả chúng, những hình ảnh mà từ góc nhìn của cô không thể nhìn hết toàn cảnh ấy, lúc này đang trình chiếu trước mắt như bộ phim điện ảnh từ góc nhìn của người thứ ba.

Ngày hôm nay quá nhiều việc rối ren, nỗi sợ do cơn đau mang tới, áp lực từ trận cãi vã của bố mẹ, và cả nỗi lo lắng bệnh tật sẽ làm ảnh hưởng tới việc học cùng lúc bủa vây cô, khiến cô quên mất một số chi tiết bé nhỏ.

Như trên khán đài, là nhịp tim dồn dập của cô khi nghe cậu nói "giữ thân trong sạch bấy nhiêu năm";

Như dẫu e ngại ánh mắt mọi người nhìn vào, cô vẫn bất chấp vùi vào lồ ng ngực cậu;

Và cả những giọt nước mắt tuôn tràn khi được về an ủi cậu vỗ…

…

Thích làm cô nhìn thấy sự tốt đẹp, cũng thể hiện ra một mặt yếu đuối.

Chưa khi nào cô dám chắc như lúc này: rằng cô đã thích cậu mất rồi.

Và có lẽ, còn thích hơn cô đã từng nghĩ.

Thịnh Hạ mở tin nhắn.

Tống Giang: “Sáng mai muốn ăn hoành thánh không?”

Thịnh Hạ ngẩn người.

“Giữ thân trong sạch”, “không có tình cũ”.

“Dựa vào đâu”, “giỏi là giỏi thôi”.

“Mình không có khăn giấy, nhưng cậu khóc đi…”

Những lời cậu từng nói lặp đi lặp lại bên tai, Thịnh Hạ mới nhận ra mỗi một câu đều khắc sâu, tường tỏ đến thế.

Người tí hon trong lòng cứ nhảy loạn liên hồi, cõi lòng cô cũng rối bời xáo trộn.

Hai phút sau, Thịnh Hạ trả lời: “Ngủ rồi.”

Đối phương trả lời ngay: “Thế trong mơ có muốn ăn không?”

Ngón tay Thịnh Hạ căng ra, lạch cạch gõ “Cậu chán thật” nhưng rồi lại xóa đi.

Trả lời như dò xét: “Chắc là muốn đó.”

Ngay thoáng giây gửi đi cô đã muốn thu hồi, nhưng đã muộn –

Một tiếng tinh vang lên, tin nhắn mới hiện lên khung chat.

Tống Giang: “Được, ngày mai mộng đẹp thành sự thật.”

Cô cứ ngơ ngẩn nhìn khung chat mãi, cho đến khi màn hình tự động tắt đi. Cô bật nó sáng lại, không lâu sau lại kệ nó tự tắt.

Màn hình tối đen soi bóng gương mặt cô – một gương mặt cười trong vô thức.

Khóe miệng đã sắp toét lên tận mang tai.

Thịnh Hạ giật mình vội ném điện thoại đi, vơ một con búp bê ôm chặt trong lòng, từ từ nhắm mắt.

Thế giới hoang vu chỉ một vùng khô hạn.

Trương Chú.

Cậu, có chăng sẽ là cơn mưa kịp lúc?

(*) Nói thêm một chút về biệt danh QQ của Trương Chú.

Sở dĩ đặt tên vậy vì Tống Giang là một nhân vật trong Thủy hử, nổi tiếng là người tốt bụng, hay giúp đỡ, ủng hộ người khác khi họ gặp khó khăn nên còn được gọi với tên hiệu là Cập Thời Vũ (mưa xuống đúng lúc), ví với cơn mưa mát lành xoa dịu những khổ hạn. Đây cũng là ý nghĩa của chữ Chú trong tên nam chính.

Khi đặt tên nhân vật, có lẽ tác giả dụng ý Trương Chú sẽ là cơn mưa mát lành xua tan nắng hạn cằn cỗi ngày hè trong Thịnh Hạ.

Chương 36

Sớm ra trời se lạnh, coi như chút tôn trọng của Nam Lý dành cho mùa thu.

Thịnh Hạ khoác chiếc áo khoác ngắn ngoài cái váy bằng cotton trắng, tà váy dài rộng che hết chân trái bó bột, chân phải đi đôi giày vài cổ thấp cũng màu trắng, nhìn từ xa dung dị và dịu dàng như bông uất kim hương nước Pháp.

Hoa tì vào gậy chống, mong manh dễ vỡ như mĩ nhân ốm bệnh.

Xe của Vương Liên Hoa chỉ được chạy tới lối đi ở đầu 12A1. Thịnh Hạ chống gậy băng qua hành lang dài. Từ A1 đến A6, học sinh trong lớp không hẹn mà cùng ngoái ra nhìn, động tác nhất trí đồng đều như đàn vịt con.

Vào lớp, đôi mắt các bạn vụt sáng rực – đây là lần đầu Thịnh Hạ mặc váy.

Khác với trang phục trong hội thao, chiếc váy này đơn giản đến độ không thể đơn giản hơn được nữa. Váy không có bất cứ họa tiết trang trí, không có cả viền eo, tuy vậy vẫn hút mắt lạ thường.

Gọi là áo đẹp nhờ người.

Các bạn vây vào quan tâm hỏi han. Vương Liên Hoa yên tâm rời đi.

Thịnh Hạ ngoái nhìn theo bóng lưng mẹ, không nhận ra có chỗ nào đổi khác. Nhưng Vương Liên Hoa của hôm nay thì hẳn nhiên có điều khác trước.

Sáng sớm đã ủi sẵn váy, bảo cô chọn mặc cái nào.

Là chuyện chưa từng có.

Thịnh Hạ vừa nghĩ vừa trả lời câu hỏi quan tâm của các bạn, chợt nghe một giọng nữ vọng từ ngoài hành lang: "Trương Chú!"

Tiếng nói rất dễ nghe, khiến ai nấy vô thức ngoảnh nhìn theo tiếng.

Trương Chú bị Trần Mộng Dao chặn lại trước cửa lớp.

"Có việc?" Một tay cậu đút trong túi, một tay cầm hộp thức ăn.

Trần Mộng Dao nhìn qua cái hộp, "Cái gì đây?"

Trương Chú nhấc nó lên cao, "Cơm mèo." Dứt lời đưa mắt về người đối diện, ý hỏi: Có việc gì?

Cơm mèo?

Trần Mộng Dao: "Hộp to thế tưởng mình mù chắc, mèo khổng lồ hay gì mà ăn lắm vậy?"

Nhưng bạn cũng không quá để ý tới nó mà kéo tay áo cậu, "Qua đây nói."

Trương Chú liếc nhanh về phía lớp học, khi quay lưng lơ đễnh nhún vai. Bàn tay Trần Mộng Dao vì vậy rơi ra, tự nhiên trượt xuống.

Hai người đứng ở sân khấu "Anh biết tuốt gỡ rối tuổi hồng" của Vương Duy, quay lưng lại với lớp học.

Trần Mộng Dao vào thẳng chủ đề: "Mình phải thi năng khiếu nên việc học văn hóa bị lơ là, điểm thi tháng trước rất tệ, kì thi tháng lần này không biết sẽ thế nào. Mình không tự tin chút nào cả, cứ tiếp tục như vậy thì đừng nghĩ tới Hà Yến và Đông Châu, mà cả Nam Nghệ đã là xa vời…"

Bạn dừng lại chốc lát, ngẩng nhìn Trương Chú, chỉ thấy cậu hơi nhướng mày, "Rồi sao nữa?"

Rồi sao nữa! Đã nói đến thế mà còn "rồi sao nữa"?

"Thì, mẹ mình muốn tìm lớp học thêm ngoài giờ cho mình. Nhưng thời gian của mình không cố định, muốn học thì chỉ có cách tìm gia sư một kèm một. Mình nghĩ thế thì chẳng bằng nhờ cậu, cậu giảng bài còn dễ hiểu hơn nhiều thầy cô…"

"Thế cậu định trả mình bao tiền?" Trương Chú ngắt ngang.

Trần Mộng Dao đứng hình.

"Hả ~" Trương Chú lùi lại một bước, vừa săm soi bạn vừa cười, "Không định trả tiền à?"

"Không phải thế…" Trần Mộng Dao cau mày. Thực ra bạn định mời ăn cơm nọ kia, nhưng cậu đã nói thế thì đành phải sửa lời, "Thì giờ mình đang bàn đấy còn gì?"

Trong lớp, cả đám học sinh nhìn hai người thủ thà thủ thỉ chẳng biết đang nói gì.

"Độ này Trần Mộng Dao ân cần với Trương Chú quá nhỉ?"

"Chắc cảm thấy nguy cơ rồi?"

“Nhưng mình nghe nói là hôm cậu ấy sinh nhật, Trương Chú đã tặng một sợi dây chuyền rất đắt mà? Hai cậu đó vẫn chưa thành đôi?”

“Khụ khụ!”

Bạn kia chỉ buột miệng thốt ra, khi tỉnh táo lại vội nhìn sang Thịnh Hạ, xấu hổ im thít.

Sau lúc ấy, các bạn hỏi han Thịnh Hạ thêm mấy câu rồi mau chóng giải tán.

Các bạn vây quanh đã rời đi, tầm nhìn trở nên thông thoáng hơn hẳn, Thịnh Hạ liếc ra thấy ngay hai bóng lưng xứng đôi ngoài hành lang.

Đúng lúc ấy, hình như Trương Chú nghe câu gì đó buồn cười mà lùi lại một bước, quay lưng hướng mặt về Trần Mộng Dao, cũng nhìn về trong lớp.

Đôi mắt cậu chỉ lơ đễnh lướt qua, tình cờ va vào cái nhìn tò mò của Thịnh Hạ.

Cậu hơi nghiêng đầu, mày nhướng lên, nhoẻn miệng nhìn cô.

Thịnh Hạ rụt ngay về.

Cậu nhìn cô thế là có ý gì? Cô đâu có rình trộm cậu, chỉ liếc một cái mà sao đã bị bắt quả tang?

Trần Mộng Dao nhận ra thái độ cậu hơi lạ, giống đang đùa một con vật nhỏ bé, cũng nhìn theo hướng mắt cậu.

Một đốm màu vàng nhạt chói mắt lạ thường. Khi bạn quay lại, nét mặt Trương Chú đã không có gì khác lạ.

Trần Mộng Dao nói: “Thế cậu ra giá đi, mình nghĩ vấn đề thời gian mới cần trao đổi kĩ hơn.”

“Ý là mình phải nghe gọi thì tới nghe đuổi thì đi?” Trương Chú nói thản nhiên, lời nói không có vẻ bực tức mà vẫn lông bông lười biếng như thường, “Thế thì phải tăng giá. Cậu cũng bảo rồi đấy, mình giảng dễ hiểu hơn một số gia sư một kèm một, vậy kiểu gì cũng phải có giá cao hơn họ? Cậu cứ đi tìm hiểu giá thị trường đi, xong bọn mình bàn tiếp.”

Thái độ bàn việc công tư như thế khiến Trần Mộng Dao thấy mặt hơi ran rát, “Chú, sao cậu lại trở nên như thế?”

Trương Chú cau mày: “Lúc nào mình chả thế? Cậu phải là người rõ nhất chứ, lời đồn về tính keo của mình chẳng từ cậu mà ra thì từ ai?”

Nhưng ý bạn không chỉ vấn đề keo kiệt hay không.

Nhưng câu cậu nói, “lúc nào cũng vậy” thì hình như chẳng sai chỗ nào. Thực tế lúc nào cậu cũng luôn giữ thái độ lông bông ấy. Khi trước bạn đã nghĩ đó là do cậu đang giữ lòng tự tôn, còn cảm thấy cãi cọ với nhau trông có vẻ thân thiết và thú vị.

Bây giờ mới cảm thấy câu nào câu nấy như con dao găm thẳng vào tim.

Tay Trần Mộng Dao lạnh toát.

Người thay đổi không phải cậu, mà hình như là chính mình.

Cứ chốc một Trương Chú lại liếc về hướng lớp học, không biết nhìn thấy gì mà bỗng ánh mắt có vẻ xa cách hẳn.

“Được rồi, tạm thời thế đã. Mà cậu nên tìm gia sư thì hơn, người

ta chuyên nghiệp lắm, không nhất thiết phải nhờ mình. Mình cũng bận lắm đó, ok?"

Trần Mộng Dao: …

Trong lớp, Thịnh Hạ mới lấy được cuốn tiếng anh ra, Lư Hựu Trạch bàn sau đã rướn lên dò hỏi: "Bác sĩ nói bao lâu thì tháo bột?"

Bấy giờ Thịnh Hạ mới nhớ là tối qua sau khi trả lời tin nhắn của "Tống Giang" cô đã ném luôn điện thoại đi, quên mất tin nhắn của cậu.

Nghĩ tới đây, Thịnh Hạ thấy hơi ngại, dịu giọng đáp: "Ít nhất phải bảy tuần."

Lư Hựu Trạch nói: "Thế thì lâu thật, có gì cần mình giúp cứ nói nhé, đằng nào nhà bọn mình cũng ở gần."

"Ừ, cảm ơn cậu."

"Không cần khách sáo thế đâu, cứ thấy xa lạ ấy," Lư Hựu Trạch cười cười, "Vậy dạo tới người nhà đưa đón hết nhỉ? Còn trưa chiều ăn cơm thì tính thế nào?"

Thịnh Hạ kéo dài chữ "ừm" ra, đang định trả lời bỗng nghe tiếng nói lạnh như đá từ đằng sau.

"Việc này thì không nhọc Lư thiếu gia bận tâm," Trương Chú xách hộp cơm đặt cộp lên bàn Thịnh Hạ rồi ngồi xuống cạnh cô, hếch cằm chỉ, "Thử xem?"

Hai chữ sau là nói với Thịnh Hạ.

Thịnh Hạ trộm liếc những cái nhìn tò mò xung quanh.

Lư Hựu Trạch siết chặt bàn tay cầm bút, không hé một lời.

Thịnh Hạ cảm thấy khó xử, giờ cô phải nhận sự "chăm bẵm" của cậu trước mắt cả lớp ư?

"Mộng đẹp thành sự thật", nhưng nỗi kích động tối hôm qua thì giờ đã bay biến hết, thay vào đó là một chút bối rối xấu hổ.

Trương Chú thật lòng không chịu nổi ánh mắt đầy tâm trạng này.

Rõ ràng tối hôm qua vẫn còn rất tốt, sao hôm nay đã ghét cơm của cậu ra mặt thế?

Trương Chú mở hộp cơm cho cô, giới thiệu: "Chị mình làm đấy, chất lượng bao ăn bao đổi trả."

Ánh mắt các bạn nhìn với vẻ trêu chọc.

Trương Chú hệt như không nhìn thấy, vươn tay làm tư thế "mời", "Chị mình nói, cái này để chuộc lỗi."

Ra là chuộc lỗi.

Cũng tốt.

"Không sao đâu, cậu đâu có cố ý," Thịnh Hạ dịu giọng, "Mình nhận lời xin lỗi, nhưng lần sau thì không cần đâu."

Trương Chú: "Chị mình nói, đưa đến khi cậu khỏi hẳn."

Hả?

Thịnh Hạ: "Sáng nhà mình có nấu cơm rồi."

Trương Chú vẫn mặc kệ: "Chị mình nói, thế cậu ăn ít thôi, tới ăn

cơm của mình.”

Thịnh Hạ: …

Mọi người: …

Chị mình nói chị mình nói, chị cậu đổ vỏ cho cậu cũng mệt quá cơ.

Quả nhiên, đừng mong đợi đại ca cao ngạo biết dịu dàng với ai.

Canh là canh xương hầm, chắc đã lọc nên không có mùi hôi dầu, hoành thánh gói nhân tôm nõn, thơm ngon vừa miệng.

Chỉ là không hiểu sao hoành thánh cái to cái nhỏ, có cái gói rất đẹp, có cái thì – hơi xấu. Nói thật là nhìn không giống hoành thánh Trương Tô Cẩn gói ra.

Thịnh Hạ cảm thấy ăn trong lớp là việc rất kì, nhưng Trương Chú cứ chống cằm nhìn cô chằm chặp, thái độ như nói không ăn hết sẽ không chịu thôi nên Thịnh Hạ chỉ còn cách nhét cố vào miệng.

Nhưng cô đã ăn no sẵn rồi, giờ chỉ ăn mấy cái là đã nuốt không trôi, nhìn Trương Chú mếu máo: “Mình… không ăn nổi nữa.”

Hình như Trương Chú đang thất thần, nghe vậy lông mày cử động nhẹ, bừng tỉnh, “Hả? À, được, không sao, không ăn nổi nữa thì thôi. Cậu như mèo ấy, cũng chẳng mong cậu ăn được bao nhiêu.”

Thịnh Hạ gật đầu. Bỗng thấy cậu lấy hộp đi, gỡ cái thìa nhựa dắt ở cạnh hộp ra xúc một miếng hoành thánh bỏ vào miệng…

Tân Tiểu Hòa tròn mắt nhìn, ôi, đã đến giai đoạn cùng ăn một bát hoành thánh rồi?

Thư sinh nghèo túng không những không bị thất bại đánh gục mà còn càng đánh càng hăng, đúng là tinh thần thép!

Thịnh Hạ cũng chết máy tại chỗ, đôi mắt vô thức quét một vòng xung quanh, hình như không có nhiều người chú ý tới họ. Cô cúi xuống, day day nơi giữa hai đầu mày.

–

Buổi trưa Thịnh Hạ được Trương Chú và Hầu Tuấn Kỳ "hộ tống" đi ăn cơm.

Hai cậu cao to đi hai bên trái phải như vệ sĩ mở đường, ở giữa là một cô bạn chống gậy khập khiễng, ai đi qua cũng phải ngoái nhìn tận hai lần.

"Các cậu đi trước đi, không cần đợi mình, mình đi chậm lắm." Thịnh Hạ dừng bước, lựa lời từ chối hành động hộ tống này.

Trương Chú nhìn gương mặt cô bạn trắng lóa dưới nắng.

Áo khoác dệt kim vàng tôn da cô trắng hơn hẳn ngày thường. Dưới tà váy lấp ló cổ chân trắng mảnh, đôi giày vải lỏng lẻo như sắp rơi…

"Cậu tưởng tự đi thì sẽ không ai nhìn à?" Trương Chú buồn cười.

Thịnh Hạ nghẹn lời, đang định nói gì bỗng thiếu niên đã ngồi thụp xuống trước mặt. Cô cúi xuống, mắt va vào mái tóc xù lên của cậu, xoáy tóc đen bóng như phản chiếu ánh nắng.

Sau đó là cảm giác mu bàn chân thít chặt – cậu đang buộc dây giày cho cô!

Hầu Tuấn Kỳ đứng xem với nét mặt thích thú, miệng không

quên cợt nhả, “Ôi chao ôi, phục vụ tận tâm quá cơ!”

Lần này thì không chỉ ai ai cũng ngoái nhìn, mà thời gian nhìn còn dài hơn hẳn.

Có người mải nhìn quá quên cả nhìn đường, va vào người cũng quay lại hóng chuyện đằng trước, hai bên xin lỗi lẫn nhau.

Chỉ trong chốc lát, hành lang rộng rãi đã chen chúc xôn xao.

Mặt Thịnh Hạ đỏ đến tận tai.

Trương Chú phủi tay đứng dậy, nhìn nút thắt nơ bướm của mình một cách hài lòng, thái độ vẫn tỉnh bơ, “Không đợi cậu để cậu giẫm dây giày có mà ngã dập mặt.”

Thịnh Hạ: …

Hầu Tuấn Kỳ: Chú mà không có miệng thì mọi việc sẽ thuận lợi hơn nhiều lắm.

Thịnh Hạ im lặng, ba mươi sáu kế tẩu vi thượng sách, phải tăng tốc độ lên thôi.

“Không cần vội, không ai tranh cơm của cậu!”

…

Bực mình quá.

Cô đã nói tha lỗi cho cậu rồi, sao cậu cứ còn như thế!

Nhà ăn ở tầng hai, Thịnh Hạ thì chưa rèn được kĩ năng chống gậy lên tầng, chỉ biết đứng trước cầu thang ngập ngừng mãi.

“Nghĩ xong chưa?” Trương Chú lên tiếng, “Để mình đỡ lên hay

cậu bay lên bằng niềm tin?”

Thịnh Hạ mím môi, ngước nhìn cậu, đôi mắt mênh mang sóng nước.

Trương Chú không muốn đoán xem trong cái đầu bé tí của cô đang nghĩ gì, thẳng thừng đưa ra lựa chọn: “Mình đỡ hay là Hầu Tuấn Kỳ?”

Hầu Tuấn Kỳ xua tay lia lịa: “Không được không được, mình mập giả, tay không có sức.”

Hôm nay thứ Bảy, họ đi chậm đã lỡ rất nhiều thời gian, bây giờ trong quán chỉ còn lác đác vài thực khách.

Thịnh Hạ đặt trọng tâm trên một chân, đưa gậy cho Hầu Tuấn Kỳ, mắt nhìn Trương Chú: “Thế thì làm phiền cậu.”

Một tay cô vịn lan can cầu thang, một tay được Trương Chú giữ chặt.

Dù vậy –

Cô vẫn không biết phải đặt chân thế nào, hay là phải nhảy lên?

Đang lúc băn khoăn, bên tai đã vang lên một tiếng thở dài mất kiên nhẫn, “Ầy, phiền thật!”

Mới dứt câu, Thịnh Hạ đã lơ lửng trên không!

Trương Chú đã bế bổng cô lên.

Chưa kịp hiểu là chuyện gì, tay cô đã tự bấu vào cánh tay cậu như có ý thức. Cậu sải chân mấy lượt đã đến chỗ ngoặt. Để ý tránh đoạn lan can có thể va vào chân cô, cậu bế cô chuyển hướng thật nhẹ nhàng, kế đó tiếp tục đi lên.

Một bước hai bậc.

“Oa ~” Hầu Tuấn Kỳ lóc cóc theo sau.

“Cậu!” Thịnh Hạ nhìn quai hàm siết căng của cậu.

Lời chỉ trích ngập ngừng nơi cuống họng mãi chưa kịp thốt ra, cậu đã từ từ thả cô xuống, mắt nhìn cô chằm chặp, “Cậu cậu cái gì, chờ cậu tự lên tới nơi thì cơm nguội hết rồi.”

Ban nãy, là ai nói không cần vội, không ai tranh cơm?

Thịnh Hạ định thần nhìn lại. Đã lên tới tầng hai.

Nhanh quá.

Kể cả khi chân cô lành lặn cũng không đi nhanh được vậy.

Hôm nay cậu vừa mang cơm sáng vừa đi lấy nước giữa giờ hộ cô. Hầu Tuấn Kỳ nói đúng, quả thật phục vụ rất tận tình.

Cô không tài nào thốt nổi lời chỉ trích, vì nó có vẻ như cô đang hiểu lầm cậu thích mình.

Chỉ còn cách để quả tim trong lồ ng ngực đập dồn thỏa thích.

Lòng cô đầy nỗi băn khoăn, cái nhìn cũng vì vậy có vẻ tội nghiệp.

Trương Chú chống hông, nheo mắt chậc một tiếng, rồi như hết cách lại dịu giọng an ủi: “Được rồi, không nói cậu nữa.”

Hầu Tuấn Kỳ trợn mắt nhìn trời, vòng qua hai người đi lên đằng trước, miệng còn lẩm bẩm: “Không nhìn nổi, không nhìn nổi.”

Tác giả có lời:

Hầu Tuấn Kỳ: Thành đôi đi, xin hai cậu!

Nhậm Bằng Chu: Thế chẳng bằng xin mị.

Chương 37

Lần thi tháng thứ hai tới vào thời điểm Thịnh Hạ đang quay cuồng trong bao công việc.

Thi xong môn Văn, Thịnh Hạ như bông hoa héo rũ.

Cứ cảm thấy văn vở không trôi, nhưng rốt là mắc ở chỗ nào thì không thể nói ra được.

Lúc ăn trưa cô chẳng có tâm trạng gì, ôm cả bụng tâm sự về phòng nghỉ ở quán mới ngớ ra bên trong có người.

Bạn cùng phòng của cô toàn là các em gái lớp 11, cuối tuần không tới, nên bây giờ đụng mặt cả hai bên đều ngạc nhiên.

Khéo làm sao, hai người bên trong chính là hai cô bạn hỏi xin cô tài khoản QQ của Trương Chú ngày xưa.

Lúc ấy cô trả lời là mình không có.

Nhưng bây giờ, lại là Trương Chú đưa cô tới tận cửa phòng nghỉ.

Hai em gái quay ra nhìn nhau.

Trương Chú dặn dò như thường lệ: “Có việc gọi Hầu Tuấn Kỳ, dậy thì đợi mình tới đón.”

Hầu Tuấn Kỳ cũng nghỉ lại quán, nằm ngay phòng bên cạnh. Giường cho nam sinh đã nằm đầy nên Trương Chú về nhà.

Vì tạm thời cô không thể tự xuống cầu thang nên sau giờ nghỉ trưa, ngày như ngày cậu lại từ nhà tới quán đón cô, cõng cô xuống tầng.

Còn Hầu Tuấn Kỳ – cậu chàng nói mình có tật ở hông, không cõng nổi.

Mới đầu cô thấy hơi ngượng nghịu, Trương Chú chỉ cười nói thản nhiên: “Cũng đã bế rồi…”

Lời này thật không lọt tai nổi. Thịnh Hạ mới ngả lên lưng cậu, tay vòng ra trước bịt kín miệng cậu.

Đang định đứng lên, người Trương Chú bỗng sượng lại, đôi tai Thịnh Hạ cũng cùng lúc đỏ hồng.

Nguyên chỉ định khiến cậu ngậm miệng, nhưng tay nhanh hơn não, không nhận ra miệng còn là nơi thân mật hơn…

Lòng bàn tay chạm vào thứ mềm mềm, đôi môi cậu hơi hé ra, tay cô rụt ngay về như phải bỏng.

Mà cậu…

Cậu vòng tay qua khoeo chân cô, đứng thẳng dậy, động tác không hề làm chạm tới bắp đùi.

Hệ quả của “bàn tay ga lăng” đó là cô phải ôm chặt lấy cổ cậu để không bị trượt xuống.

Từ đằng sau cô thấy rõ quai hàm cậu phồng lên, cho thấy đang cười, vì cô chủ động nép vào thật sát.

Rất gợi đòn.

Đang thất thần, em gái khóa dưới đã lên tiếng.

“Chị, chị là bạn gái Trương Chú ạ?”

Thịnh Hạ giật mình, vội lắc đầu ngay, “Không phải.”

Hai cô gái lại nhìn nhau ngờ vực.

“Chị đừng ngại, lúc nãy bọn em thấy anh ấy bế chị rồi! Ngầu quá xá!”

Thịnh Hạ siết chặt cây gậy chống, lúng búng phân bua: “Không phải thật mà, chỉ vì…”

Cô định nói là, vì cậu làm cô bị thương. Nhưng lời đến bên môi lại nuốt vào, vì nói thế là không thật đúng.

Hai em gái tưởng cô xấu hổ, cười cười nằm về giường mình.

Ôi.

Chủ đề này đến đây là chấm dứt. Hai bên không thân quen, giờ nghỉ trưa lại ngắn, ai nấy lo nằm nghỉ chứ không nói chuyện nữa.

Bạn gái.

Đúng nhỉ, chỉ quan hệ như thế mới có thể… tiếp xúc tay chân?

Sao cô lại không biết cho được?

Nhưng sự việc sao lại thành ra thế này, thành ra, tự nhiên như thế?

Rõ ràng không phải bạn trai bạn gái gì hết!

Một giả thiết hiện lên trong tâm trí: Nếu là người khác, ví dụ như Hầu Tuấn Kỳ làm cô bị thương đi, hoặc chẳng hạn Dương Lâm Vũ, Lư Hựu Trạch… cô có thể chấp nhận cho các bạn bế cô, cõng cô không?

Không thể.

Đáp án đưa ra dứt khoát như thế, không một thoáng ngần ngừ.

Cả buổi trưa trôi qua trong tâm trạng thấp thỏm, Thịnh Hạ không chợp mắt được phút nào.

Môn toán buổi chiều Thịnh Hạ thi trong trạng thái đầu đặc quánh, nhưng tốc độ làm bài thì lạ thay vẫn khá ổn, làm được hết một câu hỏi phân loại, đến câu thứ hai chỉ kịp viết công thức.

Sáng sớm hôm sau, một cơn mưa thu rả rích trút xuống, nhiệt độ không khí sụt giảm, không khí lạnh nhanh chóng chiếm lĩnh thành phố nổi tiếng với mùa hè kéo dài này. Bài nghe môn anh lẫn tiếng mưa thu hòa vào nhau vang lên từ tòa nhà của khối 12.

Mùa hè nơi vạn vật rộn ràng sôi nổi đã hạ màn, cuốn lịch đếm ngược lật sang một trang mới.

Các bạn thay sang bộ đồng phục mùa thu, áo dài tay kín mít. Thịnh Hạ cũng chỉ đành thay sang chiếc quần ống rộng thùng thình.

Trời mưa làm việc đi lại của Thịnh Hạ trở nên khó khăn hơn. Ngoài hành lang đầy những tán ô che, Hầu Tuấn Kỳ đi trước dạt ô mở đường, Trương Chú thì đi bên cạnh, mỗi khi gặp vũng nước lại đỡ gậy cho cô.

Các bạn A6 đi ngang cũng giúp đỡ.

Việc bị ngoái nhìn tất nhiên không tránh khỏi suốt đường đi. Thịnh Hạ đã dần quen việc này, mà không quen cũng chẳng làm gì được. Cô sẽ phải làm người què gần hai tháng tới.

“Nhìn kìa, hệt công chúa vậy. Cứ làm như liệt luôn rồi ấy.” Chu Huyên Huyên và Trần Mộng Dao đi đằng sau, cách mấy chục mét.

Chu Huyên Huyên đã trải qua mấy hôm nay một cách không dễ chịu chút nào, trong lớp đã vậy mà ở kí túc còn tệ hơn. Không ai trách gì bạn, cũng không cô lập hay xa lánh, chỉ là không được gần gũi thân cận, nói gì hay ăn gì cũng có ý tránh đi.

Điều đó làm chút áy náy còn lại của bạn dần bay biến, nhìn Thịnh Hạ được mọi người vây quanh mà sâu trong đôi mắt nhen lên mầm lửa.

Bạn không nghĩ nổi, cần phải thế không?

Trần Mộng Dao chỉ giữ im lặng.

Chu Huyên Huyên đang rất cần một người chung tâm trạng để chia sẻ, bực tức xả một tràng: “Bây giờ ngày nào Trương Chú cũng mang cơm sáng cho nó, giải lao thì đi lấy nước cho nó, chỉ thiếu điều hộ tống vào toilet nữa thôi. Cậu ấy làm vậy chỉ khiến mình trông như kẻ đầu sỏ đã gây chuyện còn không biết thể hiện chuộc lỗi vậy! Nhưng mình, mình cũng đâu cố ý.”

“Thế cậu đi xin lỗi cậu ta đi.”

Chu Huyên Huyên không tin nổi, “Dao Dao, cậu nói gì vậy?”

Trần Mộng Dao đứng lại, trầm giọng nói: “Thế cậu im đi, mình chán lắm rồi.”

Chu Huyên Huyên: …”

–

Thành tích thi tháng có ngay vào buổi tối hôm thi xong. Người vui người buồn.

“Ơ, sao bảo tạch rồi, coi điểm này, cậu đùa mình đấy hả?”

“Cậu cũng thế còn gì, lại còn bảo là không làm được câu phân loại!”

“Mình không làm được thật!”

“Không làm mà được 120 điểm! Gớm nhỉ!”

“Nhưng điểm tự nhiên của mình tệ thật mà?”

“Tệ á? Đừng có bịp, mình xem điểm lý của cậu rồi, móa nó thế mà còn bảo tệ?”

“Ầy câu này ẩu quá, rõ ràng đã tính tới bước cuối rồi…”

Xung quanh bàn tán xôn xao, chủ đề chỉ toàn về thành tích. Quanh đi quẩn lại không ngoài chuyện miệng bảo thi hỏng, nhưng kết quả lại rất tốt.

Thịnh Hạ nhìn bài thi toán được 89 điểm.

Sao lại thế được, rõ ràng cô cảm thấy mình làm khá tốt, tốc độ và độ cảm đề đã tốt hơn hẳn khi trước.

Nhưng sao vẫn thấp thế này…

Thậm chí giờ cô không thể bình tâm suy nghĩ nổi, rốt cuộc mình đã sơ ý chỗ nào, câu nào không biết.

Khi làm bài, cảm giác câu nào cũng làm được.

Dạo này tuy chân bị thương nhưng cô cũng hay tăng ca học thêm, khi lên lớp hiệu suất học đã cao hơn hẳn. Vì đã vào đợt ôn tập đầu tiên nên thi thoảng cô cũng phân tâm làm hai việc cùng lúc, vừa nghe giảng vừa luyện đề.

Chân cô chốc chốc lại giật lên nhưng nhức. Cơn đau khiến đầu óc tỉnh táo, khi nghe giảng nó giúp cô tập trung hơn rất nhiều.

Nhưng kết quả sao lại ngược ngạo như vậy?

Nghe nói xếp hạng tổng của cô còn thấp hơn cả Hầu Tuấn Kỳ.

Phải biết là bình thường, Hầu Tuấn Kỳ học ba tiết thì có tới hai tiết ngủ gật.

Còn cô thì hồi ở Nhị Trung vẫn có thể thi được trên dưới 100 điểm, tệ hơn cũng chưa bao giờ sa sút như thế này.

Thịnh Hạ như chìm sâu vũng lầy, không thể bình tĩnh chấp nhận hiện thực, đồng thời cũng không dám vẫy vùng, không thể tự ngoi lên.

Cô ngồi im như tượng, thoạt trông không khác gì dáng vẻ yên lặng thường ngày, chỉ là so với các bạn đang bàn tán sôi nổi thì tạo nên một sự đối lập cực rõ.

Kẻ không bệnh r3n rỉ vờ như đau đớn, kẻ bệnh nguy vật vờ như bóng ma.

Hơi lạnh lan ra sống lưng nhưng cô không hề hay biết.

Vương Duy đứng trên bục giảng, hỏi nhỏ: “Đã có bài thi hết chưa?”

“Chậc, mở đầu kiểu này, lại tới chiếm dụng giờ tự học rồi.” Tân Tiểu Hòa ngồi dưới bĩu môi nói nhỏ.

Sau đó, quả nhiên Vương Duy chuyển một cái ghế ra giữa bục giảng ngồi xuống, giả vờ là ngoài kia lạnh mới chuyển vào đây, nhờ thế tránh khỏi con mắt giám sát của các thầy cô giám thị.

“Vậy các em nói đi, bài thi Hóa có rồi…”

Thịnh Hạ tạm quên đi cú sốc môn Toán mang tới, cho dù điểm môn Hóa cũng chỉ bình thường.

Mải nghe giảng, cô đâm thất thần –

Chắc mẹ lại sắp đòi bàn chuyện học thêm rồi. Lúc trước cô không dám nói, nhưng mỗi lần mời gia sư cô phải mất rất nhiều thời gian để làm quen. Chung quy là do cô có chứng sợ xã hội độ nhẹ, nửa tháng đầu gần như không nghe lọt những lời gia sư giảng, chỉ có nhờ giáo viên đã đang đứng lớp thì tình hình mới tốt hơn đôi chút. Nhưng hiển nhiên không có chuyện giáo viên ở trung học phụ thuộc đồng ý dạy kèm thêm cho cô.

Đã đến lúc này rồi, học thêm sẽ khuấy đảo hết kế hoạch ôn tập của cô.

Tất nhiên cô không dám nói lý do này ra.

Rốt thì trong suy nghĩ của Vương Liên Hoa, kế hoạch ôn tập của cô hầu như chẳng có tác dụng nâng cao thành tích, bỏ đi cũng không sao.

Khi một người có tâm trạng, sẽ cảm thấy cả thế giới đang chống lại mình.

Ví dụ cây bút dạ quang trong tay Thịnh Hạ.

Không biết do tay ra mồ hôi hay vì nắp bút quá chặt, mà cô giật kiểu gì cũng không thể mở nắp.

Cô có nhiều bút như vậy, hoàn toàn có thể đổi một cây khác.

Nhưng Thịnh Hạ vẫn cố sức mở nó ra, hành động như một kiểu trút giận. Cô quyết tâm mở nắp một cách cố chấp, bàn tay đặt dưới bàn lẳng lặng dồn sức, răng cắn chặt, mặt đỏ lên vẫn mặc kệ.

Cô phải mở được nó ra! Bản dịch bạn đang đọc được thực hiện phi lợi nhuận và chỉ đăng tại trang cá nhân duonglam.design.blog và watt3d namonade của người dịch. Nếu đọc ở nơi khác tức bạn đã truy cập trang đăng lại trái phép. Mọi sai sót nếu có ở trang đăng lại người dịch không chịu trách nhiệm.

Bỗng một tiếng thở dài vang lên bên phải, sau đó một bàn tay gầy guộc từ bên phải vươn tới, rút cây bút khỏi tay cô.

Thịnh Hạ quay sang. Thiếu niên nhẹ nhàng tách mở nắp bút, đưa trả cho cô, “Cậu đang đối chọi với nó hay tự đối chọi với bản thân vậy…”

Lúc này Trương Chú đang ngồi ở vị trí sát cửa sổ ngay dãy bàn đơn ngoài cùng. Cách lối đi, lời cậu nói không to không nhỏ, chỉ vừa đủ vài người quanh đó nghe thấy.

Tân Tiểu Hòa và Hầu Tuấn Kỳ ngờ ngợ nhìn sang, không biết đã có chuyện gì.

Thịnh Hạ gằm mặt xuống, nói nhỏ: “Cảm ơn.”

Cô lấy lại cây bút dạ, nhưng đã quên là mình định viết nó vào chỗ nào.

Ban nãy, đến Tân Tiểu Hòa ngồi cùng bàn cũng không nhận ra hành động của cô, sao cậu biết được?

–

Giờ cơm trưa hôm sau.

Trước mặt Thịnh Hạ vẫn bày đầy món ăn, có cháo xương hầm, cá hấp, canh rong biển nấu đậu hũ trứng…

Được vậy là do chị Trương Tô Cẩn mở cửa sau cho, lâu dần đám học sinh tới ăn ở đây ai ai cũng biết bà chủ nuôi cô bạn này như con gái nhà mình.

Rồi không lâu mọi người cũng hay chuyện, rằng cô bạn này chính là nữ thần lớp 12A6 được nêu danh cực nhiều trên tường thú nhận của trường đợt hội thao, Thịnh Hạ. Cô bị Trương Chú đè phải nên gãy chân…

Vốn dĩ đó là một sự cố, nhưng qua lời đồn đã hóa thành một câu chuyện.

Ngồi cùng bàn với cô chính là danh nhân của khối 12, Trương Chú.

Bên cạnh còn một "tráng hán" cao to, ăn mặc thời thượng, bọn con trai gần như ai cũng biết cậu, tên Hầu Tuấn Kỳ, trước là bá vương trong đội tuyển thanh thiếu niên tỉnh.

Ba người nổi tiếng "ngồi chung một hội", tổ hợp này thật quá mức thu hút.

Thịnh Hạ yên lặng ăn cơm, không nói một lời.

Thoạt nhìn không có gì khác thường, chỉ là tốc độ ăn quá chậm,

đũa gắp miếng cá lên phải rất lâu sau mới đưa vào trong miệng.

Hầu Tuấn Kỳ liếc Trương Chú một cái, hỏi bằng khẩu hình: Chuyện gì vậy?

Trương Chú hơi nghiêng đầu, hỏi: “Không vui à?”

Hầu Tuấn Kỳ: … Thẳng thừng thế luôn á?

“Hả” một tiếng, Thịnh Hạ ngẩng lên, thấy hai cậu bạn đều dừng đũa nhìn mình.

Cô biết dạo này hai cậu rất quan tâm tới mình. Thực tế chỉ vì cô thấy hơi ngán “bếp sau” được nấu riêng này, muốn ăn ít đồ cay hoặc chiên rán cho đỡ nhạt miệng.

“Không, mình không đói lắm,” Cô quyết đoán dừng đũa, “Mình đi nghỉ trước, hai cậu từ từ ăn.”

Cô đứng dậy, thấy Trương Chú cũng định đứng lên theo lại nói, “Không cần, mình đâu có lên tầng.”

Hầu Tuấn Kỳ nhìn theo bóng lưng Thịnh Hạ: “Mình thấy lần này xếp hạng của cậu ấy thấp hơn mình, sao lại thế nhỉ?”

Trương Chú nghiêm túc: “Thực ra xếp hạng toàn khối thì có tăng, thấp hơn cậu chỉ vì điểm môn Anh của cậu đột nhiên tăng vọt như ngồi tên lửa. Cậu ấy thì coi trọng môn Toán quá.”

Hầu Tuấn Kỳ: “Vậy phải làm sao?”

Trương Chú lườm bạn một cái, “Cậu sốt ruột quá nhỉ?”

Thế mà cũng ghen? Hầu Tuấn Kỳ nói: “Trông cậu ấy tội vậy mà.”

Trương Chú: “Không cần cậu thấy tội, cậu ấy thông minh hơn

cậu đấy."

Hầu Tuấn Kỳ mất hứng hẳn: "Khen thì khen thôi, sao cứ phải nâng một bên dìm một bên thế? Mà thực ra chuyện này cũng chẳng dính dáng gì tới mình. Cậu xem, cậu ấy chẳng buồn ngó ngàng cậu cái nào, khả năng cao là cậu nói sai hay làm sai gì rồi. Ai chọc người đó dỗ."

Trương Chú cười, giỏi thật, mới chưa lâu mà đã thiên vị rõ ràng thế rồi. Thịnh Hạ mới là huynh đệ của cậu ta?

Trương Chú nói: "Ai chọc mà chẳng đến tay mình dỗ?"

Hầu Tuấn Kỳ: … Đủ rồi đủ rồi, no rồi no rồi.

Chương 38

Thịnh Hạ vừa đến phòng nghỉ trưa đã thấy điện thoại có thông báo tin nhắn mới.

Tống Giang: “Ra đây một lát.”

Thịnh Hạ: “Sao vậy?”

Tống Giang: “Mình ở ngoài cửa.”

Cùng lúc nhận được tin nhắn, bạn cùng phòng đã trở về, đá mắt với Thịnh Hạ, “Chị à, anh Trương Chú chờ chị ngoài cửa đó.”

Một giọng nói khác thì nhỏ hơn, “Anh ấy nói bọn em đỡ chị ra.”

Thịnh Hạ chống gậy lên, hai em gái định tới giúp. Lúc này cô đã tự đứng vững được, thấy hơi ngại nên nói: “Cảm ơn, chị tự đi được.”

“Đàn anh quan tâm cực luôn!”

“…”

Lúc này đúng vào giờ cao điểm học sinh về phòng nghỉ, người qua lại tấp nập, nữ sinh chẳng ai không ngoái nhìn Trương Chú một cách tò mò.

Cậu vẫn giữ nguyên vẻ lông bông nhàn nhã ngày thường, đang dựa vào lan can bấm điện thoại. Mặt trời ban trưa phủ lên cậu

một vầng sáng nhờ.

“Sao vậy?” Thịnh Hạ đi ra, hỏi. Chẳng biết chuyện gì mà không thể nói qua QQ.

Trương Chú: “Ngủ được không?”

Thịnh Hạ: …

Trương Chú: “Dẫn cậu đi lượn một vòng.”

Lượn một vòng? Thịnh Hạ cúi nhìn chân mình, ngẩng lên, cái nhìn có ý hỏi: Cậu chắc chứ?

“Xe cậu còn ở trường đúng không?” Trương Chú hỏi.

Đúng là xe cô còn ở trường. Từ hôm bị thương ở hội thao cô chưa hề động vào xe, nên nó vẫn mãi ở trong bãi đỗ.

“Ừm.”

“Mang chìa khóa xe không?”

“Có.”

Trương Chú: “Được, đi lấy thôi.”

Thịnh Hạ ngơ ngác, sao cậu nghĩ là làm luôn vậy? Cô nhìn đồng hồ, “Giờ nghỉ trưa mà.”

Lúc này thì đi đâu được, huống hồ còn là dẫn theo một đứa què đi lại bất tiện như cô.

Trương Chú cười, “Tiết đầu buổi chiều là giờ thể dục, anh đây dẫn cậu cúp tiết.”

–

Đến khi ngồi trên yên sau của Tiểu Bạch xa cách lâu ngày, nghe gió thổi vù vù qua tai, cảm nhận tốc độ mỗi lúc một nhanh dần, Thịnh Hạ mới dần dần tỉnh ra – thật quá điên cuồng.

Cúp tiết!

Đi học bấy nhiêu năm nhưng cô chưa cúp tiết bao giờ. Tuy chỉ là giờ thể dục, dầu cô sẵn đã không cần tham gia vì đang phải bó bột.

Nhưng đây vẫn được coi là khoảnh khắc đáng nhớ của cô lúc sinh thời. Cô khó có thể lờ đi nhịp tim rộn lên và dòng máu sục sôi trong cơ thể khoảnh khắc nghe thấy đề nghị ấy.

H@m muốn vùng khỏi mọi trói buộc khiến cô như quên đi hết thảy.

Khi ấy dường cậu đã nhìn thấu tận cõi lòng cô, không cần cô trả lời đã xoa đầu cô căn dặn: “Đi lấy chìa khóa.”

Trước mặt là sống lưng thiếu niên dày rộng, tay để trần. Áo khoác đồng phục của cậu giờ ở trên người cô, còn cậu chỉ phong phanh một chiếc áo phông cộc tay màu đen.

Còn là chiếc chỉ in hình một cái đinh tán lần nọ.

Trên cái đinh là cổ và hõm gáy đẹp đẽ của cậu. Mái tóc bù xù bị gió thổi bay khắp bốn hướng, dù vậy vẫn giữ được trạng thái đẹp mắt.

Người đẹp, cả mái tóc cũng đẹp như thế.

Ma xui quỷ khiến thế nào, Thịnh Hạ vươn tay chọc vào chiếc đinh trên áo cậu.

Trương Chú dựng thẳng sống lưng, ngoái lại nói: “Nghịch gì đấy?”

Bị phát hiện rồi.

Cứ tưởng chỉ chạm hờ như vậy cậu sẽ không nhận ra chứ.

Không nghe tiếng nói từ đằng sau, Trương Chú hỏi: “Lạnh không?”

“Không lạnh.” Áo cậu đã cho cô mặc thế rồi, lạnh thế nào được nữa, “Cậu thì sao, cậu lạnh chưa?”

Trương Chú giảm tốc độ xe, quay đầu lại, “Rất lạnh đó, gió lùa vào lưng, hay cậu ôm mình đi?”

Thịnh Hạ như hóa đá.

Cậu đang nói cái gì vậy? Đã muốn giở trò lưu manh rồi? Tưởng nói nhỏ là cô sẽ không nghe thấy?

Nhịp tim cô vì lời ấy mà dồn lên, cô nghe tiếng đập của nó rõ mồn một.

Phía sau tĩnh lặng như tờ.

Trương Chú bật cười, không chọc cô nữa: “Không lạnh, sắp tới rồi.”

Sắp tới rồi?

“Đi đâu vậy?”

“Đến nơi cậu khắc biết.”

“Ờ.”

Chiếc xe rẽ vào công viên Tân Giang, từ từ lăn bánh trên con đường cho người đi bộ dọc bờ sông.

Mùi hoa không biết tên xộc vào khoang mũi, Trương Chú đang định hỏi bách khoa toàn thư xem hoa nào mà thơm vậy đã nghe giọng con gái nhẹ nhàng từ đằng sau, “Mình cầm gậy, không chắn gió cho cậu được…”

Cùng lúc đó, cậu cảm thấy lớp áo bên hông bị kéo căng, cúi đầu nhìn, bàn tay con gái mềm mềm đang túm chặt góc áo cậu…

Gió không thể lùa vào trong áo cậu nữa.

Trương Chú cười không thành tiếng, cảm thấy cả thế giới đắm chìm trong thứ mùi dịu dàng, toàn thân vì thế trở nên khoan khoái.

Không chắn gió cho cậu được là cái quần gì? Ai cần cô chắn gió chứ.

Xe dừng ở quảng trường nhỏ ven sông.

Thịnh Hạ biết nơi này, nhưng chỉ từng trông qua mấy lần từ trên cầu chứ chưa từng đi tới.

Nơi này từng có dự án xây dựng nhà hát ven sông, bên cạnh là sân khấu trên nước. Bây giờ sân khấu đang lơ lửng trên mặt sông tuy nhiên nhà hát thì vẫn chưa khởi công. Ủy ban thành phố đã sửa thành đề án xây quảng trường ngắm cảnh dạng bậc thang, giữ nguyên những khoảng tường đổ, tạo phong cách hơi hướng đấu trường La Mã.

Cô từng nghe Thịnh Minh Phong nói nếu dự án này được hoàn thiện thì sẽ thành biểu tượng mới của Nam Lý. Nhưng nơi này

vướng nhiều rào cản lịch sử, cực khó thu hút nhà đầu tư, sau cũng đành gác lại bỏ xó.

Trương Chú dắt xe cô. Cả hai ngồi xuống một chỗ sạch sẽ ở khu bậc thang.

Nơi này chỉ buổi tối mới có mấy ông lão bà lão tới khiêu vũ vận động, còn ban ngày rất hiếm bóng người.

Gió từ sông hiu hiu thổi mang theo cái se lạnh. Thịnh Hạ trả áo khoác cho cậu: "Mình không lạnh."

Trương Chú không nhận, thản nhiên nói: "Mình cũng không lạnh, cậu đắp lên chân đi."

Thịnh Hạ không nghe, định khoác nó lên lưng cậu.

Cô ngồi ở bên trái cậu, khi với tới vai phải cậu tất nhiên người sẽ kề lại gần. Trương Chú nhận thấy hành động của cô, quay sang định từ chối –

Chóp mũi cao vút vì vậy nhẹ nhàng sượt qua gò má mịn mềm, cả hai cùng sượng lại.

Một thoáng lặng im, thời gian ngừng chảy.

Trương Chú đăm đăm vào gương mặt láng mịn gần ngay gang tấc. Da trắng như nhìn xuyên thấu được, những sợi lông măng mỏng nhẹ phơ phất trong ánh nắng xế trưa.

Thịnh Hạ hoàn toàn hóa đá.

Mũi cậu gần đến độ không dám tin. Sống lưng thì thẳng như sống núi.

Thảy mọi thứ về cậu hiện ra rõ rệt khác thường, mang theo sức

mạnh riêng có và bản tính công kích sắc bén – từ sống lưng, hầu kết, quai hàm, và cả sự sắc sảo nơi khóe mắt.

Cô không hề động cựa, mí mắt hơi hất lên, không hẹn va vào nơi sắc sảo ấy.

Cô nhìn vào đôi mắt có vẻ suy tư ấy ở thật gần.

Một tiếng xoảng vâng lên, hình như có thứ gì như ruột phích nước nổ ra trong tim.

Bề ngoài vẫn vẹn nguyên lành lặn, bên trong đã toàn những vụn vỡ.

Cô lập tức rời tay, chiếc áo khoác vứt hờ lên vai cậu.

“Khụ.” Trương Chú hắng giọng, quay đầu đi, từ từ lên tiếng: “Bố mình đã chết ở nơi này, trên công trường này.”

Thịnh Hạ ngẩng phắt lên nhìn cậu.

Bố cậu, không còn nữa ư?

Hình như Trương Chú đã đoán được phản ứng của cô, “Không cần nhìn mình thế, khi đó mình còn chưa sinh ra nên thực chất cũng không có cảm giác gì, nói vô tình một chút thì thậm chí mình còn không biết mặt bố.”

Thịnh Hạ chỉ nhìn cậu chăm chú.

Cô từng lầm tưởng cậu được người nhà yêu thương nên mới thành tính khó chiều.

“Mình cũng chưa từng gặp mẹ, nghe bảo đẻ mình xong là mất, chị mình đã nuôi mình tới giờ. Khi đó chị mình lớn cỡ nào nhỉ?” Trương Chú săm soi Thịnh Hạ trên dưới, áng chừng trên đầu cô,

“Chắc cỡ như cậu bây giờ.”

Cậu nói với biểu cảm lời nói thoải mái hệt như thường lệ, không hề lên xuống phập phồng, dù vậy trái tim trong ngực Thịnh Hạ vẫn chốc thấp chốc cao như chơi tàu lượn siêu tốc.

“Đã bảo đừng nhìn mình như thế!” Thiếu niên liếc qua, thấy đôi mắt cô bạn nặng nề đầy những suy tư bèn giơ tay xoa đầu cô, ngao ngán nói: “Xem ra mình chọn sai chủ đề, làm cậu lại buồn hơn rồi?”

Thịnh Hạ không nghĩ cậu sẽ để ý tới phản ứng bản năng của mình. Cô điều chỉnh lại cảm xúc, nói: “Tuy không còn sống nữa nhưng chắc chắn bố mẹ cậu rất yêu cậu, thế nên mới đặt tên cho cậu là Chú.”

“Bố mẹ mình không phải người có học thức, tên này chắc do chị mình đặt.”

“…”

“Thế chị cậu cũng rất yêu cậu, đối với chị ấy, cậu là cơn mưa tới kịp lúc, là ân điển của trời cao.”

Trương Chú hơi ngạc nhiên, “Cậu là người bạn đầu tiên biết ý nghĩa của cái tên này đấy, tìm hiểu rồi ạ?” Nói dứt câu cậu lại ra vẻ như bừng hiểu, “Cũng phải, người có văn hóa học thức như cậu, biết cũng không lạ.”

Thịnh Hạ: … Cô có nên cảm ơn lời khen của cậu? Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại địa chỉ duonglam. design. blog và nick wattp3d namonade của người dịch. Nếu đọc ở nơi khác, tức bạn đã truy cập vào trang đăng lại trái phép.

Trương Chú không chờ cô trả lời đã nói tiếp: “Chị mình mãi không chịu lấy chồng, thế nên mình luôn mong chị ấy tìm được

bến đỗ tốt. Để được vậy thì tiền đề là mình phải tự lo được cho bản thân, sau này có con đường riêng cho mình. Nhưng lúc trước mình học không tốt, vì không thích học nên cảm thấy học là việc rất cực khổ. Sau này khi đã rất thích học, ngoảnh nhìn quá khứ mới thấy bản thân đã tụt lại rất xa. Nên ngay từ đầu mình cũng giống cậu, quá để ý tới kết quả, chính vì vậy mà còn tự khiến mình giậm chân tại chỗ, âu cũng vì đầu óc quá hỗn loạn, suy nghĩ rối tung hết cả lên."

Thịnh Hạ im lặng lắng nghe, không lên tiếng.

Cô nhớ Vương Duy cũng từng nói thành tích của Trương Chú khi vào trường không hề tốt, thế nên mới vào lớp thường.

"Vì vậy mình có thể hiểu cảm xúc của cậu lúc này. Cậu tự tạo áp lực cho bản thân quá lớn, cậu quá muốn chứng minh bản thân mạnh mẽ nhường nào." Cậu đứng dậy bước xuống một bậc thang, sau đó ngoảnh lại nhìn cô, "Hôm ở bệnh viện…" Hình như cậu không giỏi nói những chủ đề này, nên dừng một lát rồi quyết định bỏ qua, "Cậu nhận hai cách giáo dục mâu thuẫn với nhau, mang trong mình hai niềm kì vọng hoàn toàn khác nhau, sống và học tập cùng với chúng…"

Thịnh Hạ nắm chặt tay, hàng mi rung khe khẽ.

Chỉ gặp bố mẹ cô vẻn vẹn môt lần, không, thậm chí còn chưa từng gặp mặt, chỉ nghe vài câu đối thoại mà đã bóc trần bản chất.

Thật là cậu chỉ mới mười bảy tuổi thôi ư? Trương Chú trước mặt cô giờ đây dường như khác hẳn với ngày thường.

Trong mắt cô chất chứa vô vàn cảm xúc. Trương Chú khựng lại, bỗng ngần ngừ không biết cuộc đối thoại này có nên tiếp tục.

Chợt nghe cô bạn nói thật khẽ: "Sau đó thì sao, mình nên làm

thế nào?”

Làm thế nào.

Thực ra Trương Chú không muốn nói quá nhiều đạo lý với cô, nhưng hình như cô rất cần nghe chúng.

“Vứt bỏ hai sự kì vọng hoàn toàn khác biệt ấy, thì kì vọng của cậu là gì, cậu muốn thi vào trường nào?” Trương Chú đưa ra câu hỏi.

Thịnh Hạ lắc đầu, “Năng lực mình có hạn…”

“Năng lực có hạn, không biết nên thi vào trường nào, học chuyên ngành nào?” Cậu ngắt lời, nói tiếp câu nói của cô.

Thịnh Hạ ngạc nhiên nhìn cậu.

“Mình không phải con giun trong bụng cậu. Câu này là câu cậu nói với mình ở nhà sách lần trước.” Trương Chú nhoẻn cười, “Cậu xem, cậu có mục tiêu cao xa như thế, cậu muốn để lại dấu ấn trên thế giới này, nhưng thậm chí cậu không có ngôi trường mà cậu muốn thi vào…”

Thịnh Hạ lại cúi gằm đầu, “Vì đó không phải việc mình có thể quyết định, đây không phải chuyện của một mình mình.”

“Đây chỉ là chuyện của một mình cậu.” Cậu nói kiên quyết.

“Cho dù thực tế không phải, cũng phải nghĩ rằng đây chỉ là chuyện của một mình cậu. Học trường nào, thi bao nhiêu điểm, công phá điểm kiến thức khó nào, tất cả chỉ là chuyện của một mình cậu, không bất cứ can hệ tới kì vọng của người khác. Chỉ khi làm chuyện của chính cậu, tự cầm lái điều khiển bản thân, con đường cậu đi qua mới là con đường cậu trông rõ nhất.”

Thịnh Hạ nói: “Nếu đúng là chuyện của một mình mình, thì ban đầu mình sẽ học khối xã hội. Có lẽ mình không có năng lực học khối tự nhiên.”

Trương Chú nhìn chằm chằm vào cô một vài giây: “Có lẽ khối xã hội hợp với cậu hơn, nhưng chịu thôi, giờ đã không thay đổi được rồi. Huống hồ mình không cho rằng người học tự nhiên sẽ thông minh hơn người học khối xã hội. Lô-gíc trong ngôn ngữ là lô-gíc cơ bản nhất trên thế giới, tất cả lô-gíc sơ khởi đều được thể hiện qua chữ viết, và điểm cuối của tất cả khoa học thì là triết học. Kết cấu lô-gíc trong văn của cậu rành mạch như thế, chắc chắn tư duy của cậu cực kì nhanh nhẹn, nhạy cảm mà vẫn chuẩn xác. Ai dám nói cậu không thông minh?”

Chưa từng có ai nói là cô thông minh.

Quả tim trong ngực Thịnh Hạ hơi rung lên.

“Cậu đang tự ám thị là bản thân không hợp học khối tự nhiên, thế thì sao mà học hết lòng được?” Trương Chú nhìn vào đôi mắt hoang mang lạc lõng của cô, thử đặt mình vào vị trí của “người có học thức”, nói tiếp: “Đi đường thì phải nhìn về trước, làm vậy không sai, nhưng đó là với người cao thôi. Còn khi buộc phải bò để tiến lên, thì chỉ cần để ý khoảng cách một cánh tay phía trước là được rồi. Chỗ nào bám vào được thì bám vào, đi qua đoạn bùn sình này, tới đoạn đường sau đó lại đứng lên.”

“Khoảng cách một cánh tay…” Thịnh Hạ thì thào.

“Chỉ lo làm thật tốt câu hỏi trước mắt, học thật tốt quyển sách trước mặt. Ai quan tâm nó là môn tự nhiên hay môn xã hội, ai quan tâm nó có dính dáng gì tới mục tiêu xa xôi của cậu không? Câu này mình phải biết làm, điểm kiến thức này mình buộc phải nhớ, cách làm này mình buộc phải nắm vững, đừng quan tâm những chuyện khác… Cái gì mà hệ thống kiến thức, chú ý kiến thức nền tảng, câu hỏi phân loại, hay so sánh chọn cách làm tối

ưu, những lý luận và cách làm này không thích hợp với cậu, cũng không cần quá chú trọng kết quả của một môn thi duy nhất."

Đúng vậy, cô luôn lo lắng nền tảng của mình không đủ vững, cảm thấy phải học thật chắc điểm kiến thức trước rồi mới tiến tới kiến thức tiếp theo. Đôi khi cô cũng quá để ý đến việc hệ thống kiến thức, môn nào cũng phải tìm hiểu rõ gốc rễ nguyên nhân dẫn tới cách làm, trên vở thì vẽ rất nhiều sơ đồ tư duy chằng chịt, thiếu một chỗ thôi là sẽ đâm ra hoảng loạn. Nhưng thực tế khi thi thì đâu nhớ được những kiến thức có hệ thống rõ ràng đó…

Nghĩ ra thì, cô đã tự cho là mình làm đúng mà không chịu cải thiện.

Nhưng sao cái gì cậu cũng biết thế? Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại địa chỉ d u o n g l a m. design. blog và nick wattp3d namonade của người dịch. Nếu đọc ở nơi khác, tức bạn đã truy cập vào trang đăng lại trái phép.

"Giờ mình bắt đầu còn kịp không?" Cô hỏi gần như trong vô thức.

Trương Chú nói: "Mình không muốn nói những lời sáo rỗng. Bây giờ cậu phải giữ sự tỉnh táo tuyệt đối. Nếu đã tin rằng bản thân làm được, thì cũng phải chấp nhận có lẽ mình sẽ không làm được; nếu đã biết rõ không thể lần nào cũng làm được, thì phải tin rằng lần sau mình sẽ làm được. Bất kể hôm nay ra sao, ngủ một giấc tỉnh dậy, ngày mai lại là một ngày mới."

Thịnh Hạ nhìn cậu. Góc nhìn này khiến cô phải hơi ngửa lên. Thiếu niên vẫn giữ thái độ bất cần, riêng đôi mắt lấp lánh tia sáng.

Hình như cuối cùng cô đã hiểu vì sao cậu mạnh mẽ như thế. Vì

đáng lẽ cậu phải mạnh mẽ như vậy.

Trương Chú: “Thực ra những lời này chỉ là lý luận xa vời thôi, quan trọng nhất là, cậu phải vui lên, cởi mở lên, không biết thì hỏi, thì tiếp tục học thêm. Rốt nó cũng chỉ là một tờ đề, đừng nên coi trọng quá. Học hành cũng có thể rất đơn giản.”

“Thật sao?”

“Thật.” Trương Chú gật đầu, “Vở chữa lỗi sai của cậu đã sửa lại rất tốt rồi, nhưng không chịu coi kĩ thì cũng không tiến bộ ngay được. Đề toán lần này bao quát toàn bộ nội dung ba năm cấp ba, các điểm kiến thức vừa nhiều vừa chi li vừa rải rác, điểm trung bình cả khối cũng thấp hơn chứ không phải cậu không có tiến bộ. Cậu vừa thông minh vừa chăm chỉ như thế, thành tích không thể kém được.”

Hai giây sau, cậu bổ sung: “Ý mình là thành tích cuối cùng.”

Lời nói thản nhiên, ngôn từ thấm thía.

Cô thất thần rất lâu, thì thào: “Mình đã hơi tin, chuyện khi xưa Hàn Tiếu tới tìm cậu hơn thua mà nói chuyện xong thì một lòng thần phục…”

Trương Chú sững người, không ngờ cô sẽ nói vậy. Cậu bật cười, “Vậy à, thi thoảng mình vẫn thấy mình là một triết học gia.”

Thịnh Hạ: …

Ban nãy cậu mới nói triết học là tận cùng của khoa học đó.

Ánh sáng biến mất, từ đôi mắt đen ngòm đẻ ra một tên tự luyến hết thuốc chữa rồi.

Trương Chú thấy thái độ cô có vẻ thả lỏng, cười hỏi, “Cậu nghe

được mấy chuyện này từ đâu vậy, còn nghe nói gì về mình nữa?"

Còn nghe nói – vài ba chuyện không thể nói của cậu với hoa khôi.

Đương nhiên Thịnh Hạ không nói lời này ra, chỉ cúi đầu nghịch ống quần.

Trương Chú cười, bước một bước giẫm lên bậc thang cô đang ngồi, chợt sấn tới sát mặt cô, để mắt ngang với mắt cô, "Thế tức là, cậu cũng cam tâm thần phục rồi?"

Rì rào –

Nước sông vỗ bờ, khí thế hung hãn.

Thịnh Hạ thẫn ra nhìn đôi mắt xảo quyệt kề vào sát rạt, trái tim cũng tựa nước sông này, tới đi, hướng chảy, sức vỗ, tất cả không do bản thân khống chế.

Tệ thật, giờ cô không thể nói "trêu mấy câu thôi" để ngăn nhịp tim đang dồn lên điên loạn nữa rồi.

Chương 39

Đường về.

Tiểu Bạch đã không sạc điện thời gian dài nên hết điện rất nhanh, may mà quảng trường Tân Giang không quá xa trường, không đến nỗi phải nửa đường dắt bộ, chỉ là đoạn đường sau xe chạy ngày càng chậm, tốc độ tiệm cận với tốc độ rùa bò.

Một đoàn đạp xe trung tuổi được trang bị đầy đủ ào ào lướt qua.

Các cô các chú tò mò nhìn họ, có mấy người nhiệt tình hỏi chuyện.

“Cậu nhóc, xe cậu kém quá nhỏ? Còn chẳng bằng xe đạp của chú!”

Trương Chú cười tươi rói, “Chú à, chú thấy cháu đạp xe là biết ngay.”

“Hả, được lắm, lúc nào gặp đua thử?”

“Được luôn! Chấp chú chạy trước một cây.” Trương Chú nhận lời.

“Cậu nhóc kiêu ngạo quá đấy.”

Một bác gái cười bảo: “Ông biết cái gì, tồ quá, đi chậm là lãng mạn của người trẻ!”

Thịnh Hạ: …

Trương Chú bật cười, không nói tiếp.

Bảo vệ canh cổng ngăn không cho vào, Trương Chú mở mắt nói dối: “Cháu chở cậu ấy đi khám.”

Bảo vệ nhìn cây gậy chống và chân Thịnh Hạ, nhận ra đây là người đã được cấp trên dặn trước, nói người nhà có thể lái xe đưa rước vào trường nên cho qua.

Khi chiếc xe đã khuất sau ngã rẽ, bảo vệ mới ngờ ngợ: “Đi khám phải là người lớn đưa đi chứ? Hai đứa này yêu sớm hả?”

–

Giờ còn sớm, mọi người vẫn đang học tiết thể dục, trong lớp học không một bóng người.

Không lâu sau, bọn con trai trở về trước, ai nấy mồ hôi đầm đìa, nói hôm nay thầy thể dục nổi cơn tam bành, những ai thể lực không đạt phải ở lại tập hết, bây giờ thì đang đến lượt bọn con gái.

Chắc Hầu Tuấn Kỳ và Dương Lâm Vũ ở lại giúp nên không thấy đâu.

Tề Tu Lỗi vừa lau mồ hôi vừa hỏi: “Chú, sao cúp tiết vậy, thầy bảo tan học cậu ở lại tập riêng đấy.”

Trương Chú không trả lời, đề nghị: “Ra tạp hóa không?”

“Có! Nóng chết mất thôi, thời tiết quái gì thế này, đã sắp tháng 12 rồi mà còn chưa chịu thôi?”

“Mình cũng đi.”

“Mình mình nữa.”

Lời kêu gọi được hưởng ứng nhiệt liệt, một bọn con trai la hét đòi cùng đi. Bỗng Trương Chú ngoảnh lại hỏi: “Uống gì không?”

Không tên không họ, nhưng ai cũng biết cậu đang nói với ai.

Bởi vì dường như tiếng nói dịu dàng hơn đôi phần.

Thịnh Hạ hơi mệt, lắc đầu lờ đờ: “Không cần.”

Trương Chú cười cười, bị mấy cậu con trai ôm vai bá cổ kéo đi với cái nhìn thích thú.

“Chú, nãy đi đâu đấy?”

“Nghỉ trưa một khắc đáng nghìn vàng ~ cậu biết quái gì!”

“Thế cậu thì biết?”

“Nói thừa, hẹn hò chứ gì!”

…

…

Chuông hết tiết reo, bọn con gái mới về lớp, ai nấy héo hắt như cái cây gặp hạn, trách móc thầy thể dục ác độc vô tình.

Vừa vào cửa Tân Tiểu Hòa đã nằm luôn ra ghế Trương Chú, dù rằng chỗ ngồi của bạn cũng chỉ cách một ghế của Thịnh Hạ.

“Mệt chết cha luôn…” Bạn thở hồng hộc.

Thịnh Hạ vừa nằm ra bàn chợp mắt, lúc này mơ màng tỉnh dậy.

Tân Tiểu Hòa lấy vở nháp của Trương Chú ra làm quạt, “Nóng này mệt quá, chỉ muốn ra siêu thị mua nước ngọt. Hạ Hạ, cậu uống không?”

Thịnh Hạ nhìn thời gian, “Năm phút nữa là vào tiết rồi.”

Cả đi cả về chắc sẽ không kịp?

“Cũng phải,” Tân Tiểu Hòa nói, “Ban nãy nên nhờ các cậu ấy mua hộ.”

Thịnh Hạ nói: “Bọn Tề Tu Lỗi vừa mới đi, hay cậu gọi cho các cậu ấy xem.”

“Mình đâu có số của Tề Tu Lỗi, mà cả bọn à? Còn ai nữa?”

“Thì,” Thịnh Hạ ngập ngừng, “Bọn con trai đi hết.”

“Cậu nói thẳng là Trương Chú cũng đi không được hả?” Tân Tiểu Hòa hiểu ra ngay, “Tên cậu ta bỏng miệng thế à?”

Cũng trong lúc ấy, người có cái tên bỏng miệng này cầm một lon nước ngọt xuất hiện bên cửa sổ, nghe lời dừng khựng bước chân.

Thịnh Hạ: …

Nhưng Tân Tiểu Hòa quay lưng vào cửa sổ thì không nhìn thấy, “Nói chứ, Trương Chú cúp tiết, cậu gặp cậu ta rồi hả?”

Thịnh Hạ không biết nên trả lời thế nào, đang định ra hiệu cho Tân Tiểu Hòa là Trương Chú đang đứng ngay sau lưng, song vì nhận được ánh mắt cảnh cáo của cậu nên lời nói nghẹn lại cổ họng, lúng búng đáp: “Không, không gặp…”

Tân Tiểu Hòa bỗng sinh hứng thú: “Cậu ấp úng cái gì? Mình nghe Hầu Tuấn Kỳ nói là cậu ta đi tìm cậu?”

Việc này…

Thịnh Hạ thấy như đang bị hỏa thiêu.

“Không tìm cậu? Ha, chỉ biết nói mồm, rốt cuộc anh Chú có được không thế?” Tân Tiểu Hòa tiếp tục bám đuổi, mắt nhìn vẻ trốn tránh trong mắt Thịnh Hạ, “Hà hà, không chọc cậu nữa. Thế mình gọi cho Trương Chú, cậu thì sao, uống gì không?”

Thịnh Hạ không biết tại sao Trương Chú không vào lớp. Cô lắc đầu, “Mình không thích uống nước ngọt.”

“Vậy cậu thích cái gì?”

“Nước ép dưa chuột.”

“Thế tan học mình đi mua cho.”

“Giờ hết rồi.” Thịnh Hạ cũng thấy rất tiếc. Cô đã nháy mắt ra hiệu rồi nhưng Tân Tiểu Hòa vẫn không nhận được tín hiệu, đành phải tiếp lời, “Chủ quán nói chỉ bán mùa hè thôi.”

“Dưa chuột thì có gì mà phải hạn chế mùa?” Tân Tiểu Hòa không hiểu nổi.

Thịnh Hạ: “Không biết nữa.”

Tân Tiểu Hòa: “Có mà để người mua thèm cho dễ bán thôi.”

Thịnh Hạ gật đầu: “Cũng có thể.”

Tân Tiểu Hòa: “Vậy không uống nó nữa! Chảnh thấy ghét!”

Thịnh Hạ: “Không uống nữa! Chảnh thấy ghét!”

Tân Tiểu Hòa: “Thấy ghét!”

Thịnh Hạ: “Ghét.”

Tân Tiểu Hòa: “Ét.”

Những cuộc nói chuyện của hai người đến cuối cùng sẽ luôn chuyển sang chế độ lặp lại của máy cát sét.

“Mà thôi, không nói nữa, mình đi gọi điện đây.” Tân Tiểu Hòa lầu bầu bò dậy, bỗng hét ầm lên, “Trương Chú cậu làm gì vậy, cậu là ma hả?”

Trương Chú chưa kịp giấu nụ cười vì cuộc đối thoại nhạt nhẽo trẻ con của hai cô bạn, nói: “Cậu sao thế hả, lần nào chiếm dụng chỗ ngồi của mình cũng chửi mình, mình vui vẻ nhường cho cậu ngồi tiếp là mình sai sao?”

Cái giọng mũi vừa nói vừa cười của cậu chui vào tai Thịnh Hạ, ngưa ngứa. Cô xoa xoa đôi tai.

“Cậu, cậu về từ bao giờ?” Tân Tiểu Hòa nghẹn lời, có phải những cái gì mà “chỉ biết nói mồm” cũng đã nghe hết rồi?

Trương Chú: “Từ lúc cậu nói tên mình bỏng miệng.”

Tân Tiểu Hòa: …

Thịnh Hạ: …

Trương Chú: “Xin lỗi, không thể mua nước ngọt hộ con gái rồi, nước bố uống thừa có cần không?”

Tân Tiểu Hòa: “Lượn!”

Trương Chú cười phá lên, khoe ra hàng răng trắng bóc đều đặn.

Khi cười cậu luôn nhếch một bên miệng trước, sau đó bên kia hờ hững nhếch lên theo, trông rất đểu.

Nhưng kiểu cười khoe răng này thì khác, bớt đi vẻ vênh váo đểu giả, cảm giác trời bỗng bừng sáng, nắng mai ùa về.

Cậu vòng qua cửa sau đi vào lớp, đặt một cái bánh kem nhỏ và cả sữa chua xuống bàn Thịnh Hạ.

Thịnh Hạ ngẩng lên, cái nhìn có ý hỏi.

“Trưa cậu chưa ăn bao nhiêu, không đói à?” Cậu thong thả ngồi xuống chỗ mình.

Bấy giờ Thịnh Hạ mới cảm thấy bỗng rỗng không, quả thật đã đói.

Tân Tiểu Hòa rất tinh, nãy mới bị chặn lời nên giờ không thể bỏ qua cơ hội tốt này được, bèn nhìn Thịnh Hạ đầy gian manh, lời thì nói với Trương Chú: “Ôi chao anh Chú, tiramisu này, sữa chua classy này, giàu quá nhỉ, độ này chuyển sang phi vụ kiếm tiền gì rồi? Dẫn dắt đàn em với?”

Tai Thịnh Hạ nóng rực lên.

Trương Chú thì thản nhiên hơn hẳn, cười một tiếng khinh bỉ, “Nhờ một người chỉ biết nói mồm dạy cách kiếm tiền, sao cậu gan thế?”

Tân Tiểu Hòa: …

Bàn về đấu khẩu, tu vi như cô quả không thắng nổi Trương Chú, cậu nói cho câu nào là chết đứng câu đó.

Thịnh Hạ im lặng ăn mấy miếng tiramisu là chuông vào tiết đã reo. Cô cất nửa miếng bánh còn dư vào ngăn bàn một cách cẩn thận.

Khoang miệng độc một vị ngọt ngào.

Cô lẳng lặng liếc nhìn tem giá, để khi có cơ hội sẽ trả lại cho cậu. Rốt thì cậu kiếm tiền cũng không dễ.

–

Giờ cơm tối, trong bàn "cơm riêng" mà chị chủ chuẩn bị cho có một cốc nước ép dưa chuột.

Tuy mùi vị hơi khác nước ép ở quán nước một chút nhưng vẫn rất ngon miệng mát cổ, k1ch thích vị giác nên cơm tối Thịnh Hạ ăn gần hết sạch.

Khi rời quán, cô chống gậy dịch ra quầy bán, nói "cảm ơn" chị chủ.

Chị chủ nheo mắt cười, hạ giọng nói nhỏ: "Không cần cảm ơn, sau này muốn ăn muốn uống cái gì cứ gọi điện báo là được, không cần tên nhóc kia giáp mặt dặn dò…"

Tên nhóc kia…

Thịnh Hạ không ngốc, liên hệ với cuộc đối thoại lúc ban ngày thì không khó đoán ra. Cô quay ra, Trương Chú và Hầu Tuấn Kỳ đang chờ trước cửa.

Trong một khoảnh khắc, bỗng cô nhớ bát canh gạo nếp nấu đường đỏ dạo trước…

Chẳng có nhẽ?

Thịnh Hạ cảm giác chân mình tê cứng lại, bước đi nặng như đeo chì.

“Ăn nhiều vậy, cơm tối nay hợp khẩu vị cậu à?” Khi lại gần, Trương Chú lơ đễnh hỏi.

Thịnh Hạ không trả lời, chậm rãi bước tới gần cậu.

Đầu như mớ bòng bong.

Cậu có biết không –

Rằng tiếp tục như thế, cô sẽ hiểu lầm mất.

–

Giờ tự học tối Thịnh Hạ làm lại một lần những câu sai. Cô không màng mọi chuyện xung quanh, chỉ nghĩ bước tiếp theo phải giải thế nào, cứ thế một buổi tối trôi qua rất nhanh.

Vương Liên Hoa tới đón lúc 11 giờ như thường lệ, trông sắc mặt không lấy gì làm vui. Cô biết e tối nay không thể qua trong yên bình.

Quả nhiên, trên đường, Vương Liên Hoa vừa lái xe vừa vờ như lơ đễnh hỏi: “Hạ Hạ, hay con hỏi thử chủ nhiệm lớp xem có đề cử trung tâm nào không rồi mình thuê gia sư. Không thể cứ tự mày mò mãi được, thời điểm như thế này thì phải…”

“Mẹ.”

Thịnh Hạ đột ngột ngắt ngang. Vương Liên Hoa hơi kinh ngạc, “Hả? Hay con biết giáo viên nào dạy thêm…”

“Con không cần gia sư dạy kèm đâu mẹ.”

Chiếc xe bỗng chạy chậm lại, Vương Liên Hoa mở đèn trong xe, quan sát Thịnh Hạ qua kính chiếu hậu, “Lần trước mẹ con mình đã nói rồi, nếu lần này còn…”

“Tự con có thể làm được.” Rất ít khi Thịnh Hạ cãi lại sắp xếp của Vương Liên Hoa, nhưng lần này thì cô muốn thử một lần, “Có lẽ con đã tìm được nguyên nhân rồi.”

Hẳn nhiên Vương Liên Hoa rất ngạc nhiên, “Có lẽ? Bây giờ mà nói có lẽ có phải mạo hiểm quá không?”

Thịnh Hạ nói: “Nhưng thuê gia sư chẳng lẽ lại không mạo hiểm? Dù sao cũng chỉ có từng ấy thời gian, giờ đi thuê gia sư thì khác gì chuyển trường bắt đầu lại?”

Vương Liên Hoa im lặng, hình như đang suy nghĩ.

Im lặng kéo dài tới khi về đến nhà, Vương Liên Hoa mới nói: “Cụ thể thì sao, con định cải thiện thế nào?”

“Nâng điểm không phải chuyện trong một sớm một chiều, con cần thời gian, cần cả không gian. Tuy lần này thi không tốt, để lộ ra một số vấn đề nhưng cũng vẫn có thành quả. Giờ con đã biết phương hướng, không như trước là dù thi hỏng cũng không biết thiếu sót chỗ nào.” Thịnh Hạ ngập ngừng đôi lát rồi nói tiếp, “Nhưng bảo chỉ ra cụ thể thiếu sót ở đâu thì, con không muốn nói quá nhiều phương pháp lý thuyết, quan trọng nhất lúc này là phải giải quyết vấn đề ngay trước mắt.”

Vương Liên Hoa im lặng rất lâu, không khí trong phòng khách như đặc sánh lại.

Nhưng cuối cùng Vương Liên Hoa vẫn gật đầu, “Vậy được, mẹ sẽ tin con, cố lên.”

Thịnh Hạ nhìn mẹ không dám tin.

Vương Liên Hoa vỗ vỗ đầu cô, “Mẹ nói rồi, hi vọng con có thể chia sẻ suy nghĩ của mình với mẹ nhiều hơn, mẹ thích nghe.”

Đây, thực ra không phải suy nghĩ của cô…

Thịnh Hạ mím môi, gật đầu.

–

Việc bận lòng rất lâu đã được giải quyết như vậy, đơn giản hơn cô đã nghĩ. Thịnh Hạ rất bất ngờ.

Trước khi đi ngủ cô ngả lưng lên giường, bất giác nghĩ, trong quá khứ, có lẽ người cố chấp, thích đi vào ngõ cụt không phải mẹ mà là chính cô.

Đơn giản một chút.

Học tập hay cuộc sống, đều nên đơn giản một chút.

Cậu nói đúng.

Thịnh Hạ lại cầm điện thoại lên, vào QQ mà chẳng biết tại sao lại vào. Lướt đến khi thời gian trên góc trái màn hình nhảy sang con số 00:00, sự thay đổi của màn hình khiến Thịnh Hạ giật tỉnh, nhận ra mình đang nhìn chăm chú vào giao diện trò chuyện với “Tống Giang” đã có hơn năm phút.

Cô đang làm gì vậy?

Nhìn vật nhớ người?

Cụm từ này vừa chớp lên, Thịnh Hạ vội vã thoát khỏi khung trò chuyện, nhịp tim gia tốc không rõ nguyên do…

Đúng lúc ấy, giao diện "thông báo từ bạn bè" nhắc nhở: Tống Giang đang ghé thăm bạn.

Thịnh Hạ mở tròn mắt, bỗng ngồi thẳng dậy, sống lưng kéo căng làm cả bắp chân bị kéo theo, cô "sít" một tiếng, cơn đau bỗng khiến cô tỉnh táo lại.

Do dự một lúc, cô mở thông báo, cùng lúc đó trên cùng màn hình có lời nhắc: "26 tin mới…"

Bên cạnh là hình avatar đen kịt của cậu.

Cậu đã làm gì?

Thịnh Hạ không nhận ra là khi bấm vào tin báo, cô gần như nín thở.

"Tống Giang" hào phóng like bạn.

"Tống Giang" thích thú like bạn.

"Tống Giang" nhiệt tình like bạn.

…

…

Cậu cho cô 26 cái like.

Nhiêu đó đã là tất cả bài đăng của Thịnh Hạ từ khi dùng QQ.

Gần như toàn những bài self help tẩy não, đặc biệt thời cấp một với cấp hai, các bài hoặc từ ngữ hoa mỹ hoặc tỏa ra cái sự dở hơi rõ rệt của tuổi nổi loạn, không có chiều sâu mà chỉ giả tạo bề ngoài, không bệnh tự… rên.

“Cuộc sống vốn là ngột ngạt, phải chạy nhanh mới có gió.”

“Đi xua đuổi gió tuyết thôi, màu xuân sắp tới rồi.”

“Bình an vui vẻ, việc được như ý.”

“Nếu cậu khỏe mạnh, đó là ngày nắng.”

…

Toàn những câu làm mưa làm gió một thời, nhưng giờ nhìn lại chỉ thấy là “tuổi thơ dữ dội”!

Còn có mấy bài là thơ ca share lại.

Ôi!

Tường cá nhân của cô không nhiều người ghé thăm, đa số xem những bài viết này đều cảm thấy tẻ nhạt mà rời đi.

Rốt cuộc cậu đang làm gì thế!

Trời ơi, lịch sử đen!

Công khai tử hình!

Giết cô đi!

Thịnh Hạ định cài đặt chế độ riêng tư nhưng tay chân cứ cuống cả lên, càng nóng ruột càng không tìm được chỗ cài.

Cô tưởng thế là đã xong, nhưng trên màn hình chính lại nhảy ra thông báo: “Có 8 tin mới…”

Thịnh Hạ ngửa mặt thét dài.

Mở ra với vẻ cam chịu.

“Tống Giang” bình luận vào bài viết của bạn.

“Tống Giang” bình luận vào bài viết của bạn.

“Tống Giang” bình luận vào bài viết của bạn.

…

…

Lần này không cần đoán cô cũng biết là không thể chỉ có 8 tin. Cậu đang tiếp tục bình luận.

Cậu cảm thấy bấm like vẫn chưa đủ trào phúng hay gì? Còn định bình luận hết các bài ư? Có cần đùa dai thế không, cậu rảnh rỗi lắm hả!

Nội dung bình luận của cậu còn vớ vẩn hơn những bài không bệnh tự rên của cô nhiều lắm.

“Cuộc sống vốn là ngột ngạt, phải chạy nhanh mới có gió.”

— “Mình váng đầu.”

“Đi xua đuổi gió tuyết thôi, màu xuân sắp tới rồi.”

— “Thích mùa xuân à? Nam Lý không có mùa xuân, cảm ơn.”

“Bình an vui vẻ, việc được như ý.”

— “Cậu cũng vui vẻ tới trường, về nhà lành lặn.”

“Nếu cậu khỏe mạnh, đó là ngày nắng.”

— “Rồi cậu không coi lôi công điện mẫu ra gì đúng không?”

…

…

Đang suy nghĩ bỗng tay run lên, cô bấm vào avatar của cậu. Màn hình thay đổi, thành giao diện trang cá nhân của cậu.

Thịnh Hạ hóa đá toàn thân. Việc này sẽ được ghi lại trong thông báo của cậu. Toi thật rồi, muốn vờ như không thấy cũng không được nữa rồi.

Thịnh Hạ r3n rỉ đau đớn, ném điện thoại, vớ con gấu bông, đầu vùi cả vào gấu.

“A a a a a a!”

Tại sao? Người xui xẻo sao cứ phải họa vô đơn chí như thế!

Cuối cùng vẫn phải đối mặt. Cô lại mò lấy cái điện thoại. Rốt cũng lỡ bấm vào rồi, không xem thì uổng.

Nhưng –

Trang cá nhân của cậu còn chán hơn cả của cô, từ trên xuống dưới không một bài đăng nào. Cô có lý do để hoài nghi cậu đã kịp thời thủ tiêu chúng, vì ai mà chẳng có lịch sử đen?

Nhưng ảnh thì vẫn có, tất cả là ảnh màn hình trong game, cô xem cũng không hiểu nên lại đành thoát ra.

Gần như ngay khi thoát ra, “Tống Giang” nhắn tin tới: “Rình trộm?”

Cậu dùng từ cái kiểu quái gì vậy!

Cho dù có rình trộm thì cũng là cậu rình trước, sao có thể vừa ăn cắp vừa la làng như thế?

Trong lúc nguy nan, Thịnh Hạ bỗng nhớ tới một việc quan trọng. Có lẽ nó có thể cứu vãn tình thế khó xử lúc này.

Cô gửi cho cậu một bao lì xì, sau đó gõ chữ: “Phí trà nước chiều nay…”

Mới gõ xong chưa kịp gửi đi, cậu đã nhắn tin tới trước.

Tống Giang: “Cái gì đây, nhuận bút ban nãy mình bình phẩm tác phẩm lớn của cậu?”

Thịnh Hạ: …

Bực mình quá a a a a a a a!

Chương 40

Lại đến thứ Hai, Trương Chú chuyển tới tổ bốn ở dãy ngoài cùng bên trái, Thịnh Hạ ngồi dãy bàn đơn sát cửa sổ phía bên phải.

Cô vô cùng biết ơn kiểu sắp xếp chỗ ngồi "đặc sắc" này của trung học phụ thuộc.

Đúng như Tân Tiểu Hòa đã nói hồi mới khai giảng – sau khi cho đằng ấy trải qua một thời gian có bạn cùng bàn, thì phải học cách độc lập từ đó bắt mình tỉnh táo lại.

Học cách độc lập.

Bắt mình tỉnh táo.

Dù rằng cơm trưa cơm tối vẫn ăn cùng nhau, nên chung quy là không thể độc lập hoàn toàn.

Khả năng thật sự tỉnh táo cũng không lớn.

Nhưng đã đủ để cô tương đối quen với việc tự chống gậy xuống tầng, về cơ bản đã không cần Trương Chú giúp.

May thay cuộc sống cuối cấp không có quá nhiều thời gian để nghĩ những chuyện được chăng hay chớ như vậy. Giờ đã có phương hướng, Thịnh Hạ cảm thấy mình tràn trề sức lực, gặp câu hỏi nào cũng hào hứng dốc sức, gặp câu phức tạp thì luôn nung nấu khát vọng tinh giản tối đa.

Đến cuối cùng thậm chí cô không buồn xem xếp hạng thực sự của mình trong lần thi tháng thứ hai này.

Không quan trọng nữa.

Đối với cô, hiện tại là một điểm khởi đầu mới.

Gãy xương gây cho cô không ít bất tiện trong sinh hoạt, đồng thời cũng khiến cô nhạy cảm hơn trước sự trôi đi của thời gian. Bởi vì mỗi một ngày, mỗi một buổi, mỗi một giờ đều là một cột mốc cực kì quan trọng.

Chỗ ngồi lần lượt đảo vòng, cuốn lịch đếm ngược trên bục giảng lần lượt lật trang, cuối cùng con số "2" ở hàng trăm đã trở thành số "1".

Còn cách hôm thi đại học 180 ngày.

Chẵn sáu tháng, tròn nửa năm.

Ở giai đoạn then chốt này, khối 12 mở họp phụ huynh.

Trung học phụ thuộc là ngôi trường cực kì không thích, không ủng hộ việc họp phụ huynh. Nhà trường không mong phụ huynh can thiệp quá nhiều vào hoạt động dạy học, mà âu thành tích của trường cũng rành rành ra đó, nên không có phụ huynh nào nói gì.

Vương Liên Hoa đã hỏi mấy lần rằng, "Lớp mấy đứa không họp phụ huynh à?"

Giờ thì họp thật rồi.

Dù gì cũng đã lên 12, mỗi học kì họp một lần vẫn là việc cần thiết.

Vương Duy chọn chủ đề cho buổi họp: “Thống nhất tư tưởng, toàn lực tiến tới”.

Vì chủ đề này mà còn viết cả bản thảo diễn thuyết trước phụ huynh.

Nguyên là thầy định giấu thật kĩ, ngờ đâu bị Phó Tiệp cười đùa khui ra trong giờ học.

Phó Tiệp nói xong vờ vĩnh bịt miệng, “Ôi, làm lộ bí mật của thầy Vương rồi!”

Cả lớp cười ầm.

Quan hệ phải tốt lắm mới dám làm vậy.

“Giáo viên ở trung học phụ thuộc ai cũng rất thú vị.” Thịnh Hạ giới thiệu với Vương Liên Hoa như này, “Rất khác với Nhị Trung.”

Vì vậy, những trò tặng quà sau lưng trước kia thì thôi cứ miễn đi.

Vương Liên Hoa nhướng mày, thản nhiên bình phẩm: “Còn trẻ tuổi.”

Thịnh Hạ chọn cách im lặng.

Buổi họp phụ huynh diễn ra vào tiết học cuối cùng của chiều thứ Bảy. Tuần này Thịnh Hạ ngồi cùng bàn với Trương Chú, chỗ ngồi ở vị trí rất dễ thấy, ngay bàn đầu tổ ba, dưới con mắt thầy cô.

Buổi chiều, vừa tới lớp Trương Chú đã thấy cô bạn cứ thơ thẩn treo ngược cành cây.

“Trời còn chưa tối mà sao đã bắt đầu mộng du rồi?” Cậu quơ quơ trước mặt cô.

Thịnh Hạ chớp chớp mắt, nhìn cậu lom lom.

Ánh mắt ấy –

Bây giờ Trương Chú đã có thể nhận rõ những khác biệt tinh vi từ đôi mắt chất đầy cảm xúc của cô: Vui vẻ, than trách, có việc muốn nhờ.

Bây giờ thì là cái phía sau, trong hoang mang lo nghĩ có lẫn vẻ nài xin.

Trương Chú đang đứng, nhìn xuống cô từ trên cao. Va vào đôi mắt tội nghiệp ấy, cậu ngồi xuống đặt mắt ngang với mắt cô, “Nói đi, chuyện gì?”

“Mình có thể, để một số đồ qua bên chỗ cậu không?” Cô bạn mở lời.

Trương Chú cau mày, chuyện này cũng cần hỏi?

Cô chẳng đã bày ra tùy thích đấy còn gì? Đã khi nào hỏi ý cậu chưa?

Nhưng đa số thời điểm cô cũng không cố ý. Đồ linh tinh của cô có rất nhiều, cứ chạy lạc khắp nơi.

Trương Chú cau mày, “Thái độ cậu vậy là, muốn để cái gì sang chỗ mình?”

Cô bạn lảng mắt đi như tránh, “Chỉ một số đồ dùng học tập của mình thôi.”

Trương Chú linh tính thấy điều khác lạ, tuy vậy vẫn gật đầu,

“Nếu chiếm chỗ nhiều thì phải nộp tiền thuê.”

“Mình mời cậu ăn kẹo.” Thịnh Hạ đồng ý, cho cậu một viên sô cô la.

Trương Chú: …

Sau đó, cậu im lặng nhìn cô bận rộn.

Đầu tiên là cất túi bút màu đen của cậu vào ngăn bàn, đặt túi bút màu xanh cốm của cô lên.

Cậu lấy làm lạ. Rõ ràng cô đã có ống bút rồi, còn dùng túi bút chi nữa?

Tiếp đó, cô cất hai quyển sổ bìa da nâu của cậu vào ngăn bàn, thay vào đó là quyển sổ họa tiết khăn trải bàn rực rỡ nhiều màu của cô nhét vào ngoài cùng giá chặn sách.

Sau đó nữa, cô lấy một tập nhãn dán ra, hỏi: “Mình dán lên giá chặn sách của cậu được không? Giấy này không có keo, dùng xong gỡ ra sẽ không để lại dấu.”

Trông mặt cô rất nghiêm túc, Trương Chú không hiểu nhưng vẫn hiền lành gật đầu.

Cô chọn đi chọn lại, chọn được mấy nhãn dán dán lên giá chặn sách ở gần mình. Nhãn in họa tiết hoa cỏ, nơ bướm, dâu tây, bánh gato, hoa nhí…

Đôi mày Trương Chú sắp dính cả vào nhau – cái gì thế này? Xấu bỏ xừ ra.

Cuối cùng, cô nhìn bàn học của cậu trầm tư giây lát, bỗng vỗ đầu như bừng tỉnh, lẩm bẩm: “Cả cốc nước nữa!”

Trương Chú: …?

Trông cô như là định đi lấy cốc nước của cậu. Cốc nước của cậu đặt ở góc trên bên phải bàn.

Cô không đứng thẳng được, chỉ vừa ngồi vừa rướn tới với cái cốc, người như sắp đè hẳn lên người cậu.

Trương Chú dựa về sau một cách thật kín đáo, hai tay hơi giơ lên nhường không gian cho cô.

Một mùi hương ấm nhẹ len vào khoang mũi, Trương Chú gượng gạo quay đầu đi, yết hầu trượt lên xuống.

Có lẽ vì với quá mà khi lấy được cốc nước của cậu cô bị hẫng chân, người lệch đi chừng sắp ngã vào đầu gối cậu.

Khuỷu tay được một bàn tay khỏe khoắn đỡ lấy, tim cô đập hẫng một nhịp –

Vẫn may, chưa ngã.

Cũng lúc đó một luồng hơi nóng thổi qua vành tai, cô nghe Trương Chú khẽ cười, nói nhỏ: “Sao cậu dễ thương thế nhỉ?”

Nhịp tim mới trở lại bình thường của Thịnh Hạ thêm một lần loạn nhịp.

Trong đôi mắt Trương Chú có vẻ cam chịu. Nếu đến giờ này mà cậu còn không biết cô muốn làm gì, thì thật uổng là bạn cùng bàn với cô bấy lâu nay.

Sau một hồi “cải tạo” của cô, bây giờ nhìn chỗ cậu ngồi đã không khác gì chỗ của con gái.

Lát nữa là họp phụ huynh, cô sợ mẹ biết bạn cùng bàn là con

trai?

Trương Chú cười không thành tiếng, sao lại có người suy nghĩ giản đơn như thế?

Chỉ cần mẹ cô nói chuyện với chị cậu vài câu thôi, thì chẳng vỡ lở hết?

Thịnh Hạ luống cuống ngồi thẳng lại, vành tai mới bị cậu rỉ vào thấp thoáng đỏ lên.

Dạo này cậu cứ ăn nói linh tinh, cô đã hơi hơi miễn dịch rồi.

Không phải lòng không dao động, mà là tự động lọc sạch ném vào lò tái chế, không nghe không hỏi.

Từ trận đại chiến tường QQ tối qua cô đã hiểu ra – bây giờ bộ xử lý của cô chưa đủ, chỉ có thể giải quyết những vấn đề liên quan tới việc học trước.

Còn bây giờ, tay cô còn cầm cốc nước của cậu, không biết nên làm gì với nó vì ngăn bàn đã không thể nhét được thêm.

“Cốc nước của cậu, lát nữa bỏ vào cặp mang đi được không?” Cuối cùng cô vẫn hỏi.

Để nhường chỗ cho buổi họp phụ huynh, nhà trường cho khối 12 tan học chiều sớm.

Tuy thế vì còn giờ tự học tối, không thể theo phụ huynh về nhà nên các bạn cũng không cần đợi bố mẹ. Nhiều bạn đã hẹn trước, nhân khoảng thời gian rảnh rỗi quý báu này ra ngoài thư giãn thả lỏng.

Ví dụ phòng kí túc của Tân Tiểu Hòa và phòng của Dương Lâm Vũ đã hẹn đi chơi bài.

Ví dụ bọn Trương Chú và Hàn Tiếu đã hẹn đi đánh bóng.

Lúc đánh bóng đôi khi cậu không mang cặp theo mà cứ vứt ở sau ghế.

Nhưng thế thì không được. Cặp cậu nhìn là thấy rõ kiểu con trai, buộc phải mang đi.

Trương Chú mím môi cố nhịn, sâu trong đôi mắt lấp lánh nụ cười, gật đầu nói, “Được.”

Trừ “được” ra thì còn có thể nói gì nữa?

Thịnh Hạ rất hài lòng: “Cảm ơn cậu.”

Trương Chú: “Chuyện nhỏ.”

4 giờ chiều, khối 12 tan học, phụ huynh lục tục tới lớp.

“Chú, đi thôi!”

Bọn Hàn Tiếu đứng đầy ở cửa chờ Trương Chú. Ngô Bằng Trình thấy Thịnh Hạ nhìn sang, giơ tay chào: “Hi, mĩ nữ!”

Thịnh Hạ: …

Chu Ứng Tường mới lần đầu nhìn tận mặt Thịnh Hạ, mặt đần ra thì thào: “Nữ thần của anh Chú đây à?”

Bây giờ Thịnh Hạ ngồi bàn đầu, vị trí rất gần cửa, nghe mồn một từng chữ. Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại địa chỉ duonglam. design. blog và nick wattp3d namonade của người dịch. Nếu đọc ở nơi khác, tức bạn đã truy cập vào trang đăng lại trái phép.

Cậu ta tưởng mình nhỏ tiếng lắm ư?

Trương Chú vứt cốc nước vào trong cặp, liếc sườn mặt điềm tĩnh của cô bạn, hỏi: “Có cần kiểm tra lại lần nữa không?”

Nhỡ để lạc thứ gì có mùi giống đực của cậu lại thì khổ.

Nghĩ tới đây Trương Chú bất giác cười, chính bản thân cũng không nhận ra nụ cười này hân hoan phơi phới cỡ nào.

Thịnh Hạ ngẩng lên, mắt cũng quét thêm lần nữa thật, kiểm tra hoàn tất, “Hết rồi.”

“Thế mình đi được rồi?”

“Ừm.”

“Ôi chao ôi!”

“Chịu thật, đi đánh bóng mà cũng phải báo cáo cơ đấy!”

“Sẽ về nhanh thôi mĩ nữ à, đến tối là trả anh Chú cho cậu.”

“Ghê gớm thật, thảo nào họ Hầu gầy rộc đi, ngày ngày nhìn người ta sến súa cũng đủ no rồi, làm gì còn khẩu vị ăn uống nữa chứ!”

“Bóng đèn khổng lồ tận mét 95, sáng quá cơ anh Hầu nhỉ?”

Hầu Tuấn Kỳ: “Cút! Buồn á.”

“Hahahahahaha!”

Mấy cậu này, lần nào gặp cũng như thế, bực thật! Không muốn để ý tới mấy cậu, Thịnh Hạ cúi đầu tìm cuốn vở từ vựng.

Trương Chú đảo mắt qua, mấy cậu chàng mới chịu thôi.

Cả hội kéo nhau rời khỏi tòa dạy học.

Bấy giờ Thịnh Hạ mới ngẩng lên.

Một hội bạn thật nổi bật.

Một hội bạn ồn phải biết.

Tiếng chí chóe của thiếu niên mỗi lúc một trôi xa.

Hàn Tiếu đang kêu ca: “Hôm nay bị bố đánh chắc rồi. Lần thi tháng trước thành tích của mình gớm không nhìn nổi, Chú, hay kèm mình ít hôm?”

Trương Chú cười: “Chấp nhận đi, cậu phải cho phép thế giới này có sự tồn tại của người bình thường…”

Hàn Tiếu: …

Cả hội: “Ahahahahahahaha!”

Hử?

Không phải cậu nói là phải tin chắc lần sau mình có thể làm được ư?

Rất nhiều lời cậu nói, phải chẳng chỉ là thuận miệng bịa ra, nhưng cô thì vẫn tôn thờ như chuẩn mực.

Thịnh Hạ lắc đầu.

Chân cô đi lại bất tiện nên chẳng muốn đi đâu, chỉ ngồi dưới cầu thang hướng ra lối đi, cầm vở từ vựng ngồi học.

Người cũng không đi ăn uống vui chơi giống vậy còn có Lư Hựu

Trạch.

Cả hai đụng mặt dưới lối đi có mái che, nhìn nhau nở nụ cười.

“Đang học từ vựng à?” Lư Hựu Trạch ngồi xuống cạnh cô, hỏi.

“Ừ.” Thịnh Hạ thấy cậu đang cầm giáo trình TOEFL, ngạc nhiên, “Giờ cậu đã chuẩn bị thi TOEFL rồi?”

Lư Hựu Trạch: “Ừ, định đi du học.”

Thịnh Hạ: “Bỏ thi đại học luôn à?”

Lư Hựu Trạch gật gật, “Ừ, thành tích của mình ở trong nước cũng không khả quan.”

Thịnh Hạ im lặng. Thành tích của cậu chắc chắn có thể vào trường 211, mà đặt mục tiêu vào trường 985 cũng phải có hi vọng chứ?

Thành tích như cậu mà còn không khả quan, thì chẳng phải như cô là nên bỏ cuộc luôn cho rồi?

Nhưng với điều kiện như nhà cậu, rất nhiều người lên cấp ba đã ra nước ngoài, còn có người du học từ bé.

Thịnh Hạ hỏi chuyện: “Nếu có dự định này, thế sao lúc đầu không học lớp quốc tế?”

Lư Hựu Trạch: “Lúc mới vào cấp 3 không định đi. Khi ấy ông nội mình mới mất, trong nhà nhiều việc phải lo.”

Ờm… bí mật hào môn.

Chủ đề dần đi hơn mức xã giao. Thịnh Hạ vô thức lảng tránh, chuyển chủ đề: “Vậy cậu định du học nước nào?”

“Đi Mỹ.”

“Giỏi quá.”

“Hầy,” Lư Hựu Trạch có vẻ tự giễu, “Hèn nhát né tránh hiện thực thôi.”

Thịnh Hạ: …

Cô có thể nhận ra là học kì này phong độ của Lư Hựu Trạch dần đi xuống, trông có vẻ chán nản hoàn toàn khác với lúc mới nhập học. Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại địa chỉ duonglam. design. blog và nick wattp3d namonade của người dịch. Nếu đọc ở nơi khác, tức bạn đã truy cập vào trang đăng lại trái phép.

“Không đâu, trường học tốt ở Mỹ cũng khó thi đậu lắm mà, chỉ là con đường cậu lựa chọn khác mọi người thôi. Dù sao tất cả cũng vì để trở thành một bản thân tốt hơn, đúng không?” Thịnh Hạ nói vậy.

Lư Hựu Trạch mím môi không biết đang nghĩ gì. Nhưng cậu vẫn gật đầu: “Ừm.”

Lúc này từ lớp học vọng ra tiếng vỗ tay, nghe thì là đại diện phụ huynh lên phát biểu.

“Chào các anh chị, tôi là người nhà Lư Hựu Trạch.”

Bố của Lư Hựu Trạch ư?

Thân phận chủ tịch tập đoàn Quân Lan, làm đại diện phụ huynh đã là quá đủ. Dù vậy Thịnh Hạ vẫn rất ngạc nhiên. Kiểu người bận rộn trăm công nghìn việc như bố cậu mà cũng tới tham dự buổi họp phụ huynh? Hơn nữa nghe giọng còn có vẻ khá trẻ tuổi.

“Đó là chú út của mình. Trước giờ bố mình chưa từng tới họp phụ huynh cho mình.” Có lẽ nhận ra mối nghi hoặc của Thịnh Hạ, Lư Hựu Trạch bỗng nhiên lên tiếng.

Thịnh Hạ ngẩng lên, nhìn thấy vẻ cô đơn sâu trong mắt cậu.

Cô an ủi: “Bố mình cũng chưa tới họp bao giờ…”

Đưa mắt nhìn nhau, Lư Hựu Trạch cười: “Lúc trước chú mình cũng chưa dự bao giờ. Chú ấy tới không phải vì mình đâu.”

Không phải vì cậu, thế thì là vì ai?

Thịnh Hạ không biết nên nói tiếp thế nào, chỉ im lặng tiếp tục học thuộc từ vựng.

Buổi họp phụ huynh diễn ra gần một giờ đồng hồ mới kết thúc. Chuông điện thoại của Thịnh Hạ reo lên, Vương Liên Hoa nói cần trao đổi ít câu với giáo viên các môn, bảo Thịnh Hạ chờ thêm lúc nữa.

Thịnh Hạ đã đoán trước được nên không ngạc nhiên.

Không lâu sau, các phụ huynh ra về, khu dạy học trở về tĩnh lặng. Thịnh Hạ ngồi im như núi, tiếp tục học từ vựng.

Lạ là Lư Hựu Trạch cũng không có động thái gì. Thịnh Hạ chỉ nghĩ chắc chú cậu cũng đang trao đổi với các thầy cô chứ không nghĩ nhiều.

Chốc sau, cô nghe một giọng nói quen tai.

“Chờ mấy đứa thi đại học xong rồi bàn tiếp.” Là một giọng nữ, chỉ nghe thôi đã có thể mường tượng ra một bóng dáng xinh đẹp và hơi xa cách.

Là Trương Tô Cẩn.

“Thế kết thúc học kì này nhé, ăn tết rồi gặp mặt. Mấy đứa cũng là bạn học, gặp thì có sao.” Là một giọng nam, nghe rất có sức hút.

Là giọng nói mới phát biểu ban nãy.

Bất giác Thịnh Hạ quay sang nhìn Lư Hựu Trạch, thấy cậu đang cười không thành tiếng.

Rất khó để định nghĩa đó là nụ cười thế nào. Nhưng tóm gọn là không phải kiểu cười hạnh phúc.

Chị của Trương Chú và chú của Lư Hựu Trạch?

Hai người họ đang nói chuyện bên cạnh lối đi, vì có cầu thang che nên không nhìn thấy hai cô cậu bên này.

Tất nhiên Thịnh Hạ cũng không nhìn thấy họ.

Nhưng cuộc đối thoại thì có thể nghe rõ từng chữ.

Trông Lư Hựu Trạch có vẻ đã biết chuyện từ trước, hơn nữa còn vì vậy mà phiền lòng.

Chợt Thịnh Hạ nghĩ: Trương Chú thì sao, cậu có biết không?

Phía bên kia, lời Trương Tô Cẩn đã cho Thịnh Hạ đáp án.

“Vậy cũng không cần phải gặp ngay lúc này, chờ thi đại học xong đã. Thằng Chú còn chưa biết, em cần thời gian.”

Giọng nam thở dài, “Nó chẳng mong em sớm xong chuyện chung thân đại sư quá ấy chứ?”

“Ngày mai gặp rồi nói tiếp, đừng nói ở đây.”

“Lần nào nói chuyện này em cũng tránh, có gì đâu mà không thể cho người ta biết, mà nói chuyện thôi cũng không được? Rốt thì anh có chỗ nào khiến em mất mặt?”

“Em không có ý đó. Em đi trước. Tới giờ quán mở bán rồi, em phải về đây.”

Trương Tô Cẩn đi rồi, chú của Lư Hựu Trạch cũng đi sát theo sau.

Khi họ đi ra từ lối mái che, từ chỗ Thịnh Hạ có thể nhìn tới bóng lưng hai người.

Chú của Lư Hựu Trạch vai rộng lưng cao, mặc bộ đồ tây khiêm tốn nhưng không xuề xòa, nhìn người rất phong độ.

Bóng lưng rất đỗi xứng đôi.

Tuy vậy…

Lúc trước hình như Trương Chú có nói là chị cậu bắt đầu nuôi cậu từ khi lớn bằng cô, vậy tức khi đó 17 tuổi, bây giờ sẽ vào khoảng 34, 35?

Nhưng chú của Lư Hựu Trạch thì –

Tóc nâu, ăn mặc rất kiểu trai Hàn, nhìn không giống nam giới tầm 30, 40 tuổi.

Chậc, phi công trẻ?

Thịnh Hạ giật mình vì suy nghĩ của bản thân, vội cúi thấp đầu. Sao lại đi xét đoán chuyện nhà người khác thế chứ, không nên

chút nào.

“Mình về trước đây.” Lư Hựu Trạch nói, “Chú không nhớ còn đứa cháu này, nhưng cháu thì vẫn phải nhớ chú. Mình đi tìm chú út, cậu thì sao, muốn đi ăn cơm không?”

Thịnh Hạ nói: “Mình ở đây chờ mẹ.”

“Thế mình đi trước.”

“Ừ.”

Tác giả có lời:

Anh Chú cưng bạn gái online tiêu chuẩn kép:

Hàn Tiếu: Kèm mình ít hôm.

Trương Chú: Cậu phải cho phép thế giới này có sự tồn tại của người bình thường.

Thịnh Hạ: Mình phải làm thế nào?

Trương Chú: Lần sau nhất định sẽ được!

Hạ Hạ cư-tê online tiêu chuẩn kép:

Anh Chú: Bố mình mất rồi.

Thịnh Hạ: Huhuhu đau lòng quá.

Lư Hựu Trạch: Ông mình chết rồi.

Thịnh Hạ: Bí mật hào môn thôi đừng nghe thì hơn.

Chương 41

Vào đông ngày ngắn đêm dài, phải đến khi trời đã tối hẳn, Vương Liên Hoa mới trao đổi xong.

Thịnh Hạ nghe mẹ và Lại Ý Lâm vừa xuống tầng vừa trò chuyện.

Hồi còn học ở Nhị Trung cũng thế, cứ họp phụ huynh là khi nào Vương Liên Hoa cũng ra về cuối cùng. Nhưng ở Nhị Trung cô là học sinh đứng tốp, lại có nhiều giáo viên biết quan hệ của bố nên cũng nể mặt, đều khá quan tâm thân thiết.

Bây giờ…

Ôi…

Cô đã tưởng tượng được mấy thầy cô giáo trẻ tuổi sẽ bất lực với mẹ mình thế nào.

Cô đi ra từ dưới chân cầu thang, Lại Ý Lâm khen bảo: "Thịnh Hạ đúng là đứa học rất cố gắng. Chị xem, các bạn đi chơi hết rồi mà em ấy còn ngồi học từ vựng."

Vương Liên Hoa thở dài, "Ầy, cần cù bù thông minh thôi, thành tích không đủ thì phải cố gắng hơn các bạn."

"Không sao, lần này trung bình điểm toán của cả khối khá thấp, mà cũng mới lần đầu kiểm tra kiến thức toàn diện như vậy. Lúc trước em Thịnh Hạ có hơi yếu nền tảng một số kiến thức, điểm

vậy là bình thường, còn kịp.”

“À, à, vậy thì tốt, các thầy cô vất vả rồi.”

“Việc tôi nên làm thôi, chúng tôi đều rất quý em Thịnh Hạ.”

“…”

Khách sáo thêm một lúc, Thịnh Hạ có thể đoán được ban nãy ở trong văn phòng lời này đã lặp lại không biết bao nhiêu lần.

Nhưng lời cô Lại nói hệt như lời Trương Chú.

Phân tích của cậu cũng thật chính xác.

Cuối cùng tạm biệt, Vương Liên Hoa dẫn Thịnh Hạ đi ăn ở Bào Công Quán, chỉ gọi một món súp gà bong bóng cá đã hết khối thời gian.

Vương Liên Hoa hỏi: “Con ngồi cùng bàn với em gái bà chủ quán mình đặt cơm trưa à?”

Thịnh Hạ sửng sốt.

Vương Liên Hoa đi họp phụ huynh chỉ tập trung họp chứ không để tâm chuyện khác, không hề trò chuyện với ai ư?

Em gái…

Chỉ có vậy?

Rõ ràng là bề ngoài giả tạo do chính mình dựng lên, nhưng giờ vẫn cảm thấy xấu hổ không dám đối mặt.

“Dạ.”

“Vậy bạn nữ ở bệnh viện lần trước không phải ngồi cùng bàn à?”

“Bạn ấy cũng cùng bàn, lớp đổi chỗ luân phiên.” Thịnh Hạ kể lại một lượt quy tắc đổi chỗ lạ lùng này.

“Thế thì trùng hợp thật.” Vương Liên Hoa cảm thán, “Lúc trước con bảo bà chủ quán cơm cũng hay để ý giúp đỡ, có thời gian mẹ mua ít quà sang thăm.”

“Không cần không cần không cần đâu ạ.” Thịnh Hạ từ chối lia lịa.

Vương Liên Hoa lấy làm lạ, “Sao vậy?”

“Con mang đi là được rồi, việc làm ăn của quán bận lắm.”

“Cũng được,” Vương Liên Hoa chợt hỏi, “Em gái bà chủ học hành thế nào?”

Thịnh Hạ đã sắp không thể nhìn thẳng vào xưng hô “em gái” này nữa.

Trong trí lại chớp lên hình ảnh trái cổ thiếu niên cộm lên sắc như hung khí, to hơn trứng chim…

Ặc…

“Học giỏi hơn con.” Thịnh Hạ nói.

Vương Liên Hoa gật đầu hài lòng: “Vậy thì cố học bạn. Thầy Vương còn nhắc là hạng nhất lớp mấy đứa vẫn giữ hạng nhất của khối, điểm số bỏ xa các xếp hạng dưới. Lúc trước con bảo đang học vở chữa lỗi sai của bạn, giờ học tới đâu rồi?”

Thịnh Hạ: “Đang làm theo cách của cậu ấy rồi, đúng là rất tốt.”

“Nhìn nhiều học nhiều, đổi môi trường bạn học đúng là khác hẳn.”

“Dạ.” Thịnh Hạ thở phào, xem ra mẫu thân đại nhân khá hài lòng với buổi họp phụ huynh ngày hôm nay.

–

Thịnh Hạ vội về lớp kịp giờ tự học tối, khi về lớp thì Trương Chú đã ngồi sẵn rồi, bên cạnh vẫn có cả một hội vây quanh như thường lệ. Độ này giải NBA đang hồi gay cấn, bọn con trai thi thoảng lại tụm vào bàn tán hăng say, Hầu Tuấn Kỳ còn hay thức đêm xem bóng, hôm sau lên lớp ngủ cả ngày.

Trương Chú cũng tận dụng mọi lúc, cứ giữa giờ, ăn cơm là lại mở điện thoại ra xem.

Nhưng chuyện các cậu kháo nhau lúc ban ngày lại không phải bóng biếc.

Cũng có thể vì đã bàn xong hết rồi, nên bây giờ đang trêu ghẹo… bàn Trương Chú.

“Ẻo lả quá đi mất!”

“Túi bút này mà còn chịu được, rồi cái gì dán trên chặn sách kia?”

“Chú, cái này là Thịnh Hạ làm à?”

Dương Lâm Vũ đã chứng kiến hết sự việc chiều nay lên tiếng: “Cậu đúng là thông minh kiệt xuất.”

“Đẹp thế mà, cậu có mù không?” Nghe giọng Trương Chú rất thách thức, “Không đẹp à?”

Cả hội dối lòng hùa theo, lời nói không hề giống điều đang nghĩ: "Đẹp, đẹp, đẹp quá ấy chứ, cậu nói đẹp thì chắc chắn là đẹp!"

"Cậu hiểu cái gì, đấy gọi là yêu ai yêu cả đường đi."

Yêu ai yêu cả đường đi…

Dùng từ kiểu gì quá quắt thế?

Như có thứ gì gõ mạnh vào cõi lòng Thịnh Hạ.

Bây giờ cô quay đầu đi ra có được không?

Tiếng chuông vang lên, cả hội như bầy chim vỡ tổ, mới quay lưng đã nhìn thấy dáng người mảnh khảnh sau cánh cửa.

Ai nấy quay về chỗ mình, cái nhìn ánh lên sự thích thú.

Thịnh Hạ cúi thấp đầu, chống gậy lò dò đi về chỗ.

"Mình xé ra hộ cậu nhé?" Thịnh Hạ chỉ nhãn dán trên chặn sách.

Trương Chú không đồng tình lắm: "Xé ra rồi còn tái sử dụng được không?"

Thịnh Hạ lắc đầu.

"Vậy xé làm gì? Qua cầu rút ván à?"

"…"

Chẳng biết cậu thấy nó đẹp thật hay vì nể tình cô nữa. Con người cậu hình như lúc nào cũng thế, ngoài mặt ăn nói chối tai, sau lưng kể cũng có mấy câu lời hay.

Hành động không theo lẽ thường.

Thịnh Hạ không bận tâm chuyện này nhiều, nhưng vẫn lấy vở ghi và túi bút của mình lại.

Xong việc thì bắt đầu học tập, cắm cúi làm việc mình, không nói thêm lời nào nữa.

Chốc sau, cảm thấy cậu trai bên cạnh sà gần, nhỏ giọng bảo: "Hôm nay mình phối hợp thế nào?"

Thịnh Hạ quay sang, mặt cậu gần như sắp chạm mặt cô. Cô ngửa vội ra sau, "Phối hợp cái gì?"

Trương Chú quan sát kĩ dáng vẻ như chim sợ cành cong của cô, "Mẹ cậu không nhận ra gì chứ?"

Tim Thịnh Hạ nhảy liên hồi, đột nhiên nhớ ra chuyện em gái gì gì đó…

"Không, không có."

"Yên tâm, mình đã báo hiệu cho chị mình rồi, đảm bảo không lộ." Cậu nói rất nhỏ, hơi thở phe phẩy vành tai cô, "Nhưng… bạn cùng bàn là nam thì có làm sao? Lúc trước ở Nhị Trung cậu bị mẹ bắt gặp yêu sớm à?"

Thịnh Hạ vội quay đi, lắc đầu nguầy nguậy: "Không có!"

"Không thật?"

"Không có!"

Một tiếng cười khẽ vang lên, cậu ngồi thẳng người lại, cuối cùng đã chịu cách xa khỏi cô.

Giáo viên đi vào lớp, theo lệ lướt một lượt khắp lớp học.

Cậu không nói gì nữa, nhịp tim như đánh trống của Thịnh Hạ cũng dần lắng lại.

–

Cuối tuần Đào Chi Chi tới Phỉ Thúy Lan Đình thăm Thịnh Hạ.

Kể từ khi Thịnh Hạ phải bó bột, cuộc hẹn ở nhà sách Nhất Phương của đôi bạn đành tạm ngưng. Đôi bạn thân ai nấy tất bật học hành, chỉ thi thoảng trao đổi mấy câu trên QQ.

Trùng hợp cuối tuần này Ngô Thu Tuyền cũng về, Vương Liên Hoa thì đã chở Ninh Ninh đi gặp bác sĩ tâm lý.

Trong nhà không có hổ, khỉ đột liền xưng vương, Ngô Thu Tuyền nằm kềnh trên sô pha xem gameshow truyền hình.

Thịnh Hạ và Đào Chi Chi nói chuyện câu được câu chăng.

Bàn chuyện học chuyện bạn bè, bàn cả về Trương Chú.

Thịnh Hạ đã kể cho Đào Chi Chi nguyên cớ chân mình ra thế này, bạn thân đã không thông cảm cho cô thì thôi, còn bảo đây là kịch bản phim thần tượng, đòi tới theo dõi tập tiếp.

“Tức là ngày nào cậu ta cũng cõng cậu lên xuống tầng ăn cơm? Rót nước cho cậu buộc dây giày cho cậu gọi là tới đuổi là đi?” Đào Chi Chi ngỡ ngàng.

Thịnh Hạ: “Không hẳn vậy, chỉ mấy ngày đầu bó bột thôi. Giờ mình có thể tự lên xuống tầng rồi.”

“Hừm, sai quá sai.” Đào Chi Chi lơ triệt để lời giải thích của Thịnh Hạ, “Chịu trách nhiệm không phải chịu trách nhiệm kiểu đấy. Cậu ta có bạn gái chưa?”

“Chắc là chưa…”

“Sao lại chắc là?”

Thịnh Hạ băn khoăn: “Chuyện của người ta, sao mình nói chắc được?”

“Xem tường QQ xem có manh mối gì không!” Đào Chi Chi bảo vậy.

Thịnh Hạ: “Tường QQ của cậu ấy trừ ảnh màn hình game ra thì chẳng có gì hết.”

“Cậu vào xem rồi?”

“Xem rồi.”

“Xem hết tất cả rồi?”

“Ờ…” Có thể nói vậy, tại lướt một cái là đã thấy hết.

“Cậu tiêu rồi!” Đào Chi Chi bỗng nhảy bật dậy, mặt ra vẻ nghiêm trọng, “Cậu thích cậu ta!”

Tim Thịnh Hạ đập hẫng một nhịp, “Cậu, cậu nói linh tinh gì vậy!”

“Nếu không thì sao cậu phải xem hết tường nhà cậu ta?”

Cô đâu có! Cô trượt tay thôi mà!

Nhưng mà… khoan đã!

“Xem hết tường nhà một người, thì là, thích người đó?” Thịnh Hạ cảm thấy câu này khó mà thốt khỏi miệng.

Đào Chi Chi đáp hùng hồn: “Chẳng lẽ lại không phải? Hay là cậu rảnh rỗi quá? Việc này đâu có giống thuận tay bấm vào, xem từ đầu đến cuối chắc chắn là vì muốn hiểu hơn về người đó, hiểu rõ quá khứ của người đó, hiểu rõ là trong quãng thời gian mình vắng mặt người đó đã sống như thế nào, hoặc cũng có thể chỉ do nhớ người ta thôi. Chẳng lẽ cậu không phải? Chỉ có…”

Tai Thịnh Hạ ù hết lên, những lời Đào Chi Chi nói sau đó dần không nghe rõ nữa.

Là thế ư? Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại địa chỉ duonglam. design. blog và nick wattp3d namonade của người dịch. Nếu đọc ở nơi khác, tức bạn đã truy cập vào trang đăng lại trái phép. Mọi sai sót trên bản đăng lại nếu có, người dịch không chịu trách nhiệm và không sửa đổi.

Cậu muốn, hiểu hơn về quá khứ của cô ư?

Hoặc là cậu, nhớ cô ư?

Cậu xem hết tường nhà cô từ đầu tới cuối, là vì thích cô ư?

Ý nghĩ này như đĩa bay chợt hạ xuống trái đất, xoay chuyển liên hồi, sau đó bỗng nhiên dừng lại, tạo ra sức ép cực lớn khiến Thịnh Hạ như hóa đá tại chỗ.

Đào Chi Chi tuôn một tràng dài không nghe cô đáp lại, hươ hươ tay, thấy Thịnh Hạ vẫn đờ đẫn thì kêu lên một cách khoa trương: “Cậu tiêu thật rồi, cậu rơi vào con sông tình ái rồi!”

Ngô Thu Tuyền nghe thế nhìn sang với vẻ tò mò.

Đào Chi Chi hỏi: “Ơ chương trình năm ngoái đây đúng không, sao giờ Tuyền mới xem?”

Ngô Thu Tuyền: “Xem anh ruột của em đó. Anh ấy sủi mất tăm, em chỉ còn cách làm khảo cổ, cầm kính lúp soi kĩ từng hint một.”

Đào Chi Chi: “Em lên web B tìm ít hàng cắt đi, đồ cũ cũng có thể cắt ra cả đống đồ mới!”

Ngô Thu Tuyền: “Em tìm rồi, cái gì xem được đã xem hết rồi, goods cần mua đã mua hết, tác giả cần follow cũng follow ưu tiên hết rồi, tác giả cũng không bột đố gột nên hồ, em kêu gào chờ được cho ăn huhuhuhu…”

“Thế tự sản xuất đi, em cũng biết vẽ còn gì?”

“Em không xứng, em không vẽ ra được linh hồn của anh ấy.”

“…”

Thịnh Hạ đã hoàn hồn, im lặng lắng tai nghe. Lại là một cuộc đối thoại mà chữ nào cô cũng hiểu, nhưng ghép lại nghe thì chẳng hiểu gì.

Đào Chi Chi vỗ vỗ Thịnh Hạ: “Mình thấy mấy anh đấy còn không đẹp trai bằng Trương Chú, cậu thấy sao?”

Mới dứt câu đã bị Ngô Thu Tuyền lườm cháy mặt, Đào Chi Chi vội sửa lời, “À không, trừ anh của Tuyền, những người khác đều không đẹp bằng Trương Chú!”

Thịnh Hạ cảm thấy bây giờ cô sắp không nghe nổi cái tên này nữa.

Tuy Ngô Thu Tuyền thề chết bảo vệ lý lẽ anh nhà đẹp nhất nhưng cũng vẫn tò mò, hỏi: “Chị Chi Chi, Trương Chú là ai vậy?”

“Một người…” Đào Chi Chi nhướng mày, khuỷu tay huých vào

Thịnh Hạ, “Hỏi chị em đi!”

Ngô Thu Tuyền ngồi phắt dậy, thích thú sấn tới sát mặt Thịnh Hạ, “Chị, ai vậy? Bạn trai chị hả?”

Thịnh Hạ mở mắt trừng trừng, trách: “Không được nói linh tinh!”

Ngô Thu Tuyền còn thích chí hơn, “Thế là ai vậy?”

Đào Chi Chi nhìn phản ứng của cô bạn thân – toàn thân cứng đờ, ánh mắt né tránh, nhìn đã biết ngay có điều bất thường!

Bèn úp mở nói rằng: “Là bạn cùng bàn của chị em, một tên con trai không có khuyết điểm, đẹp trai, học giỏi, hát hay, biết đàn guitar biết đánh trống, biết chơi bóng, chơi game cũng đỉnh, còn rất cao, biết vẽ tranh…”

Thịnh Hạ nhìn Đào Chi Chi ngạc nhiên: “Sao cậu biết cậu ấy biết vẽ?”

Còn chơi game giỏi, hát hay, guitar đánh trống gì gì đó nữa, sao đến bạn cùng bạn như cô cũng không biết?

Thịnh Hạ chỉ vì nghi hoặc nên mới vô thức bật thốt ra. Nhưng phản ứng của cô lại khiến Ngô Thu Tuyền dám khẳng định, rằng chị và cái anh Trương Chú gì kia có khuất tất!

Đào Chi Chi nói: “Đương nhiên là nghe nói rồi, cậu không biết giờ cậu ta nổi tiếng thế nào đâu.”

Thịnh Hạ: … Là cô kiến thức nông cạn. Ngày nào cậu cũng đi qua đi lại trước mắt, nhưng cô chẳng nhận ra cậu nổi tiếng đến vậy đấy.

“Có đến mức đấy không?” Thậm chí danh tiếng đã lan cả ra

ngoài trường? Thịnh Hạ thấy không tin lắm, chí ít là trước giờ cô chưa từng nghe những lời đồn về bất cứ nam sinh nào trường khác.

Đào Chi Chi cười: "Đương nhiên là vì cậu nên mình mới chú ý hơn bình thường rồi. Nhưng! Cũng phải có người thảo luận thì mình mới để ý thu thập thông tin được, hì hì!"

Hì hì cái gì vậy, có can hệ gì tới cô?

Thịnh Hạ không nói tiếp, nhưng Ngô Thu Tuyền thì rất hào hứng: "Thật hay giả vậy? Có ảnh không?"

Đào Chi Chi: "Có video, weibo của trung học phụ thuộc có đăng."

Ngô Thu Tuyền: "Mà đẹp trai thật ạ?"

Đào Chi Chi chỉ vào video: "Chắc phải, đẹp hơn khoảng tám mươi, à không, chín mươi phần trăm bọn con trai trong này!"

Ngô Thu Tuyền lấy ipad ra lên weibo, Đào Chi Chi dạn dày kinh nghiệm ngồi bên chỉ dẫn, "Em vào trang chính của trường tìm từ khóa nghi lễ, có tới mấy video cơ, cái viết câu lạc bộ âm nhạc ở trang đầu, đúng, tua đến khoảng ba phút…"

"Oa, lượt share này đối với người ngoài showbiz là đỉnh lắm luôn…"

Hai cái đầu chụm vào máy tính bảng, không để ý thấy Thịnh Hạ đang như đứng ngoài mọi chuyện cũng ngồi thẳng dậy, chống cánh tay rướn về trước.

Video đang phát.

Dưới ánh đèn sân khấu là ban nhạc xếp ngay ngắn, có mấy người điều chỉnh lại nhạc cụ, tay trống đánh một nhịp, tiết tấu

sôi động vang lên, giọng nam uể oải vọng tới –

“Chờ một ngày nắng như tự nhiên phải vậy, mình sẽ dẫn cậu ra bờ biển…”

Giọng ca chính, lạ thay không phải tay guitar mà là tay trống, là Trương Chú.

Cậu mặc chiếc áo phông đen giản dị, đôi vai nhún nhảy theo nhịp trống một cách thật tự nhiên và nhịp nhàng. Mirco đặt ngang cạnh dàn trống, cậu hơi nghiêng đầu, miệng vẫn hát nhưng không hề ảnh hưởng tới động tác đôi tay. Từ đầu tới cuối cậu không nhìn khán giả một cái nào, phong cách uể oải chây lười không giống đang biểu diễn.

Mà như chỉ đang hát vu vơ.

“Thực ra không cần lời nói sâu sắc, tranh thủ giờ còn ít ỏi thời gian…”

“Liệu có thể tập trung hơn nữa, xin cậu đừng xao nhãng ngẩn ngơ…”

Giọng cậu lúc này khác hoàn toàn với khi phát biểu, vẫn một âm sắc ấy, nhưng cách nhả chữ… Thịnh Hạ không tả rõ nổi, nhưng nó như móng mèo lơ đễnh cào qua làn da, âm cuối bỗng hất lên như móng vuốt hé lộ khiến người bị cào vừa tê vừa đau.

Điệp khúc kết thúc. Giữa chừng có một đoạn nhạc đệm nhanh và mạnh, đôi tay cậu cầm gậy giơ thật cao rồi đánh mạnh xuống, nhanh đến nỗi thấy được cả bóng chồng, đến mái tóc cũng lắc lư theo nhịp trống. Cậu một lòng đắm chìm trong tiết tấu, thỏa sức vui chơi, hoóc-môn tỏa ra ngùn ngụt.

Tiếng hoan hô hú hét dưới sân khấu vang lên liên hồi.

Ngoài màn hình, hai cô gái cũng hét lên “a a a a” không chịu thôi.

“Thời gian chúng ta khuấy đảo lòng nhau sao không gặp lại…”

Đoạn cao trào gần cuối là mấy âm cao gần như gào thét. Trương Chú ngửa cổ hát, đèn sân khấu dội từ đỉnh đầu soi thẳng mặt cậu, tô rõ đường nét sống mũi cao và sườn mặt gai góc.

Và cả, cái bóng từ yết hầu gồ lên mà có lẽ không ai để ý tới.

Thịnh Hạ vô thức lảng mắt đi.

“Chờ một ngày nắng như tự nhiên phải vậy, mình sẽ dẫn cậu ra bờ biển…”

Phần biểu diễn kết thúc, tiếng nhạc dừng bặt, nhưng micro của cậu thì vẫn chưa tắt. Tiếng thở dồn dập được thu cả vào míc, hòa vào tiếng cười đứt quãng giữa những nhịp thở cùng các bạn…

Nụ cười đó, là nụ cười Thịnh Hạ không thể quen thuộc hơn. Cậu thường cười những tiếng rất ngắn như thế, âm thanh thoát ra từ khoang mũi mang theo cả tiếng thở, lẫn trong đó là sự lơ đễnh bất cần.

Cô đã không chịu nổi rồi, mà cậu còn, thở…

“Anh ơi đừng thở nữa.”

“Em chết máy rồi.”

Video nguội dần, chuyển sang tiết mục tiếp theo, nhưng tiếng hét ngoài màn hình thì vẫn kéo dài.

“A a a a a a a a a a!”

“Móa, tại sao không vào showbiz?”

“Có ngầu không?”

Có ngầu không?

Thịnh Hạ nằm xuống sô pha, cổ họng khô khốc nuốt vào trong vô thức.

Chết máy rồi.

“Không, không vào showbiz thì định làm gì chứ?” Ngô Thu Tuyền lặp đi lặp lại.

Đào Chi Chi phì cười: “Showbiz cái gì, người ta còn phải thi trạng nguyên!”

“Móa! Lại là cái loại học sinh giỏi em ghét nhất nhưng không làm gì được này.” Ngô Thu Tuyền nói rất mạnh mồm, chỉ là lại quay sang mè nheo Thịnh Hạ, “Chị, chị tán đổ anh ấy làm anh rể của em đi?”

Tim Thịnh Hạ loạn nhịp, vớ một cái gối ôm đập đầu vào!

“Ăn nói linh tinh, em mới 14 tuổi thôi đó Ngô Thu Tuyền!”

Ngô Thu Tuyền: “Sao còn thở không ra hơi thẹn quá hóa giận vậy? Chị được lắm đó chị gái dịu dàng nết na đẹp như thiên tiên người gặp người yêu của em à!”

Đào Chi Chi: “Hahahahahahahaha!”

Chương 42

Giờ cơm trưa thứ Hai, khi gặp Trương Tô Cẩn Thịnh Hạ thấy hơi ngại.

Một là vì "sự can đảm" của Trương Chú, cho thấy cô rất có vấn đề.

Hai là vì những lời nghe được dưới chân cầu thang.

Còn Trương Tô Cẩn thì chỉ nhìn cô tủm tỉm cười, "Tới rồi à?"

"Dạ…"

Mĩ nhân nhoẻn cười, đến con gái như cô cũng mất hồn vía.

Khi ăn cơm, Thịnh Hạ cứ nghĩ là phải người thế nào mới xứng với cô gái xinh đẹp như thế?

Cô lấy điện thoại ra tìm kiếm: tập đoàn Quân Lan.

Trên trang chính thức có giới thiệu về cấp quản lý của tập đoàn.

Một trang dài nào chủ tịch, tổng giám đốc, phó giám đốc… quá nửa là họ Lư, nhưng Thịnh Hạ vẫn có thể nhận ra chú út của Lư Hựu Trạch chỉ bằng một cái nhìn.

Rốt thì chỉ có người này là màu tóc sáng nhất.

Giới thiệu trên trang không dài, nhưng trùng hợp có thông tin

Thịnh Hạ tò mò muốn biết.

27 tuổi.

Chênh tuổi với chị Tô Cẩn khá nhiều. Nhưng chẳng sao, vì nhìn chị Tô Cẩn có vẻ khá trẻ.

Thịnh Hạ liếc Trương Chú vừa ăn cơm vừa xem NBA phía đối diện.

Cậu với Lư Hựu Trạch ngứa mắt nhau như vậy, nếu thành người một nhà…

Khó tưởng tượng nổi.

Đang thất thần, hình như cậu nhận thấy ánh mắt cô nên chợt ngước mắt lên, va vào ánh mắt không kịp lảng đi của cô.

Cũng lúc đó, Hầu Tuấn Kỳ – chưa từng thấy Thịnh Hạ bấm điện thoại khi ăn cơm – sấn vào nhìn ké điện thoại của cô –

“Tập đoàn Quân Lan? Nhà Lư Hựu Trạch. Tiểu Thịnh Hạ, cậu tìm kiếm cái này làm gì?”

“…”

Nghe lời này, cô liếc thấy Trương Chú bấm bấm vào màn hình, có vẻ như bấm tạm dừng, kế đó nhìn sang cô với cái nhìn “chất vấn”.

Tự dưng Thịnh Hạ thấy chột dạ, định mau chóng cất điện thoại đi. Tiếc là càng nóng vội thì càng dễ hỏng chuyện, làm điện thoại rơi bộp xuống đất.

Hầu Tuấn Kỳ nhanh tay nhanh mắt nhặt lên cho cô, kiểm tra sơ vỏ ngoài, “Không vỡ. Tiểu Thịnh Hạ, làm chuyện xấu gì mà chột

dạ vậy?”

Cậu không nói còn đỡ, nói cái là thấy ngay đôi mày Trương Chú nhăn dính vào nhau.

Thịnh Hạ nhìn lên, thấp thỏm bồn chồn.

Hầu Tuấn Kỳ muộn màng nhận ra, cũng nhìn qua nhìn lại hai người với vẻ lo lắng.

Không nhìn ra cái gì. Hai người không ai hé một chữ, cả bữa cơm cứ thế kết thúc trong im lặng.

Thịnh Hạ cảm thấy mình rơi vào một vòng tuần hoàn – cô lại phát hiện bí mật về cậu.

Bí mật này, không phải hiểu lầm.

Mà thật khiến người ta hãi hùng run rẩy.

–

Giờ tự học tối Tề Tu Lỗi mang hai quyển sách tới, là “Cẩm nang thi đại học” và “Kế hoạch tuyển sinh”, cả đám bu vào bàn tán um trời, so thành tích của bản thân, tìm kiếm ngôi trường và chuyên ngành mục tiêu.

Tân Tiểu Hòa xem xong về chỗ, tuyệt vọng thở dài: “Ôi, Đông đại chỉ có thể là hi vọng xa vời sao, không!!”

Thịnh Hạ cũng tò mò, tiếc thay chân không tiện đi lại.

“Tiểu Hòa, cậu chọn ngôi trường mục tiêu bằng cách nào?” Cô hỏi.

Tân Tiểu Hòa ngơ ngác: “Hình như không có lý do đặc biệt gì

hết, chỉ là cảm thấy trường đó tốt, với thấy điểm của mình cũng không thấp hơn nhiều. Nhưng mình sai rồi, sự thật là thấp hơn nhiều lắm! Lấy theo điểm số lần thi tốt nhất của mình, rồi tính toán cộng điểm các kiểu thì chắc là không đậu nổi huhuhuhu…"

Thịnh Hạ hỏi: "Cậu muốn thi vào đại học nào?"

"Đại học Đông Châu."

Thịnh Hạ gật gù, ừm, là một đại học nổi tiếng.

Tân Tiểu Hòa hỏi: "Cậu thì sao?"

"Mình…" Thịnh Hạ lắc đầu, "Mình không biết."

"Hả?"

Thịnh Hạ mím môi, lại hỏi: "Vậy tại sao cậu cảm thấy Đông đại là trường tốt?"

"Ặc…" Tân Tiểu Hòa ngẫm nghĩ, "Hình như cũng khó nói, chỉ là cảm thấy trường rất đỉnh, mà cũng gần nữa. Mình không muốn đi xa nhà quá."

Thịnh Hạ: "Vậy chẳng phải đại học Nam Lý còn phù hợp hơn? Ở ngay gần nhà, mà chắc danh tiếng xếp hạng cũng không khác mấy."

"Vẫn khác chứ. Đại học Nam Lý thiên về khối xã hội hơn, đại học Đông Châu thì thiên về tự nhiên."

"Cũng phải."

"Hừm!" Tân Tiểu Hòa nói, "Hơn nữa, tuy bảo không muốn đi quá xa nhà, nhưng mình vẫn muốn ra ngoài mở mang thử. Cũng đâu thể mãi ở rú trong nhà, ở mãi một thành phố đúng

không?”

Thịnh Hạ gật gù: “Có lý.”

Trường học, chuyên ngành, thành phố, đều là những điều cần đắn đo suy nghĩ. Quả thật là những điều phức tạp.

Thịnh Hạ cảm thấy mình cũng cần mua sách về xem thử.

“Ầy, chắc mình phải chuẩn bị nhiều đường, xem thử những trường khác nữa. Hà Yến có khá nhiều đại học trọng điểm, chỉ là xa quá, mình lại sợ lạnh thế này, tới đó thì chết rét…” Tân Tiểu Hòa tuôn cả tràng, “Dạng lỡ cỡ như mình, trường cao hẳn thì khó với, nhưng trường tầm tầm lại không cam tâm, khó nghĩ lắm cơ. Ầy, như Trương Chú là sướng nhất, không cần lo nghĩ gì cả, thi xong đợi các trường tới cướp người là được.”

Trương Chú…

Chắc là cậu định vào đại học ở Hà Yến rồi nhỉ.

Hà Thanh và Hải Yến, hai trường này, cậu sẽ chọn trường nào?

Đang nghĩ thì Dương Lâm Vũ đi tới, ngập ngừng hỏi: “Tiểu Hòa, cậu định thi trường nào?”

Tân Tiểu Hòa lườm một cái: “Không mượn cậu lo!”

Dương Lâm Vũ: …

Thịnh Hạ nhìn hai bạn, lắc đầu ngao ngán.

Trông điệu bộ Dương Lâm Vũ muốn nói mà không dám, thật là cậu bé tội nghiệp.

Tân Tiểu Hòa thì ở tít trên Lư Sơn, không để ý trần thế.

“Cậu định thi vào trường nào”, là lời tỏ tình kín đáo nhất rồi còn gì?

Thịnh Hạ đang định mở sách vở ra học, nghĩ tới điều gì lại vỗ vỗ Tân Tiểu Hòa, “Tiểu Hòa, cậu biết tại sao Trương Chú với Lư Hựu Trạch… không thân thiết lắm không?”

Đâu chỉ không thân thiết, phải nói là y hệt kẻ thù. Nhưng Thịnh Hạ đặt câu hỏi rất uyển chuyển.

Tân Tiểu Hòa ngạc nhiên khi nghe câu hỏi này. Thịnh Hạ không giống người sẽ chủ động “hóng hớt”.

Về mối quan hệ tế nhị giữa Trương Chú và Lư Hựu Trạch, Tân Tiểu Hòa cũng không biết nên bắt đầu kể từ đâu.

Ngần ngừ một thoáng, Tân Tiểu Hòa hỏi: “Cậu hỏi câu này, là vì Trương Chú hay vì Lư Hựu Trạch?”

“Hả?” Thịnh Hạ không hiểu câu hỏi.

Tân Tiểu Hòa: “Nói thế này nhé, cậu muốn nghe từ góc nhìn của ai?”

Thịnh Hạ: “Góc nhìn thứ ba đi.”

Tân Tiểu Hòa: … Giỏi lắm, không mắc bẫy.

“Ờm, để mình nghĩ xem nói thế nào…”

Thịnh Hạ: … Rắc rối thế ư?

“Nói đơn giản thì là Lư Hựu Trạch mách tội Trương Chú, Hầu Tuấn Kỳ và Trần Mộng Dao.” Tân Tiểu Hòa tổng kết bằng một câu nói.

Có dính cả tới Trần Mộng Dao?

Thịnh Hạ hỏi: “Chuyện là thế nào?”

“Từ hồi năm lớp 10 rồi. Khi đó Lư Hựu Trạch còn ở trong hội học sinh, là một người, lòng mang chính nghĩa? Cũng hơi thanh niên nghiêm túc nữa, mình không biết nên miêu tả thế nào. Thì cậu ấy tố Trần Mộng Dao đi hát ở quán bar, còn tố Trương Chú, Hầu Tuấn Kỳ tội đánh nhau. Có người nói Trương Chú và Hầu Tuấn Kỳ muốn trút giận cho Trần Mộng Dao nên đã đánh mấy tên lông bông bỏ học một trận. Cũng có người nói là không liên quan gì tới Trần Mộng Dao, chỉ đơn giản là ân oán giang hồ. Còn có người nói Hầu Tuấn Kỳ đá người nọ một cú làm hắn ngã vỡ đầu. Cụ thể thế nào thì chỉ mới là suy đoán, nhưng tóm lại về sau cả ba cậu ấy đều bị gọi lên phê bình.”

“Hả?” Thịnh Hạ ngỡ ngàng.

Việc này… không phải tình địch ganh nhau cũng là giang hồ ân oán, nghe có vẻ rất… ghê gớm…

“Là thế đó, nhưng lúc đó Lư Hựu Trạch không học cùng lớp với Trương Chú và Hầu Tuấn Kỳ nên cũng không có gì. Sau lên 11 thì được chia vào cùng lớp, ngày đầu tiên thấy mặt Hầu Tuấn Kỳ đã công khai chửi tục… Mà hai bên cũng không giống tính nhau, thế là căng thẳng tới giờ. Nói chứ, vốn dĩ Lư Hựu Trạch còn ăn với nghỉ trưa ở quán nhà Trương Chú đó, sau vì chuyện này mới thôi.”

Thế thì đúng là một chuyện khó tháo gỡ.

Thảo nào hôm khai giảng, Hầu Tuấn Kỳ đã hỏi cô là có phải thời cấp hai Lư Hựu Trạch cũng hay mách lẻo linh linh không.

Nhưng ngã vỡ đầu thì, đâu phải chuyện vặt vãnh linh tinh?

“Vậy, nếu thế thì, Trần…” Buôn chuyện về người khác, Thịnh Hạ cứ thấy khó mở lời, “Trần Mộng Dao thì tại sao lại theo đuổi Lư Hựu Trạch?”

Chuyện này, nghiêm trọng chắc cũng phải thành kẻ thù rồi chứ?

“Không đánh không quen chăng? Vì thân phận thái tử của Lư Hựu Trạch? Vì để chọc tức Trương Chú?” Tân Tiểu Hòa đoán già đoán non, “Mình không biết, mình đoán thế thôi. Tóm lại chuyện của các cậu ấy tam sao thất bản, mình không dám suy đoán chủ quan, sợ Trương Chú lại nói mình là cái máy gieo rắc lời đồn.”

Nghe hết lời bạn, Thịnh Hạ vẫn chưa thể đưa ra phán đoán là rốt cuộc các cậu thù hằn nhau cỡ nào.

Nhưng thù địch bấy lâu thì là việc đã đoán định.

Nếu hai cậu ngồi ăn cùng một bàn, không biết sẽ như thế nào?

–

Tối Vương Liên Hoa tới đón. Thịnh Hạ bảo mẹ đi vòng qua cửa bắc mua “Cẩm nang thi đại học” và “Kế hoạch tuyển sinh”.

Về đến nhà, Thịnh Hạ chưa kịp mở ra xem, Vương Liên Hoa đã thích thú vừa đọc vừa cảm thán: “Có nhiều trường vậy cơ à?”

Thịnh Hạ nói: “So với điểm thì cũng không còn nhiều.”

Vương Liên Hoa không buồn ngẩng lên: “Con đi học trước đi, để mẹ xem cho.”

Thịnh Hạ đang định đi thì Vương Liên Hoa nói: “Mẹ thấy đại học Nam Lý rất tốt, có một thầy giáo chiêu sinh ở phòng giáo vụ của

trường từng là cấp dưới của bố con, con cũng có thể tiếp tục ở lại nhà, tốt biết mấy."

"Điểm chuẩn vào đại học Nam Lý cũng rất cao." Thịnh Hạ lí nhí.

"Nhưng có chính sách ưu tiên học sinh tại địa phương mà? Giờ hẵng còn một học kì nữa, đừng vội nản chí thế." Vương Liên Hoa vừa lật sách vừa nói tiếp, "Mẹ thấy ở Nam Lý cũng có nhiều trường tốt, đại học khoa học kĩ thuật Nam Lý cũng là trường nhóm đầu, học đại học ở địa phương thì còn có ưu thế khi tìm việc làm… Đông Châu cũng có thể tính tới, ở gần mình."

Thịnh Hạ không nói nữa.

Hiển nhiên là mẹ muốn cô ở lại Nam Lý.

Đông Châu, có lẽ đã là khoảng cách xa nhất mẹ có thể chấp nhận.

Trong trí Thịnh Hạ hiện lên câu nói của Tân Tiểu Hòa: Cũng đâu thể suốt ngày ru rú ở nhà, ở mỗi thành phố này?

Dạng học sinh mà đến lớp 12 còn chưa biết mình muốn thi vào trường nào, thậm chí còn không có khái niệm gì về đại học như cô, chắc là không có nhiều? Thịnh Hạ nghĩ vậy, quyết định lên mạng tìm thử xem.

Đầu tiên cô vào trang web của đại học Hà Thanh.

Khi trang chủ hiện ra, trái tim trong lồ||g ngực rung lên khe khẽ, sao cô dám mơ tới kia chứ!

Nhưng rồi lại nghĩ, cứ coi như, xem trước ngôi trường mà có thể cậu sẽ thi vào vậy.

Cũng thơm lây mà, đúng không?

Trang chính là cổng trường cổ kính trang nghiêm, mấy chữ đại học Hà Thanh dát vàng lấp lánh rực rỡ.

Thịnh Hạ đọc từ giới thiệu nhà trường tới thông tin các khoa viện, đọc tin tức hoạt động sinh viên, thậm chí cả tin nữ giảng viên nào đó nhận "huy chương 8/3" cũng đọc thật kĩ lưỡng.

Hóa ra đại học là như thế ư?

Đọc thấy thư viện lưu trữ hơn bảy triệu cuốn sách, Thịnh Hạ bồi hồi không tả xiết.

Thế thì phải có bao nhiêu sách?

Thư viện thành phố chắc cũng chỉ tới ngang tầm ấy?

Hóa ra, đại học tốt là như thế ư?

Nghĩ tới điểm chuẩn cao ngất ngưởng nhìn mà khiếp hãi, Thịnh Hạ vội vã bấm thoát trang.

Đừng xem nữa, xem nhiều sẽ dễ mơ mộng.

–

Lịch tái khám hai tuần một lần, nếu thuận lợi thì đây là lần cuối.

Lúc trước lần nào cũng do Lý Húc dẫn cô đi, lần này không ngờ Thịnh Minh Phong đích thân tới.

Bác sĩ nói tình hình khôi phục rất tốt, chăm sóc rất tốt, không bị va đập gì, không có cả một vết nứt rạn nhỏ, có thể tháo bột theo đúng kế hoạch. Còn dặn mỗi ngày có thể đeo thạch cao tập đi lại, rèn luyện cho quen.

Tất cả rất thuận lợi. Thịnh Minh Phong đã đặt cơm tối ở bên ngoài.

Thịnh Hạ lựa lời gạt đi. Cô cảm thấy tiêu tốn cả buổi chiều ở bệnh viện là đã đủ phí thời gian rồi.

“Có việc quan trọng muốn bàn với con.” Thịnh Minh Phong nói.

Rốt thì Thịnh Hạ vẫn tới ngồi ở nhà hàng thường đi, Trâu Vệ Bình cũng có mặt.

Cửa phòng vừa mở, Trâu Vệ Bình đã tới đỡ, “Sắp khỏi chưa? Cô bảo tới thăm cháu lâu rồi mà bố cháu lại bảo là, ôi, anh làm bố còn chẳng gặp được thì nói gì em, Thịnh Hạ giờ còn bận hơn cả bí thư nữa!”

Thịnh Hạ nói: “Sắp khỏi rồi ạ.”

Hôm nay Thịnh Minh Phong đang vui, cười nói: “Lại chả, con gái anh học hành chăm chỉ cố gắng, giống anh vậy!”

Trâu Vệ Bình trề môi: “Đừng có tự dát vàng lên mặt nữa, anh vừa ngang vừa bướng, Hạ Hạ ngoan ngoãn dễ bảo thế này, chỗ nào giống anh?”

Thịnh Minh Phong: “Con anh anh lại không hiểu? Thịnh Hạ chỉ có bề ngoài ngoan ngoãn dễ bảo thôi, chứ bướng lên thì bố ông giời cũng không bảo được, còn cứ im ỉm không chịu kể với ai. Tính bướng từ khi sinh ra rồi!”

Thịnh Hạ: …

“Hạ Hạ?”

Thịnh Hạ ngẩng lên nhìn bố.

Thịnh Minh Phong hỏi: “Con định thi vào trường nào, đã quyết định chưa?”

Thịnh Hạ lắc đầu: “Phải xem điểm số nữa ạ.”

“Thế ý mẹ con thế nào?”

“Chắc là mẹ muốn con thi vào đại học Nam Lý.”

“Đại học Nam Lý rất tốt, còn gần nhà.” Trâu Vệ Bình nói.

Nhiều năm trước Thịnh Minh Phong từng học thạc sĩ tại chức ở đại học Nam Lý để bổ sung điều kiện thăng chức, biết điểm chuẩn và chất lượng của trường. Cho dù được cộng điểm ưu tiên cho học sinh tại địa phương thì với số điểm của Thịnh Hạ vẫn là khó với tới.

Ông vân vê rờ cằm bằng lưng ngón tay: “Có tự tin không?”

Thịnh Hạ bất giác thở dài, “Không có ạ.”

Không khí sượng lại. Trâu Vệ Bình nói: “Ăn cơm trước đi, đồ ăn nguội hết rồi.”

Xem ra bố gọi cô tới cũng là để nói chuyện chọn trường.

Thịnh Hạ ăn mà không cảm nhận được mùi vị, chỉ một lát đã buông đũa.

“Hạ Hạ, hay con ra nước ngoài đi, học tiếng anh cho tốt, còn hồ sơ cứ để trung tâm du học chuẩn bị cho là được.” Thịnh Minh Phong từ tốn nói.

Giọng điệu không phải đang thương lượng.

Thịnh Hạ: “Con không muốn ra nước ngoài, chí ít thì giờ là

không."

Nghĩ tới cụm từ "tha hương dị quốc", lại thấy buồn bã khó hiểu.

Nếu cô ra nước ngoài, vậy mẹ phải làm sao?

"Đây là lựa chọn tốt nhất với con lúc này." Thịnh Minh Phong đan tay vào nhau, tư thế giống đang ngồi trên ghế chủ tịch của một cuộc họp, vẻ mặt hiền lành nhưng uy nghiêm và trang trọng, "Anh Lý đã tìm được trung tâm cho con rồi, người ta đã tới trao đổi với bố, nói họ đang có một số trường đại học rất phù hợp, xếp hạng còn cao hơn đại học Nam Lý nhiều, một số trường thậm chí đại học Hà Thanh đại học Hải Yến cũng không sánh bằng."

Lời này đã nói rất rõ.

Nếu cô chọn ra nước ngoài, chỉ cần hoàn thiện hồ sơ, cải thiện thêm ngoại ngữ là có thể học ở ngôi trường còn tốt hơn Hà Thanh hay Đông Châu. Còn nếu cô ở lại trong nước tham gia kì thi đại học, thì có khả năng thậm chí đến đại học Nam Lý cũng không thể thi đậu.

Đây như một đề bài lựa chọn không có gì đáng phải do dự.

"Con đã có nền tảng tiếng anh sẵn, những môn khác cứ tạm gác lại, dồn hết sức vào tiếng anh. Điểm tiếng anh chỉ cần qua là được, mà điểm cao thì càng tốt, sẽ được học bổng. Tuy nhà mình không quan trọng học bổng nhưng với con đó cũng là phần thưởng khích lệ tinh thần cực lớn. Con về nói lại với mẹ đi."

Thịnh Minh Phong từ từ khuyên giải, nói sự thật, kể lý lẽ.

Thịnh Hạ không hé một lời.

Học hành, không thể đúng là chuyện của một mình cô ư?

Trương Chú, điều cậu nói, sao khó tới vậy?

–

Ăn cơm xong Thịnh Minh Phong tự lái xe chở Thịnh Hạ về trường, khi xuống xe tình cờ gặp Lư Hựu Trạch từ nhà để xe đi ra.

“Hạ Hạ.” Lư Hựu Trạch gọi cô lại, gọi xong mới nhìn thấy Thịnh Minh Phong bèn chào, “Chú Thịnh ạ.”

Thịnh Minh Phong nhìn Lư Hựu Trạch, vắt óc cố nhớ, “Lư –“

“Lư Hựu Trạch.” Lư Hựu Trạch tự giới thiệu, “Chú, chúng ta từng gặp rồi.”

“Đúng.” Thịnh Minh Phong bồi hồi cười bảo, “Lúc trước còn là một đứa béo tròn, bây giờ đã cao vậy rồi.”

Lư Hựu Trạch: “Phải dài bề ngang trước mới dài bề dọc sau mà.”

“Giờ ra dáng quá, bố cháu có phúc rồi.” Thịnh Minh Phong khen.

Lư Hựu Trạch liếc nhìn Thịnh Hạ, bình tĩnh đối đáp: “Chú Thịnh mới là người có phúc nhất ạ.”

Thịnh Minh Phong bật cười vui vẻ.

Vì có Lư Hựu Trạch nên Thịnh Minh Phong không đưa Thịnh Hạ về lớp mà lái xe rời đi.

Lư Hựu Trạch đi bên cạnh Thịnh Hạ, cả hai đi qua lối hành lang.

Từ A1 đến A6, các phòng học đi qua đều rộ lên những tiếng hò hét.

Thịnh Hạ chỉ đành rảo bước nhanh hơn.

Lư Hựu Trạch nói: “Hạ Hạ, mình nghe trợ lý của bố mình nói cậu đăng ký vào cùng công ty du học với mình?”

Thịnh Hạ sượng người. Cô chỉ mới hay chuyện lúc ban nãy, sao cậu đã biết được?

Nhưng thoáng chốc cô lại tự hiểu ra, có khi công ty du học này là do bố của Lư Hựu Trạch giới thiệu cho Thịnh Minh Phong cũng không chừng.

“Mình không biết, chắc là thế.” Cô trả lời thật thà.

Từ ngữ điệu Lư Hựu Trạch nhận ra cô có vẻ xuống tinh thần, hỏi: “Cậu không muốn du học à?”

Thịnh Hạ: “Mình chưa biết nữa.”

Lư Hựu Trạch: “Ban nãy lúc nghe nói ở nhà, mình đã rất vui. Nếu có người quen đi cùng, mình nghĩ ra nước ngoài cũng sẽ không buồn quá.”

Chuyện còn chưa đâu vào đâu nên Thịnh Hạ thấy khó mà trả lời. Thế là cả hai im lặng đi vào lớp.

Khi gần tới cửa sau của lớp, từ chỗ cửa trước có tiếng ồn ào vọng tới, một nhóm học sinh vừa bàn tán láo nháo vừa đi nhanh về phía này, qua chỗ rẽ sải bước mấy bậc thang là đã tới hành lang ngoài A6.

Toàn những tiếng nói Thịnh Hạ nghe quen.

Toàn những người quen với Thịnh Hạ.

Hai “toán quân” bất ngờ đụng độ, không hẹn đều cùng dừng bước, cứ thế đứng sững ra nhìn nhau.

Mấy người Trương Chú, Hầu Tuấn Kỳ và Hàn Tiếu đi cùng nhau, đoán là vừa đi chơi bóng về, ai nấy áo đẫm mồ hôi, áo khoác đồng phục vắt trên vai hoặc giắt vào lưng quần. Giờ đã là đầu đông, các cậu chàng vẫn áo quần phong phanh trông tràn trề sức khỏe.

So sánh với bên Thịnh Hạ ốm yếu trầm lặng tạo thành sự tương phản rõ rệt.

Trương Chú đeo túi đeo chéo, tay giữ quả bóng rổ, dáng đứng cao cao, gương mặt còn vệt đỏ sau vận động, riêng ánh nhìn thì lạnh lẽo như trăng đêm.

Trong không khí như lởn vởn mùi thuốc súng vô hình.

Nửa giờ đồng hồ trước, trên sân bóng rổ của trường.

Đánh xong một trận rồi ra nghỉ, nhường sân cho các em khóa dưới, mấy cậu con trai hoặc ngồi hoặc đứng dưới tán cây uống nước buôn chuyện.

Hàn Tiếu huých vào vai Hầu Tuấn Kỳ: “Độ này anh Chú sao vậy?”

Ngô Bằng Trình cũng sấn tới: “Trông có vẻ không vui?”

Hầu Tuấn Kỳ nói nhỏ: “Buồn tình đó!”

Hàn Tiếu: “Hả? Vì Thịnh Hạ?”

Hầu Tuấn Kỳ hạ giọng như tiếng thì thầm: “Thịnh Hạ lên mạng tìm kiếm nhà Lư Hựu Trạch…”

“Ôi f*ck!”

Trương Chú ngồi bên cạnh, liếc liếc mấy cậu bạn. Tưởng cậu điếc hay mù thế?

Nhưng cậu cũng không để ý, còn định nghe thử xem ba anh thợ giày này có thể bàn luận ra cái gì.

“Nói tới vụ tìm kiếm,” Hình như nhớ ra điều gì, Lưu Hội An bỗng lôi điện thoại ra, “Không phải mình cố tình soi mói nhà người ta, chỉ là khi tình cờ nghe mẹ mình nói học sinh chuyển trường của lớp mình là con gái Thịnh Minh Phong, bố mình kinh hãi ra mặt, mình mới nghĩ Thịnh Minh Phong là ai thế nhỉ. Mình không care, nhưng rồi lại nghĩ lớp bọn mình thì còn học sinh chuyển trường nào nữa? Chỉ có Thịnh Hạ, nên mình cũng lên mạng tìm thử…”

Cậu đưa điện thoại cho mấy người bạn, mồm vẫn lép bép kể: “Ban đầu mình nghĩ là chữ Minh nào, chữ Phong nào, ôi chao, gõ một cái là tự động nhảy ra từ gợi ý…”

“Móa nó!”

“Ôi đờ mờ!”

“Chậc, nhiều người khi đã giấu thì giấu kĩ thật!”

Hầu Tuấn Kỳ liếc qua Trương Chú. Cậu ngồi bệt dưới đất, đôi tay thả tự nhiên trên đầu gối, vẻ mặt như là, như là chợt hiểu ra?

Hầu Tuấn Kỳ gọi: “Chú?”

Trương Chú nhìn sang.

Hầu Tuấn Kỳ đưa điện thoại cho cậu.

Trương Chú liếc tấm hình chân dung với nền màu xám nhạt dần trên màn hình, nhận điện thoại lướt xuống.

Hừm… một cặp bố mẹ quan chức lý lịch dạn dày.

Thực ra từ những gì nhìn thấy ở bệnh viện hôm đó cậu đã đoán được một phần, chỉ là chức vị thực tế thì còn hơi cao hơn cậu nghĩ một chút.

Trương Chú trả lại điện thoại, không thể hiện thái độ gì.

Hình như là, không chỉ hơi cao hơn một chút.

Đúng như Hàn Tiếu đã nói, có những người mà đã muốn giấu thì quả không thể nhìn ra.

Cả hội chìm trong nỗi bàng hoàng "cô gái người anh em của tui thích là thiên kim sếp lớn".

Trương Chú đứng dậy, đập bóng vào sân, một cú ném ba điểm khiến bảng rổ rung lên bần bật.

Có lẽ vì nhìn cậu quá hung ác mà mấy cậu khóa dưới đều thu bóng, ngoan ngoãn lủi sang một bên.

Bọn Hầu Tuấn Kỳ quay mặt nhìn nhau, lắc đầu, cũng vào sân tiếp tục trận bóng.

Trương Chú chơi bóng không có bất cứ chiến thuật hay tính toán, từng cú ném cứ đập vào bảng rổ uỳnh uỵch mà chẳng quan tâm có xuống rổ hay không, giống chỉ đang trút giận.

Ngô Bằng Trình chạy ra tít xa nhặt bóng lần thứ n, khi về vừa lau mồ hôi vừa than vãn: "Đại ca, cậu nhẹ tí được không?"

Trương Chú không nghe, mấy cậu chàng chỉ đành liều mình

chơi cùng bạn.

Lại một cú ném ba điểm va vào bảng rổ bay ra, thoáng chốc đã lăn qua tận mấy sân bóng, sắp tới khu giảng đường.

Lần này thì Trương Chú tự đi nhặt.

Mấy cậu không chờ được đến khi Trương Chú quay về, chỉ thấy cậu nhặt được bóng rồi đứng cạnh lưới sắt, lẳng lặng nhìn ra bên ngoài.

Hầu Tuấn Kỳ và Trương Chú chạy theo, nhìn theo hướng mắt Trương Chú –

Trên lối đi không xa cách đó là một chiếc Audi dừng bánh, đứng cạnh xe là người họ mới tìm kiếm trên mạng ban nãy, Thịnh Minh Phong.

Cùng với Thịnh Hạ và Lư Hựu Trạch.

Vui vẻ nói cười, hài hòa ấm áp.

Hàn Tiếu khều nhẹ: "Chú…"

Trương Chú vẫn không tỏ thái độ gì, cắp bóng bên hông, thản nhiên nói: "Không chơi nữa."

–

Tình huống lúc này, thật là sợ cái gì thì gặp cái đấy.

Hầu Tuấn Kỳ muốn đánh tan tình thế đối chọi khó hiểu này, nói nhỏ: "Hai cậu đấy ở cùng một khu, chắc chỉ là thuận đường…"

Trương Chú không ngó lờ nữa mà liếc cậu chàng một cái.

Ai chẳng biết hôm nay Thịnh Hạ đi tái khám? Thuận đường cái khỉ khô.

Hàn Tiếu véo tay Hầu Tuấn Kỳ: "Mẹ kiếp, cậu không biết nói chuyện thì im miệng."

Nói thế có khác gì cường điệu người ta "môn đăng hộ đối?" Đúng là tên ngốc.

Thịnh Hạ không hiểu nổi sao Trương Chú lại nhìn với ánh mắt như ăn thịt người đó. Cô không muốn va vào họng súng, bèn chống gậy đi vào từ cửa sau, gian nan đi qua lối đi bày đầy hộp đựng sách về tới chỗ mình.

Đoạn đường này, nếu đi vào từ cửa trước thì sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Nhưng cô không đi đường đó.

Ngoài cửa, Trương Chú nhìn hai người đi sát nhau vào lớp, nhìn Lư Hựu Trạch theo sát sau lưng như thị vệ. Cậu nhếch một bên miệng bật ra một tiếng cười qua lỗ mũi, ném bóng cho Hàn Tiếu rồi vào lớp.

Cả hội như đàn chim vỡ tổ, cùng nhìn Hầu Tuấn Kỳ bằng ánh mắt thương hại.

Thịnh Hạ mới ngồi xuống chưa lâu đã cảm thấy ghế bên cạnh bị kéo mạnh ra, thiếu niên cao to ngồi phịch xuống ghế, sau đó chẳng biết duyên cớ làm sao mà im im chừng một phút sau mới quay người sang, tay đặt trên lưng ghế cô một cách như vô tình nhưng rất mạnh.

Thịnh Hạ sửng sốt, quay sang nhìn cậu.

Tư thế này của cậu trông như ôm cô vậy, cái nhìn thẳng thừng

sắc bén, đôi mắt như tóe tia lửa.

Làm, làm gì vậy?

“Khuyên cậu chăm chỉ học hành, đã đến lúc này rồi thì bớt nghĩ những chuyện vẩn vơ đi.” Trương Chú lên tiếng.

Cậu nói rất nhỏ, như đang cố kiểm soát âm lượng chỉ vừa đủ hai người nghe thấy.

Giọng cậu rất trầm, mỗi chữ như đè nặng khiến Thịnh Hạ nghẹt thở.

Cô lí nhí: “Cậu, cậu đang nói gì vậy?”

Sao tự dưng lại nổi điên thế?

Yết hầu Trương Chú trượt lên, muốn nói gì nhưng rồi nuốt vào, hình như vì không còn lời nào để nói.

“Bộp” một tiếng, cậu xách túi đeo chéo của mình lên đặt trên bàn Thịnh Hạ.

Thịnh Hạ giật nảy mình, người vô thức dựa sát vào lưng ghế, quên mất là một tay cậu đang đặt trên đó. Cậu thì cũng chẳng biết là hành động theo phản xạ hay thế nào mà cứ thế ôm lấy bờ vai bỗng nhiên dựa vào của cô.

Ngay lập tức, cả hai sượng cứng người.

Cách lớp áo, vẫn có thể cảm nhận rõ cánh tay con gái mềm mại mảnh khảnh, dường như chỉ mạnh tay hơn chút nữa là sẽ bẻ gãy nó. Tay Trương Chú như bị điện giật.

Còn Thịnh Hạ thì mặt bỗng ửng hồng, nhìn như còn nóng hơn cả người mới vận động về là cậu.

“Cậu, cậu cậu…”

Trương Chú hoàn hồn, buông ngay tay ra, đôi mắt có vẻ trốn tránh nhưng vẫn mạnh mồm, “Cậu cái gì mà cậu, ngồi cũng không vững à?”

Thịnh Hạ thấy oan lắm, cảm thấy người trước mắt này sao mà khó hiểu.

Tại sao tự dưng cậu hung dữ thế? Nhìn đáng sợ thật.

Trương Chú nhìn ánh mắt hoảng sợ dám giận nhưng không dám nói của cô bạn, thở dài thật khẽ, giọng nói dịu lại, hếch cằm chỉ cái túi đeo chéo trên bàn, “Mở ra.”

Thịnh Hạ vẫn chưa hết cơn hoảng sợ, làm theo lời cậu kéo khóa túi đeo của cậu ra.

Cậu lại ra lệnh: “Lấy ra.”

Thịnh Hạ nhìn cậu bằng ánh mắt ngờ vực, dù thế vẫn lấy thứ bên trong ra.

Tới tận mười mấy quyển vở ghi.

Cô nhìn sang cậu nghi hoặc.

Trương Chú: “Giở ra.”

Giờ thì Thịnh Hạ đã hiểu thế nào là ma xui quỷ khiến. Rõ ràng không biết cậu định làm gì, rõ ràng đang vừa bực vừa tủi nhưng cô vẫn ngoan ngoãn chấp hành hiệu lệnh của cậu.

Cậu như quỷ như thần, giọng nói lạnh lẽo đủ khiến xung quanh biến thành mùa đông.

Tay Thịnh Hạ sắp run cả lên.

“Toán”, Trương Chú lớp 10A20.

“Toán”, Trương Chú lớp 11A6.

“Lý”, Trương Chú lớp 10A20.

…

…

Từng quyển từng quyển, là tất cả vở ghi và vở chữa lỗi sai của cậu từ năm lớp 10.

Phía dưới cùng còn có một cặp tài liệu, bên trong là bài thi cuối kì và bài thi tháng của cậu tương ứng với từng môn.

Thịnh Hạ ngạc nhiên nhìn cậu.

Trương Chú cất giọng lạnh tanh: “Cậu không muốn lấy kinh nữa, muốn hoàn tục hay thế nào mình mặc kệ, mình tiễn phật tiễn tận tây thiên, hết tình hết nghĩa.”

Tuy không hiểu cậu đang nói gì nhưng cô vẫn mỉm cười, chân thành cảm ơn: “Cảm ơn cậu, Trương Chú.”

Trương Chú rụt bàn tay đang đặt trên lưng ghế cô về, ngồi ngay trở lại, hừ khẽ, “Cảm ơn là đúng, dù sao thứ này lên mạng tìm cũng không tìm được.”

Thịnh Hạ: …

Hình như cô đã loáng thoáng sờ được manh mối rồi, cậu vẫn giận vì việc cô lên mạng tìm kiếm nhà Lư Hựu Trạch ư?

Xem ra cậu và Lư Hựu Trạch quả có mâu thuẫn rất lớn.

Nhưng không phải cậu đã nói Trần Mộng Dao không phải tình cũ của cậu ư? Thế thì tại sao còn đánh nhau vì người ta? Rồi còn thù địch Lư Hựu Trạch tới vậy?

Hay quả đúng là vì không cưa đổ người ta nên mới nói như thế để giữ thể diện, lấy đó tự an ủi mình thôi?

Vốn còn đang nghĩ liệu có cần giúp cậu và Lư Hựu Trạch hóa giải hiềm khích lúc trước không, giờ mới thấy có vẻ cô đã đánh giá bản thân cao quá rồi. Việc này, cô không làm gì được.

Khúc mắc trong lòng nghĩ mãi không thông, bỗng cô thấy lòng hơi râm ran khó chịu, lại lắc đầu bất lực.

Không ngờ động tác này bị thiếu niên bên cạnh chú ý tới, lời chất vấn từ bên cạnh vang lên: “Sao hả, mình nói không đúng à?”

“Hả?” Thịnh Hạ ngơ ngác bối rối, vô thức đáp, “Cậu, cậu nói đúng.”

Trương Chú: “Trước khi thi cuối kì phải dành thời gian làm hết các đề thi hai năm trước, vở chữa lỗi sai thì làm ít nhất ba lần.”

“Hả?” Thịnh Hạ mừng rỡ, “Đề thi cuối kì với thi tháng của khối 10, 11 á?”

Trương Chú vẫn gắt gỏng: “Không thì sao, làm mấy cái đề vớ vẩn của Nhị Trung các cậu à?”

Thịnh Hạ: … Cậu dữ quá đi mất.

Sâu trong cõi lòng cô thấp thoáng nỗi chua xót, một vì cậu đem

cơn tức với tình địch trút vào cô, hai vì…

Hai vì, vì sự thực hai cậu là tình địch.

Đôi mắt cô như có ánh nước nhìn rất tội, Trương Chú sượng người, cố ép mình nuốt cơn giận vào trong, nhịn cả nỗi xúc động muốn xoa đầu cô, quay người lại, lạnh lùng căn dặn kĩ lưỡng: "Cậu coi vở ghi trước, bắt đầu từ vở lớp 10 rồi so sánh với vở của mình, thiếu gì thì bổ sung, chỗ nào không hiểu thì hỏi mình ngay, còn vở chữa lỗi sai tạm thời cứ để đó, để mấy hôm nữa mình kiếm đề trắng mang tới cho."

"Ừm." Cô trả lời, lại nghĩ thứ này chắc không dễ tìm được, đề thi từ lâu lắm rồi, chỗ giáo viên cũng chưa chắc có, bèn hỏi: "Cậu tìm ở đâu?"

Trương Chú cười lạnh: "Tóm lại không phải trên mạng."

Thịnh Hạ: …

Hầu Tuấn Kỳ ngồi bàn trước lẳng lặng dỏng tai nghe, quả tim run rẩy.

Trời cao ơi, có người nổi máu Hoạn Thư kìa, mau cứu cậu ta đi.

Lời tác giả:

Chương này đã được sửa lại, cắt đi một số đoạn về Trâu Vệ Bình. Vì trọng tâm của truyện không phải kể về gia đình, mà nhân vật này trong xây dựng của tôi cũng không phải người xấu, tôi cũng không viết nhân vật này là người thứ ba. Nhưng một số nội dung trong chương khiến sự chú ý của mọi người đi lệch hướng, đó chắc chắn là do cách biểu đạt và triển khai của tôi có vấn đề. Sau khi suy nghĩ, tôi đã sửa lại nội dung chương, không ảnh hưởng tới tình tiết cốt truyện chính.

Các gia đình hạnh phúc đại để đều như nhau, nhưng những gia đình không hoàn hảo thì mỗi nhà có một nỗi xót xa riêng.

Về Vương Liên Hoa và Thịnh Minh Phong, phần sau tôi sẽ kể đơn giản về quá khứ và lý do họ ly hôn, nhưng không kể quá kĩ. Những mối quan hệ gia đình luôn luôn phức tạp, nếu không sao lại có câu "thanh quan khó dứt chuyện nhà". Vì vậy trong truyện này, tôi không muốn cũng không có nhiều bút lực để kể quá nhiều về những vấn đề gia đình.

Gia đình trong truyện chỉ là để tạo nền bối cảnh hình thành tính cách nam nữ chính, những cô cậu thiếu niên độ tuổi này, trong lúc vẫn chịu ảnh hưởng từ hoàn cảnh gia đình sẽ tìm kiếm bản ngã như thế nào, sẽ hình thành quan niệm tư tưởng của riêng mình như thế nào, đó mới là điều cốt yếu tôi muốn viết. Trong quá trình này sẽ có tỉnh ngộ, có vùng vẫy, cũng sẽ có cam chịu và thỏa hiệp, đây là tuổi thanh xuân mà tôi lý giải.

Những điều khác, tạm thời tôi không viết trong truyện này. Nếu khi tuổi tác tăng dần, tôi có trải nghiệm, quan điểm mới, thì đến lúc đó lại bàn tiếp.

Chương 43

Thịnh Hạ bận như con quay.

Gần như mỗi tối đều phải sau 2 giờ đêm mới đi ngủ.

Bài tập "đề nghị" thì còn chưa làm được nửa, mà cũng không thể mang về làm tiếp. Vì Trương Chú đã tìm được đề thi nên cô phải sắp xếp một khoảng thời gian liền mạch để hoàn thành bài thi theo đúng thời gian yêu cầu.

Hôm sau Trương Chú sẽ kiểm tra.

Đề thi được in trên khổ giấy A4, chẳng biết Trương Chú đào đâu ra, còn có kèm phân tích cực kì chi tiết.

Vậy nên đến cả sau giờ học, khi ăn cơm, lúc nào Trương Chú cũng giảng bài cho cô.

Người đi lấy nước cho cô đổi thành Hầu Tuấn Kỳ.

Hầu Tuấn Kỳ đã định thi đại học xong sẽ ra nước ngoài học lớp bổ túc ngoại ngữ nên giờ gần như không cần học hành.

Những khi buồn ngủ, Thịnh Hạ rất ngưỡng mộ cậu vì có thể nằm bò ra bàn ngủ tùy thích.

Tuy vậy, chỉ cần muốn thôi thì cô cũng có thể.

Tân Tiểu Hòa chọc là: "Hạ Hạ, có một gia sư riêng gọi là có mặt,

cảm thấy thế nào? Có thích không?"

Có thích không?

Nói thật lòng, hình như, không thích lắm.

Không phải cô không thích, là cậu không thích.

Trương Chú giảng bài rất chi tiết nhưng vẫn cáu gắt bực dọc lắm, Thịnh Hạ nghĩ ngợi, lần này cậu giận hơi lâu.

Còn cô thì chẳng làm được gì.

Tặng kẹo cho cậu cũng bị cậu lạnh lùng trả về, nói: "Mình giảng bài cho cậu là vì mấy cây kẹo m út mấy viên sô cô la?"

Thế thì là vì nguyên cớ thế nào?

Thịnh Hạ chớp mắt, không dám hỏi.

Tiết học tập trung, ai cũng đi tập bài thể dục buổi sáng, trong lớp chỉ còn Thịnh Hạ và bạn trực nhật. Cứ giờ này mỗi ngày Thịnh Hạ lại bỏ gậy, vịn cửa sổ tập đi ngoài hành lang, hôm kia thậm chí còn tự đi lấy nước.

Chỉ là khi về thì đau túa mồ hôi, từ đó không dám nữa, chỉ đi loanh quanh cự ly mười mét ngoài hành lang A6.

Cô đang định đứng dậy thì nghe có người gọi.

"Thịnh Hạ."

Không ngờ là Chu Huyên Huyên.

"Cậu ra đây một lát được không?"

Bạn trực đang quét lớp, nhìn họ một cách tò mò.

Thịnh Hạ ngần ngừ rồi vẫn quyết định chống gậy đi ra theo Chu Huyên Huyên, đến đầu cầu thang thì nhìn thấy một người không ngờ tới, Trần Mộng Dao.

Thịnh Hạ không hoảng loạn, chỉ thấy hơi nghi hoặc.

“Hay cậu ngồi xuống đi?” Trần Mộng Dao lướt điện thoại, lơ đễnh nói.

Hàng lan can cao ngang đùi bên cạnh tạo thành một bậc thềm rộng, ngày thường có rất nhiều người thích ngồi trên đây phơi nắng.

Thịnh Hạ bình tĩnh cười: “Cảm ơn, không cần đâu.”

Dù sao cũng không phải tiệc trà hội chị em, cô chỉ muốn đánh nhanh thắng nhanh, mau mau trở về lớp.

Chu Huyên Huyên mở lời: “Thịnh Hạ, chuyện hôm hội thao, mình xin lỗi, mình thật sự không cố ý. Dạo này mình cũng không được sống tốt, hi vọng cậu tha thứ cho mình.”

Xin lỗi…

Sự việc đã trôi qua hơn một tháng, chân cô đã sắp khỏi rồi, bây giờ tới xin lỗi cứ cảm thấy là lạ.

Thịnh Hạ: “Không sao.”

Một thoáng im lặng, Thịnh Hạ hỏi: “Còn chuyện gì khác không?”

Gọi cô ra đây, chắc không thể chỉ vì một câu xin lỗi đơn giản thế.

Chu Huyên Huyên nhìn Trần Mộng Dao, thấy bạn im lặng,

không có ý định lên tiếng thì cũng ngây ra. Cô đâu có chuẩn bị lời khác nữa?

Tưởng Dao Dao có việc muốn nói kia mà? Là Dao Dao bảo mình đi xin lỗi kia mà?

Vì vậy trước cái nhìn chăm chú của Thịnh Hạ, ma xui quỷ khiến thế nào Chu Huyên Huyên nói: "Vậy bọn mình, có thể làm bạn không?"

Thịnh Hạ và Trần Mộng Dao đều ngây ra, cả Chu Huyên Huyên cũng thấy lưỡi ríu lại…

Không khí sượng cứng, tiếng hô nhịp bài tập thể dục trên loa vọng tới, ba hai ba bốn, bốn hai ba bốn, đếm cả nhịp cho cảnh bối rối này.

Chốc sau.

"Tất nhiên là được." Tuy hồ nghi, trông mặt Thịnh Hạ vẫn rất nghiêm túc, "Nhưng làm bạn thì không phải chuyện nói là được mà phải thuận theo tự nhiên. Hơn nữa bạn bè còn chia nhiều loại, thân thiết tin tưởng, thấu hiểu cổ vũ nhau là bạn, hời hợt xã giao, gặp nhau trên bàn rượu cũng là bạn, bọn mình học cùng trường, ở mức độ nào đó đã là bạn…"

Chu Huyên Huyên: …

Trần Mộng Dao: …

Ặc, cung phản xạ khác người thường, trình độ văn hóa khác người thường, hay là bỏ đi thôi?

Trong trí Trần Mộng Dao chớp lên một suy nghĩ khác thường – cậu ta, quả là hơi dễ thương đó.

Mà cũng xinh nữa.

Những lời đã tới bên miệng giờ nuốt trở vào, Trần Mộng Dao gọi: "Thịnh Hạ."

Thịnh Hạ: "Hả?"

"Cậu thích Trương Chú không?"

Cây gậy của Thịnh Hạ chợt lệch đi nhưng lập tức cô đã tự đứng vững được.

Đứng lâu nên giật mình chăng, ban nãy Trần Mộng Dao hỏi gì ấy nhỉ?

"Hay cậu cứ ngồi xuống đi?" Chu Huyên Huyên nói nhỏ. Nãy bạn cũng phải giật mình, Dao Dao thẳng thắn quá thế?

Dễ bị dọa thế cơ à?

Trần Mộng Dao cố nhịn phản xạ muốn trợn mắt, "Để mình nói ngắn gọn vậy. Độ này mình nghe nói hai cậu đang hẹn hò? Nếu đúng thì đành chịu, vì đằng nào mình cũng bận, chắc sẽ nhanh quên thôi. Còn nếu không phải, thì cậu thích cậu ấy không?"

Thịnh Hạ vẫn ngơ ngác nai tơ, quyết định trả lời câu hỏi đầu tiên trước, "Có hẹn hò đâu?"

"Thế thì tốt." Trần Mộng Dao vốn đang dựa hờ vào trụ, lúc này đứng thẳng lên cười nói, "Mình thích Trương Chú, lúc trước là mình sai, giờ mình định theo đuổi cậu ấy, cũng có tự tin bản thân làm được. Nhưng mình không làm người thứ ba, nếu hai cậu đang hẹn hò thì đừng giấu, phải cho mình biết ngay. Được rồi, mình chỉ tới xác nhận chuyện này thôi."

Thịnh Hạ: …?

Ngầu quá đi.

Thực ra Thịnh Hạ rất muốn trả lời một câu, mình chỉ muốn tập trung học hành.

Nhưng Trần Mộng Dao không "ham chiến", hoặc phải nói là cũng có phần nào bối rối muốn nhanh chóng rời khỏi "chiến trường". Bạn sải đôi chân dài, sau mấy bước đã khuất khỏi tầm mắt Thịnh Hạ.

Chu Huyên Huyên như trời trồng tại chỗ, không biết nên đi theo Trần Mộng Dao hay nên cùng Thịnh Hạ về lớp.

Thịnh Hạ không để ý tới mối băn khoăn của Chu Huyên Huyên. Cô về lớp, cất gậy rồi lại chầm chậm vịn cửa sổ tập đi từng bước nhỏ.

Cuộc trò chuyện đã làm tốn kha khá thời gian, bây giờ các bạn tập thể dục buổi sáng lục tục trở về, ngoài hành lang dần tấp nập bóng người nhốn nháo. Nhằm đảm bảo trật tự, nhà trường xếp cho những lớp ở tầng cao tập thể dục sáng ở vị trí gần tòa giảng dạy để được về lớp trước. A6 thì ở xa, lúc này vẫn chưa thấy bóng một người nào.

Thịnh Hạ hơi nao nao, sợ bị người khác đụng vào. Trời đã chuyển lạnh nên cô mặc cái quần rộng dài, chân xỏ đôi tất lông, thoạt nhìn bề ngoài không khác gì các bạn, rất khó để nhận ra cái chân đang bó thạch cao nên sẽ không ai cố để ý tránh cô.

Người càng lúc càng đông, còn vừa đi vừa nô giỡn cười đùa. Thịnh Hạ quyết định đứng gọn vào tường, tay bám bệ cửa sổ, định chờ các bạn đi hết rồi hẵng bước tiếp.

"Thịnh Hạ!"

Nghe tiếng nói quen thuộc, cô ngoảnh nhìn về hướng cầu thang.

Lư Hựu Trạch đi từ trên tầng hai xuống, bước nhanh về hướng cô ngược dòng người. Khi đến ngay trước mặt, cậu vươn tay vòng quanh cô tạo thành một không gian nhỏ, nhìn cô bằng ánh mắt lo lắng: “Cậu không sao chứ?”

Học sinh đi qua ngoảnh nhìn họ tò mò. Bản dịch bạn đang đọc được thực hiện phi lợi nhuận và chỉ đăng tại địa chỉ duonglam.design.blog và tài khoản wattp@d @namonade của người dịch. Nếu đọc ở nơi khác, tức bạn đã truy cập vào trang tự ý copy bản dịch để kiếm tiền trái phép trên công sức tác giả và người dịch.

Thịnh Hạ lắc đầu: “Không sao, cậu không tập thể dục sáng à?”

“Thầy Andrew gọi mình lên trao đổi.” Lư Hựu Trạch nói.

Thầy Andrew là thầy giáo dạy tiếng anh của họ.

Lư Hựu Trạch: “Mình chắn cho cậu, đi thôi, nhớ cẩn thận.”

“Ừm, cảm ơn cậu.”

Thịnh Hạ từ tốn bước từng bước nhỏ.

Lư Hựu Trạch hỏi: “Cậu bắt đầu xếp lớp tiếng anh chưa?”

“Vẫn chưa.”

“Vậy cậu muốn đi phía đông hay phía tây?”

“Mình chưa biết nữa…”

“Thế cứ từ từ chọn, cũng không phải quá gấp.”

“Ừ.”

Lục tục có bạn về lớp. Thịnh Hạ đi hết một vòng rồi vào lớp từ cửa sau, mới đi tới dãy bàn cuối lớp bỗng dừng chân.

Nơi cửa trước, đầu kia của lối đi, Trương Chú đã đứng cạnh bàn mình, tay đút túi, vắt chéo chân, một bên mũi chân chạm đất như kiểu múa ba lê.

Thế đứng nhàn hạ nhưng vẫn gây áp lực nghẹt thở.

Giống đang chờ tên tội phạm sắp bị phán xử.

Cảnh tượng này dường như từng xuất hiện trong quá khứ, chỉ mới không lâu trước đó đã diễn một lần.

Thịnh Hạ đã miễn dịch. Cô cúi đầu, cẩn thận vòng qua lối đi đầy hộp đựng sách về chỗ.

Không thèm nhìn cậu.

Cô đâu có phải tội phạm của cậu.

Lư Hựu Trạch cũng an vị ở chỗ mình, không buồn liếc nhìn một cái.

Trương Chú siết quai hàm, một ngọn lửa không tên không thể đè nén nhưng cũng không có chỗ trút xả, vừa dội lên lại đành phải nuốt xuống.

Cứ như bỗng từ đâu một luồng khói xộc lên cổ họng, ứ nghẹn nuốt không trôi.

“Tổng kết câu sai môn lý hôm qua xong chưa?” Cậu ngồi xuống, bắt đầu hỏi.

Thịnh Hạ: “Chưa.”

Trương Chú nóng nảy: “Thế không mau viết đi?”

Còn có tâm trạng lượn lờ trò chuyện?

Thậm chí Thịnh Hạ còn nghĩ là có phải Trương Chú đã gặp chú út của Lư Hựu Trạch rồi không, nên độ này mới nắng mưa thất thường như vậy.

Nhưng nếu vậy, cô thấy hơi khó chịu.

Không phải chỉ “hơi”.

Là cực kì. Cô đã như thế suốt mấy hôm rồi.

Thực ra, ngẫm cho kĩ thì thái độ của cậu không khác mấy so với lúc vừa khai giảng, khi họ chưa quen thân. Nhưng từ giàu có về nghèo khổ thì khó, cô của bây giờ đã khó có thể chịu đựng một chút lạnh nhạt nào nữa.

Cô cắn răng, nhẹ nhàng lắc đầu: “Trương Chú, nếu cậu không có thời gian kèm cặp cho mình thì cũng không sao, mình vẫn rất cảm ơn cậu. Cậu không cần, không cần quát mình như thế…”

Nói rồi cô cũng chẳng dám nhìn phản ứng của cậu mà lập tức quay mặt đi.

Trương Chú ngỡ ngàng, quát cô ư?

Đôi mắt tội nghiệp của cô bạn cứ lởn vởn trước mắt, tim cậu thít lại từng cơn, tự dưng không biết làm gì nữa.

Hình như cậu đã hiểu rồi, to tiếng một chút đã là quát, đây là thước đo của cô.

Đang định nói thì chuông reo, đã tới giờ vào tiết.

Tiết này là tiết toán, Lại Ý Lâm đã tới lớp từ trước.

Thịnh Hạ lấy sách ra, lấy cả vở ghi của Trương Chú. Bây giờ thi thoảng cô cũng làm hai việc cùng lúc, vừa nghe giảng vừa đối chiếu vở ghi, so sánh với nội dung mình đã học như trước, bổ sung những chỗ thiếu sót.

Lại Ý Lâm thuộc kiểu tiếng nói rất vang cả lớp bên cạnh cũng nghe thấy, nghe bài cô giảng thường sẽ không mất tập trung.

Thịnh Hạ chuyển sự chú ý vào bài học, đuổi theo nhịp giảng của cô giáo, không để ý tới Trương Chú nữa.

Chốc sau, bỗng nghe phía bên phải có tiếng nói bất lực, “Mình không muốn quát cậu…”

Thịnh Hạ ngẩn ra.

Không phải lời cậu nói, mà vì, hình như cậu đã nói hơi to?

Thịnh Hạ ngẩng lên, thấy Lại Ý Lâm bỗng dừng khựng, và cả cái nhìn thẳng thốt của Hầu Tuấn Kỳ và bạn cùng bàn của cậu khi quay xuống. Cô dám chắc: Không phải ảo giác của cô, mà đúng là giọng cậu hơi bị to thật.

Cả lớp học im phăng phắc.

Trương Chú cũng hiếm có khi sượng cứng người.

Sao cậu biết là khi mình nói chuyện lại đúng lúc Lại Ý Lâm ngưng giảng bài quay lên viết bảng?

Sao cậu biết cậu chỉ thuận miệng thốt ra mà lỡ to tiếng như vậy?

Giờ lòng cậu đang rối bời, hơi sức đâu để ý những điều ấy?

Nín lặng.

Một bọn chim đần, chưa thấy việc đời bao giờ à? Có cái gì đáng phải trầm trồ quá thế?

Chim đần "đầu đàn" Lại Ý Lâm sực tỉnh, cười cười, ném cục phấn bay vèo tới Trương Chú, "Đừng bắt nạt bạn cùng bàn!"

Trương Chú nghiêng đầu tránh cục phấn: …

Cả lớp cười rúc rích.

Tốc độ bài giảng nhanh chóng trở về như bình thường, mẩu chuyện nhỏ này đến đây là hết.

Dầu vậy, Thịnh Hạ cảm thấy rằng không khí giữa mình và Trương Chú giờ còn lúng túng hơn lúc trước.

–

Cuối năm ngày lễ dồn dập, đông chí, giáng sinh, đêm trước giáng sinh và cả tết tây, nhưng với khối 12 thì tất cả vẫn chỉ như ngày thường.

Nhưng trước đêm giáng sinh vẫn gây chút nôn nao xao động.

Trong kí túc, trò tặng táo cho nhau khá thịnh hành.

Tân Tiểu Hòa cũng tặng Thịnh Hạ một quả được gói một cách cầu kì. Thịnh Hạ chưa hề chuẩn bị gì, chỉ tặng lại cho Tân Tiểu Hòa một gói kẹo sô cô la.

Tuần này Trương Chú ngồi cạnh cửa sổ, vừa hay lại tiện cho những bạn tới tặng quà. Lúc này trên bệ cửa sổ chỗ cậu đã chất

đầy táo được tặng.

Hạ đi đông đến, ai kia vẫn hót hòn họt không hạ nhiệt chút nào.

Khi Trương Chú tới, tay cậu cầm một con tuần lộc nhồi bông nhỏ.

Cậu nhìn chỗ táo được tặng, lờ nó đi, quay sang thấy trên bàn Thịnh Hạ cũng có thì cau mày hỏi: “Ai tặng đây?”

Thịnh Hạ không thích giọng điệu của cậu mấy ngày gần đây, chưa kịp nghĩ xem nên trả lời bằng giọng thế nào thì Tân Tiểu Hòa đã kéo tay cô, ra chiều úp mở: “Mấy cậu lớp dưới tặng đó!”

“Gói quà màu mè, ý thức bảo vệ môi trường cần nâng cao.” Trương Chú lạnh giọng nói, thản nhiên ngồi xuống.

Tân Tiểu Hòa: … Bản dịch bạn đang đọc được thực hiện phi lợi nhuận và chỉ đăng tại địa chỉ d u o n g l a m. d e s i g n. b l o g và tài khoản w@ttp@d @namonade của người dịch. Nếu đọc ở nơi khác, tức bạn đã truy cập vào trang tự ý copy bản dịch để kiếm tiền trái phép trên công sức tác giả và người dịch.

Lư Hựu Trạch vào lớp sát giờ, lấy ra khỏi cặp một quả táo, cách đóng gói còn cầu kì hơn của Tân Tiểu Hòa, gói thành hình giỏ hoa, “Hạ Hạ, giáng sinh vui vẻ!”

Thịnh Hạ rụt rè nhận, “Nhưng mình chẳng chuẩn bị gì cả.”

Hồi học Nhị Trung ít có ai tặng táo dịp này, rốt thì dịp này quả táo ngày thường mấy tệ cũng bị đội giá lên thành mười mấy tệ.

Vì vậy cô lấy gói kẹo sô cô la cuối cùng ra tặng lại cho Lư Hựu Trạch, chúc cậu: “Mình cảm ơn, chúc mọi người đều bình an!”

Con tuần lộc trong tay Trương Chú suýt bị cậu bẻ gãy cổ.

Sao ai cô cũng tặng kẹo thế?

Có nhiều sô cô la thế cơ à?

Tưởng ai cũng thích cái trò đấy của cô?

Đúng là ngu hết thuốc chữa!

Trương Chú ném con tuần lộc lên bệ cửa sổ, bực dọc lôi đề thi ra làm.

Đột nhiên một dáng người xinh xắn xuất hiện bên ô cửa, “Chú!”

Gọi là gọi Trương Chú, nhưng nghe gọi thì cả lớp đều quay ra.

Trần Mộng Dao đã quen được mọi người chú ý nên không hề ngượng ngùng, lấy ra một quả táo, hỏi: “Đề thi của mình đâu?”

Trương Chú mở cặp lấy một tập tài liệu đưa cho bạn.

Thịnh Hạ vừa định thôi nhìn, đôi mắt đã bị tập tài liệu hút chặt.

Đó là bộ đề thi và phân tích năm lớp 10, 11 của trung học phụ thuộc mà cô dùng.

Cô những tưởng là cậu chuẩn bị riêng cho cô, chỉ mình cô mới có.

Hóa ra không phải vậy.

Thịnh Hạ thấy nghèn nghẹn ở họng, quay đầu về tập trung làm bài tập.

Nhưng đôi tai vẫn nghe mồn một cuộc đối thoại của hai bạn.

“Cậu không có quà đáp lễ cho mình à?” Trần Mộng Dao hỏi một cách nhõng nhẽo.

Trương Chú liếc nhìn bệ cửa sổ, “Hay cậu chọn một món?”

“Không cần, còn chẳng đẹp bằng quà mình tặng cậu.” Trần Mộng Dao duỗi tay túm lấy con tuần lọc, “Mình lấy cái này!”

Trương Chú giật ngay lại, “Không được!”

Sau đó Thịnh Hạ nhìn thấy quả táo gói hình giỏ hoa nho nhỏ Lư Hựu Trạch tặng đang đặt trên bàn mình bị xách đi.

Cô mở tròn mắt nhìn theo nó.

Người lấy nó là Trương Chú, cùng lúc đó con tuần lộc kia cũng được cậu ném lại xuống bàn.

“Đổi quà.” Trương Chú nói với cô vậy.

Sau đó cậu quay ra nhét giỏ hoa cho Trần Mộng Dao, “Cái này đẹp hơn cái của cậu, cầm lấy đi!”

Trần Mộng Dao: …

Thịnh Hạ: …

Lư Hựu Trạch…

Trần Mộng Dao bỏ đi, trước khi đi dựng ngón giữa với Trương Chú.

Thần dân A6: …

Hướng phát triển gì lạ vậy?

Cả lớp im ru, không ai hú hét.

Hầu Tuấn Kỳ sắp nôn tới nơi. Ai kia hành động trôi chảy một mạch, không nhận ra có tí nào "cố ý", cái kiểu hành động vừa tự nhiên vừa lạ lùng gì đây?

Hầu Tuấn Kỳ: "Chú, thật vô nhân đạo!"

Trương Chú không hề có sự tự nhận thức là mình đã làm một việc vô đạo đức thế nào, nói như người ngoài cuộc: "Thần kinh."

Nếu giờ nhân đạo, thì tối nay giỏ hoa đó sẽ bị cậu dùng ánh mắt thiêu rụi thành tro.

Thịnh Hạ quay lại nhìn Lư Hựu Trạch. Rốt thì giỏ hoa đó là quà cậu tặng, giờ bị cướp mất tặng cho người khác nên cô thấy hơi áy náy.

Hẳn nhiên Lư Hựu Trạch đang nén giận, dù thế vẫn dịu giọng an ủi: "Không sao."

Thịnh Hạ gật đầu, cầm con tuần lộc hỏi Trương Chú: "Cái này..."

Trương Chú cảm thấy hai người này mắt đi mắt lại thật chối mắt, vẫy tay bảo: "Tiệm văn phòng phẩm tặng."

Thịnh Hạ cất món quà.

Chính bản thân cũng không thể kể rõ là vì không còn cách nào, hay là do tư tâm.

Tác giả có lời:

Không có nữ phụ ác độc đâu nhé, viết về thanh xuân, thì chỉ có những cô cậu thiếu niên đang va vấp, đang tự hoàn thiện.

Chương 44

Tối hôm đó ai nấy hưng phấn lạ thường, cả lớp hò hét sôi nổi.

Đột nhiên trở nên yên tĩnh thì chắc chắn có biến. Cả lớp vô thức nhìn ra cửa sau, quả nhiên Vương già đã khoanh tay đứng ngoài cửa, mặt mũi hầm hầm.

“Thịnh Hạ.” Giọng Vương già bỗng dịu lại, “Em ra đây một lát.”

Từ khi bị thương cô gặp khó khăn trong đi lại, vì vậy đã được miễn tiết mục “anh biết tuốt”. Đã rất lâu Vương Duy không gọi cô ra, giờ chắc vì có chuyện quan trọng.

Quả nhiên, Vương Duy vào thẳng chủ đề: “Chủ nhiệm Lý nói với thầy là em sắp ra nước ngoài, có gì cần nhà trường và thầy cô giúp đỡ thì cứ nói, thầy cũng mong tương lai các em đều tốt đẹp.”

Mới đó Vương Duy đã biết rồi…

Xem ra cuộc “bàn bạc” mà Thịnh Minh Phong nói không hề là để trưng cầu ý cô, mà chỉ là một lời thông báo.

Thịnh Hạ im lặng, Vương Duy coi như cô ngầm thừa nhận, “Thế những môn khác có thể tạm gác lại. Nhiều trường tuy cũng để ý điểm số cấp ba nhưng tỉ trọng trong xét điểm không cao, mà kết quả của chúng ta với họ cũng không có nhiều giá trị tham khảo. Em cứ học ngoại ngữ cho tốt thôi.”

“Dạ.”

Vương Duy: “Vốn là cô Phó đã tìm được suất tự chủ tuyển sinh cho em, chỉ là điều kiện rất nhiều, cũng rất khó. Bí thư Thịnh đã có sẵn kế hoạch cho em từ trước, ra nước ngoài thực chất là một lựa chọn rất tốt, đạt điều kiện thì qua đó có thể vào đại học rất tốt.”

Những lời sau Thịnh Hạ không nghe vào tai nổi, chỉ bắt lấy đúng một điểm tin tức: “Thầy Vương, tự chủ tuyển sinh vào đâu?”

“Vào đại học Hà Thanh, còn cụ thể chuyên ngành nào thì thầy không nhớ, nhưng cũng thuộc khối thiên xã hội.”

“Đại học Hà Thanh?”

Vương Duy cười nói: “Đúng vậy, nhưng thực ra đây là suất tuyển sinh do hiệu trưởng đề cử. Chỉ là lớp 10, 11 em học ở Nhị Trung, không thể coi như học sinh hoàn toàn do trường đào tạo, vì vậy cách này không được.”

Suất tuyển sinh do hiệu trưởng đề cử, chỉ trường trọng điểm của tỉnh mới có, nên Nhị Trung tất nhiên cũng không có.

Thịnh Hạ: “Có nghĩa là, còn có một, một cách khác ạ?”

Vương Duy loáng thoáng nhận ra, gương mặt bỗng nghiêm lại, nhìn cô: “Có phải em không muốn ra nước ngoài?”

Thịnh Hạ hơi cúi xuống, khẽ gật đầu.

Vương Duy thở dài, nhớ khi Thịnh Hạ mới chuyển tới, thầy đã hỏi tại sao chọn khối tự nhiên, câu trả lời của cô là: người nhà chọn.

Bây giờ lại trước một ngã rẽ quan trọng, thiếu nữ mười bảy, mười tám tuổi vẫn không có quyền tự quyết.

Nhưng Vương Duy cũng thấy Thịnh Hạ đã có điều gì đổi khác.

So với thái độ mặc cho số phận lúc ban đầu, giờ trong mắt cô có một nguồn lực chực chờ đập tan lực cản xông ra.

Dẫu nó yếu ớt, mịt mờ.

Vương Duy tiết lộ: "Cụ thể thì em đi hỏi cô Phó, nghe cô ấy nói điều kiện rất hà khắc, trong ba lớp cô ấy dạy không ai làm được, thậm chí cả trường cũng khó ai có thể đáp ứng."

Điều kiện hà khắc, cả trường cũng khó có người đáp ứng được.

Thịnh Hạ không biết cụ thể điều kiện là gì, cũng không có tự tin mình làm được. Nhưng cô Phó đã nghĩ tới cô, thế có phải là cô còn có một tia hi vọng? Có một thứ tên là "khao khát" dường hé lộ đôi sừng nhọn, cọ nó vào cô trêu chọc: Ê, bắt lấy ta đi!

Thịnh Hạ nôn nao khó tả.

"Tối nay cô Phó có giờ tự học không ạ?" Cô hỏi.

"Có, ở A22."

Thịnh Hạ: "Thầy Vương, em muốn gặp cô Phó hỏi thử."

"Ngay giờ à?" Vương Duy ngạc nhiên, mắt chuyển nhìn chân cô, "Không cần vội một lúc này, thầy gọi điện cho cô Phó, bảo cô ấy hết tiết xuống đây."

"Không cần!" Thịnh Hạ vội nói, "Em sắp khỏi rồi, giờ không cần gậy cũng đi được."

Vương Duy: “Thế em cẩn thận, gọi cả Trương Chú đi cùng.”

Thịnh Hạ: “Không cần đâu thầy, em đi một lát rồi về.”

Thịnh Hạ lên tầng. Cô không biết tại sao mình phải vội vã như vậy, cũng không biết tại sao cứ phải đích thân đi lên. Có lẽ vì thứ cảm xúc mang tên “muốn đánh cược”, cảm thấy bản thân cần trả giá thứ gì đó. Sau đó nói, ông trời ơi, niệm tình cháu đã cố gắng như thế, khát khao như thế, xin hãy cho cháu một tin tốt lành.

Nhưng hành động này không phải là lỗ m ãng. Hai hôm nay cô đã đi lấy nước mà không cần chống gậy, khi đi khi về đã không thấy đau nhiều nữa. Nhưng dù sao cũng phải đi lên tận năm tầng nên cô vẫn cẩn thận mang gậy theo, vịn cầu thang lò dò bước lên. Đến tầng năm, tầm nhìn trở nên thoáng rộng.

Cô vẫn chỉ ở tầng một, không biết rằng phong cảnh trên tầng năm trông như thế này.

Trung học phụ thuộc xây theo kiểu kiến trúc gắn kết thành một khối, tất cả các tòa dạy học, tòa văn phòng đều có hàng lang thông nhau, cho dù trời mưa vẫn có thể đi lại dễ dàng.

Từ tầng năm, mảng xanh trên mái hành lang thông giữa các tòa, những lùm cây và bụi hoa in trọn vẹn trong tầm mắt hệt một vườn hoa giữa không trung.

Cảnh sắc thế này, học hành mệt mỏi ra đây ngắm nghía thưởng thức, phải chăng cái mệt sẽ lập tức được rửa trôi?

Tuy tầng một cũng có vườn hoa, nhưng đó là một cảnh sắc khác hẳn.

Chỉ vì một điều ấy, lên đây chuyến này đã không là phí công.

A22 ở ngay cạnh cầu thang. Cô chống gậy trông rất nổi bật, Phó Tiệp nhìn một cái đã nhận ra ngay. Cô lập tức ra đón, dẫn Thịnh Hạ tới chỗ bàn ngoài hàng lang A22 ngồi xuống.

Các bạn trong lớp ló đầu ra, Phó Tiệp quát: “Lo học bài đi.”

Đa số các bạn thôi nhìn, quay về lo việc riêng, chỉ duy cậu chàng cao cao ngồi trong cùng còn duỗi dài cổ ra hóng.

Thịnh Hạ thoáng ngạc nhiên, đó là… Hàn Tiếu?

“Em tới hỏi chuyện tự chủ tuyển sinh của Hà đại đúng không?” Phó Tiệp đã biết chuyện, “Gọi điện cho cô là được rồi mà?”

Thịnh Hạ cúi đầu: “Trong lớp ngột ngạt, em lên đây hít khí cho khuây khỏa.”

Phó Tiệp tiếp lời ngay: “Trương Chú bắt nạt à?”

Thịnh Hạ giật mình, nhìn Phó Tiệp ngơ ngác.

“Hà hà, không chọc em nữa.” Phó Tiệp nghiêm mặt lại, “Lúc trước em từng thi giải viết văn Cây Ngô Đồng, được giải nhất đúng không?”

Thịnh Hạ gật đầu: “Dạ.”

“Nhưng bây giờ đã bỏ quy định tuyển thẳng học sinh đoạt giải của các cuộc thi viết văn.”

“Vâng, em biết ạ.”

Khi ấy tham gia thi cũng không phải vì để được tuyển thẳng mà chỉ do sở thích.

“Chương trình tự chủ tuyển sinh của Hà Đại cũng có thể giảm

điểm chuẩn, nhưng hơi khác với kế hoạch tự chủ tuyển sinh của những trường khác." Phó Tiệp lấy điện thoại ra, vào trang web của đại học Hà Thanh.

Tối hôm đó, Thịnh Hạ đã đọc hết trang web của đại học Hà Thanh, chỉ duy mục "tuyển sinh" là không động vào, vì cảm thấy nó không thể dính dáng tới bản thân.

Từ diện nhà trường đề cử, thành viên đội văn nghệ cấp cao, đội thể thao cấp cao cho đến diện học sinh gốc Hồng Kông, Ma Cao, Đài Loan, du học sinh, cách thức và đối tượng tuyển sinh của nhà trường rất rộng, không chỉ xét điểm thi đại học mà còn có kế hoạch tuyển sinh ngành cơ sở, học sinh hộ nghèo vượt khó, hầu hết là dành cho học sinh chăm chỉ thi đua.

Phó Tiệp vào mục kế hoạch tuyển sinh ngành cơ sở, trong các ngành tuyển sinh có thể nhìn thấy ngành lịch sử học, khảo cổ học, triết học, văn học ngôn ngữ Trung Quốc.

"Chính là ngành này, văn học ngôn ngữ Trung Quốc, nhưng không dễ đâu." Phó Tiệp vào mục thể lệ tuyển sinh.

"Yêu cầu phải theo định hướng văn học Hán ngữ cổ, là chuyên ngành mới mở, trong thời gian ở trường không được chuyển ngành, tương lai sau khi ra trường vẫn là điều khó nói. Nghe tên chắc em cũng đoán được một phần rồi, ngành này có khả năng rất khô khan."

Văn học Hán ngữ cổ, Thịnh Hạ đã có một khái niệm lờ mờ, "Em không sợ khô khan. Em thích Hán ngữ."

Phó Tiệp cười cười, "Những mục tự chủ tuyển sinh khác chỉ cần có thành tích thi đua, sau đó thi viết và phỏng vấn. Ngành này thì khác, không thi viết cũng không phỏng vấn, đủ yêu cầu là có thể đăng kí, xét duyệt qua là được giảm điểm chuẩn. Nhưng điều kiện rất gắt gao, thi cử thì còn có thứ để vin vào, có lớp ôn

luyện để theo học, còn ngành này thì không."

Trong đối tượng tuyển sinh, trừ những điều kiện thường thấy như tốt nghiệp cấp ba chính quy, lý lịch sạch ra thì còn một số điều kiện khác, điều kiện thực sự cần chú ý là:

1. Có một bài viết đăng trên tạp chí văn học cấp quốc gia, hoặc năm bài viết trên tạp chí văn học cấp tỉnh;
2. Có một tác phẩm văn học (độ dài từ một trăm nghìn chữ) do các nhà xuất bản từ cấp B trở nên phát hành;
3. Đoạt giải từ hạng ba trở lên ở các giải văn học cấp tỉnh;

…

…

Giờ Thịnh Hạ mới hiểu thế nào là hà khắc.

Phải biết rằng, có bài viết đăng trên tạp chí văn học cấp quốc gia đã là tiêu chí xét vào hiệp hội văn học cấp tỉnh.

"Điều thứ ba thì em có rồi, bài viết trên tạp chí cấp tỉnh chắc là cũng đã có?" Phó Tiệp hỏi.

Thịnh Hạ trả lời: "Có, có bốn bài, nhưng trong đó một bài là thơ."

Phó Tiệp bật ngón cái: "Năm bài thơ mới tính là một bài viết, mới một bài thì chưa tính lên được, tức là giờ đã có ba bài."

Thịnh Hạ tỉnh táo phân tích: "Tạp chí cấp tỉnh có lẽ không phải khó…"

Phó Tiệp nghe thế mở tròn mắt, nhìn Thịnh Hạ vừa ngạc nhiên vừa trầm trồ. Lúc này Thịnh Hạ mới cảm thấy mình đã khoe khoang hơi quá đà, hơi xấu hổ, nói nhỏ: "Em còn một số bài viết sẵn, có thể gửi cho họ xem thử."

Phó Tiệp nói: “Vậy khó là ở chỗ sách xuất bản.”

Có thể nói rằng điều kiện tuyển sinh này chỉ dành cho người đã có chuẩn bị, còn dạng nước đến chân mới nhảy thì không thể đáp ứng điều kiện.

Tạm không bàn hai yêu cầu đầu tiên khó khăn cỡ nào, chỉ riêng điều kiện thứ ba là giải văn học cấp tỉnh, nếu lúc trước chưa từng tham gia thì giờ cố mấy cũng vô vọng.

Còn nhà xuất bản cấp A và cấp B thì có yêu cầu về tính văn học rất cao, quy trình để xuất bản một quyển sách ít cũng phải nửa năm. Tức cho dù có quan hệ để đẩy nhanh thì nhanh nhất cũng phải mất ba tháng.

Thông báo tuyển sinh này mới đăng cuối tháng 12, thời gian đăng kí từ ngày 10 tháng 4 tới ngày 15 tháng 4. Xuất bản một cuốn sách trong thời gian này, quả thực như điều không tưởng.

Trừ phi có bản thảo sẵn.

“Cô Phó, em từng viết một số bài phê bình thơ, lúc trước cũng có biên tập liên hệ mời xuất bản sách, có thể xuất bản thành một tuyển tập. Nhưng đó là nhà xuất bản cấp C, hơn nữa vẫn chưa đủ số chữ.” Thịnh Hạ bình tĩnh phân tích.

Lúc trước cô từng có ý định là thi đại học xong sẽ chỉnh sửa lại, viết thêm ít nữa rồi gửi bản thảo đi.

Phó Tiệp phát hiện cô trò ngày thường im lặng ít nói này quả là một báu vật, “Được bao nhiêu rồi?”

“Ba mươi mấy bài, một bài trên dưới hai nghìn chữ, tính ra chắc tầm sáu mươi nghìn chữ?”

“Trời ạ!” Phó Tiệp mừng rỡ nhìn sang, tuy chưa đủ số chữ nhưng một học sinh cấp ba mà viết được hơn ba mươi bài phê bình thơ đã là rất đáng để kinh ngạc, “Nếu viết thêm cho đủ số chữ, em sẽ mất bao nhiêu thời gian?”

Thịnh Hạ nhẩm tính, “Một bài, buổi tối về nhà khoảng hai đến ba giờ là viết xong, cộng thêm thời gian chỉnh sửa, mất khoảng một tháng.”

Một tháng, thời gian rất gấp. Tính ra thì cuối tháng 4 là có thể xuất bản. Nhưng vẫn quá gấp rút.

Phó Tiệp ngần ngừ.

Tuy tốc độ này đã là điều người khác mong mỏi, nhưng cuối cùng có xuất bản được không vẫn còn là vấn đề. Bỏ ra bao công sức như vậy, ở thời điểm này không khác gì đánh cược.

Phải biết rằng thời gian này mà dùng để củng cố và ôn tập ắt mang lại hiệu quả đáng kể. Hơn nữa điểm số của Thịnh Hạ lên xuống thất thường, có khi vẫn có thể đậu nguyện vọng một, nếu mải chạy theo điều kiện tự chủ tuyển sinh mà để rớt nguyện vọng một thì coi như đã cố gắng vô ích.

“Rất mạo hiểm.” Phó Tiệp tổng kết.

Đôi mắt Thịnh Hạ lấp lánh tia sáng, lời nói ra dịu dàng nhưng kiên quyết: “Cô Phó, em muốn thử một lần.”

Phó Tiệp nhìn thẳng vào mắt cô, cảm thấy lời mình nói lúc trước sai rồi. Thiếu nữ trước mặt không phải hoa nhài mà giống nhành tuyết mai khẳng khiu chờ ngày đơm nở.

Đắt giá nhưng bền bỉ, một khi hoa nở sẽ tươi sắc rất lâu.

“Được, cô liên hệ với nhà xuất bản cho em.” Phó Tiệp đồng ý.

“Em cảm ơn, à phải rồi, tiêu chuẩn xét duyệt của một số nhà xuất bản không phải ra sách mà là hiệu đính xin được mã số xuất bản, cô hỏi các thầy cô tuyển sinh ở Hà đại hộ em xem là tiêu chí đánh giá xét duyệt của trường ở khâu này thế nào.”

Phó Tiệp ngạc nhiên vì sự hiểu biết của Thịnh Hạ ở lĩnh vực này. Cô ăn nói câu nào ra câu đấy, toàn thân toát lên sự ung dung và tự tin. Phó Tiệp gật đầu nhận lời, “Vậy em…”

Phó Tiệp chưa nói hết câu, một bóng dáng đã xông lên từ dưới cầu thang.

Đúng là xông lên.

Thiếu niên thở hồng hộc chạy lên, suýt đã không phanh kịp mà va ầm vào tường. Cậu chống hai tay lên tường, cơ thể đàn hồi bật lại rồi dáo dác nhìn quanh.

Nhìn thấy Thịnh Hạ yên lặng ngồi bên bàn, thiếu niên thở phào, hổn hển chạy tới, chống nạnh đứng ngay cạnh bàn, “Cậu chạy đi đâu thế hả, giỏi thật, một hơi lên được tận tầng năm mà lưng không mỏi chân không đau, có biết là lên tầng dễ xuống tầng khó không? Lát nữa vào tiết thì toàn người là người, lỡ ngã ra đấy định què thêm hai tháng nữa hả?”

Thịnh Hạ chỉ biết ngơ ngác nhìn Trương Chú nổi giận.

Cậu lại lên cơn gì thế?

Phó Tiệp mím môi cười, nhìn thiếu niên quát mắng hùng hổ mà thích thú nói: “Trương Chú, thấy cô giáo không chào hả?”

“Chào cô ạ.” Trương Chú ngoãn ngoãn nghe lời dù giọng nói thì nghe rất bất cần, đôi mắt không thèm ngó nghiêng mà nhìn thẳng vào Thịnh Hạ không chớp.

Lúc này, hội ngỗng cổ dài của A22 đã nhiều lên, cả đám duỗi dài cô nhìn ra, bá vai bá cổ thì thầm to nhỏ, gương mặt viết rõ hai chữ: hóng hớt.

Hàn Tiếu khoe ra hàng răng trắng bóc, bật ngón cái với Trương Chú.

Phó Tiệp thở dài: "Được rồi, hai em xuống đi, đừng để học sinh lớp cô nghĩ vẩn nghĩ vơ." Đứa nào đứa nấy hóng chuyện điên luôn rồi.

"Có đi không?" Trương Chú nhìn cô bạn vẫn lặng im như pho tượng.

Thịnh Hạ ngập ngừng đứng dậy.

Cả hai đi tới đầu cầu thang.

Trương Chú ngồi xổm xuống trước mắt cô, ngoảnh lại nhìn, "Lên đi."

"Mình tự đi được." Độ này cô vẫn tự lên xuống cầu thang ở quán ăn, đâu phải cậu không biết điều ấy.

"Mau, lên!" Có vẻ cậu đã mất kiên nhẫn.

Thịnh Hạ nhìn tấm lưng rắn rỏi phía trước, chẳng hiểu sao mũi bỗng cay cay.

Tâm sự đã dồn nén mấy ngày bỗng ùa lên.

Sự quan tâm của cậu dành cho, đôi khi quả là quá mức. Đã không chỉ một mình cô hiểu lầm, mà dường như từ hôm hội thao, cô luôn phải nhận lấy những cái nhìn tò mò thích thú, những lời nói trêu chọc của người xung quanh.

Tuy chưa từng hẹn hò với ai, Thịnh Hạ cũng từng có mấy lần kinh nghiệm được người ta thích, được các bạn ghép đôi.

Mới đầu cô còn có lời nói hay hành động phản ứng lại, lâu dần thì như đã chai lì, chỉ vờ như không nhìn thấy, không nghe thấy.

Rốt thì những lời trêu chọc và đồn đoán không cần trả giá thứ gì. Còn đáp lại và phản bác thì sẽ rất tốn công.

Cô không muốn sử dụng sức lực quý giá vốn đã thiếu thốn của mình cho những điều không đúng sự thật.

Nhưng hành động lời nói của cậu thì luôn khiến cô mất phương hướng, vắt óc nghĩ suy.

Kể từ hôm đi quảng trường ven sông về, cô cảm thấy giữa mình và Trương Chú đã có điều gì khác trước.

Cách đơn giản nhất để hai người thực sự thân thiết với nhau là hiểu biết về bí mật của đôi bên. Cậu kể về gia đình giúp cô hiểu hơn cảm xúc của cậu – cậu cũng từng thấy áp lực như cô, từng bị nó bủa vây quấy nhiễu.

Tim cô âm ỉ cơn đau nhức nhối, đồng thời ra sức gom lòng can đảm để tiến lên thay đổi hiện trạng.

Giây phút ấy cô cảm nhận rõ mình gần cậu đến thế nào.

Kể từ hôm ấy, mối quan hệ bạn cùng bàn giữa họ dường nứt ra một kẽ, đôi bên đều đang quan sát, dò xét nhau qua kẽ hở ấy một cách thận trọng.

Tiến không được, lùi không cam.

Cô biết, giai đoạn này tên là “mập mờ”.

Nhưng dạo này, dường như Trương Chú muốn tự tay lấp kín kẽ hở ấy. Cậu đã lùi bước trước.

Tại sao như vậy? Bởi vì người cậu thực sự thích giờ đã chủ động với cậu rồi? Còn cậu, phải chăng đang đắn đo lựa chọn?

Thịnh Hạ không đủ sáng suốt ở những việc này, tuy thế rất nhạy cảm.

Cô có thể nhận thấy là dường như cậu hơi hơi thích cô; nhưng cũng dường như thích còn chưa đủ.

Chí ít, là có lẽ không bằng người cậu đã thích tận mấy năm.

Vì vậy một đôi khi cậu cáu gắt quát nạt, đôi lúc khác thì đối xử với cô rất tốt.

Thịnh Hạ nhìn xuống chân mình, chắc bởi vì nó chăng.

Bởi vì ý muốn bảo vệ người yếu thế sẵn có của phái nam, bởi vì sự áy náy với cô, những thứ ấy đã thành mảnh đất nuôi dưỡng tình cảm hời hợt nhất thời trong cậu?

Chẳng mấy nữa rồi chân cô sẽ khỏi. Chẳng mấy nữa rồi học kì này sẽ kết thúc. Chẳng mấy nữa rồi cậu sẽ dứt nỗi đắn đo ấy.

Chẳng mấy nữa, đốm lửa nhỏ nhen nhóm trong cô rồi sẽ tắt lụi.

Dẫu vậy, tới lúc này rồi lòng cô vẫn tham lam cảm giác được cậu quan tâm.

Chờ khi chân cô khỏi hẳn, có lẽ sẽ không còn cơ hội được trên lưng cậu cõng đi nữa?

Thịnh Hạ tự buông thả bản thân, cho phép mình từ từ ngả lên

tấm lưng rộng lớn.

Cậu bước đi rất yên ổn. Thịnh Hạ vòng tay ôm chặt lấy cổ cậu.

Lúc này các bạn đã vào lớp hết cả, cầu thang lặng thinh không bóng người.

Cầu thang được thiết kế ngoài trời theo hình xoắn ốc, ngoài hàng lan can là tầm nhìn thoáng rộng, khung cảnh thay đổi theo mỗi bước đi.

Cô ở trên lưng cậu, trông hết phong cảnh nhìn từ tầng năm, tầng bốn, tầng ba, tầng hai.

Trời đã tối mịt, từ thành phố lên đèn rực rỡ và mặt sông lấp lánh phản quang phía xa xa đến con đường với hàng long não được đèn đường phủ bóng, đến trảng cỏ được những chụp đèn âm đất tô điểm trông như bầu trời lấp lánh sao đêm… tất cả ở trọn trong đôi mắt.

Mỗi hình ảnh hệt như cảnh quay chậm trong phim, đẹp đẽ khiến người ta ngơ ngẩn. Trong những hình ảnh hoặc rõ nét hoặc mờ nhòe ấy, lưng cậu biến thành tiêu điểm vĩnh hằng.

Cảnh sắc ấy, có lẽ cả đời này Thịnh Hạ không thể quên.

Khi sắp tới tầng một, Thịnh Hạ lấy hết can đảm hỏi thật khẽ: “Trương Chú…”

Sống lưng thiếu niên đờ ra, đã một thời gian không được nghe cô gọi tên một cách dịu dàng như thế.

“Sao vậy?” Giọng cậu dịu đi.

“Có phải cậu rất mong chân mình mau khỏi không?”

“Nói thừa.” Cậu trả lời.

Tuy biết câu trả lời của cậu không có ý khác mà chỉ đơn giản chúc cô mau khỏi.

Thịnh Hạ vẫn thấy lòng mình thắt lại không rõ nguyên do.

Từ trước cô đã biết, thích, có lẽ không phải một cảm xúc tốt đẹp.

Nhưng vẫn không ngờ nó xót xa đến thế.

Không thể tiếp tục như thế nữa.

Chương 45

Có kế hoạch, Thịnh Hạ tranh thủ thực hiện sớm, lập tức bắt tay vào viết sách.

Một bài hai ba giờ đồng hồ là chỉ tính thời gian viết, còn trước đó phải tìm kiếm và đọc tài liệu, vì vậy tối về nhà Thịnh Hạ không thể tiếp tục luyện đề mà chỉ tập trung vào đống thi từ ca phú. Có khi một giờ ngủ, có khi hai giờ ngủ, trong mơ cũng chỉ mơ thấy tác giả viết thơ, viết từ đã khuất.

Vậy nên chỉ còn thời gian nghỉ trưa là còn nguyên để ôn tập.

Ngày nào như ngày nấy, Thịnh Hạ mải mốt ăn cho xong bữa cơm rồi không về phòng nghỉ mà chạy ngay về lớp làm đề, trước khi vào giờ học chiều lại bò ra bàn chợp mắt chừng 15 phút, bài chưa làm xong thì đến chiều ăn cơm xong tiếp tục.

Tuần này đến lượt cô ngồi dãy bàn đơn, không ai quấy phá, vừa yên tĩnh vừa độc lập.

Thời gian ngủ mỗi ngày của cô giờ chỉ còn bốn, năm giờ đồng hồ. Trà hoa cúc được thay thế bằng bạch trà, sau lại đổi sang trà xanh, rồi thành gì nữa thì Thịnh Hạ cũng chẳng còn quan tâm, miễn sao tỉnh táo là được.

Trừ cảm giác mệt mỏi thể xác, cô trở nên hưng phấn cực độ, tâm trí luôn luôn tỉnh táo.

Tết dương lịch được nghỉ một ngày và buổi tự học tối hôm trước

tết. Thịnh Hạ viết liền ba bài bình thơ, còn làm hết một đề tự nhiên tổng hợp.

Giao thừa là gì? Cô không biết.

Cô đã đón giao thừa cùng với nữ tác gia Lý Thanh Chiếu.

Trong thơ từ là nỗi buồn bã thương xuân tiếc thu, trong hiện thực là giờ học hăng hái hết mình. Nhịp điệu ngâm thơ làm phú chậm rãi lúc đêm khuya được phương trình công thức lúc ban ngày bù trừ, Thịnh Hạ cảm thấy trước khi trở thành "thiên tài toàn năng" của cả hai khối, mình sẽ biến thành cô nàng "tâm thần phân liệt" hỏng hết cả hai.

Phút nghỉ ngơi ít ỏi, cô lướt mạng xã hội một lúc. Khi trước chẳng thích lướt đâu, nhưng giờ thì chả hiểu tại sao nữa.

Đêm giao thừa quả nhiên bảng tin như bùng nổ, đặc biệt các bạn cũ ở Nhị Trung. Có người bắn pháo hoa bên sông, có người mở bữa tiệc thịt nướng, thậm chí có người đi phố đèn đỏ.

Rồi thì Thịnh Hạ lướt tới bài đăng của Hầu Tuấn Kỳ.

Nội dung rất bình thường: Chúc mừng năm mới.

Đăng kèm một tấm ảnh được chụp rất nghệ thuật, giữa hình là một bàn tay cầm một cốc… ờm, một cốc đồ uống có phần trên màu vàng. Chắc cậu chụp khi đang ngồi, bối cảnh là bàn bi-a, tuy đã bị làm mờ nhưng Thịnh Hạ vẫn nhận ra bóng dáng mặc áo hoodie xắn tay đang khom lưng đánh bi-a là Trương Chú.

Độ này cô chìm ngập trong những quyển vở ghi của cậu, không ngừng than thở cậu đã phải học hành khắc khổ cỡ nào. Suýt thì Thịnh Hạ đã quên, rằng bạn cùng bàn của cô chẳng phải con ngoan trò giỏi mà là một cậu học giỏi nhưng hư hỏng "trải cả trăm nghề".

Đã tới lúc nào rồi, sao vẫn chơi lắm thế?

Lông ba lông bông.

Thịnh Hạ cũng nhanh chóng đăng một dòng trạng thái, sau đó thì tắt điện thoại tập trung viết bản thảo.

–

Nhà Hầu Tuấn Kỳ, tầng hầm.

“Binh”, một gậy vào lỗ.

Trương Chú đứng dậy gác gậy sang một bên, “Đổi người.”

Hàn Tiếu hớn ha hớn hở ùa tới gom bóng, bắt đầu một ván bi-a tám bóng với Lưu Hội An.

Trương Chú dựa người vào sô pha, lấy điện thoại quay ngang màn hình định chơi game, trông có vẻ đã hết hứng.

Ngô Bằng Trình thấy thế nói, “Lập nhóm không Chú?”

“Ờ, ok.” Nghe giọng Trương Chú không có vẻ gì là hứng thú.

“Ế, có người đăng bài này.” Hầu Tuấn Kỳ ngồi một chỗ lướt điện thoại, bỗng hào hứng đọc lên: “Bằng từ bắc, phượng về đông; Kiếm cùng với sách trên đường thênh thang. Qua năm đỗ đạt đường hoàng; Ngoảnh cười nhân thế mải màng công danh… có nghĩa gì vậy?”

Vừa tìm được đối thủ trong game, Ngô Bằng Trình đã sấn ngay tới, “Đọc linh tinh gì thế?”

“Một bài đăng.” Hầu Tuấn Kỳ ra chiều úp mở.

Đôi mày Trương Chú giật khẽ.

Trong những người quen của Hầu Tuấn Kỳ, người có thể đăng bài kiểu này chắc chỉ có…

Cậu thoát khỏi giao diện game, mở QQ. Ngô Bằng Trình vào game một mình mới biết Trương Chú vẫn chưa vào, hả họng kêu la: “Chú, mau xác nhận đi chứ! Cậu làm cái quần gì thế!”

Trương Chú làm thinh, vào bảng tin QQ.

Cậu không có nhiều bạn QQ, vì vậy ngay dưới bài đăng của Thịnh Hạ chính là tấm ảnh mang phong cách “xa hoa trụy lạc” của Hầu Tuấn Kỳ.

Chó thật, chụp lẫn cả cậu vào.

Trương Chú nhướng mày. Cô đăng bài viết này, vừa là để khoe mình đang âm thầm cố gắng học tập và phải chăng cũng đang châm chích cậu chỉ lo chơi bời phóng túng?

Bỗng cậu bật cười – người có văn hóa sao mà đáng yêu thế kia chứ, đâm chọc người ta cũng văn minh tới vậy?

Ngô Bằng Trình nhìn điệu cười của Trương Chú mà xoa tay rùng mình, “Quái gì vậy, trông lòng xuân phơi phới thế kia?”

Hầu Tuấn Kỳ ra vẻ thâm nho: “Hà hà, thay vì suy đoán mĩ nhân đang nghĩ gì, chẳng bằng tập trung vào trò chơi chẳng hay hơn?”

Ngô Bằng Trình nghĩ một lúc thì cũng hiểu, còn ai có thể gây ảnh hưởng tới Chú như thế? Còn ai ngoài Thịnh Hạ? Giờ thì cậu chàng không vào game nữa mà chỉ rụt rè hỏi: “Thế rốt cuộc là bài này có ý gì?”

“Không biết.” Hầu Tuấn Kỳ lắc đầu.

Sau đó, cả hội nhìn thấy bên dưới dòng trạng thái của Thịnh Hạ xuất hiện dòng bình luận của Trương Chú –

“Cậu định vụng trộm học hành, sau đó thì tỏa sáng làm mù mắt ai?”

Hả? Là ý đó ư? Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại địa chỉ duonglam. design. blog và nick wattp3d namonade của người dịch. Nếu đọc ở nơi khác, tức bạn đã truy cập vào trang đăng lại trái phép.

Sao cứ cảm thấy bình luận này sến súa thế nhờ?

“Chú, giờ hai cậu thế nào rồi?” Ngô Bằng Trình hỏi.

Rốt thì lý lịch chói lóa của bố Thịnh Hạ và cái cảnh bố cô cười nói thân thiết với Lư Hựu Trạch ngày hôm ấy chẳng vẫn mồn một trước mắt?

Giọng điệu Trương Chú không một gợn lăn tăn: “Chẳng thế nào hết, cố gắng học tập, ngày ngày tiến lên.”

Hầu Tuấn Kỳ trợn mắt nhìn trần nhà. Đừng có vờ vịt nữa, khí áp thấp dạo gần đây sắp đè cậu chàng chết ngộp rồi.

“Đúng là cố gắng học tập, ngày ngày tiến lên quá ấy chứ.” Hầu Tuấn Kỳ giở giọng đâm chọc, “Để tìm đống đề thi hồi lớp 10, lớp 11 cho Thịnh Hạ, chắc phải thức trắng mấy đêm ấy nhỉ? Còn đối chiếu đề thi lúc trước gõ từng chữ từng chữ một! Cậu không biết chứ, mấy cái hình trong đề toán đề lý còn phải ra tiệm phô-tô dùng nhờ máy đồ họa vẽ lại, xong rồi còn tự giải đề trước một lần, viết cả phân tích giảng giải hệt như phân tích của chuyên gia cuối tuyển tập đề thi ấy. Móa, phục luôn, mình mà là con gái

sẽ lập tức hiến thân!"

Cạnh bàn bi-a, Lưu Hội An và Hàn Tiếu nghe thấy cũng chép miệng kêu lên, "Đỉnh thật!"

Hầu Tuấn Kỳ tiếp tục: "Buồn cười vãi, còn bán giá 100 tệ một tập cho Trần Mộng Dao, rồi cầm 100 tệ đó đi mua tuần lộc tặng Thịnh Hạ, đúng là nhân tài."

"Lắm trò ngoắt ngoéo như thế, khi xưa ai mạnh mồm bảo đời là bể khổ, tội gì phải làm Don Juan, thà đi lấy kinh còn hơn? Mình thấy như cậu đây cũng chả sướng hơn đi lấy kinh đâu, đúng không Chú?"

Ngô Bằng Trình chọc trúng tim đen: "Cậu đừng lún sâu quá, đời còn dài, việc gì phải tự chôn đời mình sớm thế. Bây giờ buông bỏ cũng là tốt cho bản thân. Với địa vị chức quyền của bố mẹ và gia cảnh nhà cậu ấy, hai cậu không cùng một tầng lớp…"

Ai cũng tự hiểu, nhưng không ai dám nói ra. Hôm đó sau khi biết thân phận của bố Thịnh Hạ, Lưu Hội An đã tìm hiểu thông tin về phu nhân của Thịnh Minh Phong, càng tìm hiểu thì càng kinh hãi. Người bình thường chỉ biết trung tâm thương mại đầu tiên ở Nam Lý do họ Trâu mở, tìm hiểu thêm, mới biết họ Trâu là gia tộc dòng dõi tuổi đời trăm năm, vừa mạnh kinh doanh vừa giỏi học thức, không những giàu mà còn sang.

Tóm lại nghe là biết cách biệt rất xa.

Họ mới tầm tuổi này, có gì phải vội, chẳng qua là tình cảm niên thiếu mới nhen nhóm mà thôi. Không lâu nữa, thi đại học xong là mỗi người mỗi ngả, tình cảm không có tương lai rồi sẽ phai mờ, sau này ngoảnh lại có khi còn chửi mình lúc trẻ khờ khạo.

Ngô Bằng Trình chỉ nhắc nhở vừa đủ. Mấy cậu chàng đưa mắt nhìn nhau.

Trương Chú im lặng lắng nghe, không lên tiếng cũng không tỏ thái độ, chỉ lầm lũi lướt điện thoại.

Ngô Bằng Trình thò mặt vào nhìn, ôi chao ôi, trên màn hình là ảnh chụp hôm hội thao.

Rõ ràng là ảnh chụp chung nhưng đã bị ai kia cắt hết chỉ chừa cậu và Thịnh Hạ, khoảng trống giữa cả hai rộng đủ cho một người nữa đứng vừa.

Không thể không nói, quả thật xứng đôi.

Ôi, nói cả tràng dài phí nước bọt rồi, người anh em này trông không có vẻ là định buông tay.

Trên bàn bi-a đã chẳng còn mấy quả bóng, còn lại toàn những quả khó chơi. Lưu Hội An đảo quanh bàn bi-a bao nhiêu lượt, mãi không nghĩ ra phải đánh thế nào.

Bỗng Trương Chú quẳng phứt điện thoại đi, ngả vào sô pha chửi tục: “Chó thật!”

Rõ là đang cáu.

Cả hội quay sang nhìn cậu, thấy cậu chán nản ngẩng nhìn trần nhà, tự hỏi tự đáp: “Vẫn rất muốn có được.”

Giọng điệu cam chịu.

Có được. Có được cái gì, có được ai?

Không nói cũng biết.

Trương Chú đứng bật dậy, tới bên bàn giằng lấy cây gậy của Lưu Hội An, mắt lom lom vào quả bóng đỏ đánh kiểu gì cũng không

cho xuống lỗ được. Cậu nhấc gậy chọc vào bóng, bóng trắng nhảy lên bay qua bóng số 8 chắn đường, va chạm đẩy bóng đỏ xuống lỗ.

Một cú nhảy bóng chuẩn xác.

“Đánh hay!”

“Tuyệt lắm!”

Trương Chú như nhìn vào nơi vô định, bật ra một hơi như thở dài mà cũng như thở phào. Cậu lên tiếng, lời nói bình lặng dường chỉ bản thân là nghe thấy: “Giai cấp, tồn tại chính là để vượt qua.”

Cậu biết hết, nhưng cứ hễ bị đôi mắt ấy nhìn vào là chỉ còn ý muốn đối tốt với cô.

Cậu hãy chưa bắt đầu, sao đã vội bàn chuyện buông tay?

Nếu đã vậy, thì cứ quyết chiến tới cùng xem thử.

–

Sau tết dương lịch không lâu, Thịnh Hạ đã có thể tháo bột.

Tân Tiểu Hòa còn hào hứng hơn cô, kêu la đòi viết lưu bút trên lớp bó bột.

“Một việc có ý nghĩa như vậy, sao mà bỏ qua được?”

Thịnh Hạ gác chân lên một cách hiền lành, mặc cho bạn viết lên.

“Viết gì đây nhỉ…” Tân Tiểu Hòa ngẫm nghĩ, tay đã bắt đầu đưa bút, ngòi bút dạ đen in trên lớp bó bột nét chữ hăng hái và nhiệt

huyết: “Đại học Đông Châu, ta tới đây!”

Thịnh Hạ: …

Các bạn xung quanh cũng hùa theo.

“Thịnh Hạ, mình cũng viết!”

“Mình nữa!”

“Mình mình nữa!”

Vì vậy một nhóm học sinh vây kín quanh Thịnh Hạ, xếp hàng chờ đến lượt “đề chữ”. Thịnh Hạ ngại lắm, vì tay mọi người cứ giữ mãi chân cô…

Nhưng các bạn không để ý điều này, còn bắt đầu được thể khác nhau.

“Sáng tạo hơn hẳn viết trên áo đồng phục luôn nhỉ?”

“Cơ hội chỉ ngẫu nhiên gặp chứ không tìm đâu được!”

Thịnh Hạ: …

Nhưng cô rất vui, nhìn các bạn từng người viết nguyện vọng thi đại học của mình lên đó, lòng nghĩ, đợi khi tháo bột, phải xem xem có thể xử lý thế nào để bảo tồn nó mãi mãi được không.

Cũng nhờ Thịnh Hạ có nhiều bút đủ cả mọi màu nên không lâu sau, nửa trên lớp bó bột đã không còn một khe trống.

Trương Chú và Hầu Tuấn Kỳ từ từ tới lớp, nhìn thấy đông người thế còn tưởng đã xảy ra chuyện gì.

Dạt đám đông ra xem, thấy một nữ sinh đang ngồi xổm tách

chân Thịnh Hạ ra định viết lên mặt bên.

Hầu Tuấn Kỳ: “Hay đấy, Chú, cậu cũng viết một câu?”

Trương Chú nhìn Thịnh Hạ với cái chân đã kín chi chít những tên trường đại học, tuy không muốn làm các bạn mất hứng nhưng vẻ mệt mỏi đã lộ rõ. Cậu nói khẽ: “Nhanh lên, sắp vào tiết rồi.”

“Anh Chú thì đâu cần viết, muốn vào trường nào chẳng được?” Có người nói.

“Vậy là Chú thích đại học Hà Thanh hay đại học Hải Yến hơn?”

Ai ai cũng nhìn Trương Chú tò mò. Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại địa chỉ duonglam. design. blog và nick wattp3d namonade của người dịch. Người dịch không chịu trách nhiệm về sai sót bản dịch khi đăng ở các nơi khác.

Thịnh Hạ không nhìn cậu, chỉ dỏng tai lắng nghe.

Trương Chú không trả lời, mắt nhìn chăm chú vào cái đầu đen nhánh ở giữa vòng vây, hỏi: “Sao cậu không tự viết một trường vào?”

Thịnh Hạ không nhận ra cậu đang hỏi mình, cho đến khi bị một bàn tay to lớn xoa đầu khiến tóc rối hết lên.

“Ê ê ê!”

“Đủ rồi đủ rồi!”

“Móa, không hỏi nữa không hỏi nữa, là em sai…”

“Mọi người giải tán đi!”

Thịnh Hạ ngẩng lên, va vào một đôi mắt có thể nói là dịu dàng.

Các bạn đã giải tán hết, Thịnh Hạ mới bừng tỉnh – Cậu lại làm gì nữa vậy!

Cô thả chân xuống, nói nhỏ: “Mình không với tới.”

“Thế cậu muốn viết gì, để mình viết hộ?” Trương Chú cầm bút ngồi xuống.

Bỗng cô rụt ngay chân về dưới bàn, “Mình không muốn viết gì hết.”

“Thế à, thế để mình viết.” Nói rồi cậu kéo nhẹ chân cô ra, lia bút soàn soạt trên khoảng trắng bên dưới khoeo chân.

Cô ở trên ghế, còn cậu thì ngồi xổm, đầu kề sát vào chân cô, tư thế… quá mức quái đản.

Viết xong cậu còn lom lom vào đó một lúc, khóe môi cong cong ra vẻ rất đỗi hài lòng. Sau nữa cậu không nói gì thêm, ném bút lên bàn cô rồi quay lưng về chỗ.

Thịnh Hạ cúi xuống, thấy một câu nói: “Đời này do mình, tự quyết tự đi.”

–

Cuối tuần nắng chang chang, Thịnh Hạ tháo bột. Cưa điện trong tay bác sĩ vừa vang lên, Thịnh Hạ ngay lập tức lao vào lòng Vương Liên Hoa làm Vương Liên Hoa không thể nhịn cười nổi.

Lớp bó bột được tháo bỏ, để lộ ra làn da trắng nhợt tới độ hơi tím tái. Thịnh Hạ vẫn thấy sợ, cảm thấy nó không giống da người sống.

Bác sĩ kê thuốc bôi giảm đau, dặn dò một đống việc cần chú ý, xong xuôi là Thịnh Hạ có thể về.

Vì Thịnh Hạ đã tập luyện trước nên khi xuống giường không thấy đau, chỉ cảm giác chân nhẹ bẫng, không dám chuyển trọng tâm vào cái chân bị thương.

Về đến nhà, Vương Liên Hoa nhìn lớp bó bột mang về, "Cái này được đấy, để hôm nào bọc plastic rồi cất đi, chờ đến khi họp lớp lấy ra sẽ rất ý nghĩa!"

Thịnh Hạ cảm thấy không thể tốt hơn.

"Lấy mộng làm ngựa, không phụ hoa xuân, ừm, ý hay… đời này do ta, tự quyết tự đi…" Vương Liên Hoa đọc lên, "Ai viết đây, tuổi còn nhỏ mà ra vẻ già dặn thế."

Thịnh Hạ: …

"May được quen người mặt hoa đào, từ đây xuân ấm phủ ruộng xa…" Vương Liên Hoa tạm dừng, hẳn nhiên nhận ra nét chữ này, "Con viết à?"

Thịnh Hạ giật mình.

Là chữ tối qua cô bẻ chân viết vào, tuy không đẹp như ngày thường song vẫn có thể nhận ra tác giả.

Đành phải gật đầu: "Dạ, viết cho các bạn."

Cái nhìn của Vương Liên Hoa quan sát trong một thoáng, cuối cùng không nói gì.

Thịnh Hạ thở phào.

Có lẽ vì trên đó quá nhiều chữ chằng chịt, nên mẹ không để ý

rằng câu nói này có xưng hô.

Quả thực Thịnh Hạ trích dẫn thơ viết tặng cho bạn, nhưng không phải các bạn.

Ở góc trên bên phải câu này, có một cái tên.

“Tống Giang:

May được quen người mặt hoa đào, từ đây xuân ấm phủ ruộng xa.”

Bất kể sau này có hay không ở cùng một thành phố, tương lai có hay không kết nối giao thoa, cô vẫn rất vui vì ở đoạn cuối thanh xuân gặp được một người tỏa sáng như cậu.

Rất vui được làm bạn với cậu, Tống Giang.

Chương 46

Thứ Hai Thịnh Hạ xuất hiện ở phòng học, mới đầu chưa ai nhận ra điều gì khác lạ. Phải đến giờ nghỉ khi Thịnh Hạ tự đi lấy nước, cả lớp mới ngờ ngợ nhận ra cô đã khỏi.

Các bạn thi nhau chạy lại chúc mừng, còn lao nhao đòi xem phần bó bột đã tháo, dặn cô phải bảo quản nó thật kĩ.

“Đương nhiên!” Thịnh Hạ đồng ý.

Cô lại chuyển tới dãy bàn ngoài cùng phía bắc, cùng bàn với Trương Chú.

Gần tới thi cuối kì, Thịnh Hạ đã hoàn thành nhiệm vụ làm hết các đề thi của nhà trường mà cậu giao cho lúc trước, hơn nữa còn đã chỉnh sửa vở chữa lỗi sai đâu vào đấy.

Vì vậy về cơ bản họ không còn chuyện gì khác để trao đổi.

Cả hai đều bận, ai lo học của người nấy.

Thi thoảng Trương Chú lại nhắc cô là phải làm nhiều lần những câu sai.

Cô nhận thấy Trương Chú cũng ôn tập qua cách làm lại những câu sai. Bài mới chưa làm xong cũng không sao, chỉ quyết chiến với những bài sai cũ.

Vì vậy cô cũng học theo y hệt.

Khi kì thi đã tới ngay trước mắt, Thịnh Hạ đổ dồn mọi sức lực tâm trí vào việc học, tối đến về còn phải viết văn. Gia sư mà Thịnh Minh Phong tìm cho đã liên hệ nhưng cô chỉ lấy lệ vài câu cho qua, lịch học được xếp đi xếp lại nhưng cô vẫn từ chối.

Thời gian thấm thoắt, không rõ đêm ngày.

Làm cô quên cả rằng sinh nhật mình đã tới.

Sinh nhật Thịnh Hạ tính lịch âm, lịch dương thì mỗi năm mỗi khác, nhưng hầu hết chỉ trong mấy ngày thi.

Năm nay trùng hợp thế nào vào ngay hôm trước ngày thi.

Tất nhiên cô chẳng có tâm trạng mừng sinh nhật, nhưng Trâu Vệ Bình đã mua bánh kem gửi tới, cô không thể mang nó về nhà nên chỉ còn cách mang về lớp mời các bạn cùng ăn, coi như món điểm tâm khuya.

Giờ tự học tối chưa bắt đầu, Thịnh Hạ đưa bánh kem cho Tân Tiểu Hòa, “Các cậu mang về kí túc ăn nhé?”

Tân Tiểu Hòa: “Oa, sinh nhật cậu à?”

“Ừm.”

“Cậu sinh giữa mùa đông, nhưng sao lấy tên có mùa hè?”

“Ừ nhỉ.” Ừ nhỉ, trời xui đất khiến thế đấy.

“Sinh nhật vui vẻ!”

“Cảm ơn cậu ~”

“Oa, thiên nga đen!” Tân Tiểu Hòa nhìn vào trong hộp bánh

kem, mắt mở tròn kinh ngạc.

Giờ thì bạn cùng phòng Tân Tiểu Hòa với mấy bạn nữ gần đó đều xúm lại, bọn con trai cũng tò mò không biết thứ gì khiến bọn con gái đổ xô vào như thế.

Giờ thì cũng chẳng mang về được nữa, ai thấy thì có phần vậy.

–

Trong bãi đỗ xe, Hầu Tuấn Kỳ nhìn cái bánh kem trong tay Trương Chú, lấy tay ướm thử, thấy kích cỡ ngang ngang với lòng bàn tay mà không tin nổi: "Chỉ có tí tẹo không đủ mình nhét kẽ răng này mà tới 299 tệ? Ăn cướp hả?"

Trương Chú so vai, cũng cảm thấy khó tin, "Ai biết đâu."

Hầu Tuấn Kỳ tiếp tục chê bôi: "Mà cũng chẳng đẹp đẽ lắm, một hình trái tim, bên trên cắm hai con thiên nga, trông hệt bánh mấy tiệm đồng giá hai tệ bán ấy."

Trương Chú nói: "Chắc trong bánh có lá vàng."

Cả hai vừa chê vừa đi vào lớp.

"Chú," Hầu Tuấn Kỳ trêu, "Đến sinh nhật mình cũng tặng mình một cái nhá?"

Trương Chú: "Thôi đi, tỉ lệ giá trị trên giá cả không cao, cho cậu cũng không thưởng thức được."

Hầu Tuấn Kỳ: … Hâm mộ chị Tô Cẩn với Tiểu Thịnh Hạ, một người có dây chuyền đắt giá, một người có bánh kem đắt giá. Hầu Tuấn Kỳ cậu đây, chỉ là anh em ất ơ nhặt được ngoài đường.

Nhưng bỗng cậu chàng nghĩ tới một chuyện, ai bảo Chú keo kiệt

nào?

Sinh nhật chị gái tặng một sợi dây chuyền hơn 600 tệ, sinh nhật bạn gái, à không, bạn nữ có quan hệ tốt tặng bánh kem được xưng là Hermes trong các loại bánh kem, tuy rằng hơi nhỏ một xíu… Nhưng nếu không vì mới mua dây chuyền nên hết thóc, có khi Chú phải mua một cái to bự.

Mọe, anh em mình đúng là ngầu quá xá ngầu! Có mấy thằng con trai làm được? Quan trọng là, tiền này còn do chính cậu kiếm được!

Trương Chú chẳng thèm để ý tới Hầu Tuấn Kỳ thân hình cao to đang nghĩ những chuyện vớ vẩn gì. Cậu xách bánh kem lên nhìn, khóe môi cong cong.

Ai kia đúng thật công chúa Disney hàng chuẩn chất lượng, mua cái khác quả thật sợ bị chê. Cái bánh tiramisu cậu mua ở siêu thị dưới trường lần trước, cô cũng chẳng ăn được mấy miếng.

Lần đầu tiên Trương Chú cảm thấy thái độ bắt bẻ đấy không phải kiểu cách mà nên phải như vậy, đáng lý cô phải như thế.

Họ mới đi tới A5 đã nghe từ A6 vọng ra tiếng hợp xướng bài "Chúc mừng sinh nhật", sau đó là một tràng tiếng vỗ tay. Tân Tiểu Hòa hét lớn: "Mình đâu nỡ xuống dao, thứ mình cắt là bánh kem thôi ư? Không, là tiền đó!"

Trương Chú và Hầu Tuấn Kỳ vào lớp, thấy một cái bánh kem trông rất quen ở trên bàn Thịnh Hạ, chân bỗng dừng khựng.

"Bánh ở tiệm đồng giá hai tệ" cỡ lớn.

Hầu Tuấn Kỳ nói nhỏ: "Ôi má? Hình như là cái giá 1999 cùng kiểu…"

Sắc mặt Trương Chú quả ứng với thời tiết hôm nay – quang đãng chuyển nhiều mây.

Cái bánh trên bàn Thịnh Hạ và bánh trong tay Trương Chú có cùng một kiểu y hệt. Nhưng thiên nga loại cỡ lớn có màu đen, được làm bằng tay trông đẹp hơn hẳn.

Đường cong cổ của con thiên nga đó đã đạt đến tiêu chuẩn của tác phẩm nghệ thuật.

Không phải chỉ là mô hình sô cô la trắng đúc khuôn như của bản mini.

Thấy có người vào, Tân Tiểu Hòa thở dài: “Hai cậu biết lựa lúc tới thật, giờ thì càng khó chia rồi.”

Hầu Tuấn Kỳ nhìn Trương Chú, thấy mặt cậu không một biểu hiện gì.

Chuông vào giờ tự học tối vang lên chính trong lúc không ai ngờ tới ấy.

“Mau chia phần đi!”

“Chờ Vương già vào thì lại phải chia cho thêm một người nữa, mau lên đi!”

Bánh không lớn nhưng được nén rất chặt, nhiều người mà chỉ có dụng cụ ăn là không đủ để chia. Nhưng các bạn đều thoải mái, hai ba người dùng chung một cái đĩa một cái thìa, mỗi người ăn mấy miếng coi như cho có không khí.

“Ảo giác đúng không, vị tiền đúng là ngon khác bọt.”

“Không phải ảo giác, là chân lý.”

“Hahahahahahaha!”

–

Cười đùa xong rồi, mọi người đều không quên mai là ngày thi. Vương già vừa tới là cả lớp chợt yên tĩnh hẳn.

Thịnh Hạ đang định mở vở ra xem thì bỗng một cục giấy được ném lên bàn, bất giác cô quay sang nhìn Trương Chú.

Cậu đang xoay bút tập trung ôn bài.

Không phải cậu?

Ngẩng nhìn Hầu Tuấn Kỳ bàn trên, cậu đang quay xuống nháy máy ra hiệu với cô.

Thịnh Hạ thoáng ngạc nhiên, nhìn ra ngoài cửa. Chỉ mới chốc lát mà Vương Duy đã đi đâu mất rồi, không thấy ở hàng lang. Bấy giờ cô mới dám mở tờ giấy.

Chữ Hầu Tuấn Kỳ như gà bới, Thịnh Hạ lật lại mới phát hiện nãy mình nhìn ngược chiều.

Ôi, chữ cậu đàng hoàng hơn tí thì điểm làm văn đã không chỉ có 35.

Trên giấy viết rằng: Tiểu Thịnh Hạ, Chú mua bánh kem cho cậu đó!

Thịnh Hạ ngỡ ngàng, quay sang nhìn Trương Chú.

Hình như lần này cậu cảm nhận được nên cũng quay sang, vẫn kiểu nhìn như nhìn đứa ngốc mọi lần. Thấy Thịnh Hạ nhìn thẳng mình không tránh, cậu hơi nghiêng đầu, hỏi bằng ánh mắt: Đằng ấy sao thế?

Thịnh Hạ quay đi, mới nhận thấy một túi giấy màu trắng đặt dưới chân cậu. Túi không có hình vẽ, không có chỗ cầm, dù thế cô vẫn nhận ra là của hiệu thiên nga đen.

Cậu mua bánh kem cho cô thật ư?

Trương Chú nhìn thấy mẩu giấy trong tay cô, cộng với biểu cảm của cô lúc này, lập tức hiểu ra mọi chuyện.

Cậu lườm Hầu Tuấn Kỳ một cái, chợt rút một quyển vở từ giá chặn sách, đứng dậy.

Người xung quanh, gồm cả Thịnh Hạ đều nhìn cậu với vẻ nghi hoặc.

Trương Chú đứng thần ra đấy chừng nửa phút chẳng biết nghĩ gì, cuối cùng thở hắt ra qua lỗ mũi, có vẻ đã ra một quyết định.

Trương Chú nói: “Lấy vở chữa lỗi sai của cậu mang ra đây với mình.”

Mọi người: …

Thịnh Hạ: …

Cái giọng điệu cậu, nghe còn áp lực hơn lời thầy cô.

Thịnh Hạ đưa mắt hỏi: Thế có ổn không?

Trương Chú rút trúng phóc quyển vở ghi từ hộp đựng sách của cô, nói: “Đi.”

Sau đấy thần dân A6 nhìn thấy Trương Chú dẫn Thịnh Hạ đi ra, tay cậu, trừ một quyển vở thì còn xách một cái túi giấy.

Nhưng hai cô cậu không “học bài” ở cái bàn ngoài lớp mà đi về hướng hành lang nối các tòa nhà.

“Đấy là quà đúng không?”

“Chắc thế rồi, hôm nay là sinh nhật Thịnh Hạ mà.”

“Hai cậu ấy qua lại bao lâu rồi còn giấu giấu giếm giếm, tưởng bọn mình ngu hết chắc?”

“Chắc Trương Chú không để ý là mình còn không mang bút theo, học hành cái khỉ khô.”

Thịnh Hạ đi theo cậu, đến giờ mới thấy hơi hoảng loạn. Cô dừng chân, hỏi: “Đi đâu vậy?”

Trương Chú: “Im miệng, để mình nghĩ đã.”

Thịnh Hạ: …

Đúng lúc này Vương Duy đi tới từ đầu kia hành lang. Có vẻ ban nãy thầy đã đi vệ sinh.

Gặp nhau chính diện.

Thịnh Hạ cụp mắt, quay đầu không phải mà đi tiếp cũng không đúng.

Chỉ nghe Trương Chú nói: “Theo mình đi chứ?”

Thịnh Hạ: …?

Rồi cứ thế họ đi lướt qua Vương Duy một cách đường hoàng.

Mắt Vương Duy trợn tròn xoe, mặt đần ra: Làm lơ mình ngang nhiên tr@n trụi quá vậy?

“Trương Chú! Đi đâu?”

Trương Chú có vẻ cáu kỉnh: “Ồn quá!”

Vương Duy như bị sét đánh: … Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại địa chỉ duonglam. design. blog và nick wattp3d namonade của người dịch. Nếu đọc ở nơi khác, tức bạn đã truy cập vào trang đăng lại trái phép. Mọi sai sót trên bản đăng lại nếu có, người dịch không chịu trách nhiệm và không sửa đổi.

Hai người đằng trước, một là bảo bối thầy đặt hết hi vọng, một là công chúa phải cung phụng chứ không thể dây vào. Mấy chuyện cỏn con của thiếu nam thiếu nữ ấy, tất nhiên thầy không mù, nhưng rốt thì hôm nay là sinh nhật Thịnh Hạ nên thôi có thể hiểu. Trương Chú là người biết chừng mực, Thịnh Hạ cũng ngoan ngoãn hiểu chuyện, quả thật thầy không quá lo lắng. Dù vậy uy nghiêm của chủ nhiệm lớp thì không thể vứt bỏ, “Cho em năm phút!”

Trương Chú không buồn ngoảnh đầu, giơ cái tay trống ra dấu “ok”.

Thịnh Hạ không đoán nổi cậu, lo lắng suýt bước ngã.

Đi một mạch tới sảnh thư viện, Trương Chú đặt vở và túi giấy lên bàn, nói: “Ngồi đi.”

Thịnh Hạ chỉ mới từng tới đây vào ban ngày, còn cảm thán là điều kiện vật chất của nhà trường tốt thật, cấp ba thôi mà đã có cả một tòa nhà thư viện, tầng trệt có sảnh lớn, có bàn kính, sô pha bọc da, có cả bàn hướng dẫn, trên tầng còn có khu phòng tự học chia ra từng ô với quy mô không hề nhỏ.

Giàu có không còn tính người.

Bây giờ thư viện đã đóng cửa, cả sảnh tầng trệt lờ nhờ ngọn đèn vàng ấm.

Thịnh Hạ ngồi trong bồn chồn thấp thỏm.

Cô biết, có lẽ cậu có lời muốn nói với cô.

Trùng hợp, cô cũng có lời muốn nói với cậu.

Vì vậy mới ngoan ngoãn theo cậu tới tận đây.

“Thịnh Hạ…”

“Trương Chú…”

Cả hai lên tiếng gần như cùng lúc, sau đó đều ngẩn ra.

Trương Chú ngồi xuống đối diện cô, tay thực hiện một tư thế “mời”, “Cậu nói đi.”

Thịnh Hạ lại đâm ngần ngừ, tay túm lấy phần vải trên đầu gối vò chặt.

Trương Chú nhìn rõ động tác nhỏ của cô, không giục cô, chỉ khom lưng mở túi giấy, bên trong túi còn có một cái hộp nhỏ. Các lớp gói cầu kì được gỡ bỏ, để lộ một hình trái tim nhỏ đầy đặn màu đỏ nhung, trên trái tim cắm hai con thiên nga trắng quấn cổ vào nhau.

Thịnh Hạ thoáng ngạc nhiên, vì nó đúng là bản mini cùng kiểu.

Nét mặt Trương Chú có vẻ gượng gạo bối rối dễ thấy, “Không nghĩ cậu đã ăn rồi, còn ăn cái tốt hơn. Nhưng đằng nào mình cũng mua rồi, không thể lãng phí được, thế nên, cậu muốn làm gì với nó thì làm…”

Cậu nói rất điềm tĩnh với thái độ vẫn thản nhiên lơ đễnh như ngày thường, nhưng lạ thay Thịnh Hạ nhận ra đôi chút thất vọng trong đó.

Nhưng lời cô muốn nói thì hẳn nhiên hoàn toàn không hợp với không khí hiện giờ. Cô buộc phải chấm dứt ngay sự mềm lòng khó hiểu này.

Nhưng lời ra khỏi miệng lại thành: "Cậu… sao cậu biết hôm nay là sinh nhật mình?"

Bởi vì sinh nhật cô tính ngày âm, cho dù biết thông tin trên thẻ căn cước cũng chưa chắc đã biết sinh nhật cô.

Trương Chú ngả vào lưng ghế, "Trên tường nhà cậu có một người năm nào cũng nhắn chúc mừng sinh nhật, nhưng mỗi năm lại một ngày khác nhau, nên mình tra thử, thấy lịch âm là cùng một ngày."

Thịnh Hạ sững sờ, người cậu nói chắc là Đào Chi Chi. Cô nhẹ nhàng gật đầu, bởi vì trừ gật đầu thì bỗng không biết phải nói tiếp thế nào nữa.

Như cậu đây, cũng được coi là bỏ công tốn sức?

Cậu có biết không, là cứ như thế, cô sẽ hiểu lầm thật mất.

Cô im lặng, không ngờ Trương Chú trước nay luôn nhanh mồm nhanh miệng hơn mình cũng im lặng.

Tay cậu đặt trên tay vịn sô pha, mắt không nhìn cô mà bâng quơ đâu đó một cách vô định.

Thịnh Hạ nuốt nước bọt, mở lời: "Trương Chú."

Cậu quay sang nhìn.

Giây phút ấy, tim lỡ một nhịp.

Thịnh Hạ lảng mắt đi, xong mới nói: “Chân mình, đã khỏi rồi.”

Trương Chú: “Ừm.”

Cô ngạc nhiên vì cậu vẫn nói với thái độ rất đỗi bình thường, khiến nhịp tim khó lắm mới bình tĩnh của cô lại một lần loạn nhịp, “Bác sĩ nói mình giữ chân rất tốt, có lẽ sẽ không có di chứng gì hết.”

Trương Chú: “Ừm.”

Thịnh Hạ: …

“Vì vậy, sau này cậu không cần quan tâm tới mình nữa. Vốn dĩ việc này cũng không phải lỗi của cậu, mình chưa từng trách gì cậu, thật đó.” Cô nói thật chân thành.

Trương Chú không đáp “ừm” như nãy giờ nữa. Mắt cậu nhìn cô chăm chú.

Thịnh Hạ cụp mắt xuống một chút, nói tiếp: “Vậy nên sau này, cậu đừng làm những việc khiến mọi người hiểu lầm nữa. Những lời đồn dạo gần đây khiến mình rất khó xử.”

Cuối cùng, cuối cùng đã nói ra được rồi.

Không khó như cô đã nghĩ, chỉ là trong một giây phút nỗi đắng chát từ đâu lan ra khắp ngực bụng, dường như cố hết sức nuốt vào vẫn không thể dằn nó xuống.

Chuyện đến nông nỗi này, cô cũng có lỗi sai.

Tính ra thì, chẳng phải cô cũng luôn phối hợp với những hành

động trêu chọc nửa vô tình nửa cố ý của cậu, thậm chí còn đắm chìm trong đó?

Rõ ràng luôn bảo mình chớ hiểu lầm, nhưng rồi vẫn không kiểm soát nổi bản thân.

Người cô căng ra, chợt nghe người đối diện bật ra một tiếng cười ngắn ngủi.

Rồi cậu ngồi thẳng người, khuỷu tay chống lên đầu gối, bất chợt ngả về phía cô, đôi mắt nhìn cô như bó đuốc rực cháy.

Từ góc nhìn của cô, cậu giống một con ưng.

“Hiểu lầm gì cơ?” Khuôn miệng rất đẹp của cậu mở ra rồi khép lại.

Ngón tay Thịnh Hạ in hằn lên đầu gối.

Mập mờ. Cụm từ này lại hiện ra trong tâm trí.

Có một bài hát với ca từ thế này: Mập mờ cho em hay hết nỗi hờn tủi.

Chỉ một học kì ngắn ngủi, hình như cô đã hiểu rồi.

Mập mờ giống như nửa cốc nước trên mặt bàn trống, không thể biết nó được rót riêng cho mình hay là của người khác uống dư lại.

Uống thì lấn cấn, bỏ lại cắn rứt.

Nghi ngờ, băn khoăn, không thể thôi nghĩ về nó.

“Hiểu lầm,” cô nặn từng chữ khó nhọc, “Hiểu lầm…”

Cuối cùng vẫn không nói hết được.

“Hiểu lầm mình thích cậu?” Trương Chú nói tiếp.

Có thứ gì gõ mạnh vào tim Thịnh Hạ, coong, coong…

“Đấy mà là hiểu lầm quái gì, là sự thật đấy Thịnh Hạ à. Sao cậu khờ thế, không nhận ra thật ư?”

Coong, coong, thình thịch, thịch thịch, thình thịch, rào –

Sôi trào.

Có thứ gì đang nhảy nhót, va đập liên hồi trong lồ||g ngực như điên loạn!

Trương Chú: “Thịnh Hạ, nghe cho kĩ, mình, Trương Chú, thích cậu, chỉ thích cậu. Đây không phải hiểu lầm.”

Cậu nói không lớn, tuy thế mỗi một chữ đều va chạm dội lại liên hồi như những phân tử trong không khí, lọt vào tai Thịnh Hạ. Tai cô ong lên, dư âm vang vọng từng hồi.

“Lời đồn nói bọn mình đang hẹn hò? Tạm thời đây là lời đồn, nhưng cũng là – điều ước của mình.”

Chương 47

Thịnh Hạ không biết đã trôi qua bao lâu. Tri giác của cô đã mất hết.

“Trương Chú… mình không nghĩ…” Cô lên tiếng, nhưng thực tế cũng chưa nghĩ cho rõ là nên nói cái gì.

Người tí hon trong lòng đang đánh nhau, còn người trước mặt thì hẳn nhiên bình tĩnh hơn cô nhiều lắm.

“Vốn dĩ không định nói bây giờ. Ở giai đoạn này, quan hệ tốt nhất không phải yêu đương mà là cùng nhau tiến bộ. Giống như trò vòng đan vòng vậy, dù lưng đối lưng vẫn phải cùng nhau nhảy tới điểm cuối mới quay lưng nhìn mặt. Mình cho rằng ở việc này, cậu cũng nghĩ giống mình. Vì vậy mình sợ nói ra khiến cậu bối rối khó xử, nhưng việc mình thích cậu, cậu cũng thấy rồi đấy, là không thể giấu được. Có ai không nhận ra mình thích cậu đâu?”

Dường như cậu chỉ thuận miệng thốt ra, lời nói không một thoáng ngập ngừng suy nghĩ.

“Nhưng có vẻ không nói cậu còn khó xử hơn.”

“Cậu đừng sợ, cũng đừng hoang mang.”

“Mình không thể nói mấy lời kiểu như việc mình thích cậu không liên quan tới cậu được. Mình chỉ không muốn cậu cảm thấy áp lực, nhưng với tính cậu thì điều đó là không thể tránh.

Cậu cứ coi mình thành một người muốn đối xử tốt với cậu thôi, ví dụ coi mình là bố chẳng hạn?"

Thịnh Hạ: …

Ặc, hình như cậu cũng không bình tĩnh lắm.

Trương Chú chống nửa người trên bằng khuỷu tay, tuy thế hành động này chỉ để khiến mình trông thật khí thế, còn thực ra cũng đã căng thẳng sốt ruột lắm rồi, đến độ bắt đầu xoắn lưỡi nói linh tinh. Chợt cậu thấy hối hận vì ngày thường đã quen thói độc miệng nên đến khi quan trọng mới khiến cái miệng hại cái thân.

Cậu dừng lại, nhanh chóng sửa lời, thẳng thắn nói rõ mục đích và ý đồ: "Mình nói nhầm, là anh, anh trai được không? Mình tốt với cậu, cậu cứ nhận là được, mà cậu không nhận thì cũng chịu thôi, tại mình không nhịn được… Đợi khi nào cậu muốn yêu đương, có thể yêu đương, mình sẽ là lựa chọn đầu tiên tấn thăng lên làm bạn trai cậu, được không?"

Cậu lấn tới gần hơn chút nữa, nhỏ nhẹ thuyết phục bằng tiếng nói như lời thủ thỉ: "Cậu cứ cho phép mình thích cậu trước thôi nhé?"

Khoang bụng thôi sôi trào, thảy mọi vận động quá khích đều như bị câu nói này của cậu ấn nút tạm dừng.

Giây phút ấy, cảm giác giống hệt ngày hôm ấy khi xem đoạn cuối của video.

Tê hết người.

Cậu không thở d ốc, nhưng cô đã đánh mất năng lực khống chế cơ bắp và mạch đập.

"Hử?" Không nhận được phản hồi, cậu kề sát mặt lại, sống mũi

cao sắp chạm hẳn vào cô.

Thịnh Hạ hoảng hốt vội ngửa ra sau, khi gáy suýt va vào tường bỗng được cánh tay cậu tóm chặt, giữ cho cô không ngã. Một bàn tay khác của cậu thì đỡ sau gáy cô, kéo cô về phía cậu thật gần.

“Có được không?”

Cậu hỏi, tiếng nhỏ đến mức chỉ mỗi họ nghe thấy, khiến họ run rẩy.

Bàn tay đặt sau gáy cô còn xoa nhè nhẹ tựa hành động v3 vãn…

Thịch, thịch, thich!

Tim đập như sắp nhảy ra ngoài, không ngừng tấn công thứ kìm cặp nó.

Cô nhìn gương mặt sáng sủa gần đến độ đường nét bị nhòe đi, không dám có một cử động nhỏ, hô hấp nhẹ hẫng như sắp tắt thở trong vô thức.

Ngay khi sợi dây căng chặt trong đầu cô sắp bục đứt, Trương Chú thả cô ra, ngồi thẳng trở lại.

Nhưng đôi mắt vẫn nhìn cô chăm chú.

Bàn tay Thịnh Hạ đặt trên đầu gối nhẹ nhàng lần sờ mạch đập của chính mình, đồng thời cố gắng tìm lại giọng nói đã lạc mất.

“Mình, mình không biết. Mình, mình phải, phải nghĩ đã.”

Mới dứt câu, hai bên sượng cứng.

Thịnh Hạ bỗng bừng tỉnh –

Cô đang nói cái gì thế!!

Thế thì có khác gì đồng ý!

Tất cả là do câu hỏi của cậu quá xảo quyệt, gì mà cho phép mình thích cậu, chẳng lẽ cô nói không cho là cậu không thích nữa luôn ư? Đấy là việc cô có thể kiểm soát được ư?

Hỏi thế thì bảo người ta trả lời kiểu gì!

Đây sẵn đã là câu hỏi không lời giải!

Bất kể trả lời thế nào, miễn không từ chối thì đều tương đương với cũng có ý với cậu?

Rành rành là một cái bẫy!

A a a a a a a!!!!

Quả nhiên Trương Chú cười. Cười xong mới như nhận ra mình vừa cười, cậu vuốt mũi, bối rối hắng giọng, nhưng cuối cùng vẫn không đè nén nổi niềm vui trong lòng, chợt ngửa ra sô pha ngẩng đầu cười lên hai tiếng, hầu kết lên xuống trông sắc lẹm như thanh đao mang khí thế quyết phải có được.

Ha, ha! Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại địa chỉ duonglam. design. blog và nick wattp3d namonade của người dịch. Nếu đọc ở nơi khác, tức bạn đã truy cập vào trang đăng lại trái phép.

Cả tầng sảnh vọng về tiếng cười đường đột của cậu.

Thịnh Hạ: …

“Mình xin lỗi.” Cậu nín cười, “Xác nhận đây đúng là sự thật, không phải nằm mơ.”

Thịnh Hạ cần làm một điều gì để xoa dịu tâm trạng, chỉ là đầu óc cô giờ phút này trống rỗng.

Trương Chú vẫn là người bình tĩnh lại trước. Cậu rời mắt nhìn về cái bánh kem đã bị quên lãng, "Ăn nữa không? Nhưng chắc cái này không giống cái của cậu, có khi còn không ngon bằng cái đó..."

Thịnh Hạ hoàn hồn, nhận rõ trong lời cậu ẩn giấu một nỗi thất vọng chưa từng có. Chắc vẫn đang tổn thương vì bánh đụng hàng nhưng cái của cậu lại không to bằng của cô đây.

Cô tìm lại giọng nói đã đánh mất, "Thực ra, có khác nhau."

Trương Chú: "Hả?"

"Bánh kem hiệu này, nghe nói shipper ai cũng cao 1m8, còn, còn đẹp trai thần thái đường hoàng, được coi như giá trị tăng thêm cho sản phẩm của họ..."

Trương Chú tiếp tục hỏi chấm.

"Nhưng cái của mình thì do người nhà mua, nên là, mình, mình không được gặp shipper, bị lỗ..." Thịnh Hạ ngập ngừng một lúc, nhìn cái bánh hình trái tim nho nhỏ trước mắt, nói nhỏ, "Cái của cậu, thì gặp được rồi."

Nhìn anh chàng shipper với gương mặt thái độ không chỉ sáng sủa đường hoàng trước mắt.

Giá trị tăng thêm – đã rất đủ.

"Không lỗ." Hai chữ cuối cùng, cô cúi gằm đầu, tiếng nói ra hẫng nhẹ gần như không nghe thấy.

Khi nói những lời ấy, tai Thịnh Hạ ong hết lên, chính bản thân cũng không rõ rốt cuộc mình đang nói gì, lời nói có rõ ràng hay không.

Quả nhiên Trương Chú ngẩn ra một lúc, sau đó đầu gật gật: "Ờ, thế thì xin lỗi nhé, mình 1m85."

Thịnh Hạ: … Quả nhiên cậu không hiểu.

Cậu cũng đã căng thẳng quá nên đánh mất tư duy nhanh nhạy ngày thường rồi, phải lúc lâu sau mới chợt tỉnh ra. Cô đang an ủi cậu ư?

Nói chuyện vòng vèo quá vậy?

Ý nói là, bánh kem của cậu, bởi vì người giao hàng là cậu nên mới trở nên khác biệt?

Là thế đúng không? Cậu không hiểu sai lời của người có văn hóa chứ? Trương Chú suy nghĩ rất lung.

Cậu nhìn gương mặt cô ửng hồng, đầu cúi gằm như sắp chúi xuống đất, bỗng nhịp tim không nghe theo lý trí sai bảo nữa.

Chỉ biết vô số lần than thở, rằng sao cô dễ thương đến thế?

Cậu đã sắp không thể khống chế bản thân, thật lòng chỉ muốn, rất muốn chạm vào cô, véo mặt cô, nắm tay cô, kéo vào trong lòng, thơm – dừng ngay.

Gì cậu cũng nhận hết, không kén chọn.

Trương Chú nghĩ thế, khả năng tư duy cũng quay trở về, hỏi: "Vậy cậu muốn ăn không?"

Thịnh Hạ gật đầu.

Đang định cắt bánh cho cô bỗng Trương Chú nhớ mình chưa hát mừng sinh nhật, cũng chưa thấy cô ước. Nhưng cái bánh kem mini này thì không có đèn cầy. Thế là cậu đứng dậy, "Đợi mình một lát."

Dứt câu cậu sải bước đi ra ngoài, Thịnh Hạ chưa kịp có hành động phản ứng đã thấy cậu dừng bước chân, quay lưng trở về, lấy cái điện thoại ra khỏi túi quần, mở đèn pin điện thoại soi vào bức tường trắng khiến cả không gian bỗng chốc sáng hẳn lên.

"Đừng sợ, đây là thư viện, ma không biết chữ không vào được. Mình sẽ về nhanh thôi." Rồi vừa nói vừa chạy biến.

Thịnh Hạ ngơ ngác.

Cậu lo cô ở một mình sợ bóng tối ư?

Hình tượng phong kiến mê tín của cô đã ăn sâu như thế?

Qua ô cửa sổ, Thịnh Hạ thấy cậu phi lên cầu thang hình xoắn ốc của tòa nhà dạy học.

Chạy hết vòng nọ tới vòng kia, rồi biến mất ở tầng năm…

Rốt cuộc cậu muốn làm gì?

Chưa tới một phút sau đã thấy cậu vòng từng vòng cầu thang chạy xuống, mỗi bước chân như nhảy tận ba bốn bậc.

Rồi thở hồng hộc xuất hiện trước mắt cô.

Gió lướt qua vai, tia sáng tỏa trong đôi mắt.

"Mình không hút thuốc, nên đi mượn của Hàn Tiếu." Cậu giơ cái bật lửa màu bạc trong tay, giải thích.

Thịnh Hạ nhìn cậu với vẻ ngờ vực.

Trương Chú không ngồi vào vị trí ban đầu mà ngồi xổm xuống cạnh bàn, ở ngay trước mặt cô, một gối cao một gối thấp, tư thế giống kiểu quỳ chú rể.

Tuy sự thật không phải thế, đôi tai Thịnh Hạ vẫn từ từ nóng lên.

Cậu tắt đèn pin điện thoại, một tay giơ cái bánh kem, một tay bật bật lửa.

Sau một tiếng "tạch", ngọn lửa manh nha bùng lên.

Cậu lấy bật lửa thay đèn cầy, giọng nam trầm ngân trong ánh lửa nhảy nhót: "Happy birthday to you, Happy birthday to you, Happy birthday to my baby, Happy birthday to you…"

Giọng cậu lúc này khác hoàn toàn với khi hát rock and roll trong video. Chất giọng trầm lắng đầy sức hút, dịu dàng tới không tưởng cùng với hơi thở ngắt quãng, nhanh dồn vì mới chạy hết tốc lực… từng âm tiết đều gõ tim gan Thịnh Hạ rung lên.

Đặc biệt khi hát tới "to my baby", dường có dòng diện lướt qua sống lưng Thịnh Hạ, kể cả đôi tai cũng nóng rát như bỏng nước sôi.

Ai! Ai là baby của cậu chứ a a a!

Rung động, mừng rỡ, hồi hộp, xấu hổ… vô vàn cảm xúc phức tạp đan rối vào nhau, làm cô trở nên yếu thế trước đòn đánh khó phân tích rõ này.

Cô nhớ tới câu khi trước Hầu Tuấn Kỳ hay nói – Thế này thì ai mà chịu nổi.

“Ước đi.” Tiếng hát ngừng, cậu ngước lên, nhướng mày, đôi mắt nhìn cô đầy chờ đợi.

Thịnh Hạ ngơ ngác nhìn cậu mấy giây, mím môi, chắp tay đặt dưới cằm, nhắm mắt đầy thành kính.

Cô nhận thấy hình như ánh lửa chợt tắt, sau đó cậu nhanh chóng đè ngón tay lên giữ.

Khi cô từ từ mở mắt, ánh sáng vẫn rực rỡ không đổi.

Cậu hỏi: “Ước xong rồi?”

“Ước xong rồi.”

Trương Chú: “Thổi nến đi.”

Thịnh Hạ ngờ vực, cậu hếch cằm chỉ vào cái bật lửa.

Cô rướn tới gần, thổi nhẹ.

Cùng lúc cậu buông tay, ngọn lửa phút chốc rụt về bên trong cái bật lửa.

Ngay sau đó, bật lửa bị cậu ném vội xuống bàn, ném xong còn phẩy tay, “Móa, thằng ôn Hàn Tiếu, cái bật lửa rách làm bố bỏng hết rồi.”

Thịnh Hạ: …

Một câu chửi tục đã phá tan không khí quẩn quanh sự bối rối và mập mờ lúc này.

Nhưng cậu chưa đứng dậy, cô cũng ngồi im bất động.

Cô vẫn giữ tư thế “thổi nến” lúc ban nãy, cách cậu rất gần.

Cả hai cứ thế nhìn nhau rất lâu trong ánh đèn mờ mờ.

Cuối cùng khi đôi mắt cậu chuyển dần từ vẻ chăm chú sang nghĩ ngợi, Thịnh Hạ đã hoàn hồn trước, ngồi thẳng người lại, “Ban nãy, thầy Vương nói năm phút… bánh kem, để tối rồi ăn…”

“Đồ ngốc, năm phút qua lâu rồi, từ từ rồi về được không? Để mình ngắm thêm lúc nữa.”

Cậu vẫn quỳ một gối xuống, hơi ngẩng lên nhìn cô, dưới mái tóc mềm mại bông lên là cái nhìn chăm chú trĩu nặng khiến người đối diện chìm đắm. Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại địa chỉ duonglam. design. blog và nick wattp3d namonade của người dịch. Người dịch không chịu trách nhiệm về sai sót bản dịch khi đăng ở các nơi khác.

Ngắm, ngắm cái gì hả! Ăn nói kiểu gì vậy!

Sao cậu có thể nói một cách tự nhiên như thế!

Nhiệt nóng từ đôi tai Thịnh Hạ lan ra, như mầm lửa đốt lan đồng cỏ.

Cậu có thể đừng nói mấy lời kiểu như thế không!

Sao mà thuận miệng quá vậy!

Đồ tồi!

“Không được! Thế sao mà được!”

Cô bực tức, không nhận ra trong giọng nói của mình có vẻ hờn dỗi không thể đè giấu.

Trương Chú thấy tim mình tan cả ra, không thể nhịn nổi nữa.

Cậu vờ nắn nắn bàn tay cô đặt trên đầu gối một cách tự nhiên, "Được, về lớp."

Ngón tay căng ra, nóng hầm hập. Tay cậu ấm áp và ẩm ướt, chỉ chạm nhẹ đã tách khỏi vẫn khiến Thịnh Hạ cứng đờ người, cảm tưởng nơi bị chạm vào tê rần như sắp không thuộc về cô nữa!

Sao cậu có thể, có thể chạm vào tay cô!

Cô đứng ngay dậy, nhấc chân bỏ đi, chỉ là vẫn cảm thấy không ổn lắm nên bỗng quay phắt đầu lại, "Trương Chú."

"Hử?" Cậu đáp một cách hiền lành.

"Sau này, không được như thế." Cô kiên quyết.

Trương Chú nhìn gương mặt phồng lên của cô, "Như thế nào cơ?"

"Bọn mình chỉ là bạn học, cậu không được, cậu không được, cậu…" Cô không nói nổi từ ấy, sốt ruột trông như sắp khóc tới nơi.

"Được được được." Trương Chú lập tức đầu hàng, "Mình không như thế nữa, cậu đừng giận…"

Thịnh Hạ quay lưng, hậm hực bỏ đi một nước.

Trương Chú cười bất lực, ngón tay nơi chạm vào tay cô chà xát nhẹ, dường muốn quên thứ cảm giác ấy đi tránh để mình bị nghiện. Nhưng chỉ phí công, xúc cảm mềm mại ấy tựa dấu sắt nung, chỉ nghĩ thôi đã thấy tim nhũn ra tan chảy.

Sao lại có bàn tay mềm tới vậy? Cô không có xương ư?

Không được như thế? Như thế nào cơ? Vậy cũng không được,

muốn cậu chết vì nhịn chắc?

Trương Chú cất cái bánh kém vào trong hộp, sải mấy bước đã đuổi kịp cô, lẳng lặng giữ khoảng cách hai ba mét phía sau cô.

Khi sắp vào tòa dạy học, bỗng Thịnh Hạ bị cậu gọi lại.

“Thịnh Hạ.”

Cô hơi nghiêng ra sau.

Trương Chú không tới trước mặt mà dừng ở sau lưng cô, cất tiếng: “Mình nghĩ mình nên cho cậu biết một việc.”

Cô đứng im, lẳng lặng chờ đợi.

“Mới lúc ban nãy, mình nhận ra mình còn thích cậu hơn mình đã nghĩ.”

Thích cậu hơn mình đã nghĩ.

Cô không thể đếm hết rằng hôm nay cậu đã nói bao nhiêu lần câu mình thích cậu.

Thịnh Hạ chỉ muốn xin tha, có thể từ từ được không, đừng nói nữa. Cô sợ chút sức lực ít ỏi còn lại sẽ không đủ giúp cô về được tới lớp mất.

Giọng nói sau lưng vẫn tiếp tục, trịnh trọng từng chữ.

“Cả đời này, cho đến hiện tại, mình chưa từng thích ai. Trừ chị mình, mình chưa từng đối xử tốt với ai. Nếu mình không nhịn được mà vượt quá giới hạn, cậu hãy nhắc mình, hoặc là, thứ lỗi cho mình.”

Chương 48

Một giờ rạng sáng, Thịnh Hạ vẫn tỉnh táo hệt đóa quỳnh nở rộ trong đêm.

12 giờ cô tắt đèn, tắt xong vẫn không hề cảm thấy buồn ngủ. Tiếp tục thế thì ngày mai đi thi sẽ buồn ngủ tới mức không tập trung nổi mất.

Yêu đương quả có thể ảnh hưởng tới việc học.

Ý nghĩ này mới chớp lên, Thịnh Hạ hoảng hồn, yêu đương?

Ai?

Cô đâu có!

Cô phải làm gì đó để khiến lòng mình lắng lại, vì thế quyết định bò dậy đọc thơ.

Trùng hợp bên gối có quyển sách của Dư Tú Hoa, tiện tay giở sách giở ra đúng một bài thư tình –

“Anh bị không cao trói buộc

Vòng vây mỗi lúc một siết dần

Nhưng trái tim nơi ngực trái vẫn hằng yêu em

Một việc khó tin nhường nào…”

Một sự trùng hợp khó tin nhường nào. Bực thật.

Thịnh Hạ bực tức gập sách, ma xui quỷ khiến thế nào lại vớ cái điện thoại, vào QQ, mở khung chat với "Tống Giang".

Bỗng câu nói của Đào Chi Chi vang lên bên tai: Đương nhiên là vì muốn tìm hiểu về người ấy, hiểu rõ quá khứ của người ấy, mà cũng có thể chỉ là nhớ người ta thôi…

Thịnh Hạ ngước nhìn trần nhà, buông xuôi – cô sợ là mình đang nhớ cậu.

Tiếp tục như thế thật không ổn chút nào! Nhưng mới định đặt điện thoại xuống đã thấy hình đại diện của Trương Chú hiện ở mục "thông báo từ bạn bè".

Cậu đã đăng gì vậy?

Tay nhanh hơn não, thoắt đã bấm vào xem.

Giờ này không có nhiều người đăng bài, vì vậy vừa vào bảng tin đã thấy ngay bài đăng của Trương Chú.

Tận mấy bài liền.

Hai bài trên cùng là mới đăng, thời gian ở một phút trước:

[Chúc cậu mơ đẹp.]

[Mình vô phương cứu chữa rồi.]

Thịnh Hạ: …?

Có phải cậu bị trộm nick rồi không?

Lướt xuống dưới.

[Bố ông trời tới thì đêm nay cũng phải mất ngủ.]

[Đêm nay coi như bỏ rồi.]

[Mình tiêu thật rồi.]

[Chia sẻ liên kết: #Không gian minh tưởng 01#]

Thịnh Hạ coi mà váng hết đầu.

[Nếu không ngủ được, có thể thử pháp tu luyện minh tưởng, không chỉ giúp tăng chất lượng giấc ngủ mà tu tập thời gian dài có thể tăng khả năng tập trung.]

[Bạn nhỏ Thịnh Hạ, đã ngủ chưa?]

Nhìn thấy tên mình, Thịnh Hạ run tay.

Cậu đang làm gì?!

Bỗng cô hiểu ra, đọc ngược từ dưới lên mới phát hiện là những câu tiếp nối, tất cả đều là viết cho cô.

Tại sao không gửi thẳng tin nhắn cho cô kia chứ! Đăng bài ở nơi công cộng như thế, rốt cuộc cậu muốn làm gì!

Hơn nữa, sao cậu biết cô không ngủ được?

Cậu tỏ tình thì chắc chắn cô sẽ không ngủ được ư? Đồ tự cao!

Pháp tu luyện minh tưởng.

Sao nghe có vẻ hơi huyền học? Lòng tò mò trỗi dậy, cô bấm vào xem, mới biết là audio.

Tiếng nhạc thư giãn vang lên, kèm theo là giọng nữ dịu dàng chậm rãi: “Chào mừng các bạn đến với không gian minh tưởng, để tôi được đi cùng các bạn, thả lỏng, cảm nhận, chữa lành, thoát xác…”

“Bây giờ, mời các bạn chọn một tư thế thoải mái nhất, ngồi, đứng, hoặc nằm ngửa, và hít thở sâu cùng chúng tôi…”

“Hít thật sâu, từ từ thở ra, hít vào, thở ra…”

“Tưởng tượng mình đang nằm trên một đám mây, toàn thân lún vào đám mây mềm, thả lỏng hết mức…”

Âm thanh dường như có ma lực, nghe một lúc, sẽ thật sự muốn làm theo lời người trong đó nói.

Bình tĩnh được rồi.

Thịnh Hạ bấm tạm dừng, tắt đèn, đặt điện thoại cạnh gối đầu, cho audio phát lại rồi nằm ngửa xuống.

Giọng nữ rất từ tốn chậm rãi, dường đi vào một nơi không người. Từ từ Thịnh Hạ bị giọng nói dẫn dắt, toàn cơ thể thả lỏng, đôi khi xao nhãng sẽ lập tức bị giọng nói kéo về, bắt kịp tiết tấu minh tưởng, rồi dần dần chìm vào giấc ngủ.

Đến khi tỉnh dậy, đã là sớm mai.

–

Sáu giờ rưỡi sáng, Thịnh Hạ tới lớp đúng giờ, lạ thay Trương Chú đã tới trước.

Có hai bạn đang vây quanh cậu, thảo luận về một bài môn toán.

Thịnh Hạ đi lướt qua bên cạnh, ngồi vào chỗ.

Trên bàn cô có một hộp đồ ăn đặt sẵn, vẫn cái hôm quen mắt hôm nào. Không phải cậu bảo đưa tới khi cô khỏi ư?

Giờ cô đã khỏi được ít hôm rồi mà?

Thịnh Hạ liếc nhanh qua phía bên phải. Đúng lúc ấy Trương Chú ngẩng lên, chạm vào ánh mắt cô. Nụ cười lan trên mi mắt cậu dù miệng vẫn nói về chuyện bài làm, mạch giảng bài không hề ngừng lại.

Vì vậy hai bạn đang hỏi bài không hề nhận ra động tác rất nhỏ của Trương Chú.

Chỉ có Thịnh Hạ là nhận ra.

Khi tầm nhìn giao nhau, dường có thứ gì đã không còn giống trước…

Cô quay phắt đi, nhịp tim chưa được cho phép đã tự ý tăng tốc.

Thực ra cô đã ăn sáng rồi, chính là cái bánh kem nho nhỏ cậu tặng.

Nhưng mở hộp, mùi bánh bao kim sa thơm nức mũi vẫn làm cô không nhịn nổi, nhón bánh cắn một miếng nhỏ.

Mềm mềm, ngọt ngọt, ngậy mùi sữa.

Ma xui quỷ khiến thế nào, cô lại từ từ quay sang, chẳng rõ vì nguyên cớ gì, chỉ đơn giản muốn nhìn cậu một cái.

Nhìn đã nhìn rồi, cũng chẳng phải bình thường chưa nhìn bao giờ.

Nhưng lạ thay, trong lòng như có hai người tí hon đang kéo cưa: Nhìn, không nhìn, nhìn đi, không nhìn nữa! Nhìn! Ờ được.

Cuối cùng cô vẫn nghiêng sang nhìn cậu. Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại địa chỉ duonglam. design. blog và nick wattp3d namonade của người dịch. Người dịch không chịu trách nhiệm về sai sót bản dịch khi đăng ở các nơi khác.

Không ngờ cậu lại ngẩng đầu, mắt còn chớp chớp với cô…

Lại một lần Thịnh Hạ quay phắt đầu đi. Lần này, dù thế nào cũng không nhìn cậu nữa.

Cậu có mắt thấu thị đấy à? Không thì sao có người che mà vẫn biết cô định nhìn cậu thế?

Cô lắc mạnh đầu, vừa ăn vừa đeo tai nghe nghe tiếng anh, các bạn hỏi bài đi từ bao giờ cũng không để ý. Đến khi nghe hết một bài, gỡ tai nghe, đã thấy ai kia bên phải đang chống cằm, đôi mắt nhìn cô chăm chú.

Lớp học lúc sáng sớm vẫn chưa đông, cô trả hộp thức ăn cho cậu, nhỏ giọng trách: “Sao cậu nhìn mình mãi vậy!”

“Mình thích nhìn thì nhìn thôi.” Cậu đáp rất đỗi thản nhiên, “Cậu học mình này, nhìn cho ngang nhiên mạnh dạn vào.”

Thịnh Hạ: …

Cô quay đầu đi tập trung đọc sách, không muốn tiếp lời!

Không phải tối qua cậu mất ngủ không thuốc gì chữa được ư? Sao giờ vẫn tinh thần sáng láng thế?

Trương Chú nhìn gò má trắng trẻo của cô râm ran vệt ửng hồng, cảm thấy sướng không tả nổi, sớm biết tỏ tình sẽ thích như thế

thì cậu đã cho mình danh chính ngôn thuận lâu rồi.

Nhưng sao cô vẫn xấu hổ thế?

Cô không biết có câu thành ngữ là "càng che càng lộ" sao?

Trương Chú cũng không ngờ mình thức trắng một đêm mà giờ vẫn không hề buồn ngủ, bèn nhân lúc còn sớm định làm một đề thi.

Làm được nửa đề phần đọc, bạn ngồi bàn đầu tiên cạnh cửa gọi: "Trương Chú, có người tìm."

Trương Chú ngẩng lên, cau mày.

Là Trần Mộng Dao.

Cậu đứng dậy, mắt liếc qua thấy Thịnh Hạ ngồi im như núi, dường tất cả mọi thứ xung quanh không liên quan tới cô.

Dù vậy Trương Chú vẫn để ý thấy bút cô dừng trên mặt giấy nháp ít nhất phải mấy giây, sau đó mới viết tiếp phép tính.

Cậu thong thả đi ra khỏi lớp.

Trần Mộng Dao tới để trả giá, "Hai trăm tệ một giờ, cậu thấy được chưa?"

Trương Chú: "Giá một kèm một ngoài thị trường chỉ có thế? Có mà vỡ nợ hết rồi nhở?"

Trần Mộng Dao cố nén cảm xúc muốn trợn mắt. Gia sư bên ngoài còn cung cấp dịch vụ tư vấn tâm lý, còn cậu, vác cái mặt hầm hầm đấy có làm được không?

Nhưng bạn vẫn giải thích: "Mình hỏi rồi, gia sư một kèm một ở

ngoài thì giáo viên phải chia phần trăm cho trung tâm, tiền đến tay giáo viên cũng chỉ xấp xỉ tầm đấy, hơn nữa còn phải giảng bài. Mình thì chỉ cần ôn tập luyện đề thôi."

Nói thật lòng, nếu là người khác thì cái giá này với lượng công việc này, ai Trương Chú cũng có thể nhận ngay lập tức, nhưng –

"Mình không có thời gian thật. Mình đã có một học sinh rồi." Trương Chú nói thế.

Trần Mộng Dao không tin, việc này mà cũng có người nhanh chân giành trước?

"Là ai?"

Trương Chú nhướng mày, "Mình phải hỏi xem cậu ấy có chịu làm học sinh của mình không đã."

Trần Mộng Dao: …?

Bạn bần thần một lúc, cảm thấy kiểu cách nói chuyện của Trương Chú ngày càng khó hiểu, chẳng đầu chẳng đuôi, học sinh giỏi ai cũng nói kiểu đấy?

"Vậy thì chẳng trùng hợp quá, học cùng nhau là được rồi, cậu cũng không phải chê tiền mình trả thấp." Trần Mộng Dao không nghĩ nhiều, vẫn cố thuyết phục.

"Không được." Trương Chú vẫn nói giọng đều đều, "Có khi học sinh của mình muốn một kèm một."

Giờ thì Trần Mộng Dao đã hiểu. Trương Chú chỉ đang bịa chuyện vớ vẩn, chẳng qua vì không muốn dạy kèm cho mình thôi.

"Không đồng ý thì thôi, việc gì phải lừa mình mà câu trước đá câu sau như thế?"

Trần Mộng Dao bỏ lại một câu như vậy rồi quay lưng đi thẳng.

Có thể nhận ra, Trần Mộng Dao vừa tức vừa bực.

Trương Chú ngó hội cổ dài rướn ra hóng hớt trong lớp, đôi mắt vươn tới một sườn mặt điềm tĩnh ở tít phía sau.

Cô thì hay thật, vẫn như người đứng trên cao chẳng dính dáng tới những việc phàm trần, chìm đắm trong học tập mà quên hết tất thảy.

Bồ Tát có thể tĩnh tâm được ư?

Hiện tượng tốt đây.

“Cơn tỉnh” của Trương Chú khi tới giờ thi môn văn đã mất công hiệu, còn gây tác dụng phụ.

Cậu buồn ngủ đến độ hồn treo ngược cành cây, đặc biệt sau khi làm xong để đọc hiểu thì không thể nhìn rõ nổi những thứ mình viết nữa.

Trương Chú liếc sang Thịnh Hạ ngồi bên phải, bối rối. Sao cô thích chiến đấu với chữ nghĩa thế nhỉ, cậu thì như bị thôi miên vậy.

Trương Chú nghĩ ngợi, à, là thi cuối kì, thế thì không sao, rồi gục đầu ngủ mất.

Thịnh Hạ viết được một nửa bài làm văn thì thấy Trương Chú đã bò ra bàn ngủ say sưa.

Cậu làm xong rồi?

Nhanh quá vậy?

Thi xong, quán cơm mở cửa sớm.

Hầu Tuấn Kỳ vẫn vừa ăn vừa lướt điện thoại như thường lên, chợt hét ầm lên: “Móa, Chú cậu lên vương giả từ hồi nào vậy?”

Trương Chú liếc cậu chàng một cái: “Khó lắm à?”

“Cũng không phải… chiến tích của bạn bỏ xa mình, mình cứ tưởng nhìn nhầm cơ. Không phải cậu bỏ chơi nên bị giảm level lâu rồi à?” Hầu Tuấn Kỳ nói mà miệng vẫn nhồm nhoàm nhai, nghe không rõ chữ, “Tăng một mạch luôn. Mình xem nào, 13 sao, móa, mình đánh bao nhiêu lâu…”

“Ôi đệt cậu đánh xuyên đêm à, cậu làm quái gì vậy? Ngay trước ngày thi còn chơi game xuyên đêm? Còn không gọi mình…”

Trương Chú không cúi đầu, cắm mặt lo ăn cơm.

Hầu Tuấn Kỳ tiếp tục rú thêm một tràng: “Mọe cậu còn đăng trạng thái? Đờ mờ đêm qua đã xảy ra chuyện gì? Đờ mờ mình là mình chưa có thấy cậu đăng cái thứ này bao giờ…”

“Mình vô phương cứu chữa rồi… Chú, bị ốm à? Bố ông trời tới thì đêm nay cũng phải mất ngủ… Chú, cậu mất ngủ? Đêm nay coi như bỏ rồi… Gì đây?” Hầu Tuấn Kỳ vừa đọc vừa bình luận, ngón tay vẫn liên tục lướt xuống.

“Im đi, chửi tục lắm thế, ăn cơm thì văn minh tí, hạt cơm nào cũng do nông dân vất vả làm ra!” Trương Chú không nhịn nổi nữa, cầm cái đùi gà tọng thẳng vào mồm Hầu Tuấn Kỳ.

Thịnh Hạ đang uống canh cũng dừng sựng.

Đúng rồi!

Bài đăng của cậu!

Đêm qua cô bị dẫn dắt vào minh tưởng, nên quên khuấy mất việc này!

Sao cậu có thể nhắc tới tên cô trong bài đăng trên trang được? Biết bao nhiêu là bạn trong lớp, thậm chí cậu còn kết bạn với giáo viên, thế thì coi sao được?

Cơm trong miệng Thịnh Hạ nuốt không trôi, cũng mặc kệ đang ăn cơm đã lấy điện thoại ra vào QQ, nhắn một tin cho "Tống Giang": "Xóa bài ngay!!"

Nhắn xong cô đặt điện thoại xuống, đồng thời điện thoại của Trương Chú đang đặt trên bàn rung lên brừ brừ…

Bình thường Thịnh Hạ gần như không dùng điện thoại khi đang ăn, vì vậy hành động này rất gây chú ý.

Thời gian cả hai một người nhắn tin một người có tin nhắn quá mức "trùng hợp", đôi mắt Hầu Tuấn Kỳ luân chuyển qua lại giữa hai người: Làm gì thế? Rõ ràng ba người cùng ăn một bàn, làm thế ổn thật không?

Trương Chú cong môi, cầm điện thoại. Thịnh Hạ thấy cậu lạch tạch gõ chữ, sau đó đặt điện thoại xuống.

Điện thoại của cô đặt chế độ im lặng, cô còn cố tình đợi một lúc mới cầm điện thoại lên xem.

Tống Giang: "Tại sao?"

Còn tại sao?

Cô trả lời: "Ảnh hưởng không tốt."

Đối diện, Trương Chú lại cầm điện thoại lên, khóe môi từ đầu tới cuối chưa dứt nụ cười. Lần này cậu cầm điện thoại và gõ chữ bằng cả hai tay.

Thịnh Hạ chưa đặt điện thoại xuống, mấy giây sau đã nhận tin –

Tống Giang: “Có gì mà ảnh hưởng không tốt?”

Tống Giang: “Phàm trần các cậu có luật ban đêm chỉ được ngủ không được tu tiên?”

Cậu còn gửi một tấm ảnh chụp màn hình giao diện QQ của mình.

Hóa ra chỉ có ba bài đăng Hầu Tuấn Kỳ đọc là ở chế độ công khai, còn những bài khác đều có một kí hiệu ổ khóa bảo mật.

Có nghĩa là, chỉ mình cô nhìn thấy?

Thịnh Hạ hơi xấu hổ, cảm xúc rất khó nói rõ. Cô hỏi: “Tại sao không nhắn tin riêng cho mình?”

Tống Giang: “Cậu? Như nàng công chúa hạt đậu ấy, nhỡ cậu ngủ rồi thì chẳng phải sẽ bị âm báo tin nhắn gọi dậy?”

Quả tim Thịnh Hạ bị bóp nhẹ, tê tê.

Cô im lặng, không trả lời nữa, cất điện thoại với một hành động tự cho là tự nhiên rồi tiếp tục uống canh.

Cậu, cậu…

Thịnh Hạ không tìm được từ để nói.

Sao lại có người khó mô tả như thế?!

Song người khó mô tả này thì không định kết thúc ở đây. Thịnh Hạ nghe cậu nghiêng người sang hỏi: “Thế tức là, đêm qua cậu không ngủ được?”

Tiếng nói vui tươi phơi phới.

Hầu Tuấn Kỳ đang gặm đùi gà mở tròn mắt rúng động.

Tác giả có lời:

Hầu Tuấn Kỳ: Cíu tui với cíu tui với cíu tui với…

Nhậm Bằng Chu: Cậu điên rồi, cậu vô phương cứu chữa rồi…

Chương 49

Xong môn thi tự nhiên, vừa nộp bài đã nghe từ tòa nhà của khối 10, 11 vang lên tiếng hoan hô.

Khối 10, 11 đã được nghỉ.

Riêng khối 12 thì phải học tiếp, thời khóa biểu xếp tới 28 tháng Chạp, thành thử chẳng có gì đáng để ăn mừng.

Đề thi cuối kì được chấm khác với đề thi tháng. Thi tháng do giáo viên đứng lớp tự chấm bài, thi cuối kì thì chia phách chấm chung cả khối, nên không nhanh bằng thi tháng.

Việc dạy bài cũng không vì một kì thi cuối kì mà dừng lại. Bánh răng lớp 12 vẫn tiếp tục chuyển động.

Vì hai quyển sách của Tề Tu Lỗi nên cả lớp chìm trong trạng thái hưng phấn kì lạ suốt hai tuần liền, cứ đến giờ ra chơi là lại tụ tập bàn chuyện chọn trường chọn ngành.

Thịnh Hạ nghe bên tai tràn ngập các kiểu ngôn luận "quý sờ tộc" của các bạn học giỏi mà vừa ngưỡng mộ vừa buồn bã.

Ở trong lớp, người cô quen thân không một ai là không thể chắc suất vào một trường trọng điểm tầm tầm, những trường tốp đầu cũng có cơ hội nhất định. Điều các bạn bàn nhau toàn những thứ Thịnh Hạ không dám mơ tới.

Người duy nhất không tham gia là Hầu Tuấn Kỳ, không phải

ngủ thì cũng đang chơi game.

Thịnh Hạ chỉ có thể buôn với Đào Chi Chi.

Đào Chi Chi nằm ở tốp trên trung bình của Nhất Trung, sức học xấp xỉ cô. Đào Chi Chi cũng có ngôi trường mục tiêu, là một trường trọng điểm tầm tầm ở Đông Châu.

Nghe nói Thịnh Hạ được bố mẹ cho ra nước ngoài, Đào Chi Chi không hề ngạc nhiên.

“Bố cậu có vẻ không yêu cầu gì với cậu, thực ra là vì đã tính sẵn hết rồi.”

Đúng thật, chỉ có cô họ Thịnh. Cô là đứa con công khai duy nhất của Thịnh Minh Phong.

Nếu cô không ra gì, thể diện của bố biết đặt vào đâu?

Sao bố có thể để cô thực sự sống cuộc sống không cố gắng tiến thủ.

Cô đã hiểu điều này từ rất lâu.

“Thế cậu muốn đi không?” Đào Chi Chi hỏi.

“Không.” Thịnh Hạ đáp dứt khoát.

Đào Chi Chi: “Tại sao?”

Tại sao?

Trừ nguyên nhân do mẹ, đương nhiên còn ở suy nghĩ của chính cô.

Thịnh Hạ nói: “Cảm giác không học đại học trong nước sẽ là một

sự tiếc nuối. Mình vẫn muốn trải qua cuộc sống đại học với người mình."

Thịnh Hạ hiểu bản thân, cô là người hoài cổ, sống lối sống chậm rãi. Nếu ra nước ngoài, khác biệt văn hóa sẽ trở thành một vách ngăn cực lớn. Cô biết rất nhiều người dù ra nước ngoài thì các mối quan hệ vẫn toàn là người trong nước, sẽ giữ một lãnh địa riêng, và vẫn sống rất tốt. Nhưng Thịnh Hạ cảm thấy có lẽ mình không làm được. Cô quá nhạy cảm với mọi điều xung quanh, ví dụ cùng là thích yên tĩnh, nhưng đọc sách ở chùa miếu cô sẽ thấy dễ chịu hơn trong nhà thờ.

Ngoài ra, có lẽ đại học cũng là thời kì quan trọng nhất để hình thành quan điểm cách nhìn về thế giới. Cô hi vọng là ở giai đoạn này, những điều ấy sẽ được bồi dưỡng và hình thành ở chính tổ quốc của mình.

Tất nhiên ở nước ngoài có rất nhiều trường tốt, nhưng chuyên ngành cô muốn học thiên về khối xã hội, không nhất thiết phải ra nước ngoài.

Không phải du học không tốt, mà là không hợp với cô.

Thịnh Hạ tự đắm chìm trong thế giới riêng, đang nghĩ thì có tin nhắn trả lời.

Đào Chi Chi: "Người mình, ai? Trương Chú à?"

Thịnh Hạ: "… Người, Trung, Quốc!"

Đào Chi Chi: "Hà hà, đừng kích động đừng kích động! Thế cậu định làm thế nào?"

Thịnh Hạ: "Chuẩn bị cả hai đường thôi. Thi đậu vào một trường tốt thì không cần ra nước ngoài nữa."

Chuẩn bị hai đường, có lẽ nên nói là giả vờ thuận theo. Cô đã làm đứa con ngoan nghe lời mười bảy năm nay, lần này, cô muốn được tự quyết định.

Đào Chi Chi: "Có nghĩa là một mặt xuôi theo bố cậu, chuẩn bị hồ sơ du học, mặt khác vẫn tiếp tục ôn thi đại học? Vậy thì cực lắm đó, thi TOEFL cũng rất khó!"

Thịnh Hạ: "Ừm, mình đã chuẩn bị xong rồi."

Trên thực tế, là đã đang thực hiện.

Đây là một giấc mơ rất mạo hiểm, hi vọng khi sớm mai tới, mộng đẹp thành sự thật.

–

Thứ Sáu đầu tiên của tuần học thêm, thành tích kì thi đã có.

Tin sốc: Hạng nhất đổi người.

Dân thường trú hạng nhất Trương Chú, lần này xếp hạng 11.

Chuyện tồi tệ gì đây? Nhảy một phát ra khỏi mười hạng đầu!

Nói cả khối 12 nổ tung cũng không ngoa chút nào, bởi vì đây không phải chìm nổi của một người.

Hạng nhất kì thi lần này là một bạn lúc trước luôn ở trong xếp hạng từ hạng hai đến hạng năm, học A12.

Lớp chọn.

Đây là lần đầu tiên từ khi chia ban xã hội tự nhiên lớp chọn giành hạng nhất toàn khối.

Đây không phải thắng lợi của một người.

Trùng hợp A12 ở ngay trên A6, giờ tự học tối A6 có thể nghe tiếng hoan hô gào thét từ tầng trên. Các bạn lớp chọn bị đè đầu bấy lâu giống như đã nhìn thấy bước ngoặt lịch sử, chỉ thiếu điều lôi cờ lớp ra treo, hò reo ăn mừng.

A6 chụm đầu xì xào, còn có người trợn mắt nguýt lên tầng trên.

Hình ảnh bài phát biểu "cùng chung vinh quang" hôm khai giảng kéo cờ vẫn mồn một trước mắt, sao mới cuối kì đã đến mức đấy rồi?

Điểm tiếng anh và tự nhiên của Trương Chú không có gì khác thường, toán thì 130, không phải thấp, nhưng bình thường cậu luôn điểm tối đa hoặc chỉ kém vài điểm là tối đa. Lần thi này thì điểm khá bình thường, trong đó môn văn là kéo điểm xuống nhiều nhất. Bài làm văn chỉ chưa tới 30 điểm, chưa viết hết bài, điểm được cho theo số dòng đã viết.

Nếu bài làm văn được 45, điểm của cậu sẽ bằng với hạng nhất.

Đến vị trí như của Trương Chú, thành tích đã không còn là chuyện của một mình cậu. Phó hiệu trưởng, chủ nhiệm khối, Vương Duy và cả Phó Tiệp mở một cuộc họp, không lâu sau quả nhiên gọi Trương Chú lên.

Trong văn phòng chủ nhiệm khối.

Trương Chú đi đến cửa phòng, nghe phó hiệu trưởng đang chất vấn Vương Duy: "Trừ việc học còn phải quan tâm tới cuộc sống và suy nghĩ của học sinh, kiểm soát được điều này là có thể gây ảnh hưởng trực tiếp tới việc học, đây không phải việc thầy Vương rành rẽ nhất hay sao?"

Vương Duy gật đầu lia lịa: "Đúng là vậy, phải phải."

Trương Chú và Phó Tiệp với vẻ mặt vô tội va vào mắt nhau, đều nhìn thấy vẻ bất lực từ đôi mắt đối phương.

Trương Chú không hiểu, không giành hạng nhất trong kì thi cuối kì có nghĩa cậu là đứa học trò có vấn đề trong cuộc sống và tư tưởng?

“Báo cáo.” Cậu gõ lên khung cửa.

Chủ nhiệm khối ngoảnh ra, “Vào đi.”

Trương Chú ngồi vào nửa bên còn lại của bàn họp, mặt đơ đơ không để lộ một biểu cảm.

Đầu tiên chủ nhiệm khối dông dài một tràng, năm lần bảy lượt kể lể về “sự quan tâm của cấp lãnh đạo trường”. Trương Chú ngoan ngoãn ngồi nghe, chờ thầy nói hết mới chốt: “Vâng, em cảm ơn thầy.”

Lễ phép và ngược ngạo, hình như ở cậu không hề có vẻ xung đột.

Vương Duy liên tục nháy mắt với cậu.

“Lần này thi không tốt, bản thân em cảm thấy vấn đề do đâu, em Trương Chú?” Chủ nhiệm khối hỏi.

Trương Chú đáp: “Số điểm này đã đủ để vào Hà Thanh và Hải Yến, em cảm thấy ổn rồi ạ.”

Cậu nói như một lẽ đương nhiên, Vương Duy nhớ câu Trương Chú vẫn hay nói: “Điểm số chẳng cứ đủ dùng là được rồi”, trong bụng thở dài.

Rốt cuộc vẫn chưa tẩy não thành công!

Chủ nhiệm khối và phó hiệu trưởng nghẹn ứ.

Hình như không có gì không đúng. Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại địa chỉ duonglam. design. blog và nick wattp3d namonade của người dịch. Người dịch không chịu trách nhiệm về sai sót bản dịch khi đăng ở các nơi khác.

“Khả năng của em không chỉ dừng ở mức này, em là hi vọng giành Trạng nguyên tỉnh của trường ta mà!” Chủ nhiệm khối hết lời khuyên bảo.

Trương Chú: “Chắc trường mình vẫn còn bạn có thể giành giải Trạng nguyên tỉnh.”

Ẩn ý là, em cũng đâu muốn làm Trạng nguyên?

Thế này…

Phó hiệu trưởng cũng từng là chủ nhiệm khối đi lên, từng thực hiện công tác tư tưởng không biết bao lần, tuy thế chưa bao giờ nghe lý luận kiểu này. Học sinh đã đạt đến số điểm này, đâu ai không muốn là người đứng nhất.

Chủ nhiệm khối liếc Vương Duy một cái, ánh mắt ám chỉ: Nhìn cho kĩ học sinh ngoan mà thầy dạy được đi.

Phó hiệu trưởng chuyển đề tài: “Bài thi văn của em bị làm sao vậy?”

Trương Chú liếc nhanh Phó Tiệp. Cô giáo đanh mặt nhìn cậu, thái độ tỏ rõ “dám lôi tôi vào thì em chết chắc”. Cậu buồn cười nhưng cố nhịn, trả lời thật thà: “Em ngủ mất ạ.”

Mọi người: …

Vương Duy nhe nanh trợn mắt: “Em không biết đang thi hả, còn

ngủ được?"

Phó Tiệp hỏi: "Hôm đó thấy không khỏe à?"

Trương Chú: "Không ạ."

"Vậy là do có chuyện buồn? Bất kể là việc gia đình hay việc riêng cá nhân, nếu cần nhà trường hỗ trợ thì phải nói ngay chứ."

Trương Chú: "Không phải, tại em vui quá…"

Mọi người: …

Vương Duy nhìn mấy vị lãnh đạo đang đần mặt, vừa định nói bỗng Trương Chú lên tiếng: "Lần sau em sẽ chú ý, cam đoan không ngủ. Nhưng điểm số có lên xuống là việc không tránh khỏi, vì thực ra không ngủ thì cũng chưa chắc sẽ được điểm tốt."

Mọi người lần nữa: …

Chủ nhiệm khối mới lần đầu trao đổi mà kết quả thế này: chẳng những lời nói không hề có sức răn đe tới học sinh mà còn sắp bị học sinh dắt mũi.

Vương Duy thấy thế vội giảng hòa: "Tôi sẽ thực hiện lại công tác tư tưởng với em ấy. Thành tích của Trương Chú luôn ổn định, có lẽ đúng do có việc gì gây ảnh hưởng nhất thời, chứ điểm những môn khác vẫn không khác gì mọi lần, môn văn cũng không phải do lỗi giảng dạy của cô Phó. Lần sau chắc chắn sẽ không xuất hiện việc như vậy nữa."

"Đúng không Trương Chú?"

Trương Chú nghĩ bụng lần này Vương già có tiến bộ rồi, biết bên nào mới là phe mình. Cậu gật đầu: "Dạ."

Chủ nhiệm khối còn dặn thêm rất nhiều, thậm chí đe dọa "đổi lớp". Vương Duy hết lời cam đoan đảm bảo, bấy giờ cuộc họp mới tan.

Ra khỏi văn phòng chủ nhiệm khối, mặt Vương Duy sầm ngay lại: "Em sang đây cho tôi!"

Trương Chú ngẩng nhìn trời.

Trong văn phòng không có ai, Vương Duy chống nạnh, tức suýt tắt thở: "Nói, có phải em yêu sớm rồi không?"

Trương Chú đáp tỉnh bơ: "Đơn phương có tính không?"

Vương Duy mở mắt trừng trừng, "Em còn dám thừa nhận? Thầy cho em biết, đừng tưởng đầu óc thông minh là có thể buông thả lười biếng, đã tới lúc này rồi, em không biết việc nên làm là gì hả? Đừng nói gì mà điểm số là việc của một mình mình, nếu em… nếu em có cái gì với con gái người ta thật, thì điểm số sẽ không còn là việc của một mình em nữa, hiểu chưa hả?"

Trương Chú ngẩng nhìn Vương Duy đang thở hồng hộc. Rất lâu sau, cậu nhướng mày, "Thầy Vương, hôm nay quả khiến em phải lau mắt mà nhìn!"

Vương Duy: …

Nhà trường không quá gắt gao trong việc quản lý yêu sớm, miễn không ảnh hưởng tới việc học thì đa số thầy cô sẽ mắt nhắm mắt mở cho qua. Nhưng với Trương Chú thì khả năng để kệ cậu là không cao.

Trương Chú hiểu rõ điều này. Thực ra từ khoảnh khắc gục xuống bàn cậu đã nghĩ tới.

"Vương già, thầy Vương?"

Vương Duy giật thót mình. Thằng ranh này gọi lễ phép như vậy, không có việc tốt.

“Ở đây không có ai, đừng hầm hầm thế nữa.” Trương Chú thôi vẻ bất cần, “Ràng buộc một người trên đỉnh vốn đã là việc không thực tế. Em chưa bao giờ cam đoan với ai là chắc chắn mình sẽ giành hạng nhất. Điểm số chưa bao giờ là thứ bất biến, thứ hạng lại càng không, điều em có thể cam đoan là em sẽ có trách nhiệm với bản thân, có trách nhiệm với hiện tại, có trách nhiệm với tương lai, chứ không phải chịu trách nhiệm với điểm số và thứ hạng.”

Vương Duy nhìn Trương Chú, đôi mày dày rậm dính chặt vào nhau.

“Em không ỷ đầu óc thông minh mà buông thả lười biếng. Tới lúc này rồi, em biết rõ mình nên làm gì.” Trương Chú dùng chính lời Vương Duy để đáp trả, sau đó bổ sung, “Trải nghiệm trước cảm giác lên xuống chìm nổi cũng tốt mà? Em bình tĩnh lại, mọi người cũng bình tĩnh lại, có được không?”

Vương Duy cảm thấy, mình mới là người bị tẩy não.

Vì đã bắt đầu chấp nhận khả năng có thể Trương Chú không giành được hạng nhất rồi.

[Ràng buộc một người trên đỉnh, vốn đã là điều không thực tế.]

Vương Duy nghiền ngẫm câu nói này, nhìn cậu thiếu niên mười bảy tuổi trước mặt bằng ánh mắt lẫn lộn cảm xúc.

Thử nghĩ khi mình còn là một cậu thiếu niên và đứng ở vị trí hạng nhất, liệu bản thân có thể bình tĩnh thấu suốt như thiếu niên trước mắt này không?

Rất khó. Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại địa chỉ duonglam.design. blog và nick wattp3d namonade của người dịch. Người dịch không chịu trách nhiệm về sai sót bản dịch khi đăng ở các nơi khác.

Tuy chưa đi dạy bao nhiêu năm, thầy cũng đã gặp vô số học sinh cứ hễ thất bại là nản chí. Đặc biệt khi ngã xuống từ đỉnh cao, trong lòng sẽ có chướng ngại khó thể vượt qua.

Đúng vậy, hiện thực là không ai có thể ở mãi trên đỉnh, con người rồi sẽ có khi nếm mùi sa sút.

“Hai em…” Vương Duy ngập ngừng khó thốt thành lời, “Tối hôm trước ngày thi đã làm gì?”

Trương Chú: “Việc này cũng phải hỏi?”

Vương Duy bạnh hàm: “Có việc gì không thể đợi thi xong rồi nói? Nếu không vì lần này thành tích của Thịnh Hạ có tiến bộ, thầy đã kiếm cây roi cho em một trận!”

Trương Chú nghiêm mặt nói: “Em hiểu, em biết chừng mực, thầy yên tâm. Em sẽ giành lại hết mặt mũi thể diện cho thầy.”

“Không còn việc gì thì em chuồn trước, hôm nay cảm ơn Vương già nhiều!”

Vương Duy vẫn chưa hết cơn tức, rống to với bóng lưng Trương Chú: “Gì mà giành lại cho tôi, liên quan gì tới tôi! Em học cho tôi hay học cho bản thân hả?!”

Ôi, việc học giờ cuối cùng lại biến thành việc của mình cậu rồi.

Trương Chú ngoảnh lại cười: “Thầy nói thế nào thì là thế đố, em đi dỗ cô Phó đây!”

Cậu ngủ một giấc thả lỏng, nhưng lại thành bôi tro trát trấu lên mặt Phó Tiệp.

Dạy học không dễ, Vương Duy thở dài.

Lần này Thịnh Hạ đứng hạng 29 trong lớp, tốc độ tiến bộ như ngồi tên lửa.

Trừ môn toán được 119 điểm, những môn khác không có tiến bộ quá rõ ràng, nhưng cộng lại thì tự dưng điểm tăng hẳn. Tính theo điểm chuẩn mô phỏng, cô đã ở trên ngưỡng điểm nguyện vọng một gần 20 điểm.

Khi vừa nhận phiếu điểm, Thịnh Hạ dò mã số rất lâu, không dám tin đây là điểm của mình.

Nhưng niềm vui ngắn chẳng tày gang, khi những tiếng bàn tán xung quanh mỗi lúc một lớn dần, cô cũng biết tin Trương Chú gặp cú trượt dài.

Bởi vì điểm môn văn.

Khỏi nghĩ Thịnh Hạ cũng biết chắc là vì hôm đó cậu ngủ trong giờ thi nên chưa làm hết bài.

Là vì thức đêm nên buồn ngủ quá? Nếu vậy, khác gì là vì cô?

Trong trí Thịnh Hạ lại chớp lên câu nói: Yêu đương quả có thể ảnh hưởng tới việc học.

“Thịnh Hạ, cô Phó gọi cậu.”

Đang nghĩ ngợi, từ cửa sau có lệnh truyền gọi.

Thịnh Hạ đâm hoảng loạn.

Cô chưa kịp đi, các bạn trong lớp đã bắt đầu túm tụm rỉ tai.

Trước khi thi Trương Chú và Thịnh Hạ "ra ngoài" trước bao con mắt chú mục, bây giờ lại xảy ra sự kiện động trời thế này, nên chắc chắn hai người sẽ bị theo dõi sát.

"Phải hai cậu ấy bị mời phụ huynh không?"

"Nhưng điểm của Thịnh Hạ tiến bộ nhiều mà."

"Lại chả, có Trương Chú tay cầm tay chỉ dạy còn gì?"

"Ngưỡng mộ thật, nhưng Trương Chú làm sao thế nhỉ?"

"Ai biết đâu…"

Thịnh Hạ ôm tâm trạng thấp thỏm lên tầng, tới trước văn phòng Phó Tiệp bỗng va vào Trương Chú từ bên trong đi ra.

Cô càng thêm hoang mang.

Trương Chú nhìn thấy cô thì có vẻ ngạc nhiên, làm bộ đa sầu đa cảm, cản cô lại hỏi: "Lo cho mình à?"

Thịnh Hạ: … Đúng là có lo thật, nhưng…

"Không phải, cô Phó gọi mình…"

Trương Chú nhướng mày, tức là cậu lại tự dát vàng lên mặt?

Thịnh Hạ chỉ thuận miệng trả lời, nhưng thấy cậu có vẻ buồn buồn, nhớ tới nguyên nhân khiến cậu "trượt dốc", cô mới "lo lắng" ướm lời: "Cậu là vì môn văn à… sao không cố thêm ít nữa?"

Đã viết được hơn hai mươi hàng rồi, cố thêm tí nữa rồi ngủ cũng

được vậy?

“Không cố nổi.” Trương Chú đáp vô cùng thản nhiên, thậm chí có ý tự trách mình, “Mệt đến độ hồn sắp lìa khỏi xác luôn. Mình sợ mình mà viết nữa thì trên giấy sẽ chỉ toàn là mình nhớ cậu.”

Tai Thịnh Hạ đỏ rực, tim đập như trống, còn không theo một quy luật nào.

Cậu có thể ăn nói đàng hoàng được không thế?

Cô cúi đầu, tiếng nhỏ đến nỗi bản thân cũng sắp không nghe rõ: “Thế sao mà được… Vậy, vậy sau này cậu đừng nghĩ tới mình nữa.”

Ôi chết mất, mới trách cậu xong mà giờ cô đã nói gì thế này?

Nói ra rồi chính cô cũng thấy việc này khó làm.

Quả nhiên Trương Chú phì cười: “Không được, thế thì còn khó hơn giành hạng nhất.”

Thịnh Hạ: …

Chờ mãi không thấy Thịnh Hạ nên định tự xuống tìm, nhưng tới cạnh cửa, cực chẳng đã phải áp tai nghe lén mà cười điệu cười bà thím, Phó Tiệp: …

Đủ rồi, đừng bắt nạt bà thím già tim gan không tốt này nữa.

Chương 50

Thịnh Hạ bước đi như chạy trốn. Tới văn phòng, Phó Tiệp ngồi ở chỗ của mình, nhoẻn cười nhìn cô: “Thịnh Hạ à, ngồi đi.”

Trông thái độ… chắc không có việc gì.

Phó Tiệp gọi cô lên để bàn chuyện tự chủ tuyển sinh. Thần kinh căng thẳng của Thịnh Hạ hơi giãn ra.

Tiêu chuẩn xét duyệt xuất bản vẫn phải chờ xác nhận, vì thế không thể thả lỏng, phải chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

“Nhân thời gian nghỉ tết cố gắng chạy cho kịp tiến độ, nếu cần gì cứ việc gọi cho cô bất cứ lúc nào, gửi bản thảo qua cô cũng được.” Phó Tiệp căn dặn.

Thịnh Hạ nói: “Vâng, em cảm ơn cô.”

Phó Tiệp: “Lần này điểm của em có tiến bộ lớn, phải duy trì đấy nhé?”

“Dạ, em sẽ cố gắng.”

“Vừa phải viết sách vừa phải học trên lớp, thời gian trước thi cuối kì chắc đã rất mệt nhỉ?”

Thịnh Hạ gật đầu, xong lại lắc đầu: “Cũng bình thường ạ.”

Phó Tiệp hạ giọng: “Có vẻ Trương Chú cũng có trách nhiệm đấy

nhỉ? Lúc trước cô nghe thầy Vương nói là khi chân em bó bột, Trương Chú chính miệng hứa giúp em nâng cao thành tích, giờ làm được thật rồi."

Dây thần kinh mới giãn ra của Thịnh Hạ giờ lại kéo căng như dây đàn.

Đây là sự thật. Thịnh Hạ gật đầu: "Cậu ấy đã giúp em rất nhiều."

"Bạn Trương Chú đúng là một người bạn tốt." Phó Tiệp vừa khen vừa quan sát kĩ thái độ của Thịnh Hạ, cười cười, "Thầy Vương của em nói, "ôi Thịnh Hạ bó bột phải đi đi về về bệnh viện bao nhiêu lượt, chắc chắn sẽ bị tâm lý rồi ảnh hưởng việc học, cứ thế thì sao mà được!" Em biết Trương Chú nói gì không?"

Thịnh Hạ ngẩng lên, sao cứ cảm thấy cô Phó… có gì đó khang khác?

"Em ấy nói…" Phó Tiệp bắt chước giọng cậu, "Em sẽ làm cậu ấy được."

–

Thịnh Hạ về lớp, Vương Duy đang đứng ngoài cửa, sắc mặt nặng nề.

Cô hỏi Tân Tiểu Hòa: "Sắp bắt đầu chương trình anh biết tuốt rồi à?"

"Hình như vậy." Tân Tiểu Hòa rỉ tai, "Phó Tiệp gọi cậu lên làm gì vậy? Vì chuyện Trương Chú à?"

Thịnh Hạ lắc đầu, "Không phải, vì mấy chuyện của cá nhân mình."

Cô rời đường nhìn, liếc nhanh Trương Chú cách một lối đi.

Cậu đang làm đề, không thấy có biểu cảm gì trên mặt.

Tiếng chuông vào giờ tự học tối vang lên, Thịnh Hạ lại là người đầu tiên bị gọi ra.

Không hiểu sao cô thấy hơi chột dạ.

May mà Vương Duy mở đầu với chuyện tự chủ tuyển sinh: "Thầy nghe cô Phó nói em đã quyết định theo đuổi chương trình tự chủ tuyển sinh vào đại học Hà Thanh?"

"Dạ." Thịnh Hạ gật đầu, "Thầy có thể tạm giữ bí mật giúp em không?"

Vương Duy nhướng cao đôi mày, "Ý em là với Trương Chú?"

"Dạ?" Thịnh Hạ ngẩng phắt đầu, vừa hoảng loạn vừa nghi hoặc.

Vương Duy nhìn thái độ của cô, biết mình đã hiểu lầm. Thầy hắng giọng, có vẻ bối rối: "À, ý em là bí thư Thịnh à?"

Tim Thịnh Hạ đập thình thịch.

Thầy Vương có ý gì đây? Tại sao cả thầy cũng nhắc tới Trương Chú…

"Vâng, mẹ em cũng chưa biết." Cô nói tiếp.

Vương Duy hỏi: "Tại sao?"

Thịnh Hạ: "Việc quá xa xôi, thôi đừng nhắc là hơn. Điểm của em không đâu vào đâu, bây giờ nói vẫn có quá nhiều điều không chắc chắn."

Cô chỉ nói vừa đủ, nhưng Vương Duy đã hiểu.

Nói thật lòng, vào thời điểm nước rút thế này mà bỏ nhiều công sức như thế để viết bản thảo, xuất bản sách, mà cuối cùng còn chưa chắc sẽ thành công, đừng nói tới phụ huynh, ngay chính thầy và Phó Tiệp cũng cảm thấy quá mạo hiểm.

Huống hồ hiện giờ kế hoạch của bố mẹ còn có vẻ hợp lý hơn cả. Nếu nhắc chuyện muốn tham gia tự chủ tuyển sinh, tỉ lệ cao sẽ bị phản đối và ngăn cản.

Vương Duy nói: "Nhưng biết đâu bố em có thể giúp?"

Thịnh Hạ lắc đầu: "Không cần đâu ạ. Như thế không tốt."

Vương Duy nhắc nhở: "Ý thầy không phải đi cửa sau, chỉ là xã hội trọng quan hệ, nếu chúng ta đã đạt đủ điều kiện, đôi khi một câu nói là có thể khiến sự việc thuận lợi hơn rất nhiều."

Ví dụ chuyện xuất bản.

Thịnh Hạ cúi thấp đầu, mãi lâu sau không nói gì.

Đến Vương Duy cũng bắt đầu thấy lo lắng. Có phải thầy đã nói câu nào chọc trúng điểm nhạy cảm của học sinh rồi không?

Bỗng nghe cô nhỏ nhẹ: "Là em đang cầu học. Uy quyền của bố, không liên quan tới việc học của em."

Vương Duy sửng sốt, đã quên có một thứ gọi là "tự tôn của văn nhân".

"Vậy em cần giúp gì phải nhanh chóng nói với thầy hoặc cô Phó. Bất kể là con gái của ai thì em vẫn luôn là học sinh của thầy."

Thịnh Hạ mím môi, gật đầu. Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại

địa chỉ duonglam. design. blog và nick wattp3d namonade của người dịch. Nếu đọc ở nơi khác, tức bạn đã truy cập vào trang đăng lại trái phép. Mọi sai sót trên bản đăng lại nếu có, người dịch không chịu trách nhiệm và không sửa đổi.

Vương Duy nhìn cô trò hơi ngoan hiền quá mức của mình, bỗng lòng sinh cảm khái: Cũng có ngày Vương già này nói được những lời chuẩn mực như vậy, thầy cũng phải lau mắt nhìn lại bản thân!

“Lần thi này em tiến bộ rất nhiều, phải tổng kết tìm ra nguyên nhân, tiếp tục cố gắng!” Vương Duy khích lệ.

Thịnh Hạ tiếp tục gật đầu.

Vương Duy: “Trương Chú – “

Cô trò nghe tên lập tức ngẩng lên, đôi mắt sáng lấp lánh.

Vương Duy ngắc ngứ. Hai cái đứa này, có cần lộ liễu thế không, tiếp tục thế thì thầy sẽ lo thật đó!

“Lần này Trương Chú thi cử chẳng ra làm sao, hai em ngồi cùng bàn, phải cổ vũ khích lệ nhau cùng tiến lên chứ?”

Thịnh Hạ cảm thấy, sao nghe giọng thầy Vương có vẻ hơi ấp úng mất tự nhiên?

Trừ gật đầu, hình như cô không còn phản ứng nào khác dùng được.

“Ừm, em đi đi, tiếp tục cố gắng!”

Thịnh Hạ về lớp. Lần này Vương Duy không gọi Trương Chú ra theo thứ tự thường thấy khi trước mà chỉ tên người khác.

Các bạn đang chờ hóng hớt trong lớp hơi thất vọng.

Có lẽ vì mới biết điểm nên cảm xúc chưa thể lắng lại, trong lớp không có mấy bạn có thể bình tĩnh, đi đâu cũng nghe những tiếng xì xào rỉ tai.

Tân Tiểu Hòa gặng hỏi Thịnh Hạ: “Vương già gọi cậu ra nói gì vậy?”

Thịnh Hạ lựa lời: “Bảo mình đúc kết nguyên nhân tiến bộ, tiếp tục cố gắng…”

“Chắc lát nữa là đến lượt mình…” Tân Tiểu Hòa thở dài, “Lần trước Vương già đặt mục tiêu cho mình, mình không đạt được. Mình cảm thấy chắc tới đoạn chướng ngại rồi.”

Mấy lần kiểm tra thành tích của Tân Tiểu Hòa chỉ thường thường, không thụt lùi cũng không có bước tiến rõ rệt.

Thịnh Hạ an ủi: “Cậu đang l3n đỉnh, đang ở đoạn dốc mà, có cố gắng thế nào vẫn chỉ được tốc độ đấy. Vì cậu đang tích sức, chỉ khi đột phá l3n đỉnh, nguồn lực ấy mới được nhìn thấy. Chắc là sắp rồi, chỉ ở kì thi thử lần thứ nhất thôi.”

Tân Tiểu Hòa mếu máo sắp khóc, nhào vào lòng Thịnh Hạ: “Hu hu cậu là tốt nhất…”

Bỗng Tân Tiểu Hòa dừng khựng, ngẩng đầu nhìn Thịnh Hạ bần thần, hết đỗi rúng động: “Chị em, cậu mềm ghê…”

Nói rồi mắt dừng ở ngực Thịnh Hạ mấy giây, sau mới ngẩng lên – điên cuồng ám chỉ là nơi nào mềm.

“Phừng”, Thịnh Hạ lập tức bị đốt cháy…

Cũng lúc đó, Tân Tiểu Hòa để ý là cách lối đi, Trương Chú vốn

đang chăm chú làm đề bỗng ngẩng đầu nhìn sang, ánh mắt rất đỗi – khó tả.

Từ nghi hoặc tới hiểu rõ, sau đó là hơi né tránh, tiếp nữa thì bắt đầu có địch ý, đến cuối cùng trở thành một kiểu – cảnh cáo.

Cho dù tính Tân Tiểu Hòa có mạnh bạo hơn nữa thì rốt cũng là con gái, cũng cảm thấy xấu hổ, vội vàng che miệng một cách quá lố, chỉ để hở đôi mắt mở tròn đầy khờ khạo.

Thịnh Hạ đang đối diện với Tân Tiểu Hòa, không để ý sau lưng. Cô chỉ đơn giản là bị phản ứng giấu đầu hở đuôi của Tân Tiểu Hòa làm cho đôi tai đỏ ửng.

“Anh biết tuốt” trao đổi tới quá nửa tiết tự học thứ hai mới tạm coi là nói xong.

Vương Duy bước lên bục giảng, nói: “Lần thi này các em đã biết điểm hết rồi, có bạn cố gắng, được số điểm cao, cũng có bạn lơ là, được thể hiện rõ ràng qua điểm số. Ở giai đoạn nước rút này, các em nên hiểu rõ tầm quan trọng của mỗi một lần thi…”

Nói gần mười lăm phút, Vương Duy bỗng bảo tắt hết đèn lớp học, mở một đoạn video.

“Đây là video cổ vũ đầu tiên từ hội cựu học sinh của trường gửi tới năm nay, các em xem cho kĩ, cố gắng nghiền ngẫm xem mục tiêu của mình là ở đâu, còn yếu kém chỗ nào, còn con đường bao xa phải đi. Thầy không nói nhiều nữa, hi vọng tối nay các em sẽ có điều thu hoạch, có điều đổi khác.”

Trong tiếng nhạc êm dịu, lô-gô của hội cựu học sinh tiến gần rồi tan đi.

Ngay sau đó trên màn hình hiện ra cổng trường của đại học Hà Thanh. Ống kính di chuyển, dưới cổng trường là mấy đàn anh

đàn chị đang đứng, nói với ống kính: “Đây là đại học Hà Thanh, mình tới từ trung học phụ thuộc trực thuộc đại học Nam Lý.”

Hình ảnh thay đổi, thành cổng trường của đại học Hải Yến. Ống kính xoay xuống, mấy gương mặt tràn sức trẻ xuất hiện, nói với ống kính: “Đây là đại học Hải Yến, mình tới từ trung học phụ thuộc trực thuộc đại học Nam Lý.”

Tiếp sau đó –

“Đây là đại học Đông Châu, mình tới từ trung học phụ thuộc trực thuộc đại học Nam Lý…”

“Đây là đại học Nam Lý…”

Những khung hình gần như y hệt, những câu nói gần như y hệt.

Đã bao gồm tất cả các trường đại học danh giá được gọi tên trong cả nước.

Huy hiệu các trường lần lượt chớp lên, tốc độ mỗi lúc một nhanh dần. Tất cả huy hiệu ghép thành một tấm lưới hoàn chỉnh, tất cả câu thoại đã phát lồng ghép vào nhau, tạo thành một câu nói: Mình tới từ trung học phụ thuộc trực thuộc đại học Nam Lý, mình, ở đây chờ cậu.

Tiếp theo lần lượt là hình ảnh hoạt động và phong cảnh ở các trường đại học. Các đàn anh đàn chị giới thiệu về ngôi trường của mình như một người đang dạo chơi, có người vừa đa cấp vừa chê bai, cười đùa ồn ã đúng chất tuổi trẻ.

Đây chính là sân trường đại học, đây chính là sinh viên!

Lớp học yên lặng như tờ, hình ảnh video in bóng trong mỗi đôi mắt, phản chiếu trên mỗi cặp mắt kính.

Có thứ gì từ sâu đáy lòng chầm chậm sinh sôi, Thịnh Hạ không thể kể rõ.

Ngay khi câu nói "Đây là đại học Hà Thanh" vang lên, không hiểu sao, cô có cảm giác mình thuộc về nơi ấy.

Trong biết bao nhiêu các đàn anh đàn chị, cô chỉ nhớ duy nhất những khuôn mặt ở đại học Hà Thanh.

Trông các anh chị vẫn giản dị gọn gàng, nhưng hẳn nhiên khác với họ, những người ngồi trong lớp.

Một năm thoát xác, là điều gì đã khiến họ thay đổi?

Thịnh Hạ cảm thấy hình như từ bên phải có luồng nhiệt ấm dựa gần, nhưng cô đang xem quá tập trung nên không mấy để ý.

Bỗng một hơi thở phất qua tai, cô nghe một giọng trầm nói rằng: "Cậu đã nghĩ xong sẽ thi vào trường nào chưa?"

Đôi tai tê dại từng hồi.

Giọng nói ấy ngập ngừng dừng lại, Thịnh Hạ cảm thấy bàn tay mình đang đặt trên đầu gối bị ai nắm lấy, những ngón tay đan vào.

Bất giác cô cúi xuống nhìn. Trong bóng tối, bàn tay gầy với những đốt khẳng khiu len vào những ngón tay cô, mười ngón đan chặt.

Bên tai vẫn một giọng nói ấy, rằng: "Có muốn, cùng nhau tới Hà Yến?"

Tim Thịnh Hạ hẫng mất một nhịp, bấy mới như hồi thần, chợt quay sang.

Gương mặt Trương Chú ở ngay gang tấc, ánh sáng từ màn hình soi mặt cậu thành hai mảng tranh sáng tranh tối, đôi mắt trong bóng đêm rực rỡ lạ thường.

Họ…

Họ…

Họ nhìn nhau trong căn phòng tối, rỉ tai nhau trong vắng lặng im lìm.

Ở nơi Thịnh Hạ nhìn tới được, tất thảy hóa thành hư vô, cả căn phòng tối tăm chỉ còn cô và cậu.

Cậu nói Hà Yến ư?

Cô có thể không?

Cô làm được không?

Video vẫn tiếp tục, nhưng Thịnh Hạ thì đã không nghe được nữa. Cô chỉ nghe duy nhất tiếng tim mình đập, và câu nói ấy –

“Em sẽ làm cậu ấy được.”

Rõ ràng chưa tận tai nghe cậu nói, nhưng ở giây phút này, trong trí cô dần tự hình thành tiếng nói chắc nịch lẫn ngông cuồng của cậu –

Em sẽ khiến cậu ấy làm được.

Đoạn video dài gần 10 phút chiếu hết, đèn trong phòng sáng lên, cả lớp học chìm trong yên tĩnh. Các bạn nhìn nhau, có bạn cười hiền, có bạn phiền lo, tất cả chìm sâu trong một nỗi khát khao.

Thịnh Hạ nhìn cậu thiếu niên đã trở về vị trí của mình, thoáng ngơ ngẩn – ban nãy, trong khoảnh khắc khi cả lớp tập trung xem video, rốt cuộc cậu có từng nói với cô đôi lời?

Độ ấm mơn man còn vương vấn ở đầu ngón tay đã cho cô biết đáp án.

Chương 51

Thành tích của Thịnh Hạ lần này khiến Vương Liên Hoa và Thịnh Minh Phong vui không để đâu cho hết.

Vương Liên Hoa nói: “Nếu duy trì số điểm này, chắc đủ để vào đại học Nam Lý rồi nhỉ?”

Thịnh Hạ: “Vẫn thiếu chút nữa.” Cho dù có chính sách ưu tiên học sinh tại địa phương, thi đậu đại học Nam Lý vẫn phải cao hơn ngưỡng điểm chuẩn khoảng 40, 50 điểm.

“Giữ vững tâm lý,” Lần này Vương Liên Hoa rất tin tưởng vào cô, lại quan tâm hỏi, “Bạn cùng bàn con thế nào?”

Tân Tiểu Hòa?

“Cậu ấy vẫn đứng trong tốp mười của lớp, thành tích ổn định.”

“Bạn kia thì sao?”

Thịnh Hạ không hiểu: “Dạ?”

“Con có hai bạn cùng bàn mà, bạn còn lại thì sao?”

“Ờm…” Thịnh Hạ nghĩ một lúc, “Cậu ấy hạng mười một toàn khối.”

Vương Liên Hoa ngạc nhiên: “Giỏi vậy?”

Ặc, làm sao để nói đây đã là lần thi tệ nhất của cậu nhỉ?

Vương Liên Hoa rất hài lòng: “Bạn ngồi gần con đều học tốt thật!”

“Dạ.”

“Tết nhớ mang ít quà biếu bà chủ chỗ quán mấy đứa vẫn ăn trưa. Người ta chăm sóc con như thế, em gái cũng giúp con việc học, phải cảm ơn đàng hoàng.”

Tim Thịnh Hạ thắt lại.

Em gái…

“Dạ.”

Thịnh Minh Phong thì không hỏi nhiều như vậy. Độ này bố rất bận, ít khi ở Nam Lý, chỉ căn dặn qua điện thoại: “Cố theo học lớp ngoại ngữ.”

Sau đó hỏi tiếp: “Con nói với mẹ chuyện du học chưa?”

Thịnh Hạ khó xử: “Vẫn chưa ạ…”

Hộ khẩu của cô ở chỗ Thịnh Minh Phong, hồ sơ các thứ cũng không cần Vương Liên Hoa chuẩn bị.

Nên thực ra cô không định kể với mẹ.

Nếu cuối cùng có thể ở lại, thì giờ nói ra cũng không để làm gì, còn chỉ phá vỡ thế cân bằng hiện tại.

Hình như Thịnh Minh Phong nhận ra sự khó xử của Thịnh Hạ: “Có phải mẹ không muốn cho con đi du học?”

“Mẹ chỉ muốn giữ con ở gần hơn…”

“Sớm muộn cũng phải nói, con tranh thủ nói rõ đi, thật sự không nói được thì gọi điện cho bố.”

Thịnh Hạ không trả lời. Đầu kia có người giục xuất phát nên Thịnh Minh Phong cúp máy.

Giờ đã 12 giờ đêm, chẳng biết là định đi đâu nữa, bố cũng không sung sướng gì.

Thịnh Hạ cất điện thoại, vô thức hít một hơi thật sâu.

“Cậu nhận hai cách giáo dục trái ngược, gánh trên lưng hai niềm kì vọng riêng biệt bất đồng, rồi sống, rồi học tập…”

Lời đoán định của Trương Chú khi trước vọng về bên tai.

Đúng vậy, đến người ngoài mới tiếp xúc một lần như cậu cũng có thể nhận ra, rằng từ nhỏ cô đã lớn lên trong hoàn cảnh thế nào.

Thịnh Minh Phong và Vương Liên Hoa luôn có thể kéo cô về hai hướng ngược hẳn nhau.

Không ai là cố ý.

Giống như lần này, Vương Liên Hoa không hề biết Thịnh Minh Phong muốn đưa cô đi du học, Thịnh Minh Phong cũng không biết Vương Liên Hoa muốn cô ở lại Nam Lý.

Quyết định rất đỗi bản năng và tự nhiên của bố mẹ, bản thân nó đã đối lập nhau.

Dường như trời sinh họ ra đã nên ở phía đối lập.

Cô nghĩ mãi không hiểu nổi, tại sao Vương Liên Hoa và Thịnh Minh Phong kết hôn với nhau.

Đã không tương đồng, cũng không bù trừ cho nhau.

Từ khi Thịnh Hạ có thể nhớ, lúc nào bố mẹ cũng tranh cãi.

Khi mẹ của Thịnh Minh Phong, bà cụ mà cô không muốn gọi là bà còn sống, Thịnh Hạ từng cho rằng quan hệ của bố mẹ tệ đi là vì bà cụ trọng nam khinh nữ đó.

Nhưng khi bà qua đời, bố mẹ vẫn chỉ tranh cãi mãi không ngừng nghỉ, cuối cùng chia đường đôi ngả.

Khi li hôn, bố mẹ thể hiện sự đồng thuận chưa từng có.

Khi tuổi tác lớn dần, Thịnh Hạ dần hiểu rằng quan hệ giữa người với người thực sự cần có thiên thời địa lợi nhân hòa.

Khi xưa bố mẹ có thể tới với nhau, có lẽ là vì thiên thời địa lợi nhân hòa đủ cả, và khi một trong số đó có thay đổi, trạng thái hòa hợp bị phá vỡ, nay cho dù lượng thay đổi được hồi về như xưa thì bát nước đổ đi cũng không hốt lại được.

Nhưng họ không thể dứt hẳn quan hệ.

Vì ba cô con gái là mối ràng buộc không thể đứt đoạn.

Thịnh Minh Phong hiểu mình không có khả năng tự tay nuôi dưỡng chăm sóc ba đứa trẻ; Vương Liên Hoa cũng hiểu một mình mình không thể nuôi nổi.

Hai con người đối lập nhau, nhưng vẫn duy trì thế cân bằng kì lạ.

Còn Thịnh Hạ, từ rất lâu về trước đã biết vị thế của mình. Cô

khác với các em gái.

Thu Tuyền và Ninh Ninh, chỉ cần muốn là chúng có thể làm chính mình. Vì nói đến cùng, là do Thịnh Minh Phong nuôi mà không dạy, có lỗi với các em trước, nên hai đứa có thể ruồng bỏ thậm chí căm thù bố.

Nhưng Thịnh Hạ không thể.

Cô là con cả, cũng là chị cả.

Tạm không bàn chu cấp vật chất từ Thịnh Minh Phong, chỉ riêng quan hệ máu mủ đã là khó cắt đứt. Như Ninh Ninh luôn vô cùng chờ mong cuộc gặp một hai lần một tháng với bố, gặp xong sẽ vui vẻ mấy ngày liền; hay hoặc như Tuyền rõ ràng miệng mồm khắc khẩu, nhưng sau mỗi lần họp mặt gia đình đều ngoan hẳn, mỗi một thứ Thịnh Minh Phong cho cũng được con bé bảo quản cất kĩ… Hiệu ứng mà mối gắn kết bí ẩn này mang tới là không gì có thể thay thế. Không thể cắt đứt, nên chỉ đành mặc nó vấn vương lỡ dở.

Trong gia đình này luôn phải có người làm cầu nối.

Chỉ cô là tạm đủ điều kiện gánh nhận.

Cô biết làm gì được đây?

Cô cũng chỉ biết làm như thế, tựa một cục đất sét dẻo được kéo liên tục về hai phía.

Vừa phải duy trì thế cân bằng tế nhị, vừa phải tự định hình hoàn thiện bản thân, đây là một việc khó.

Thịnh Hạ mở máy tính, định bắt tay viết bản thảo.

Dựa theo dàn ý đã sẵn, hôm nay trùng hợp viết tới bài bình thơ

“Giá cô thiên – Tống Khuếch Chi thu thí”.

(*) Giá cô thiên: Một thể thơ bảy chữ. Tống Khuếch Chi thu thí (Tiễn Khuếch Chi đi thi Hương) là bài thơ của Tân Khí Tật viết cho Phạm Khai, tức Phạm Khuếch Chi vào thời Tống. Đoạn thơ “Bằng từ bắc, phượng về nam…” ở vài chương trước là nửa sau của bài thơ này.

Nhớ hôm tết tây cô đăng bài này lên QQ, Trương Chú đã bình luận – Cậu định âm thầm học tập, sau đó tỏa sáng làm mù mắt ai?

Cô còn lâu mới thế, cô chỉ đang tự cổ vũ bản thân, gửi vào đó lời chúc tốt lành thế thôi. Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại địa chỉ duonglam. design. blog và nick wattp3d namonade của người dịch. Người dịch không chịu trách nhiệm về sai sót bản dịch khi đăng ở các nơi khác.

Khi cô thấy bình luận đã là hai ngày sau đó, vì vậy không trả lời.

Vừa nghĩ, cô lại mở QQ, trả lời: “Lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử.”

Mới đặt điện thoại xuống chưa đầy một phút, điện thoại đã rung rung.

Có tin nhắn QQ.

Tống Giang: “Chưa ngủ à?”

Thịnh Hạ: “Ừ.”

Tống Giang: “Quân tử lại đang chong đèn học lén?”

Thịnh Hạ: “…”

Nghĩ một hồi, cô dùng chính lời của cậu để đáp trả: “Không được

à, tỏa sáng cho cậu mù mắt."

Tống Giang: "Ừm, quả thật sáng mù mắt tiểu nhân rồi."

Quân tử tiểu nhân cái gì, ặc…

Tân Tiểu Hòa nói đúng, cậu quả là gì cũng chơi, không ngại thứ gì.

Thịnh Hạ dừng một lát, nghĩ lần này cậu thi không tốt lắm, mà điểm số của cô thì có tiến bộ nhờ một phần công lao rất lớn của cậu. Kể ra thì, như thế không được hay lắm?

Thế phải trả lời sao đây?

Khiêm tốn một chút? Khen cậu!

Thịnh Hạ: "Tí ánh sáng của mình có là gì, đâu sáng bằng cậu được ~"

Khung chat nhấp nháy dòng chữ "đối phương đang soạn…". Hình như gõ xong cậu xóa đi, xóa rồi lại gõ, chừng một phút sau mới nhắn cho cô một câu.

Tống Giang: "Cố gắng hết sức sẽ k1ch thích trí tuệ. Chỉ một bước tiến với người khác không đáng là gì, nhưng với bản thân đã là một cú nhảy vọt, đã đủ coi là đáng quý."

Thịnh Hạ đọc lướt câu nói, nhẩm một lần trong bụng, rồi khẽ giọng lặp một lần ra tiếng.

— Cố gắng hết sức sẽ k1ch thích trí tuệ.

Bình thường cậu ăn nói độc địa, câu nào câu nấy chọc ngoáy không phải dạng vừa. Nhưng cô cũng nhận ra là ở những thời khắc quan trọng, lời cậu luôn có sức xoa dịu chữa lành.

Khi trước, cũng chính cậu nói: “Cậu cố gắng như thế, thành tích không thể kém được.”

Cậu luôn cho cô sự khẳng định.

Luôn tin tưởng cô.

Thịnh Hạ: “Cảm ơn cậu.”

Tống Giang: “…”

Sao cậu ba chấm thế? Cô cảm ơn có gì không đúng ư?

Tống Giang: “Sao lại cảm ơn?”

Thịnh Hạ suy nghĩ, vô thức cắn môi. Sao lại cảm ơn?

Cô chưa nghĩ ra thì cậu đã nói trước.

Tống Giang: “Cậu cũng an ủi mình tí đi?”

Cũng?

Ý là ban nãy cậu đã an ủi cô, nên giờ cô “cũng” an ủi cậu ư?

Thịnh Hạ vắt óc nghĩ, trả lời: “Lần này thi không tốt chỉ là sự cố, năng lực của cậu đã không cần dùng một kì thi cuối kì để chứng minh nữa!”

Tống Giang: “Mình không cảm thấy lần này thi không tốt. Cậu chẳng đã là thành tích của mình còn gì?”

Thịnh Hạ: … Nói chuyện với cậu, tỉ lệ số lần cô mắc nghẹn luôn rất cao.

Có lẽ cô không nên nói chuyện với cậu vào thời điểm này, vì sẽ làm cô viết không được, ngủ không vào!

Thịnh Hạ: "Vậy, vậy cậu muốn an ủi thế nào…"

Dầu ngay khi gửi tin đã biết có lẽ sẽ nhận về một câu trêu chọc, nhưng cô vẫn gửi nó đi.

Có lẽ vì sau lần được cậu tỏ tình, khả năng thừa nhận của cô đã mạnh hơn nhiều lắm.

Nhưng giờ Thịnh Hạ mới biết là mình vẫn đã đánh giá thấp đẳng cấp của Trương Chú.

Tống Giang: "Chí ít đãi ngộ không thể thua kém Tân Tiểu Hòa chứ?"

Thịnh Hạ ngơ ngác mất một lúc, sau đó nhớ lại mình đã an ủi Tân Tiểu Hòa thế nào…

Một giây sau! Hai má cô nóng rần rật!

Cậu! Đồ lưu manh!

Cậu vẫn không có tí gì là hối cải, còn gửi một meme cún con ngồi chờ.

[Bé ngoan.jpg]

Bực mình quá! Thịnh Hạ thoát QQ, tắt màn hình quẳng phứt một bên.

Chẳng rõ cớ gì, cô cúi xuống nhìn ngực mình. Lúc này cô chỉ mặc áo ngủ, không mặc áo lót, đường cong mượt mà, căng tròn đầy đặn…

A a a! Cô đang làm gì! Cô đang nghĩ gì!

Thịnh Hạ ra sức quạt vào mặt, cảm thấy không đủ, lại vớ cái điện thoại chuyển sang chế độ máy bay, chưa hết tức, còn tắt cả nguồn.

Cả đêm tiếng bàn phím không ngừng, bút viết không nghỉ, dùng con chữ xua tan cảm giác khô nóng.

Cơn giận khiến những ngón tay như bôi dầu, chưa tới hai giờ đã viết xong.

Cô nằm xuống giường, chòng chọc cái điện thoại, cuối cùng vẫn mở máy.

Tin nhắn từ Tống Giang tới dồn dập như nước lũ.

“Đi đâu rồi?”

“Ngủ rồi à?”

“Chắc chắn không phải, đang lén ngồi học?”

“Giận à?”

“Giận rồi.”

“Sao lại giận?”

“Hình như mình hiểu rồi, mình không có ý đó, có phải cậu nghĩ nhiều rồi không?”

“Không phải, không phải cậu nghĩ nhiều, là mình nói sai. Mình dốt văn, cách biểu đạt của mình có vấn đề.”

“Ngoi lên tí nào?”

“Bạn nhỏ Thịnh Hạ?”

Dừng một lúc, phải tới mười phút sau mới lại có tin nhắn.

“Mình sai rồi.”

Sau nữa là mấy meme quỳ xin tha thứ, cái nào cái nấy rất dễ thương.

Thịnh Hạ: …

Cậu tìm đâu ra mấy cái này thế? So với meme bình thường cậu dùng, phong cách phải khác như trời với vực. Ví dụ lần đầu tiên khi họ nói chuyện, cậu đã gửi một hình đầu gấu trúc xấu xí ngang ngược.

“Đừng giận mà, mai mang bánh bao kim sa cho cậu.”

Tin nhắn đến đây là hết.

Bánh bao kim sa.

Chẳng rõ vì sao, Thịnh Hạ cảm thấy mình khó thể nhìn thẳng mấy chữ này.

Cô vào bảng tin theo thói quen.

Cậu lại đăng trạng thái.

Lần này thì không phải đăng cho cô mà là một lệnh thu thập.

[Thu gom meme xin lỗi, càng ngoan càng tốt.]

Ặc…

Trông ngoan thật đấy.

Bình luận dưới bài rất đặc sắc. Cậu không cài chế độ chỉ được đọc bình luận của bạn bè, vì vậy cô có thể đọc hết các bình luận. Lượt like rất cao, bình luận cũng rất dài, cô chỉ lướt qua đã thấy xấu hổ không đọc nổi.

“Trương Chú xác chết vùng dậy? Đã có chuyện gì?!”

“Tài khoản này của cậu không phải nick chết à?”

“Ôi má cứ nói thẳng là đang yêu đi không được hả, quanh co lòng vòng nhìn mà tức á!”

“Đằng ấy ra dẻ vãi.jpg.”

…

Thịnh Hạ còn thấy có mấy bạn chung, đều là các bạn trong lớp bình luận.

“Ôi chao ôi, mình chỉ nhìn thôi chứ không nói đâu.”

“Cậu lỡ chọc ai thế, hà hà, phải như mình nghĩ không?”

Tân Tiểu Hòa: “Ây cha, anh Chú, để đàn em gửi cho anh nha ~~”

Hầu Tuấn Kỳ: “Thắp nén nhang.”

…

Trương Chú không trả lời hết, chỉ bình luận một câu như trả lời chung cho mọi người: Nhanh lên.

Thịnh Hạ: … Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại địa chỉ duonglam. design. blog và nick wattp3d namonade của người

dịch. Người dịch không chịu trách nhiệm về sai sót bản dịch khi đăng ở các nơi khác.

Cô nhìn thời gian. Đây đã là việc từ một giờ đồng hồ trước. Nên cô không nhắn tin cho cậu nữa.

Nhớ lời cậu nói lúc trước, nhỡ cậu ngủ rồi thì nhắn tin sẽ làm cậu tỉnh giấc mất.

Thịnh Hạ ngần ngừ một hồi, soạn một bài đăng, cài chế độ: Chỉ Tống Giang nhìn thấy.

Đăng lên.

–

Hôm sau Thịnh Hạ vừa vào lớp đã có mấy bạn nhìn cô tủm tỉm cười.

Hội kí túc của Tề Tu Lỗi ùa vào như ong vỡ tổ, vừa thấy đã trêu ghẹo: “Thịnh Hạ, đừng dỗi Chú nữa.”

“Ha ha ha đúng đấy, nửa đêm đi xin meme mất mặt lắm há há há!”

“Không, cứ phải dỗi nhiều vào, cho cậu ta biết mặt!”

“Ha ha ha ha!”

Thịnh Hạ đỏ bừng mặt, không hé một lời.

Chưa tới bảy giờ, Trương Chú đã có mặt.

Cậu đặt hộp thức ăn lên bàn cô tranh công: “Thử đi, mình làm đó.”

Thịnh Hạ rất ngạc nhiên, mở hộp, vẫn là mùi sữa thơm ngậy mọi lần, mà hình dạng cũng rất đẹp.

Không phải chứ, cậu còn biết nặn bột?

“Cậu làm á?” Cô hỏi.

Trương Chú vênh mặt: “Đương nhiên.”

Thịnh Hạ: “Thế tức là phải dậy rất sớm?”

Trương Chú: “Cũng bình thường, bỏ nồi hấp tám phút là xong.”

Thịnh Hạ: …

Ờm, vậy cũng rất giỏi, quá trình lấy bánh từ tủ lạnh, bỏ vào nồi hấp quả đúng do cậu làm.

Cô nhón một cái, cắn một miếng.

Trương Chú rướn sang nhìn cô cách lối đi, đôi mắt đầy chờ đợi: “Thấy sao?”

Thịnh Hạ: … Ặc, nhãn hiệu chắc vẫn thế, thì, vẫn mùi vị quen thuộc.

“Ngon.” Cô trả lời.

Trương Chú cười hiền, “Thế cậu còn giận không?”

Bỗng cô nhớ ra, lý do giận hình như không tiện nhắc lắm.

Vì vậy lắc đầu: “Mình có giận đâu, cậu nói gì vậy? Mình chỉ đi ngủ thôi.”

“Thật?”

“Ừm.”

“Thế cậu vẫn chưa an ủi mình.” Cậu đổi giọng chính trực.

Thịnh Hạ: …

Trông cậu chẳng có vẻ gì giống cần an ủi hết.

Thịnh Hạ trả hộp thức ăn cho cậu, “Cái này, sau này không cần mang nữa. Sáng mình ăn ở nhà rồi, mà ăn trong lớp cũng không hay. Giờ mình không còn là bệnh nhân…”

Trương Chú ra chiều nghĩ ngợi rất lung.

Giờ cô đã luyện được chiêu mặt tỉnh bơ đưa ra yêu sách rồi.

Có lẽ đây là hiện tượng tốt?

Trương Chú rất muốn nắn b óp gương mặt nghiêm nghị của cô, nhưng tay chưa kịp tới gần thì cô bạn đã ngả ra ghế, đôi mắt chăm chú vào cậu với vẻ vô cùng kiên quyết: “Cậu hứa với mình rồi…”

Không được, như thế.

Tay Trương Chú cứng đờ, đoạn vòng ra sau một cách rất tự nhiên, chuyển thành gãi đầu.

Ừm, phải, cả lớp chẳng ai nhìn thấy vẻ bối rối của anh Chú hết.

Chẳng ai hết.

“Ăn hết học kì này.” Trương Chú đổi sang giọng điệu thương lượng, đôi bên mỗi người nhường một bước.

Cậu thấy cô thích ăn nên đã mua mấy gói, cô không ăn, cái thứ toàn mùi sữa đấy vứt trong tủ hỏng mất cậu cũng đâu động vào?

Thịnh Hạ ngần ngừ một thoáng, gật đầu: “Vậy cảm ơn cậu.”

Cậu thì không nghe nổi lời này nữa: “Ngày nào cũng cảm ơn, cậu cảm ơn một lần chân thành xem nào?”

Thịnh Hạ lấy vở tiếng anh ra định làm bài nghe, tai nghe đã lên tai, mới lí nhí dặn: “Hôm nay cậu chưa xem QQ à?”

Mở mắt đã tất bật đi hấp bánh, hấp xong tới trường ngay, đúng là chưa xem thật.

Thịnh Hạ không để ý cậu nữa. Trương Chú ngồi về chỗ, lấy điện thoại. Cô cũng có nhắn cho cậu tin nào đâu?

Ăn ý thế nào, cậu mở bảng tin, lướt xuống một lúc, quả nhiên thấy dòng trạng thái của cô.

Đăng lúc 2 giờ sáng.

Không có chữ viết hay hình ảnh, đơn giản tới mức không để ý sẽ bỏ qua ngay.

Chỉ có một meme, còn là meme có sẵn của ứng dụng. Là một hình người xanh giang tay vẫy lên xuống – ôm ôm.

Meme này, hay được các tài khoản trung tuổi dùng để an ủi người khác.

Trương Chú sửng sốt, quay sang nhìn cô bạn đang cắm cúi làm bài nghe, lại nhìn cái điện thoại, mãi vẫn không dám tin.

Cô đã đăng gì vậy?

Ôm ôm?

Vì tối qua cậu nói, chí ít đãi ngộ không thể kém Tân Tiểu Hòa.

Vậy nên ôm ôm?

Ha? Ha?

Bổn ý của cậu quả thật không phải thế, trời đất chứng giám. Cậu chỉ muốn vài câu "truyền cảm hứng hiệu họ Thịnh" thôi.

Sự đắc ý của Trương Chú đã sắp không giấu nổi. Không nhịn được, cậu lại quay nhìn chăm chú vào sườn mặt cô một lúc, nhìn đến khi tai cô bắt đầu ưng ửng.

Trương Chú cảm thấy nhìn mãi không đủ.

Ôi, dễ thương quá đi mất.

Kì nghỉ không được gặp, chắc cậu chết mất thôi.

Chương 52

28 tháng Chạp, khối 12 chính thức được nghỉ.

Hôm nay cũng là ngày Ngô Thu Tuyền bắt đầu nghỉ nên Vương Liên Hoa phải đi Đông Châu đón, thành cơ hội cho Thịnh Hạ giải quyết những vấn đề để ngỏ bấy lâu: Xe và lễ phục.

Đầu tiên cô sạc đầy điện cho xe, định mang lễ phục về nhà giấu đi.

Chuông tan học chiều vừa reo, tiếng hoan hô đã dậy khắp.

Tạm thời giải phóng rồi.

Thịnh Hạ đi theo Tân Tiểu Hòa về kí túc xá lấy lễ phục.

Điều kiện kí túc của nhà trường rất tốt, tận tám tòa nhà với view hướng sông, nghiễm nhiên thành một khu chung cư. Tầng hầm là nhà ăn, tầng một là siêu thị, tức "tiệm tạp hóa" bọn Trương Chú hay nhắc. Trên đường có đặt máy gắp thú và máy đập chuột, nghe nói bên kí túc nam còn có máy ném rổ.

Một phòng kí túc sáu người ở, giường trên bàn dưới. Ban công rộng rãi, hướng nhìn ra hồ nhân tạo trong khuôn viên trường. Mặt hồ lấp lánh ánh nước, bờ hồ tha thướt liễu rủ, ven hồ nuôi mấy con công thi thoảng lại xòe đuôi. Xa hơn là công viên ven sông, sẩm tối ánh hoàng hôn hắt xuống mặt sông, cảnh sắc nao lòng.

Nếu vào học ở trung học phụ thuộc từ năm nhất, chắc chắn Thịnh Hạ sẽ chọn ở kí túc xá.

Các bạn khác trong phòng cũng đều đang thu dọn đồ đạc chuẩn bị về nhà.

Thịnh Hạ bưng mấy hộp đồ, đang định rời đi bỗng nghe giọng nói quen thuộc vọng tới từ cửa. Nói đúng hơn, là giọng nói tạm coi là quen thuộc.

“Huyên Huyên, cậu khỏe chưa?”

“Khỏe rồi khỏe rồi!” Chu Huyên Huyên trả lời, đi vòng qua Thịnh Hạ với vẻ hơi bối rối, đoạn kéo va li bỏ đi.

Trần Mộng Dao ở cửa lại vòng về, mở cửa nhìn: “Thịnh Hạ?”

Thịnh Hạ gật đầu với bạn thay cho lời chào hỏi.

Tân Tiểu Hòa nhìn cả hai bằng cái nhìn tò mò.

Chuyện gì đây?

Hình như Trần Mộng Dao chỉ hơi ngạc nhiên, chào hỏi xong là nhướng mày quay đi, không nói thêm gì khác nữa.

“Hai cậu… quen nhau à?” Tân Tiểu Hòa hỏi.

Thịnh Hạ: “Coi là vậy.”

“Đi thôi.”

“Ừm.”

Thịnh Hạ và Tân Tiểu Hòa đi ngay sau Trần Mộng Dao và Chu Huyên Huyên, cự ly cách nhau chưa tới một tầng cầu thang.

Đến tầng một thì nghe có tiếng gọi: “Chú?”

Thịnh Hạ và Tân Tiểu Hòa đều nhìn sang theo phản xạ tự nhiên.

Là Trần Mộng Dao, bạn vừa gọi Trương Chú lại.

Tại sao Trương Chú lại ở ngay dưới kí túc xá nữ?

Cậu đứng một cách nhàn nhã, một tay đút túi, một tay lướt điện thoại, chốc chốc ngẩng lên nhìn về hướng cửa tòa kí túc nữ.

Hẳn nhiên là đang đợi ai.

Giờ này gần như toàn các bạn nữ kéo va li đi qua đi lại, không ai không ngoái nhìn một cách tò mò.

Sau đó thì thấy cô hoa khôi trong lời đồn chạy về phía Trương Chú.

Trần Mộng Dao ngửa mặt cười hỏi: “Sao cậu ở đây?”

Dứt lời bỗng cảm thấy khung cảnh này quen quen như từng gặp – phòng điều khiển hôm hội thao, tình hình cũng giống y thế.

Trực giác chợt mách bảo một điều rất tệ.

Một giây sau trực giác đã ứng nghiệm. Trương Chú hất cằm chỉ ra phía sau bạn: “Đợi người.”

Bạn ngoảnh lại nhìn theo hướng mắt Trương Chú, thấy Thịnh Hạ và Tân Tiểu Hòa đang đi tới.

Thịnh Hạ và Tân Tiểu Hòa tới gần, nghe thấy Trần Mộng Dao nói: “Tết cậu về Liên Lý chứ?”

“Ừm.” Trương Chú đáp.

“Bao giờ về?”

“Chưa biết.”

Liên Lý, Thịnh Hạ biết nơi này, một trấn cổ ở vùng ngoại ô Nam Lý, phong cảnh rất đẹp, bây giờ đã được đưa vào vùng trọng điểm khai phá.

Bấy giờ cô mới có một khái niệm thế này: Trương Chú và Trần Mộng Dao sống ở cùng một nơi.

Một nơi nghe tên thôi đã biết là rất lãng mạn.

Thịnh Hạ đi rất chậm, bước chân như một điệu nhảy chậm rãi.

Tân Tiểu Hòa như vỡ ra điều gì, cũng bước chậm lại, không muốn đi xúc tiến chiến trường bùng nổ.

Trần Mộng Dao để ý thấy cái nhìn của Trương Chú, xua tay thản nhiên: “Thế mình đi trước, tết gặp lại!”

Chu Huyên Huyên đi sau lưng Trần Mộng Dao, nhìn gương mặt bạn từ ung dung chuyển thành cô quạnh.

Ở trong lớp, Chu Huyên Huyên đã nghe nhiều, nhìn nhiều.

Đã biết nhận thức của mình khi trước là lệch lạc cỡ nào.

Trương Chú thích một người thì sẽ không làm cao, cũng không làm bộ lúc quan tâm khi ơ hờ. Trong mắt cậu bây giờ, trừ việc học chỉ còn có Thịnh Hạ, thể hiện công khai không buồn che giấu.

Khi trước vẫn nói Trương Chú không tỏ tình với Trần Mộng Dao

là do điều kiện kinh tế cách biệt, không có tiền yêu đương, nhưng giờ mới biết lý do đó càng là không thể.

Bởi vì so với điều kiện gia cảnh nhà Thịnh Hạ, Trần Mộng Dao quả thật không đáng là gì.

Bỗng Trần Mộng Dao dừng bước chân, hỏi Chu Huyên Huyên: "Hai cậu đấy đang yêu đương đúng không?"

"Mình cũng không chắc…" Chu Huyên Huyên ngập ngừng, nghĩ một lúc vẫn nói, "Nhưng khá thân mật."

Trần Mộng Dao: "Thịnh Hạ tới phòng các cậu làm gì?"

Chu Huyên Huyên: "Lấy lễ phục để nhờ chỗ Tân Tiểu Hòa…"

"Lễ phục gì?"

"Thì là, bộ cậu ấy mặc hôm hội thao í."

"Hả? Nhưng sao để ở phòng các cậu?"

"Chẳng biết…"

Trần Mộng Dao suy nghĩ một lúc: "Không phải bộ lễ phục cậu ấy mặc hôm hội thao là đồ của cậu ấy đấy chứ?"

Chu Huyên Huyên lưỡng lự nửa nói nửa không, gật đầu: "Ừm, nhà cậu ấy mua."

Trần Mộng Dao cau mày: "Nhà cậu ấy làm gì?"

Chu Huyên Huyên thật thà: "Mình không biết, nghe đồn là làm to, có người nói là làm quen, có người bảo là buôn bán, không chắc chắn lắm."

Trần Mộng Dao bần thần, không biết đang nghĩ gì.

Chu Huyên Huyên không đoán được tâm trạng Trần Mộng Dao lúc này, không lên tiếng để tránh làm bạn khó chịu.

–

Thịnh Hạ nhìn Trương Chú nhận hộp lễ phục bê đi, mặt đần ra.

Trương Chú bưng hộp to trước, gối hơi khụy xuống, bảo Tân Tiểu Hòa: “Để cả lên đi.”

Tân Tiểu Hòa toét miệng cười như được mùa, chất hết mớ hộp lên trên, “Ok luôn, có cu li, mình được khỏe rồi.”

Trương Chú quay lưng, gọi Thịnh Hạ đang ngơ ngác, “Đi đi chứ?”

“Ờ.”

Thịnh Hạ đi theo bước chân cậu, ngoảnh lại vẫy tay với Tân Tiểu Hòa: “Thế mình đi trước nhé, ăn tết vui vẻ.”

Tân Tiểu Hòa cũng vẫy tay: “Ăn tết vui vẻ! Năm sau gặp lại!”

Thịnh Hạ: “Ừm!”

Trương Chú hừ một tiếng lạnh tanh, hơi ngoái nhìn: “Chào người khác thì quy trình đầy đủ quá nhỉ?”

Hả?

Cậu có ý gì…

Thịnh Hạ lơ ngơ không hiểu lắm, rảo bước nhanh đuổi theo, hơi ngẩng lên nhìn cậu.

Tân Tiểu Hòa nhìn bóng lưng hai bạn đi xa dần, nhớ hồi mới khai giảng có một lần đổi chỗ, Dương Lâm Vũ nói, cảm thấy hai người rất xứng đôi.

Bây giờ cũng một khung cảnh giống vậy.

Thiếu niên bê một đống đồ lỉnh kỉnh, hơi nghiêng đầu nói chuyện với cô bạn rảo bước đuổi theo, sườn mặt cả hai đẹp đẽ không thể bắt bẻ.

Tân Tiểu Hòa thấy có thứ gì đã thay đổi, nhưng cũng dường như từ thuở bắt đầu sẵn đã nên như thế.

Thật tốt.

Tân Tiểu Hòa cười cười, quay lưng trở về kí túc thu dọn đồ đạc.

Hai bên miệng Trương Chú xệ xuống, cắm mặt đi đường không nhìn Thịnh Hạ thêm, nhỏ giọng lầu bầu: “Mình không tới, có phải cậu định cứ thế về nhà?”

Bước chân Thịnh Hạ chậm lại trong một thoáng, để cậu đi trước một khoảng nhỏ.

Gì cơ?

Vậy nên cậu tới đây là để nói lời từ biệt?

Cô tưởng cậu chỉ tiễn mình tới bãi đỗ xe, không ngờ cậu đạp xe thong thả đi theo cạnh cô.

Xe cô bánh nhỏ, xét cho kĩ thì tốc độ còn không bằng xe đạp địa hình của cậu. Hơn nữa sau xe cô còn chở đồ, do đó không dám chạy nhanh.

Cậu cũng đi chậm tới độ khó giữ thăng bằng, đầu xe xiêu vẹo ngả nghiêng, gian nan lăn bánh.

Trông cậu có vẻ không được vui. Thịnh Hạ đánh tan không khí tĩnh lặng, hỏi: “Chỗ cậu ăn tết có tục lệ đặc biệt nào không?”

“Không.”

“Ừm, cũng phải, đằng nào cũng thuộc Nam Lý cả.”

“Ừ.”

Thịnh Hạ: …

Tới gần ngã tư vào Phỉ Thúy Lan Đình, Thịnh Hạ thắng xe.

“Tiễn tới đây thôi nhé?”

Trương Chú cũng bóp thắng: “Còn một đoạn nữa mà?”

Thịnh Hạ rà lại một lượt câu nói trong bụng, thận trọng ướm lời: “Bảo vệ trong khu nhà ai cũng thân với mẹ mình…”

Trương Chú hiểu ngay, một thoáng cảm xúc vụt lướt qua đáy mắt rồi thoắt chốc đã biến đi, không ai nắm bắt được. Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại địa chỉ duonglam. design. blog và nick wattp3d namonade của người dịch. Nếu đọc ở nơi khác, tức bạn đã truy cập vào trang đăng lại trái phép. Mọi sai sót trên bản đăng lại nếu có, người dịch không chịu trách nhiệm và không sửa đổi.

“Cậu có đề bài không hiểu, bây giờ muốn giải cho hiểu ngay không?” Cậu mở lời, câu hỏi chẳng đầu chẳng đuôi.

Thịnh Hạ ngơ ngác: “Hả?”

“Không có à, thế mình có.”

Thịnh Hạ: …?

“Trong đọc hiểu cổ văn, về ý nghĩa của hình tượng…” Cậu ngẫm nghĩ một lúc, đôi chân dài chống xuống đất giữ thăng bằng, lưng vươn thẳng, thái độ không hề có vẻ định đi, “Nước.”

Thịnh Hạ đáp theo quán tính: “Nước thường dùng để ẩn dụ nỗi buồn.”

“Trăng thì sao?”

“Nhớ quê, nhớ người…”

Trương Chú đảo tròn đôi mắt, ngẩng nhìn trời: “Thế còn mây?”

Thịnh Hạ: …

“Dùng ví sự phiêu bạt chìm nổi.”

Hình như cậu không nghĩ ra gì nữa, bèn nhìn xung quanh: “Lá cây thì sao?”

Hình như cô biết cậu đang làm gì, sâu trong cõi lòng là thoáng qua hơi ấm, lại lẫn chút xót xa.

Cô nhoẻn cười, thái độ rất phối hợp: “Còn phải xem là lá cây gì. Cây liễu, là lưu luyến bịn rịn; cây cỏ, là suy thịnh hưng vong; hương thảo, là nỗi buồn ly biệt; chuối tây, là cô đơn…”

Trương Chú dựng ngón cái, bỗng đổi sang tông giọng ấm và trầm: “Thế còn, long não của Nam Lý?”

Thịnh Hạ ngẩng lên, không trả lời. Sự im lặng kéo dài.

“Long não của Nam Lý…” Thịnh Hạ nhìn cậu, lên tiếng, “Là trò đùa dai của Chú.”

Thoạt tiên cậu sững ra, kế đó nở nụ cười sao mà rạng rỡ.

Gò má Thịnh Hạ nóng dần lên trong tiết trời mùa đông. Cô khởi động xe, bỏ lại một câu: “Ăn tết vui vẻ!”

Bóng lưng như chạy trốn.

Cả con đường rợp bóng long não vang vọng tiếng cười của cậu.

Khi Trương Chú tỉnh ra, chiếc xe trắng đã chạy xa mấy chục mét.

Bấy giờ cậu mới để ý đây là lần đầu cô gọi tên cậu là “Chú”. Những cảnh trong mơ vụn vỡ hiện về trong tâm trí. Bàn tay cậu râm ran hơi nóng, gọi với theo: “Cậu gọi mình gì cơ, gọi lại xem nào!”

Tất nhiên cậu không nhận được câu trả lời.

Thịnh Hạ chỉnh tốc độ xe chậm lại, tiếng gào của thiếu niên rơi trọn vào tai, từng chữ từng chữ gõ thấu tim cô.

Cô ngẩng đầu, hàng long não của Nam Lý dù giữa ngày đông vẫn xanh tươi um tùm, như phủ lên cả thành phố một lớp màng giữ nhiệt.

Long não của Nam Lý, hàm ý mình muốn ở với cậu lâu thêm chút nữa, cậu có biết không.

–

Cái tết của Thịnh Hạ không có gì khác mọi năm.

Đêm giao thừa ăn ở nhà, trưa mồng một dẫn hai em gái đi ăn bên Thịnh Minh Phong.

Nhận một vài bao lì xì và quà biếu chính đáng, cảnh giác một số người tới tặng quà vì quan hệ của Thịnh Minh Phong, vẻn vẹn có thế.

Cái tết của học sinh lớp 12 thì không có chuyện được thả lỏng. Trên bàn ăn chủ đề chỉ quanh quẩn việc học, các giờ học thêm được sắp xếp ngay từ mồng hai tết, các thầy cô giáo dù là tết vẫn phải tăng ca làm thêm, kiếm tiền bạt mạng.

Giờ học đa số theo hình thức online, tuy thế Thịnh Hạ vẫn tới trung tâm một chuyến để gặp mặt thầy cô giáo.

Tình cờ cô gặp Lư Hựu Trạch.

Hai bên đều không ngạc nhiên.

Họ không thuộc quyền quản lý của cùng một giáo viên, ra khỏi thang máy chỉ nhìn nhau một cái, nói với nhau câu “mệt thật”, ăn tết cũng phải lên mạng học bài.

Người phụ trách của Thịnh Hạ giới thiệu cho cô vài ngôi trường, coi trọng nhất là đại học Pennsylvania, vì các điều kiện mặt nào cũng khá phù hợp: TOEFL 100 điểm, SAT từ 1300 điểm trở lên, cũng không phải dễ.

Thịnh Hạ cũng không nhất thiết phải đi, thế nên không có ý kiến gì, bảo thầy cô cứ sắp xếp chương trình ôn SAT ra sau, ưu tiên giờ ngoại ngữ trước.

Học TOEFL ít nhiều có lợi ích với điểm tiếng anh trên lớp, nên học trước. Những môn khác, đợi có kết quả tự chủ tuyển sinh rồi mới có lý do từ chối.

Khi xong việc đi ra, thấy Lư Hựu Trạch ngồi trong sảnh lớn chờ, Thịnh Hạ khá ngạc nhiên.

Tất nhiên là họ cùng trở về.

“Mình nghe nói cậu cũng chuẩn bị thi vào đại học Pennsylvania, thế thì tốt quá!” Lư Hựu Trạch nói, “Mình không có ý gì, chỉ là nếu có người quen đi cùng thì sẽ rất vui.”

Thịnh Hạ hiểu được tâm trạng của cậu, không tiện giội nước lạnh nói mình không muốn đi. Hơn nữa bố Lư Hựu Trạch còn khá thân thiết với Thịnh Minh Phong, nên với cậu cô cũng có đôi phần cảnh giác, không muốn nói nhiều.

“Cậu cũng thế à?” Cô biết nhưng vẫn hỏi.

Lư Hựu Trạch: “Ừ, mình học kinh tế mà.”

Thịnh Hạ gật gù.

Cũng phải, trường kinh doanh Wharton của đại học Pennsylvania rất nổi tiếng.

“Cùng nhau cố gắng nhé!” Cậu nói.

“Ờ…” Thịnh Hạ hơi uể oải.

Thịnh Hạ về tới nhà, không được rảnh rang nửa khắc. Cô sửa lại bản thảo đã viết mấy ngày nay, ăn cơm xong thì định làm một đề thi toán trong tuyển tập.

Điện thoại reo liên hồi, không phải báo thức cũng không phải cuộc gọi. Cô cầm máy lên xem.

[Tống Giang mời bạn thực hiện cuộc gọi video…]

Thịnh Hạ giật thót mình. Trước giờ chưa từng có ai gọi video cho cô, kể cả Đào Chi Chi.

Lúc này cô còn đang mặc đồ ngủ.

Ngắt máy.

[Tống Giang mời bạn thực hiện cuộc gọi bằng giọng nói…]

Giọng nói thôi thì, hình như, có thể chấp nhận.

Lưỡng lự một hồi, phải khi cậu gọi tới lần thứ hai Thịnh Hạ mới nghe máy.

“A lô?”

Bên kia cười, “Gì mà căng thẳng thế, đang làm việc xấu à?”

Thịnh Hạ: “Làm gì có.”

Trương Chú: “Sao mãi cậu mới nghe máy?”

“Đang làm đề.”

“Thế à?” Đầu kia vọng sang tiếng giở sách, “Đang làm đề nào?”

“Tuyển tập đề thực tế năm năm, mô phỏng ba năm gần nhất.”

“Môn nào?”

“Toán.”

“Đề số mấy?”

“Số 17.”

Tiếng giở sách vẫn tiếp tục. Cậu nói với vẻ tiếc nuối, “Đề này mình làm rồi, hay đổi làm đề khác?”

Thịnh Hạ hồ nghi: “Hả?”

Trương Chú: “Cùng nhau làm.”

Thịnh Hạ: “Cậu cũng đang luyện đề à?”

Trương Chú: “Vốn là không, nhưng giờ muốn làm.”

Thịnh Hạ: …

Chọn tới chọn lui, Thịnh Hạ mới phát hiện hình như cậu đã làm hết rồi.

Thịnh Hạ: “Cậu làm từ bao giờ vậy, xong hết luôn rồi, mình thì còn nhiều lắm.”

“Nhiều khi tối đi học về còn khỏe thì làm một đề.” Cậu đáp bâng quơ.

Buổi tối khi cậu rời lớp học cũng phải gần 12 giờ rồi, “Thế mấy giờ cậu ngủ?”

“Hai, ba giờ sáng.”

Hả…?

Lúc trước cô cứ tưởng cậu về nhà là ngủ ngay.

“Sáng mình không dậy sớm được, chỉ còn cách làm cú đêm.” Trương Chú vẫn lật giở những đề thi thử, “Không thì cậu tưởng mình là thiên tài chắc?”

“Ặc…” Đúng là cô từng nghĩ thế thật.

“Làm đề tự nhiên đi, cùng nhau làm, làm xong một môn so đáp án.” Cậu đề nghị.

“Cùng làm?” Thịnh Hạ thắc mắc, cùng làm kiểu gì mới được?

Trương Chú: “Để điện thoại bên cạnh, không được tắt.”

Thịnh Hạ: …

Trương Chú: “Bật video nhé?”

Thịnh Hạ cúi đầu nhìn bộ đồ ngủ lông mềm của mình, “Nhưng mình không tiện…”

“Nhưng mình muốn nhìn thấy cậu…”

Lời cả hai vang lên gần như cùng lúc, ngay sau đó cũng cùng lúc ngẩn ra. Sau đó nữa, cuộc gọi bị Thịnh Hạ cắt ngang.

Trương Chú nhìn màn hình kết thúc cuộc gọi, mặt đần cả ra – sao cô vẫn xấu hổ thế nhỉ?

Ngại quá nên dỗi?

Ôi, dễ thương ghê.

Dễ thương quá chừng. Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại địa chỉ duonglam. design. blog và nick wattp3d namonade của người dịch. Nếu đọc ở nơi khác, tức bạn đã truy cập vào trang đăng lại trái phép. Mọi sai sót trên bản đăng lại nếu có, người dịch không chịu trách nhiệm và không sửa đổi.

Ngay khi cậu ôm điện thoại đắn đo suy nghĩ xem nên dỗ thế nào thì ổn, điện thoại bỗng rung lên, màn hình hiện là: [Hoa nhài mời bạn thực hiện cuộc gọi video…]

Trương Chú nhướng mày, nhìn điện thoại với vẻ không mấy tin tưởng. Tiếp đó cậu vội vã nhận máy, quýnh quáng đến độ suýt bấm nhầm.

Hình ảnh rung lắc, một gương mặt trắng trẻo tự nhiên, mái tóc dài buông xõa xuất hiện.

Cô giả vờ như đang điều chỉnh góc camera, ánh mắt né tránh không dám nhìn thẳng vào ống kính lấy một lần.

Cuối cùng điện thoại được đặt dưới đèn bàn, ánh đèn mạ một màu lên cảnh vật xung quanh, người như trong bức họa.

Trương Chú: “Ban nãy sao cúp máy?”

“Đi thay đồ…”

“Cũng đâu cần long trọng thế?” Trương Chú cũng ngồi xuống, đặt điện thoại lên giá đỡ, “Hay mình cũng thay một bộ? Đồ tây thì sao nhỉ?”

Hình như cô bạn lườm cậu một cái, giọng nói nghe như hờn trách: “Ban nãy, ban nãy mình mặc áo ngủ…”

Còn không mặc áo lót…

Trương Chú hắng giọng, gượng gạo gật đầu: “À, thế bắt đầu đi, mình bấm giờ.”

“Ừm.”

Thịnh Hạ cúi đầu, tuy thế khó mà tập trung cho nổi, mí mắt cứ từ từ hất lên một cách vô thức, bất ngờ va vào cái nhìn nóng rực và thẳng thắn từ đầu kia màn hình –

Suốt từ ban nãy, cậu vẫn luôn nhìn cô ư?

Cô vội cúi xuống, thúc giục: “Cậu không mau làm đề đi!”

“Mình nhanh hơn cậu, cậu làm trước, mình ngắm tí đã…”

Ngắm gì mà ngắm, cứ nhìn mãi thế thì cô làm bài kiểu gì được hả?

“Mình tắt máy đấy!” Cô dọa.

“Ôi được được, mình làm, đừng tắt.”

Đồng hồ đếm ngược lại một lần bắt đầu. Thịnh Hạ cố tập trung, từ từ chìm vào bài học, thi thoảng làm xong một câu ngẩng lên thấy cậu cũng đang đăm chiêu suy nghĩ, cô mới lại yên tâm cúi xuống.

Khi gần xong đề môn sinh, cửa phòng Thịnh Hạ bị gõ nhẹ hai tiếng, kế đó tay nắm cửa xoay tròn, “Chị, em vào nhé!”

Tiếng nói vừa dứt, cửa phòng đã mở ra.

Thịnh Hạ nhanh tay nhanh mắt úp điện thoại xuống mặt bàn, bật đứng dậy.

Ngô Thu Tuyền nhìn cô ngờ vực: “Chị, chị làm sao thế?”

Thịnh Hạ vén tóc: “Chị đang làm đề, sao vậy?”

“Ôi đừng làm nữa, em cũng không muốn làm nữa, sắp điên luôn rồi!”

Ngô Thu Tuyền ném mình lên giường Thịnh Hạ, mắt nhìn cái điện thoại chòng chọc, “Chị, em bực quá đi.”

“Sao thế?”

“Bạn cùng phòng em nói trong nhóm là bọn đu idol chẳng có chiều sâu gì hết, nó đang chửi xéo em! Con ranh này, lại muốn ăn đòn nữa rồi…”

Thịnh Hạ: … Người trẻ tuổi sao bạo lực thế này?

“Quân tử động khẩu không động thủ, em có thể đáp trả thế này,” Thịnh Hạ điềm đạm, “Cậu nghĩ được như thế, cũng không lạ.”

Ngô Thu Tuyền hơi hơi hiểu ra: “Xéo sắc thật!”

“Nhưng em muốn phải hả dạ hơn nữa, cho nó tức chết!”

Hả dạ hơn nữa?

Thịnh Hạ suy nghĩ một chập: “Em gái mấy tuổi rồi? Có từng đi học bao giờ chưa? Giờ đang uống thuốc gì?”

Ngô Thu Tuyền ngơ ngác: “Cái gì đây?”

Thịnh Hạ: “Thoại trong Hồng Lâu Mộng.”

Ngô Thu Huyền hiểu ngay: “A ha ha ha ha ha nghĩa là đá đểu nó có bệnh? Ha ha ha cứ như thế, cho nó tức chết!”

Thịnh Hạ: … Niềm vui của người trẻ tuổi giờ đơn giản ghê.

Nhoáng cái Ngô Thu Tuyền đã giải được cơn tức, không còn tâm sự gì. Con bé lăn trên giường một vòng, quan sát cô chị gái của mình với vẻ tò mò: “Hể, chị, cái anh Trương Chú nhắc lần trước í, chị đã cua được chưa… ư ư ư…”

Thịnh Hạ không ngờ nổi chỉ giây sau cô em gái ngoan của mình đã nói ra lời lẽ rúng động, đương nhiên cũng không ngờ người

đầu kia video cũng không chịu an phận, còn ngoi lên hỏi một câu: “Gì cơ?”

Ngô Thu Tuyền đang bị bịt miệng, đôi mắt mở tròn xoe.

Thịnh Hạ lập tức tống cổ em gái ra ngoài.

Ngô Thu Tuyến liếc cái điện thoại đặt trên bàn với vẻ thảng thốt, miệng vẫn thì thào: “Ban nãy em nghe thấy giọng nam! Em không ảo giác chứ? Chị! Ớ?”

“Rầm”, Ngô Thu Tuyền bị chị gái dịu dàng xưa giờ nhốt chặt ngoài cửa – Ôi trời đất quỷ thần ơi!

Thịnh Hạ quạt gió lên mặt, không thể nào bình tĩnh. Cô đi đến trước bàn, đắn đo suy nghĩ mấy lượt mới nhấc cái điện thoại đang lật úp lên.

“Thịnh…”

Đầu kia, Trương Chú định nói gì thì Thịnh Hạ đã ngắt máy.

A a!

Còn có gì để nói nữa!

Tại sao cậu cứ phải lên tiếng làm gì!

Cúp máy chưa đầy mấy giây, bên kia đã gọi tới. Thịnh Hạ tiếp tục ngắt máy. Lại gọi, lại ngắt.

Video thì đừng hòng, cả đời này cũng không có chuyện video gì nữa hết!

Thịnh Hạ quẳng mình lên gường, kéo chăn quấn chặt quanh cơ thể mặc tiếng chuông điện thoại reo liên hồi.

Hu hu hu!

Ngô Thu Tuyền nói cái gì vậy hu hu hu!

Cậu nghe thấy hết rồi!

Cô mất mặt quá hu hu hu!

Tất thảy trở về tĩnh lặng. Cuối cùng vẫn phải đối mặt với mọi thứ.

Nhỡ như, nhỡ ban nãy tín hiệu không tốt, cậu không nghe thấy thì sao?

Thịnh Hạ nhấc điện thoại lên, quyết định buông xuôi, bấm vào khung trò chuyện.

Cậu không oanh tạc cô bằng tin nhắn như lần trước.

Nhưng chỉ hai câu nói cộng một meme đã quá đủ sát thương.

Tống Giang: “Xéo sắc ghê ta.”

Tống Giang: [Bé ngoan xợ quớ.jpg]

Tống Giang: “Mình cũng muốn hả dạ hơn nữa. Ngày mai mình lên, hẹn hò với mình không?”

Chương 53

Khắp các con phố Liên Lý đi đâu cũng thấy những tiệm đồ nướng, đối với người Liên Lý, ăn đồ nướng là việc bình thường như cơm ngày ba bữa.

Người dân cứ cuối tuần sẽ tới Liên Lý ăn thịt nướng ở các thị trấn lân cận không phải số ít.

Trương Tô Cẩn cũng từng mở tiệm thịt nướng, vì xinh đẹp nên hay bị thực khách uống rượu tới khuya yêu sách.

Cái danh Liên Lý tiểu bá vương của Trương Chú đã có nhờ thế. Cậu nhóc 13, 14 tuổi gầy gò, mảnh khảnh thoạt trông xốc lên là rã tan, nhưng cũng chính vì coi thường cậu, không ít bọn bụi đời lang thang đã bị cậu đánh cho nước mắt nước mũi đầm đìa. Cậu mà lên cơn thì cầm chai rượu đập lên lưng vỡ nát cũng không phải nói đùa.

Hàn Tiếu từng thấy Trương Chú đánh nhau. Khi đó mắt cậu ánh lên vẻ hung ác, làm cậu chàng vốn ngày thường con ngoan sợ run cầm cập, bị ám ảnh suốt ba năm cấp hai không dám tới gần Trương Chú.

Dịp tết tuy không có du khách nhưng người đi vùng khác làm thuê đều trở về, phố phường sầm uất đông vui. 11 giờ khuya, cuộc sống về đêm ở Liên Lý chỉ vừa bắt đầu.

“Không khí ở Liên Lý vẫn thích thật, toàn là mùi thịt nướng!” Hàn Tiếu kéo cái ghế gấp đặt mông ngồi xuống, than thở.

“Bác Đỗ, thêm một tô đốt sống dê!” Chu Ứng Tường gọi to, lại hỏi, “Muốn ăn gì nữa không?”

Cả tiệm nướng mù mịt khói, tiếng trả lời của chủ quán vang lạ thường: “Xong ngay! Hàn Tiếu cũng về rồi à? Mẹ mày chẳng mua nhà lớn ở Nam Lý rồi còn gì?”

Hàn Tiếu cũng hét lên trả lời: “Đi đâu cũng không bằng Liên Lý, Nam Lý làm gì có quán nướng ngon bằng quán của bác Đỗ!”

Quán nướng đông như trẩy hội, ai nấy hét to nói chuyện trong tiếng bánh pháo nổ.

Mấy anh bốc vác kể chuyện quản đốc chủ thuê đi công nhân thế nào, nhân viên văn phòng khoe khoang thành tích năm nay cực khủng ra sao, người làm chủ thì kháo nhau sang năm nhà nước có chủ trương gì lớn.

Bất kể thân phận thế nào, tới quán nướng ngồi ăn thì vẫn một cái ghế xếp nho nhỏ, một miếng thịt một ngụm rượu.

“Chú, bố mình nói khu nhà cũ cậu ở hồi trước sắp thành cổ trấn rồi?” Bố Hàn Tiếu là công chức viên chức ở Liên Lý, đứng chức chủ nhiệm gì đó, mẹ cậu chàng thì là hiệu trưởng trường tiểu học trung tâm Liên Lý. Với địa vị này, Hàn Tiếu ngày bé chính danh là một cậu công tử ngông nghênh đòi gì cũng được.

Trương Chú gật gù: “Đúng là có chuyện đó.”

“Thế căn nhà cũ của nhà cậu có giá lắm? Định bán không?”

“Không biết.”

Từ khi sinh ra cậu đã không sống ở căn nhà đó nên không có tình cảm gì với nó, tất cả đều do ý của chị.

Hàn Tiếu: “Ấy, nói tới cổ trấn, đây còn là đề án do bố của ai kia đề ra đó. Nếu mà làm thật, Liên Lý sẽ phất to!”

Mấy người anh em học ở Liên Lý không hiểu lắm, hỏi: “Ai cơ?”

“Bố của ai?”

Chu Ứng Tường đắc ý như người có tin nội bộ: “Bố của nữ thần của anh Chú!”

“Ai cơ? Không phải Trần Mộng Dao à?”

Giờ thì Chu Ứng Tường đã hiểu cảm giác của Hầu Tuấn Kỳ khi trước, vênh mặt nói: “Đồ ngu.”

“… Rốt cuộc là ai, lúc trước thấy Chú đăng mấy bài QQ, yêu rồi à?”

“Mặt mũi thế nào, cho xem với.”

“Có đẹp không?”

Chu Ứng Tường làm người đại diện, giành trả lời: “Không thể miêu tả, nói xinh đẹp thôi thì quá nông cạn, đúng không Chú?”

Trương Chú nhấp một ngụm thứ đồ uống có phần trên màu vàng, không trả lời.

“Thật á? Còn đẹp hơn Trần Mộng Dao?”

Chu Ứng Tường: “Không thể so sánh!”

“Móa, ghê gớm vậy, nhìn xem nào.”

Hàn Tiếu không buồn để ý, nói tiếp: “Bố mình nói Thịnh Minh

Phong có bề dày thành tích vững chắc, không bối cảnh, chỉ biết cắm đầu làm, là người có chính kiến, có năng lực, cũng có quan hệ, đã từng nhậm chức ở hầu hết các quận huyện có tiếng, tạo được nhiều thành quả, đi hết một vòng thì về Nam Lý, thành người đứng đầu, mà với độ tuổi bây giờ thì có lẽ còn tiếp tục leo lên được, làm một hai nhiệm kì có khi sẽ được điều đến Đông Châu."

"Đông Châu là thành phố cấp phó tỉnh đó, nếu làm tốt, tiếp tục leo lên, thì sẽ thành quan chức mà người bình thường chỉ được nhìn thấy trên bản tin thời sự."

"Đáng nể thật…" Chu Ứng Tường rỉ tai, "Anh Chú, hay cứ chọn Trần Mộng Dao thôi?"

Mới dứt câu đã bị Hàn Tiếu bộp ngay cho một phát vào gáy.

Trương Chú cũng ngước lên, cái nhìn cáu kỉnh thấy rõ.

"Không, không, em nói linh tinh, nói linh tinh thôi…" Chu Ứng Tường im bặt.

Cả hội đang tò mò không biết nữ thần này là thần thánh phương nào thì điện thoại Trương Chú có chuông, không phải cuộc gọi viễn thông mà là cuộc gọi thoại qua ứng dụng.

Trương Chú cũng rất ngạc nhiên, ra dấu bảo: "Đừng ồn."

Rồi nhận máy.

Mấy cậu đi cùng dùng khẩu hình hỏi: Ai vậy?

Hàn Tiếu: Nữ thần!

Cả hội dỏng tai lắng nghe.

Trương Chú không bật loa nên không nghe rõ đầu kia nói những gì, chỉ nghe lời đáp của Trương Chú.

“Sao vậy?”

Chỉ có hai chữ, âm cuối hẵng nhẹ, dịu dàng đến lạ lùng, thoạt nghe bình thường nhưng cũng rất sến.

Chu Ứng Tường xoa xoa cánh tay. Trời cao hỡi, sao anh Chú có thể theo phong cách này?!

“Không, đang ở ngoài, ừm, mấy người bạn gặp mặt, không sao, đừng mà đừng cúp, cậu chụp cho mình, để mình xem. Ừ, được, được mà, sao cũng được hết, mai mình tới đón nhá? Ok, thế ở nhà sách Nhất Phương, được, không vội, đừng mà… nói thêm mấy câu… cũng được…”

Giờ thì mấy cậu bạn quay mặt nhìn nhau, ai cũng xoa tay dè bỉu.

Sao lại có người làm được như thế, chẳng nói lời tình tứ nào cũng khiến người ta gai hết người vậy?

Cuối cùng Trương Chú cũng cúp máy, làm cả hội đang buôn chuyện hăng say thì bị cậu cắt ngang. Trương Chú hét với chủ quán: “Bác Đỗ, có giấy bút không?”

“Có!”

Không lâu sau bác đã mang giấy bút dùng để gọi món tới.

Trương Chú không kén chọn, vừa cầm điện thoại vừa viết viết vẽ vẽ lên giấy.

Mọi người nhìn cậu, đến cạn lời.

Cậu đang giải một bài chứng minh môn toán, nhìn có vẻ không

phải bài đơn giản, viết chừng năm phút mới xong.

Cả hội cứ thế mòn mõi chờ, thi thoảng rỉ tai xì xầm, sau đó thấy cậu mãi cũng viết xong, chụp tấm hình gửi đi.

Sau đấy nữa thì nhìn đồng bọn bằng vẻ mặt như chưa hề có gì xảy ra: "Gì vậy, ăn đi, uống đi chứ?"

"No rồi."

"Học hành thay đổi số phận, tri thức dẫn tới nhân duyên, mình hiểu rồi."

"Chỉ hối khi xưa mình không đặt chí hướng vào trung học phụ thuộc, giảng bài cho nữ thần."

Hàn Tiếu phì cười: "Há, cậu tưởng cứ thi đậu trung học phụ thuộc là sẽ có nữ thần tới hỏi bài à?"

"Ha ha ha ha ha ha ha ha!"

Ban nãy xì xầm buôn dưa lê một hồi, mấy cậu bạn đã hiểu tình hình đại khái, hỏi: "Chú, bạn gái cậu đúng là con gái ông bí thư gì gì đó thật à?"

Trương Chú đáp tỉnh bơ: "Vẫn chưa phải bạn gái."

"Hả?"

Thế mà còn không phải, ai tin được?

"Con cái những nhà như vậy mà sẽ học hành khổ sở, trầy trật thi đại học như bọn mình? Mình tưởng đều lên đường du học hết rồi chứ?"

"Mình cũng thấy vậy, bây giờ không đi nhưng chắc sau này cũng

sẽ đi?”

“Chú, cậu định vào đại học Hải Yến đúng không, thế thì chắc người ta khó mà đậu vào nhỉ?”

“Thế là phải yêu xa chắc rồi à?”

Hàn Tiếu nói: “Hà Yến còn rất nhiều trường tốt, đâu phải chỉ có mỗi hai trường Hải Yến Hà Thanh? Tuy điểm đầu vào không thấp nhưng thành tích của Thịnh Hạ cũng đâu phải tệ?”

“Vấn đề không phải có đủ điểm hay không, mà là người ta có muốn vào hay không.”

“…”

–

Cuộc gặp này kéo dài tới rạng sáng, 2 giờ Trương Chú mới về tới nhà. Bất ngờ là, Trương Tô Cẩn vẫn chưa ngủ.

“Chị? Chị làm gì vậy?”

“Chờ em đó.”

Trương Chú vứt chìa khóa sang một bên, “Chờ em cái gì, gọi điện cho em là được mà?”

“Hiếm có khi em về gặp bạn cũ, ngày mai lại phải về Nam Lý, đi chơi nhiều cũng tốt, nên không cắt ngang làm em mất vui.”

“Có chuyện muốn nói?” Trương Chú ngồi xuống một bên sô pha.

Trương Tô Cẩn ngập ngừng: “Chuyện ăn cơm ngày mai…”

“Ừm, sao vậy, có thay đổi?”

Ngày mai, bạn trai Trương Tô Cẩn sắp xếp hai nhà gặp mặt, đây là cuộc hẹn đã chốt vào hôm ba mươi tết.

Trương Tô Cẩn nói: “Không có thay đổi gì, chị nói trước với em về nhà họ, để em chuẩn bị trước.”

Trương Chú: “Sao vậy, nhà anh ta có mẹ chồng khó tính?”

Trương Tô Cẩn: “Không, bố mẹ cậu ấy qua đời hết rồi. Nhà cậu ấy khá có điều kiện, khi trước cũng vì lo vấn đề này nên mới mãi chưa quyết. Cậu ấy có một đứa cháu, em có quen…”

“Chính là người khi trước từng ăn trưa ở quán chúng ta, bạn học lớp em, Lư Hựu Trạch.”

Nhà họ Lư?

Thế thì đâu chỉ là khá có điều kiện.

Ngoài mặt Trương Chú không có gì đổi khác, chỉ đôi mày hơi nhếch lên.

“Lúc trước quan hệ của em với người ta không ra làm sao, ngày mai em…”

Trương Tô Cẩn chưa nói hết câu, Trương Chú đã cười: “Chị, chị lo gì thế? Ngày tốt như thế, em sẽ không làm gì nó đâu. Mà kể ra, không dưng có thêm thằng cháu cũng vui mà?”

Trương Tô Cẩn: …

Cứ có linh cảm không hay lắm. Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại địa chỉ duonglam. design. blog và nick wattp3d namonade của người dịch. Người dịch không chịu trách nhiệm về sai sót bản dịch khi đăng ở các nơi khác.

–

Thịnh Hạ lên giường từ sớm, tuy cũng đã 12 giờ đêm nhưng so với 2, 3 giờ sáng ngày thường thì vẫn coi là sớm.

Ngày mai cô phải dậy thật sớm, chuyển hết bài vở vốn sắp xếp vào buổi chiều lên buổi sáng.

Bởi vì 3 giờ chiều mai, cô và Trương Chú đã hẹn gặp nhau ở nhà sách Nhất Phương.

Khi đặt báo thức, Thịnh Hạ có một thoáng do dự.

6 giờ dậy chăng?

Ờm…

Nhỡ đâu, cậu giữ cô ăn cơm ở ngoài thì sao?

Vậy thì làm trước một phần bài vở của buổi tối nữa.

Cuối cùng cô đặt báo thức 5 giờ sáng, đi vào giấc mộng với khóe môi vô thức cong cong.

Xế trưa hôm sau, cô không nghỉ trưa mà đứng tần ngần trước tủ quần áo.

Nam Lý có mùa xuân ấm áp, qua năm mới nhiệt độ tiếp cận 28 độ C, quả thật không chừa chút đường sống nào cho mùa đông.

Mặc gì đây nhỉ?

Thực ra cô có khá nhiều đồ, đa số là đồ thể thao, một năm bốn mùa vẫn y xì một bộ đó, đi đâu không cần tốn công phối đồ.

Nhưng… hôm nay cô không muốn mặc đồ thể thao.

“Chị? Mẹ nói chị với chị Chi Chi ra ngoài chơi, cho em theo nhá?” Ngô Thu Tuyền bỗng xuất hiện sau cửa phòng Thịnh Hạ, hào hứng nói.

Thịnh Hạ có vẻ né tránh: “Ờm, bọn chị đi nhà sách mà, chán lắm đó.”

“Nhưng vẫn thích hơn ở nhà.”

“Em,” Thịnh Hạ chọn bừa một chiếc váy cotton, “Ngày mai trường bọn em vào học rồi, em còn đầy bài tập chưa làm xong đúng không?”

Ngô Thu Tuyền dẩu môi: “Thì em mang tới nhà sách làm luôn, coi như đổi môi trường. Giờ đầu em không nghĩ nổi gì nữa rồi.”

Thịnh Hạ không giỏi nói dối, giờ đã bắt đầu bối rối không biết nên nói gì, đành vờ như tức giận trách: “Không được, em đi tìm bạn mình chơi đi, cả ngày bám lấy chị sao mà được?”

Ngô Thu Tuyền lơ nga lơ ngơ, liếc cái váy Thịnh Hạ bày trên giường, “Chị? Chị định mặc váy ạ?”

“Ờm… vẫn chưa biết nên mặc gì…” Thịnh Hạ khó nghĩ lắm thay, có vẻ vẫn chưa hài lòng nên lại mở tủ đồ, nhìn mớ quần áo đăm chiêu suy nghĩ.

Ngô Thu Tuyền ra vẻ trầm tư, bước lại gần, “Đi chơi với chị Chi Chi, mặc váy gì? Đi nhà sách thôi mà, còn phải đắn đo lựa đồ mặc nữa à?”

Thịnh Hạ đâm hoảng loạn. Tuyền làm sao thế, có phải đã biết gì rồi không?”

“Có phải chị đi gặp anh Trương Chú không hả?”

Nghe lời này tức thì Thịnh Hạ đóng sầm tủ quần áo, “Em nói gì thế hả Ngô Thu Tuyền!”

“Hề hề, xem ra là đúng rồi, thế em không đi nữa, em gái chị cũng hiểu chuyện lắm đó!” Ngô Thu Tuyền tủm tỉm cười đi ra khỏi phòng, trước khi đóng cửa còn thì thào, “Chị, đừng buộc tóc nữa, đeo cái kẹp tóc xinh xinh vào đi.”

Thay váy xong, Thịnh Hạ đứng trước gương, nhìn cái kẹp tóc pha lê cài trên mái tóc dài đen nhánh, đắn đo lưỡng lự.

Liệu có phải… hơi quá không?

Cô gỡ kẹp tóc bỏ vào trong cặp, đi ra khỏi nhà.

Giữa lái xe và bắt xe, cuối cùng Thịnh Hạ vẫn chọn lái xe. Vì nhỡ cậu muốn đi đâu đó cũng coi như có công cụ thay đi bộ, chứ bắt xe thì tốn tiền, cậu tiết kiệm thế kia mà.

Vì vậy cô lại vòng về nhà, lấy thêm một cái mũ bảo hiểm.

Ngô Thu Tuyền hai lần đích thân tiễn chị gái ra đi, cảm thán: Một xinh gái, một đẹp trai, nhất thời còn không biết nên ngưỡng mộ chị hay là ngưỡng mộ anh Trương Chú.

Thịnh Hạ ghi nhớ quy tắc “lần đầu hẹn hò nhất định không được đến sớm” mà Đào Chi Chi đã căn dặn, tính toán thời gian ra cửa, nhưng không biết vì chạy xe quá nhanh hay do gì khác mà khi tới nơi chỉ mới 2 giờ 45 phút.

Vì vậy cô quay đầu xe, lùi lại vị trí cách nhà sách Nhất Phương một ngã rẽ, dừng gọn xe bên đường, lướt điện thoại chờ thời gian trôi qua.

Những ngón tay bất giác lại bấm vào khung trò chuyện với cậu, khung trò chuyện dừng ở cuộc gọi thoại cô gọi cho cậu tối qua.

Cậu đã nói khi làm đề thì dù lúc nào cũng có thể gọi cho cậu.

Thế nên tối qua cô mới gọi tới.

Không nghĩ chỗ bên cậu la ó rất ồn. Cậu đang đi chơi với bạn, cứ nghĩ có biết bao người đang chờ cậu, cô lại cảm thấy khó xử.

Nhưng cậu vẫn giải hết bài cho cô.

Trước bao con mắt nhìn, thế có được tính là công khai thiên vị?

Đôi môi Thịnh Hạ vô thức cong lên, tính ra cũng đã có một tuần chưa gặp nhau rồi. Trời đã ấm lên, hôm nay cậu sẽ mặc gì đây nhỉ?

Cậu nói trưa nay nhà cậu có một buổi hẹn ăn cơm, nên chắc sẽ ăn mặc chỉn chu?

Mong đừng làm nổi bật cô có vẻ như đã rất cất công ăn diện.

Sắp đến giờ rồi, Thịnh Hạ lái xe chạy tới nhà sách, canh đúng giờ mới mở cửa vào nhà sách Nhất Phương.

Cậu vẫn chưa tới.

Bữa cơm đó làm cậu lỡ giờ ư?

Thịnh Hạ chọn một vị trí có ánh nắng rất đẹp cạnh cửa sổ ngồi xuống, chỉ gọi một cốc nước, những món khác đợi cậu tới rồi cùng gọi.

3 giờ 15 phút, vẫn chưa thấy bóng cậu đâu, Thịnh Hạ thấy chán nên lại lướt điện thoại. Có cần hỏi cậu không nhỉ?

Mới 15 phút mà thôi, lỡ cậu bận việc thật, thì sẽ có vẻ cô đang chờ nóng lòng.

Nên là lại thôi.

Màn hình điện thoại tối đi, một gương mặt không được vui phản chiếu lên đó.

Thịnh Hạ cong môi nhắc mình nở một nụ cười. Nghĩ thế nào, cô mở túi lấy cái kẹp tóc ra cài lên.

3 giờ rưỡi, cậu vẫn chưa tới.

Thịnh Hạ đã bấm vào khung trò chuyện với cậu vô số lần, cuối cùng cắn răng, gửi đi một tin: "Cậu tới đâu rồi vậy?"

Gần như ngay lập tức, khung chat hiện dòng chữ: Đối phương đang soạn tin.

Nhưng hai phút trôi qua, Thịnh Hạ vẫn chưa nhận được một tin nhắn.

Hử?

Có phải cậu đang có việc, không tiện nhắn tin?

Đang nghĩ thì điện thoại rung lên – [Tống Giang mời bạn thực hiện cuộc gọi thoại…]

Thịnh Hạ vội nhận máy.

"A lô, cậu có việc…"

"Thịnh Hạ, cậu về trước đi."

.

Sửa đổi một vài chi tiết dịch không chính xác, các cậu có thể ghé lại cuối chương 49 để xem thêm chú thích.

Chương 54

Nam Lý hôm nay oi nóng lạ thường.

Trương Chú khoác chiếc sơ mi đen bên ngoài áo phông cũng màu đen nốt. Trương Tô Cẩn chê ra mặt: “Em đi dự tang lễ đấy à?”

Trương Chú mới lờ ngờ nhận ra trang phục mình không phù hợp. Cậu chỉ nghĩ là mỗi lần cậu mặc đồ đen, Thịnh Hạ luôn nhìn cậu nhiều hơn bình thường.

Nhưng hôm nay là ngày đặc biệt. Trương Chú thay sang áo phông trắng, khoác ngoài sơ mi xanh, cổ áo xắn tới bắp tay, trông rất trẻ trung nhưng chưa đủ lịch sự.

Lư Tranh điều xe tới đón họ. Tài xế trao đổi với Trương Tô Cẩn bằng ngôn ngữ kí hiệu. Trương Chú khá ngạc nhiên.

“Người làm bên cạnh cậu ấy đa số đều là người tàn tật.” Trương Tô Cẩn giải thích.

Trương Chú nhướng mày, đây kể là một phát hiện hay ho.

Khi họ tới nhà hàng, người bên họ Lư đã tới trước.

Lư Tranh đã mất bố mẹ, nhưng có mời cô dì chú bác quan hệ tốt tới thay thế, trong đó có cả nhà Lư Hựu Trạch.

Mười mấy hai mươi người ngồi vây quanh cái bàn tròn đường

kính mấy mét, ai ai cũng lịch sự nghiêm chỉnh.

So với nhân khẩu đông đúc nhà họ Lư, bên Trương Chú và Trương Tô Cẩn chỉ với hai người thưa thớt hơn hẳn.

Đây là lần đầu Trương Chú gặp Lư Tranh. Ông anh rể tương lai này có vẻ ngoài khá thoải mái dễ tính.

Khi bắt tay, Trương Chú kín đáo dùng sức, đột nhiên siết vào thật chặt. Người bình thường nếu không phòng trước sẽ phải nhe răng toét mắt, Lư Tranh thì sắc mặt vẫn không có gì khác biệt, còn giữ nguyên tư thế bắt tay kéo Trương Chú lại gần, vỗ vỗ lên vai Trương Chú: "Đây là em Chú à, sáng láng quá!"

Thái độ vừa bề trên vừa như bạn bè thân thiết, dường chưa hề có gì xảy ra.

Trương Chú nới lỏng tay – gã này, không phải dạng vừa.

Mọi người đều đứng lên chào hỏi khách sáo.

Lư Hựu Trạch ngồi yên tại chỗ, bình tĩnh cảm nhận bầu không khí vui vẻ hòa thuận này.

Đôi mắt cậu nhìn vào Trương Chú.

So với nhà họ Lư ai nấy chải chuốt bảnh bao, cách ăn mặc của Trương Chú khó tránh có vẻ xuề xòa.

Nhưng không thể không thừa nhận, là trong căn phòng thanh nhã đắt giá này, Trương Chú không hề tỏ vẻ yếu thế.

Không nhớ bạn nào trong lớp từng nói, rằng thoạt nhìn Trương Chú rất giống người thượng lưu. Trời sinh cậu đã sẵn có sự bất cần, dường như chẳng gì khiến cậu để bụng, dường như thứ gì cậu cũng có.

Nếu không biết rõ về điều kiện gia đình cậu, ở lần gặp đầu tiên, sẽ rất nhiều người cho rằng cậu là con nhà phú quý.

Chị em họ, ai cũng như thế. Rõ ràng sau lưng chẳng có thứ gì, nhưng bước chân đi tới vẫn hệt kẻ nắm giữ nghìn quân.

Giống như bây giờ, có lẽ Trương Chú chưa từng gặp những trường hợp thế này, dù thế mắt cậu vẫn nhìn thẳng, không tò mò quan sát, không một biểu hiện lén lút nhỏ nhặt, không khác gì khi bước vào lớp học ngày thường.

Toàn thân tỏa ra sự bất cần của người giàu sang.

“Anh họ, bạn anh ngầu quá!”

Cô em họ ngồi cạnh cậu rỉ nhỏ. Lư Hựu Trạch giữ vẻ mặt thản nhiên: “Ừm, hotboy trường anh mà.”

“Oa, thế anh thì sao?”

“Anh?” Bỗng Lư Hựu Trạch nở nụ cười, lời nói như tự trào phúng: “Các bạn gọi anh là thái tử.”

“Ha ha, cũng đúng nhỉ.”

Lư Hựu Trạch liếc nhanh cô em họ vô tâm vô tư, “Vậy nếu là em, em chọn hotboy hay thái tử?”

“Nếu anh là thái tử, thế em là công chúa rồi, nên đương nhiên sẽ chọn hotboy.”

À, thế ư?

Có lẽ vậy. Từ cổ chí kim, công chúa chẳng bao giờ thích thái tử, người nàng thích không phải thư sinh nghèo khó thì cũng là thị

vệ tầm thường, kể cả trong thoại bản hay phim thần tượng cũng luôn là như thế.

Nhà họ Lư có khá nhiều quy tắc trên bàn cơm. Lư Tranh giới thiệu hai bên, sau nữa chúc rượu người lớn ba lượt, lời chúc càng lúc càng dài dòng văn hoa. Trong những lời nói có cánh của các nhà tư bản, không thể nhận ra họ đang nói thật lòng hay chỉ giả lả khách sáo, nhưng dù thế nào, bầu không khí luôn hài hòa sôi nổi từ đầu chí cuối.

Trương Chú không tới nỗi ghét, nhưng cũng không thể bảo là thích.

Đây là gia đình tương lai của chị. Cậu không mong có thể dung nhập, chỉ cần hai bên tôn trọng.

“Thế, Tranh Tử, hai đứa định đính hôn trước hay là thế nào?” Một chú bác vai vế trên hỏi.

Lư Tranh khoác vai Trương Tô Cẩn, bàn quá lớn nên toàn phải hét to: “Sao cũng được, càng nhanh càng tốt.”

Lần đầu tiên Trương Chú nhìn thấy nét mặt chị có vẻ xấu hổ.

Cuối cùng Lư Tranh nói: “Đăng kí trước, chờ Chú với cu Hựu thi đại học xong rồi làm hôn lễ.”

Cu, Hựu?

Trẻ con vậy?

Trương Chú suýt phun luôn ngụm rượu trong miệng.

“Lư! Tranh! Chú còn gọi cháu như thế?” Lư Hựu Trạch tức bốc khói.

Cả bàn cười ầm.

“Hựu Trạch, không biết lớn nhỏ, không được gọi chú út như thế.” Bố Lư Hựu Trạch là Lư Tông phớ lớ cười, nhấc cao ly rượu, “Việc chú quyết định, ai nói gì được nữa. Thế thì chúc mừng chú trước, những việc khác, cần gì cứ bảo chị dâu chú!”

Thế là chuyển sang bàn chuyện cưới hỏi.

Có là gia đình giàu có thượng lưu hơn nữa thì nói đến cuối cùng vẫn không tránh khỏi chuyện con cái.

Thành tích học tập là chủ đề không miễn đi được.

“Chú là trạng nguyên của trung học phụ thuộc đấy!” Lư Tranh khen.

Giờ thì lại đâm khó xử. Khen vậy rồi, bạn cùng lớp là Lư Hựu Trạch sẽ cảm thấy ra sao?

Trương Tô Cẩn véo vào đùi Lư Tranh.

“Chà, giỏi vậy, gien nhà Tiểu Cẩn không vừa đâu nhỉ.”

“Sáng sủa đẹp trai thế này, tương lai em Chú muốn vào tập đoàn làm việc không?”

“Con bé này tính xa thế, bệnh nghề nghiệp hả? Định bắt đầu xét tuyển từ học sinh cấp ba?”

“Ha ha ha…”

“Hựu Trạch cũng định ra nước ngoài học kinh tế à?”

Mẹ Lư Hựu Trạch nói: “Vâng, định vào đại học Pennsylvania.”

“Cũng là trường xịn đấy, sau học lên cao học, thi vào trường của chú út.”

“Nhà chúng ta đúng là nhân tài đông đúc…”

“Lại chả…”

Trò chuyện một lúc, lại tiếp tục một lượt cỗ rượu linh đình. Trương Chú bảo chị một tiếng rồi tranh thủ vào nhà vệ sinh.

Từ nhà vệ sinh đi ra, đã thấy có người ngồi ở khu ghế chờ trước nhà vệ sinh – Lư Hựu Trạch.

Khá bất ngờ, nhưng không quá ngạc nhiên.

Từ lúc Trương Chú mới vào phòng, Lư Hựu Trạch đã thể hiện thái độ có lời muốn nói.

Không thể không nói, tiền của tư bản đúng là không chỗ để tiêu.

Ở nhà hàng này, có nhà vệ sinh riêng trong phòng tiệc không phải việc lạ. Giữa bàn ăn và nhà vệ sinh còn có một khoảng không gian riêng biệt ngăn cách, trồng một cái cây không được thấy nắng, quả thật khác thường.

Dưới gốc cây kê mấy cái sô pha hình thù kì lạ, kể cũng không phải điều quá lạ lùng.

Trương Chú lầu bầu trong bụng, tuy thế không quan tâm quá nhiều.

Cậu lại gần, ngồi xuống bên kia của chiếc sô pha hình chữ S.

Cậu và Lư Hựu Trạch mỗi người ngồi một bên ghế lõm, tựa mỗi bên chiếm lĩnh một bến cảng, không ai động chạm ai. Nhưng chỉ cần quay sang nhìn, ánh mắt sẽ trực diện vào nhau.

Đây là nghệ thuật.

“Cậu cảm thấy chị mình có thể hạnh phúc không?” Lư Hựu Trạch mở lời trước.

Trương Chú cau ngay đôi mày, quay sang nhìn, trong đôi mắt là lưỡi dao sắc nhọn.

Lư Hựu Trạch cũng quay đầu sang, “Mình cảm thấy chắc là có.”

Nét mặt đanh lại của Trương Chú mới hơi hơi giãn ra.

Lư Hựu Trạch: “Vì người chị ấy sắp lấy là chú út của mình, là Lư Tranh, một người từ nhỏ đã được nuôi thả tuy thế lại mạnh mẽ đến mức có thể làm bất cứ điều gì một cách dễ dàng, là người mà tất cả quyết định đều không ai được xen vào, là người mà chỉ cần chú ấy muốn, chú ấy có thể dẹp bỏ tất cả chướng ngại, khiến tất cả những ai không phục phải ngậm miệng.”

Trương Chú yên lặng nghe, không tiếp lời, không cắt ngang.

“Nếu không điều cậu nhìn thấy sẽ không phải cuộc gặp vui vẻ ngày hôm nay. Chị cậu rất hạnh phúc, bởi vì trên đời không có mấy Lư Tranh.”

Trương Chú lờ mờ cảm thấy cậu định nói điều gì.

Lư Hựu Trạch: “Nhưng trên đời không có mấy Lư Tranh.”

Chữ “nhưng” như được nghiền qua kẽ răng.

Trương Chú siết cái điện thoại, trầm giọng: “Cậu muốn nói gì, đừng quanh co nữa.”

Đôi khi cậu rất ghét những lời mà cứ phải tìm tòi bóc tách từ tận

gốc rễ, tựa như không tìm được vài triết lý cuộc đời thì sẽ có vẻ rất nông cạn này.

Lư Hựu Trạch thì không định để cậu nắm mũi dắt đi, vẫn nói những lời thoạt nghe như không liên quan: "Từ lớp 10 thấy các cậu đánh nhau, mình đã cảm thấy như thế không đúng. Nên mình báo với thầy cô, vì cảm thấy thầy cô có thể giúp các cậu quay về đường đúng. Mình không có ác ý, đây là điều mà nền giáo dục mình nhận được mách bảo mình nên làm. Nhưng các cậu cảm thấy dùng nắm đấm giải quyết vấn đề là bình thường, đó là do môi trường các cậu lớn lên khiến các cậu cảm thấy vậy. Chúng ta không ai sai hết, nhưng cứ vì thế mà hằn học nhau hơn hai năm…"

"Về sau mình đã nghĩ khác đi, hiểu mỗi người lại có một cách giải quyết vấn đề riêng, vì vậy không quá để ý tới sự hằn học của cậu nữa."

Trương Chú cắt ngang: "Phải nói là để ý cũng vô dụng chứ. Chẳng lẽ cậu cãi thắng hay đánh thắng được mình?"

"…"

"Đúng thật."

Trương Chú: "Cậu cũng không cần ra vẻ đạo đức đường hoàng làm gì. Trong lòng cậu nghĩ thế nào, để mình đoán nhé? Chẳng qua là cậu coi thường, nhưng rồi lại muốn khống chế bản thân không được thể hiện ra vẻ coi thường, vì nó khiến cậu trông rất thiếu phong độ, rất nhỏ nhen, rất thấp kém."

"Vì vậy lần nào gặp cũng thấy cậu có vẻ nín nhịn, nhìn Hầu Tuấn Kỳ kiểu không thèm cãi lý với lũ ngốc… Thà rằng cậu cứ chửi thẳng vài câu, thử xem cậu ta còn nhìn cậu thù hằn thế nữa không?"

“Ai lại vì một lời mách lẻo mà thù dai hơn hai năm? Chính cái thái độ rành rành là tự cao nhưng cứ vờ như coi chúng sinh bình đẳng của cậu mới khiến người ta ngứa mắt. Cậu có biết có một câu nói là càng che càng lộ không?”

Sống lưng Lư Hựu Trạch căng ra, trong đôi mắt có vẻ phủ nhận và biện giải.

Trương Chú nhìn cậu, bỗng chốc bừng hiểu: “Khó tin thế cơ à, cậu cảm thấy mình không phải người như thế chứ gì? Khi thực hiện một kiểu hành vi lâu ngày, nó sẽ tự nhiễm vào cậu.”

“Nhưng có một điều cậu nói đúng. Chúng ta không ai sai cả, chỉ do môi trường sống khác biệt mà thôi. Nên cậu muốn nói gì cứ nói, hôm nay mình không chửi cậu, cũng sẽ không đánh cậu. Cậu cứ nói cho thỏa thích, nhanh nhanh còn về.”

Lư Hựu Trạch không nhìn thẳng vào mắt Trương Chú nữa, “Nói chuyện rồi mới phát hiện chúng ta thực sự rất khác, từ đó thấy được hoàn cảnh sống, điều kiện gia đình có tác động quan trọng cỡ nào. Ban nãy mình nói trên đời không có mấy Lư Tranh, cậu không phải Lư Tranh, giữa cậu và Thịnh Hạ có khoảng cách lớn nhường nào, cậu đủ sức xóa nhòa nó không? Cậu rất có tài năng, cũng rất cố gắng, cậu có thể thay đổi tương lai, nhưng không thể thay đổi cách biệt trời sinh đã có.”

Thịnh Hạ.

Vòng vo cả ngày cuối cùng đã thấy từ khóa then chốt.

Trương Chú cười, “Thích thì cứ việc theo đuổi, ở đây nói vớ vẩn với mình làm gì.”

Lư Hựu Trạch: “Vẫn là câu nói ban nãy, mình không có ác ý, mình cũng sẽ không theo đuổi cậu ấy. Nếu cuộc sống và hành trình của bọn mình có nhiều điểm tương đồng, thì rất nhiều

việc sẽ là lẽ tự nhiên phải xảy đến. Mình không phủ nhận mình thích Thịnh Hạ, nhưng bây giờ nói những điều này với cậu không phải vì muốn tranh giành với cậu. Mình không muốn yêu đương ở tuổi này, cũng coi thường chuyện làm người thứ ba. Nhưng cậu yêu đương với Thịnh Hạ không khác gì đi vào ngõ cụt, sẽ không có ích lợi gì cho cả hai. Mình nói những điều này… chỉ là đang kể lại sự thật."

Trương Chú im lặng giây lát rồi mới nói: "Con người làm việc gì cũng có mục đích, bởi vì mục đích không quang minh nên bản năng vô thức muốn phủ nhận. Lời này nói về người như cậu, cậu chưa nhận ra ư? Cậu nói những điều này không phải vì bản thân thì chẳng lẽ là vì mình?"

"Còn ngõ cụt, không thử sao biết có phải ngõ cụt hay không? Cậu ấm cậu đây quá bận tâm nguy hiểm, việc gì cũng đợi đến thời cơ thật chín muồi. Nhưng cỏ dại như mình thì tin trời cao đãi người có cố gắng, muốn gì phải tự mà tranh đoạt. Không có thứ gì mà không thể có được nếu dốc hết sức, còn nếu có, thì chỉ là do mình không muốn nữa."

"Không." Lư Hựu Trạch phản bác, "Nếu có, thì đó chỉ do cậu biết mình không thể có được nên không muốn có nữa."

"Phải." Trương Chú không phủ nhân, "Nhưng với Thịnh Hạ, đến thời điểm hiện tại và có lẽ cả đời này, sẽ không có chuyện mình không muốn có."

Lư Hựu Trạch: "Nhưng cậu ấy sẽ không vô trách nhiệm với đời mình, cũng sẽ không chờ cậu. Cậu ấy sắp đi Mỹ du học, cậu có đi không? Hoặc là, có muốn một mối tình yêu xa kéo dài bốn, năm năm thậm chí lâu hơn không? Các cậu không có cái gì để dựa vào, thậm chí là người hoàn toàn khác thế giới, cậu có lòng tin có thể vượt qua không?"

Dứt lời, Lư Hựu Trạch nhìn thấy nét mặt vẫn mãi một biểu cảm

thờ ơ của Trương Chú xuất hiện vết nứt. Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại địa chỉ duonglam. design. blog và nick wattp3d namonade của người dịch. Nếu đọc ở nơi khác, tức bạn đã truy cập vào trang đăng lại trái phép.

“Người nhà cũng chuẩn bị cho cậu ấy theo học đại học Pennsylvania, nhưng trông cậu ấy có vẻ không được vui. Mình không muốn thừa nhận, cũng rất ghen tị, vì nguyên nhân khiến cậu ấy do dự chính là cậu.”

“Có lẽ cậu rất giỏi, chỉ trong hai tháng đã giúp cậu ấy tăng từ ngưỡng dưới điểm chuẩn lên trên điểm chuẩn hơn 20 điểm. Nhưng thế thì sao nào, cậu định học đại học ở Hà Yến nhỉ? Không phải Hà Thanh cũng là Hải Yến, ch

“Có lẽ cậu rất giỏi, chỉ trong hai tháng đã giúp cậu ấy tăng từ dưới điểm sàn tuyến một lên trên mức này hơn 20 điểm. Nhưng thế thì sao nào, cậu định học đại học ở Hà Yến nhỉ? Không phải Hà Thanh cũng là Hải Yến, chắc chỉ chọn một trong hai trường này?”

ắc chỉ chọn một trong hai trường này?”

“Cậu ấy thì sao?”

“Nói đi phải nói lại. Cho dù cậu ấy chịu ở lại trong nước vì cậu, thì với điểm số hiện tại có lẽ cũng chỉ vào được những trường thuộc nhóm dưới ở Hà Yến, những trường đó có thể so sánh với đại học Pennsylvania không? Nhưng nếu thi vào trường khác thì các cậu sẽ phải yêu xa. Các cậu mới quen nhau được bao lâu, có chịu được sự mài mòn của khoảng cách không? Mà ra nước ngoài thì còn khó hơn nữa.”

“Hoàn cảnh của các cậu bây giờ chính là như thế, bất kể chọn con đường nào cũng không thể đi được. Cậu ấy có thể có lựa chọn tốt hơn, cậu ấy xứng đáng có lựa chọn tốt hơn. Nhưng nếu

tình trạng bây giờ còn tiếp diễn, cậu ấy sẽ đánh mất cả hai. Cậu biết mà."

Cậu biết mà.

Cậu, biết mà.

Cậu nên biết mà.

Im lặng kéo dài, Lư Hựu Trạch bổ sung: "Đừng đưa ra quyết định trẻ con và ích kỉ nữa, Trương Chú."

Bỗng Trương Chú đứng bật dậy, không nói gì. Nửa phút trôi qua, cậu mới nói: "Cháu trai báo cáo xong chưa?"

Lư Hựu Trạch cũng đứng lên theo, mãi mới hiểu được xưng hô của cậu, nín lặng mất một lúc, ra rả bao nhiêu lời như thế mà Trương Chú vẫn còn tâm trạng nghĩ tới chuyện này? Cậu tức tối nói: "Trương Chú!"

Trương Chú nhấc chân bước đi, bỏ lại một câu nói: "Được rồi cu Hựu, cậu đây biết rồi."

Lư Hựu Trạch: …

—

Chưa tới 2 giờ, bữa cơm kết thúc, đúng giờ đến mức dường như không ai muốn ở lại lâu hơn một giây.

Điều này quả thật không phù hợp với bầu không khí vui vẻ hòa thuận trước đó. Mọi người hào hứng thế kia mà, có thế nào cũng phải bác một ly cháu một ly anh một lời em một lời cà kê dê ngỗng tới tận chiều chứ?

Nhưng không hề.

Ra khỏi cửa nhà hàng, Trương Chú dặn Trương Tô Cẩn một tiếng rồi đi trước, còn không cho tài xế của Lư Tranh đưa đi.

Vốn cậu định bắt xe, nhưng lên mạng tra thấy khoảng cách giữa nhà hàng và nhà sách Nhất Phương chưa tới ba cây số, giờ lại còn sớm nên quyết định từ từ đi bộ.

Có tí men rượu nên cậu hơi buồn ngủ, đặc biệt nửa cuối cuộc vui, rượu xanh rượu đỏ cứ mời là cậu không chối, giờ gió thổi khiến đầu càng trĩu nặng.

Trời hôm nay rất đẹp, vầng dương treo cao, hàng long não xanh rì lấp lánh tia nắng. Trương Chú bước đi dưới bóng râm, nghe bên tai là tiếng cô văng vẳng –

“Long não của Nam Lý, là trò đùa dai của Chú!”

“Chú à, Chú…”

Sao lại có người như thế, gọi tên thôi đã khiến tim cậu rung rinh.

Buổi tự học tối hôm ấy, cô đứng cạnh bục giảng, nói với cậu rằng: “Trương Số, thầy gọi cậu.”

Khi ấy nhịp tim Trương Chú đã đập chậm hẳn.

Cô không biết.

Và cậu của khi đó cũng không hề để ý.

Rất nhiều những hình ảnh khi trước đã bỏ sót bắt đầu phát đi phát lại trong đầu Trương Chú.

Cuối cùng dừng ở lần đầu gặp gỡ.

Hoặc nên nói là lần gặp thứ hai.

Đối với Trương Chú, đó được coi như lần đầu. Lần hôm ngã xe cậu không để ý nhìn cô, quả là điều đáng tiếc.

Lần thứ hai gặp mặt, là ở bãi đỗ xe của khối 12.

Không ngờ đã nửa năm trôi qua mà tới giờ mọi chi tiết nhỏ bé vẫn in hằn trong tâm trí.

Trong ráng chiều sậm màu, trong gió đêm khô nóng, trong tiếng lá cây vang xào xạc…

Thảy mọi thứ của mùa hè hiện lên ồn ã và nóng nực.

Chỉ duy gương mặt thiếu nữ đầy hoảng loạn là lắng dịu và mát lành.

Tựa cốc nước ép dưa chuột đưa tới sau buổi vận động mướt mồ hôi.

Xua tan tất thảy bí bách muộn phiền.

Bỗng Trương Chú cười.

Nếu đó không phải là tình yêu sét đánh, thì thế nào mới phải?

Phục rồi, thua rồi.

Đến nhà sách Nhất Phương, mới là 2 giờ rưỡi.

Trương Chú dạo một vòng trong nhà sách, nhìn thấy cái bàn ngập nắng dương trong giấc mơ.

Trong mơ, ở ngay trên cái bàn đó, nụ hôn của cậu khiến cô gần

như không thở nổi.

Trương Chú lắc mạnh đầu. Men rượu khiến đầu cậu váng vất. Bỗng thèm ăn kẹo nên cậu ra khỏi nhà sách, sang hàng tạp hóa đối diện đường mua cây kẹo mút, nhân tiện mua thêm chai nước.

Ngay khi cậu dốc chai nước tu ừng ực, chiếc xe điện màu trắng quen mắt xuất hiện trong tầm nhìn.

Phía bên kia đường, thiếu nữ thắng xe nhưng không đi xuống mà nhìn đồng hồ trên cổ tay, hình như nghĩ tới điều gì, cô lại quay xe đi.

Trương Chú ngồi ngay trên cái ghế thấp cạnh hàng tạp hóa, xé vỏ cây kẹo mút.

Bóng cây giấu cậu vào chỗ râm khuất, hình thành một thế giới khác biệt với bầu trời nắng đẹp ngoài kia.

Trương Chú cảm thấy một sự bất lực và thất bại chưa từng có.

Cảm giác ấy nghẹn ứ nơi cổ họng từ khi ra khỏi nhà hàng, dường đã sắp phun trào lao ra.

Chưa khi nào như vậy.

Bên tai lại vang vọng lời mấy người bạn đêm qua.

“Thịnh Minh Phong, thành tích chính trị dạn dày… Ở tuổi này, có lẽ vẫn có thể đi lên… Lên cao nữa, sẽ thành quan chức mà người bình thường chỉ có thể trông thấy trên bản tin thời sự…”

“Con cái những nhà thế này mà cũng học hành khổ sở, trầy trật thi đại học như bọn mình? Mình tưởng đều lên đường du học hết rồi chứ?”

“Mình cũng thấy vậy, bây giờ không đi nhưng chắc sau này cũng sẽ đi?”

…

Tâm trí Trương Chú bị vô số hình ảnh và lời nói khuấy trộn đặc quánh lại. Cậu cắn cây kẹo mút răng rắc, que nhựa bên trong nhanh chóng lộ ra, lại mua thêm một cây nhét vào miệng.

Lần này chỉ ngậm hờ, nếm vị ngọt mơn man.

Thịnh Hạ lại xuất hiện.

Lần này cậu đã nhìn thấy rõ. Hôm nay cô mặc váy.

Váy trắng, như sắp hòa vào một thể với làn da trắng ngần.

Thật đẹp.

Trương Chú cảm thấy dẫu có dùng những từ ngữ mĩ miều nhất trên đời để nói về cô cũng không phải nói quá.

Vì quá đỗi tốt đẹp.

Đầu cậu mụ đi, thậm chí còn nảy ra một ý nghĩ buồn cười. Rốt cuộc cô có từng xuất hiện trong cuộc sống thực của cậu không? Rốt cuộc cô có phải một ảo ảnh đẹp đẽ trong tuổi xuân của cậu không?

Từ giây phút khi biết thân phận Thịnh Minh Phong, cậu đã nghĩ như thế.

Thế thì đã thế nào?

Cậu muốn có được, muốn sở hữu.

Có lẽ chỉ là chút ngông nghênh tuổi trẻ, nhưng cũng chính cái ngông này giúp cậu hiểu ra. Cậu đã lớn thế này rồi, còn có ai, có điều gì khiến cậu cố chấp như thế, ép cậu thể hiện ra sự tự phụ không biết trời cao đất dày như thế.

Cậu nhìn cô đi vào nhà sách, ngồi xuống cái bàn ngập ánh nắng cạnh cửa sổ.

Chốc chốc cô lại ngó vào điện thoại, khuôn miệng xệ xuống ra chiều không vui.

Cô lấy ra một cái kẹp tóc rất đẹp, cài lên mang tai.

Lấp lánh hút chặt mắt cậu.

Ôi, có phải cậu nên cho cô biết là dù không có trang sức, cô sẵn đã rất hút mắt cậu không?

Điện thoại rung lên, cậu mở ra xem.

Trong lúc cậu không ý thức được, thời gian đã đi tới 3 rưỡi chiều.

Hoa nhài: “Cậu tới đâu rồi?”

Cô gái của cậu đang chờ cậu.

Hẹn hò. Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại địa chỉ duonglam. design. blog và nick wattp3d namonade của người dịch. Nếu đọc ở nơi khác, tức bạn đã truy cập vào trang đăng lại trái phép. Mọi sai sót trên bản đăng lại nếu có, người dịch không chịu trách nhiệm và không sửa đổi.

Không thể không nói, những lời của Lư Hựu Trạch, dẫu chói tai nhưng đó là sự thật.

“Cậu có thể thay đổi tương lai, nhưng không thể thay đổi cách biệt trời sinh đã có.”

Đúng vậy, thế nên cậu tiễn Thịnh Hạ về nhà, chỉ có thể qua loa chào cô cách một ngã rẽ.

Còn Lư Hựu Trạch thì là người mẹ cô công nhận, cho phép được đưa cô tới tận cửa nhà.

Đây chính là, cách biệt trời sinh.

“Hoàn cảnh của các cậu bây giờ chính là như thế, bất kể chọn con đường nào cũng không thể đi được… Nếu tình trạng này còn tiếp diễn, cậu ấy sẽ đánh mất cả hai.”

Trương Chú muốn ngẩng nhìn trời cao, nhưng phía trên chỉ có tán long não tỏa rợp bóng.

Không ai có thể cho cậu biết đáp án.

Rằng chiếm hữu, rốt cuộc có phải là ích kỉ?

Cậu cúi đầu, soạn tin.

“Mình xin lỗi.”

Đồ tồi, xóa.

“Không thể tiếp tục nữa.”

Đồ đểu, xóa.

“Mình cần suy nghĩ thật kĩ.”

Đúng là nên suy nghĩ thật kĩ, nhưng không thể suy nghĩ kiểu

thế này. Xóa.

Cậu gửi một cuộc gọi thoại.

Nhìn thấy cô bạn nhận điện thoại ngay lập tức.

Cả hai đồng thời lên tiếng –

“Có phải cậu có việc…”

“Thịnh Hạ, cậu về trước đi.”

Bên kia lặng đi một lúc, rồi giọng nói thiếu nữ điềm đạm vang lên: “Hả?”

Trương Chú: “Hôm nay không tiện gặp cậu.”

Sợ không thể kiểm soát bản thân, sẽ đi vào nói những lời không thể cứu vãn, làm những việc không thể cứu vãn.

Hình như cô sững ra một lúc, khẽ giọng rằng: “Thế à, không sao, thế cậu cứ bận đi, đằng nào mình cũng chưa tới. Thế mình quay xe về nhé?”

“Ừ.”

Đồ ngốc, sao lại có cô nàng như thế kia chứ. Tên vứt đi là cậu đang cho cô leo cây đấy, sao cô vẫn có thể tìm hộ lý do cho cậu đỡ áy náy vậy?

Cuộc gọi kết thúc.

Nhưng Thịnh Hạ chưa đi, Trương Chú cũng chưa đi.

Cô lẳng lặng ngồi tại chỗ, tháo kẹp tóc một cách chán nản. Phục vụ châm thêm nước cho cô, hình như hỏi cô có muốn gọi món gì

không. Cô gọi món xong lại ngồi ngẩn ra. Món ăn được mang lên, Trương Chú không nhìn rõ là món gì, nhưng có thể thấy là cô không hề động đũa.

Cô tìm một cuốn sách ngồi đọc, cứ thế ngồi tới tận khi bóng hoàng hôn trải rộng khắp mặt đất. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, gấp sách lại, dọn đồ rời đi.

Đến khi Tiểu Bạch của cô khuất khỏi tầm mắt, Trương Chú cũng đứng dậy. Trong cái nhìn tò mò của chủ tiệm tạp hóa, cậu mua cây kẹo mút thứ năm trong hôm nay, quay lưng đi khỏi.

Hóng gió cả buổi chiều, hơi men đã tỉnh hơn nửa, nghĩ ra gì rồi?

Chẳng gì cả.

Vẫn rất muốn có được.

Với cậu, cô không chỉ là niềm hứng khởi nhất thời.

Chương 55

Mồng sáu tết, khối 12 nhập học.

Học kì mới, thứ tự mới, chỗ ngồi cũng được xếp lại dựa trên điểm thi cuối kì của kì một.

Bạn cùng bàn của Thịnh Hạ tên Lý Thi Ý, nguyên là bạn cùng bàn với Chu Huyên Huyên. Điểm của họ đều ở mức trung bình trong lớp.

Điểm số của Chu Huyên Huyên không có thay đổi nhiều, vì vậy ngồi đằng trước Thịnh Hạ.

Những bạn xung quanh, chỉ có Tề Tu Lỗi ngồi bên trái là tạm coi như thân thiết.

Trương Chú vẫn ngồi bàn cuối cùng ở dãy bàn đơn.

Tuy rằng điểm số giảm sút, cậu vẫn là hạng nhất của A6.

Khi chỗ ngồi tách ra, Tân Tiểu Hòa ôm Thịnh Hạ vờ khóc hu hu, chờ các bạn đã dọn chỗ gần xong mới bịn rịn dọn đi.

Nhưng ai kia bên phải cô thì chỉ hỏi đúng một câu: “Còn thứ gì ở chỗ mình không?”

Sau đó bưng bàn mình đi luôn.

Dọn xong thì quành về bê bàn hộ cô, bê bàn xong bê tới hộp

đựng sách.

Sau đó hỏi: “Còn gì cần dọn nữa không?”

Thịnh Hạ: “Hết rồi.”

Quá trình dường như không có gì đổi khác.

Nhưng Thịnh Hạ cảm thấy, đã không như xưa.

Thậm chí cậu không nhìn thẳng vào mắt cô một lần nào.

Rất khác lạ.

Rốt cuộc hôm qua cậu đã gặp chuyện gì?

Vì gia đình có việc nên cậu không vui ư?

Chỗ ngồi giờ cách hơn nửa lớp, cậu không tới tìm cô, cô cũng không biết có nên hỏi không.

Mỗi khi ra chơi, cậu không bò ra bàn nằm ngủ thì cũng đang làm đề.

Giờ nghỉ giải lao cuối cùng của buổi sáng, Thịnh Hạ mượn cớ đi lấy nước đi vòng qua cửa sau, thấy cậu đang lướt điện thoại, có vẻ rảnh rỗi. Đang định gợi chuyện, chữ “Chú” chưa kịp thốt ra hết cậu đã bò ra bàn nằm ngủ.

Thành ra cô không tiện quấy rầy.

Đến trưa, Thịnh Hạ chưa thu dọn xong đã thấy Trương Chú đi ra khỏi lớp, không đợi cả Hầu Tuấn Kỳ.

Hầu Tuấn Kỳ gọi với theo sau lưng, “Chú, chờ mình với chứ?” Sau đó ngoảnh lại gọi Thịnh Hạ: “Tiểu Thịnh Hạ mau lên đi!”

Thịnh Hạ tăng tốc, đuổi theo Hầu Tuấn Kỳ.

Nhưng họ vẫn bị Trương Chú bỏ rất xa.

Khi vào quán, Trương Chú đã đang ngồi ăn.

Thịnh Hạ và Hầu Tuấn Kỳ ngồi xuống vị trí như thường lệ vẫn ngồi.

Cả quá trình không ai nói lời nào.

“Chú, cậu ốm à?” Hầu Tuấn Kỳ hỏi.

Trương Chú: “Cậu rủa mình?”

Hầu Tuấn Kỳ: …

Thịnh Hạ cúi đầu ăn cơm, không chen lời.

Cảm thấy cách cậu nói chuyện với Hầu Tuấn Kỳ vẫn hệt vậy.

Nếu vậy, tức chỉ với cô là khác.

Trực giác này, từ sau đó mỗi một ngày lại được tiến một bước chứng thực.

Hình như cậu rất mệt, những khi ra chơi chỉ toàn thấy nằm ngủ, buổi sáng cũng trở về thói quen đi học sát giờ khi trước, tối thì chỉ hết hai tiết tự học là về, điều này khá lạ.

Những việc khác hình như vẫn vậy, các bạn hỏi bài cậu vẫn chỉ, bọn con trai túm tụm buôn chuyện, cậu cũng chốc chốc lại thốt ra những câu đâm thọc. Nói cậu không vui, hình như cũng không phải.

Vì vậy đến cả Hầu Tuấn Kỳ cũng không nhận ra điều gì.

Ba người họ vẫn cùng nhau ăn cơm, Trương Chú vẫn rất quan tâm Thịnh Hạ. Cặp cô nặng, cậu sẽ xách cho cô, quên lấy canh, cậu sẽ lấy cho cô.

Cả khi nói chuyện cũng dường như giống hệt khi trước.

Hẳn vì vốn dĩ Thịnh Hạ đã không nói nhiều, nên thường đối thoại giữa họ chỉ có một hỏi một trả lời.

Đôi khi chính Thịnh Hạ cũng thấy nghi hoặc. Phải chăng do cô đã nghĩ nhiều?

Nhưng khung trò chuyện QQ ắng lặng cho cô biết, tất cả đã thay đổi.

Sau khi nộp bản thảo, buổi tối cô không cần cầm bút tới rạng sáng, thường 12 giờ đêm đã lên giường đi ngủ.

Lăn qua lăn lại trằn trọc một hồi, cô mở mắt cam chịu, đờ đẫn nhìn trần nhà, đầu óc mụ mị đi. Trần nhà giờ tựa tấm màn sân khấu, chiếu trên đó là vô vàn hình ảnh có cậu.

Tất cả vẫn như thế, rồi lại tựa chẳng có gì như xưa.

Trông đôi mắt cậu không còn ánh sáng, trong lời cậu nói không còn sự thân mật, hơn thế đó chỉ là khi đối diện với cô.

Cuối cùng cô đã dám chắc, rằng cậu, đang xa rời cô.

Trong điện thoại, tin nhắn QQ mới nhất là nói chuyện với Đào Chi Chi.

Cuộc "hò hẹn" hôm đó, Đào Chi Chi gần như theo sát toàn bộ "livestream", đến nỗi cuối cùng còn khó chấp nhận hơn cả

Thịnh Hạ.

“Cái gì? Cậu ta không tới?”

“Không phải chứ, cuộc hẹn đầu tiên đó!”

“Là chính cậu ta đòi hẹn mà!”

“Cậu ta không nói là việc gì à?”

“Có phải ở nhà có việc đột xuất không?”

Những câu hỏi này, Thịnh Hạ không trả lời được. Chính cô cũng muốn biết.

Đã nhiều ngày trôi qua nhưng cậu không hề có ý định nói rõ, chắc là không muốn nhắc nữa rồi.

Nghĩ cho kĩ thì, họ cũng không thật sự hiểu rõ về đối phương. Thậm chí cô không đoán nổi có khả năng cậu sẽ gặp những việc thế nào.

Những người quen chung, trừ bạn học chỉ còn Trương Tô Cẩn.

Nhưng độ này Trương Tô Cẩn có vẻ rất vui, không giống như gia đình đang gặp chuyện.

“Không sao, cậu ăn mặc xinh đẹp thế tới nơi hẹn, không nhìn thấy là tổn thất của cậu ta!”

“Hạ Hạ đừng buồn, cuối tuần mình đi chửi cậu ta với cậu!”

Đây là hai tin nhắn cuối cùng của Đào Chi Chi.

Buồn ư?

Đương nhiên rồi.

Hôm đó trên đường đi, cô đã cất công mang tận hai cái nón bảo hiểm, còn đang nghĩ lần này nếu cậu chở đi, cô có nên ôm eo cậu không, và như thế có phải mạnh dạn quá không. Nghĩ thôi đã thấy đôi má nóng rần rật rồi.

Còn trên đường về, cô nhìn cái nón bảo hiểm không được sử dụng, hốc mắt bỗng nóng ran.

Đỏ mặt tới nơi, đỏ mắt ra về.

Nghi hoặc, tủi thân, tiếc nuối.

Tất nhiên cô có buồn.

Buồn đến nỗi chẳng muốn hẹn hò gì nữa.

Thịnh Hạ lại vào bảng tin QQ như một hành động trong vô thức, kéo lên đầu trang, lại chán nản lướt xuống. Bỗng nhớ hôm tỏ tình, cậu nói tìm ra ngày sinh của cô nhờ những lời nhắn của bạn bè trên trang, cô bấm vào trang cá nhân của cậu.

Tin gần nhất đã từ một năm trước, nội dung vô thưởng vô phạt, toàn những bài kiểu "dìm hàng".

Khi thoát ra bấm vào mục thông báo.

Tiện tay lướt xuống, gần như toàn là like và bình luận của cậu.

Một người lướt hết trang cá nhân của cô, like và bình luận vào từng bài đăng của cô, bây giờ lại không còn lấy chỉ một câu nói.

Khoang mũi cay cay, cô cứ thế đờ đẫn nhìn những dòng bình luận cũ.

Bỗng Thịnh Hạ ngồi bật dậy.

Lướt đến cuối rồi kéo lên xem từng bài, đọc ngược lại.

[Mình váng đầu.]

[Thích mùa xuân à? Nam Lý không có mùa xuân, cảm ơn.]

[Cậu cũng vui vẻ tới trường, về nhà lành lặn.]

[Rồi cậu không coi lôi công điện mẫu ra gì đúng không?]

[Cậu theo phong cách này?]

[Đã rõ thưa đại văn hào.]

[Biết nghe lời đồn là chân lý.]

[Hay đó.]

[Chưa mà?]

Mình, thích, cậu, rồi, cậu, đã, biết, hay, chưa?

Thịnh Hạ đọc lại một lần, không thể tin nổi.

Là như thế ư, cả thứ tự đăng cũng không lệch chút nào, sao có thể là trùng hợp?

Khi đó cô đã cảm thấy là trừ mấy bình luận đầu tạm coi như có liên quan tới nội dung cô đăng, thì những bình luận sau toàn là nói bậy.

Cô không để ý nhiều.

Khi đó, là khi nào?

Là tối hôm từ công viên ven sông về.

Chẳng lẽ cậu đã thích cô từ tận khi đó?

Thịnh Hạ ngả lưng nằm lại, điện thoại bị quẳng sang một bên, ngẩng nhìn trần nhà đờ đẫn.

Nếu đúng là thế, vậy thì tại sao?

Cậu thích cô, cô đã biết. Thế thì thế nào?

Cái thích của cậu, cô không hiểu nổi.

Có lẽ, có phải cô có tư cách để hỏi cho ra nhẽ?

Thịnh Hạ không dám chắc, nhưng trong lòng có một giọng nói đang gào hét, đang thúc giục. Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại địa chỉ duonglam. design. blog và nick wattp3d namonade của người dịch. Người dịch không chịu trách nhiệm về sai sót bản dịch khi đăng ở các nơi khác.

Cô lại cầm điện thoại lên, đăng một dòng trạng thái, chỉ "Tống Giang" thấy được.

–

[Thời tiết ấm lên lại rét, càng khó ngủ yên.]

2 giờ sáng, Trương Chú thấy bài đăng của Thịnh Hạ.

Đèn bàn hãy còn sáng, cậu chỉ vừa kết thúc giờ học hôm nay.

Thời tiết nóng lạnh đột ngột, cô không ngủ được ư?

Nếu cậu không nhớ lầm, thì bài từ này, phía trên có câu: Lần lần,

giở giở; Lạnh lạnh lùng lùng; Cảm cảm thương thương nhớ nhớ(*).

(*) Trích bài "Thanh thanh mạn", bản dịch của Nguyễn Xuân Tảo.

Câu này dùng cho cậu hình như còn hợp hơn.

Vặn bẻ phần cổ và vai gáy tê mỏi, Trương Chú đứng dậy nhìn đồng hồ, do dự thoáng giây, sau vẫn gõ cửa phòng Trương Tô Cẩn.

"Chị, dậy đi."

"Chị?"

"Chị!"

Trương Tô Cẩn mở cửa, sắc mặt cau có. Có ai đêm hôm khuya khoắt bị dựng dậy mà vui cho nổi?

Nhưng một giây sau, chị đã tỉnh như sáo.

Trương Chú đứng trước cửa, cái dáng cao cao trầm giọng nói: "Chị, em yêu rồi."

Trương Tô Cẩn im lặng nhìn em trai, đôi mắt chớp chớp. Chị mở cửa phòng, đi ra sô pha trong phòng khách ngồi xuống.

"Rót cho chị cốc nước."

Trương Chú "dạ" một tiếng, đi rót nước, tiện thể lấy cả cô ca cho mình, một tay khui nắp, cầm lon nước đổ vào họng.

Trương Tô Cẩn im lặng nhìn thiếu niên dáng người cao ráo, hầu kết nổi lên ở cách ngay mấy mét, bỗng mắt cay cay không rõ duyên cớ.

Đứa trẻ níu chân chị không chịu buông thuở bé giờ đã lớn rồi, trưởng thành rồi.

“Đây.” Trương Chú đặt cốc nước lên bàn trà trước mặt chị, bản thân thì lơ đễnh dựa vào tủ ti vi, “Chị nói khi nào yêu đương nhất định phải cho chị biết.”

Trương Tô Cẩn rủa thầm: … Nhưng cũng không cứ phải nói ngay trong đêm.

“Với Thịnh Hạ à?” Trương Tô Cẩn hỏi thẳng.

Một thoáng lặng im, Trương Chú đáp: “Không phải với, chỉ mình em thôi.”

Trương Tô Cẩn: “Là sao, em đơn phương?”

Trương Chú cúi đầu: “Không thể yêu nhau được. Cậu ấy sắp đi du học rồi.”

Cậu kể rõ sự việc từ khi tỏ tình, bỏ qua cuộc đối thoại với Lư Hựu Trạch và cuộc hẹn kết thúc không lý do.

Trương Tô Cẩn hỏi: “Em nghĩ thế nào?”

“Em không biết.” Trương Chú dốc thêm một ngụm cô ca, để mặc hơi ga nổ ra k1ch thích giác quan, “Nếu ở giai đoạn khác, như lớp 10, 11, thậm chí khi mới vào lớp 12, có lẽ em sẽ có cách, nhưng bây giờ em chẳng có cách gì cả.”

Bất lực, mất phương hướng.

Trương Tô Cẩn: “Em hỏi bạn chưa?”

“Dạ?”

“Hỏi bạn, xem bạn nghĩ thế nào.”

Trương Chú lắc đầu.

“Khác biệt lớn nhất giữa con trai và con gái khi đối mặt vấn đề, là ở chỗ con trai chỉ muốn giải quyết vấn đề, còn con gái thì quan tâm hơn cả tới cảm xúc và thái độ.” Trương Tô Cẩn nói, “Em đừng tự quyết định cho bạn, mà phải cho bạn lựa chọn, phải trao đổi trò chuyện, mới biết làm thế nào là tốt cho bạn. Điều mà em cho là không ích kỉ, có lẽ không phải điều bạn muốn.”

Trương Chú: “Quan tâm tới cảm xúc chứ không giải quyết vấn đề, không phải có nghĩa là có thể sẽ không lý trí? Nếu tiếp tục như vậy, làm lỡ việc học và tương lai của cậu ấy thì phải làm sao?”

Trương Tô Cẩn gật gù: “Có lẽ thế, nhưng dù kết thúc cũng nên có một lời từ biệt rõ ràng.”

Trương Chú im lặng, không biết đang nghĩ gì. Đôi mắt cậu nhìn vào vô định.

Trương Tô Cẩn tiếp: “Sở dĩ chị bảo em phải cho chị biết là vì muốn nhắc nhở em, phải bảo vệ con gái kể cả về mặt thân thể hay tâm lý. Không phải nói con gái yếu đuối dễ vỡ, mà vì con gái nếu tổn thương thì thời gian vết thương lành lại sẽ dài hơn con trai rất nhiều, thậm chí ở một số người còn là khúc mắc cả đời không thể vượt qua. Người càng đơn giản thì càng như thế. Em không tới nơi hẹn đã là sai trước, có lẽ bạn ấy sẽ không còn muốn hẹn hò với em nữa.”

Một tiếng thở dài từ miệng Trương Chú thoát ra.

“Em biết rồi.” Cậu uống một hơi hết chỗ cô ca còn dư, hai tay vặn

về hai hướng, lon nước ngọt bị bẻ cong, móp méo.

Cậu ném ra xa, lon nước ngọt bay một đường parabol rơi thẳng vào thùng rác.

“Chị ngủ đi.”

Trương Tô Cẩn không nói nhiều. Đối với Trương Chú, chỉ một hai câu đã là đủ.

Chị đứng dậy, định về phòng, bỗng sau lưng vang tiếng nói bất lực và sa sút của thiếu niên –

“Chị, em thực sự thích cậu ấy, thích nhiều lắm, tới nỗi cứ nghĩ tới là lại thấy nhói lòng.”

–

Hôm sau, mở mắt dậy là Thịnh Hạ vào xem QQ ngay như một phản xạ. Trừ tin nhắn từ hệ thống thì chẳng còn gì hết.

Cũng không có thông báo like hay bình luận.

Thậm chí không có cả lịch sử người xem.

Cậu chưa nhìn thấy ư?

Chắc là, cậu đã ngủ sớm rồi? Dạo này ngày nào cậu cũng về nhà rất sớm.

Nhớ hôm nào còn cùng nhau làm đề, giờ chỉ mới nửa tháng đã thấy như cách biệt một đời.

Trương Chú vẫn ngủ từ sáng tới tận trưa, đương nhiên chỉ là trong lúc nghỉ giữa giờ.

Khi ăn cơm trưa, Thịnh Hạ để ý thấy cậu không xem điện thoại.

Nhớ tới bài đăng của mình, cô vẫn thấy hơi xấu hổ. Nếu cậu chưa thấy, thì thôi tối về cô xóa nó đi vậy.

Đang bần thần thì nghe có người gọi: “Thịnh Hạ, em ra đây một lát.”

Là Phó Tiệp gọi. Cả Vương Duy cũng có mặt.

Thịnh Hạ chưa đứng dậy đã thấy Trương Chú đột ngột tỉnh giấc. Như nghe thấy hiệu lệnh, cậu ngẩng phắt đầu lên, hết nhìn Thịnh Hạ lại nhìn về nguồn phát ra âm thanh ở phía ngoài cửa sổ.

Trong đôi mắt có cái mơ màng chưa kịp tỉnh giấc.

Chỉ như một hành động trong vô thức.

Phó Tiệp cười nói: “Trương Chú, dậy rồi à? Ngủ thêm tí nữa chứ? Ai gọi em đâu, dậy làm gì?”

Cả lớp cười vang.

“Ngủ ngủ ngủ, chỉ biết có ngủ, chuông reo cũng không gọi em dậy được. Không nhìn lịch đếm ngược xem còn bao nhiêu ngày! Hạng nhất của em có thể ngủ mà giành lại được à?” Vương già cằn nhằn mãi không thôi.

Làm Thịnh Hạ không biết lúc này mình có nên đi ra hay không.

Vương Duy quả là dốc hết ruột gan cho Trương Chú.

Không biết là ai bỗng hét ầm lên: “Gọi Thịnh Hạ là cậu ấy dậy luôn chứ sao! Tên Thịnh Hạ chính là tiếng chuông đó!”

Lại một trận cười nghiêng ngả.

Mặt Thịnh Hạ thoắt chốc đỏ hồng.

Bình thường các bạn ghẹo vui với nhau thì cũng thôi, nhưng trước mặt thầy cô, sao có thể…

Trương Chú tu một hơi hết hơn nửa chai nước như để cho tỉnh táo, sau đó gằn giọng: “Nói linh tinh gì đấy?”

Giọng điệu bực trách thấy rõ.

Bạn kia ngơ ngác, Thịnh Hạ cũng ngỡ ngàng.

Hình như đây là lần đầu tiên cậu phản ứng lại lời trêu ghẹo của các bạn.

Và như, có vẻ muốn gạt bỏ quan hệ.

Vương Duy nạt bạn vừa la lên kia: “Lo mà học bài đi!”

Sau đó dịu giọng nói: “Thịnh Hạ ra đây.”

–

“Thịnh Hạ, tin này cô phải nói cho em trước tiên.” Phó Tiệp nghiêm mặt nặng nề, “Bản thảo của em không qua từ vòng đầu tiên, biên tập nói xét riêng chất lượng từng bài thì không có vấn đề lớn, nhưng để ghép thành tuyển tập thì không có chủ đề, quá rời rạc, việc này cũng do khi trước đã không có kế hoạch chuẩn bị kĩ lưỡng.”

Thực ra cũng do Thịnh Hạ muốn tận dụng bài viết sẵn để đẩy nhanh tốc độ. Cô từng nghĩ tới việc tuyển tập thì phải thống nhất hơn, nhưng những bài viết khi trước đa số chỉ là hứng khởi nhất thời, thành thử không có chủ đề thống nhất, về sau thì vì

không nỡ bỏ bản thảo mấy chục nghìn chữ đã viết.

Tim Thịnh Hạ trĩu xuống, “Chủ đề thì, là thời kì sáng tác thơ hoặc thể thơ thống nhất ạ?”

Phó Tiệp gật đầu: “Đại khái thế.”

“Gửi cho những nhà xuất bản khác xem thử thì sao?”

“Chắc cũng giống vậy.” Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại địa chỉ duonglam. design. blog và nick wattp3d namonade của người dịch. Người dịch không chịu trách nhiệm về sai sót bản dịch khi đăng ở các nơi khác.

Thịnh Hạ chưa chịu từ bỏ: “Thế để em viết lại?”

“Khó lắm.” Phó Tiệp phân tích, “Cô đã xem kĩ, có nhiều nhất là tám bài sáng tác cùng thời kì, nhưng loại hình thơ khác biệt quá nhiều. Còn nếu chỉ xét loại hình thơ, thì phái hào phóng có sáu bài, phái uyển ước nhiều nhất có mười bài, số khác phần đa là những bài khó phân loại, hơn nữa còn rất tiểu chúng.”

Nếu nhiều nhất chỉ có mười bài cùng loại hình thơ, tức là chỉ có hai mươi đến ba mươi nghìn chữ. Viết lại, đã không còn kịp nữa.

Khoảng thời gian cuối học kì trước hôm nào cô cũng chong đèn tới sáng, một ngày chỉ ngủ bốn tiếng đồng hồ, bút viết không nghỉ, giờ tất cả chỉ là công dã tràng.

Sét giữa trời quang.

Khi cụm từ này xảy ra trong thực tế, người ta chỉ biết sững sờ.

Đòn đánh mạnh nhất chưa bao giờ là không có hi vọng, mà là tận mắt nhìn hi vọng bị đánh tan.

Vương Duy nhìn đôi môi cô trò phút chốc chuyển sang tái nhợt, không biết có nên nói tiếp nữa hay không.

“Thịnh Hạ…” Nhưng rồi thầy vẫn lên tiếng, “Chủ nhiệm Lý gọi điện hỏi bảng điểm của em. Điểm ở Nhị Trung của em chưa được chuyển sang, khi nào rỗi thì gửi thầy xem.”

Tai Thịnh Hạ kêu ù ù, không nghe rõ nổi nữa.

Nhưng cô biết, là Vương Duy và Phó Tiệp tới không chỉ vì một chuyện duy nhất.

Phó Tiệp huých cùi chỏ vào Vương Duy, dùng ánh mắt cảnh cáo thầy không được nói tiếp.

“Thịnh Hạ?” Phó Tiệp hỏi.

“Dạ, cô ạ.”

Phó Tiệp an ủi: “Con đường này không đi được thì dồn hết sức vào kì thi đại học. Em tiến bộ rất nhiều, cố giữ phong độ, gắng học hơn nữa thì vẫn có thể thi đậu trường rất tốt.”

Thịnh Hạ nói nhỏ: “Vâng, em biết rồi, cảm ơn cô ạ.”

Cô không biết mình đã về chỗ như thế nào, chỉ khi ngồi xuống rồi mới nhận ra đây là lần đầu tiên khi đi qua cửa sau cô không để ý cậu đang làm gì trong suốt mấy ngày nay.

Cô không để ý tới việc đó được nữa.

Ngày mai là khối 10, 11 cũng chính thức nhập học, giờ đang chuẩn bị vào tiết tự học tối. Hai tòa giảng đường bên cạnh ồn ã reo vang như nồi nước sôi, khối 12 nghe mà chỉ biết lắc đầu, cảm thán mấy câu, sau lại liếc cuốn lịch đếm ngược, tiếp tục cắm cúi luyện đề.

Đến cuối cùng, đa số mọi người vẫn sẽ đi lên con đường thi đại học.

Dựa vào đâu mà cô cho rằng mình có thể bắc một cái thang lên trời?

Năng lực chỉ tới đây, không còn lựa chọn khác.

Thịnh Hạ lấy điện thoại vào QQ. Trong khung trò chuyện, giáo viên ở trung tâm du học đã gửi thời khóa biểu mới cho cô.

Lớp ôn thi SAT cũng bắt đầu được xếp lịch.

Cô vẫn không trả lời, bấm vào trang cá nhân của mình, xóa bài đăng mới nhất đi.

“Thanh thanh mạn” ấy à, nó là một bài thơ oán than của thiếu nữ chốn khuê phòng.

Là lời oán than đã định sẵn không nhận được câu hồi đáp.

Thịnh Hạ nhét vào miệng một viên sô cô la, chuẩn bị tập trung học bài.

Bất cứ khi nào, chìm sâu trong nỗi buồn cũng không mang lại ích lợi.

Tiện tay ném vỏ kẹo sô cô la vào túi rác mới nhận ra túi đã rất đầy, chèn vào túi rác của bạn cùng bạn Lý Thi Ý. Lý Thi Ý nhìn Thịnh Hạ, thái độ không vui lắm.

Thịnh Hạ nói một tiếng “xin lỗi” rồi xách túi đi vứt.

Lúc trước khi ngồi cùng bàn với Trương Chú, túi rác của cô luôn chiếm dụng móc treo của cậu, liệu trong lòng cậu có thấy bực

không? Rồi đồ đạc của cô cũng luôn bay tứ tung…

Đôi khi đến cả Tân Tiểu Hòa cũng thấy câm nín.

Nhưng cậu thì hình như chưa từng đả động một lời.

Thoạt trông cậu có vẻ khó gần, thực tế là người rất bao dung.

Thịnh Hạ ném túi rác vào thùng rác lớn, lắc lắc cái đầu nặng trịch – sao lại nghĩ tới cậu nữa rồi?

Đi vứt rác thôi mà cũng nghĩ tới cậu cho được.

Thịnh Hạ mới định quay lưng, cả thế giới bỗng chìm trong bóng tối, cùng với đó những tiếng la hét và tiếng trách móc nối nhau vang lên –

Cúp điện ư?

Trung học phụ thuộc giàu nứt đố đổ vách mà cũng cúp điện?

“Móa! Khối 10, 11 đi đâu cũng bật đèn, lại quá tải cầu chì rồi?”

“Thợ điện có làm ăn được không vậy, năm nào cũng diễn lại vở này, kì nghỉ không kiểm tra hả?”

“Hình như không phải, mình vào nhóm ở nhà, hình như nhà mình cũng bị cúp điện.”

“Cúp cả khu à?”

“Được, nghỉ thôi cả nhà!”

“À há, để xem ai dám lén lút học tập!”

“Đi mua nến đi mua nến!”

Thịnh Hạ không dám có một cử động nhỏ, vì cô đang đứng ở phòng chứa rác, cũng tức lối hành lang nhỏ phía mặt bắc, phía sau là hàng cây long não kêu xào xạc trong đêm tối.

Nhìn đâu cũng chỉ một màu đen đặc.

Cô biết mình nên lập tức trở vào lớp tuy thế bước chân không chịu cử động lấy cho nhờ. Cô có bệnh quáng gà nhẹ, bây giờ vẫn chưa thể quen với bóng tối, không phân biệt được phương hướng.

Một cơn gió lạnh thổi qua sống lưng.

Một vài sự vật tâm linh kì dị lại hiện ra xâm chiếm tâm trí…

Người buốt lạnh.

Bỗng một cơn gió thổi qua, một vật lớn ép sát, tay cô bị siết chặt, toàn thân căng cứng, vô thức há miệng hét lên – a!

Song so với tiếng bàn tán xì xầm trong lớp thì vẫn nhỏ bé không nghe thấy.

Lập tức cô nghe một giọng nói quen thuộc vang lên: “Đừng sợ.”

Chưa kịp hiểu ra là chuyện gì, cô đã bị dắt đi về trước, ra khỏi hành lang heo hút đi về hướng tòa giảng đường, thẳng tới lối đi thông tòa.

Trong đêm tối đen, cô gần như không nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Nhưng độ ấm từ bàn tay siết chặt truyền sang vẫn khiến máu trong người cô sôi trào.

Từ lớp học sau lưng vang lên tiếng Hầu Tuấn Kỳ: “Đi mua nến đi

Chú, ớ? Chú đâu? Chú! Đi đâu rồi?”

Một lúc sau thì nghe cả tiếng Vương Duy, hình như thầy đang gào lên: “Cúp điện cả khu rồi, chờ nhà trường bật máy phát điện thì ít là nửa tiếng, lâu khoảng một giờ, các em chờ đi! Đừng ồn nữa!”

Không ồn nữa.

Họ đi mỗi lúc một xa, tiếng nói phía sau nhỏ dần không nghe rõ.

Đi đến tận sân vận động, khi xuống cầu thang, cậu đi trước nắm tay cô dẫn cô đi, ngoảnh lại hỏi: “Nhìn thấy không?”

Đã quen với bóng tối nên cô có thể nhìn thấy những đường nét lờ mờ: “Ừm, thấy hơi hơi.”

Tới đường chạy, cậu nói: “Đi bộ một lát đi.”

Bàn tay được nới lỏng. Cô đi sát theo cậu. Không ai lên tiếng nói một lời, yên tĩnh đến độ nghe thấy cả tiếng hít thở. Vạch phân cách làn chạy màu trắng hiện lên rõ nét lạ thường trong bóng đêm. Cô men theo đường kẻ ấy bước từng bước chậm rãi.

Hình như cậu nhận ra, bước chân chậm lại.

Tản bộ.

Đã có ai nói rằng, tình tứ hơn cả nắm tay và hôn môi, là tản bộ.

Màu trời bình thường như bao ngày, không có ánh trăng soi, tuy thế Thịnh Hạ bỗng nhớ tới một câu nói – Đêm nay trăng thật đẹp.

Chương 56

Đi độ nửa vòng sân, đến chỗ rót gió. Gió thổi bay vạt áo sơ mi của cậu. Thịnh Hạ mới nhận ra hôm nay cậu mặc đồ sáng màu.

Tay áo sơ mi màu xanh da trời xắn lên, để lộ bắp tay thon dài rắn rỏi bên dưới.

Một vạt xanh nhạt giữa đêm tối, rõ nét hệt vạch kẻ chia làn chạy.

Hóa ra cậu mặc đồ sáng màu cũng rất đẹp.

“Lạnh không?” Trương Chú hỏi.

Thịnh Hạ đang mặc đồng phục mùa xuân, dây khóa kéo kín mít, “Không.”

Trương Chú: “Ừm.”

Thịnh Hạ: …

Chưa từng có cuộc đối thoại một hỏi một đáp, không hề câu kéo như thế.

Gió thổi thông thốc trong đêm tối.

“Cậu…” Tiếng Trương Chú vang lên, có vẻ suy tư trầm lắng, “Đang nộp hồ sơ vào đại học Pennsylvania à?”

Thịnh Hạ giật mình, phản xạ đáp: “Sao cậu biết?”

Bước chân cô dừng lại, bị cậu bỏ trước hai bước.

Trương Chú cũng chững bước chân, ngoảnh lại nhìn. Màn đêm đặc quánh, lạ thay gương mặt cô vẫn hiện lên rõ mồn một.

Chợt cậu lại nghĩ, có gì mà lạ đâu, cho dù cô không đứng bên cạnh cậu, thì chỉ cần nghĩ thôi, mọi biểu cảm dáng điệu của cô sẽ tự động in hằn vào trong tâm trí.

Trương Chú cười, tiếng cười trầm trầm như trào phúng: "Sao mình biết à, mình cũng muốn hỏi, tại sao mình không được biết từ cậu?"

Thịnh Hạ ngỡ ngàng, bật thốt: "Bởi vì, vì mình không muốn đi…"

Cô ngước lên nhìn cậu, nhưng trong bóng tối mịt mùng không thể nhìn rõ biểu cảm của cậu, "Nên mình muốn chắc chắn là không cần phải đi nữa mới nói."

"Không đi nữa mới nói? Không đi nữa mới nói thì có ý nghĩ gì? Báo chuyện vui không báo chuyện buồn, ý cậu là thế đúng không? Cậu không biết những chuyện thế này mà phải nghe từ người khác mới biết chỉ làm mình buồn hơn thôi ư?"

Giọng cậu có vẻ đang cố nén cảm xúc, nội dung thì dồn ép sắc nhọn như những cây kim chi chít cắm ngập vào tim Thịnh Hạ.

Nhưng cô cũng có cơn uất của cô.

Cô nói: "Chính vì biết chuyện đấy nên cậu mới không tới nhà sách? Chưa hề hỏi mình đã tự ý hủy hẹn? Cậu có biết là hôm đó mình…"

Ngày hôm đó, cô tốn công chuẩn bị, lo nghĩ mọi điều, lòng đầy

mong đợi…

Tiếng cô tựa lưỡi câu, móc vào da, đâm vào thịt.

Cậu không thể nhìn thẳng vào đôi mắt như ậng cả hồ nước ấy.

Trương Chú ngượng ngập quay đi, nói nhỏ: “Mình có tới.”

“Hả?” Thịnh Hạ cảm thấy khó tin.

“Mình có tới.” Cậu lặp lại, khẽ thở dài, vừa giống một lời phản bác yếu ớt mà cũng như tự biện giải, “Mình biết hôm đó cậu thế nào… Mình vẫn luôn ở phía đối diện, thấy cậu tới nhà sách rồi lại đi, sau đó quay về, ngồi xuống, cài kẹp tóc, sau nữa gọi món, đọc sách cả buổi chiều… Cậu đi lúc nào, mình cũng đi lúc đó.”

Thâm tâm Thịnh Hạ rung lên khe khẽ, “Tại sao, không tới gặp mình?”

“Vì sợ.”

“Sao cơ?”

“Hôm đó mình đã uống rượu, sợ không kiểm soát được bản thân, sẽ mình sẽ chất vấn cậu, sợ cậu khóc.”

Tận lúc này cũng thế. Sợ cô khóc.

Vì vậy mỗi một câu, mỗi một chữ đều phải cân đo kĩ lưỡng, uốn lưỡi bảy lần.

Nhưng cậu đã nhịn đến độ sắp bùng nổ.

Cậu rất muốn bóp lấy vai cô hỏi rằng: Tại sao không cho cậu biết! Tại sao để cậu biết tin này từ Lư Hựu Trạch! Tại sao khiến cậu bị động như thế! Tại sao để mặc cậu bắt đầu rồi lại cho cậu cái kết

như vậy!

Nhưng không được.

Sẽ làm cô sợ.

Nói dứt câu, Trương Chú quay đi, vẫn bước ở đằng trước như không muốn nhìn thêm vào mắt cô.

Thịnh Hạ thảng thốt, cậu đã tới? Cách một tấm kính, một con đường, nhìn hết mọi biểu cảm thái độ của cô?

Cô không biết cơn đau thắt ở tim giờ khắc này là đau cho mình hay là đau cho cậu.

Cô rảo mấy bước đuổi theo cậu, "Là… Lư Hựu Trạch cho cậu biết sao?"

Chỉ có khả năng này thôi. Bữa cơm mà cậu nói, chắc là bữa cơm gặp mặt nhà họ Lư.

"Ừm." Cậu trả lời ngắn gọn.

Cậu đi chậm lại như để đợi cô. Cô tụt lại một bước, cúi đầu nhìn vạt áo cậu phất phơ trong gió.

Đêm tĩnh mịch quá.

Tiếng bước chân trên mặt sân nhựa cũng không tạo ra một âm tiếng.

Một cơn gió thổi qua, không lạnh nhưng đủ khiến người ta phải run lên.

"Thế giờ thì sao, cậu chắc chắn chưa?" Bỗng cậu đánh tan sự yên tĩnh, giọng hỏi như không mấy để tâm.

Thịnh Hạ đang ngợp trong vô vàn suy nghĩ, mãi vẫn không thể nghĩ cho rõ đầu đuôi, câu hỏi đột ngột của cậu cũng chỉ nghe được nửa, chữ vào chữ mất, “Gì cơ?”

Cậu lại dừng bước, quay lưng. Thịnh Hạ không để ý, suýt thì ngã vào lòng cậu. Bản năng khiến cô giật lùi về sau, bật ngẩng đầu.

Trương Chú nhìn thẳng vào cô, khoảng cách quá gần cộng cái nhìn từ trên cao khiến cô cảm thấy áp lực đè nặng, “Bây giờ, cậu đã chắc chắn là đi, hay không đi chưa?”

Cô không biết.

Câu hỏi này, cô cũng không biết.

Vốn dĩ đã định là ngoài mặt nghe theo, sau lưng chống đối, nhưng từ tình hình hiện giờ mới biết cô không có tư cách đó. Cô hiểu rõ nền tảng của mình không đủ, dẫu có quên ăn quên ngủ, đèn sách trắng đêm thì cũng chỉ tới được một mức nào đó. Muốn duy trì điểm số hiện tại đã không phải việc dễ, còn đòi tiến bộ thêm, liệu có thể thêm được bao nhiêu điểm?

Không được xét diện tự chủ tuyển sinh, cô thật sự không có tự tin.

Tương lai không phải trò đùa.

Cô hiểu rằng nếu không thi đậu đại học Hà Thanh hoặc đại học Hà Yến, bất cứ ngôi trường nào khác cũng không được.

Những trường tốp khác của Hà Yến? Với Vương Liên Hoa thì thế chẳng thà ở lại Nam Lý, với Thịnh Minh Phong thì du học còn tốt hơn.

Nguyên Thịnh Hạ không muốn du học, lý do chỉ vì cô không

thích.

Nhưng bây giờ, cô cũng không dám chắc mình kiên trì như thế liệu chăng có phần nào nguyên nhân do người trước mặt.

Hiện giờ, khi khó có thể thốt thành lời, cuối cùng cô đã chắc chắn, là có, hơn nữa tỉ lệ của nguyên nhân này có lẽ còn vượt xa tưởng tượng của cô.

Hình ảnh tối hôm xem video chớp lên trong tâm trí. Mười ngón tay họ đan vào nhau, cậu hỏi, có muốn cùng tới Hà Yến với mình?

Tiếng nói ấy, đã lôi tuột tim cô tới Hà Yến.

Bởi vì cậu, nên mới muốn ở lại nơi này hơn.

Bởi vì cậu, nên lòng mới hướng tới Hà Yến, hướng tới thành phố đó.

Nhưng hiện thực là, cô không với nổi.

Trong thoáng im lặng, Trương Chú đã biết câu trả lời.

Thực ra từ lúc đi khỏi nhà hàng, cậu đã rõ đáp án.

So với kì nghi đại học hi vọng mong manh, ai lại chọn từ bỏ ngôi trường danh giá thuộc liên đoàn Ivy?

Với điều kiện của Thịnh Hạ, cho dù không phải đại học Pennsylvania, cô vẫn có thể nộp hồ sơ vào đại học có xếp hạng cao hơn Hà Thanh và Hải Yến.

Đây là điều có thể khẳng định.

Cho dù cô muốn từ bỏ, cậu cũng sẽ không cho phép.

“Mình…” Cô ngập ngừng.

“Thời gian của cậu không còn nhiều. Tiếp tục như vậy, cậu sẽ hỏng cả hai lựa chọn.” Cậu ngắt lời, nói giúp cô lời mà cô không muốn nói.

Chặn đứng mọi lời.

Thời gian cho cô cố gắng không còn nhiều, thời gian cho cô từ biệt, cũng không nhiều nữa.

Cô lúng búng: “Mình biết.”

Chính vì biết hết, nên hôm nay khi biết mình vô duyên với chương trình tự chủ tuyển sinh, khoảnh khắc ấy, thứ đổ sập dường không phải hi vọng mà là cả thế giới.

Thế giới trong thâm tâm cô tự tạo ra, thế giới có cậu.

Trương Chú ngẩng nhìn bầu trời cao, một hơi thở dài bật qua khoang mũi. Cậu cúi xuống, hỏi: “Bắt đầu chuẩn bị từ khi nào?”

Thịnh Hạ lựa lời: “Nhà mình mới bảo thế, mình vẫn chưa bắt đầu chuẩn bị.”

“Nhà cậu đề nghị từ khi nào?”

“Sau lần thi tháng thứ hai.”

Trương Chú im lặng.

Sau lần thi tháng thứ hai, chà, sớm đấy. Tình hình còn tệ hơn cả cậu đã nghĩ.

Còn cậu, thời gian này cậu đã làm gì?

Sợ cô buồn phiền vì điểm số không tốt nên dẫn cô ra ven sông giải khuây, nói một đống đạo lý của cỏ dại mà bản thân cho là hay lắm, ngày đêm tìm kiếm đề thi những năm trước cho cô, tranh thủ mọi lúc giảng bài cho cô, thúc giục cô làm đề.

Cậu đã làm gì vậy?

Tưởng mình là cứu tinh của cô ư?

Lư Hựu Trạch nói đúng. Cô có thể có lựa chọn tốt hơn, cô xứng đáng có lựa chọn tốt hơn. Họ sống ở hai thế giới hoàn toàn khác biệt.

Thứ cậu tưởng cô cần, trên thực tế chỉ là thứ cần thiết trong thế giới của cậu, còn cô thì không.

Trương Chú: “Khi nào cậu bắt đầu chuẩn bị?”

Giọng cậu rất lạnh lùng.

Khoảng cách giữa họ chưa tới một cánh tay, nhưng cảm tưởng có nghìn dặm núi non cách trở.

Tim Thịnh Hạ thắt lại. Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại địa chỉ d u o n g l a m. d e s i g n. b l o g và nick wattp3d namonade của người dịch. Người dịch không chịu trách nhiệm về sai sót bản dịch khi đăng ở các nơi khác.

Trương Chú: “Mình tìm hiểu rồi, đi Mỹ cũng phải thi, cậu phải học những môn liên quan đúng không?”

Trong điện thoại vẫn lưu thời khóa biểu thầy cô ở trung tâm gửi tới. Thịnh Hạ vẫn cúi đầu, lí nhí đáp: “Ừm.”

Gió mang theo một tiếng cười của cậu va mạnh vào cõi lòng cô.

Nhức nhối âm ỉ.

Cậu đút hai tay trong túi, chân đá đá hòn đá không tồn tại. Dường như cậu đang suy nghĩ, đang nín nhịn, đang chần chừ. Sau một hồi lâu, cuối cùng cậu ngẩng lên, dường đã không nín nhịn được nữa: “Vậy mình là cái gì, hả Thịnh Hạ?”

Là cái gì ư?

Một người thậm chí không có quyền biết chuyện, thì là cái gì?

Cậu là gã ăn xin, kẻ bợ đỡ, hay con chó husky?

Cô chưa kịp nói cậu đã trầm giọng tự giễu: “Mình hỏi nghe có vẻ đề cao bản thân quá nhỉ? Người tỏ tình là mình, không phải cậu. Cậu chưa từng nói điều gì, thừa nhận điều gì. Bây giờ mình cũng không có quyền gặng hỏi. Mình là cái gì à, cậu từng nói chúng ta chỉ là bạn học, đúng.”

Cái nhức nhối râm ran bị chọc rách, cơn đau thấu lan ra nhấn chìm Thịnh Hạ.

“Không phải như thế…” Cô nói như tiếng thì thầm.

Trương Chú: “Cho dù chỉ là bạn học, nếu sớm biết mọi chuyện rồi sẽ phải kết thúc, thì tại sao không thẳng thừng từ chối mình từ đầu?”

Thịnh Hạ cãi: “Mình đang cố gắng, đang thử sức, đang phản kháng mà. Mình tưởng mình có thể, nhưng mình thất bại rồi.”

Thẳng thừng từ chối? Tối hôm đó, ai mà làm cho nổi?

Thậm chí cô không thể từ chối cả cơn gió thổi tối hôm ấy.

“Là mình sai, mình đã nghĩ không chu đáo. Mình xin lỗi…” Giọng cô như có tiếng nghẹn ngào, nhưng chính bản thân cô không nhận ra.

Vốn dĩ khi nghe cậu “mình xin lỗi”, lửa giận không tên trong Trương Chú đã bùng lên. Nhưng khi nghe tiếng cô nghẹn ngào, cậu bỗng đâm hoảng hốt, vội vã nâng mặt cô lên, nhận ra trên ấy đã nhòe nhoẹt nước mắt.

Lập tức cậu trở nên hoảng loạn, hai tay được vận dụng hết để lau nước mắt cho cô.

Vừa lau lại vừa dỗ như một phản ứng trong vô thức: “Không phải lỗi của cậu, đừng khóc. Là mình, tất cả là lỗi của mình. Cậu đừng khóc nữa, đừng khóc nữa…”

Cậu càng dỗ, cô càng không kiểm soát nổi bản thân, nước mắt cứ rơi tự do như vòi nước hỏng van khóa.

“Mình thực sự không, mình không…” Thịnh Hạ nấc nghẹn, tiếng nói ngắt quãng vụn vỡ, “Mình thật sự đã rất cố gắng. Mình, mình cũng, mình cũng ngày ngày thức đêm, thức đêm học bài. Mình đã viết rất nhiều, rất nhiều bản thảo, nhưng…”

Cô vừa khóc vừa nói, tiếng nói lẫn tiếng nấc không rành mạch, “Nhưng, nhưng mình thất bại rồi. Mình cũng buồn lắm chứ. Sao cậu có thể nói, nói, nạt nộ mình thế… Cậu tưởng mình, mình không buồn sao, hức…”

Trái tim Trương Chú như bị ai lấy dây thừng siết chặt, hơi thở trở nên khó nhọc, “Mình nói sai rồi, cậu nín đi, đừng khóc nữa. Mình không muốn nạt cậu, còn khóc thì mình sắp…”

Tim cậu thắt lại, cơn nhức nhối khiến cậu như nghẹt thở.

Thấy dùng tay lau đã là vô dụng, gương mặt nho nhỏ kia đã sắp

bị lau đến mức đỏ bừng.

Cậu rủa thầm một câu “kiềm chế cái con mẹ nhà nó”, vòng tay kéo cô vào lồ ng ngực, một tay giữ chặt vai cô, một tay khác ghì nhẹ sau gáy cô, “Tất cả là lỗi của mình, cậu đừng khóc, đừng khóc nữa mà…”

Từng lần lặp lại.

Sự gần gũi đột ngột khiến cơ thể thiếu niên rung lên, một cảm giác thỏa mãn xa lạ ập tới.

Người trong lòng mềm như một con thú bông, đôi vai khẽ rung lên vì khóc.

Lồ ng ngực cậu đã ướt đẫm, dường bị khoét một lỗ vào trong.

Hơi ấm nhỏ nhoi như ngọn lửa đốt lồ ng ngực cậu cháy tí tách.

Thịnh Hạ cũng sắp không thở nổi. Cô cũng không biết cảm xúc trào cuộn trong lòng từ khi nào sụp đổ. Có lẽ từ giây phút hay tin hi vọng tự chủ tuyển sinh trở thành vô vọng, nó đã bắt đầu tích lũy.

Khi nhận ra, đã không thể cầm giữ.

Mà lúc này khi nhận thấy bản thân đang được cậu ôm trong lòng, cô càng hoang mang không rõ mình nên làm gì, chỉ biết mặc cho nước mắt chảy tràn.

Vòng tay cậu có mùi tựa vạt nắng ban trưa, có nhiệt độ nóng rực như lửa.

Bàn tay cậu, rộng lớn, dịu dàng, ấm áp.

Làm sao đây hả gió và mây đen, hãy nói mình hay, làm sao để

nói với cậu những điều này?

Ù.

Đèn bừng sáng, mọi vật được soi tỏ.

Những trụ đèn cao khắp bốn phương tám hướng cùng bật sáng, soi rõ mọi ngóc ngách sân vận động như ban ngày.

Có điện rồi.

Tiếng hoan hô từ khu giảng đường phía xa xa vọng tới, lẫn trong đó là vô số cảm xúc hỗn tạp, có vui mừng, có tiếc nuối, có hùa theo.

Mọi người chỉ quan tâm bao giờ thì đèn sáng, không ai để ý cảnh đêm có đẹp hay không, gió đêm có hay chăng lạnh lẽo.

Tất thảy những điều ấy, chỉ hai người đang dựa sát nhau trên sân vận động hay biết.

Thịnh Hạ từ từ đẩy Trương Chú ra, lùi khỏi vòng tay cậu.

Bất chợt nhìn rõ gương mặt cậu, cô giật mình thảng thốt.

Trương Chú nhìn đôi mắt ầng ậng nước, cũng đứng im như trời trồng.

Im lặng nhìn nhau, Trương Chú bần thần một lúc mới buông tay. Xúc cảm mềm mại không còn, cậu nuốt nước bọt một cách gượng gạo.

“Nên về rồi.” Cô thôi khóc, nói nhỏ.

Trương Chú nhớ tới mục đích “trò chuyện” hôm nay, hoàn hồn, gọi: “Thịnh Hạ.”

Cô ngẩng lên.

“Cậu phải cố gắng chuẩn bị. Đại học Pennsylvania rất tốt, đừng để lỡ thời gian.”

Cô im lặng, biết là cậu chưa nói hết.

Môi Trương Chú cong lên, nụ cười có vẻ gượng gạo. Dường đã quyết định một điều gì, đôi mắt cậu trở nên buồn bã, đánh mất tiêu cự. Cậu trầm giọng nói: “Mình mới là người phải xin lỗi. Đã tới lúc này rồi, mình không nên chọc ghẹo cậu, cậu nên kịp thời tránh cho bản thân bị tổn thương. Chúng ta… chỉ tới đây thôi.”

Hình như cậu bị nghẹn, dừng một lát mới tiếp: “Chúc cậu đường tương lai gấm hoa trải rộng.”

Chương 57

Đường về.

Thịnh Hạ đi sau lưng Trương Chú, cách cậu chừng hai, ba mét. Thi thoảng cậu lại ngoảnh ra xác nhận cô còn đi theo không.

Thịnh Hạ phần nào cảm ơn cơn gió đêm nay khiến nước mắt cô khô rất nhanh. Chỉ là cô không chắc hốc mắt giờ có còn đỏ không.

Khi tới lối đi liên tòa, cô dừng bước chân. Trương Chú nghe tiếng quay đầu, thấy cô không đi nữa.

“Cậu về lớp trước đi.” Cô từ tốn nói, “Lát mình về sau.”

Trương Chú lờ lời cô nói, ngồi xuống cạnh lối đi, “Cậu về trước, lát mình về.”

Thịnh Hạ cũng ngồi xuống cạnh cậu ở khoảng cách bốn, năm mét. Cô kiên quyết: “Cậu về trước đi, mắt mình hơi…” đỏ.

Chưa nói dứt câu, đèn hành lang tắt phụt.

Thịnh Hạ khó nén sự hoảng loạn.

Tiếng nói chuyện của họ chậm rãi và rất nhẹ, hẳn nhiên đã bị đèn cảm ứng âm thanh coi như không tồn tại.

Trương Chú ho mạnh một tiếng, kế đó giẫm mạnh chân xuống

nền đất. Đèn lại bật sáng.

“Mình chờ cậu.” Cậu nói.

Thịnh Hạ cụp mắt, cảm giác cay cay lại ùa lên sống mũi.

Cậu biết cô sợ bóng tối ư?

Nếu đã từ biệt, thì sao không thể nhẫn tâm hơn? Cứ cho cô hi vọng thế này, cậu còn muốn làm gì?

Nhưng cô không nói nhiều.

Cứ như thế cả hai ngồi trong yên tĩnh. Không ai nói một lời, thậm chí không cả bấm điện thoại.

Trong đêm tối, im lặng đã kéo dài chừng mười phút.

Sở dĩ có thể đoán chính xác như vậy là do đèn cảm ứng trên lối đi cứ ba phút là tắt. Trương Chú đã giậm chân ba lần.

Khi Thịnh Hạ đắn đo nghĩ xem có nên đi trước không, chuông vào tiết reo lên.

Khu giảng đường nhốn nháo như chợ vỡ, thành ra không cần cân đo xem ai đi trước ai đi sau nữa.

“Đi thôi.” Trương Chú mở lời.

Thịnh Hạ đứng dậy, vượt lên đi phía trước cậu.

Có lẽ vì hứng chơi đùa do mất điện chưa dứt hẳn, trong lớp học lẫn lộn tiếng hú hét, tiếng nói chuyện, ùng ục như nồi nước sôi.

Trừ các bạn ngồi xung quanh, không mấy ai chú ý là Trương Chú và Thịnh Hạ biến mất rồi trở về.

Chu Huyên Huyên đảo mắt qua lại giữa Trương Chú và Thịnh Hạ.

Hai người một vào từ cửa trước, một vào từ cửa sau, thái độ đều không giống bình thường.

Thịnh Hạ vẫn luôn ít nói nên kể ra không có gì lạ. Trương Chú thì ngồi xuống ghế, cũng có vẻ hồn treo ngược cành cây, việc này thì hơi lạ.

Bầu không khí thoạt trông rất khác.

Hai người này cãi nhau ư?

Cả tiết tự học thứ hai, Thịnh Hạ không ý thức nổi mình đang làm gì, bất kể học môn nào thì tới cuối cùng cũng sẽ xao nhãng. Cô thôi giãy giụa, lấy một quyển tản văn ra ngồi đọc. Tản văn, tản văn, nội dung rời rạc nhưng ý nghĩa vẫn theo một cái dàn liền mạch. Dù vậy Thịnh Hạ vẫn mất tập trung, cũng chẳng cảm nhận được cái cốt lõi của sách.

Cố cầm cự tới khi hết tiết, Thịnh Hạ định đứng dậy về nhà. Có ở đây nữa cũng chẳng trò trống gì cả.

Mới thu dọn cặp sách, Tân Tiểu Hòa đã chạy lại, “Hạ Hạ, ra cửa bắc ăn khuya không?”

Từ đầu học kì trước đã hẹn đi cảm nhận “truyền thống văn hóa” cửa bắc, tới nay vẫn chưa làm được.

“Đi.” Thịnh Hạ đồng ý.

Tân Tiểu Hòa vui mừng quá đỗi, “Oa, thế thì mau lên, mới nhập học là đông người nhất, tí nữa thôi là tiệm trà sữa hết chỗ rồi.”

Buổi tối rất ít khi Thịnh Hạ về từ cửa bắc. Nay thấy đèn điện sáng khắp nơi, người đông như trẩy hội, suýt nữa cô đã tưởng đây là con phố ẩm thực nào.

Con ngõ ngày thường yên tĩnh giờ la liệt các gian hàng cơ động, thứ gì cũng có bán, từ chân gà muối ớt, mì lạnh nướng, đậu hũ thối, móng giò nướng, bánh gà… Tiếng người ồn ã hẳn nhiên là cảnh nơi trần thế.

“Ăn gì cứ việc gọi!” Tân Tiểu Hòa hào phóng gào lên, sau đó nói nhỏ vào tai Thịnh Hạ: “Lần này đến lượt mình bao hu hu hu.”

Thịnh Hạ tò mò: “Thay phiên à?”

Tân Tiểu Hòa đáp hùng hồn: “Đúng, đã ra đây rồi, còn cưa đôi thì thật là không đoàn kết!”

Thịnh Hạ gật gù, nhớ kĩ một trong những “truyền thống văn hóa” này.

Cô đề nghị: “Mình mới gia nhập, có phải mình mời trước thì hợp lý hơn?”

“Không không không, cậu lần sau, lần sau.”

“Được.”

Đầu tiên các cô gái điều người đi tiệm trà sữa giữ chỗ, những người khác đi dạo từng sạp hàng dọc con phố nhỏ, mua những món mình thích.

Ven đường đi, các tiệm trà sữa, quán boardgame, nhà ma nhập vai lúc này đều đã chật kín người.

Trà sữa thì có tận mấy tiệm, có tiệm thuộc chuỗi lớn, cũng có tiệm riêng lẻ.

Tân Tiểu Hòa lại rỉ nhỏ vào tai Thịnh Hạ: “Tiệm này là nơi khó chiếm chỗ nhất.”

Cánh cửa màu đen, trông rất ngầu.

Thịnh Hạ hỏi: “Ngon lắm à?”

“Không.” Tân Tiểu Hòa úp mở, “Vì cả ba anh chủ quán đều là trai đẹp!”

Thịnh Hạ: …

Đi vào tiệm trà sữa là thấy một lối đi, dọc lối đi kê hai dãy bàn ghế, tất cả đều dùng ghế dựa cao hình thành không gian tách biệt khỏi những ghế sau lưng.

Khá giống tiệm cà phê.

Trên bàn có người bày sách vở, bật đèn bàn ngồi học, có hội bạn chơi bài, cũng có người nhàn rỗi, có cả người… ôm ấp nhau hôn hít nhiệt tình.

Thịnh Hạ rời mắt đi. Việc trái lễ nghĩa thì không nên nhìn. Ờm, đây là lịch sự.

Khi gọi món, Thịnh Hạ đã nhìn thấy ba anh chủ quán đẹp trai trong lời đồn.

Cả ba đều rất trẻ tuổi, trông chỉ mới ngoài hai mươi, ăn mặc sành điệu, ngoại hình quả thật không kém.

Thái độ làm ăn cũng hiền lành tốt tính, thậm chí có vẻ giữ khoảng cách.

Giống kiểu bất cần.

Nhưng Thịnh Hạ cảm thấy là so với Trương Chú, kiểu bất cần của họ gây cảm giác giống như đang giả vờ, còn Trương Chú thì tùy ý hơn.

Trương Chú cũng đẹp trai hơn một chút, mà có lẽ không chỉ một chút thôi.

Ôi, sao thế thôi mà cũng nghĩ tới cậu được vậy, mau dừng lại đi…

Tân Tiểu Hòa gọi xoài đá xay. Thịnh Hạ cau mày cản lại: "Tiểu Hòa, hai hôm nữa là cậu tới kì rồi, thôi đừng ăn đồ lạnh nữa."

Tân Tiểu Hòa nghiêng đầu nghĩ ngợi, "Đúng nhỉ, mình cũng quên khuấy mất."

"Ừm." Thịnh Hạ đề nghị, "Hay cậu uống đồ nóng?"

Tân Tiểu Hòa: … Hu hu hu chưa từng uống đồ nóng, ok?

"Nghe lời tiên nữ có được trường thọ không?"

Thịnh Hạ nghiêm mặt: "Có chứ."

"Được."

"Ờ."

Người đánh bài quanh đó phì cười, ló đầu ra quan sát cô nàng thảo luận chuyện con gái trước mặt bao người một cách tò mò.

Ba gương mặt lạnh lùng sau quầy pha chế cũng co giật, ngẩng lên nhìn, xem người thản nhiên thừa nhận mình là tiên nữ kia rốt cuộc mặt mũi thế nào.

Gọi món xong về chỗ, Thịnh Hạ nhận thấy các bạn của Tân Tiểu Hòa đều đang quan sát mình, thái độ có vẻ như – xấu hổ?

Khiến Thịnh Hạ cũng đỏ cả mang tai.

“Thịnh Hạ…” Một bạn trong đó khẽ cất tiếng, “Mình thích nhìn chăm chú vào cậu, cậu đừng sợ.”

Thịnh Hạ: …

“Mình cũng thế.”

Tân Tiểu Hòa: “Ha ha ha các cậu ấy đã thèm thuồng cậu lâu rồi.”

Thịnh Hạ đâm xấu hổ.

Có Tân Tiểu Hòa, không lâu sau không khí ngần ngại đã tan biến trong vô hình. Mọi người cùng nhau chia sẻ những món ăn vặt ven đường, vừa múc trà sữa vừa buôn chuyện trên trời dưới đất, buôn từ các ngôi sao cho đến các bạn học, từ bạn học đến thầy cô.

Thi thoảng còn nhắc tới những người ngoài trường.

Thịnh Hạ nghe mà như nghe sách trời, cảm tưởng mình đã đi vào thế giới mới: Hóa ra, nếu như rất nổi tiếng thì người ngoài trường cũng sẽ biết tới?

Nhưng còn người bên cạnh, thì vì quá quen thuộc thành thử không có gì để buôn.

Không biết trong vô số tiệm trà sữa như vậy, Trương Chú có trở thành đối tượng được bàn tán?

Thịnh Hạ hút một ngụm trà sữa, suýt thì bị sặc. Chuyện gì thế này, làm gì cũng có thể nghĩ tới cậu, cô còn sống nổi không đây?

Cuối cùng chủ đề về tới người Thịnh Hạ biết. Có người nói: “Tiểu Hòa, Dương Lâm Vũ vẫn chưa về à?”

“Chắc là tuần sau.”

Thịnh Hạ tò mò: “Cậu ấy đi đâu vậy?”

Không nhìn thấy cậu suốt thời gian học thêm sau khi thi cuối kì trước.

Tân Tiểu Hòa: “Đi tham gia trại đông tự chủ tuyển sinh của đại học công nghệ Hà Yến.”

Thịnh Hạ: “Đi lâu như vậy, có làm ảnh hưởng bài vở không?”

Bạn cùng phòng của Tân Tiểu Hòa nói: “Tới giai đoạn này rồi, cũng không còn kiến thức gì mới nữa, thay vì cố nâng điểm thì tìm cách qua điều kiện tự chủ tuyển sinh vẫn lợi hơn. Công nghệ Hà Yến đó, dù có nghỉ học một tháng cũng vẫn đáng giá!”

Dương Lâm Vũ cũng ở tầm hạng hai mươi trong lớp. Thịnh Hạ cố gắng hơn nữa thì cũng sẽ giống cậu.

Một bạn nữ khác nhìn Tân Tiểu Hòa: “Nhưng nếu cậu ấy tới Hà Yến, thì các cậu phải làm sao?”

“Liên quan gì tới mình?” Tân Tiểu Hòa không thèm quan tâm, “Mình muốn vào đại học Đông Châu!”

Mấy cô gái buôn dưa lê bán dưa chuột, bỗng một cô gái khoác áo khoác dài, đội mũ lưỡi trai, mặc váy siêu ngắn, phong cách khá giống Trần Mộng Dao xuất hiện cạnh bàn. Cô gái đặt một giỏ jăm-bông ăn vặt lên bàn, hỏi Thịnh Hạ: “Cậu này, bạn mình muốn kết bạn wechat với cậu, có được không? Đây là quà cậu ấy mời các cậu.”

Nói rồi liếc về bàn ở phía chếch bên phải. Cạnh bàn là một, một cậu trai cao gầy đang ngồi. Trời không lạnh nhưng cậu vẫn đội một cái mũ len chóp tam giác, để hở mấy sợi tóc vàng.

Phong cách giống hệt mấy anh chủ quán.

Tới bắt chuyện đây mà!

Mấy cô gái đều nháy mắt với Thịnh Hạ.

Thịnh Hạ lựa lời từ chối: "Xin lỗi cậu, mình không có wechat."

Không ngờ đối phương lại cười, "Thế QQ cũng được.

Thịnh Hạ: …

Hình như trúng bẫy rồi.

Thịnh Hạ thấy hơi khó xử, Tân Tiểu Hòa ngồi bên cạnh nói phong long: "Bắt chuyện cũng không dám tự tới, việc gì bọn này phải cho, hoàng đế hả?"

Âm lượng không lớn cũng không nhỏ. Phía bên kia, tóc vàng quay sang, đứng dậy đi về phía này.

Thịnh Hạ: … Bạn tốt của mình ơi, chiêu khích tướng không dùng vào lúc này được đâu.

"Mình cảm thấy có lẽ con gái với con gái sẽ dễ nói chuyện hơn." Chàng trai kia tới cạnh bàn họ, lên tiếng, "Nếu vậy thì, bạn này, kết bạn QQ nhé?"

Bạn cùng phòng của Tân Tiểu Hòa hỏi: "Cậu không phải học sinh trường bọn mình nhỉ?"

“Mình học lớp bồi dưỡng.” Cậu trả lời, điện thoại đã mở đến mục quét mã QQ.

Bạn cùng phòng của Tân Tiểu Hòa bật thốt: “Lớp ôn thi lại đại học à?”

“Không, lớp 12.” Tóc vàng trả lời.

Tân Tiểu Hòa nhướng mày, nói nhỏ vào tai Thịnh Hạ: “Học sinh lớp bồi dưỡng, không phải con nhà giàu cũng là cháu nhà giàu, không phải cháu nhà giàu cũng có họ hàng tổ tiên nhà giàu…”

Thịnh Hạ: …

Tiểu Hòa tự thấy mình nói rất nhỏ rồi ư?

Quả nhiên tóc vàng nghe thấy, cười bảo: “Không, kiếm suất vào học chung thôi.”

Không khí khá khó xử.

Tóc vàng nói: “Thực ra chúng ta gặp nhau rồi.”

Thịnh Hạ ngẩng lên.

“Hôm hội thao.”

À, cứ tưởng là có kì ngộ gì.

Người ta đã nói đến thế rồi, không kết bạn chắc cậu sẽ đứng ở đây tham gia với hội chị em họ mất.

Thịnh Hạ mở mã QR, kết bạn. Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại địa chỉ d u o n g l a m. d e s i g n. b l o g và nick wattp3d namonade của người dịch. Người dịch không chịu trách nhiệm về sai sót bản dịch khi đăng ở các nơi khác.

Danh sách bạn bè có thêm một cái tên.

“Các cậu nói chuyện tiếp.” Tóc vàng rất biết giữ chừng mực. Cậu và cô bạn nữ của mình trở về chỗ ngồi của họ.

Ngoài cửa tiệm, Chu Ứng Tường bắt gặp bạn cùng lớp bắt chuyện với gái, đang định xem kịch hay. Nhưng khi thấy cô gái được bắt chuyện, cậu chàng bật ra một câu chửi tục – mọe!

Cậu xách mấy cốc trà sữa lướt như bay về quán boardgame.

Trong phòng, đã có mấy người quen thuộc.

Hầu Tuấn Kỳ đang chiến game, bấm màn hình điên cuồng; Ngô Bằng Trình đang lướt xem video, mĩ nữ lắc một cái là cậu chàng cũng nở điệu cười khờ khạo; Hàn Tiếu chống cằm suy tư nghĩ nên đánh lá bài nào, miệng còn lầm bầm gì đó như đang nghiên cứu xây dựng chiến thuật; Lưu Hội An đang xem đấu bóng, hú hét liên hồi.

Căn phòng rất ồn.

Duy có Trương Chú là ngả ra sô pha, dường như đang ngủ.

Cả hội đều đang chờ trà sữa của Chu Ứng Tường.

“Tới đây tới đây.”

“Mình sắp thắng rồi, chờ tí đã…”

“Mình lấy trà chanh.”

“Xem xong hiệp 1 đã.”

“Đánh unlock không?”

Trương Chú ngồi thẳng người dậy, xé bao bì ống hút, vơ đại một cốc mà chẳng quan tâm đó là gì rồi cắm ống hút vào, hút một hơi.

Chu Ứng Tường cả kinh. Đó là hồng trà kem cậu chàng tự mua cho mình, ngọt phát ngấy.

Quả nhiên Trương Chú cau mày, "Cái gì đây?"

"Em nhìn thấy Thịnh Hạ."

Chu Ứng Tường vừa dứt câu, tất cả dù đang chơi game ngắm mĩ nữ hay xem đấu bóng cũng đều nhìn sang.

Trương Chú từ từ nhìn lên, mắt chòng chọc Chu Ứng Tường.

"Thật đó, ở ngay bên cạnh, với bọn con gái." Chu Ứng Tường ướm lời.

Hầu Tuấn Kỳ bỗng cảm thấy sai sai, "Tân Tiểu Hòa với mấy cô bạn của cậu ấy chứ gì? Tội thật, Tiểu Thịnh Hạ đi theo hội đấy chắc là chẳng nghe hiểu câu nào, ôi đừng bị dạy hư đấy."

"Mình còn nhìn thấy cậu ấy được một tên lớp bọn mình bắt chuyện."

"…"

"Cậu ấy còn đồng ý kết bạn QQ."

Hầu Tuấn Kỳ tắt game đứng dậy, "Rốt cuộc cậu có biết nói thế nào cho đúng trọng tâm không hả?"

"Ai muốn đập chậu cướp bông?"

“Lớp bồi dưỡng rảnh rỗi thật.”

Cả hội còn đang la ó thì một bóng người đã phi ngay ra khỏi cửa. Nhìn lại sô pha, còn đâu bóng dáng Trương Chú ở đó nữa.

Cửa phòng bị va đập mạnh, sau đó mở hé ra, nói rõ người mới giật mở nó ban nãy đang nóng ruột mạnh bạo thế nào.

Cả hội lắc đầu.

Nhưng một giây sau, Trương Chú đã mở cửa trở vào, ngồi xuống sô pha, khuỷu tay chống trên đầu gối, cứ thế cúi đầu khom lưng như đang suy nghĩ điều gì.

Ai nấy ngơ ngác nhìn nhau.

Hàn Tiếu mở lời trước: “Anh Chú, anh không đi xem thử à?”

Trương Chú lại cầm lấy cốc hồng trà kem hút một ngụm.

Ngọt tận họng, nhưng giờ lại không thấy ghét.

Trương Chú hỏi: “Chỉ là bắt chuyện?”

Chu Ứng Tường thộn mặt: “Ờ, đúng vậy, xin QQ xong là đi.”

“Ừm.” Trương Chú không nói gì nữa, cũng không có bước hành động tiếp theo.

Hầu Tuấn Kỳ hỏi nhỏ: “Chuyện gì vậy?”

Cậu cảm thấy độ này Chú với Thịnh Hạ cứ là lạ, nhưng cụ thể lạ ở chỗ nào thì không thể kể rõ.

Ngô Bằng Trình hỏi: “Cãi nhau à?”

Trương Chú nói thản nhiên: “Chia tay rồi.”

“Cái gì?” Cả hội cả kinh.

Trương Chú: “Cũng không hẳn.”

Mấy cậu chàng mới hơi hơi thở phào.

Trương Chú: “Vốn dĩ chưa từng bên nhau, lấy đâu ra chia tay.”

“Cái gì?” Lần này tiếng kêu còn thống nhất, còn lớn tiếng hơn ban nãy.

Cậu không có tư cách quan tâm.

Chương 58

Thịnh Hạ những tưởng mình sẽ khóc một trận cho thỏa hoặc phải trằn trọc cả đêm, nhưng không hề.

Về đến nhà cô bắt đầu nghiền ngẫm lại bản thảo của mình, tiến hành phân loại theo từng mục chi li, cuối cùng cũng đành cam chịu, bởi vì nội dung quả thật quá rời rạc. Cô đọc rộng, quá nửa là sáng tác của các tác giả ít người biết đến, một số bài thậm chí để phân loại đã là một khó khăn.

Cô đọc lại từng bài, từng bài một hòng bắt lấy một điểm tương đồng. Công việc cứ kéo dài như thế cho đến rạng sáng, cô mở một audio minh tưởng, chìm vào giấc ngủ say.

Nhịp độ năm 12 dồn dập không cho ai có thời gian buồn lo âu sầu. Sau khi sắp lại chỗ ngồi, Thịnh Hạ gần như không còn qua lại gì với Trương Chú. Thần dân A6 ai ai cũng là người tinh mắt, thấy "cặp đôi điển hình" này đã gần như kết thúc nên không ai hú hét trêu chọc nữa. Tất thảy dường trở về thời điểm mới khai giảng.

Tận cuối tuần Thịnh Hạ mới để ý thấy QQ có rất nhiều tin nhắn.

Từ sau khi xóa bài đăng kia đi, cô không còn vào QQ, nay nhớ tới cái hẹn với Đào Chi Chi mới mò lên.

Tin nhắn tới từ cùng một người, "bạn mới" chưa được chú thích riêng, cậu bạn tóc vàng lần nọ.

Mới đầu cậu hỏi rất nhiều, đại loại như cậu có bạn trai chưa, rất thẳng thắn. Sau đấy không nhận được hồi âm, cậu cũng dè dặt hơn, tuy thế vẫn duy trì chào đều đặn hai buổi sớm tối.

Người theo đuổi kiểu vậy, Thịnh Hạ đã từng gặp thời cấp hai.

Cô trả lời lịch sự: "Cảm ơn cậu hỏi han, mình bận học nên ít online, sau này cậu không cần nhắn nữa."

Sau đấy bên kia yên ắng hẳn. Thịnh Hạ những tưởng việc đã trôi qua.

Tiết dò bài sáng thứ Hai, một mái tóc vàng xuất hiện trước cửa A6.

Cậu bạn kia đứng ngó nghiêng trước cửa. Thịnh Hạ nghe xung quanh râm ran những tiếng xì xào mới ngẩng lên. Tóc vàng thấy cô, nhoẻn miệng cười tươi rói, vẫy tay với cô, sau đó nữa đưa một cái túi giấy cho bạn bên cạnh nhờ vả: Đưa Thịnh Hạ hộ mình nhé, cảm ơn cậu.

Tiếng cậu không to, nhưng quá nửa lớp có thể nghe thấy.

Càng khỏi phải nói tới Trương Chú vừa chuyển tới bàn đầu tiên của tổ 2.

Tóc vàng cứ thế đi, không có nhiều hành động vồn vã, có vẻ là một người biết kiên nhẫn và chừng mực.

Bạn ngồi cạnh cửa vừa quay sang đã va vào cái nhìn giá buốt của Trương Chú, cứng đờ người: Rốt cuộc có nên đưa sang không đây?

Cuối cùng bạn vẫn góp nhặt lòng can đảm vòng ra dãy bàn sau của tổ 3, đưa cái túi giấy cho Thịnh Hạ.

Đưa xong thì co cẳng chạy mất dạng, thái độ như vừa vứt được một món hàng nóng phỏng tay.

Bạn cùng bàn Lý Thi Ý chớp chớp đôi mắt, “Oa, cái gì đây, bữa sáng à? Ai vậy Thịnh Hạ?”

Thịnh Hạ rất xấu hổ, trong cái nhìn chăm chú xung quanh, lúng búng nói: “Mình không biết.”

“Người theo đuổi vô danh à, thích thật.”

Trong túi giấy là hộp nhựa có dán nhãn giấy, có thể nhìn thấy bên trong là món sáng Quảng Đông chế biến cầu kì.

Thịnh Hạ đã ăn sáng, không muốn ăn nữa nên để gọn sang một bên.

Giờ nghỉ cô lấy điện thoại ra, quả nhiên thấy có tin nhắn của tóc vàng: “Được, mình không nhắn tin, mình đi tìm cậu.”

Thịnh Hạ: … Cung phản xạ kiểu gì thế này?

Cô đành phải trả lời: “Bạn học, mong cậu đừng tới lớp mình nữa, mình thấy bị quấy rầy, mình sẽ xóa nick cậu, xin lỗi cậu.”

Gửi tin đi, cô chọn xóa bạn bè.

Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại địa chỉ duonglam. design. blog và nick wattp3d namonade của người dịch. Nếu đọc ở nơi khác, tức bạn đã truy cập vào trang đăng lại trái phép.

–

Đi học chính thức thì sẽ có giờ thể dục. Bây giờ Thịnh Hạ còn chưa dứt ám ảnh tâm lý với môn bóng rổ, mà học kì này cũng học môn rất khó khai là bóng chuyền.

Hồi học lớp 11 nhà trường có tổ chức giải bóng chuyền cấp chi đội, vì vậy hầu hết các bạn A6 đều biết chơi.

Bởi thế nên không hề có thời gian làm quen. Vừa vào giờ giáo viên đã cho chia nhóm, bắt đầu thi đấu ngay.

Cả lớp rút thăm chia nhóm, một nhóm có ba nam ba nữ, đặt tên nhóm rồi xếp thứ tự thi đấu theo chữ cái đầu trong tên nhóm.

Thịnh Hạ vào cùng nhóm với Hầu Tuấn Kỳ, cũng coi như có duyên. Hầu Tuấn Kỳ đặt cho nhóm họ một cái tên rất kêu: Áo mũ về làng.

Bọn con trai ai cũng cảm thấy cái tên này nghe rất oách, con gái thì chỉ tủm tỉm cười.

Mà thôi, đàn ông tới chết vẫn là thiếu niên – không trẻ trâu không được.

Đang chờ xếp nhóm thi đấu, một cái đầu tóc vàng bỗng xuất hiện cạnh sân bóng.

Tóc vàng xách một túi đồ uống, có thể nhìn thấy bên trong có nước lọc, nước giải khát, C100, sữa chua, hồng trà ướp lạnh các kiểu, tựu chung là đa dạng các thể loại.

Giờ thì khỏi cần nghĩ cả lớp cũng biết cậu chàng này tới để làm gì.

Cậu mỉm cười vẫy tay với Thịnh Hạ, không hành động lỗ m ãng mà ngồi xuống dưới gốc cây chờ đợi.

Trên sân vận động, các bạn tụm đầu vào bàn tán.

Mặt Thịnh Hạ đỏ ửng lên dưới nắng.

Cô khẽ giọng thở dài, sau vẫn tới chỗ cậu.

Tóc vàng đưa cái túi cho cô, “Cậu đừng giận, mình tới để xin lỗi. Sau này mình sẽ không thế nữa, kết bạn lại với mình được không?”

Thịnh Hạ: “Cậu không cần tốn kém nữa, mình… hiểu ý cậu. Mình chuẩn bị đi du học, xin cậu đừng tiếp tục quấy rầy mình nữa.”

Có lẽ tóc vàng không ngờ nhìn bề ngoài cô có vẻ mềm dẻo mà lời nói thẳng thắn tới thế.

Cậu sững ra, thảng thốt: “Không sao, cứ coi như lưu giữ một vầng trăng sáng trong điện thoại thôi. Mình sẽ không tới nữa, cậu cầm lấy đi, không biết cậu thích gì nên mình mua mỗi thứ một ít.”

“Cậu mang về đi.” Thịnh Hạ kiên quyết.

“Cậu không lấy thì mình sẽ tới nữa.” Tóc vàng cũng kiên quyết.

Hết cách, Thịnh Hạ đành nhận túi đồ uống trở về sân vận động.

Tóc vàng nói với sau lưng cô: “Nhớ xem QQ đó!”

Thịnh Hạ không trả lời, chẳng hiểu sao lại thở dài.

Cô để túi đồ uống cạnh sân bóng. Các bạn trong nhóm trêu: “Hạ Hạ, tâm lý ghê ta, vừa đủ sáu chai luôn.”

Thịnh Hạ nghĩ một lát, thấy bữa sáng lúc trước đã lãng phí rồi, chẳng bằng: “Thế mọi người chia nhau nhé?”

Các bạn cũng không khách sáo, hỏi Thịnh Hạ uống gì rồi mình

thì chọn sau.

Thịnh Hạ có tâm sự, nói bừa: “Nước lọc đi.”

Các bạn tự chọn nước cho mình, cuối cùng chỉ chừa một chai hồng trà ướp lạnh, đưa cho Hầu Tuấn Kỳ. Hầu Tuấn Kỳ nhận theo phản xạ, bỗng liếc thấy cái nhìn của huynh đệ thân thiết ở phía bên kia sân bóng, tay run lên, chai hồng trà rơi bộp xuống đất, bọt trắng sủi lên trong chai.

Nói nhân hóa lên thì là trường thọ chết già.

“Đừng có nói chuyện với người lạ, biết không hả? Còn dám uống nước của người lạ, dạng như các cậu ở trong phim giỏi lắm chỉ sống được nửa tập!” Hầu Tuấn Kỳ vừa nạt vừa khịa, tiếng nói vốn dày và vang nay còn cố tình gào lên khiến cả sân vận động ai cũng nghe rõ mồn một.

Các bạn cười ồ lên.

Cuối cùng khi đã xếp nhóm thi đấu xong, Thịnh Hạ nhìn người phía đối diện, ngẩn ra.

Nghiệt duyên gì thế này?

Trương Chú mặc áo bóng rổ ngoài áo phông, bên dưới là quần bóng rổ, dưới nữa, trên khuỷu chân đeo đôi đai gối, vẫn đôi khi trước cô mua cho, giờ vải đã hơi sờn.

Nắng trải trên mái tóc bù xù của cậu, len lỏi qua nó hạ xuống nơi hốc mắt những bóng nắng loang lổ, cũng phủ thêm một lớp kính lọc có tác dụng làm dịu cho ánh mắt lạnh lẽo.

Cô rời mắt khỏi cậu.

Giáo viên lên phổ biến quy tắc, khi đọc đến tên đội, cả sân bóng

cười vang, chỉ mình Thịnh Hạ là cứng đờ như người tuyết mùa đông.

Áo mũ về làng VS Đội điều tra yêu sớm.

Nhóm Trương Chú tên là – đội, điều tra, yêu sớm?

Cái lớp này, quả có không ít trẻ trâu.

Thịnh Hạ biết đánh bóng chuyền, tuy thế phát bóng không ổn lắm, bóng luôn bay chạm lưới, tuy không phạm luật nhưng ít nhiều gây khó cho các bạn.

Khi phát bóng chạm lưới tới lần thứ ba, cô nhận được một cái nhìn cảnh cáo.

Trương Chú ung dung bắt bóng, trầm giọng nói: "Cậu đừng có được nước lấn tới, nhiều lần khiêu chiến giới hạn khoan dung của mình."

Không khí trở nên tế nhị.

Lời Trương Chú phải hơi quá rồi không? Trừ phi lời cậu còn có ý khác chứ không phải chỉ trận bóng chuyền.

Thịnh Hạ hơi ngẩn ra. Đây là lần đầu cậu nhìn thẳng vào cô từ khi trận đấu bắt đầu.

Qua tấm lưới mắt thưa, hơi thở giá lạnh phả ùa vào mặt.

"Mình…" Cô tránh khỏi cái nhìn như dao sắc đó.

Hầu Tuấn Kỳ giảng hòa: "Tiểu Thịnh Hạ đừng phát bóng nữa, cậu đứng đằng trước đi."

Cô đứng ra hàng trước, đối diện với dáng người cao lớn cách tấm

lưới.

Ánh mắt đó dường sắp đâm xuyên qua cô.

Tiếng còi nghỉ giữa hiệp không khác gì cọng rơm cứu mạng. Thịnh Hạ vội vã rời khỏi sân đấu, ra dưới tán cây hưởng bóng râm.

Cô thấy Tân Tiểu Hòa chạy về phía mình, tuy thế chỉ chạy được nửa đường là dừng lại, mắt nhìn về phía bên kia sân vận động.

Thịnh Hạ nhìn theo hướng mắt bạn, thấy Trương Chú đang cầm một chai nước khoáng đi về phía cô.

Hướng cậu đi tới, lúc này chỉ có một mình cô.

Tân Tiểu Hòa chớp chớp mắt, quay lưng đi.

Trương Chú chân dài tay dài, chỉ vài bước đã tới trước mặt cô, chống hông nhìn xuống cô từ trên cao.

Chẳng nói gì.

Sau khi vận động, Thịnh Hạ thấy hơi buồn ngủ, đầu óc giờ không tài nào nhảy số nổi.

Nên cũng ngẩng lên ngơ ngác nhìn cậu.

Một cơn gió thổi qua, mang tới hơi lạnh heo hắt.

Cả hai không ai chú ý tới cái nhìn từ bốn phía xung quanh.

Trương Chú nói trước: “Cậu ngốc thế này, chẳng biết du học có bị lừa không nữa.”

Thịnh Hạ hoàn hồn, cảm thấy tư thế này khiến cô có vẻ yếu thế,

bèn phủi tay đứng dậy, trả lời với giọng hơi cáu gắt: “Không mượn cậu lo.”

Trương Chú vặn nắp chai nước khoáng, đưa nó cho cô.

Thịnh Hạ cảm thấy chưa thể quen với hành động được coi là ga lăng này, vì nó quá khác với tác phong hàng ngày của cậu.

Cô vừa định nhận, cậu đã rụt tay về, ngẩng đầu dốc nước vào cổ họng, hầu kết trượt lên xuống liên hồi vì tốc độ uống quá nhanh. Có giọt nước trượt qua phần cổ gầy gò của cậu, không biết là mồ hôi hay nước.

Thịnh Hạ vội rời mắt.

Đè nén cả những suy nghĩ ảo tưởng.

Trương Chú quay sang nhìn cậu, “Thử độc trước cho cậu rồi, sau này đừng có ai đưa nước cũng uống.”

Hả?

Bấy giờ Thịnh Hạ mới vỡ ra, mới để ý chai nước khoáng mới nãy mình để cạnh sân bóng đã biến đâu mất.

Chai trên tay cậu là chai ban nãy tóc vàng cho cô?

Cậu đã sắp uống hết chai rồi, còn thử độc?

Cô nhìn cậu đầy nghi hoặc.

Trương Chú lảng mắt khỏi mắt cô, nhìn mực nước đã gần cạn trong chai, không có vẻ gì là xấu hổ, “Uống hết rồi, xin lỗi cậu.”

Vừa nói vừa vung tay ném chai nước theo đường parabol vào thùng rác cách đó mấy mét.

“Bốp”, vỏ chai bay lọt vào trong thùng rác một cách chính xác.

Không hề nhìn ra thái độ xin lỗi.

Sau đó cậu nói với cô: “Đừng làm mặt như bị thiệt thế nữa, mình mua chai khác đền cho cậu, chờ đó.”

Rồi thì lập tức chạy đi cửa hàng ở tòa kí túc xá.

Trước khi hiệp đấu sau bắt đầu, Trương Chú đã trở về. Thịnh Hạ nhận chai nước “đền bù” của cậu – không phải nhãn hiệu cậu mới uống mà là một nhãn hiệu đang rần rần trên mạng dạo gần đây, trên chai in câu nói của những người nổi tiếng trên mạng, là một cơ hội cho họ tạo độ ảnh hưởng.

Thịnh Hạ chưa từng mua loại này, vì không ngon, còn kê giá cao vô lý.

Cô nhìn thân chai, trên chai viết: Kẻ trí không sa đà dòng sông tình ái.

Thịnh Hạ: …

Gió lạnh phe phẩy thổi qua, cô không biết phải làm sao để khống chế những suy nghĩ hỗn loạn trong mình.

–

Tối đến, Thịnh Hạ nằm trên giường, lại trằn trọc mất ngủ. Tuần sau bên trung tâm bắt đầu dạy học tập trung, tối nào cũng có tiết, cô không thể tham gia tiết tự học tối của nhà trường nữa, nếu không sẽ không thể ăn nói với Thịnh Minh Phong.

Lư Hựu Trạch gửi tin nhắn, nói cậu muốn xin nghỉ dài ngày, hỏi cô có muốn nghỉ cùng không.

Độ này Lư Hựu Trạch đã rất ít khi tới lớp tự học tối.

Thịnh Hạ hỏi: “Nghỉ ban ngày á?”

Lư Hựu Trạch: “Ừ, buổi tối đi học, ban ngày thì tự học, tiêu hóa kiến thức.”

Thịnh Hạ: “Mình không biết, để xem đã.”

Để xem đã, chờ thêm đã.

Trong bóng tối, dáng hình thiếu niên ngửa cổ uống nước lại hiện ra trước mắt. Cậu khi ấy dường muốn nuốt tất cả những bất lực, tức tối xuống bụng, như thế nó sẽ không tồn tại nữa.

Nhưng chính cậu đã từ bỏ trước mà?

Tại sao lại nói những lời kiểu như đừng khiêu chiến giới hạn khoan dung của mình?

Ôi…

Cô thở dài không thành tiếng, lại mở “không gian minh tưởng”.

Cô đã ngày càng phụ thuộc vào chuyên mục này, chỉ khi nghe nó mới có thể ngủ ngon.

Phát tới nửa sau, audio không chỉ còn là nội dung giúp ngủ ngon mà khi thực hành minh tưởng ở mức sâu sẽ giúp làm giảm lo âu căng thẳng.

Lời đề của kì này là: Cuộc sống đô thị hối hả khiến con người phát minh ra quy tắc, sống và làm việc theo quy tắc, từng bước tuần tự, nề nếp gọn gàng, nhưng cũng khiến con người lún vào một khung vòng luẩn quẩn. Thử nhảy ra khỏi cái vòng này, đổi

vị trí để suy nghĩ, có lẽ là cách tốt để vượt lên trở ngại, làm dịu lo âu.

Giọng nữ dịu dàng vang lên, Thịnh Hạ nhắm mắt bắt đầu thư giãn.

“Bây giờ, hãy coi vấn đề khốn nhiễu bạn thành một thể đa diện. Lờ mặt không thể đột phá đi, đừng nhìn nó nữa. Quay sang một mặt khác, tưởng tượng có một cánh cửa, bạn đứng trước cánh cửa, mở nó ra, nhìn xem có thứ gì đã bị bỏ sót. Có lẽ nó trái ngược với lô-gíc bình thường, có lẽ nó là một thứ không hề bắt mắt. Thử nghĩ xem, phải chăng nó cũng có tác dụng đã bị bạn lờ đi… Nếu không có, hãy đóng cửa lại, quay tới một mặt khác…”

Toàn thân Thịnh Hạ như trôi nổi trên không trung. Những bản thảo chi chít chữ vây quanh cô, cô dán từng bài một lên các mặt của thể đa diện…

Còn lại cuối cùng đều là những bài khó phân loại, đồng thời gần như không danh tiếng.

Có tới hơn hai mươi bài.

Nhiều thế ư?

“Thử nghĩ xem, phải chăng nó cũng có tác dụng đã bị bạn lờ đi…”

Thịnh Hạ choàng mở mắt.

Lời tác giả:

Trương Chú: Mình tự điều tra mình.

Chương 59

Chiều hôm sau, sau tiết ngữ văn, Thịnh Hạ đến gặp Phó Tiệp kể rõ tình hình.

Phó Tiệp giật mình: “Nghĩa là em muốn xin nghỉ hai tuần?”

Thịnh Hạ gật đầu chắc nịch.

Cô đã bỏ cả đêm để suy nghĩ, bằng lòng đánh đổi thời gian này.

Phó Tiệp này: “Nhưng khi em quay lại đã là kì thi thử, em sẽ không có thời gian để ôn tập! Kì thi thử đầu tiên là vô cùng quan trọng!”

Thịnh Hạ biết, vẫn có câu nói lần đầu thi thử, sức định càn khôn.

“Hơn nữa tới khi đó đã là tháng ba rồi, liệu còn kịp không?”

Thịnh Hạ cúi đầu: “Em muốn thử hết một lần.”

“Em nói là ban ngày tiếp tục viết bài, buổi tối học ở trung tâm du học?”

“Vâng.”

Phó Tiệp cảm thấy chuyện lần này lớn thật rồi, bản thân không thể quyết định nên đề nghị: “Em đi hỏi thầy Vương xem. Thầy ấy đã chủ nhiệm hai ba khóa, có kinh nghiệm hơn cô. Trường

hợp của em, cô không dám tự ý cổ vũ em mạo hiểm."

Thịnh Hạ có thể hiểu suy nghĩ của cô giáo, cũng rất biết ơn cô, "Em tính thời gian, thấy thế là đủ rồi. Lúc sáng em có trao đổi với một biên tập của nhà xuất bản hạng C về kế hoạch của mình, cô ấy cũng cho là có thể."

"Vậy để cô hỏi thử biên tập mình quen xem." Phó Tiệp thở dài, "Việc xin nghỉ, em đi hỏi ý thầy Vương."

"Vâng."

Vương Duy suy nghĩ rất lâu, cũng thở dài: "Em làm vậy, có đủ sức không? Không phải thầy không tin vào khả năng của em, nhưng nếu làm vậy, em phải chuẩn bị sẵn tâm lý."

Chuẩn bị tâm lý sẽ hỏng cả hai đường.

Thịnh Hạ phân tích: "Ban ngày em viết sách, tối đi học, về nhà vẫn còn mấy tiếng để học. Em sẽ cố gắng."

Cô đã cân nhắc kĩ lưỡng. Nếu thật sự hỏng cả hai đường thì sẽ như Hầu Tuấn Kỳ, thi đại học xong sẽ vào lớp dự bị đại học. Chỉ là thế thì ý định âm thầm chống đối của cô sẽ bị lộ, sẽ bị chê trách hoặc không chỉ là chê trách.

Cô có thể chịu được.

Vương Duy: "Tối đi học thì làm gì còn được mấy tiếng đồng hồ?"

Thịnh Hạ: "Có ạ, từ 11 giờ tới 2 giờ, là ba tiếng rồi."

Vương Duy nhìn thái độ như kể về một điều đương nhiên của cô, hỏi: "Bình thường sau 2 giờ em mới ngủ à?"

Thịnh Hạ gật đầu.

Khoảnh khắc viết xuống dòng chữ đồng ý cho nghỉ, Vương Duy cảm tưởng mình đã kí vào khế ước sinh tử.

Thầy nhìn bóng lưng mảnh khảnh của Thịnh Hạ, lắc đầu.

Dạy học lâu, đúng là sẽ được gặp mọi dạng học sinh. Càng là người có bối cảnh, sẽ càng cố gắng tới mức người khác không thể theo kịp.

Giờ cơm chiều, Thịnh Hạ vẫn ăn sớm cho xong rồi mới đi.

Hầu Tuấn Kỳ liếc bản mặt tỉnh bơ của Trương Chú, do dự mở lời: "Chú…"

Trương Chú ngước lên.

"Tề Tu Lỗi nói, hôm nay cậu ấy đi tìm Vương già, nghe nói… nghe nói…"

"Nói chuyện chính."

Hầu Tuấn Kỳ: "Nghe nói Lư Hựu Trạch tới xin nghỉ, chắc là định đi học lớp TOEFL, còn nghe Vương già nói… Thịnh Hạ cũng xin nghỉ."

Trương Chú vẫn chỉ lo ăn phần mình, không hề tỏ một thái độ.

"Nghe nói cậu ấy xin nghỉ dài ngày, phải khoảng hơn tháng… Xong lễ tuyên thệ trăm ngày trước khi thi là đi."

Đôi đũa trong tay Trương Chú chững lại, mi mắt rung rung.

Cậu cúi đầu, Hầu Tuấn Kỳ không nhìn thấy nét mặt cậu. Tuy thế chỉ động tác chững tay này đã cho Hầu Tuấn Kỳ một tín hiệu: Cậu đã nghe hết rồi.

Còn cụ thể nghĩ thế nào, thì cậu chàng không phải con giun trong bụng người ta, không đoán nổi.

–

Buổi lễ tuyên thệ một trăm ngày trước kì thi và lễ thành nhân của trung học phụ thuộc được tổ chức vô cùng long trọng, phần biểu diễn nghi thức còn quy mô hơn hôm hội thao.

Trong sân trường đi đâu cũng thấy rực màu đỏ, cổng trường treo chữ "thắng" đếm ngược một trăm ngày, những gốc cây ở quảng trường Đào Lý quấn đầy dây ước nguyện trên các cành, tòa giảng đường của khối 10, 11 cũng treo chi chít những tấm băng rôn kí tên chúc phúc.

Đến cả lũ công và thiên nga trắng bên bờ hồ nhân tạo cũng đeo những sợi dây đỏ trên cổ.

Cánh "cửa Trạng nguyên" được dựng lên trên sân vận động, lẵng hoa biếu từ các xí nghiệp, đơn vị lớn đặt đầy dọc con đường trải thảm đỏ.

Xe của phụ huynh đỗ kín bãi, xanh đỏ đủ màu như chợ mua bán xe secondhand.

Cuối tháng Hai, thời tiết nóng tới khó tin. Mùa hè của Nam Lý đã đang đổ dồn tới.

Học sinh toàn trường đều mặc đồng phục ngắn tay, các thầy giáo ai nấy áo vest cà vạt phong độ khôi ngô, các cô giáo cũng thay đổi diện mạo mộc mạc dung dị, làm một kiểu tóc thời trang.

Vương Liên Hoa phải đi Đông Châu thăm Ngô Thu Tuyền nên không tới được, Thịnh Minh Phong lần đầu tiên tới tham gia lễ

thành nhân của Thịnh Hạ.

Thịnh Minh Phong không phô trương, chỉ ôm một bó hoa ngồi giữa các phụ huynh.

Vương Duy tinh mắt nhận ra, lại bắt chuyện bắt tay, mời tới khu ghế khách mời. Thịnh Minh Phong xua tay nói nhỏ vào tai Vương Duy. Hai người cà cưa một hồi, cuối cùng sự kiên quyết của Thịnh Minh Phong thắng thế.

Nhưng không lâu sau, bí thư đảng ủy và hiệu trưởng nhà trường đã tới. Các phụ huynh quanh đó bàn tán xôn xao. Thịnh Minh Phong tiến thoái lưỡng nan, cuối cùng bị vây kín, ngồi vào vị trí giữa hàng ghế khách mời.

Các bạn chỉ biết đó là khu ghế của phụ huynh A6, không biết cụ thể là phụ huynh của ai, cứ rỉ tai nhau xì xào.

Tân Tiểu Hòa đã từng gặp Thịnh Minh Phong, thì thầm vào tai Thịnh Hạ: “Hạ Hạ, rốt cuộc bố cậu làm gì vậy?”

Biết là rất có địa vị, nhưng không ngờ tới tận mức ấy.

Người khác hỏi Thịnh Hạ sẽ chỉ cười trừ cho qua, Tân Tiểu Hòa thì không thể. Nên cô kề vào tai bạn nói nhỏ, thành thật khai ra.

Thoạt tiên Tân Tiểu Hòa đứng hình mất vài giây, ngay sau đó ôm chặt tay Thịnh Hạ, thể hiện sự trung thành: “Trong tay mình nắm giữ tương lai!”

Thịnh Hạ phì cười.

Bạn càng tỏ thái độ như thế, Thịnh Hạ sẽ càng yên tâm.

Hầu Tuấn Kỳ và Trương Chú cao to nên lại đứng tận cuối hàng, nhìn hết tất cả mọi việc đằng trước.

Hầu Tuấn Kỳ không nén được tiếng thở dài.

Trương Chú liếc cậu chàng một cái.

Trong buổi lễ không thể bỏ qua phần phát biểu của lãnh đạo. Từ hiệu trưởng, đại diện các thầy cô giáo, đại diện học sinh giỏi lần lượt lên sân khấu.

Sau đó là đại diện các học sinh lên tuyên thệ.

Mọi người ngước lên chờ đợi, không biết đại diện học sinh là ai. Rất nhiều ánh mắt hướng về phía A6.

Nhưng xuất hiện trên sân khấu là một gương mặt lạ.

Đại diện học sinh tự giới thiệu mình học lớp A12, cũng tức là bạn giành hạng nhất học kì trước.

Đại diện học sinh lại không phải Trương Chú?

Đây là suy nghĩ của đa số mọi người.

Thịnh Hạ cũng giống số đông, ngoảnh lại nhìn Trương Chú.

Trương Chú chỉ nhìn lên sân khấu bằng cái nhìn bình tĩnh, một tay đút túi, thái độ thản nhiên bất cần chỉ thiếu điều lấy điện thoại ra lướt.

Bỗng cậu hạ ánh nhìn, va vào đôi mắt Thịnh Hạ chưa kịp quay đi.

Bóng mờ người xa, duy cái nhìn kề cận.

Thịnh Hạ vội nhìn đi.

Liệu cậu có cảm thấy một chút nào thất vọng?

Đại diện lên tuyên thệ ắt là vinh quang rất lớn, nếu không có lần thi sa sút kia, chắc chắn cậu sẽ là người đứng trên sân khấu lúc này. Chợt Thịnh Hạ cảm thấy rất tiếc nuối vì học kì trước không được nhìn cậu phát biểu, học kì này lại không được nghe cậu đọc lời thề…

Tuy cậu đã không cần thời khắc tỏa sáng ấy.

Nhưng thiếu niên chói mắt như cậu, đáng phải có được nó chứ?

Nếu cậu là người nói với cô rằng: "Các bạn, giờ chúng ta hãy trịnh trọng đọc lớn lời thề –"

Chắc chắn cô sẽ trao lời hứa từ tận thâm tâm, với một sự nghiêm trang thành kính không một chút qua loa lơ là –

"Đèn sách mười năm, một lần đánh cược; cày cuốc trăm ngày, một đời ngẩng cao! Quyết chí đi lên, hết lòng dốc sức; dao ra khỏi vỏ, trường ta vinh quang!

Lời đọc vang trời, tiếng vỗ tay như sấm dội.

Lễ tuyên thệ kết thúc, các học sinh tự động giơ băng rôn lớp mình, tay nâng miệng hét, mỗi tiếng lại thêm vang vọng.

Khi trước Thịnh Hạ cảm thấy rất nhiều nghi thức chỉ là hình thức bề ngoài, thực tế không hề có tác dụng. Nhưng trong khung cảnh lúc này, cô là người tham gia, dẫu chỉ là học sinh chuyển trường thì trong thâm tâm vẫn ôm ấp chí hướng chiến đấu vì vinh quang của nhà trường.

Trên khán đài, một số thầy cô và phụ huynh đã rưng rưng đỏ mắt.

Có lẽ nghi thức có hiệu quả hay không vốn dĩ không nằm ở hình thức, mà cốt ở bản thân có đứng cùng người chung chí hướng hay không.

Bước cuối cùng là xuống sân vận động đi qua cửa trạng nguyên, sau đó chụp hình trước tấm vé tàu cỡ lớn ghi hành trình "thiếu niên -> thanh niên", nhận những lời chúc của thầy cô và gia đình.

Chạy trên thảm đỏ trải dài, những gương mặt trẻ tuổi nở rộ nụ cười, mang theo tiếng thở dồn dập băng qua "cửa trạng nguyên".

Thịnh Hạ và Tân Tiểu Hòa tay nắm tay từ từ chạy cùng các bạn. Bỗng một cơn gió lướt vụt qua vai, một cô bạn chạy qua như bay, mái tóc xoăn màu hạt dẻ va vào vai Thịnh Hạ.

Trần Mộng Dao băng từ A4 lên lớp họ, chạy lên trước mặt Trương Chú rồi quay lưng đi lùi, cười tươi nói: "Xong, mình bước qua cửa trạng nguyên với trạng nguyên dự bị là cậu, lần này có thể hút ít tinh hoa của thần đồng rồi!"

Trương Chú kịp phanh lại, nhờ thế mới không va vào Trần Mộng Dao.

Hầu Tuấn Kỳ cười ha hả: "Thần kinh, cậu tưởng Chú là Đường Tăng chắc, vãi cả hút tinh hoa!"

Trần Mộng Dao hếch cằm: "Nói như cậu thì tức cậu là con khỉ họ Tôn? Chỉ là khỉ này hơi béo à."

Hầu Tuấn Kỳ: …

Trong đám đông ồn ào, tiếng Trương Chú không phải lớn, tuy thế âm sắc có đặc điểm riêng, ai cũng có thể nghe thấy lời nói rất phũ của cậu: "Thế cậu là cái gì, bạch cốt tinh à?"

Hầu Tuấn Kỳ: “Ha ha ha ha ha chuẩn không cần chỉnh, đánh ba lần mới chết!”

“Biến!” Trần Mộng Dao tức tối, “Hôm nay không được nói chữ không may mắn, cậu nuốt lời lại cho mình!”

“Không thèm đấy!”

“Trẻ con!”

“Tốt hơn cậu!”

Các bạn cười đùa ầm ĩ, thần dân A6 thì chẳng ai chọc ngoáy hùa theo, chỉ yên lặng xem kịch.

Tân Tiểu Hòa liếc nhanh qua Thịnh Hạ, thấy mắt cô trầm lắng, hàng mi dài khe khẽ rung.

Thi thoảng có thể nghe người lớp khác bàn tán.

“Theo cậu, năm nay trường bọn mình có trạng nguyên không?”

“Chắc có, hai khối kiểu gì cũng phải có một người chứ?”

“Cậu cảm thấy sẽ là Trương Chú hay cái cậu A12?”

“Khó nói, có nhiều người khởi đầu đã đứng quá cao, về sau thì sức hụt khó theo, để xem kì thi thử lần một đã.”

“Cũng phải.”

Thịnh Hạ nghĩ: Có thể khiến mọi người nhớ tên mình thay vì cậu bạn A12 kia, Chú, cậu đã thắng rồi đó.

Kì thi thử lần một, chắc chắn cậu làm được.

Xong phần chụp hình trước “vé tàu” là có thể lập tức xếp hàng nhận một tấm bằng “chứng nhận tham gia lễ thành nhân”, sau đó quay về với vòng ôm của gia đình.

Khi Thịnh Hạ và Tân Tiểu Hòa nhận ảnh xong đi ra, mấy bạn ra trước như Trương Chú và Hầu Tuấn Kỳ đã đang ôm người thân. Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại địa chỉ d u o n g l a m. d e s i g n. b l o g và nick wattp3d namonade của người dịch. Người dịch không chịu trách nhiệm về sai sót bản dịch khi đăng ở các nơi khác.

Vẫn chưa tới lượt A4. Phụ huynh của A4 còn đang xếp hàng phía sau. Có lẽ mẹ Trần Mộng Dao đã nhìn thấy con gái đồng thời chen được lên hàng đầu nên lúc này đang vui vẻ nói cười với Trương Tô Cẩn, dáng vẻ hiển nhiên là người quen tình cờ gặp mặt.

Họ đều là người gốc Liên Lý, biết nhau không phải chuyện lạ.

Thịnh Minh Phong bị vây kín ở phía ngoài cùng của đội hình phụ huynh, xung quanh có bố của Lư Hựu Trạch, chủ nhiệm khối và Vương Duy đứng cùng.

Thần dân A6 cũng nhìn cảnh này bằng ánh mắt tò mò.

Thịnh Hạ thoáng chững chân, cuối cùng vẫn từ từ đi tới đó. Hôm nay Thịnh Minh Phong vui vẻ thấy rõ, đôi mắt chẳng ngờ đã hơi âm ẩm, vội vàng bước lên mấy bước ôm chầm lấy Thịnh Hạ, vỗ vỗ vai cô, “Con ngoan, trưởng thành rồi, bố tự hào vì con.”

Thịnh Hạ nhận hoa của bố.

Bên cạnh, Lư Hựu Trạch và bố cậu cũng đang trao nhau một cái ôm.

Rồi có người gọi: “Bí thư Thịnh, sếp Lư, chụp tấm hình kỉ niệm đi.”

“Được! Được! Vô cùng vinh hạnh!”

Sếp Lư vui không giấu nổi, kéo ngay Lư Hựu Trạch đi tới đó. Thịnh Minh Phong cũng hào hứng ra mặt, ôm vai Thịnh Hạ nhìn về hướng máy ảnh.

Hai sếp lớn đứng chính giữa, mỗi người ôm con mình.

“Tách” một tiếng, hình ảnh in vào khung hình máy ảnh, cũng in vào đôi mắt thiếu niên sẫm tối ở nơi cách không xa.

Một tấm thảm đỏ tựa vạch phân cách không thể ngó lờ, chia cắt hai thế giới.

Dường đang kể rõ đạo lý môn đăng hộ đối bất biến xưa nay.

Tan cuộc.

Nghi lễ kết thúc, cuộc sống cuối cấp tiếp tục diễn tiến. Tối có giờ tự học, phụ huynh và học sinh vẫn hai đường đôi ngả.

Đa số các bạn đều về lớp trước. Thịnh Hạ thu dọn hết đồ đạc, nghĩ một lúc thấy vẫn nên chào mấy người bạn một câu.

Rốt thì cũng chia tay nhau thời gian khá dài.

Cô bạn Tân Tiểu Hòa vốn đã diễn sâu diễn lố xưa giờ, ôm Thịnh Hạ gào khóc hu hu: “Sao xin nghỉ lâu quá vậy hu hu, mình sẽ nhớ cậu đó, cậu nhất định cũng phải nhớ mình mới chịu!”

Thịnh Hạ nhìn cái đầu ra sức cọ vào ngực mình: … Cậu ấy chắc mình đang không mượn cái cớ từ biệt để sàm sỡ chớ?

“Mình sẽ nhớ cậu, chắc chắn.” Thịnh Hạ ngoan ngoãn xuôi theo.

Đôi mắt cô băng qua hơn nửa lớp học, nhìn tới phần gáy đẹp đẽ ở ngoài hành lang.

Trương Chú đang nói gì đó với bọn Hàn Tiếu ở bên ngoài.

Có cần, chào cậu một câu không?

Nhưng với mối quan hệ hiện giờ, quả thật không cần phải từ biệt.

Thôi vậy.

Thịnh Hạ đeo cái cặp sách nặng trịch lên vai. Lư Hựu Trạch xốc lên hộ cô, “Nặng thế này, cậu mang cả sách ôn thi đại học về à?”

Gánh nặng trên vai Thịnh Hạ nhẹ đi. Hành động của cậu khiến từ tận trong thâm tâm cô bùng lên một niềm mong mỏi, nhưng ngay khi nghe thấy tiếng nói đã nhanh chóng lụi tắt.

Không phải cậu.

Tuần học thêm trước kì nghỉ đông, cô cần tăng tốc chạy bản thảo nên ngày nào cũng mang laptop theo, trưa ngồi trong phòng nghỉ ở quán cơm gõ chữ, cặp sách lúc nào cũng rất nặng.

Trương Chú xách cặp của cô, bảo đùa: “Cậu đeo vàng đi học đấy hả, nặng quá thế?”

Con đường từ tòa giảng đường tới cửa bắc tấp nập người qua lại. Cô xấu hổ, quay lưng muốn giãy khỏi tay cậu nhưng chỉ làm cậu giữ chặt hơn, đẩy cặp lên theo hướng cô quay đi.

Cô tiếp tục quay lưng, cậu chạy qua lại để đỡ cặp cho cô. Cô đi về trước, cậu cũng đi theo tới trước.

Cứ thế cậu lẽo đẽo sau lưng đỡ cặp cho cô…

Một lần Thịnh Hạ thực sự không chịu nổi những cái nhìn xung quanh, đâm nóng ruột tăng tốc chạy về trước. Trương Chú chỉ lơ đễnh trong thoáng chốc, dây đeo cặp đang cầm đã bị cô giằng ra, còn cô thì thoắt chốc đã chạy lên tới tầng hai.

Tiếng cười của cậu vọng tới từ đằng sau: “Chạy cái gì, cẩn thận chứ, hệt như thỏ vậy.”

Thịnh Hạ hoàn hồn, quay lưng cho cặp rời khỏi tay Lư Hựu Trạch: “Ừm, mình mang cả về.”

Lư Hựu Trạch: “Mình xách hộ nhé?”

Thịnh Hạ: “Không cần, đeo lên cũng không nặng.”

Lư Hựu Trạch: “Thế đi thôi.”

Thịnh Hạ: “Ừm.”

Thịnh Minh Phong bận nên đã đi trước. Bố Lư Hựu Trạch nói muốn nhân tiện đưa Thịnh Hạ về nhà.

Thịnh Hạ từ chối khéo, nói mình còn phải lái xe về.

Thế nên là thôi.

Lư Hựu Trạch cũng nhớ tới cái xe điện của mình, nói muốn chạy xe về. Bố cậu nghe vậy thì dặn phải đưa Thịnh Hạ về nhà an toàn, xong hẵng về nhà mình sau.

Bởi vậy, nên lại về cùng nhau.

Cả hai đi từ cửa sau lớp học. Mấy cậu chàng hoặc ngồi hoặc đứng

chỗ cái bàn ngoài hành lang dõi mắt đuổi theo hai bóng lưng xa dần.

Chỉ duy Trương Chú là đăm đăm nhìn lối đi liên tòa đằng xa xa, không biết đang nghĩ gì.

“Chú…” Thời điểm này chỉ có Ngô Bằng Trình là hay nói, “Đi đánh bài không?”

Trương Chú chuyển hướng nhìn, hỏi: “Đi ngắm hoàng hôn không?”

“Hả?” Cả bốn khuôn mặt đều ngơ ngác.

“Nắng xuân đẹp vô ngần, đi.” Nói đoạn, Trương Chú đã đi lên phía trước.

Mấy cậu bạn quay mặt nhìn nhau: Chú tổn thương quá nên bị ngốc rồi hả?

Cả hội nhảy lan can tầng hai xuống mái lối đi liên tòa.

Trên mái che cỏ mọc xanh rì, Trương Chú ngồi xuống một bên mái che, chân buông thõng.

Bọn Hầu Tuấn Kỳ, Hàn Tiếu cũng học theo y hệt. Thiếu niên sóng vai nhau ngồi một bên mái hiên, chân đong đưa, những chiếc áo lớp khác nhau nhưng màu sắc rực rỡ nổi lên bần bật.

Tư thế trông vừa thích vừa nguy hiểm.

Bình thường nhà trường không cho học sinh trèo lên mái che nên lúc này, từ phía ngoài lối đi có không ít người nhìn họ bằng ánh mắt tò mò.

Trong ngưỡng mộ có khâm phục: Can đảm quá chừng.

“Định ngồi đây ngắm hoàng hôn thật?”

“Không phải chứ, giờ mới 5 giờ, còn phải đợi bao lâu? Nắng chết luôn.”

“Sao Chú nổi cái hứng thú thanh nhàn này vậy?”

Nói một hồi, mọi người đều ngậm miệng.

Bởi vì trong tầm mắt hiện lên hai bóng người: Thịnh Hạ và Lư Hựu Trạch.

Từ vị trí này, trước mắt là con đường long não chạy thẳng tít tắp. Hai chiếc xe điện chạy ra khỏi bãi đỗ cách đó không xa, một trắng một đen nhưng kiểu dáng giống nhau y hệt.

Thiếu nam thiếu nữ nói với nhau mấy câu rồi ai lên xe nấy. Chiếc xe màu trắng chạy trước, chiếc xe màu đen bám sát theo sau, đi đến đoạn đường thoáng rộng thì song song một hàng.

Cứ thế dấn sâu vào trong tia nắng chói mắt, mỗi lúc một xa, cuối cùng trở thành hai chấm đen nhỏ xíu.

Thế này…

Là định làm gì?

Bò lên mái che chỉ để xem cảnh này?

Chú đang tự hành hạ mình sao?

Không ai nói gì.

Bỗng Trương Chú lên tiếng, hỏi Hàn Tiếu: “Có thuốc lá không?”

Cả hội giật mình.

Họ ai cũng hút thuốc. Hầu Tuấn Kỳ hút khá ít, không nghiện, ba người khác thì đã đến độ không thể rời điếu thuốc.

Riêng Trương Chú chưa hút bao giờ. Khi đánh bài, mùi khói thuốc lởn vởn khắp căn phòng nhưng cậu vẫn không hề hứng thú, thứ ngậm trong miệng không phải kẹo mút cũng là kẹo sữa gì gì đó.

Quả thực là bách độc bất xâm, khả năng tự chủ đáng kinh ngạc.

Hàn Tiếu tìm điếu thuốc đưa cậu, hỏi: “Anh Chú muốn hút thật à?”

Trương Chú: “Có bật lửa không?”

Hàn Tiếu lại tìm bật lửa.

“Phừng”, ngọn lửa nhen lên.

Ngô Bằng Trình ngồi bên cạnh hướng dẫn, líu ra líu ríu liên hồi.

Đốm lửa sáng lên, khói thuốc lá phà phà bay ra từ miệng Trương Chú. Tay cậu kẹp điếu thuốc đưa lên mắt nhìn, thấy thứ này cũng chẳng có gì hay ho cả.

Nếu phải kể rõ là cậu muốn thử thứ này từ khi nào, thì đó là hôm cậu bỏ hẹn ngồi trên cái ghế nhỏ cạnh sạp báo. Khi cắn hết từng cây kẹo mút mà không thể nếm được chút nào vị ngọt, bỗng cậu muốn một sự xoa dịu ở mức độ sâu hơn.

Nhưng thứ này thì hình như không thể cho cậu điều đó.

Cậu vẫn rất khó chịu, rất trống rỗng.

Ngay khi mọi người cảm thấy cậu đúng là học sinh giỏi, đến hút thuốc cũng tự biết mà chẳng cần dạy, hơn nữa tư thế ngậm điếu thuốc cũng đẹp trai khó cưỡng, Trương Chú bỗng ho lên sù sụ, thở không ra hơi, thẳng tay ấn điếu thuốc xuống đất ẩm.

“Mẹ, cái quái gì đây? Khụ khụ, cái thứ chết người!” Mặt Trương Chủ đỏ au, chửi liên mồm, “Thứ này mà đáng để các cậu bỏ lắm tiền như thế?”

Bốn gương mặt cùng ngơ ngác: …

Đẹp trai không quá ba giây.

Cuối cùng chưa chờ được tới hoàng hôn thì bảo vệ trường đã tới, đứng bên dưới bắc loa hô to: “Làm gì thế hả? Biết phạm luật rồi không, xuống đây ghi tên nhanh!”

Mấy cậu trai ngẩn ra, nhìn nhau ý hỏi, tiếp đó nhanh chóng co chân, cong lưng chạy trốn.

Hành lang liên tòa nối với tất cả các tòa giảng đường. Mấy cậu chàng cũng rất hào hứng để lại dấu chân ở hết chỗ nọ đến chỗ kia, kéo bảo vệ trường cùng chơi trò cút bắt.

Hôm đó, cả khu giảng đường vang vọng tiếng bảo vệ bắc loa hô: “Đứng lại đứng lại! Học sinh đứng lại!”

Hành lang các tầng đầy người ra hóng hớt, ai nấy cười không ngậm được mồm.

Vạt nắng màu vàng kim chiếu xiên qua tòa giảng đường, trải rộng khắp mặt đất.

Hoàng hôn vừa đẹp, nhưng không bằng năm tháng niên thiếu.

–

Thịnh Hạ bắt đầu chuyến hành trình gian khổ.

Sáng sớm cô vẫn ra khỏi nhà như thường lệ. Vương Liên Hoa không mảy may nghi ngờ.

Sớm quá nên các hàng quán chưa mở cửa, cô đành ra McDonald ngồi một lát, sạc đầy điện bắt đầu chỉnh sửa bản thảo.

Tối đó khi nghe minh tưởng, một tia sáng chớp lên trong trí óc.

Nhớ lời Phó Tiệp từng nói: "Số còn lại đều quá tiểu chúng, thậm chí không thể phân loại."

Nhưng tiểu chúng, chẳng đã là một sự phân loại?

Hơn nữa, tiểu chúng và không tiểu chúng, thực chất không có tiêu chuẩn rõ ràng mà một phần dựa vào cảm nhận tự do của mỗi cá nhân.

Vì vậy cô vẫn còn khoảng không gian rất lớn để phát triển.

Cho dù là thơ của tác giả vô cùng nổi tiếng, cũng sẽ có một số bài ít người biết tới.

Vì vậy bản thảo của cô, quá nửa là bài dùng được.

Chủ đề là những bài thơ ít người biết tới nhưng đủ sức gây rung động.

Chỉ là khi đóng khung chúng vào cái nhãn "tiểu chúng", tất cả bài phê bình sẽ cần một từ khóa xuyên suốt, và phải tiếp tục sửa lại thêm.

Cô đọc sơ một lượt, những bài hơi chỉnh sửa là có thể dùng có tầm hơn hai mươi, bài cần sửa phần lớn cũng có vài bài, tính ra,

số bài cần viết lại hoàn toàn là khoảng gần hai mươi bài nữa.

Tìm nguồn thơ và tra cứu tài liệu lại từ đầu là cả một quá trình kì công.

Nửa tháng, thời gian rất gấp rút.

Chỉ còn nước bút viết không nghỉ thôi. Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại địa chỉ d u o n g l a m. d e s i g n. b l o g và nick wattp3d namonade của người dịch. Người dịch không chịu trách nhiệm về sai sót bản dịch khi đăng ở các nơi khác.

Đến 10 giờ, nhà sách Nhất Phương mở cửa. Thịnh Hạ chạy xe tới nhà sách, trên đường còn có thể hóng gió thả lỏng.

Nguyên là cô định đi thư viện thành phố để viết. Nhưng cô cần dùng máy tính, sẽ làm ồn ảnh hưởng tới mọi người. Còn ở nhà sách Nhất Phương thì sẽ bị người khác làm ồn mà ảnh hưởng.

Giữa gây ảnh hưởng tới người khác và bị người khác ảnh hưởng, Thịnh Hạ lựa chọn về sau.

Cô không phải kiểu có thể vừa nghe nhạc vừa viết bài. Không như ai kia, đôi khi giờ tự học tối sẽ vừa làm đề vừa đeo tai nghe, thi thoảng lại gần, cô có thể nghe trong đó là tiếng trống đánh ùng ùng sôi nổi.

Chẳng biết đang nghe nhạc rock hay gì gì khác.

Nghe thôi đã thấy rất giằng xé, rất điên loạn.

Cô luôn vô tình nghĩ tới cậu bởi rất nhiều tiểu tiết chẳng hề liên quan. Đã bao ngày trôi qua, ấy thế vẫn không thể tránh khỏi.

Quả đúng là “Cảnh còn người đâu mất, ngẩng nhìn, sợ lại thôi”.

Những lúc này đầu tiên cô sẽ nghe 15 phút minh tưởng chính niệm, khi mức độ tập trung tăng lên, đôi khi đạt tới trạng thái tâm tự vận động, cảm tưởng bản thân nay ở nơi không người, chỉ có bản thân và bàn phím trước mắt là đang vận động cao tốc…

Hiệu suất viết bài tăng nhanh, rất thần kì.

Nhưng rất hiếm khi có thể đi vào trạng thái đó.

Cuối tuần, Đào Chi Chi và Tân Tiểu Hòa đều tới thăm cô. Nói là thăm cô, thực tế hai cô bạn mới gặp mà như bạn thân thiết, nói chuyện hăng say, thường xuyên cắt đứt mạch suy nghĩ của Thịnh Hạ.

Cô cũng sẽ mượn cớ này mà thả lỏng một ngày.

Cuộc sống mải miết trôi, những ngày đơn điệu lặp đi lặp lại.

Chiều tối cô chạy xe từ nhà sách Nhất Phương tới tòa nhà Hằng Huy, tham gia chương trình giảng dạy của trung tâm du học.

Về cơ bản là một kèm một, thi thoảng có giờ tiếng anh thì đông hơn một chút, cũng thường hay gặp Lư Hựu Trạch, tối đến sẽ cùng nhau về nhà.

Cứ về nhà là cô lao vào luyện đề, làm hết một đề thì dùng một nửa thời gian để sửa chữa lỗi sai và ghi nhớ.

Gặp phải đề dù xem đáp án vẫn không hiểu, hành động đầu tiên của cô theo bản năng lại là mở QQ, định gửi tin nhắn thoại cho Trương Chú.

Tay chạm vào màn hình rồi lập tức dừng khựng, đổi thành mở khung trò chuyện với Tân Tiểu Hòa, gửi tin nhắn hỏi bạn.

–

Lớp học 11 giờ tối vẫn đầy ắp học sinh.

Buổi tuyên thệ trăm ngày trước kì nghi đã cổ vũ tinh thần các bạn, cả lớp động lực tràn trề, dường như cứ ai bước ra khỏi cửa lớp trước là sẽ thua.

Tân Tiểu Hòa nghỉ ngơi uống nước, liếc qua điện thoại, lập tức ngồi xuống vắt óc suy nghĩ.

Sau đó bạn ngẩng lên, thừa nhận: Bạn cũng không biết làm.

Bạn đặt điện thoại lên bàn bên cạnh. Trương Chú đang làm đề tiếng anh ngẩng lên: “Gì vậy?”

“Cậu nhìn bài này xem.”

Trương Chú cầm điện thoại lên, hai ngón kéo về hai phía định phóng to hình ảnh, không ngờ mới chạm vào hình ảnh đã thoát ảnh, về toàn cảnh khung trò chuyện.

Ghi chú: Hạ Hạ mềm như bông.

Phía sau còn có một icon rất dễ thương.

Mềm như bông?

Trương Chú nhướng mày.

Trên màn hình hiện ra đoạn đối thoại của hai cô gái. Cậu không định đọc trộm, tuy thế liếc một cái chữ đã chạy hết vào não.

Phía trên cùng là đối thoại từ mấy ngày trước.

Hạ Hạ mềm như bông: “Mình lúc nào cũng ở nhà sách Nhất

Phương, cuối tuần cậu có thể tới chơi với mình."

Tân Tiểu Hòa: "Ok, tuần này qua luôn!"

Hạ Hạ mềm như bông: "Giới thiệu bạn mình cho cậu làm quen."

Tân Tiểu Hòa: "Ok luôn."

Đôi mày Trương Chú lại hất lên.

Cô không có chỗ nào mới hơn sao?

Bạn, là chỉ Đào Chi Chi?

Dưới nữa là cuộc đối thoại hôm nay.

Thịnh Hạ gửi hình ảnh này sang, sau đó thêm một meme móng mèo víu khung cửa.

"Có đó không?"

"Cứu mình với…"

Trương Chú: …

Thế đã chịu chết rồi?

Trương Chú cầm điện thoại lên, dò hỏi: "Mình trả lời nhé?"

Tân Tiểu Hòa tưởng cậu liếc một cái đã biết cách giải, ngạc nhiên gật đầu lia lịa: "Ờ, cậu trả lời đi."

Trương Chú định gõ chữ nhưng nhìn bàn phím hoa hòe hoa sói thì lại thôi. Cậu không quen dùng bàn phím chín ô, lại không tìm được nút được bàn phím, biết gõ thế nào đây?

Thế là cậu quyết đoán bấm vào nút ghi âm bên cạnh, cầm điện thoại lên, đưa micro vào sát miệng, nói: “Xin mình đi.”

Tân Tiểu Hòa: …???

Chương 60

Thịnh Hạ những tưởng mình nghe lầm.

Cô bấm nghe lại lần nữa.

“Xin mình đi.”

Tin nhắn thoại chỉ hai giây, nhưng cảm tưởng dài ngang kỉ băng hà.

Tại sao là Trương Chú?

Thịnh Hạ bật nghe thêm một lần nữa.

Đúng là cậu thật.

Nghĩ thì đã có mười ngày không gặp nhau rồi.

Giờ lại nghe giọng cậu, cảm tưởng đã cách cả một đời.

Thịnh Hạ không biết phải trả lời thế nào, giả chết hay gửi một dấu hỏi?

Ngay giây sau đã nhận thêm một tin thoại. Cô thấp thỏm bấm vào.

Lần này là Tân Tiểu Hòa: “Mình cũng không biết nên nhờ Trương Chú xem hộ. Cậu kệ cậu ta, xin xỏ cái gì, có mỗi bài làm chứ gì đâu? Đợi mình, mình đi hỏi Dương Lâm Vũ!”

Xem ra Dương Lâm Vũ đã xong trại đông về rồi, không biết thành tích ra sao.

Thịnh Hạ làm bài khác trước.

Chuông điện thoại reo làm cô giật nảy mình.

[Tống Giang mời bạn thực hiện cuộc gọi thoại…]

Cô thoáng nghĩ ngợi, không nghĩ ra gì nên bấm nghe. Đầu kia vọng tới tiếng sách ném lên mặt bàn và tiếng chân ghế kéo rê trên mặt đất.

Tâm trí cô như có thể hình dung ra khung cảnh ấy: Cậu vừa gọi thoại cho cô vừa đi ra khỏi lớp học, vứt vở ghi hoặc vở nháp gì đó tiện tay cầm theo lên chiếc bàn ngoài hành lang, kéo ghế ngồi xuống…

“Bài ban nãy, để mình giảng cho.” Cậu nói từ tốn.

Thịnh Hạ: “Hả? Ờ được.”

Rồi vội giở lại bài ban nãy.

Bên kia im lặng rất lâu không một tiếng nói chuyện. Thịnh Hạ ngó vào màn hình. Vẫn đang kết nối bình thường mà?

Ngay sau đó nghe tiếng cậu hắng giọng, bắt đầu giảng bài: “Bài này chủ yếu là… Cậu xem hàng thứ hai phần đáp án…”

Khi cậu nói, cô cũng vừa tư duy theo lời cậu vừa viết viết vẽ vẽ lên giấy nháp. Chốc sau, bỗng cậu dừng lại: “Tín hiệu bên cậu không tốt à?”

Thịnh Hạ không hiểu: “Có đâu.”

“Phản ứng lại tí đi chứ?” Cậu hơi lên giọng, có thể nhận ra đã đang hơi bực mình, hoặc, nên nói là không vui.

“Ờ, được.” Thịnh Hạ tránh tranh cãi với cậu, đồng ý rất ngoan.

Nhưng cô không biết nên phản ứng cậu kiểu gì, rốt thì cậu đang giảng bài mà?

Từ lúc đó, cứ mỗi khi cậu nói được vài câu, cô sẽ đúng lúc “ừm” một tiếng khi cậu tạm dừng lại để tỏ rõ mình đang nghe.

Nhưng sự “đúng lúc” này không phải khi nào cũng chuẩn. Đôi khi ngắt ngang lời cậu, cậu cũng dừng lại, thế thì thành hơi ngượng.

Cuối cùng cô chỉ lo nghĩ khi nào “phản ứng” là ổn nhất, thành thử những lời giảng phía sau gần như không nghe lọt.

Đến độ khi cậu hỏi “đã hiểu chưa”, cô đâm hơi chột dạ.

Bài đã giải xong, nhưng cả hai bên chưa ai cúp máy.

Thi thoảng cô có thể nghe tiếng nói cười của các bạn đi ngang qua hành lang, thậm chí nghe rõ cả tiếng gió bên ấy.

“Thế mình…” Thịnh Hạ chủ động phá tan sự tĩnh mịch, tuy thế hai chữ “cúp trước” chưa kịp thốt lên đã bị người đầu kia cắt đứt.

Trương Chú: “Cậu làm đề khó thế làm gì?”

Câu hỏi đột ngột của cậu khiến cô ngơ ngác.

Luyện đề thôi cũng cần lý do ư?

“Cậu chỉ cần thi đủ điểm là tốt nghiệp. Người Mỹ lên đại học

cũng chưa chắc đã học tới những kiến thức này. Giờ đang nửa đêm, cậu tự hành hạ bản thân, ép mình làm mấy bài độ khó cao chuyên dùng phân loại học sinh giỏi này làm gì?"

Có lẽ vì không nghe thấy câu trả lời của cô nên cậu tự giải thích câu hỏi của mình.

"Mình, mình vẫn muốn xét tuyển đại học…" Cô trả lời.

Bên kia im lặng hồi lâu. Giọng nói Trương Chú trầm hẳn đi.

"Thịnh Hạ, mỗi một câu mình nói khi trước, tới giờ vẫn có hiệu lực."

Thịnh Hạ hỏi theo bản năng: "Gì cơ?"

Vẫn, ý là, kể cả sau "chỉ tới đây thôi", vẫn tính ư?

Trương Chú: "Mình nói rồi, có gì thì hỏi mình, đừng ra ngoài mất mặt."

"Tút", tất thảy trở về tĩnh lặng.

Cậu ngắt máy.

Thịnh Hạ: …

–

Hôm trước kì thi thử lần một, Thịnh Hạ nộp bản thảo.

Làm hết sức, nghe mệnh trời.

Kì thi đại học không thể kệ, SAT cũng vẫn phải tham gia. Bên trung tâm đã đăng kí cho cô tham gia kì thi vào thứ Bảy đầu tiên của tháng Năm. Lư Hựu Trạch thì thi tháng Ba, đã xuất phát đi

Macao, không tham gia kì thi thử lần một.

May mà cô xin hoãn lớp tiếng Anh đủ lâu, nếu không cũng không thể tham gia kì thi thử lần này.

Rạng sáng 6 giờ, Thịnh Hạ tới lớp học, ngạc nhiên phát hiện các bạn đã tới đông đủ.

Hai con số đỏ chói trên cuốn lịch đếm ngược khiến cô lập tức trở nên căng thẳng.

Chẳng mấy chốc nữa mà họ sẽ tới với quả ngọt của mùa hè.

Lý Thi Ý nhìn thấy cô trước, vội ôm hết đề thi, sách vở đang đặt trên bàn cô đi, cười trừ, "Hạ Hạ tới rồi à, xin lỗi nhé, chiếm dụng bàn của cậu."

"Không sao."

Các bạn xung quanh cũng đã nhìn thấy, nhao nhao lên chào cô.

"Thịnh Hạ, cậu không đi Macao thi à?"

"Mình chưa."

"Mình tưởng cậu đi cùng Lư Hựu Trạch chứ?"

"Mình chưa học xong."

"Thế bao giờ cậu đi?"

"Chắc tháng Năm."

"Nếu là mình, mình sẽ không tới thi thử đâu, sợ lắm luôn…"

Trương Chú mới vào lớp đã nghe cả hội bạn túm tụm vào nhau

buôn chuyện.

Chỉ một cái nhìn là cậu thấy ngay cô bạn với nét mặt trầm tĩnh đứng cạnh bàn.

Độ này trời rất nóng, cậu còn mãi khó hiểu tại sao ngày nào cô cũng có thể mặc áo len ra ngoài.

Cô có đủ loại đủ kiểu áo len màu sắc khác nhau.

Mua áo cùng kiểu khác màu, kiểu mua sắm lười biếng thế này thường chỉ có ở nam giới, còn ở con gái thì rất hiếm gặp.

Hôm nay thì khác, vì cô cũng mặc áo đồng phục ngắn tay. Cánh tay được che kín cả mùa đông giờ đã trắng còn trắng hơn.

Thịnh Hạ hơi ngẩng lên, cũng đã nhìn thấy Trương Chú.

Chắc cậu mới cắt tóc, mấy sợi tóc mái trước trán đã ngắn hơn, đủ để thấy thấp thoáng đôi mày kiếm bên dưới.

Đôi mắt dưới hàng mày thoạt trông có vẻ không được vui.

Chẳng hiểu sao, tiếng cười nói lặng đi. Cả lớp ăn ý chừa lại không gian cho hai cô cậu đang bốn mắt nhìn nhau.

Thịnh Hạ rời mắt đi trước, ngồi xuống xếp lại những đề thi mới phát.

Nửa tháng trôi qua, đề thi đã sắp chất dày bằng quyển "Trăm năm cô đơn"...

Xem cả trăm năm cũng không làm hết, quả thật rất cô đơn.

Gần tới giờ thi, lớp trưởng chỉ huy các bạn xếp lại bàn ghế.

Thịnh Hạ và Lý Thi Ý giúp đỡ nhau chuyển bàn.

“Lúc mình nghỉ, cậu vất vả rồi.” Thịnh Hạ cảm thấy áy náy.

Bàn cô dù đã mang rất nhiều sách về thì cũng vẫn rất nặng. Hai tuần cô không tới lớp, bàn vẫn phải chuyển chỗ hai lần.

Lý Thi Ý xua tay: “Không không không, không phải mình bê, cả hai lần đều là Trương Chú bê bàn cậu…”

Thoạt tiên đôi mắt Thịnh Hạ sáng lên, kế đó hàng mi run run, đôi mắt lại cụp xuống.

Lý Thi Ý mím môi, sau cũng không nói gì.

Ai chẳng biết “cặp đôi điển hình” này lỡ gánh vì kế hoạch tương lai? Sau lễ tuyên thệ trăm ngày, đã rất nhiều người thấy nhà Thịnh Hạ không phải dạng vừa, đến bố Lư Hựu Trạch cũng phải tôn trọng kính nể.

Nói thực lòng, người ngoài như họ ai cũng thấy tiếc thay.

Nhưng vậy cũng có cách gì đâu?

Các cặp đôi chia tay sau tốt nghiệp thì có đầy. Thay vì lãng phí mấy tháng này, chẳng bằng sớm cắt đứt ràng buộc.

Có lẽ vì đã lâu không làm cả đề hoàn chỉnh nên Thịnh Hạ thấy hơi gượng tay, đặc biệt môn toán và tổ hợp tự nhiên. Thi xong chính cô cũng cảm thấy lần này thi hỏng rồi, chỉ duy tiếng Anh là nhờ lớp ôn TOEFL nên ngữ cảm đã tốt hơn, bài tập điền từ vào chỗ trống đã có thể làm một cách dễ dàng, còn cảm thấy khá tự tin.

Kì thi thử lần thứ nhất là kì thi chung toàn thành phố, bài thi cũng được chấm tập trung. Vì tất cả thầy cô giáo được huy động

đi chấm bài nên cuối tuần được chuyển thành giờ tự học. Tự học đúng nghĩa, có thể không đi.

Mấy ngày gần đây Thịnh Hạ rất bận, bất kể ngày đêm tâm trí lúc nào cũng chìm đắm trong thi từ ca phú, tới giờ chưa thể dứt ra. Vì vậy cô định cho mình nghỉ một ngày thứ Bảy.

Cũng không hẳn là ngày nghỉ, chỉ là dậy muộn hơn bình thường một chút, sau đó tự học ở nhà, tới trưa còn chạy vặt phụ Vương Liên Hoa nấu cơm, tối thì tới lớp ở trung tâm du học.

Vương Liên Hoa chỉ tưởng là cô được nghỉ cuối tuần, còn khuyên cô trời tối không cần tới trường nữa.

Thịnh Hạ ra tới cửa lại ngoảnh vào, hỏi: "Mẹ, nếu con đậu vào trường tốt hơn đại học Nam Lý, nhưng trường ở rất xa thì làm thế nào?"

Vương Liên Hoa ngẩn ra, lập tức trả lời: "Thế thì phải xem là trường gì. Nếu chỉ hơi tốt hơn một chút, thì vẫn cứ học ở đại học Nam Lý, sau này tốt nghiệp có lợi thế, đi làm xung quanh cũng toàn là bạn học…"

"Dạ, con biết rồi."

Cô đóng cửa đi khỏi. Vương Liên Hoa đứng trong nhà, dường có điều suy tư.

Trời mây sầm sịt, cơn mưa đổ chẳng theo quy luật nào.

Rành rành là mưa tháng Ba ấy thế chẳng hề ấm áp, cứ ào ào hắt vào mọi vật.

Thịnh Hạ đứng dưới mái che, thầm thấy may vì mình chưa lái xe đi, nếu không sẽ thành chuột lột mất.

Cô chỉ đành gọi xe.

Cơn mưa như trút làm đèn đường chỉ còn là bóng mờ sau màn nước. Ngã tư đường kẹt cứng, tiếng bóp còi dồn dập liên hồi.

Hai chiếc xe cấp cứu bật sáng đèn báo động, còi kêu inh ỏi nhưng không nhích lên được chút nào. Có bác sĩ ló đầu ra từ cửa sổ ghế phụ lái, gân giọng gào: "Tránh ra tránh ra! Mau nhường đường!"

Gào xong còn hét vào điện thoại: "Mau điều cảnh sát tới giải tỏa! Nhanh!"

"Cô bé, hay chúng ta đi vòng nhé? Để chừa lối cho xe cấp cứu đằng sau." Tài xế tắc xi hỏi.

Tất nhiên là Thịnh Hạ đồng ý: "Vâng, bác mau tránh ra đi ạ."

Tài xế chật vật chen vào làn đường rẽ trái xe đứng cứng ngắc bên cạnh. Những chiếc xe xung quanh cũng rối rít bóp còi nhường đường. Xe cấp cứu gào rú lướt qua làm bùn sình bắn tung tóe.

"Chậc, vội vàng vậy, không biết là có chuyện gì."

"Uầy, còn tới tận hai xe, chắc có tai nạn rồi. Hôm nay thời tiết xấu, chắc là tai nạn xe…"

Tài xế vẫn đang lầm bầm, trong lời nói tuy có sự xót thương than thở song đến cùng vẫn chỉ là lời bàn tán của người ngoài cuộc.

Thịnh Hạ tan lớp đã là hơn 9 giờ, mưa đã ngơi bớt.

Đang định bắt xe thì thấy một người không ngờ tới xuất hiện ở sảnh: Trâu Vệ Bình.

“Cô đang tăng ca ở ngay tòa nhà bên cạnh. Bố cháu bảo cô tới đón cháu về.” Trâu Vệ Bình nói rõ lý do tới.

Thịnh Hạ lựa lời từ chối: “Không cần phiền cô ạ, cháu bắt xe về được rồi.”

Trâu Vệ Bình giải thích: “Hôm nay có một vụ tấn công bạo lực ở gần đây, kẻ tình nghi chạy đi trong trạng thái điên loạn, bố cháu không yên tâm để cháu tự về.”

“Dạ.”

Trên đường, Thịnh Hạ lấy điện thoại định xem tin thời sự hôm nay. Trâu Vệ Bình ngồi ghế trước gợi chuyện bâng quơ: “Hôm nay có một chàng trai can đảm làm việc nghĩa giúp người, nghe bảo học trường mấy đứa.”

Thịnh Hạ rất ngạc nhiên. Liên hệ với những lời đã nghe lúc trước, cô hỏi: “Vụ việc bạo lực hôm nay ấy ạ?”

“Đúng.”

“Cậu ấy không sao chứ?” Thịnh Hạ quan tâm hỏi han.

“Giờ vẫn chưa rõ, nghe đâu bị đâm một nhát.”

Trâu Vệ Bình nói: “Việc lúc chiều hôm nay. Có một gã điên cầm đao đâm chém khắp nơi, khiến thu ngân của cửa hàng tiện lợi bị thương sau đó xông ra đường. Mọi người hoảng loạn bỏ chạy. Tên này là kiểu trả thù xã hội điển hình, chỉ chuyên chạy về hướng đông người. Cuối cùng hắn vào nhà sách, đâm chủ nhà sách một nhát, sau đó ra tay với các học sinh đang đọc sách bên trong…”

Thịnh Hạ im lặng nghe, càng nghe càng thấy hãi, “Nhà sách?

Nhà sách nào?”

Nhà sách đông người mà ở ngay mặt đường khu quanh đây thì chỉ có nhà sách Nhất Phương. Chủ nhà sách bị đâm bị thương rồi sao?

Rồi người kia là ai? Trước giờ cô đâu đã từng gặp bạn nào học trung học phụ thuộc ở nhà sách Nhất Phương?

“Cô không nhớ rõ, bố cháu cũng mới kể sơ sơ với cô. Bây giờ bên cảnh sát chưa có thông báo chính thức nên cũng không dám loan tin lung tung.” Trâu Vệ Bình trả lời, “Việc này mà xử lý không tốt thì sẽ là tâm điểm cho dư luận lao vào chỉ trích.”

Thịnh Hạ vội mở nhóm lớp, cảm thấy chắc sẽ có bạn nhắc tới.

Không rõ vì sao tim cô cứ đập mỗi lúc một nhanh dần, trực giác mách bảo một điều không may mắn.

Tin nhắn chưa đọc ở nhóm là 99+.

Tim Thịnh Hạ trĩu xuống, mở nhóm lớp.

Cuộc thảo luận đang diễn ra sôi nổi, tin nhắn trôi đi như nước chảy, nhanh tới nỗi không kịp đọc hết.

“Móa, trời đất ơi! Không lừa mình đấy chứ?”

“Hi vọng bình an!”

“Cầu nguyện! Trời cao đừng đố kị anh tài mà.”

“Bên trên im đi. Ăn nói kiểu gì vậy? Sẽ không có chuyện gì hết!”

“Tên ngu nào trả thù xã hội thì cứ đứng yên một chỗ tự nổ đi được không? Việc gì cứ phải làm thế?”

“Trương Chú! Trời ơi anh Chú đừng mà!”

“Khóc chết luôn, nói với mình đây không phải sự thật đi!”

“Thần linh ơi, xin người đó!”

“Giờ tình hình thế nào rồi? Có ai có người nhà làm ở bệnh viện không?”

“Để mình hỏi dì!”

“Mọi người đừng hoảng loạn, anh Chú tốt như thế, chắc chắn sẽ không sao! Ông trời không nỡ đâu!”

“Anh Chú đừng có bất trắc!”

“Không được, cảnh sát phong tỏa tin tức rồi, không hỏi được gì hết!”

“Vương già, thầy mau đi hỏi bên nhà trường đi!”

“Anh Chú phải bình an đó!”

…

…

Thịnh Hạ cảm thấy có thứ gì thọc vào cổ họng, không xuyên thấu nhưng làm nó tắc nghẹn. Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại địa chỉ duonglam. design. blog và nick wattp3d namonade của người dịch. Nếu đọc ở nơi khác, tức bạn đã truy cập vào trang đăng lại trái phép. Mọi sai sót trên bản đăng lại nếu có, người dịch không chịu trách nhiệm và không sửa đổi.

Đôi mắt cô giờ chỉ nhìn thấy hai chữ – Trương Chú.

Cô kéo lên những tin nhắn trên bằng đôi tay run rẩy, động tác chỉ chững lại trong thoáng chốc là tin nhắn mới sẽ đẩy lên khiến cô phải lướt tiếp liên tục. Tay cô run rẩy, đôi môi run rẩy, trái tim cũng run rẩy theo. Mũi cô cay xè, mắt nóng bừng không nghe sai bảo, hốc mắt bắt đầu ẩm ướt.

Trâu Vệ Bình sợ hoảng hồn, vội tấp xe vào lề, chuyển từ ghế lái tới hàng ghế sau, cố hỏi dù rằng không nỡ: "Là bạn học có quan hệ tốt à?"

Thịnh Hạ nhìn những chữ Trương Chú, anh Chú chi chít trên khung trò chuyện, nước mắt cuối cùng vỡ đê lao ra.

Bị, bị đâm một nhát ư?

Sao lại như thế?

Sao lại là cậu?

Sao cậu lại ở nhà sách Nhất Phương?

Thịnh Hạ từ từ ngẩng lên, va vào đôi mắt đầy lo lắng của Trâu Vệ Bình. Lần đầu tiên trước mặt người phụ nữ xa lạ mà cũng quen thuộc này, cô không giấu kín nổi cảm xúc: "Không phải…"

Trâu Vệ Bình hơi yên tâm, tuy thế vẫn vỗ về lưng cô khe khẽ.

Rất lâu sau, chợt nghe tiếng Thịnh Hạ gần như vụn vỡ: "Không phải bạn, bạn học… là… người cháu cực, cực kì thích…"

Trâu Vệ Bình cứng đờ người, nhìn thiếu nữ rõ ràng đã không còn tỉnh táo mà cũng đâm cuống quýt hoảng loạn.

Bà không con không cái, không biết cách an ủi vỗ về con trẻ, chỉ kéo cô vào lòng, vừa vuốt lưng giúp cô thở đều vừa lấy điện

thoại ra gọi cho Thịnh Minh Phong.

“Việc hôm nay có tiến triển gì không, anh nghe ngóng rồi mau trả lời… Đừng hỏi nữa, mau lên!”

Thịnh Hạ đã không thể nghe điều Trâu Vệ Bình đang nói. Giờ đầu cô toàn những tiếng ù ù.

Nhà sách Nhất Phương…

Vụ việc tấn công bạo lực…

Can đảm giúp người…

Bị dao chém…

Trương Chú…

Cô nuốt nước bọt một cách khó nhọc, cố tìm lại nhịp thở bình thường rồi quay số gọi cho Trương Tô Cẩn.

Sử dụng dịch vụ ở đó bao nhiêu lâu nhưng cô chưa từng đưa ra một yêu cầu, cũng chưa từng gọi vào dãy số này.

Tút tút tút –

Không ai nhận máy.

Nếu là Trương Chú, nếu mọi việc là thật, thì lúc này không ai lo lắng bằng Trương Tô Cẩn.

Không thể làm phiền chị nữa…

Thịnh Hạ gạt nước mắt, nhìn rõ màn hình, nhớ khi làm thẻ hội viên ở nhà sách Nhất Phương đã kết bạn wechat với nhân viên chăm sóc khách hàng. Cô vội vào wechat, tìm tới tên người nọ.

Mới phát hiện tin nhắn hàng loạt từ chăm sóc khách hàng vào khoảng 7 giờ tối.

[Gửi các hội viên thân mến của nhà sách Nhất Phương: Hôm nay nhà sách không may gặp sự kiện tấn công bạo lực, buộc phải đóng cửa tạm thời, thời gian kinh doanh cụ thể sẽ được thông báo lại sau. Chúng tôi vô cùng xin lỗi vì bất tiện này.]

Là thật, đúng là nhà sách Nhất Phương.

Cô đã không thể tự an ủi mình bằng câu tin tức sai lầm được nữa.

Cô gọi một cuộc gọi thoại, máy bận…

Trong nhóm trò chuyện của khối, có người chia sẻ một liên kết weibo.

#Nhà sách Nhất Phương# #Đâm chém ở Nam Lý# #Thật quá đáng sợ! Tôi ở ngay sạp báo đối diện, tận mắt thấy cậu em ngồi bên cạnh lao ra…

Thịnh Hạ cố nuốt một ngụm nước bọt, cảm tưởng những chữ này tựa cây châm sắc nhọn cắm ngập vào da thịt.

Bài viết đăng kèm video, chưa bấm vào xem đã có thể nhìn thấy hình bìa. Góc chụp từ phía đối diện nhà sách Nhất Phương, nền cảnh là nơi Thịnh Hạ rất quen thuộc, bóng lưng mặc áo thun đen lao ra thậm chí khắc ghi trong xương cốt…

Lượt chia sẻ trên weibo đã lên con số hơn mười nghìn. Cô thực sự không đủ can đảm bấm vào xem nên lướt xuống đọc bình luận trước.

[Đây chính là sức mạnh thiếu niên sao…]

– Người xung quanh chết hết rồi hả? Chỉ một mình cậu ấy là đàn ông hả?

– Bóng lưng đẹp trai nhất!

– Đẹp thật luôn, từ thân đến tâm, đẹp đến tận linh hồn.

– Thế gian vì thiếu niên thẳng lưng tiến về trước mà trở nên thật đẹp.

[Nhất định phải bình an đó! @Cảnh sát Nam Lý mau lên tiếng đi! Các người chết hết rồi hả?]

– @Cảnh sát Nam Lý mau ra đây nghe chửi

– Bắt được tên điên đó chưa? Tử hình hắn!

– Nếu hại đời một trạng nguyên, chỉ một câu có bệnh tâm thần là có thể miễn trách nhiệm? Ảo ma vãi.

[Nghe nói là hi vọng giành trạng nguyên của Nam Lý năm nay đó trời ơi!]

– Đúng, cậu ấy là hạng nhất của trường mình từ trước tới giờ, thường xuyên giành hạng nhất trong kì thi toàn tỉnh.

– Còn là hoàng tử sân trường, giỏi không tưởng.

– Học kì trước cậu ấy có được hạng nhất đâu?

– Im mẹ mồm đi, cậu ấy mãi là hạng nhất!

– Nhất định phải bình an, người em yêu thầm, em vẫn chưa cho anh biết.

– Đã giỏi giang còn có nhân phẩm tốt, là nhân tài rường cột đó, không thể có bất trắc được…

– Thật đó, mọi người không biết cậu ấy giỏi cỡ nào đâu.

[Quay cái đầu buồi! Lên giúp đi chứ!]

– Nếu là ông, ông có dám không?

– Nói thật lòng, thực sự rất khó làm được.

Thịnh Hạ vẫn mở video với đôi tay run rẩy. Cô vẫn không dám tin là chuyện như vậy sẽ xảy ra trong cuộc sống của mình, với người bên cạnh mình…

Tiếng la hét và tiếng bàn tán hỗn tạp vang lên, hoảng loạn và sợ hãi đan vào nhau, chỉ vừa bắt đầu đã khiến người ta nghẹt thở.

Rất nhiều người lên tiếng, nhưng người im lặng lao về trước chỉ có Trương Chú.

Các tài xế thi nhau dừng xe đứng xem khiến con đường trở nên kẹt cứng, tiếng bóp còi inh ỏi vang khắp mọi ngóc ngách.

Bóng lưng Trương Chú di chuyển nhanh như chớp. Cơn mưa xối cậu ướt đẫm. Vạt áo cậu thôi phơ phất, mái tóc bù xù giờ bết lại mất hẳn sự gọn gàng ngày thường. Cậu sải chân nhảy bật qua rào chắn giữa con đường, gạt đám đông lao vội về hướng nhà sách. Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại địa chỉ duonglam. design. blog và nick wattp3d namonade của người dịch. Nếu đọc ở nơi khác, tức bạn đã truy cập vào trang đăng lại trái phép. Mọi sai sót trên bản đăng lại nếu có, người dịch không chịu trách nhiệm và không sửa đổi.

Mải miết tiến lên, không lo thân mình.

Ở quá xa nên hình ảnh được người ghi lại phóng to lên.

Vừa rung vừa mờ.

Chỉ có thể nhìn thấy bên ô cửa sổ kính, một gã cao lớn tay trái cầm dao làm bếp, tay phải cầm dao gọt hoa quả quơ tứ tung, điên cuồng hung hãn. Mọi người hoảng loạn bỏ chạy, riêng cậu lao một mạch tới chỗ ngồi cạnh cửa sổ.

Ở đó có một thiếu nữ mặc váy trắng đang ngồi. Thiếu nữ cúi đầu đọc sách, không rõ vì sao mà dường như không nghe thấy những tiếng động xung quanh, nét mặt không một mảy may biến đổi.

Ngay khi con dao sắp sửa lao xuống, cánh tay gã đàn ông bị một người ôm lấy từ đằng sau, kéo giật hắn lùi lại.

Cả hai người mất thăng bằng, ngã nhào xuống đất.

Hình ảnh sau đó diễn ra ở nơi khuất tầm camera, không thể thấy được.

Rốt cuộc là vật lộn thế nào, rồi làm sao mà bị thương, bị thương chỗ nào, trừ người và camera trong nhà sách thì không còn ai biết được.

Video dừng hẳn trong những tiếng chửi tục.

Bọn họ hoảng loạn, bọn họ cảm thán, bọn họ bàng quan. Bọn họ bấm vào nút ghi hình, trở thành tài khoản được chú ý trên mạng, cung cấp thông tin cho mọi người bàn tán.

Cân nhắc hay do dự là lẽ thường của con người, nhưng Thịnh Hạ đã vô cùng hi vọng có người đứng ra giúp đỡ thiếu niên ấy…

Thịnh Hạ run rẩy không ngừng, cảm tưởng mình đã rơi vào

sông băng lạnh buốt, mất hết mọi tri giác cảm nhận.

Trên vai, bàn tay Trâu Vệ Bình liên tục vỗ về: “Đừng nóng ruột, đợi tin của bố cháu đã. Không sao, sẽ không sao, trời cao sẽ phù hộ cậu bé tốt bụng dũng cảm.”

Thịnh Hạ gật đầu lia lịa. Cô hi vọng những lời Trâu Vệ Bình nói đều đúng, đều sẽ ứng nghiệm.

Hai chiếc xe cấp cứu lúc tối đi vội như vậy, trên nó không ngờ đang chở cậu.

Rốt cuộc cậu bị thương chỗ nào? Vết thương có nặng không? Tình trạng cậu giờ thế nào rồi? Có còn cảm nhận được gì không?

Hóa ra cô từng đi lướt qua cậu khi ấy bị thương nặng…

Gần đến thế.

Mà cô thì bình lặng như nước, không hề hay biết chút nào đau đớn của cậu.

Bị chém một nhát…

Chém vào đâu? Còn vết thương khác nữa không?

Chắc là cậu đau lắm?

Chú à, đau lắm đúng không…

Chú, đừng mà, mình vẫn chưa cho cậu biết rằng mình rất thích, rất thích cậu, rằng mình vẫn luôn cố gắng, rằng mình chưa từng bỏ cuộc…

Chú à…

Xin cậu…

Xin cậu, xin cậu…

Xin cậu đấy.

Tác giả có lời:

“Thế gian vì thiếu niên thẳng lưng tiến về trước mà trở nên thật đẹp.” – Nhật báo Nhân dân

Chương này chính là giấc mơ tôi từng nhắc.

Giấc mơ khiến tôi khăng khăng muốn viết câu chuyện này.

Trong mơ mưa đổ như trút, ai ai cũng là khách đứng xem, chỉ duy thiếu niên thẳng lưng bước ra, lòng mang chính nghĩa không ngoái nhìn.

Tôi nước mắt đầm đìa, không rõ là mơ hay thực.

Con người ta trên đời, không sống cho hết sức hết mình đã là lãng phí thời niên thiếu, lãng phí tuổi thanh xuân. Trương Chú, cậu ấy chính là thiếu niên tốt “Nhân cách vẹn toàn, tự chủ vươn lên, lòng có nước, có nhà, mắt nhìn khắp thế giới”.

Chương 61

11 giờ đêm, cuối cùng Thịnh Hạ đã nhận được tin từ Thịnh Minh Phong: Phẫu thuật đã kết thúc, có lẽ không còn nguy hiểm tính mạng.

Sự việc xảy ra vào khoảng 7 giờ tối, tới giờ đã là bốn tiếng đồng hồ. Cuộc phẫu thuật của cậu đã diễn ra suốt bốn tiếng đồng hồ…

Thịnh Hạ không thể hình dung.

Từ khi về nhà tới giờ, không lúc nào cô tập trung nổi, Vương Liên Hoa nói gì cũng chỉ đáp qua loa.

Dưới ngọn đèn bàn, cô ngồi lặng yên như bức tượng, chỉ duy đôi mắt và bàn tay là còn lướt liên tục những tin bài trên mạng.

Xem quá nhiều đoạn video sự việc được ghi hình từ nhiều góc khác nhau, cô cảm tưởng mình đã chết lặng. Nhưng dù thế vẫn có thể nhận thấy sống lưng căng lên và cơn đau thắt ở tim hiện hữu. Bất chấp cơn đau, cô vẫn lần giở xem hết từng tin như để tự trừng phạt chính mình.

12 giờ rưỡi đêm, cuối cùng đã thấy thông báo từ phía cảnh sát Nam Lý. Dẫu chỉ là một dòng miêu tả theo phép công sơ sài cũng đã đủ khiến Thịnh Hạ mất hết tri giác.

[… 18:53 phút, kẻ tình nghi họ Lỗ chạy vào nhà sách Nhất Phương, tay phải cầm dao làm bếp đâm vào tay trái của Tưởng, người phụ trách Công ty Trách nhiệm Hữu hạn Văn hóa Nhất

Phương, tiếp đó xông vào khu ghế ngồi dùng dao khiến sáu người bị thương nhẹ. Trong lúc học sinh họ Trương ngăn cản, con dao bếp của Lỗ rơi ra, vô tình đâm vào vai phải của Trương. Sau khi thoát khỏi khống chế, Lỗ dùng dao gọt hoa quả khiến Trương bị thương nặng phần bụng rồi lập tức tẩu thoát. Hiện phía cảnh sát đã bắt được kẻ tình nghi họ Lỗ đồng thời thực hiện biện pháp cưỡng chế theo pháp luật. Công tác điều tra liên quan đang được tiến hành.]

Vô tình bị thương ở vai phải, thương nặng phần bụng…

Thịnh Hạ không thở nổi.

Thậm chí cô không dám đọc bình luận.

Trong QQ, tất cả đều là tin nhắn an ủi từ các bạn.

Kể cả các thầy cô như Phó Tiệp, Vương Duy, Lại Ý Lâm cũng gửi tin nhắn dài cho cô.

Hóa ra từ lâu, quan hệ giữa họ đã không phải chỉ một câu "chỉ tới đây thôi" là có thể chấm dứt.

Mối quan hệ mà tất cả mọi người xung quanh đều biết, mối quan hệ tất cả mọi người ngầm thừa nhận, việc gì cậu và cô còn mãi lừa mình dối người…

2 giờ rạng sáng, Thịnh Hạ nhận điện thoại của Thịnh Minh Phong.

Bố không hỏi một điều gì, chỉ kể lại thông tin thực tế: "Đã chuyển sang phòng bệnh rồi, yên tâm ngủ đi…"

Thịnh Hạ vội hỏi: "Con tới thăm cậu ấy được không?"

"Đợi cậu ấy tỉnh đã… Tỉnh rồi bố sẽ sắp xếp cho, giờ ngủ đi…"

Yên tâm nghỉ ngơi ư? Sao cô làm được?

Thịnh Hạ thức trắng cả đêm, hôm sau vác đôi mắt hốc hác đờ đẫn tới trường từ sớm.

Vương Liên Hoa cũng lo lắng không yên, không biết có nên hỏi rõ hay không.

Thịn Hạ chưa bao giờ như thế.

Con gái lớn có khả năng kiềm chế cảm xúc đáng kinh ngạc, trong kí ức của bà, đừng nói những khi buồn bã mà kể cả dẫu nước mắt tràn mi vẫn để tâm tới cảm xúc của người khác.

Nhưng bây giờ dường như cô không còn để tâ m đến một điều gì.

Vương Liên Hoa chỉ đành lái xe yên lặng đi theo, nhìn bóng cô khuất sau cổng trường mới yên tâm rời đi.

Thịnh Hạ vào lớp, ai ai cũng nhìn cô bằng cái nhìn thương hại, muốn nói lại thôi.

Cô chuyển điện thoại sang chế độ âm thanh, không dám bỏ lỡ bất cứ một cuộc gọi.

Song cả một ngày trôi qua vẫn bặt vô âm tín.

Giờ cơm trưa, Thịnh Hạ ngồi đối diện Hầu Tuấn Kỳ. Cả hai không ai nói chuyện. Ghế trống bên cạnh khiến cổ họng cứ nghẹn lại.

Tình cờ chạm vào mắt nhau, cả hai đôi mắt cùng lúc đỏ hoe.

Cậu chàng lớn xác như Hầu Tuấn Kỳ mà bò ra bàn khóc rưng

rức, làm người xung quanh ngơ ngác chẳng ai hiểu gì.

Trương Tô Cẩn không có ở quán, cơm hôm nay do đầu bếp thuê tới nấu. Trên cái mũ đầu bếp cao thêu dòng chữ: Trăn Phẩm Uyển.

Thịnh Hạ biết nhà hàng này. Thịnh Minh Phong thường dẫn cô đi ăn ở đây. Đầu bếp ở đó không phải dễ mà mời được.

Thứ Hai, ngày công bố thành tích kì thi thử lần một toàn thành phố.

Lần này, mọi người quan tâm thành tích của Trương Chú hơn xa điểm số của bản thân.

Trương Chú không phụ mọi kì vọng, trở về đỉnh cao.

Tuy cách biệt điểm số với hạng nhì không đến mức phải trầm trồ như trước, tuy thế đã đủ vững chắc trên ghế hạng nhất.

Vương Duy đứng trên bục giảng, khi đọc tới điểm của Trương Chú chợt nghẹn lại, người lảo đảo, chống cánh tay cúi đầu thì thào: "Thằng ranh này, bảo lấy hạng nhất là lấy hạng nhất luôn được, sao em nghe lời thế hả… ranh con!"

Đến chữ cuối, giọng nói đã lẫn tiếng nghẹn ngào. Các bạn chỉ thấy thầy gỡ mắt kính, quay lưng đi dụi dụi đôi mắt.

Vương Duy kiểm soát cảm xúc, trầm giọng nói: "Bạn Trương Chú là kiêu ngạo của Vương Duy thầy, là kiêu ngạo của A6 chúng ta, là kiêu ngạo của nhà trường, cũng là niềm kiêu ngạo của Nam Lý. Chúng ta chờ em ấy trở về."

Bàn Trương Chú đã chất đầy quà và thư.

Trên tường thú nhận toàn là lời chúc và tỏ tình dành cho cậu.

Thịnh Hạ nhớ lời nhắn dưới weibo – Cậu ấy là người mình yêu thầm.

Quả thật có rất nhiều, rất nhiều người thích cậu.

Thâm tâm Thịnh Hạ không hề thấy ghen ghét, mà chỉ có hơi ấm từ từ lan ra –

Có thể gặp một người như vậy, là điều rực rỡ của thanh xuân.

Có thể thích một người như vậy, là vinh hạnh của cô.

Dư luận chưa bao giờ để ý tới một sự việc quá lâu, tuy thế vì kết quả kì thi thử lần một mà từ khóa "Đâm chém ở Nam Lý" lại một lần leo lên hotsearch, quá nửa các tin bài đề xuất là về Trương Chú và trường trung học phụ thuộc của Nam Lý.

#Học sinh can đảm lao ra là trạng nguyên tương lai# lập tức chiếm vị trí trên bảng.

Trạng nguyên, học giỏi cộng với ngoại hình sáng là đã đủ khiến cậu trở thành tâm điểm dư luận, huống hồ nay còn thêm cái danh can đảm giúp người.

Cái tên #Trương Chú# cũng chen vào 50 hạng đầu trên bảng hotsearch.

Cánh phóng viên nhà báo đánh hơi nhập cuộc, một số "tin bên lề" thi nhau được tung ra.

Ví dụ bài phỏng vấn chủ sạp báo.

"Hôm ấy tôi cũng không có mấy khách, nên nhớ cậu ấy rất rõ." Chủ sạp báo độ trên dưới 50 tuổi, trông chân chất thật thà, lời nói mộc mạc giản dị, "Cậu bé này có tới một lần từ hồi lâu rồi,

chiếm ghế của tôi cả một ngày, mua mấy cây kẹo mút ngồi ăn, rồi nhìn mãi nhà sách đối diện. Sau đó cậu ấy đi đâu mất, tận mấy hôm nay mới trở lại, ngày nào cũng tới từ khoảng 5, 6 giờ tới hơn 7 giờ là đi, mà còn rất lễ phép, còn đẹp trai, ngồi lâu chỗ tôi còn ngại. Cậu ấy còn mua nước mua kẹo mua tạp chí chỗ tôi, ôi, cậu bé ngoan lắm!"

Phóng viên hỏi: "Cậu ấy ngồi đây làm gì?"

"Cái đấy tôi cũng không biết…"

Thịnh Hạ sững sờ. Cô bật lại đoạn video, xác nhận thêm lần nữa.

Chủ quán nói là mấy hôm nay, ngày nào cậu cũng tới.

5, 6 giờ tới, chẳng là giờ tan học của trung học phụ thuộc?

7 giờ hơn đi, chẳng là giờ cô xuất phát đi học ở cao ốc Hằng Tín?

Cậu, ngày nào cũng tới…

Để thăm cô ư?

Đi đi về về, chạy xe thôi đã mất nửa giờ.

Chỉ để ngồi đấy nửa tiếng một tiếng rồi lại đi?

Không còn điều gì mà Thịnh Hạ không dám xác nhận nữa.

Bởi vì cậu từng nói: Hôm hẹn gặp nhau, cậu có tới. Cậu ngồi ở ngay sạp báo đối diện, luôn bên cô từ lúc mới tới đến tận khi cô ra về.

Thịnh Hạ hối hận khôn xiết.

Bao ngày qua, tại sao cô chưa từng nhìn về nơi ấy chỉ một lần?

Cô nhớ sạp báo ấy kề bên cội long não già đồ sộ, cành lá um tùm, bóng lá lồ ng phủ bên dưới như đêm tối.

Cậu đã ẩn nấp ở đó, ngày ngày nhìn cô ư?

Trốn trốn tránh tránh, thậm chí là, lén lút thậm thụt?

Như thế thật không giống việc mà người kiêu ngạo như Trương Chú sẽ làm.

Nhưng cô cũng có thể hình dung ra cảnh cậu ngồi trên chiếc ghế thấp, miệng ngậm cây kẹo mút, mắt nhìn cô đăm đăm.

Ánh mắt cậu, cô có thể hình dung ra nó.

Chú à –

Cậu bảo mình phải làm sao đây?

Cô nhớ cậu rất nhiều.

Gọi điện cho Thịnh Minh Phong, được cho biết: “Cậu ấy chưa tỉnh, chờ thêm đi. Giờ ở đó toàn phóng viên, vụ việc cũng chưa được điều tra rõ ràng, chúng ta đừng gây thêm rắc rối cho bên công an nữa.”

Thịnh Hạ thở thượt. Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại địa chỉ d u o n g l a m. d e s i g n. b l o g và nick wattp3d namonade của người dịch. Người dịch không chịu trách nhiệm về sai sót bản dịch khi đăng ở các nơi khác.

Cô như cái xác biết đi, lay lắt cho qua những ngày gian khó.

Đến cả điểm số của bản thân, cũng phải đến hai hôm sau cô mới buồn ngó đến.

Điểm cô vừa vặn qua ngưỡng điểm sàn tuyến một. Số điểm cực nguy hiểm.

Vương Duy và Phó Tiệp lần lượt tới gặp cô trao đổi.

Thực ra nguyên nhân rất đơn giản. Cuối kì trước cô tiến bộ vượt bậc, nhưng không ổn định. Học kì này thì phân tâm lo quá nhiều việc, chưa kịp củng cố thành quả lúc trước.

Giai đoạn tới buộc phải tập trung hơn.

Tin tốt duy nhất, là bản thảo của cô đã qua vòng xét duyệt đầu tiên.

Thời gian ngắn như thế. Thịnh Hạ biết, ắt hẳn Phó Tiệp đã phải tác động vào rất nhiều.

Cả biên tập xét duyệt vòng đầu cũng gửi tin nhắn riêng cho cô: "Cô giáo của các em coi học sinh như con cái vậy. Việc này ảnh hưởng tới tương lai của một học sinh tài năng, cô cũng đâu thể chậm trễ, có đúng không?"

Sự biết ơn của Thịnh Hạ không lời nào tả xiết.

"Nhưng vòng xét duyệt thứ hai và vòng xét duyệt cuối thì rất gắt, bên chủ biên sẽ không dễ duyệt cho qua đâu. Cô sẽ hết sức thúc giục, nhưng không thể nói chắc là khi nào có thể cho em câu trả lời." Biên tập rào trước.

"Vâng."

"Cô đề nghị em gửi cả cho các nhà xuất bản khác, có thể xem xét cả các nhà xuất bản ngoài tỉnh."

"Em gửi ba nơi khác rồi."

“Thông minh.”

Sự việc đã thuận lợi hơn rất nhiều so với lúc bắt đầu.

Lại tới một buổi tối, Thịnh Hạ nhận được mấy liên kết từ Đào Chi Chi và Tân Tiểu Hòa.

Độ này, người quan tâm tin tức trên mạng hơn cả cô không ai ngoài hai cô bạn.

Cô liếc sơ tiêu đề. Liên kết hai bạn gửi đều từa tựa như nhau.

Cô mở một liên kết.

Một tài khoản có tích V chứng thực share bài đăng weibo của câu lạc bộ âm nhạc trường trung học phụ thuộc trực thuộc đại học Nam Lý.

#Học sinh can đảm giúp người là trạng nguyên tương lai# Cậu ấy sao rồi, rốt cuộc có tin tức chưa? Video 3:09, mau vào xem thế nào là phát triển toàn diện. // @Trung học phụ thuộc trực thuộc đại học Nam Lý: Buổi diễn âm nhạc câu lạc bộ ngày 4/5 hàng năm.

[Nam Lý mất mặt thật, công khai ít thông tin tình hình bệnh nhân hiện giờ thì chết hả?]

– Chậm thật, đăng cái gì là bị chặn luôn, đủ rồi nhá!

– Nghe bên bệnh viện nói thì chắc không sao rồi.

[Đẹp trai quá, không thở nổi luôn! Em trai mau khỏi, debut! Chị hậu thuẫn cho em!]

– Thôi giành trạng nguyên vẫn hơn hu hu hu em trai thiệt đẹp

trai!

– Idol kiểu này có thể tính chuyện đu theo!

[Dưới cùng khu bình luận, hình như mị tìm được weibo của Trương Chú? @Shu_abcdef]

– Đúng thật! Trời ơi dễ thương ghê, tự bình luận khen mình đẹp trai kìa ha ha ha

– Tuy rằng bây giờ không phải trọng điểm, nhưng mà mau vào đu theo!!

Chiều hướng sự việc thay đổi quá nhanh, Thịnh Hạ đâm chẳng hiểu gì.

Tên tài khoản weibo kia thì rất giống phong cách của cậu. Có lẽ vì đăng kí mãi vẫn trùng tên, bực mình nên thử một hồi thành ra gõ đại.

Cô vào weibo của cậu.

Tổng cộng có gần 40 bài đăng. Bài đăng sớm nhất là từ mấy năm trước, hầu hết chỉ là bài share lại thông báo của NBA và một số clip livestream chơi game. Hình đại diện là một cầu thủ nổi tiếng.

Khi share bài weibo của câu lạc bộ âm nhạc, cậu bình luận: “Ôi chao, ai đây ta thiệt móa nó đẹp trai!”

Vì giọng điệu u mê thấy rõ, còn cài hình đại diện là cầu thủ NBA, trông không giống nick con gái nên mới khiến cộng đồng mạng chú ý.

Căn cứ để xác nhận đây là weibo của cậu, là năm ngoái cậu đã đăng một tấm hình, trong hình có cậu.

Hốc mắt Thịnh Hạ nóng ran.

Trong hình không chỉ có cậu.

Mà còn có cô.

Đó là tấm hình Dương Lâm Vũ chụp chung cho mọi người hôm hội thao. Cậu đã cắt phần của mọi người đi, chỉ để lại cậu và cô.

Đây không phải tấm hình có kết cấu đẹp, vì khoảng giữa hoàn toàn trống rỗng, cả hai đứng ở hai rìa tấm ảnh, không gian ở giữa đủ rộng cho một người nữa đứng vừa.

Thậm chí tà váy của cô cũng bị cắt đi.

Nhưng nó là một tấm hình đẹp.

Chỉ một cái nhìn, đã đủ sức nhận thấy một câu chuyện.

Cô đang nhìn vào ống kính, khe khẽ mỉm cười.

Còn cậu thì hơi cúi nghiêng về phía bên trái, không phải quay nhìn cô nhưng còn hơn cả quay nhìn cô.

Đôi mắt cậu như viết rõ một thứ tình cảm phức tạp ẩn chứa nỗi "sợ hãi".

Khác hoàn toàn với ấn tượng về Trương Chú trong Thịnh Hạ.

Cậu mà cũng có biểu cảm ấy?

Giống như… yêu thầm.

Mô tả: "Tới gần."

Tính thời gian, thì là mấy ngày sau hội thao.

Không phải chụp là đăng ngay.

Chắc vì cậu không có ai theo dõi, bình thường cũng chỉ dùng weibo để theo dõi tin tức nên mới dám to gan bật chế độ công khai. Weibo dường như trở thành hốc cây vừa công khai mà cũng vừa bí mật của cậu.

Sau lần đó cậu còn đăng mấy bài nữa, mỗi bài cách nhau chừng chục ngày trở lên, không phải quá thường xuyên.

Nội dung rất đơn giản, cũng không có hình ảnh đăng kèm.

“Dễ thương ghê.”

“Trời ạ, sao cậu ấy dễ thương thế nhỉ?”

“Thích.”

Đêm giao thừa.

“Vẫn rất muốn có được.”

Song một tối nọ, cậu đăng liền ba bài. Thịnh Hạ xem thời gian, thấy là tối hôm sinh nhật cô.

“Niềm vui của mình ai hiểu được? Mà thôi, người phàm thì hiểu thế nào!”

“Cậu ấy ước gì nhỉ? Nếu ước ba điều, chắc có một là về mình chứ?”

“Thôi, không sao hết, cứ ước cả cho cậu đi. Mình muốn cậu mọi việc như ý, muốn làm gì đều sẽ làm được, cả đời lúc nào cũng hạnh phúc thăng hoa! Thăng cao hơn nóc nhà!”

Chắc chắn cậu không ngờ có một ngày hốc cây này bị phát hiện.

Càng không ngờ sẽ có nhiều người đọc được như thế.

Khi Thịnh Hạ vào xem, bên dưới đã có vô số lời nhắn của cộng đồng mạng.

Có người khen cậu đáng yêu, có người khen cậu đẹp trai, có cả người nói họ rất xứng đôi, bảo cậu mau tỉnh lại tiếp tục theo đuổi cô gái của cậu…

Cảnh vật trước mắt Thịnh Hạ nhòe đi. Nước mắt ầng ậng trong hốc mắt.

Những ngày nay cô vẫn hay khóc, tuy thế lần này thì khác hẳn. Khóc mãi khóc mãi, bỗng cô nhoẻn cười –

Không biết khi tỉnh lại và biết đã có vô số cộng động mạng xem hết những bài đăng khờ khạo của mình, cậu sẽ thấy thế nào?

Việc này ảnh hưởng nghiêm trọng tới hình tượng oai phong mà cậu không dễ gì mới có thể tạo dựng.

Cười xong nước mắt vẫn rơi lã chã.

Cô rất muốn rất muốn rất muốn được gặp cậu.

Cuộc gọi từ Thịnh Minh Phong tới vào đúng lúc ấy.

11 giờ rưỡi rồi.

Thịnh Hạ lập tức nhận máy.

“Bố!”

Thịnh Minh Phong sựng lại, chợt cười, “Từ bao giờ mà thấy bố gọi là vội vàng nghe máy thế, làm bố mừng quá cơ.”

Nghe giọng nói thôi lo lắng căng thẳng từ bố, niềm mong mỏi lan ra từ đáy lòng Thịnh Hạ. Cô hỏi: “Đã có tin gì rồi ạ?”

“Ừ.”

“Thế nào rồi?”

Thịnh Minh Phong: “Chiều tối nay cậu ấy tỉnh, nhưng rất yếu, chỉ lát là lại thiếp đi. Giờ vừa tỉnh lại, y tá nói tình trạng rất tốt. Đang nửa đêm nên không có người ngoài, bố bảo Lý Húc điều người tới đón con, con sắp xếp tới đi.”

“Cảm ơn bố ạ!”

Thịnh Hạ hớt hải thay quần áo chạy ra, tới phòng khách mới nhớ, việc này nên nói với mẹ kiểu gì?

Cô chưa từng ra ngoài vào thời điểm muộn thế này.

Chưa kịp nghĩ xem nên ăn nói thế nào thì Vương Liên Hoa đã đi ra khỏi phòng. Có lẽ vì ban nãy nghe thấy tiếng động.

Vương Liên Hoa nhìn đôi mắt đỏ hoe của con gái, hỏi: “Làm sao vậy?”

“Mẹ, bạn, bạn con… cậu ấy tỉnh rồi. Bố nói giờ con có thể tới thăm cậu ấy…”

Nói xong thì không dám nhìn Vương Liên Hoa.

Bạn?

Bạn bè thế nào mà nửa đêm nửa hôm đi thăm bệnh?

Nhưng cô nhất định phải đi! Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại địa chỉ duonglam. design. blog và nick wattp3d namonade của người dịch. Nếu đọc ở nơi khác, tức bạn đã truy cập vào trang đăng lại trái phép. Mọi sai sót trên bản đăng lại nếu có, người dịch không chịu trách nhiệm và không sửa đổi.

Không ngờ lại nghe vương Liên Hoa hỏi: “Cậu ấy, chính là Tống Giang, đúng không?”

Thịnh Hạ ngẩng phắt đầu: “Mẹ…”

Vương Liên Hoa mím môi, gương mặt vẫn một vẻ nghiêm nghị thường thấy nên không thể đoán biết cảm xúc. Mẹ im lặng thoáng giây, nói: “Đợi mẹ thay đồ rồi chở đi. Đừng bảo bố điều người tới đón nữa, đi đi về về, giờ muộn rồi.”

Thịnh Hạ ngỡ ngàng.

Vương Liên Hoa về phòng thay quần áo. Thịnh Hạ ở lại phía ngoài gọi điện cho Thịnh Minh Phong.

Thịnh Minh Phong rất ngạc nhiên, cười rồi nói: “Như thế là tốt nhất. Nhớ về sớm nghỉ ngơi, đừng ở muộn quá. Người bệnh cần nghỉ ngơi, con cũng nên hồi tâm để ý tới việc học.”

“Dạ…”

Trên đường, Thịnh Hạ nhìn ra phố xá vẫn sầm uất ngoài cửa sổ, hồn vía tận đẩu đâu.

Cô những tưởng Vương Liên Hoa sẽ hỏi một vài điều, nhưng không.

Khi tới bệnh viện, Lý Húc và một viên cảnh sát đã chờ sẵn ở bãi đỗ, dẫn hai mẹ con tới thẳng khu điều trị nội trú.

Bệnh viện lúc ban đêm rất yên ắng, tiếng bước chân nghe rõ mồn một trong tai. Ở phía cuối hành lang, Trương Tô Cẩn đang đứng chờ dưới ngọn đèn lờ nhờ.

Tim Thịnh Hạ dồn lên như trống, nhịp tim vẫn tạm coi là bình tĩnh suốt đường đi giờ đột nhiên trở nên xao động.

Trương Tô Cẩn gật đầu chào Vương Liên Hoa trước rồi mới nhìn Thịnh Hạ, vỗ vỗ vào lưng cô: "Không sao rồi, đừng lo lắng."

Thịnh Hạ nhìn vào qua ô cửa sổ nho nhỏ. Trong phòng bệnh có bật đèn, trên ba chiếc giường bệnh, chỉ chiếc giường ở giữa là có người nằm.

Từ góc này chỉ thấy được dáng cậu mặc áo bệnh nhân chứ không nhìn tới mặt, không biết cậu đang tỉnh hay đã ngủ rồi.

"Em vào được không?" Thịnh Hạ hỏi.

Trương Tô Cẩn gật đầu: "Đương nhiên là được, nhưng mà…"

Chị kề sát vào tai Thịnh Hạ: "Nó thấy mất mặt, đang vờ ngủ."

Thịnh Hạ: "Có khi tại cậu ấy mệt thật, hoặc là không có sức. Hay hôm khác em tới cũng được…"

"Không được!"

Lời Thịnh Hạ bị giọng nói yếu ớt nhưng ngang ngược cắt ngang.

Tiếng nói từ trong phòng bệnh…

Hành lang yên tĩnh như đã chết.

Thịnh Hạ nhìn biểu cảm hiển nhiên ngẩn ra của mẹ, đôi tai

chẳng hiểu sao đỏ dần lên.

Cô thấp thỏm mở lời: “Con vào xem thử…”

Rồi không đợi người lớn kịp tỉnh ra đã đẩy cửa chạy vào trong.

“Cạch”, cô trở tay vặn tay nắm cửa.

Trên giường bệnh, Trương Chú nằm thẳng đơ, áo bệnh nhân rộng thùng thình che khuất mọi vết thương không nhìn thấy. Điều duy nhất thấy được là cậu gầy rộc đi, ống quần thì dù có béo lên gấp đôi vẫn mặc vừa.

Môi cậu tím tái, hơi khô nẻ chứ không trơn bóng như ngày thường. Tóc hình như đã dài hơn một chút, tóc mái đen nhánh rủ xuống che khuất đôi mày, chỉ là không còn bông lên như ngày xưa. Cả đôi mắt sắc bén thường thấy giờ cũng giảm bớt độ sáng, thoạt trông lặng lẽ mà cũng thật, ngoan hiền.

Rốt cuộc cậu làm kiểu gì mà hét nổi câu “không được” với vẻ ngoài yếu ớt thế này?

Thịnh Hạ đi vội nên chưa kịp buộc tóc, mái tóc giờ buông xõa trước ngực. Đôi tay thì vì căng thẳng mà giữ mãi trước người, không biết nên mở lời ra sao.

Được thấy cậu nằm bình an trên giường, đã là rất tốt rồi.

“Ngồi đi, mình không nói to được…” Trương Chú quan sát cô một lượt trên dưới, lên tiếng.

Giọng cậu có vẻ suy nhược Thịnh Hạ chưa từng nghe, câu chữ cũng cố gắng ngắn gọn nhất có thể.

Cô đi theo hướng mắt cậu chỉ, ngồi xuống giường bệnh bên cạnh cậu.

“Cậu thế nào rồi, có đau không?” Cô lên tiếng, hỏi một câu chẳng có gì mới mẻ.

Cậu bị thương phần bụng, khi nói chuyện phải dùng lực từ bụng để nói, sao có thể không đau?

“Giờ cậu đừng nói!” Thịnh Hạ cắt ngang trước khi cậu kịp lên tiếng.

Cậu ngẩn ra, ngoan ngoãn nuốt những lời đã ra tới đầu môi vào bụng.

Thịnh Hạ quay đi, qua ô cửa sổ thấy hình như người lớn đã không còn ở đó mới quay lại. Chợt cô dịch tới sát giường cậu, kéo cái ghế gần đó ngồi xuống, tay chống cằm kề vào cậu thật gần, “Giờ bọn mình nói nhỏ thôi, cậu có thể không cần cố sức…”

Cô bỗng nhiên sát lại làm một mùi hương ùa ngập khoang mũi. Trương Chú nhắm mắt.

“Mình hỏi, cậu đáp phải hoặc không phải là được.” Cô nói thật nhỏ, dường định thì thào với âm lượng đó tới cùng.

Rõ ràng cô không bị thương.

Trương Chú cười cười, nhưng không dám làm vết thương nứt ra nên chỉ dám cười hời hợt trông rất đểu.

Thịnh Hạ hơi bối rối.

“Ừm…” Cậu nghiêng đầu sang một chút để nhìn cô, trả lời.

Gần quá. Cậu chỉ quay sang thôi mà đã nghe rõ cả hơi thở của nhau.

Thịnh Hạ cảm thấy cổ nóng bừng lên, tuy thế không lùi ra sau mà hỏi: “Có đau không?”

Trương Chú cau mày: “Câu hỏi này hình như không thể trả lời bằng phải hay không phải…”

Thịnh Hạ: …

Thế cậu trả lời đau hoặc không đau là được rồi mà? Việc gì phải nói lắm thế?

Thịnh Hạ: “Có phải cậu thấy đau không?”

Đằng trước, trong đôi mắt cô bạn là bóng cậu phản chiếu. Chỉ mình cậu.

Đau thế nào được nữa?

Trương Chú cong môi, đổi thoại: “Không đau.”

Thịnh Hạ: “Thế khi nào cậu có thể ngồi dậy? Nửa tháng đúng không?”

Trương Chú phối hợp: “Không phải.”

Thịnh Hạ: “Một tháng?”

Trương Chú: “Không biết.”

Tự dưng Thịnh Hạ không biết nên hỏi gì nữa. Vô vàn lời muốn nói khi đến gần cậu chợt không biết nói từ đâu.

“Mình xem vết thương của cậu được không?”

Trương Chú lắc đầu: “Không được.”

“Chỉ một chút thôi…”

“Ừm, được.”

Cậu chỉ lên cúc áo, “Cởi ra…”

Thịnh Hạ ngơ ngác hết nhìn cậu lại chuyển sang nhìn áo cậu.

Giờ cậu đang ốm, ánh mắt ngay thẳng không nhận ra có hàm ý gì khác.

Thịnh Hạ tự sám hối vì mình đã ôm lòng tiểu nhân. Cậu đang bị thương mà, trên báo nói cậu bị thương ở cả vai trái, tất nhiên không thể tự cởi cúc áo…

Cô đứng dậy, cúi xuống, nghĩ là bụng nên bắt đầu cởi từ dưới cùng.

Nhưng áo bệnh nhân không chỉ rộng mà còn dài, vạt áo tới tận phần hông.

Cô nhặt nút cúc dưới cùng lên, tay đang cầm cúc bỗng dừng khựng, toàn thân hóa đá.

Bởi vì cô đủ sức nhận thấy rất rõ, rằng phần cơ thể nơi bàn tay cô lướt qua – vừa cử động!

Cử động rất khẽ thôi, nhưng có lẽ vì phòng bệnh lúc này quá tĩnh mịch, bầu không khí khiến chỉ một cử động rất nhỏ bé cũng đủ gây ra phản ứng hóa học.

Bất giác Thịnh Hạ ngẩng lên nhìn cậu trong nỗi bàng hoàng, thấy cậu cũng mở tròn đôi mắt nhìn chòng chọc vào chỗ đũng qu@n.

Chẳng biết lấy can đảm từ đâu, Thịnh Hạ lấy hơi cởi một mạch

lên tận bốn nút cúc.

Dần dần, từ đỏ mặt đã chuyển sang đỏ mắt.

Bên bụng phải của cậu hơi lồi lên, chắc vì đang đặt thuốc hoặc máy móc y tế nào đó. Cả phần bụng bị "trói gô", vô số lớp vải gạc bao quanh nơi đó kín mít.

Dẫu rằng băng gạc trắng tới mức không thấy một vết bẩn.

Đương nhiên cũng chẳng có vết máu.

Thì trong trí Thịnh Hạ vẫn chỉ toàn hình ảnh cậu bị dao đâm vào bụng xâm chiếm…

Phải đau lắm đây.

Cô hơi không kiểm soát nổi bản thân. Những câu hỏi lặp đi lặp lại trong trí óc những đêm qua giờ cùng lúc ập tới: "Chính cậu đã nói là chỉ tới đây thôi, thế tại sao còn làm vậy? Tại sao còn bê bàn cho mình? Tại sao ngày nào cũng tới nhà sách Nhất Phương đợi mình? Tại sao thấy nữ sinh mặc váy trắng là…"

Cô nghe tiếng mình đột ngột to lên, kịp thời dừng lại, tuy thế nước mắt vẫn thi nhau rơi xuống tí tách.

Trương Chú không dậy được, chỉ có bàn tay không bị thương nâng lên kéo lấy vạt áo cô, "Đừng khóc mà…"

Cô nhìn thấy đôi mày cậu dính chặt vào nhau, nghẹn ngào, tự rút mấy tờ khăn giấy trên tủ đầu giường lau nước mắt rồi lại ngồi xuống ghế.

Thời điểm này, không nên khiến cậu khó chịu thêm.

Mọi hành động của cô diễn ra liền mạch trôi chảy, từ khi nước

mắt rơi đến khi lau nó đi bất quá chỉ một, hai phút.

Trương Chú im lặng nhìn cô.

Xem ra mấy ngày nay khóc nhiều quá, giờ đã quen cả việc tự điều chỉnh cảm xúc rồi.

Cậu nhớ lại những lời "tố cáo" của cô.

Ôi, cuối cùng cô vẫn biết hết rồi.

"Bởi vì..." Trương Chú thở dài một tiếng bất lực, "Biết rõ có lẽ sau này không có tương lai, mình vẫn thích cậu."

Chương 62

Tầng y tá trực.

Vương Liên Hoa và Trương Tô Cẩn ngồi cạnh nhau. Không khí khá tế nhị.

Ngay khi Trương Tô Cẩn đang suy nghĩ phải lấp li3m chuyện "em gái" đi thế nào, Vương Liên Hoa chủ động kết thúc không khí trầm lặng: "Bác sĩ nói sao rồi?"

Không đá động gì chuyện "em gái".

Trương Tô Cẩn được coi là mạnh mẽ trong những người cùng lứa, tuy thế trước Vương Liên Hoa vẫn bị khí thế có được từ tuổi tác và sự từng trải lấn át.

Xem ra cô bé Thịnh Hạ kia có khả năng chịu áp lực rất tốt.

Trương Tô Cẩn: "Cuộc phẫu thuật rất thành công. Thằng bé sức khỏe tốt, từ nhỏ đã thích thể dục thể thao, bóng rổ bóng đá bóng chuyền cầu lông gi gỉ gì gi cái gì cũng chơi rất giỏi, xuân hạ thu đông tắm nước lạnh bốn mùa, da dày thịt béo giỏi chịu đựng, vết thương nhỏ này không đáng gì…"

Vương Liên Hoa: …

Câu trả lời này, nội dung đoạn giữa hình như hơi thừa?

"Đến thời điểm này rồi, chắc là sẽ ảnh hưởng tới việc học?"

Vương Liên Hoa bỏ qua đoạn buôn dưa tiếp thị ở trên, hỏi.

Trương Tô Cẩn cũng rất lo: “Không thể có chuyện không ảnh hưởng được, kiểu gì cũng phải nằm viện hơn tháng…”

Thấy Vương Liên Hoa cau chặt mày, chị vội đổi lời: “Nhưng Trương Chú rất tự giác, cũng rất chăm chỉ, sẽ không vì bệnh đau mà dừng việc học. Nó có nền tảng tốt, chắc sẽ không ảnh hưởng quá nhiều…”

Nói đến cuối chính bản thân cũng thấy chột dạ.

Vương Liên Hoa: “Sau này thằng bé muốn làm gì?”

Câu này… nói kiểu gì cũng chết.

Trương Tô Cẩn uốn lưỡi mấy lượt mới nói: “Từ bé nó đã có chính kiến, chắc đã có chí hướng riêng rồi. Cháu với anh rể thằng bé cũng tôn trọng nó, tất nhiên không ép nó làm việc nó không thích…”

Chị quan sát mỗi một biểu cảm rất nhỏ của Vương Liên Hoa, bổ sung: “Đương nhiên nếu nó muốn về Nam Lý thì không gì tốt bằng, anh rể nó cũng có thể giúp đỡ một hai. Nhưng cháu thấy chắc nó không ham được giúp…”

Quả nhiên Vương Liên Hoa vờ như vô tình hỏi: “Anh rể thằng bé đang công tác ở đâu?”

“Quân Lan.”

Vương Liên Hoa gật gù: “Quân Lan thì cô cũng biết sơ sơ. Cậu ấy là?”

“Lư Tranh.”

Vương Liên Hoa nhướng mày, nét mặt vừa ngạc nhiên vừa khen ngợi, "Tiểu Lư quyết đoán xưa giờ, về nước chưa mấy năm đã tạo được nhiều thành tích nổi bật."

Lần đầu tiên Trương Tô Cẩn cảm thấy Lư Tranh thật hữu dụng, cười nói: "Tại gặp thời thôi."

"Lúc trước Thịnh Hạ bị thương ở chân cũng nhờ cháu để ý giúp, cô đã bảo tới chúc tết nhưng Thịnh Hạ không cho…" Vương Liên Hoa chuyển chủ đề, "Không ngờ khi gặp lại lại là ở bệnh viện, cảm ơn cháu ở đây thì hình như không phải phép lắm, nhưng thật sự vẫn rất cảm ơn cháu."

Trương Tô Cẩn: "Cháu nên làm mà."

Vương Liên Hoa cứ cảm thấy câu này có nghĩa khác. Tại sao lại nên?

Cả hai ngồi trao đổi ít chuyện vô thưởng vô phạt. Vương Liên Hoa nhìn đồng hồ, đứng dậy nói: "Muộn rồi, bệnh nhân cũng cần nghỉ ngơi nhiều, cô đi gọi Thịnh Hạ rồi hai mẹ con về trước. Cần giúp gì cứ việc nói nhé, đừng khách sáo…"

Trương Tô Cẩn cũng lập tức đứng dậy theo, "Cô đã giúp cháu nhiều rồi, khách sáo quá."

Cả hai đi tới cửa phòng bệnh. Nhìn vào qua ô cửa sổ, bàn tay Vương Liên Hoa đang định gõ cửa dừng khựng.

Trong phòng, cô con gái từ nhỏ chỉ cần nhìn nam giới xa lạ mấy cái đã đỏ mặt của bà đang – cài cúc áo cho cậu nhóc nằm trên giường?

Trương Tô Cẩn cũng kinh hãi, mí mắt giật giật.

Em trai chị ơi, rốt cuộc em đã làm gì?

Hai người lớn đưa mắt nhìn nhau, rồi cùng lảng mắt đi một cách bối rối.

Chốc sau, hình như cô cậu trong phòng nhận thấy điều gì đó nên nhìn ra.

Vương Liên Hoa quyết đoán mở hé cánh cửa, gọi nhỏ: “Phải về rồi.”

Thịnh Hạ dựng thẳng lưng, “À, dạ.”

Sau đó dặn Trương Chú: “Ngày mai mình tới.”

Trương Chú: “Thế tới sớm sớm đó.”

Thịnh Hạ: “Ừm!”

Vương Liên Hoa: …

Trương Tô Cẩn: Ặc…

Vương Liên Hoa dẫn Thịnh Hạ đi. Lư Tranh nhanh chóng gọi điện tới.

“Thế nào rồi, biểu hiện tốt chứ?”

Trương Tô Cẩn: “Không chắc lắm.”

Lư Tranh: “Sao lại thế?”

Trương Tô Cẩn: “Thái độ thì có vẻ tốt, nhưng không đi vào thăm Tiểu Chú, nói rõ…”

Lư Tranh: “Chỉ đơn giản là dẫn con gái tới.”

Trương Tô Cẩn: “Ừm.”

Chỉ là dẫn con gái tới, còn bản thân Vương Liên Hoa thì vẫn là người ngoài cuộc. Thái độ rất tách bạch. Vừa lịch sự mà cũng vừa xa cách, quả thật chỉ là cùng đi thăm bạn của con gái.

Lư Tranh: “Ngày tháng còn dài, mẹ vợ nhìn con rể chỉ có ngày càng thuận mắt.”

Trương Tô Cẩn: … Nghĩ sớm thật đấy.

–

Đường về.

Thịnh Hạ biết, lời nên nói rồi sẽ phải nói.

“Thịnh Hạ…”

“Mẹ…”

Không hổ là mẹ con, lúc này cũng ăn ý một cách đáng kinh ngạc.

Thịnh Hạ: “Mẹ nói trước đi.”

Vương Liên Hoa cũng không định nhường, hỏi: “Con biết bây giờ là thời điểm nào rồi không?”

Câu chữ giọng điệu không thể nói là ôn hòa.

Thịnh Hạ cúi đầu, “ừm” một tiếng.

Vương Liên Hoa khẽ thở dài: “Có những lời mẹ hay nói đi nói lại, có thể con nghe chán rồi nhưng mẹ vẫn phải nói. Con không học vì hiện tại mà học để tương lai có quyền lựa chọn xem mình có

thể có một nhân cách độc lập, một tâm hồn ngay thẳng hay không."

Thịnh Hạ: "Con không lơ là việc học…"

"Thế kì thi thử lần một là thế nào? Con có biết lần thi này quan trọng thế nào không? Thành tích lúc lên lúc xuống không phải hiện tượng tốt." Vương Liên Hoa ngắt lời.

Thịnh Hạ thấy nặng trĩu ở ngực. Từ khi lên lớp 12, mẹ rất ít nói chuyện với cô bằng giọng điệu như vậy.

"Mẹ, con định tham gia chương trình tự chủ tuyển sinh của đại học Hà Thanh, thời gian trước vì chuẩn bị hồ sơ tham gia nên việc học bị ảnh hưởng."

Gặp đèn đỏ, Vương Liên Hoa thắng xe, quay sang nhìn Thịnh Hạ: "Đại học Hà Thanh?"

Thịnh Hạ nhìn thấy vẻ không dám tin sâu trong mắt mẹ. Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại địa chỉ duonglam. design. blog và nick wattp3d namonade của người dịch. Nếu đọc ở nơi khác, tức bạn đã truy cập vào trang đăng lại trái phép.

Đúng nhỉ, với số điểm của cô, ai có thể liên tưởng tới đại học Hà Thanh?

"Dạ." Cô trả lời dứt khoát, "Là chuyên ngành văn học Hán ngữ cổ mới mở. Lúc trước con có viết sẵn một số bản thảo văn học nên quyết định thử, bây giờ vẫn chưa chắc chắn sẽ thành công, tuy vậy đã có một chút hi vọng…"

Vương Liên Hoa hoàn hồn: "Về nhà nói."

Có lẽ vì chưa bao giờ mẹ nghĩ cô sẽ có chính kiến như thế.

Nhớ dạo trước khi ra ngoài Thịnh Hạ đã hỏi, rằng nếu đỗ vào đại học tốt hơn thì có cần ở lại Nam Lý không.

Cứ chốc chốc Vương Liên Hoa lại quan sát cô con gái sống chung bấy lâu qua gương chiếu hậu, chợt cảm thấy xa lạ.

Trong bếp, hai cốc nước, chỗ ngồi đối diện.

Dấu hiệu cho một cuộc nói chuyện nghiêm túc.

Vương Liên Hoa mở máy tính, đọc kĩ càng một lượt phần tóm tắt kế hoạch tự chủ tuyển sinh của đại học Hà Thanh, vẫn cảm thấy quá đỗi kinh ngạc: "Giáo viên của mấy đứa nói thế nào, có khả năng thật ư?"

Qua điểm sàn tuyến một là có thể vào đại học Hà Thanh?

Nghe như mơ vậy.

Vương Liên Hoa biết rất nhiều chuyên ngành có xét thành tích trong các cuộc thi để tính điểm cộng. Nhưng riêng việc học kiến thức trên lớp thôi đã là cố sức với Thịnh Hạ, tất nhiên khỏi nói tới chuyện thi đua. Đây là nguyên nhân mẹ chưa từng tìm hiểu những thông tin này.

Thịnh Hạ gật đầu: "Thầy Vương và cô Phó đã cố vấn cho con, việc này là có thể, bây giờ chỉ thiếu yêu cầu xuất bản sách. Con đã viết bản thảo xong và nộp, đã qua vòng xét duyệt đầu tiên, chỉ cần qua hết xét duyệt và kí hợp đồng trước khi hết thời hạn nộp hồ sơ là được. Sách thì miễn là phát hành trước khi tuyển sinh, tức trước khi điền nguyện vọng đợt một."

Vương Liên Hoa nghe mà ngơ ngác, "Con viết từ khi nào?"

Thịnh Hạ lược bỏ những đoạn khó khăn khúc khuỷu, trả lời vắn tắt: "Vào tuần sau thi cuối kì trước, với cả… dạo trước có xin

nghỉ mấy hôm…” Cô cúi đầu, sợ đối mặt với cái nhìn trách móc của mẹ, giọng nói cũng nhỏ dần, “Xin nghỉ để viết…”

“Mẹ cứ bảo thảo nào có một dạo toàn nghe tiếng gõ phím lạch cạch.” Vương Liên Hoa vẫn còn nghi hoặc, chưa kịp để ý tới chuyện cô xin nghỉ, “Thế tự tin được bao nhiêu phần trăm?”

Thịnh Hạ lắc đầu: “Con không biết, nếu xét duyệt nhanh thì sẽ nhanh được kí hợp đồng. Còn chuyện ra sách thì không nói chính xác được, không ai dám bảo đảm…”

Cô thành thật khai hết. Rốt thì cô cũng chưa trưởng thành, sau có qua xét duyệt cũng cần người giám hộ là Vương Liên Hoa đứng ra kí hợp đồng. Tới khi đó kiểu gì cũng phải nói hết, không giấu được.

Dường như Vương Liên Hoa đã bắt kịp mạch sự việc: “Có nghĩa là nếu thi đại học xong mà đến khi điền nguyện vọng vẫn chưa ra sách, thì tất cả đều là công dã tràng?”

“Có thể nói như vậy…”

Tay chân Vương Liên Hoa bỗng lạnh toát.

Thịnh Hạ lại im lặng không hé tiếng nào, giấu mẹ làm ra việc động trời như vậy. Bây giờ thì đã đến giai đoạn chỉ còn chờ kết quả, nghe theo mệnh trời mới chịu tiết lộ. Giờ bà có chỉ trích con bé lãng phí thời gian các kiểu cũng đã là vô dụng.

Vương Liên Hoa không biết mình nên tỏ thái độ thế nào nữa.

Nên vui mừng hay nên lo lắng? Nên tức giận hay nên vỗ về?

Bà không biết.

Sâu trong thâm tâm chỉ có một suy nghĩ – con gái trưởng thành

rồi.

Không phải hỏi ý mẹ mọi việc nữa.

Thịnh Hạ nhìn mẹ im lặng hồi lâu, cõi lòng càng lúc càng bất an nơm nớp.

Cô biết chiêu tiền trảm hậu tấu này của mình sẽ dẫn tới hậu quả thế nào.

Nhưng lần này, cô muốn làm vị tướng quân của chính cô.

“Mẹ…” Thịnh Hạ gọi.

Vương Liên Hoa bừng tỉnh, mím chặt môi, mấy giây sau mới lựa lời cất tiếng: “Con muốn tới đại học Hà Thanh như vậy, có phải vì thằng bé đó, nó muốn tới Hà Yến?”

Thịnh Hạ thấy hơi khó thở.

Cô ngẩng lên, “Không ạ.”

Cho dù không có cậu, cô vẫn muốn tới đó.

Vương Liên Hoa biết Thịnh Hạ sẽ không nói dối ở câu hỏi này. Mà không nói dối, có nghĩa vốn dĩ con gái đã không muốn ở lại Nam Lý.

Điều này khiến lồ ng ngực Vương Liên Hoa chợt thắt lại nhức nhối, tay đỡ trán, chóng mặt quay cuồng.

Nhưng vẫn nhấn mạnh: “Nếu con đỗ đại học Hà Thanh, tất nhiên mẹ rất vui. Nhưng mẹ muốn con hiểu rõ là mình đang học tập, đang tiến bộ, đang trưởng thành vì ai. Mẹ muốn đáp án của câu hỏi này luôn luôn là vì chính con. Con phải vì chính bản thân con!”

Thịnh Hạ im lặng. Thực ra lúc sau cũng có một phần nguyên nhân vì cậu. Nhưng dễ thấy bây giờ nói điều này không phải việc lý trí, cũng không có ý nghĩa gì cả. Nên cô lựa chọn im lặng.

Vương Liên Hoa tiếp tục nói: "Mấy ngày nay trạng thái của con không tốt nên mẹ không can thiệp nhiều. Mẹ đã tìm hiểu về thằng bé đó trên mạng, nó là đứa tốt. Nhưng mẹ vẫn phải khuyên con đừng giới hạn đời mình quá sớm."

Thịnh Hạ chờ mẹ nói hết, từ tốn tiếp lời: "Mẹ, cậu ấy tên Trương Chú."

Vương Liên Hoa sửng sốt.

Bản thân Thịnh Hạ cũng không hiểu nguyên nhân do đâu, nhưng khi nghe mẹ gọi Trương Chú là "đứa trẻ đó", "thằng bé đó", cô cảm thấy không thoải mái. Giống như hôm đi qua cổng trạng nguyên đã nghe mọi người gọi "cái cậu A12".

Một danh xưng khuyết thiếu tính cá nhân nhường nào.

Trương Chú, cậu đáng được gọi bằng cái tên chính xác.

"Xin lỗi, mẹ theo thói quen." Vương Liên Hoa thỏa hiệp, "Trương Chú rất tốt, ở tuổi này, thích một người như vậy không phải việc đáng xấu hổ."

"Dù vậy."

Thịnh Hạ lắng nghe, đã biết đoạn sau sẽ có "dù vậy".

"Dù vậy hai đứa còn rất nhỏ, mọi việc đều cần cẩn trọng. Thứ mà con tưởng mình nhìn rõ, có lẽ sau này sẽ nhận ra chỉ là hư ảo; thứ con tưởng là tình cảm chân thành nhất, có lẽ không thể vượt qua thử thách thời gian; cách biệt điều kiện hoàn cảnh mà

con tưởng có thể vượt qua, trên thực tế sẽ khiến cuộc sống của con trở nên hỗn loạn, khiến con bị nó hành hạ khổ sở!"

Vương Liên Hoa tạm dừng, hiểu là mình đang nói về chính bản thân.

"Không phải mẹ muốn làm người xấu. Mẹ chỉ muốn cho con biết, đời còn dài." Vương Liên Hoa giấu kín những cảm xúc không nên có, tiếp tục từng chữ nặng nề: "Con mới bao nhiêu tuổi, mới gặp bao nhiêu người? Sau này con sẽ gặp vô số người khác nhau, sẽ gặp người giỏi giang hơn, đẹp trai hơn, tất cả các mặt đều phù hợp hơn…"

"Nhưng mẹ à," hiếm có một lần Thịnh Hạ ngắt lời mẹ, "Mỗi một lần rung động đều là độc nhất vô nhị."

Vương Liên Hoa sửng sốt.

Thịnh Hạ nói như tiếng thì thầm: "Sau này hoàng tử bé sẽ gặp vô vàn bông hồng, tất cả đều rất phù hợp với yêu cầu của cậu, đều ngoan ngoãn nhiệt tình, còn biết làm nũng chứ không đỏng đảnh khó chiều như bông hồng của cậu. Nhưng chỉ bông hồng ấy mới là bông hồng của cậu."

"Có lẽ con chưa hiểu được nhiều tình cảm, nhưng con tin là tình cảm tốt sẽ khiến con người trở nên tốt hơn. Đến hiện tại, con luôn cảm thấy…" Cô ngập ngừng, cảm thấy cuộc nói chuyện đã đi quá sâu, quá riêng tư và sáo rỗng, "Thích cậu ấy làm con tốt hơn."

"Từ khi quen cậu ấy, con mới biết người ta có thể sống như vậy – vừa hiểu được chúng sinh bình đẳng mà vẫn có thể thông cảm cho khác biệt của mỗi người; vừa có thể đứng trên đỉnh cao nhìn xuống và cũng có thể khom lưng lấm lem ngoài đồng; vừa có thể đối mặt kết cục tệ nhất và cũng có thể tạo ra kết quả tốt nhất."

“Khi ấy con mới biết, hóa ra một người có giá trị chưa bao giờ chứng minh mình giỏi giang cỡ nào. Mà là bất kể khi chìm khi nổi, bất kể bình phẩm tốt xấu, vẫn chỉ quyết hướng tới mục tiêu của bản thân…”

“Con chưa bao giờ gặp ai như vậy. Con tin tương lai sẽ không gặp được nữa. Mà dù có, thì đó cũng không phải bông hồng của con.”

“Con muốn trở thành cậu ấy. Đây là cái nhìn chính xác nhất của con về cậu ấy.”

Dứt lời, hai mẹ con đều sững sờ.

Thịnh Hạ không ngờ mình sẽ nói cả tràng dài như thế.

Vương Liên Hoa không ngờ… Điều bà không ngờ tới đã quá nhiều, đến nỗi không biết nên phân loại nó ra sao, càng không biết tiếp theo nên nói gì.

Ở tuổi trung niên, bà ngỡ ngàng trước những lời của cô con gái chưa trưởng thành.

Tĩnh lặng bao trùm. Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại địa chỉ duonglam. design. blog và nick wattp3d namonade của người dịch. Nếu đọc ở nơi khác, tức bạn đã truy cập vào trang đăng lại trái phép.

“Đi ngủ đi…” Vương Liên Hoa nói.

Thịnh Hạ ngẩng nhìn, không đoán được ý mẹ.

“Dạ, mẹ ngủ ngon…”

“Ừm, ngủ ngon.”

Thịnh Hạ nằm cứng đờ trên giường, mắt nhìn trần nhà, lòng mải lo nghĩ.

Nói ra rồi.

Cứ thế nói ra hết rồi?

Quá trình nhanh tới nỗi cô không kịp nhận ra, không kịp suy nghĩ, những lời nói ấy cũng chưa được cân đo cẩn thận đã vội bật thốt ra hết.

Hóa ra.

Cô muốn trở thành cậu.

Cô bị chính những lời mình nói lột tr@n.

Cảm xấu giấu kín sâu tận đáy lòng ấy chưa bao giờ ngoi lên, kể cả những khi không có bất cứ ai cũng chưa từng manh nha ló mặt.

Có lẽ vì lớp vỏ ngoài của cô cho rằng nó quá bất thường.

Một dòng nước ấm chảy xuyên qua tim Thịnh Hạ, chẳng hiểu sao trong căn phòng giữa đêm tối, cô chợt nhoẻn cười.

Hóa ra là thế ư?

Cô lại rờ lên chiếc điện thoại đầu giường, mở vào weibo.

Weibo của cô cũng dùng để đọc tin tức, rất ít khi đăng bài.

Lướt tới bài đăng của Trương Chú hôm sinh nhật mình, cô vào bình luận, nghĩ một lúc vẫn không dám bày tỏ trước bao người nên đành lặng lẽ share về.

Chợt lại thấy thế thì không đủ thành ý, nên cũng sửa lại tên tài khoản. Cuối cùng cô nhìn bài đăng weibo được trình bày bố cục nghiêm cẩn, hài lòng tắt máy đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau, không khí trong phòng ăn khó tránh đâu đó sự bối rối. Thịnh Hạ uống một hơi hết cốc sữa, đang định đi thì bị Vương Liên Hoa gọi giật lại.

Trông mẹ hơi mệt mỏi, có lẽ vì không ngủ ngon.

“Việc con nói tối qua, mẹ đã suy nghĩ rất lâu, vẫn cảm thấy giờ còn quá sớm.”

Bàn tay Thịnh Hạ đang cầm cặp sách siết chặt.

Chốc sau, Vương Liên Hoa bổ sung: “Cố gắng lên, ngưỡng điểm sàn tuyển một chỉ là mốc thấp nhất, không phải mục tiêu. Hà Thanh… thi đậu rồi tính tiếp. Đây là tiền đề của tất cả mọi việc. Sau này đi tới đâu tính tới đó, nghe lời mẹ, bất kể thế nào con cũng là con gái, không được nóng vội.”

Thịnh Hạ đáp ngay không ngần ngừ: “Vâng.”

Cô hiểu.

Cô cũng không nóng vội.

Vương Liên Hoa nói thêm: “Hôm nay dành thời gian đi gặp thằng bé… Trương Chú. Đã hứa rồi thì không được thất hứa. Nhưng sau này thì, tạm thời… ít đi thôi.”

Thịnh Hạ không trả lời, cúi đầu ủ rũ ra cửa.

Tới lớp, việc đầu tiên cô làm là định nhắn tin cho Trương Chú, cho cậu biết đến tối cô sẽ tới gặp cậu.

Vừa mở điện thoại, mới vào trang chủ weibo đã có thông báo nhảy ra.

Cô hơi căng thẳng, cậu thấy nhanh thế ư?

Mở ra.

Dưới bài chia sẻ của cô tối qua có một bình luận. Bình luận mới từ sáng sớm nay.

Nhưng không phải Trương Chú.

Không phải chứ? Sao dân mạng đã mò được ra cô rồi?

[XIA_abcdef: Một ước Hà Thanh Hải Yến, hai ước bố mẹ khỏe mạnh, ba ước mình, cậu đều như nguyện, tháng Chín gặp lại nhau. // @SHU_abcdef: Cậu ấy ước gì nhỉ? Nếu ước ba điều, chắc có một là mình chứ?]

[Cô giáo Sprite cực nghiêm khắc: Điều ước của em chân thành như thế, gió đêm sẽ ghi nhớ, vầng trăng cũng sẽ ghi nhớ.]

Thịnh Hạ:?

Ai đây?

Lời tác giả:

Màn tỏ tình của người có văn hóa bắt đầu ~

Nhà Hạ Hạ vẫn rất nghiêm khắc, nếu đối phương không phải Trương Chú, có khi sẽ thành chuyện động trời, anh Chú cũng còn quãng đường rất dài phía trước ~ Lư Tranh nói đúng nha ~

Chương 63

Trong giờ lên lớp, Vương Duy công bố tin Trương Chú đã bình an tỉnh lại. Không khí trong lớp tức thì nhẹ nhõm hẳn.

Hầu Tuấn Kỳ ngồi bàn sau vờ khóc: "Nhưng tại sao không trả lời tin nhắn của mình!"

Có người la lên: "Chắc vì bị đào ra weibo, xấu hổ chết rồi nên cả đời không định dùng điện thoại nữa đó."

Cả lớp phì cười.

Thi nhau hướng ánh mắt về Thịnh Hạ.

Thịnh Hạ cũng nhớ tới hốc cây của cậu. Gì mà "sao cậu ấy dễ thương thế nhỉ", quả làm cô không biết giấu mặt vào đâu.

"Thế giờ chúng ta đi thăm cậu ấy không?" Tề Tu Lỗi la lên.

Vương Duy: "Để vài ngày nữa đã. Mấy hôm nay em ấy vẫn chưa thể ăn uống bình thường, còn đang truyền dịch dinh dưỡng, nói mấy câu mà thều thào không ra hơi, đừng đi quấy rầy thì hơn. Mà khi đi cũng không nên đi nhiều người quá, cử ba bốn đại diện là được."

Chưa thể ăn uống bình thường…

Thịnh Hạ tự trách mình đã quá sơ ý.

Cậu bị thương ở bụng kia mà, tại sao cô cũng chẳng hỏi gì hết?

Hôm đó cậu còn nói với cô nhiều như vậy.

Tối nay tới, nhất định phải bảo cậu nói ít thôi, mà tốt nhất là đừng nói gì cả.

Chiều vừa tan học là Thịnh Hạ lập tức thu dọn sách vở định đi, chỉ là đã bị Trần Mộng Dao bình bịch chạy tới cản lại.

Lúc này ngoài hành lang tấp nập người qua lại, ai nấy nhìn họ với ánh mắt tò mò.

Trần Mộng Dao kéo tuột Thịnh Hạ tới góc khuất của lối đi liên tòa, hỏi thẳng: "Cậu biết cậu ấy ở bệnh viện nào không? Chắc chắn cậu biết đúng không?"

Thịnh Hạ ngơ ngác: "Tại sao mình nhất định phải biết…"

"Thì bố cậu chẳng là, chẳng là, gì gì đó, cấp cao nhất của Nam Lý à?"

Ặc, kiểu mô tả này.

"Nói cho mình biết được không?" Trần Mộng Dao rất sốt ruột, "Đợt trước mình đi Đông Châu, gần đây thì tham gia huấn luyện khép kín, cũng mới thấy tin tức. Tại sao lại thành như vậy? Cậu ấy vẫn ổn chứ?"

Thịnh Hạ: "Không còn nguy hiểm nữa, cậu cứ yên tâm. Nhưng giờ cậu ấy đang hồi phục, không tiện tới thăm."

Bỗng Trần Mộng Dao nhìn chòng chọc vào mắt Thịnh Hạ: "Cậu lừa mình."

Thịnh Hạ:?

Trần Mộng Dao: “Cậu nói với mình hai cậu không hẹn hò. Mình nói rồi, nếu hai cậu yêu đương thì phải cho mình biết.”

“Đúng là chưa yêu đương mà…”

Trần Mộng Dao: “Thật? Cậu bảo đảm?”

Thịnh Hạ: “Ừm.”

Trần Mộng Dao: “Nhưng, ai cũng nói cậu ấy tưởng cô gái trong nhà sách là cậu nên mới lao tới cứu người.”

“Không phải.” Thịnh Hạ lắc đầu kiên quyết, “Cậu ấy… xuất hiện ở đó, là vì mình. Nhưng bất kể người bên trong là ai, cậu ấy vẫn sẽ lao ra.”

Trần Mộng Dao sững ra giây lát, đôi mắt không còn tỏa sáng như trước đó, “Mình thấy weibo của cậu ấy rồi.”

Thịnh Hạ mím môi, không tiếp lời.

“Nhưng, không phải cậu sẽ du học hả?” Trần Mộng Dao tiếp, “Miễn các cậu chưa tới với nhau thì mình vẫn giữ thái độ đó. Nếu cậu có tin gì nữa, có thể cho mình biết được không?”

Thịnh Hạ: “Việc này thì được.”

Cùng là người lo lắng cho cậu, cô có thể hiểu được.

Trần Mộng Dao: “Thế bọn mình kết bạn wechat nhé?”

“Được…” Thịnh Hạ lấy điện thoại ra quét mã QR của Trần Mộng Dao. Khi tiếng “tinh” vang lên, cô nhớ ra trong cặp sách của mình có thư bọn con gái viết cho Trương Chú, lưỡng lự một lúc rồi vẫn nói: “Thế chắc cậu sẽ vất vả đó.”

“Quét xong rồi, cậu chấp nhận đi.” Trần Mộng Dao chỉ vào điện thoại cô, xong mới sực nhận ra lời cô vừa nói, “Hả?”

“Bây giờ, có lẽ cậu ấy khá thích mình, nên cậu sẽ vất vả…” Thịnh Hạ thì thầm, lặp lại một lần nữa.

Wechat của Thịnh Hạ xuất hiện trong danh sách bạn bè. Trần Mộng Dao ngẩng lên, nhìn thấy trong mắt cô bạn sự chân thành quá đỗi, đến độ bạn ngẩn ra –

Sao lại có người khờ khạo thế?

Cô tình địch này thật chẳng có ý thức thân phận gì cả.

Trần Mộng Dao chợt nhoẻn cười: “Đấy là việc của mình.”

Rồi bạn quay ngoắt đi, không chào một câu đã bỏ đi một nước, chẳng lịch sự chút nào.

Thịnh Hạ đã thành quen. Cô liếc tài khoản bạn bè mới. Trần Mộng Dao lấy hình bản thân làm hình đại diện, hình nền trên trang bảng tin cũng là hình bản thân. Ảnh chụp tỏ rõ sự tự tin, trông rất xinh.

–

Thịnh Hạ tới bệnh viện. Vẫn viên cảnh sát trực lần trước dẫn cô tới phòng bệnh.

Nghe nói dưới tòa nhà có phóng viên, nhưng Thịnh Hạ không nhận ra là ai trà trộn trong mọi người.

Cô gái được cứu hôm đó là người khiếm thính. Tin này lại một lần thu hút sự chú ý của rất nhiều cánh nhà báo. Bởi vì cách địa điểm xảy ra vụ việc chỉ hai cây số là đồn công an nên đã có

nhiều tít báo khôn lỏi dẫn dắt dư luận chú ý tới việc này. Dạo gần đây có rất nhiều tin bài bóp méo không đúng sự thật, không xử lý tốt sẽ khiến dư luận dậy sóng nên mọi việc đều phải thật cẩn thận.

Thịnh Minh Phong nói chờ sự việc lắng xuống, tòa thị chính sẽ tổ chức tuyên dương khen thưởng.

Thời điểm này đang là giờ cơm, đi qua những phòng bệnh khác có thể ngửi thấy mùi đồ ăn, chỉ riêng phòng Trương Chú đang nằm là lạnh lẽo vắng lặng, tiếng kêu đau láng máng vọng ra.

Thịnh Hạ đờ người, nhìn qua ô cửa sổ. Màn giường được kéo kín, từ bên ngoài không thể thấy một điều gì.

Tiếng rên trầm trầm cố nhịn của cậu vang lên đứt đoạn. Thịnh Hạ cau chặt mày, hỏi viên cảnh sát bên cạnh: “Họ đang làm gì vậy ạ?”

“Chắc đang thay thuốc hoặc là kiểm tra…”

Bàn tay Thịnh Hạ đặt trên khung cửa siết chặt vì lời giải thích.

Một lát sau bác sĩ kéo rèm, dặn mấy câu rồi đi.

Trên giường bệnh, những giọt mồ hôi li ti rịn đẫm trán Trương Chú.

Cậu thở d ốc, hơi thở từ từ đều lại.

Chờ các bác sĩ đã đi hết, Thịnh Hạ vào phòng bệnh. Các chị y tá đang treo bình truyền dịch lên cho cậu, liếc thấy Thịnh Hạ thì vui vẻ gọi: “Hotboy, nóc nhà tới rồi kìa?”

Thịnh Hạ nhớ lời các bạn trong lớp nói, Trương Chú xấu hổ chết rồi, hình như hơi giống thế thật.

Bản thân cô không thể quên được câu "Mình muốn cậu mọi việc như ý, muốn làm gì đều sẽ làm được, cả đời lúc nào cũng hạnh phúc thăng hoa! Thăng cao hơn nóc nhà!"

Nếu không vì đã nghiền ngẫm nhiều lần, cô thực sự không biết "thăng hoa" còn có thể diễn tả kiểu đó.

Đúng là có, hơi hơi thần kinh.

Trương Chú lườm y tá một cái, giọng nói vừa yếu ớt vừa ngang ngược: "Đủ rồi đó…"

Y tá phì cười, không chọc cậu nữa, đặt tay cậu ngay ngắn lại rồi ra ngoài.

Khi đi qua Thịnh Hạ còn nói: "Ai kia từ trưa là luôn mồm hỏi có cô bạn rất xinh nào tới không đó?"

Thịnh Hạ xấu hổ lảng mắt đi.

Hotboy.

Xem chừng trong mấy ngày ở bệnh viện, cậu đã tạo quan hệ khá thân với mấy chị y tá.

Cậu luôn như vậy. Nơi nào có cậu, mọi người sẽ luôn vui vẻ thân thiết, dù cho cậu không phải một người quá nhiệt tình.

Sức hút thần kì ấy, có lẽ là trời sinh.

"Ngồi…" Thấy cô đứng yên tại chỗ không tới gần, cậu gọi.

Thịnh Hạ vẫn ngồi trên cái ghế hôm qua, bất chợt không biết nên nói gì.

Chỉ đơn giản là muốn gặp cậu, nhưng gặp rồi luôn chẳng có gì nói với nhau.

“Đau không?” Câu hỏi của cô cũng chẳng có gì mới mẻ.

Trương Chú đoán ban nãy cô đã nghe thấy, vì vậy gật đầu rất dứt khoát.

“Thế phải làm sao đây?” Thịnh Hạ nhớ khi mình bị thương cậu đã để ý chi li cỡ nào, còn đi tìm bác sĩ, “Tiêm thuốc giảm đau được không?”

“Đã tiêm rồi.” Tiếng cậu trầm khàn tới độ khó nghe rõ.

Thịnh Hạ ngẩng nhìn mấy túi nước thuốc treo san sát.

“Là dịch dinh dưỡng hết à?” Cô hỏi, cúi xuống, “Cậu đừng nói, gật đầu lắc đầu là được rồi.”

Bỗng Trương Chú cười.

Cười nhe cả răng.

Tuy gương mặt tái nhợt rõ kiểu đang ốm, Thịnh Hạ vẫn cảm thấy ánh nắng từ đó tỏa ra khắp xung quanh.

Cô lắc đầu.

Câu “những túi đó là gì” chực tới bên môi lại bị cô nuốt trở vào. Cậu không thể nói quá nhiều, vậy cô cũng không thể hỏi quá nhiều.

Cả hai cứ thế im lặng nhìn nhau.

“Chị Tô Cẩn đâu? Về rồi à?”

Trương Chú gật đầu, “Tối mới tới.”

“Ờ, thế ai chăm sóc cậu? Điều dưỡng hả?”

Trương Chú gật đầu. Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại địa chỉ d u o n g l a m. d e s i g n. b l o g và nick wattp3d namonade của người dịch. Người dịch không chịu trách nhiệm về sai sót bản dịch khi đăng ở các nơi khác.

Im lặng lại phủ trùm.

Trương Chú nhìn cô bạn thật tập trung. Dáng vẻ cô vắt hết tế bào não để tìm chủ đề thật quá thú vị.

Cô cũng không còn cách nào, vì lúc trước cậu luôn là người nói nhiều hơn. Mà khi cậu nói chuyện, còn luôn có Hầu Tuấn Kỳ còn nhiều lời hơn nữa hùa theo.

“Tiêm thuốc giảm đau vẫn rất đau à?” Cô quay trở về vấn đề lúc đầu. Có lẽ vì đây chính là điều cô quan tâm nhất.

Trương Chú nghĩ một lúc, cau mày: “Rất đau.”

Thịnh Hạ hỏi theo phản xạ: “Vậy làm sao mới hết đau?”

Trương Chú nhắm mắt như suy nghĩ rất lung: “Cậu khen mình mấy câu, là hết ngay…”

Cậu mở mắt, đôi mắt đầy chờ đợi.

Thịnh Hạ đứng hình: “Khen… cậu á…”

“Mười cái đi…” Cậu nói như thều thào.

Thịnh Hạ nghe không rõ lắm. Cô kề sát tai vào gần cậu. Hơi thở nóng rực phả vào vành tai và sau gáy khiến cô run lên.

Cậu nói: “Mười ưu điểm, mình…”

Thịnh Hạ thẳng người dậy, nhìn cậu vừa hoang mang vừa hoảng loạn, đôi tai bắt đầu đỏ dần lên…

Sao lại có người yêu cầu người khác khen mình với vẻ thản nhiên tới thế?

“Cậu… học giỏi.”

Trương Chú hơi mím môi, gật đầu, tỏ ý công nhận.

“Ừm…”

Cô hơi khó xử. Khen trực tiếp người ta thế này, cứ thấy kì kì.

Nhưng chốc do dự ngắn ngủi ấy lại khiến thái độ vui vẻ của Trương Chú chuyển sang lạnh lùng –

Khó để khen cậu thế cơ à?

Ưu điểm của cậu chẳng lại khó tìm thế ư? Hả?

Thịnh Hạ: “Thông minh!”

Mặt Trương Chú sầm sì hẳn.

“Có gì khác nhau không?” Cậu lên giọng, “Không thành ý!”

“Không không.” Thịnh Hạ xua tay, nét mặt rất chân thành, “Thông minh với học giỏi không giống nhau. Học giỏi chỉ là cái biểu hiện ra bên ngoài, thông minh thì bao quát hết mọi mặt, là đại trí tuệ…”

Nụ cười ở môi Trương Chú gần như không dằn xuống được.

“Hừm, còn gì nữa?”

Thịnh Hạ: “Hai cái rồi, cậu cảm thấy đỡ hơn chưa?”

Trương Chú gật đầu. Đỡ cái quần què, bụng cậu đau như sắp nứt ra đây.

Thịnh Hạ tiếp tục nghĩ: “Cẩn thận.”

“Ừm.”

“Có tầm nhìn.”

“Ừm.” Cái này thì khác gì thông minh? Mà thôi, cô là người có văn hóa, đạo lý nhiều thôi rồi.

“Tốt bụng.”

Trương Chú: “Ừm.” Sao toàn về phẩm chất vậy? Có cái gì nông cạn ngoài mặt hơn tí không?

“Dũng cảm.”

Giờ thì Trương Chú còn chẳng buồn đáp tiếng “ừm” nữa.

Thịnh Hạ bẻ tay đếm, “Sáu cái rồi…”

Hình như cô ngại nói tiếp, chỉ liếc nhanh gương mặt rõ ràng đã chuyển sang bực bội của cậu, cúi đầu liệt kê một mạch nhanh như gió: “Cao, đẹp trai, có sức khỏe, hát hay biết đánh trống!”

Ớ? Mười một cái rồi.

Thực ra cô còn muốn nói chơi bóng rổ bóng chuyền giỏi nữa cơ.

Dừng ngay.

Xấu hổ quá.

Cô bạn cúi thấp đầu, chỉ muốn chôn luôn mình vào một khe đất.

Hức, cao với đẹp trai sức lớn gì gì đó, cứ giống như yêu thầm…

Trương Chú như hóa đá, niềm vui cuồng loạn trong lòng đã lấn át cơn đau.

Hát hay? Biết đánh trống?

Rất lâu sau vẫn chưa thấy cô ngẩng lên.

Trương Chú duỗi tay kéo ga giường trước mặt cô, “Cậu nghe mình hát ở đâu?”

“Ở wei… weibo…” Cô ngẩng lên, lí nhí.

Nụ cười trên mặt Trương Chú sượng ngay lại, chuyển sang bối rối.

Cũng phải, trên mạng ai ai cũng biết weibo của cậu, sao cô không thấy cho được.

Trương Chú: “Cậu thích nghe mình hát?”

Thịnh Hạ gật đầu: “Ừm… mọi người ai cũng thích…”

Trương Chú: “Đẹp trai không?”

Thịnh Hạ: …

“Đẹp.” Cô tiếp tục cúi đầu, không dám đối mặt.

Lát sau, bỗng cô nghĩ, sao đã thành cậu hỏi cô rồi? Cậu không thể nói nhiều thế được.

Vì vậy lại ngẩng lên, nghiêm nghị: "Mình mang bài thi với cả phân tích đáp án tới cho cậu rồi. Nhưng giờ cậu chỉ có thể nằm, chắc cũng không coi được nên mình để đây trước, bao giờ cậu ngồi dậy được thì xem sau."

Bài thi được cô cất ngay ngắn trong tập tài liệu. Đặt gọn nó rồi, cô lại mở cặp lấy ra một xấp thư.

Trương Chú nhìn cô ngờ vực.

Thịnh Hạ: "Đây đều là… thư các bạn viết cho cậu…"

"Các bạn?"

Trương Chú liếc những phong thư màu sắc hoa lá cành, khỏi đoán cũng biết là kiểu bạn nào gửi.

Tám, chín phần mười là thư tình.

Thư tình người khác gửi cậu mà cô có thể thản nhiên nhận lấy, còn mang tới cho cậu đọc?

Cô nghĩ kiểu gì vậy?

Trương Chú: "Cậu biết trong thư viết gì không?"

Thịnh Hạ lắc đầu. Cô không đọc, biết thế nào được.

Nhưng vẫn đoán được đại khái.

Trương Chú: "Không biết còn dám mang cho mình đọc?"

Tâm tình Trương Chú bỗng chốc rơi thẳng xuống đáy cốc.

Có nghĩa là, cô hiền lành ngoan ngoãn thế chỉ vì cậu mới thoát chết trở về?

Thịnh Hạ không nhận ra thái độ khác thường của cậu, vừa lục tìm vừa nói tiếp: "Cậu đọc bây giờ hay để lát nữa đọc? Mình đặt ở đây nhé?"

Trương Chú: …

Khi lại ngẩng lên, Thịnh Hạ va vào một đôi mắt im lặng tới cùng cực.

Rất dễ nhận ra cậu đang không vui.

Trực giác mách bảo cô nguyên nhân có liên quan tới những lá thư. Thế là cô chất cả mớ thư lên tủ đầu giường, không tiếp tục chủ đề này nữa.

Cô phải đi rồi, không thể quấy rầy cậu quá lâu. Hơn nữa cô còn phải đi học ở cao ốc Hằng Tín.

"Ờ thì…" Cô cảm thấy mình thật thất bại, tới thăm bệnh mà lại khiến bệnh nhân không vui, "Mình phải đi rồi, tối mình phải đi học."

Học gì? Cậu không cần hỏi.

Đã bám theo cô suốt mấy ngày nay, tất nhiên cậu có biết.

Thịnh Hạ nhìn tia sáng sâu trong mắt cậu mờ dần đi, biết du học là chủ đề không thể nhắc tới giữa họ.

Nhưng bây giờ bản thảo của cô chưa qua vòng xét duyệt cuối, cô không thể tiết lộ cho cậu tin tức chưa chính xác. Vì lỡ thất bại, cô vẫn phải đi du học, khi đó vở kịch đổ vỡ khi trước sẽ lại tái

diễn.

Chí ít phải qua hết các bước xét duyệt đã.

Nhìn đôi mắt buồn bã của cậu, chẳng hiểu sao cô không thốt nổi một câu an ủi.

Thịnh Hạ đứng dậy, “Mấy ngày tới chắc không thể tới thăm cậu được. Đợi cậu khỏe hơn, mình sẽ lại tới.”

“Thịnh Hạ.”

Bị gọi lại, cô dừng bước chân, hình như nghe tiếng cậu nói rằng: “Có phải cậu thương hại mình không?”

“Gì cơ?” Cô ngờ rằng mình nghe nhầm.

“Không có gì.” Cậu hơi quay đi, đôi mắt vì tư thế nằm mà không còn vẻ ngang ngược ngày thường. Giọng cậu giờ nghe rất yếu, “Gặp lại sau.”

Thịnh Hạ bước đi trong ngập ngừng.

Cứ chốc lại ngoái nhìn cậu.

–

Vì không muốn Thịnh Hạ ngày ngày chạy tới bệnh viện, Vương Liên Hoa tiếp tục công cuộc đưa rước đều đặn.

Hệ quả tất yếu là chương trình ở bên trung tâm du học cũng không giấu được nữa.

Vương Liên Hoa im lặng phải tới nửa giờ đồng hồ, cuối cùng không nhịn nổi quát: “Người làm mẹ như tôi không được nhúng tay vào chuyện tương lai của chị nữa đúng không? Chị với bố chị

làm bao nhiêu việc lớn, việc gì cũng giấu nhẹm tôi đi. Chị đừng tưởng tôi không biết những chuyện lúc trước! Bộ lễ phục chị giấu dưới gầm giường là từ đâu ra? Trước bảo là đồ nhà trường thuê cơ mà? Sao giờ chưa trả lại? Phong cách này, giá cả này, chẳng cần nhìn tôi cũng biết là từ tay Trâu Vệ Bình!"

"Cả Trương Chú nữa, hai vợ chồng anh ta đều ngầm chấp thuận cho hai anh chị được yêu sớm đúng không? Hả? Con gái tôi nuôi lớn, hai kẻ đó chỉ việc tới ra vẻ đạo đức tốt bụng! Chị còn rất biết ơn hai kẻ đó đúng không? Chỉ có tôi suốt ngày ép uổng nọ kia, tôi là bà già độc ác chia rẽ lứa đôi, có đúng không?!"

"Việc gì chị cũng giấu tôi! Ba người chị mới là người một nhà, hợp bọn với nhau qua mặt người ngoài là tôi đúng không! Bao lâu nay, tôi thấy chị học hành vất vả nên mới nhịn không nói, giờ thì giỏi thật, mọi việc đã chuẩn bị đâu đấy, cả hiện tại và tương lai đều không cần bà mẹ này nữa rồi chứ gì?"

Thịnh Hạ lặng người trên sô pha, sừng sững như bức tượng.

Hai mẹ con đều đã giàn giụa nước mắt.

"Mẹ, không phải như thế, không phải vậy..." Thịnh Hạ giải thích, "Con muốn chờ đến khi chắc chắn có thể ở lại đại học tốt trong nước rồi mới nói với mẹ."

Vương Liên Hoa: "Thế không ở lại được thì làm thế nào!"

Thịnh Hạ im lặng.

Thực tế là, cô không có cách gì cả.

Nếu cuối cùng không thể đậu đại học Hà Thanh, chắc chắn Thịnh Minh Phong và Vương Liên Hoa sẽ cãi một trận long trời lở đất.

Chính cô cũng hoang mang. Chính cô cũng không biết.

Tại sao muốn cân bằng hai bên khó tới vậy?

Tại sao cô chỉ muốn mỗi bên được vui hơn một chút, nhưng cuối cùng lại khiến cả hai bên đau buồn tới vậy?

Có phải cô đã đánh giá bản thân quá cao?

Rõ ràng là cô không thể làm gì.

Ví dụ Trương Chú, dễ thấy cô không thể khiến cậu vui thật lòng.

Tại sao cô lại lún vào cảnh ngộ này?

Rốt cuộc sai lầm bắt đầu từ đâu?

Thịnh Hạ cảm thấy mình như một thứ chất lỏng nhớt dính, không có phần lõi, khó mà định hình, bóp chặt nắm tay, khi mở ra đã thành một mớ bầy nhầy.

“Mẹ, con cũng đâu biết phải làm thế nào…” Cuối cùng, cô thốt lên một câu trách móc.

Tại sao không ai nhớ rằng, cô cũng mới 17 tuổi?

Những giọt nước mắt của Thịnh Hạ khiến cảm xúc kích động trong Vương Liên Hoa lắng lại.

Tất nhiên bà thừa biết Thịnh Hạ là đứa hiểu chuyện nhất nhà, tình thế hiện giờ đã là kết quả cô cố hết sức níu kéo.

Cuối cùng Vương Liên Hoa phải thừa nhận: Rằng chính bản thân mới là người ích kỉ.

Nỗi khổ sở của bà, dù thế nào cũng không nên đẩy cho con cái.

Vương Liên Hoa chán nản ngồi xuống sô pha, hỏi: “Thịnh Hạ, con muốn theo bố không? Không phải mẹ giận quá nói vậy, chỉ là cảm thấy bố có thể cho con nhiều hơn.”

“Không!” Thịnh Hạ phục xuống bên gối mẹ, cơ thể vùi vào vòng tay mẹ, “Con không cần. Mẹ, con muốn sống với mẹ, con còn muốn tốt nghiệp, tìm một công việc tốt để lo cho mẹ. Con không cố ý, giờ con sẽ nói với bố, con không ra nước ngoài nữa, mẹ đừng bỏ con…”

“Con ngoan, không phải thế.” Vương Liên Hoa kéo Thịnh Hạ lên, “Là mẹ đã sai, ban nãy mẹ không nên nói những lời đó. Thực ra du học là lựa chọn tốt nhất với con, là mẹ đã ích kỉ. Bố mẹ luôn đối lập với nhau, mẹ đã kích động nên trong một lúc không thể tỉnh táo. Chúng ta đều bình tĩnh lại, suy nghĩ thật kĩ, đừng quyết định khi đang tức giận.”

Tiếng nức nở thấp thoáng vang trong căn nhà, ngoài nó ra không còn một âm thanh nào khác. Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại địa chỉ d u o n g l a m. d e s i g n. b l o g và nick wattp3d namonade của người dịch. Người dịch không chịu trách nhiệm về sai sót bản dịch khi đăng ở các nơi khác.

Đêm, Thịnh Hạ nằm trên chiếc giường của mình, lắng nghe tiếng cãi vã râm ran từ phòng mẹ ngay bên cạnh.

Cô biết, bố mẹ đang tranh cãi.

Cô không nghe rõ, những mỗi một âm tiết vang lên đều đang gõ vào trái tim yếu ớt của cô.

Rốt cuộc đến bao giờ, tất thảy mới có thể kết thúc?

–

Tiếng tranh cãi ngừng chưa đầy hai phút, Thịnh Hạ đã nhận cuộc gọi từ Thịnh Minh Phong.

“Bố…”

“Bố đã bảo rồi, phải nói sớm cho mẹ biết.” Thịnh Minh Phong thở dài, “Con đừng trách mẹ. Mẹ chỉ nóng giận nhất thời thôi, đợi bình tĩnh lại sẽ biết thế nào mới là tốt nhất.”

“Dạ.”

Thịnh Minh Phong: “Sao con không muốn du học?”

“Con muốn học Hán ngữ…” Cô thấy mệt, chỉ muốn nói vắn tắt.

Thịnh Minh Phong thở dài: “Con nghĩ tới tương lai chưa? Học Hán ngữ, sau đó thì sao?”

Sau đó thì sao?

“Bố là đàn ông nhưng không muốn bênh đàn ông. Đàn ông trưởng thành muộn, có lẽ còn muộn hơn chính người đó nghĩ…” Thịnh Minh Phong chưa thôi tiếng thở dài, “Giống như bố với mẹ vậy. Bố mẹ quen nhau từ đại học, đều cảm thấy sẽ không còn ai phù hợp với mình hơn đối phương. Nhưng kết quả thế nào? Con cũng thấy rồi…”

“Ở vấn đề này, bố và mẹ con có quan điểm nhất trí. Hai đứa còn quá nhỏ, đừng để tình cảm làm mờ lý trí, bất cứ quyết định nào cũng phải vì chính bản thân.”

“Bố có lỗi với mẹ con. Mẹ muốn giữ con ở gần, bố hiểu, nhưng việc học là lựa chọn quan trọng nhất trong đời, thậm chí hơn cả việc hôn nhân, bố mong là con sẽ suy nghĩ kĩ. Chọn trường chọn ngành, không thể chỉ xét dựa trên tương lai ngành nghề, nhưng cũng không thể chỉ biết tới đam mê…”

“Không phải học Hán ngữ không tốt, nhưng ngành con muốn học là ngành Hán ngữ cổ. Bố không hiểu nhiều về lĩnh vực này, con kể bố nghe được không?”

“Hán ngữ cổ…” Thịnh Hạ từ từ ngồi thẳng dậy, “Là ngôn ngữ đẹp nhất trên đời. Con không biết tương lai nó có ích lợi gì cho mình, nhưng nếu giúp được gì cho nó, đó đã là một thành tựu. Có thể dùng bút của con, nghiên cứu của con để giúp nhiều người hơn tiếp xúc với nó, thích nó, con cảm thấy đó sẽ là việc làm mình thấy thỏa mãn và thành tựu nhất.”

Đầu kia điện thoại im lặng. Dường như Thịnh Minh Phong đang suy nghĩ.

Chốc sau, bố cất giọng từ tốn: “Bố tìm hiểu trước đã, con cũng đừng quyết định vội vàng, chuyện du học tạm thời vẫn cứ cố gắng, tháng Năm là thi rồi…”

Thịnh Hạ chán nản nhìn trần nhà.

So với những tiếng gào xé họng của Vương Liên Hoa, chiêu vừa đấm vừa xoa của Thịnh Minh Phong càng khiến người ta khó mà chấp nhận.

Ôn hòa, nhưng vô cùng dứt khoát.

“Ngủ sớm đi…”

“Bố.” Thịnh Hạ níu lại cuộc gọi.

“Còn việc gì à?”

Thịnh Hạ: “Bố, con có thể… tự quyết định một lần không?”

Im lặng kéo dài.

Thịnh Minh Phong tiếp tục với giọng nói điềm đạm và kiên quyết: “Cả hai đều không được lơ là, phải suy nghĩ cho kĩ.”

Tức chuyện chỉ tới đây thôi.

“Ngủ ngon.”

–

Một cuộc chiến lắng lại, riêng khói thuốc súng vẫn lởn vởn lan rộng.

Vương Liên Hoa vẫn quản lý Thịnh Hạ nghiêm ngặt, không cho phép cô thường xuyên tới bệnh viện.

Đã khoảng một tuần Thịnh Hạ chưa tới thăm cậu.

Cô nhắn tin QQ cho cậu, hỏi thăm tình hình sức khỏe cậu nhưng không hề được hồi âm.

Đúng là vì “xấu hổ” nên không muốn động vào điện thoại nữa ư?

Nhưng cô cũng có thể hiểu được. Gặp chuyện nghiêm trọng như vậy, chắc chắn điện thoại cậu giờ đầy cứng những tin hỏi han. Cậu chỉ có một cái tay dùng được, trả lời từng người sẽ rất mất công, mà cũng không thể bên trọng bên khinh nên quyết đoán ngó lờ hết.

Mọi người đều thông cảm cho cậu.

Nhưng mấy ngày nữa trôi qua, Trương Tô Cẩn đã về lo việc buôn bán của quán mà cậu vẫn không một bóng chim tăm cá.

Thịnh Hạ nghĩ bụng, hay là chiều lén cúp tiết tới thăm cậu? Sau

đó lén chạy về, mẹ sẽ không phát hiện đâu.

Cô quyết định như thế, khi ăn cơm chợt thấy ngon miệng hơn hẳn.

Hầu Tuấn Kỳ ngồi đối diện nhìn điện thoại, bỗng hét ầm lên: "Ôi móa!"

Thịnh Hạ nhìn cậu ngờ vực.

Niềm vui của Hầu Tuấn Kỳ bộc lộ hết qua lời nói: "Ôi, anh Chú nhắn mình là có thể tới thăm rồi!"

Thịnh Hạ cũng rất vui: "Thật sao, cậu ấy thế nào rồi? Có thể ngồi dậy chưa?"

"Không thấy nói, không biết. Cậu nghe tin nhắn thoại – "

Hầu Tuấn Kỳ mở loa. Tiếng nói Trương Chú vọng ra: "Không gặp thăm bố hả, bất hiếu vậy? Bọn Hàn Tiểu đâu? Không thèm quan tâm ông bọn nó sống chết thế nào?"

Thịnh Hạ nín lặng. Vai vế giữa con trai với nhau đúng là khó hiểu.

Đáng mừng là giọng cậu nghe không còn vẻ yếu ớt, tuy không to nhưng đã có hơi rồi.

Hầu Tuấn Kỳ hỏi: "Giờ mình gọi bọn kia đi cùng, cậu đi không?"

"Đương nhiên…" Lời Thịnh Hạ định nói kẹt lại cổ họng. Liếc cái điện thoại im như thóc và khung trò chuyện không một dấu hiệu hồi đáp, tia sáng trong đôi mắt cô tối dần đi, "Các cậu cứ đi trước đi."

Lần trước cô tới, hình như cậu không được vui.

Cậu có thể trả lời tin nhắn của Hầu Tuấn Kỳ, nhưng không trả lời cô.

Chắc là không muốn cô tới rồi…

Thôi vậy.

Hầu Tuấn Kỳ tưởng Thịnh Hạ ngại mẹ biết nên an ủi: “Bọn mình ghi video cho cậu.”

Thịnh Hạ: …

“Ừm.”

Chương 64

Hầu Tuấn Kỳ hô hào cúp học, chẳng ngờ còn khối người hùa theo.

Bọn Hàn Tiếu tất nhiên khỏi phải nói. Phòng kí túc của Tề Tu Lỗi, Dương Lâm Vũ cũng la ó đòi đi theo, sau đó Dương Lâm Vũ còn kéo cả Tân Tiểu Hòa đi cùng. Đội hình này…

Cả ba chiếc xe chở chật cứng người. Xuống xe, Hầu Tuấn Kỳ to cao đi đầu. Nhóm học sinh mặc đồng phục rồng rắn đi trên hành lang bệnh viện khiến ai ngang qua cũng ngoái nhìn.

Trương Chú truyền dịch xong, đang nằm ngủ thì bị một câu "anh Chú" đánh thức.

Thực ra cậu ngủ không sâu. Bây giờ không được trở người, không được nằm nghiêng nằm sấp, nếu không nhờ tác dụng của thuốc thì cả ngày chỉ chập chờn lúc mê lúc tỉnh. Những lúc thế này cậu sẽ nghe bài luyện nghe tiếng anh hoặc đọc ngữ văn thành tiếng.

Trương Chú tắt audio nghe đang phát trên điện thoại, gỡ tai nghe.

Điều dưỡng nâng giường lên.

Cậu nhìn lần lượt từng người xếp hàng đi vào trong phòng như vịt được thả đi ăn.

Một bọn đực rựa.

Tận cuối hàng mãi cũng thấy một bóng nữ, dưới mái tóc ngắn là đôi mắt tròn đen láy – Tân Tiểu Hòa.

Đôi mắt Trương Chú vẫn ngóng ra đằng sau.

Không còn ai. Tân Tiểu Hòa khép cửa lại.

Không ai nhận thấy đôi mắt Trương Chú tối đi, vì vốn dĩ trông cậu đã không được tỉnh táo vui vẻ.

“Các cậu làm sao đây, không đi học?” Trương Chú hỏi.

Hầu Tuấn Kỳ: “Đang giờ thể dục…”

Hàn Tiếu: “Bọn em cúp học, vắng một tiết có làm sao?”

Ngô Bằng Trình: “Đừng, đừng kéo tụi này vào, đây hi sinh hơi bị nhiều đó, ok?”

Lưu Hội An: “Xì, cậu học hay không có khác gì nhau?”

Cả hội nói qua nói lại, chẳng hiểu sao bắt đầu cãi cọ chí chóe, hoa quả mang theo thì tự chia nhau ăn.

Sau đấy thì nhao nhao lên hỏi han về bệnh tình và vụ án, tranh nhau nói liên hồi. Trương Chú chỉ có một cái miệng nên không nói lại cả hội.

Hầu Tuấn Kỳ gào khóc: “Chú à, bao giờ cậu mới về, bao giờ mới có thể đi đánh bóng? Một mình mình học tập vất vả khổ quá cơ!”

Dương Lâm Vũ xỉa ngay: “Nửa tháng nay cậu đi học được mấy ngày? Vất vả khổ sở cái nỗi gì!”

“Mình khổ trong lòng mà!” Hầu Tuấn Kỳ cãi, “Ai như cậu, chắc suất vào công nghệ Hà Yến rồi? Thích quá nhỉ.”

Dương Lâm Vũ khiêm tốn: “Đừng nói linh tinh, vẫn phải qua ngưỡng sàn một đó biết không?”

Tề Tu Lỗi: “Hà hà, sàn tuyến một có gì là khó với cậu? Chú, cậu xem tên người phàm này có ra vẻ không?”

Trương Chú biết Dương Lâm Vũ đã tham gia trại đông thuộc chương trình tự chủ tuyển sinh của đại học công nghệ Hà Yến, xem ra thành tích rất khả quan.

“Bao giờ có thông báo?” Cậu hỏi.

Dương Lâm Vũ: “Cơ bản đã biết điểm hết rồi, tháng Tư có thông báo chính thức.”

“Đúng vậy, Thịnh Hạ cũng tháng Tư!” Tân Tiểu Hòa chen ngang.

Cái tên này được nhắc tới, mấy cậu chàng thầm kêu không ổn.

Trên mạng ai cũng biết Trương Chú gửi gắm tâm sự vào weibo, nhưng nữ chính thì hình như chưa từng có động thái đáp lại.

Cũng có thể hiểu được, rốt thì nghe nói cô sắp du học rồi.

Hàn Tiếu bắt được điều gì, hỏi: “Thịnh Hạ tháng Tư cái gì cơ?”

Hầu Tuấn Kỳ nói: “Thi SAT thì tháng Tư là số chẵn, hình như trong nước không tổ chức?”

Tân Tiểu Hòa tự mắng mình to mồm.

Có một cuối tuần Tân Tiểu Hòa tới nhà sách Nhất Phương, mới hay hóa ra Thịnh Hạ xin nghỉ để chuẩn bị điều kiện tham gia tự

chủ tuyển sinh. Cả lớp không ai biết chuyện, đến cả bố mẹ Thịnh Hạ cũng bị giấu kín.

Việc của Thịnh Hạ thì không chắc tới chín phần mười như Dương Lâm Vũ.

Tân Tiểu Hòa cười trừ: "À, thế chắc mình nhớ nhầm."

Lần này, mọi người đều để ý tới đôi mắt buồn buồn của Trương Chú.

Im lặng kéo dài vài phút.

Ngô Bằng Trình đùa: "Lần này Chú nổi thật rồi. Lúc trước phát biểu nói có ích với đất nước, có ích với cuộc đời, giờ không trượt phát nào, nhở?"

"Ha ha ha ha!"

"Thể hiện giá trị quá sớm luôn ha ha ha."

Ặc…

Tại sao chỉ có mấy cậu cố nhếch mép cười, còn Trương Chú vẫn mặt lạnh tanh, mắt thì càng lúc càng sầm đi vậy?

Lời này rốt cuộc có chữ nào không đúng?

"Chú?" Dương Lâm Vũ chuyển chủ đề, "Thế kì thi thử lần hai cậu tham gia được không?"

Trương Chú nhẩm tính thời gian: "Không chắc."

Bác sĩ nói cậu khôi phục rất tốt, nhưng cũng rất khó dự đoán chính xác.

Cả hội nhìn nhau.

Nằm một chỗ thời gian dài như vậy, chắc chắn điểm số sẽ bị ảnh hưởng. Nhưng không ai dám nói lời này ra.

Trương Chú: “Không sao, thời gian còn kịp.”

Cậu đã nói vậy, mọi người cũng hơi yên tâm hơn.

Cả hội tiếp tục buôn chuyện bóng biếc, buôn về một số tin đồn trong trường dạo gần đây là đã tới lúc phải đi.

Cúp học cũng không thể cúp mấy tiết liền.

Tân Tiểu Hòa đi cuối hàng, đang đi bỗng dừng chân ngoảnh lại.

Lòng gợn băn khoăn.

Có nên nhiều chuyện thêm một câu nữa không? Bạn có thể nhận ra dạo gần đây trạng thái của Thịnh Hạ cũng rất tệ.

Nhưng Thịnh Hạ làm gì cũng có lý lẽ riêng, bạn không nên tự ý quyết định làm thay.

Đắn đo hồi lâu, sau Tân Tiểu Hòa vẫn không nói gì, quay đầu bỏ đi.

Trương Chú dựa lưng vào giường, nhớ lại biểu hiện ngập ngừng muốn nói của Tân Tiểu Hòa, trở nên đăm chiêu.

Cậu cầm điện thoại lên, vào QQ của Tân Tiểu Hòa, gửi đi một tin nhắn.

C: “Ban nãy cậu định nói gì?”

Có lẽ Tân Tiểu Hòa ngồi trên xe thấy chán nên trả lời gần như

ngay lập tức: “Có gì đâu hì hì hì.”

C: “Tháng Tư Thịnh Hạ có thông báo gì?”

Dù là thi SAT hay TOEFL, thì cũng nên nói là chờ có điểm chứ không phải chờ thông báo. Thông báo, bản thân đã là một từ quá xã hội chủ nghĩa.

Khung trò chuyện, dòng chữ “đối phương đang soạn…” chốc hiện chốc mất.

Nhưng mãi vẫn chưa thấy tin trả lời.

Trương Chú chờ mà đâm sốt ruột, quyết đoán quay cuộc gọi thoại sang.

Bị Tân Tiểu Hòa ngắt máy dứt khoát.

Trương Chú: …

Ngay sau đó Tân Tiểu Hòa gửi tin nhắn tới.

Tân Tiểu Hòa: “Xin lỗi anh Chú, ban nãy trượt tay… Ờ thì, hay cậu hỏi Vương già xem? Mình cũng không rõ lắm…”

Không phải bạn không rõ lắm, mà chính vì quá rõ nên mới không biết mình làm vậy là đúng hay sai.

Nhỡ thành hại Thịnh Hạ thì sao?

Trương Chú lập tức gọi điện cho Vương Duy không chần chừ. Không ai nghe máy.

Đang có tiết?

Khả năng là đang dạy lớp khác rồi.

Chờ lát gọi lại?

Trương Chú không chờ nổi.

Nghĩ tới điều gì, cậu mở nhóm lớp tìm tới QQ của Phó Tiệp, gửi lời mời kết bạn.

Đối phương đồng ý ngay tức khắc, gửi sang một biểu tượng "hi" rất dễ thương.

Trương Chú không trả lời, gọi điện sang.

Bên kia nhận máy ngay. Phó Tiệp hỏi han: "Đại anh hùng, sao gọi điện cho cô thế, vinh hạnh quá cơ! Em đỡ hơn chưa? Nghe thầy Vương nói em khỏe mạnh vạm vỡ, lành bệnh khỏi nhanh, bao giờ thì tới thăm được?"

Trương Chú trả lời ngắn gọn: "Đỡ nhiều rồi, bao giờ tới cũng được. Cô giáo, em có việc cần hỏi, cô có thể trả lời thành thật không?"

Phó Tiệp: …

"Việc gì mà sốt ruột vậy?"

"Cô có biết… Thịnh Hạ đang làm gì không?" Trương Chú hỏi thẳng.

Phó Tiệp: "Em ấy á, không phải đang đi học à?"

Trương Chú: …

Cậu phát hiện cách tư duy của Phó Tiệp với Thịnh Hạ quả thật có "hơi" giống nhau.

Trương Chú: “Tháng Tư cậu ấy có kì thi, hay là trại hè gì ạ?”

Nói xong cậu cảm thấy sai sai. Những trường bình thường chỉ có trại đông và trại hè, còn thời điểm này thì, trại xuân ư? Hình như không có thứ ấy.

“Có đâu?” Phó Tiệp trả lời, ngừng một lúc như để suy nghĩ rồi nói tiếp: “Tháng Tư em ấy nhận thông báo kết quả tự chủ tuyển sinh, em không biết à?”

Trương Chú: “Tự chủ tuyển sinh gì?”

Phó Tiệp: “Chương trình phát triển ngành cơ bản của đại học Hà Thanh đó?”

Dứt lời, hình như bấy giờ Phó Tiệp mới ngờ ngợ nhận ra, “Em không biết thật?”

Trương Chú mở loa, bàn tay buông thõng.

Trong giọng Phó Tiệp đầy ắp sự nghi hoặc: “Ngày nào hai đứa cũng đi cùng nhau, tưởng em phải biết chứ. Vất vả lắm đó, ngày nào cũng viết bản thảo tới khuya mới ngủ. Viết cả buổi trưa nữa, trưa hai đứa đi cùng nhau mà, sao em không biết được?”

Trương Chú cảm tưởng có thứ gì gõ mạnh vào đỉnh đầu, da đầu căng ra, mất cảm giác.

Hóa ra thời gian đó đi ăn trưa cô cũng vác cặp theo, cặp còn nặng như vậy, nguyên nhân là vì mang máy tính theo viết bản thảo?

“Cô giáo…” Trương Chú sắp xếp câu chữ, “Chương trình tự chủ tuyển sinh gì, cậu ấy viết bản thảo gì?”

“Lát nữa cô gửi cho, em từ từ xem.” Phó Tiệp lầu bầu, “Rắc rối

lắm, điều kiện thì hà khắc quá thể. Cô với thầy Vương đều cảm thấy không có hi vọng, mà lần đầu tiên quả thật cũng không qua duyệt bản thảo, viết cả trăm nghìn chữ mà đành bỏ hết. Cứ tưởng đến đó là thôi, nhưng Thịnh Hạ vẫn muốn thử, nên xin nghỉ hai tuần viết lại…"

"Cô thật chưa gặp đứa nào chịu khó như em ấy, rõ ràng có con đường dễ dàng hơn…" Tới giờ Phó Tiệp vẫn chưa thể tin, "Mà sao vậy, em không biết à? Sao thế được? Thế tại sao em có mặt ở nhà sách Nhất Phương? Cô tưởng em tới đó ngồi cùng Thịnh Hạ, hai đứa hẹn nhau từ trước rồi chứ?"

Trương Chú nhìn trần nhà, nhắm nghiền mắt, trong đầu chỉ toàn hình ảnh cô nói trong nước mắt. Cô đã rất cố gắng, chỉ là không kết quả gì cả.

Nhưng khi đó cậu đã tưởng sự cố gắng của cô là chỉ việc làm cầu nối cân bằng giữa bố mẹ.

Thực tế, là cô đang chuẩn bị tham gia tự chủ tuyển sinh?

Khi đó cô khóc, có phải vì bản thảo không được duyệt?

Trương Chú im lặng. Hình như Phó Tiệp linh tính được điều gì, chợt hoảng hốt: "Có phải cô nói chuyện không nên nói rồi không?"

"Không ạ." Trương Chú trịnh trọng, "Cảm ơn cô, cô Phó."

Phó Tiệp sững người, im lặng vẻ như suy tư, tiếp đó hỏi: "Chẳng lẽ em chưa xem weibo?"

Trương Chú: "Không định dùng nữa."

Vừa mở ra, thông báo lượt like, lượt share và bình luận kéo mãi không thấy hết.

Mục nào cũng 99+.

Nổi tiếng kiểu này, cậu không cần.

Nhưng cậu cũng không xóa gì cả.

Những chuyện đã xảy ra, những lời đã nói, tất cả là dấu ấn chính cậu để lại. Cậu ngay thẳng vô tư, không có gì phải xóa hết.

“Hay em cứ lật xuống xem đi.” Phó Tiệp nhắc nhở.

–

Buổi tối, Thịnh Hạ tình cờ gặp Lư Hựu Trạch ở cao ốc Hằng Tín.

Cô hơi ngạc nhiên: “Sao bảo cậu thi xong rồi mà?”

Lư Hựu Trạch trả lời: “Chưa có điểm nên không dám thả lỏng, biết đâu còn phải thi lần nữa thì sao?”

“Chắc chắn cậu sẽ qua thôi.” Thịnh Hạ động viên, lời nói chân thành nhưng tỏ rõ sự xa cách.

“Cảm ơn cậu.” Lư Hựu Trạch cười cười, đoạn hỏi: “Cậu ấy thế nào rồi?”

Cậu ấy, không nói là ai nhưng trong lòng đã tự hiểu.

“Chắc đã đỡ nhiều rồi…”

Lư Hựu Trạch nghe câu trả lời không chắc chắn này, mơ hồ có một suy đoán, “Hai cậu… chưa làm lành à?”

Sự việc lần này, có thể nói là lấy tính mạng bảo vệ. Tuy người được cứu chỉ là hình bóng trong tưởng tượng của Trương Chú,

vẫn đủ thấy là tình cảm rất sâu nặng.

Làm lành…

Thịnh Hạ không thật hiểu thấu đáo về từ này, không biết như bây giờ có được coi là đã làm lành không.

Nhưng tình hình hiện tại thì không thể coi là tốt được.

Cô lắc đầu. Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại địa chỉ duonglam. design. blog và nick wattp3d namonade của người dịch. Nếu đọc ở nơi khác, tức bạn đã truy cập vào trang đăng lại trái phép. Mọi sai sót trên bản đăng lại nếu có, người dịch không chịu trách nhiệm và không sửa đổi.

Lư Hựu Trạch thở dài chuyển chủ đề: “Cậu cố gắng chuẩn bị, đề thi không khó, tâm lý thoải mái là làm được!”

Thịnh Hạ chỉ gật đầu.

Vương Liên Hoa tới đón, nhìn thấy Lư Hựu Trạch có chào hỏi mấy câu khách sáo, đến khi lên xe lại hỏi Thịnh Hạ: “Cậu bạn này cũng định du học à?”

“Dạ.”

“Trường nào?”

“Pennsylvania.”

Vương Liên Hoa ngạc nhiên: “Sao cũng là Pennsylvania?”

“Chắc vì có trường kinh doanh Wharton.”

Vương Liên Hoa cười mấy tiếng đãi bôi, nói nhỏ: “Hóa ra bố chị ăn nói dịu dàng như kiểu yêu thương chị lắm là vì có ý này…”

Thịnh Hạ thở dài.

Ôi, bố và mẹ đã hiểu lầm nhau quá rồi.

“Bọn con được thầy cô đề cử riêng cho các trường phù hợp, chắc chỉ trùng hợp thôi.” Thịnh Hạ giải thích.

Không biết Vương Liên Hoa có tin không, chỉ thấy nhắc rằng: “Bất kể thế nào cũng phải giữ khoảng cách thích hợp.”

“Con biết rồi.”

Vương Liên Hoa không cho phép yêu sớm, đây là luật thép. Bất kể đối tượng là ai cũng không được, kể cả thái tử.

“Cũng đã một thời gian con không đi gặp bạn… gặp Trương Chú rồi, có thể tới thăm xem thế nào.” Bỗng Vương Liên Hoa đề nghị.

Thịnh Hạ hơi ngạc nhiên. Nếu là khi trước, có lẽ cô sẽ lập tức đi ngay.

“Vâng, để khi nào rỗi ạ.”

Vương Liên Hoa không ngờ cô trả lời vậy, nhưng cũng không nói nhiều.

Đêm, như thường lệ Thịnh Hạ vẫn làm đề, cập nhật vở chữa lỗi sai tới tận nửa đêm.

1 giờ sáng, cô lên giường đi ngủ.

Trước khi ngủ, cô mở điện thoại theo thói quen. Hầu Tuấn Kỳ gửi cho cô video thăm bệnh. Trong phòng bệnh tiếng cười vang vang, trông Trương Chú đã khỏe mạnh tinh thần hơn rất nhiều.

Nói chuyện cũng bằng âm lượng bình thường.

Thoát khỏi khung trò chuyện, chợt thấy trên cái tên "Tống Giang" mãi không hồi âm xuất hiện con số hiển thị tin nhắn mới đỏ rực.

10.

10 tin nhắn mới.

Bấm vào xem, thấy cậu đã trả lời mọi tin nhắn cô gửi lúc trước.

Câu cuối cùng là: "Hỏi nhiều thế mà không tới thăm một lần?"

Gửi vào hai phút trước.

Thịnh Hạ: "Sao muộn thế này cậu còn chưa đi ngủ!"

Không phải người bệnh cần ngủ nhiều hả?

Tống Giang trả lời ngay tắp lự: "Biết cậu sẽ xem điện thoại vào tầm giờ này."

Thịnh Hạ: …

"Cậu mau nghỉ ngơi đi chứ?"

Tống Giang: "Thế cậu tới thăm mình. Ngày mai."

Thịnh Hạ: "Được."

Chừng mấy phút sau, Thịnh Hạ nhìn màn hình sáng rồi tắt, tắt rồi lại sáng, cuối cùng vẫn quyết định nhắn một câu: "Tại sao lúc trước cậu không trả lời mình?"

Tống Giang vẫn trả lời ngay lập tức: "Mai tới nói cậu biết."

Còn phải gặp mặt mới chịu nói?

Thịnh Hạ đã chắc chắn một sự thật: Mấy ngày vừa qua cậu cố tình không trả lời tin nhắn của cô.

Thực ra cô có thể loáng thoáng đoán được vài điều, tuy nhiên không nghĩ nó nghiêm trọng tới vậy. Cậu gặp tai nạn, người lo lắng cho cậu không chỉ có mình cô, dù rằng không thể đáp lại sự quan tâm của tất cả mọi người, song chí ít quan tâm trao ra được chấp nhận đã không phải là uổng phí.

Hẳn nhiên cậu không cho là như vậy. Buồn.

Hôm sau là Chủ nhật, buổi chiều được nghỉ.

Thịnh Hạ dặn trước Vương Liên Hoa, quá giang xe Trương Tô Cẩn tới bệnh viện.

Trong phòng bệnh sáng sủa rực rỡ, hoa tươi bày khắp nơi.

Trương Chú không ở một mình. Cạnh giường cậu là một cô gái đang đứng, hai cái đầu kề sát vào nhau xem một cái điện thoại.

Nghe có người tới, cả hai đều ngẩng lên.

Cô gái rất xinh xắn, mái tóc đen dài buông xõa, tóc mái ngang làm nổi bật đôi mắt lanh lợi, chỉ là toàn thân tỏa ra một sự xa cách mơ hồ.

Trương Chú trả điện thoại cho cô gái, nói: “Người nhà mình tới rồi.”

Cô gái gật đầu đứng tránh sang một bên, ra dấu “tạm biệt”, sau đó gật đầu với Trương Tô Cẩn và Thịnh Hạ đứng ở cửa rồi quay lưng đi ra.

Trương Tô Cẩn cười cười, nói với Thịnh Hạ đang ngơ ngác: “Là cô bé ngồi bên cửa sổ hôm xảy ra vụ việc. Em ấy không biết nói.”

Hóa ra là thế.

Trái tim chẳng rõ cứ lơ lửng trong lồ ng ngực từ khi nào chợt yên ổn lại. Thịnh Hạ nói: “Nghe nói là người khiếm thính.”

Vì vậy dù gã điên nọ đã xông tới tận sau lưng nhưng vẫn không hề nghe thấy.

“Ừ, đeo máy trợ thính thì sẽ nghe được.”

“Cũng rất vất vả.”

“Đúng vậy.”

Thịnh Hạ nhìn Trương Chú đang nửa nằm nửa ngồi trên giường bệnh, bỗng cảm thấy bối rối.

Bởi vì cậu đang nhìn cô đăm đăm, gương mặt không một biểu cảm khác lạ, thái độ không nhận ra bất cứ một cảm xúc.

Trương Tô Cẩn nói: “Chị đi mua ít hoa quả với sữa chua, lát nữa về.”

Thực tế tất nhiên là để dành không gian riêng cho họ. Lý do này quả thật đầy sơ hở, bởi vì trên tủ đầu giường đã có hoa quả bày sẵn.

“Ngồi đi chứ?” Trương Chú vẫn là người lên tiếng trước.

Thịnh Hạ đặt gọn cặp sách, ngồi xuống cạnh giường, ánh mắt có vẻ chột dạ.

Trương Chú thở dài trong bụng, quyết định phải giải quyết vấn đề hàng đầu trước.

Cậu mở ngăn kéo tủ đầu giường lấy xấp thư hôm nọ ra đưa cho cô: “Đọc mình nghe.”

Thịnh Hạ ngẩng lên: …

Trương Chú: “Mình không muốn đọc, mệt lắm. Cậu đọc mình nghe.”

Thịnh Hạ: “Đây là thư của, người khác gửi cậu…”

Sao cô có thể đọc?

Trương Chú: “Đọc đi.”

Thịnh Hạ cứ cảm thấy đây là một cái bẫy. Nhưng tới đã tới rồi, chuyện thư tín lại do cô chủ động trước, chung quy cũng phải làm gì đó.

Kệ vậy, tới đâu hay tới đó.

Thịnh Hạ chọn lá thư có bìa không hồng phấn sến súa, mở ra.

“Anh Chú…” Mới đọc xưng hô, Thịnh Hạ đã thấy ngượng hết mồm.

Tại sao người khác có thể gọi tên cậu tự nhiên và thân mật như thế?

Cô lật xuống xem người gửi. Lớp 11. “Cậu quen không?” Cô cho cậu xem cái tên.

Trương Chú lắc đầu: “Không biết.”

Thịnh Hạ hơi ngạc nhiên. Không biết mà có thể xưng hô như thế?

Trong cái nhìn thúc giục của cậu, cô tiếp tục: “Gửi anh thân mến… Nghe tin anh bị thương, em đã hai ngày không ngủ. Mong anh bình an trở về, đọc được lá thư này…”

“Lần đầu tiên gặp anh là dưới con đường rợp bóng long não, anh đạp xe lướt vội qua em. Giây phút ấy, không khí dường trở nên ngọt ngào, em mới biết hóa ra quả thật có chuyện một cái nhìn ngỡ cả vạn năm…”

Tiếng Thịnh Hạ nhỏ đi dần, trở nên ngắc ngứ.

Cả trang giấy bên dưới có tới nghìn chữ văn thơ lai láng miêu tả kĩ lưỡng về lần gặp đầu tiên của người viết thư với Trương Chú.

Cô ngẩng lên, thấy cậu nhắm mắt như đang tập trung nghỉ ngơi.

Nghe tiếng cô dừng lại, cậu giục: “Đọc tiếp đi.”

“… Em chưa từng nghĩ mình và anh sẽ có kết quả. Em chỉ muốn cho anh biết, là có một người thích anh và sẽ luôn luôn thích anh. Dù thế nào đi nữa, anh luôn là sắc màu rực rỡ nhất thời cấp ba của em. Anh Chú, nếu có thể, nếu đủ may mắn, mong rằng anh có thể nhớ, tên em là…”

Trương Chú mở mắt: “Đọc xong rồi?”

“Ừm…”

Trương Chú: “Lá tiếp theo.”

Thịnh Hạ: …

“Chú…”

“Khi đọc được lá thư này, hẳn là cậu đã thoát cảnh nguy kịch, quả là trời cao phù hộ…”

“… Có lẽ cậu đã quên rồi. Hồi học quân sự năm lớp 10…”

“Cậu luôn luôn tỏa sáng…”

Trương Chú: “Lá tiếp theo.”

Thịnh Hạ cảm tưởng có thứ gì chặn ngang cổ họng, ghì chặt làm nó nhức nhối.

Cô không đọc nữa. Cũng không mở lá thư thứ ba.

Trương Chú từ từ mở mắt. Rõ ràng trước khi cô tới đã quyết định sẽ nhẫn tâm một lần, ấy thế mà giờ thấy cô cúi đầu, cằm như sắp vùi vào trong cổ, chợt cậu chỉ biết khẽ giọng thở dài.

“Cảm giác thế nào, hả Thịnh Hạ?”

Thịnh Hạ không ngẩng lên, chỉ nhét tất cả thư về trong ngăn kéo, “Mình không muốn đọc nữa…”

Trương Chú: “Tại sao?”

Cô không nói nổi thành lời.

Trương Chú: “Tại sao, hả bạn XIA gạch ngang abcdef?”

Cuối cùng Thịnh Hạ đã chịu ngẩng lên. Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại địa chỉ duonglam. design. blog và nick wattp3d namonade của người dịch. Nếu đọc ở nơi khác, tức bạn đã truy cập vào trang đăng lại trái phép. Mọi sai sót trên bản đăng lại nếu có, người dịch không chịu trách nhiệm và không sửa đổi.

Cậu thấy rồi ư? Chẳng phải cậu đã quyết không lên weibo nữa ư?

“Cậu thấy…”

“Ừ.” Trương Chú ngắt lời, “Mình thấy rồi.”

Nếu không vì đã tận mắt đọc được câu “mình, cậu đều như nguyện, tháng Chín gặp lại nhau”, cậu quả không dám tin một cô gái thích cậu lại có thể đưa cho cậu thư tình người khác viết.

Không chỉ một lá, mà còn cả một xấp.

Cậu vắt óc nghĩ ngợi cả đêm, cuối cùng buông bỏ.

Cô không thể dùng quan điểm và lý lẽ của bản thân để giải thích cho mọi hành động của cô.

Từ trước tới nay, cô đã quen bận tâm tới cảm xúc của mọi người xung quanh. Cô có khả năng đồng cảm cực cao, sự bao dung, thấu hiểu dành cho người khác cũng thường vượt lên trên h@m muốn cá nhân.

Sinh nhật cậu lần trước, bảo cô mở quà giúp mà cô còn cảm thấy đó là coi thường hạ thấp người tặng quà, huống hồ là lá thư người khác đưa tới ngay thời khắc tính mạng cậu bị đe dọa.

Mà thích cậu, với cô là một thứ cảm xúc lạ lẫm.

Không biết nên xử lý thế nào, nên cứ để nó trôi theo tư duy cách nghĩ cố hữu.

“Vậy thì tại sao? Tại sao không muốn đọc nữa?” Trương Chú gặng hỏi.

Cuối cùng Thịnh Hạ không chịu nổi kiểu tra hỏi này, thì thầm: “Vì khó chịu…”

Những câu chữ không phải hoàn hảo những chất chứa đầy tình cảm ấy, nếu vô tình đọc được trên mạng, có lẽ cô còn cảm khái vài câu. Nhưng khi người lá thư hướng tới là cậu, thứ được nhắc tới trong thư là khoảng thời gian có cậu, khoảng thời gian cô đã bỏ lỡ.

Cô không thể giải thích rõ. Nhưng cảm giác rất khó chịu.

Bỗng đầu ngón tay bị ai chạm vào. Cô ngẩng lên, va vào nụ cười lặng lẽ của Trương Chú.

“Giờ cậu hiểu chưa? Đó gọi là ghen.” Mắt cậu nhìn thẳng vào cô chăm chú, nhấn từng chữ rành rọt.

Ghen.

Một tay cậu lót dưới gáy, dáng điệu thong dong thanh nhàn, miệng mồm lại nói ra những lời khiến tai cô nóng lên rừng rực: “Ghen, là khi tên con trai khác nói với cậu quá ba câu, mình sẽ khó chịu, đưa nước cho cậu, mình cũng khó chịu, được du học ở cùng một ngôi trường với cậu, mình cực kì khó chịu. Lý trí nói với mình tất cả là tốt cho cậu, nhưng về mặt tình cảm, mình vẫn cực kì khó chịu. Cảm giác này, giờ cậu đã hiểu chưa?”

Đã hiểu chưa?

Đã hiểu rồi.

Ghen, là Lâm Đại Ngọc nói, sớm biết cô ấy tới, em đã chẳng tới; là Jane buồn bã rời khỏi góc khuất nơi cô ấy lẩn trốn; là Bryce gào thét trong câm lặng, rằng tại sao nàng có thể ngồi đó cười với kẻ khác?

Là biết rõ mọi việc có nguyên do, tuy thế vẫn khó có thể chấp nhận.

Là ghen ghét đâm thọc, tức giận khó nén, không còn thản nhiên.

Là h@m muốn chiếm hữu.

Thịnh Hạ: "Mình cũng có…"

Trương Chú liếc sang cô, thái độ rửa tai lắng nghe nhưng rõ là chẳng hề tin tưởng.

"Mình cũng có…" Thịnh Hạ lặp lại như để nhấn mạnh, "Khi thấy cậu kiên nhẫn chờ bạn nữ khác tập luyện, khi nghe nói cậu tặng rất nhiều hoa và cả dây chuyền cho người đó, khi nhìn thấy các cậu nói cười với nhau thật tự nhiên, rồi cả ban nãy…"

"Ban nãy…"

Cô ngừng lại, đôi gò má đã đỏ như sắt nung.

Cô có thể nhận rõ bàn tay mình đang siết vào thật chặt. Lòng bàn tay nóng ran lên, những giọt mồ hôi li ti rịn ướt đẫm.

Trương Chú hơi nhổm người dậy, kế đó ngồi thẳng lên. Cơn đau râm ran lan ra từ bụng nhưng đã không đủ ngăn cậu tới gần cô.

Cậu nắm lấy bàn tay đang siết chặt – bàn tay vẫn mềm một cách khó tin.

"Ban nãy gì cơ?"

Cậu đang truyền dịch, bàn tay lạnh giá giúp hạ nhiệt cho cái khô nóng trong cô, khiến cô thấy hơi hơi thoải mái.

Thịnh Hạ nhìn vào mắt cậu, thôi né tránh.

“Ban nãy, khi thấy cậu dựa vào người khác gần tới vậy…”

Trương Chú nhìn cô ở ngay trong gang tấc, nhìn vệt đỏ loang trên gương mặt trắng ngần, và đôi mắt thì chất chứa bao hờn tủi. Cậu không kiểm soát nổi khuôn miệng mình cong lên, nụ cười cuối cùng đã đong đầy hàng mi khóe mắt.

Bất chấp nhịp tim gõ mạnh như sắp nhảy ra khỏi lồ ng ngực, Thịnh Hạ vẫn ngang bướng nhìn thẳng vào mắt cậu.

Cô rất chân thành, không phải là nói dối.

Cậu đừng xử oan cho cô, làm như cô chẳng hay biết gì.

“Thịnh Hạ…”

Cô nghe giọng cậu rất trầm, mơn man mà lưu luyến.

“Làm sao đây? Giờ mình không chỉ đơn giản là thích cậu nữa…”

Nhịp tim của Thịnh Hạ, mạch đập của Thịnh Hạ, tất cả giờ không nghe cô nữa. Mặc cho sai bảo thế nào cũng không chịu chậm lại.

Trương Chú quan sát kĩ mỗi một phản ứng của cô, cuối cùng vẫn nuốt những lời đã ra tới đầu môi vào bụng.

Phải từ từ từng bước, không được nóng vội.

Cô không giống với người khác.

Cậu kề sát đầu mình vào mặt cô, đổi một câu nói khác: “Sau này mình chỉ nghe cậu tỏ tình, chỉ tặng hoa và dây chuyền cho cậu, sẽ giữ khoảng cách từ một mét với những cô gái khác, cậu cảm thấy thế nào?”

Chương 65

Cô cảm thấy thế nào?

Câu hỏi này…

Nhớ câu hỏi xảo quyệt của cậu hôm sinh nhật, lần này Thịnh Hạ cố gắng tìm lại khả năng tư duy, không để mình bị cậu dắt mũi thêm nữa.

[Sau này mình chỉ nghe cậu tỏ tình…]

Nhưng lời cô nói đã được coi là tỏ tình chưa? Mà cũng không thể hỏi thế được, vì nhỡ cậu đòi phải tỏ tình ngay thì làm thế nào?

[Chỉ tặng hoa và dây chuyền cho cậu…]

Hoa thì còn được.

“Dây chuyền thì thôi.” Thịnh Hạ nói nhỏ, “Đắt quá.”

Trương Chú không nghĩ cô trả lời vậy, cõi lòng như tan chảy, bỗng cảm thấy có gì sai sai, “Tặng dây chuyền cho người đó? Ai?”

Thịnh Hạ trông thái độ cậu. Chẳng lẽ cô đã hiểu lầm?

“Mình chỉ mới tặng dây chuyền cho chị mình, vậy mà cậu cũng ghen?” Trương Chú cảm thấy hơi khó tin, nghĩ một chốc rồi nói, “Mà cũng được, sau này chị ấy có người tặng rồi, mình sẽ tặng

chị ấy cái khác, không tặng dây chuyền nữa, có được không?”

Ra là thế ư…

Thịnh Hạ hơi xấu hổ. Như cô có phải gọi là ghen tuông bậy bạ?

Cô vội chuyển chủ đề, nói: “Cách một mét cũng không cần… Kiểu gì cũng có người hỏi bài cậu…”

Đâu thể giảng bài cách nhau một mét được đúng không?

Trương Chú: “Sau này sẽ không có con gái hỏi bài mình nữa, trừ Tân Tiểu Hòa. Cậu tin mình.”

Thịnh Hạ nghi hoặc: “Tại sao?”

Trương Chú khẽ nhướng mày, lời nói rất đỗi thản nhiên: “Làm gì có ai có mắt không tròng, không nhận ra mình là chậu đã có bông?”

Chậu, đã, có, bông.

Mấy chữ này như dòng điện lướt qua da thịt. Ngón tay Thịnh Hạ rung lên, cả bàn tay nhân đó rút khỏi bàn tay cậu.

Trương Chú nhìn vẻ vừa xấu hổ vừa sợ của cô, khóc dở mếu dở.

Lời này vẫn bình thường mà?

Mới thế đã không chịu được?

Chính bản thân Thịnh Hạ cũng cảm thấy mình phản ứng thái quá. Tự dưng rút tay ra giống như từ chối vậy, không biết có phải lại vô tình làm cậu tổn thương rồi không. Cô bối rối ngẩng lên, lúng búng tìm lời: “Thế tại sao Tân Tiểu Hòa vẫn được hỏi?”

Trương Chú ngẩng nhìn trần nhà, cười.

Nói thế nào đây nhỉ?

Cậu ấy là người nhà vợ, tin tưởng được chứ sao, đồ ngốc.

Nhưng lời này không thể nói. Cô nghe rồi chắc sẽ bỏ chạy luôn mất.

Trương Chú cúi đầu nhìn đôi mắt như suối trong của cô, hỏi: "Thịnh Hạ, thi từ ca phú lãng mạn như vậy, trong đó không dạy cậu yêu đương thế nào hả?"

Thịnh Hạ: …

Tiếng gõ cửa đã giải cứu Thịnh Hạ. Y tá đẩy cái xe nhỏ đi vào.

Thịnh Hạ đứng dậy nhường chỗ, nhân thể nhỏ giọng bảo: "Cậu phải uống thuốc rồi".

Nói xong thấy mặt Trương Chú sượng lại, mới chậm chạp nhận ra lời này nói ngay sau câu hỏi của cậu vừa rồi, rất giống đang trả lời cậu – chửi cậu đầu óc có vấn đề.

Trương Chú cười một tiếng gọn lỏn, mắt nhìn xoáy vào cô như nói – chờ đó cho mình.

"Hôm nay tinh thần quá Trương Chú nhỉ." Y tá đùa.

Trương Chú: "Cũng tạm."

"Thuốc vẫn phải uống, kim vẫn phải tiêm đó."

Y tá đổ thuốc ra nắp lọ, ruôn vào lòng bàn tay Trương Chú. Thịnh Hạ thấy điều dưỡng vắng mặt nên tới giúp. Cô lấy cái cốc giấy dùng một lần rót nước cho Trương Chú. Đầu tiên là rót ít

nước sôi, pha thêm ít nước sạch nhiệt độ bình thường, ước lượng nhiệt độ vừa uống rồi đưa cho cậu.

Y tá đứng nhìn cười cong cả mắt: “Bạn em quan tâm quá Trương Chú nhỉ?”

Câu chữ giọng điệu không giấu ý trêu chọc.

Thịnh Hạ hơi cúi đầu. Trương Chú cười nhận nước, “Chỉ là bạn thôi ạ? Chị Đình, hay chị nhìn kĩ lại xem?”

Nói rồi dốc hết thuốc trong tay vào miệng, đổ nước vào, hầu kết trượt lên xuống.

Đôi mắt chị y tá lướt qua lại trên gương mặt hai người, vờ ra vẻ như nghĩ ngợi rất lâu, nói: “Ừm… em gái à, mặt mũi cũng giống nhau đấy!”

Khụ khụ!

Trương Chú bỗng ho lên sù sụ. Cậu uống một hơi hết cả nắm thuốc nên giờ sặc làm mặt và cổ đỏ bừng lên.

Thịnh Hạ cuống quýt chạy lại vỗ lưng giúp cậu thở đều.

Trương Chú thở chậm lại, liếc y tá: “Chị im đi.”

Y tá che miệng cười, để gọn mấy hộp thuốc rồi đẩy xe đi ra, vừa đi vừa không quên dặn: “Ôi chao đừng nóng giận, ý chị là có tướng phu thê ấy mà.”

Thịnh Hạ: …

Lúc này Trương Tô Cẩn cũng đã tới, còn xách hoa quả gọt sẵn và sữa chua, mở ra mời Thịnh Hạ ăn.

Thịnh Hạ: “Không cần đâu ạ, em ngồi một lát thôi rồi đi.”

Trương Tô Cẩn: “Cứ ăn một ít, đã lỡ mua rồi.”

Thịnh Hạ nhận hoa quả im lặng ngồi ăn.

Có tiếng điện thoại rung. Là máy của Thịnh Hạ.

Vương Liên Hoa gọi điện nói đang ở dưới tầng, tới đón cô đi học.

Thịnh Hạ đứng dậy, “Mẹ mình tới rồi, mình phải đi học đây…”

Cô lựa lời dặn. Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại địa chỉ d u o n g l a m. d e s i g n. b l o g và nick wattp3d namonade của người dịch. Người dịch không chịu trách nhiệm về sai sót bản dịch khi đăng ở các nơi khác.

Nhưng lần này Trương Chú không hề có vẻ không vui, chỉ bảo: “Chị tiễn cậu ấy xuống nhé?”

“Được.”

“Không cần, mình tự xuống được.”

Trương Chú: “Có khi cậu không tìm được đường.”

Thịnh Hạ: …

Có đến mức đó không? Cô đã tới hai lần rồi, đã nhớ đường đi ra sao. Tuy rằng quả thật phải rẽ ngoặt rất nhiều.

Ra đến cửa, cô lại nghe tiếng Trương Chú hỏi từ đằng sau: “Lần sau cậu tới là khi nào?”

Thịnh Hạ ngoảnh lại. Cô cũng không biết lần sau bao giờ Vương Liên Hoa sẽ cho mình tới. “Mình sẽ cố tới sớm, cậu để ý nghỉ

ngơi.”

“Cậu nói rồi đấy.”

Trên đường cô nhận được tin nhắn từ “Tống Giang”.

Tin nhắn rất dài. Dài hơn mọi tin qua QQ của cậu trước giờ.

“Ban nãy chưa kịp nói với cậu. Cậu vất vả rồi. Cố gắng và dằn vặt suốt thời gian dài như thế, cậu vất vả rồi. Ngoài ra, mình xin lỗi vì đã không nhìn thấy sự cố gắng của cậu, vì đã không là người cổ vũ cho cậu khi cậu đang cố gắng, còn nói những lời bóng gió lạnh lùng. Mình xin lỗi. Mình đã nói cậu cố gắng như vậy, không thể có kết quả tệ được. Nhưng nếu không may gặp kết quả tệ nhất, cho dù cuối cùng cậu phải ra nước ngoài, thì cũng không sao cả. Lên đại học mình sẽ kiếm tiền, kì nghỉ sẽ sang thăm cậu, cũng có thể cố kiếm một suất trao đổi để sang đó, mà bất quá thì sau đại học sẽ sang Mỹ học thạc sĩ. Nếu cậu cần, mình có thể làm tất cả. Mình thu hồi câu “chỉ tới đây thôi” từng nói, nhưng vẫn hi vọng tương lai cậu tươi sáng rực rỡ, chỉ là mình không muốn làm một người đứng xem. Mình muốn là người ôm hoa chúc mừng cậu, nếu cậu cần.”

“Cậu có cần mình không, hả Thịnh Hạ?”

Thịnh Hạ ngơ ngẩn, đọc đi đọc lại tận mấy lần.

Câu chữ của cậu vẫn như thế, không tới độ văn hoa, thậm chí ý câu lặp lại rườm rà.

Nhưng chính những câu chữ ấy đã níu chặt tim cô.

Thiếu niên tỏa sáng đầy kiêu hãnh đặt mình ở vị trí một kẻ vai dưới, lặp đi lặp lại câu, nếu cậu cần mình.

Tâm trí Thịnh Hạ đã tự hình dung ra dáng vẻ cậu lúc này.

Chắc cậu đang dựa vào giường bệnh, tay cầm điện thoại tập trung gõ chữ, sau đó thì nóng ruột chờ hồi âm? Liệu cậu có giống như cô, điện thoại tắt rồi sáng, sáng rồi lại tắt, nhưng mắt cậu thì vẫn khó mà rời khỏi khung trò chuyện giữa họ?

Liệu cậu có cau mày vì đợi mãi không được câu trả lời?

Khi lựa chọn câu từ, liệu cậu có cắn môi?

Chết mất thôi.

Chỉ mới xa nhau, mà cô đã rất nhớ, rất nhớ cậu.

Tận khi tới nơi và được Vương Liên Hoa gọi xuống xe, Thịnh Hạ vẫn chưa dứt khỏi những suy nghĩ ấy.

Cô mở cửa xuống xe đi vào tòa nhà, lên lớp học.

Giáo viên bắt đầu giảng bài, riêng cô vẫn không thể tập trung nổi.

Trả lời sao đây?

Lần đầu tiên Thịnh Hạ đầy bụng văn thơ cảm thấy vốn từ không đủ dùng.

Không biết phải câu từ thế nào mới có thể truyền tải sự chân thành bằng với những lời nhận được.

Khi cô tan học về tới nhà, hình như người đầu kia không kiên nhẫn nổi nữa, gửi một dấu chấm hỏi.

Dấu chấm hỏi này đã khiến Thịnh Hạ thấy dễ thở hơn nhiều.

Trương Chú vẫn là Trương Chú ấy, một Trương Chú ngược ngạo

ngang tàng.

Dẫu là tỏ tình, cậu cũng tất phải nhận được câu trả lời.

Thịnh Hạ nhớ cậu từng đùa bảo rằng, thi từ ca phú không dạy cô yêu đương ư?

Cô lục tìm một lượt trong trí óc, lựa một câu thích hợp để trả lời.

“Chỉ mong ý thiếp như lòng chàng, sẽ không phụ ý nhớ mong.”

–

Lớp 12 bận rộn mới là việc thường, đặc biệt vì thành tích kì thi thử lần một không được tốt nên gần như tuần nào Vương Duy cũng thực hiện chương trình “Anh biết tuốt tư vấn tuổi hồng” một lần.

Một buổi tối trao đổi với mười mấy học sinh, lặp lại một bài y hệt mười mấy lần, chẳng biết thầy làm kiểu gì mà chịu nổi.

Nhưng chính từ những lời này, Thịnh Hạ nhận thấy nỗi gấp gáp bủa vây.

Nhiều môn học có thêm bài kiểm tra mỗi tuần, cảm giác ngày nào cũng đang phải thi.

Suốt ngày nghe thi cử điểm số, tai đã chai cả rồi.

Tối đến về nhà, Thịnh Hạ sẽ cập nhật vở chữa lỗi sai. Trương Chú sẽ gọi qua nền tảng cho cô, cô có thắc mắc có thể hỏi mọi lúc.

Cô nghĩ tiếp tục thế sẽ ảnh hưởng việc nghỉ ngơi của cậu, nên từ chối cuộc gọi của cậu.

“Nhưng thế thì mình không ngủ được, trừ phi cậu tới thăm mình.” Cậu giở lại chiêu cũ, hỏi câu gần như ngày nào cũng phải hỏi, rằng bao giờ cô lại tới.

Cô cũng muốn đi chứ, nhưng Vương Liên Hoa đưa rước hàng ngày, cô không thể tới thăm cậu nếu không cúp học.

Nhưng thế thì cậu không đồng ý.

Hết cách.

Ở bệnh viện Trương Chú cũng bắt đầu ôn tập. Chỉ là cậu không được ngồi thời gian quá dài, lẽ tất nhiên hiệu quả ôn tập không cao. Hầu Tuấn Kỳ thì suốt ngày chạy tới bệnh viện đưa cậu đề thi và đề cương mới nhất.

Mà Thịnh Hạ thì đã không chỉ một lần nghe người ta bàn tán ở phòng nước, hành lang, quán cơm.

Bàn rằng Trương Chú không may, gặp đại nạn ở thời điểm này, chưa tính tới trạng nguyên, mà có khi Hà Thanh Hải Yến cũng khó thi đỗ.

Có học sinh lớp chọn nói nghe rất ngứa tai: “Trương Chú coi như hỏng rồi, việc gì phải lo cho cậu ta mãi thế. Đâu phải chỉ mình Trương Chú có thể giành thủ khoa cho trường?”

Đây là lời đồn. Còn cụ thể lời này ai nói, nói ở đâu, Thịnh Hạ không biết được.

Chỉ biết Hầu Tuấn Kỳ và Ngô Bằng Trình đã tới lớp tẩn người nọ một trận.

Cả hai đều bị kỉ luật.

Thực ra cô cũng rất lo.

Kì thi đại học là một cuộc chiến trường kì, dù kiến thức vững đến đâu, bỏ bê thời gian dài vẫn khó mà tìm lại phong độ.

Đêm đến cô cũng thường hay tự trách. Nếu không vì cô cứ tới nhà sách Nhất Phương, cậu sẽ không tới đó. Cậu không đi, thì tất nhiên không gặp phải chuyện thế này.

Cho đến thời điểm hiện tại, sự việc đã lắng xuống. Dù vậy trên weibo của cậu vẫn có người ngày ngày gửi lời chúc, chúc cậu thi đại học giành thủ khoa.

Đa số lời chúc tới từ người ngoài trường.

Đào Chi Chi cũng nói, bất kể Nhất Trung hay Nhị Trung đều có rất nhiều người khác nhau về hi vọng trạng nguyên số phận long đong này.

Hi vọng trạng nguyên "cũ".

Bây giờ đa số mọi người không ai coi trọng cậu.

Nhưng ngại vì cậu có cái danh người tốt cứu người, nên không dám gièm pha công khai.

Dẫu là như thế, bản thân Trương Chú vẫn dường như không vội vã chút nào.

Thịnh Hạ từng thử ướm lời cậu: "Những đề thi gần đây cậu làm thấy dễ không?"

"Làm thì làm được, nhưng không bấm đồng hồ, tốc độ không rõ." Cậu trả lời.

Thịnh Hạ: "Sức khỏe quan trọng hơn."

Cậu nhận ra điều cô đang lo lắng, đùa: “Nhỡ điểm thi đại học của mình tệ quá, thì làm sao giờ?”

“Vớ vẩn, nói linh tinh.” Thịnh Hạ gắt lên, “Không có chuyện đó đâu.”

Bấy giờ Trương Chú mới nghiêm giọng: “Được, nếu cậu không muốn, mình chắc chắn không như vậy.”

Chốc sau, cậu bổ sung: “Không thể đảm bảo chắc chắn thành thủ khoa, nhưng cam đoan điểm số đủ dùng, có được không?”

Chắc cậu đã đọc được lời bàn mình không thể giành thủ khoa trên mạng rồi nhỉ?

Đủ dùng nghĩa là, đủ điểm vào đại học Hà Thanh hoặc đại học Hải Yến.

Có thể thuận lợi tới Hà Yến.

Ngoài ra, hình như cậu rất thích hỏi cô, có được không.

Cô cũng chưa từng nói không được: “Cậu nói được là được.”

Cuộc nói chuyện của họ thường hay lặp lại câu của nhau. Ngoài ra có một điều lật đổ nhận thức của Thịnh Hạ xưa giờ, là cậu rất dễ cười. Cứ nói một lúc, đã nghe bên kia cười không ra hơi.

Lúc trước đâu có như thế?

Cười mãi thì bụng sẽ co thắt, Thịnh Hạ quát: “Không được cười, còn cười là mình cúp.”

Trương Chú nín ngay: “Được, không cười.”

Thêm mười ngày trôi qua, Thịnh Hạ hỏi xin Vương Liên Hoa

cho đi bệnh viện.

Vương Liên Hoa nói: “Giờ đã sang giai đoạn khôi phục ổn định, không có gì để thăm, con đừng lắm chuyện nữa.”

Nên chỉ đành thôi.

Đến độ khi nhận cuộc gọi video từ Trương Chú, Thịnh Hạ đâm có hơi chột dạ.

Lần trước chia tay đã nói sẽ cố mau tới, giờ thì đã lần lữa gần nửa tháng rồi.

Bất quá thì… Bỗng một suy nghĩ chớp lên trong Thịnh Hạ: Cuối tuần nói với mẹ sang nhà Đào Chi Chi, sau đó tới bệnh viện thăm cậu?

Trao đổi khẩu cung với Đào Chi Chi trước là xong.

Gương mặt ủ rũ của Trương Chú hiện ra trên màn hình.

Chẳng buồn nói một câu.

Đang dỗi rồi.

Thịnh Hạ nói: “Cậu biết mà, ngày nào mẹ mình cũng đưa đón.”

Tất nhiên Trương Chú biết cô không còn cách nào. Nhưng cậu không vui, cậu cũng không thể làm gì khác. Cậu không khống chế được mình.

Cô đang ở ngay trên màn hình, hình ảnh rất sắc nét, không khác mấy so với ở ngoài. Dù thế vẫn có khác.

“Thế giờ mình làm đề nhé…” Đằng nào cũng không dỗ được cậu trong một chốc một lát, Thịnh Hạ quyết đoán đặt điện thoại

xuống, tập trung lo làm đề.

Bấy giờ Trương Chú mới tỏ chút thái độ. Cậu ngồi thẳng dậy, nhận ra hôm nay cô không được vui. Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại địa chỉ d u o n g l a m. d e s i g n. b l o g và nick wattp3d namonade của người dịch. Người dịch không chịu trách nhiệm về sai sót bản dịch khi đăng ở các nơi khác.

Bèn hỏi: "Sao cậu, không vui à?"

Thịnh Hạ ngẩng khỏi đề thi: "Ừ, hai lần kiểm tra mỗi tuần, điểm mình toàn suýt soát."

Tuy đề kiểm tra tuần không có tính tham khảo cao, nhưng tình trạng mình thế nào cô vẫn tự hiểu, quả thật không bằng khi trước.

"Mình tham lo nhiều việc, nhỡ, nhỡ hỏng cả hai đường thật thì làm thế nào?" Cô nói nhỏ, tựa đang tự hỏi mình.

Đoạn hỏi han của cả hai y hệt nhau. Họ lúc này, ai cũng mấp mé nguy hiểm.

Trương Chú không an ủi cô là "sẽ không vậy đâu". Vì chỉ uổng công.

"Đúng là dạo này nhiều việc, bị phân tâm, khó tìm lại phong độ khi trước." Trương Chú phân tích, "Cậu cố gắng học, mình cúp trước. Cần hỏi gì cứ gọi cho mình."

Thịnh Hạ ngắt lời: "Không phải vì cậu."

Không phải cô đang an ủi cậu, mà quả thật vì cậu không phải nguyên nhân.

Mà ngược lại, thi thoảng tối bị cậu nhìn chăm chú, trở nên quen

với ánh mắt ấy rồi, cô sẽ tập trung hơn hẳn, chỉ sợ lỡ có lười biếng bị cậu bắt quả tang.

Trương Chú: “Cậu bị áp lực quá, thả lỏng đi.”

“Đã thế này rồi còn thả lỏng thế nào được nữa?”

Trương Chú: “Giờ cậu cứ làm đề, lát nữa mình gửi video sang.”

“Được.”

Cô cứ tưởng sẽ nhận được video vui nhộn xem là cười, không thể ngờ là video cậu tự ghi.

Mở ra.

Nền cảnh không phải phòng bệnh của cậu, tuy thế cũng là một chiếc giường. Trông như phòng trực ban?

Cậu vẫn giữ tư thế nửa nằm nửa ngồi, mặc đồ bệnh nhân, tay ôm guitar, miệng không ngơi chỉ đạo: “Được rồi, bắt đầu ghi được rồi.”

“Đã ghi.” Người quay video chắc là điều dưỡng trực.

Tại sao cậu không ở trong phòng? Cậu có thể xuống đất rồi?

Chắc là sợ ghi ở phòng bệnh sẽ làm ồn người khác.

Trương Chú không thể khom lưng, cánh tay bị thương cũng không thể cử động biên độ lớn. Giữ guitar trong lòng, cử động của cậu có vẻ cố sức.

Thi thoảng sẽ thấy cậu hơi chau mày, có lẽ là vì đau.

Tiếng điều dưỡng lại vang lên bên cạnh: “Để cậu làm lắm trò thế

này, mai chủ nhiệm sẽ chửi chết chị mất…”

Trương Chú ưỡn ngực ý nói mình không sai, ngón tay trượt trên dây đàn thử âm, mấy hợp âm vang lên ngay sau đó.

“Khi hai trái tim…” Khuôn miệng cậu mở ra rồi đóng lại, cất tiếng hát, “Khi hai trái tim bắt đầu rung động, khi đôi mắt em biết né tránh…”

Giai điệu từ miệng cậu thốt ra, nhẹ nhàng, cuốn hút, khác hẳn với bài rock and roll Thịnh Hạ đã từng nghe.

Bài khi trước, bùng cháy mà ngang ngược, trong những tiếng gào, dường cả thế giới là của một mình cậu.

Còn bài này, thì dịu dàng tựa đang vỗ về cả thế giới.

Cách cậu hát không có một kĩ xảo đặc biệt, nhưng âm giọng và cách nhả chữ nhấn câu đã là quá đủ với cô.

Thịnh Hạ từng nghe bài hát này.

Cũng nhớ vài lời ca.

Khi cậu hát đến ấy, cô cũng ngâm nga theo –

“Những giấc mơ em cho là mạo hiểm, anh cháy hết cùng em. Chiếc máy bay giấy gặp trời mưa rồi sẽ rơi xuống…”

Lúc hát âm cao cậu hơi ngẩng lên, sườn mặt so với đoạn video dạo trước đã có đổi khác.

Cậu gầy đi, cằm trở nên góc cạnh hơn, không còn đường cong đã từng.

“Khi sinh mạng chuyển động vì em từng phút giây…”

Hát tới đây, bỗng cậu nhìn vào ống kính.

Thịch, thình thịch…

Tim Thịnh Hạ đập không nghe lý trí.

Cô nhận được rồi.

Cách màn hình, cô đã nhận được sự tìm kiếm trong mắt cậu.

Nhận được “chuyển động vì cậu”.

“Những giấc mơ em cho là mạo hiểm…”

“Em đâu hiểu tình yêu anh đã giáng xuống.”

Những giấc mơ rất mạo hiểm.

Chúng ta cùng trải qua.

Chú à, đây đâu có phải thả lỏng.

Rõ là cậu muốn khiến cô mất ngủ cả đêm. Để nghĩ về cậu.

Chương 66

Kì nghỉ tiết Thanh minh sắp tới.

Ngày từng ngày qua trong mơ màng, Thịnh Hạ chỉ nhớ cuốn lịch đếm ngược cạnh bảng đen, còn đâu đã chẳng nhớ hôm nay là hôm nào.

Nếu trước lễ không nhận được tin từ nhà xuất bản, sau lễ tình hình sẽ rất căng.

Gần như ngày nào Vương Liên Hoa cũng hỏi, “Đã qua chưa?”

Còn sốt ruột hơn cả Thịnh Hạ.

Thịnh Hạ cũng cứ vài ba ngày lại nhắn hỏi biên tập, liên tục tới nỗi chính bản thân cũng thấy ngại.

Hôm thứ Sáu, bầu trời trong lạ thường, mây tựa những hộp bơ nghiêng đổ.

Thời tiết hôm nay, hợp đón nhận tin tức tốt.

Tiết sinh hoạt chung buổi chiều, Phó Tiệp từ từ tới cạnh Thịnh Hạ. Khi ấy cô đang nhắm mắt tập trung làm vật lý trị liệu cho vùng da này, không nhận ra.

Chỉ nghe có tiếng nói rằng: “Em qua rồi!”

Cô không hiểu “qua rồi” là qua cái gì, mở đôi mắt ngơ ngác, đập

vào mắt là gương mặt Phó Tiệp.

“Thịnh Hạ, bản thảo của em qua rồi!”

Thịnh Hạ ngỡ ngàng.

“Qua rồi! Vui mất hồn vía luôn à?”

“Thật ạ?” Thịnh Hạ đứng bật dậy, nắm chặt tay Phó Tiệp, “Cô Phó, là thật ạ?”

“Đương nhiên, cô lừa em làm gì? Biên tập nói nhắn cho em cả hôm nay mà em không trả lời, giờ sắp nghỉ nên phải mau báo em biết.”

Thịnh Hạ đã không tìm được từ ngữ để hình dung niềm vui này.

Đã quá lâu không biết tới cảm xúc như vậy.

Quá lâu rồi.

Những giọt nước mắt hạnh phúc của cô trào ra, Phó Tiệp cũng chẳng bình tĩnh hơn là mấy. Hai cô trò đứng giữa lớp học, tay nắm tay nhìn nhau cười không thấy mắt, chỉ thiếu điều nhảy cẫng lên.

Đợi Phó Tiệp đi, Tân Tiểu Hòa chạy lại, “Ban nãy có việc gì vậy?”

Thịnh Hạ cố nén niềm vui, tuy thế khóe môi mím chặt vẫn hơi cong cong, nụ cười tràn ra đôi mày khóe mắt. Cô dằn giọng chia sẻ niềm vui với bạn: “Tiểu Hòa, mình qua rồi! Bản thảo của mình qua xét duyệt rồi!”

“A a a a a a a a a thật hả a a a trời ơi xuất bản rồi! Chị em cậu đỉnh quá! Là nhà xuất bản cậu nói lần trước hả?”

Âm giọng của Tân Tiểu Hòa át cả tiếng nhạc đoạn cuối bài vật lý trị liệu cho mắt, làm cả lớp đang mơ màng gà gật sực tỉnh.

Thịnh Hạ bịt miệng bạn: "Mới là qua duyệt thôi, đến cuối cùng vẫn phải đợi ra sách mới coi như xong. Cậu đừng to tiếng."

Tân Tiểu Hòa biết điều hạ giọng: "Ờ ờ, tuân lệnh."

"Thế cậu mau báo cho Trương Chú đi a a a, chắc cậu ấy vui tới độ khỏi bệnh luôn đó!"

Thịnh Hạ: "Ừm!"

Có người thật lòng chia sẻ niềm vui cùng, thật tốt!

Lúc trước cô không muốn nói, suy cho cùng là do không tự tin, không chỉ không tự tin về bản thân mà còn không đủ tin tưởng tình cảm giữa họ.

Bây giờ tuy vẫn chưa hoàn toàn chắc chắn, nhưng cậu đã tính tới chuyện sau này sang Mỹ thăm cô, cô còn có gì để lo sợ nữa?

Thịnh Hạ nóng lòng nhấp nhổm không yên, thậm chí muốn lập tức nhắn tin cho cậu.

Nhưng cô muốn chính miệng nói cho cậu biết.

Tối đến về nhà, việc đầu tiên Thịnh Hạ làm là nói tin này cho Vương Liên Hoa.

Vốn tưởng mẹ sẽ rất vui, nhưng dường như không phải vậy.

Có vui, nhưng không bất ngờ, dường đã biết từ trước.

Nhưng mẹ đã quen giữ thái độ thản nhiên bình lặng ấy, Thịnh Hạ không để ý nhiều.

“Chiều mai mẹ đi Đông Châu đón Tuyền, khi về chắc cũng tầm giờ con tan học nên tới trường đón luôn.” Vương Liên Hoa dặn.

Thịnh Hạ nghĩ một lúc: “Mai con tự chạy xe đi, chiều con tự về cũng được.”

Vương Liên Hoa: “Không được.”

Nói xong nhìn Thịnh Hạ bằng ánh mắt “hiểu con gái không ai bằng mẹ” – Đừng tưởng mẹ không biết con nghĩ gì trong đầu.

Thịnh Hạ xìu luôn, không nài nỉ níu kéo gì nữa.

Trên đường đón Ngô Thu Tuyền về, Vương Liên Hoa lại nhận điện thoại của Thịnh Minh Phong. Vương Liên Hoa nhận máy, giọng điệu không còn vẻ gắt gỏng khi trước, chỉ cất tiếng thờ ơ: “A lô?”

“Tuyền được nghỉ à?” Thịnh Minh Phong hỏi.

Vương Liên Hoa: “Nghỉ rồi, tôi vừa đi đón, đang trên đường về.”

Thịnh Minh Phong: “Ừm, anh đã đặt cơm trưa hôm Thanh minh, em bảo trước với mấy đứa.”

Vương Liên Hoa: “Được.”

Im lặng một lát, khi Vương Liên Hoa định ngắt máy, Thịnh Minh Phong nói: “Anh đã tạm dừng chương trình bên trung tâm cho Thịnh Hạ, để nó tập trung ôn thi đại học.”

Vương Liên Hoa hơi nhướng mày, vẫn buông lời sắc bén: “Anh nhìn anh đi, làm lắm chuyện tốn công thế để làm gì? Thay đổi thất thường, chẳng bằng từ đầu đã bảo nó lo tập trung ôn thi.”

Thịnh Minh Phong không bị dắt mũi: “Anh không thấy tốn công. Tới giờ anh vẫn cho rằng du học mới là lựa chọn tốt nhất. Chỉ là anh tôn trọng ý kiến của con hơn.”

Nghe như đang đá đểu mình không tôn trọng con vậy. Vương Liên Hoa cúp máy.

Giữa họ không hợp để nói chuyện một cách hòa bình. Đã khắc khẩu nhau, nói một câu cũng là nhiều.

Hai hôm trước, Thịnh Minh Phong gọi cho bà, hỏi nếu Thịnh Hạ đậu đại học Hà Thanh, thì còn nhất quyết giữ con gái ở Nam Lý không.

Vương Liên Hoa tức mà không chỗ trút.

Chẳng lẽ trong mắt chồng trước, bà là loại hạn hẹp như thế?

“Đương nhiên là không, anh tưởng chỉ có anh mới nghĩ cho tương lai của Thịnh Hạ?”

Nghe câu trả lời này, Thịnh Minh Phong nói: “Thế chúng ta mỗi bên nhường một bước.”

Vương Liên Hoa nghe mà chẳng hiểu gì.

Hóa ra Thịnh Minh Phong đã bảo Lý Húc tham gia vào việc tự chủ tuyển sinh, liên hệ với một nhà xuất bản cấp tỉnh tại địa phương, định chường cái mặt già này ra nhờ vả một lần trên tiền đề không trái với nguyên tắc.

Không ngờ nghe bên nhà xuất bản nói bản thảo của Thịnh Hạ đã được duyệt.

Tổng biên còn cất công gọi điện cho Lý Húc, khen Thịnh Hạ một lượt từ đầu tới chân, nói Thịnh Hạ có tài năng có cả cốt cách, là

nhân tài văn học hiếm có.

Đương nhiên không quên khen Thịnh Minh Phong biết dạy con gái.

Đi cửa sau không thành, còn nhờ con gái mà được dát vàng lên mặt.

Vốn Thịnh Minh Phong đã hơi xuôi xuôi.

Đừng nói nhà xuất bản văn học cấp tỉnh, mà riêng tạp chí cấp tỉnh đã không dễ được duyệt đăng bài. Khi trước Thịnh Minh Phong từng đảm nhận công tác quản lý mảng báo chí tuyên truyền, biết việc này khó cỡ nào.

Xuất bản sách còn khó hơn.

Nhưng Thịnh Hạ chỉ mới 17 tuổi.

Bao năm qua, ông tự nhận mình hiểu Thịnh Hạ hơn Vương Liên Hoa.

Nhưng giờ niềm tin này dần chao đảo. Rốt cuộc ông có thật hiểu con gái tới mức ấy?

Thịnh Minh Phong dao động.

Vương Liên Hoa nghe kể lại, sâu trong thâm tâm cũng khó nén rung động.

Tuy Thịnh Hạ có thành tích tốt nhất trong ba cô con gái, nhưng bàn về độ "khiến người ta trầm trồ", Ngô Thu Tuyền luôn đứng đầu, đôi khi cả Ninh Ninh cũng gây chú ý hơn.

Thịnh Hạ quá ổn định, quá bình tĩnh, quá nghe lời.

Không ai ngờ cô sẽ im lặng làm một việc lớn như thế.

Cuối cùng Vương Liên Hoa hỏi Thịnh Minh Phong: “Tại sao? Tại sao tự dưng anh quan tâm chuyện tự chủ tuyển sinh?”

Bà tưởng Thịnh Minh Phong mới là người không muốn Thịnh Hạ thành công nhất. Ông chỉ mong sao Thịnh Hạ không đậu vào Hà Thanh, sau đó đi lên con đường đã được bố sắp đặt sẵn.

Thịnh Minh Phong trả lời: “Vì Thịnh Hạ nói, nó muốn tự quyết định một lần.”

–

Tiết Thanh minh khối 12 chỉ được nghỉ một ngày. Khi biết Thịnh Minh Phong đặt cơm trưa, Thịnh Hạ chỉ muốn nói trời giúp ta rồi.

Vì vậy khi đi, cô dặn Vương Liên Hoa: “Mẹ, chiều con hẹn với Đào Chi Chi sang nhà cậu ấy chơi.”

Vương Liên Hoa khó hiểu: “Tiết Thanh Minh tới nhà người ta chơi?”

Thịnh Hạ: …

Cô không nghĩ tới vấn đề này!

Không ngờ từ bên cạnh, Ngô Thu Tuyền giúp đỡ giải vậy, “Mẹ, mẹ phải đổi mới quan điểm đi, người hiện đại hẹn hò ai còn để ý chuyện ấy?”

Hẹn, hò.

Tuy ý Ngô Thu Tuyền nói là cuộc hẹn với Đào Chi Chi, Thịnh Hạ vẫn cảm thấy tâm tư bị vạch trần, đâm chột dạ không dám

ngẩng lên.

Vương Liên Hoa sững ra một chốc, sau còn gật gù như suy tư.

Ba chị em đi.

Bỗng Trịnh Đông Ninh ngoảnh lại nói vọng vào: “Mẹ, mẹ cũng đi hẹn hò đi!”

Tiếng nói non nớt trong veo và ngọt ngào.

Dứt lời thì tay trái nắm tay Ngô Thu Tuyền, tay phải nắm tay Thịnh Hạ, tự giác bấm thang máy.

Người kinh hãi không chỉ có Vương Liên Hoa trong nhà, mà còn có cả Ngô Thu Tuyền và Thịnh Hạ ở ngoài nhà. Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại địa chỉ duonglam. design. blog và nick wattp3d namonade của người dịch. Người dịch không chịu trách nhiệm về sai sót bản dịch khi đăng ở các nơi khác.

Nhưng trông thái độ của mẹ, hình như không chỉ có sự kinh ngạc đơn thuần mà còn lẫn chút nào đó bối rối?

Trong thang máy, Ngô Thu Tuyền nắm tay Trịnh Đông Ninh lắc lắc: “Ninh Ninh, ban nãy em nói gì vậy?”

Nhưng Trịnh Đông Ninh không nói gì.

Thế mới là bình thường.

Ngô Thu Tuyền thở dài.

Thịnh Minh Phong cũng chẳng có gì mới, vẫn đặt chỗ trong phòng riêng ở Trăn Phẩm Uyển.

Nhưng lần này, bố mang trà sữa theo.

Ninh Ninh thích ý hút rồn rột. Ngô Thu Tuyền và Thịnh Hạ nhìn nhau, ánh mắt truyền đạt một tin tức: Thứ này không thể do Thịnh Minh Phong mua, mà chắc chắn do Trâu Vệ Bình mua.

Ngô Thu Tuyền thì cứ đồ miễn phí là không chê. Thịnh Hạ không hảo món trà sữa, đặt sang một bên.

Thịnh Minh Phong lần lượt hỏi chuyện học tập và ngày thường mỗi đứa, xem có yêu cầu gì không.

Tất nhiên Ninh Ninh lắc đầu. Con bé thì có yêu cầu gì được?

Nhưng Thịnh Minh Phong vẫn chuẩn bị cho con bé một bộ cọ vẽ chừng hai, ba trăm cây, có đủ các màu nhìn hoa cả mắt.

Ngô Thu Tuyền đưa ra một đống yêu cầu, trọng điểm là: "Con muốn học cấp ba ở Nam Lý!"

Lần này Thịnh Minh Phong phản ứng khác với mọi lần, ra vẻ đăm chiêu, "Cố thi cho tốt, điểm đỗ vào Nhất Trung thì bố sẽ suy nghĩ."

"Thật ạ?" Ngô Thu Tuyền không ngờ bố sẽ có chuyển biến, vui không giấu được.

"Nhất ngôn cửu đỉnh."

Nhưng chỉ vui được một chốc Ngô Thu Tuyền đã chuyển sang ủ rũ. Với thành tích của con bé, giờ chỉ còn mấy chục ngày là thi, có mà đỗ Nhất Trung bằng niềm tin.

Cuối cùng đến lượt Thịnh Hạ.

Thịnh Minh Phong: "Mẹ đã bảo là không cần lên lớp ở trung tâm du học nữa chưa?"

Thịnh Hạ cũng vui mừng quá đỗi: “Không ạ…”

Thịnh Minh Phong lặp lại một lần.

Thịnh Hạ ngần ngừ: “Có phải bố giúp con không? Chuyện xuất bản ấy.”

“Không, hoàn toàn không!” Thịnh Minh Phong phủ nhận, “Không tin con cứ hỏi anh Lý, việc này anh ấy luôn theo sát. Đúng là bố có ý đấy, nhưng không nhanh bằng con.”

Ngô Thu Tuyền: “Oa, chị, chị giỏi quá, sau này em có thể nói với bạn là mình có chị là nhà văn không?”

Thịnh Hạ: “Không được nói bậy!”

“Cố thi cho tốt, nếu không đậu thì vẫn phải học lớp dự bị đại học.” Thịnh Minh Phong nhấn mạnh.

Ngô Thu Tuyền: “Bố, sao bố cứ bắt chị đi du học thế? Hay bố cho con đi đi, con thích đi mà?”

“Con du học là để học hả? Có mà để chơi thì đúng hơn!”

“Lêu lêu lêu, thiên vị thì cứ nói, còn lắm lý do!”

–

Bữa cơm diễn ra trong bầu không khí hòa thuận vui vẻ, kể là việc ít có.

Thịnh Minh Phong gần như không có khái niệm ngày nghỉ, trong lúc ăn vẫn nhận điện thoại liên tục.

Sau bữa cơm tài xế đưa ba chị em về nhà, Thịnh Minh Phong thì

một mình bắt xe về cơ quan.

Thịnh Hạ nói địa chỉ nhà Đào Chi Chi.

Ngô Thu Tuyền nói mình cũng không về nhà, muốn đi theo. Thịnh Hạ không có cửa nói lại Ngô Thu Tuyền, dành phải dẫn theo.

Cả Ninh Ninh cũng ôm cánh tay Thịnh Hạ không buông.

Vì vậy ba chị em cùng đứng chờ trước cổng khu chung cư nhà Đào Chi Chi.

Vốn Thịnh Hạ không định tới nhà Đào Chi Chi, tất nhiên Đào Chi Chi cũng chưa chuẩn bị trước, đầu bù tóc rối ra đón.

Bố mẹ Đào Chi Chi đã về quê tảo mộ. Đào Chi Chi chỉ được nghỉ một ngày nên không đi theo, ở nhà một mình.

Đào Chi Chi nháy mắt hỏi Thịnh Hạ: “Chuyện gì đây?”

Thịnh Hạ mím môi. Cô cũng đâu biết sao lại thành ra thế này?

Ôi, một lời nói dối lại phải dùng nhiều lời nói dối khác để che lấp.

Trong điện thoại, ai kia vẫn đang giục giã: “Ăn xong chưa?”

“Sắp tới chưa?”

Thịnh Hạ đành trả lời thật thà: “Em gái mình đòi theo, giờ vẫn chưa đi.”

Tống Giang: “Dẫn cả em cậu tới.”

Thịnh Hạ: “…”

So với việc lộ tẩy trước các em, Thịnh Hạ cảm thấy không được gặp cậu vẫn là khó chịu hơn.

Liều vậy, quá lắm thì cho ít phí bịt miệng.

Vì vậy, sau tiếng la "nhắm mắt nhắm mắt em nhắm mắt" và đủ biểu cảm tư thế quá lố của Ngô Thu Tuyền, bốn chị em bắt xe tới bệnh viện.

–

Trong phòng bệnh, Trương Tô Cẩn ngạc nhiên nhìn cậu em sáng sủa của mình ra khỏi nhà vệ sinh –

Ban nãy Trương Chú gọi điện bảo chị mang một bộ đồ thường và giày của cậu tới.

Bây giờ cậu đang mặc áo phông đen, quần bò, giày trượt ván. Lớp vải gạc được giấu kín dưới quần áo, không thấy có chút nào giống bệnh nhân.

Bộ râu để kệ mấy ngày giờ đã được cạo láng bóng, hình như còn mới sấy tóc?

Làm gì vậy?

Đám y tá khen cho mấy câu hotboy mà đã ham chải chuốt bảnh tỏn thế này?

Nhưng đã khá lâu không thấy Trương Chú tươi tỉnh hoạt bát như vậy, Trương Tô Cẩn bỗng thấy mắt cay cay.

"Chị, gọt ít trái cây đi." Cậu sai như thật.

Trương Tô Cẩn: …

Không lâu sau, Trương Tô Cẩn đã biết chân tướng – Thịnh Hạ tới.

Còn dẫn mấy người bạn thân đi cùng.

Tuy rằng tuổi tác hơi cọc cạch.

Thịnh Hạ rất xấu hổ.

Thăm bệnh thì nhiều, nhưng chưa thấy ai cắp già đỡ trẻ đi thăm cùng.

Cô đứng ngoài cửa, bối rối giơ tay: "Chị Tô Cẩn."

"Tới rồi à, vào ngồi đi."

"Dạ…"

Bước qua ngưỡng cửa, Thịnh Hạ sững sờ.

Trương Chú ngồi cạnh giường, chân dài chạm đất, một chân duỗi ra, một chân thảnh thơi đặt trên thanh ngang của ghế, tay cầm điện thoại lướt lướt. Lúc này cậu ngẩng lên –

Dáng vẻ ấy, không khác gì dáng cậu ngồi dựa vào bàn trên lớp.

Một Trương Chú thảnh thơi, lười biếng, được ánh nắng thiên vị.

Thịnh Hạ sững người.

Người sững ra không chỉ có mình cô.

Đào Chi Chi: Sao bảo người này bị thọc một nhát mà, mà giờ trông khỏe khoắn tươi tỉnh quá thế?

Ngô Thu Tuyền: Móa, đổi anh ruột, đu idol cái giề, người này phải là anh rể mình!

Cả căn phòng im bặt.

Chỉ mình Trịnh Đông Ninh có hành động. Con bé giãy khỏi tay chị, bước tới trước mặt Trương Chú, ngẩng đầu nhìn cậu chăm chú, không nói gì, chỉ duy đôi mắt là đảo tròn lanh lợi.

Ánh mắt tò mò lẫn – si mê.

Thịnh Hạ: … Nếu giờ cô trở về, liệu có đỡ mất mặt hơn không?

Cô sực tỉnh, vội đi lên nắm tay Trịnh Đông Ninh kéo lùi lại, "Mình xin lỗi, em gái mình…"

"Rất dễ thương." Trương Chú ngắt lời cô, thò tay véo má Trịnh Đông Ninh, "Thật sự rất dễ thương."

Mặt mềm và đàn hồi, giống hệt chị con bé vậy.

Cậu véo thêm mấy cái, bụng râm ran cơn đau vì động tác khom lưng. Cậu hơi cau mày, lập tức dựng thẳng lưng.

Trịnh Đông Ninh lại cười. Hình như xấu hổ, con bé ôm chân Thịnh Hạ quay mặt đi.

Trương Tô Cẩn đi mượn mấy cái ghế, bảo họ lấy ngồi, để chỗ hoa quả đã gọt sẵn lại rồi đi.

Thịnh Hạ rất bối rối.

"Không giới thiệu à?" Trương Chú mở lời.

Thịnh Hạ chậm chạp tỉnh ra: "Ờ."

Đào Chi Chi phì cười, kề tai Ngô Thu Tuyền bảo nhỏ: “Em thấy cảnh này giống gì?”

Ngô Thu Tuyền nhìn vào mắt Đào Chi Chi: “Gặp phụ huynh.”

Đào Chi Chi: “Thế thì hơi quá. Chị chỉ muốn nói, giống cô nương ngốc dẫn bạn trai ra mắt bạn thân.”

Ngô Thu Tuyền: “Hả? Đây đâu phải chị nghĩ, là sự thật mà?”

Đào Chi Chi dựng ngón cái.

Đỉnh thật, xét năng lực chèo thuyền, không ai sánh bằng em gái đu idol, gặp nhau là tính luôn chuyện kết hôn.

Hai người hoàn toàn không nghe Thịnh Hạ giới thiệu thế nào, đằng nào cũng đã biết về Trương Chú.

Ở trường Ngô Thu Tuyền đã nói không biết bao nhiêu lần, người mà anh trạng nguyên dũng cảm giúp người kia yêu thầm là chị mình.

Hiềm nỗi không ai tin.

Có mặt Ngô Thu Tuyền, im lặng không thể kéo dài lâu, thay vào đó lo nghĩ xem làm sao để chen lời mới là hợp lý.

Câu hỏi của con bé càng lúc càng hóc búa, vừa thẳng thừng vừa bạo dạn, giống một phóng viên giải trí các ngôi sao ghét nhất nhưng không thể làm gì.

“Anh Chú, lúc trước anh yêu ai bao giờ chưa?”

“Cấp hai không yêu? Không phải chứ? Không sao, em sẽ không đăng lên mạng.”

“Anh đẹp trai vậy, tại sao chưa từng yêu đương?”

“Bao giờ thì anh ra đ ĩa đơn?”

“Học tập và đẹp trai, anh cảm thấy hai điều này có xung đột không?”

“Yêu đương với giành thủ khoa, anh cảm thấy cái nào thích hơn?”

Trương Chú cực kì kiên nhẫn. Lúc này dường như cậu không nói chuyện với một cô em gái bắt bẻ vô cớ mà giống giao tiếp với người cùng lứa tuổi. Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại địa chỉ duonglam. design. blog và nick wattp3d namonade của người dịch. Người dịch không chịu trách nhiệm về sai sót bản dịch khi đăng ở các nơi khác.

“Chưa.”

“Chưa thật.”

“Chưa gặp được.”

“Đó là cái gì?”

“Vậy em thấy sao?”

“Anh không lựa chọn.”

Ngô Thu Tuyền ngó cô chị của mình, nhướng mày hỏi nhỏ: “Anh cảm thấy chị em thế nào?”

Cuối cùng Thịnh Hạ hết nhịn nổi: “Ngô Thu Tuyền!”

Chị gái không phát uy, tưởng cô là em gái rồi.

Trịnh Đông Ninh cười khanh khách: “Chị xinh đẹp.”

Trương Chú lại véo mặt con bé: “Ninh Ninh nói đúng.”

Thịnh Hạ: …

Quần quật cả buổi chiều, Ngô Thu Tuyền điên xong thì đến lượt Đào Chi Chi. Mặt Thịnh Hạ cứ lúc xanh lúc đỏ.

Thật hối hận vì đã dẫn mấy cô nàng theo.

Cô còn chưa được nói với cậu mấy câu.

Ba cô nàng không biết là cậu bị thương nặng cỡ nào. Đã ngồi nói chuyện lâu vậy rồi, chắc chắn sẽ ảnh hưởng vết thương.

Vì vậy cô đứng lên trước, “Không còn sớm nữa, bọn mình về trước, cậu nghỉ đi.”

“Có muộn đâu? Chị, mới 4 giờ!”

Không nói không biết, nói ra, bọn họ đã tới được hai giờ đồng hồ rồi?

Cậu đã ngồi suốt hai giờ đồng hồ, còn vừa nói vừa cười.

“Không được, đi về!” Cô quát.

Cứ mỗi lần cô dằn giọng nghiêm túc, Ngô Thu Tuyền vẫn sẽ nghe lời, lập tức đứng dậy khỏi giường Trương Chú.

Không sai. Nói chuyện một hồi, Ngô Thu Tuyền thấy giường trống nên đã bò nửa người lên, vắt chân tự nhiên như nhà mình.

Tu hú chiếm tổ.

Trương Chú cũng kệ con bé.

Bốn chị em kéo nhau đứng dậy. Thịnh Hạ va vào đôi mắt nài nỉ của Trương Chú.

Ờm, sao thấy tới giống như không tới vậy?

“Thế bọn mình đi trước. Hôm khác mình tới thăm cậu.”

Vốn tưởng là trước mặt nhiều người, cậu sẽ chỉ gật đầu hoặc đồng ý cho qua.

Không ngờ Trương Chú cũng đứng dậy, tới ngay trước mặt cô, hỏi: “Hôm khác là hôm nào?”

“Chậc chậc.”

“Hay bọn em về trước nhá?”

“Đi thôi chị Chi Chi.”

Đi được nửa thì quành lại dắt Ninh Ninh, “Ninh Ninh, đi, em sáng quá.”

Thịnh Hạ: …

Thịnh Hạ cúi đầu liếc nhanh qua bụng cậu, ngẩng lên, “Đỡ nhiều rồi à? Nay còn đi lại được rồi?”

Cậu đứng cách cô rất gần, chỉ ngẩng lên là hơi thở như hòa vào nhau.

“Ừm.” Cậu trả lời ngắn gọn.

Thịnh Hạ: “Thế, qua đợt này có tham gia kì thi thử lần hai được

không?”

“Không.”

Thịnh Hạ: “Hả?”

“Không thể đi quá lâu, cũng không được ngồi quá lâu.”

“Vậy hôm nay cậu ngồi lâu vậy…” Thịnh Hạ đẩy nhẹ vào ngực cậu, định đẩy cậu về giường, “Mau đi nghỉ đi!”

Tay bị nắm lấy.

Giọng cậu vọng từ trên xuống: “Cậu còn lời nào khác nói với mình không?”

Lời khác.

Đương nhiên có!

“Bản thảo của mình được duyệt rồi, chắc đi học lại là có thể kí hợp đồng. Vậy là mình sẽ kịp thời gian nộp hồ sơ của đại học Hà Thanh!” Cô cười, đôi mắt cong cong chia sẻ niềm vui với cậu.

Mắt Trương Chú sáng rực lên, ngón tay trượt tới đầu ngón tay cô, bóp nhẹ, “Cậu giỏi quá.”

Lập tức như nhớ tới điều gì, cậu cười, “Không phải, là giỏi hổng chỗ nào chê.”

Tiếng nói trầm trầm đầy lưu luyến.

Thịnh Hạ xấu hổ cúi đầu, nơi mắt chạm tới là hai bàn tay đang đan vào nhau. Cô lại vội quay sang hướng khác.

Nhờ cái quay này, cô trông thấy hai cái đầu thập thò cạnh ô cửa

sổ. Thấy Thịnh Hạ nhìn sang, hai cái đầu rụt ngay về.

Thịnh Hạ: …

Lòng bàn tay cô nóng rực, đôi tai cũng như thiêu đốt.

Cô không thể ở đây thêm nữa.

Cô giãy tay mình khỏi tay cậu, “Cậu mau nghỉ đi, hôm khác mình tới.”

“Chắc chứ?”

“Ừm, chắc.”

Cuối cùng cậu đã chịu buông cô ra.

Thịnh Hạ đi ra cửa, mới bước được hai bước bỗng cô ngoảnh đầu, thấy cậu đang dõi theo.

“Chú, nếu mình đậu đại học Hà Thanh, cậu có thể, hẹn hò với mình được không?” Cô cất tiếng, từng chữ bình tĩnh và chắc nịch.

Trương Chú hóa đá tại chỗ.

Thịnh Hạ hơi mím môi, không chờ cậu trả lời đã mở cửa đi ra.

Cô không cần câu trả lời của cậu. Vì cô biết chắc chắn cậu sẽ gật đầu.

Trương Chú nằm lại giường bệnh, trong trí chỉ toàn câu nói của cô trước khi đi.

Chỉ là, rốt cuộc do cô hiểu lầm hay vì cậu đã nghĩ nhiều quá? – Chẳng lẽ giờ họ chưa phải đang yêu?

Còn phải chờ lên đại học?

Thế cũng có khác gì đâu hả đồ ngốc!

Chương 67

Sau khi dừng chương trình bên trung tâm du học, Thịnh Hạ tập trung vào việc ôn thi. Đề luyện nhiều nên đã quen tay hơn, vở chữa lỗi sai môn toán và môn hóa đã viết hết trang cuối, đổi một cuốn vở mới.

Nhớ ngày nào còn cùng học vở lỗi sai với Trương Chú, cảm tưởng chuyện chỉ mới hôm qua.

Thời gian trôi nhanh không tưởng.

Quen với việc kiểm tra định kì mỗi tuần và mỗi nửa tháng, khi kì thi thử lần hai tới, hầu hết học sinh không còn áp lực thi cử quá nặng nề. Kì thi chung là như thế, tuy cũng có xếp hạng riêng trong trường, song chỉ cần so sánh với các trường ngoài là tâm lý sẽ khác hẳn, ít nhiều nảy ra chút tự hào vì là học sinh trường chọn, thậm chí còn hơi hưng phấn.

Buổi tối trước ngày thi, hết tiết tự học thứ hai Thịnh Hạ lại theo nhóm Tân Tiểu Hòa đi trải nghiệm "truyền thống văn hóa" của trường. Lần này đến lượt Thịnh Hạ trả tiền.

Các cô gái đổi tiệm trà sữa khác.

"Trương Chú không tham gia thi thử lần hai hả?" Bạn cùng phòng Tân Tiểu Hòa hỏi.

Thịnh Hạ: "Chắc là không tới được."

“Cậu ấy đỡ hơn chưa?”

“Đỡ nhiều rồi, nhưng không thể ngồi lâu.”

“Ầy… thế nằm viện, cậu ấy có học không?”

“Có.”

“Thế thì tốt.”

Nói thì nói vậy, nhưng trong lời bạn không thể giấu sự tiếc rẻ.

Thực ra ai cũng hiểu hết. Đừng nói bị thương, mà chỉ với nhiệt huyết được khơi dậy hôm lễ tuyên thệ trăm ngày trong học sinh toàn trường, dẫu Trương Chú khỏe mạnh chăm chí học tập cũng chưa chắc giữ được hạng nhất.

Việc học tựa thuyền ngược dòng nước, không tiến ắt lùi.

Trẻ con cũng biết điều đó.

Tân Tiểu Hòa an ủi: “Có thế nào anh Chú vẫn phải chắc suất tới Hà Yến!”

Hà Yến vô số trường danh giá, đại học Hà Thanh, đại học Hải Yến, đều là trường giỏi trong trường giỏi, mà các trường khác cũng không thua kém. Ví dụ đại học công nghệ Hà Yến có chương trình tự chủ tuyển sinh mà Dương Lâm Vũ tham gia cũng là trường trọng điểm trực thuộc bộ giáo dục.

Nghe vậy, bạn cùng phòng Tân Tiểu Hòa cãi ngay: “Cậu nói gì thế hả, chắc chắn anh Chú dư sức đậu Hà Thanh Hải Yến, không cần nghĩ tới trường khác, đúng không Thịnh Hạ?”

Thịnh Hạ hút một ngụm trà sữa ngọt lịm, có vẻ lơ đễnh, trả lời: “Ừ.”

Tân Tiểu Hòa miệng nhanh hơn não, không có ý gì khác, lúc này cũng thấy chột dạ nên vội chuyển chủ đề, bá vai Thịnh Hạ nói: "Chắc chắn hai cậu có thể cùng nhau tới Hà Yến. Móa, hâm mộ Trương Chú thật."

Nói rồi nâng mặt Thịnh Hạ lên, lại cúi xuống liếc liếc đường cong bị áo đồng phục làm mờ đi.

"Chậc chậc, chắc Trương Chú không biết cậu "có của" thế đâu nhỉ?"

Thịnh Hạ mở tròn đôi mắt, giãy mạnh khỏi tay Tân Tiểu Hòa. Nói cái gì thế hả?!

Tân Tiểu Hòa: "Xấu hổ quá dỗi à, các cậu coi kìa!"

"Hạ Hạ cỡ mấy vậy?"

Tân Tiểu Hòa: "Ít nhất từ C?"

Trước mấy đôi mắt chăm chăm dò hỏi, Thịnh Hạ gật gật.

"Câm lặng, gầy vậy mà sao vẫn là C? Mình cũng hâm mộ anh Chú."

Chủ đề này được khơi nguồn là lập tức tuôn trào như nước lũ, không thể cản.

"Uầy." Một nữ sinh khác hạ giọng, "Các cậu nghe nói một định luật chưa?"

"Gì?"

"Cái đấy của con trai, độ dài tỉ lệ thuận với độ dài ngón giữa?"

“Thật hay giả vậy?”

“Còn nữa, cái đấy, hầu kết càng rõ thì cái đấy, đường kính càng…”

“Móa!”

“Tay anh Chú, con gái mình đây cũng ghen tị.”

Mấy nữ sinh không nói tự hiểu, đôi môi mím chặt nhưng không giấu được độ cong hướng lên, mắt nhìn Thịnh Hạ bằng một vẻ đầy thâm ý.

Mới đầu Thịnh Hạ vẫn lơ mơ, nhưng nhìn các bạn xì xầm và trao đổi những cái nhìn đen tối, cô khờ khạo tới mấy cũng đã có một suy đoán. Cả khuôn mặt cô nóng bừng lên, mắt nóng, hơi thở cũng như lửa rực.

Tân Tiểu Hòa liếc Thịnh Hạ một cái, đổ dầu vào lửa: “Cổ họng anh Chú như nhét cả quả trứng…”

“Không nói được, không nói được.”

“Xí!”

“Gì mà không nói được, không phải lúc trước ở kí túc cậu đã nói trông Trương Chú chính là kiểu đặc biệt gì gì đó à?”

Bạn nữ kia gạt phắt đi: “Cậu nói linh tinh gì trước mặt bạn gái người ta vậy? Im đi, mình chưa có nói, chưa từng!”

Tân Tiểu Hòa xứng danh hư hỏng nhất hội: “Gì gì đó là cái gì?”

“Thì, cái h@m muốn đó đó.”

“H@m muốn gì?”

“Tân Tiểu Hòa! Đừng có đâm thọc, Dương Lâm Vũ của cậu cũng dài tay lắm mà?”

Tân Tiểu Hòa: …

Khi nữ sinh kia đang đắc ý, tưởng đã chiếu tướng được cô bạn, Tân Tiểu Hòa nhướng mày, giọng điệu thay đổi hẳn, nghe hệt vị tướng già đã trải trăm trận mạc, không thèm để tâm những tính toán cỏn con này, “Sao đã là của mình rồi? Mà dài thì ích gì, nghe bảo dài thì đau, to mới tốt. Đương nhiên có cả hai là thượng phẩm.”

Cả hội: …

Thịnh Hạ: …

Chị Tân vẫn là chị Tân, không chọc nổi, chỉ quỳ thôi.

Điều này vượt xa phạm vi tìm hiểu của Thịnh Hạ.

Cô từng nghe Đào Chi Chi kể là trong kí túc xá, bọn con gái buôn chuyện nhiều ắt sẽ đi tới một vài chủ đề damdang, kể cả khi bề ngoài phòng kí túc đó ngoan hiền đứng đắn cỡ nào.

Nói là, muốn biến một nữ sinh trở nên damdang, không cần làm gì, chỉ cần cho người đó ở kí túc xá.

Trong mấy cô gái, chắc chắn sẽ có một “xắc” nữ, sau đó ảnh hưởng dần tới các bạn.

Nếu đến tốt nghiệp vẫn chưa trao đổi chủ đề này, hoặc là trùng hợp vào ngoại lệ của thuyết xác suất trên, hoặc là chưa đủ thân thiết.

Thịnh Hạ chưa từng ở kí túc, không có quá trình làm dịu giảm

xóc bằng một chủ đề nhẹ đô hơn, nên giờ là quan niệm hoàn toàn sụp đổ.

Nữ sinh cấp ba.

Hừm.

Chỉ có thể nói phòng kí túc của Tân Tiểu Hòa thật sự thân thiết.

Nhân viên ngoài biên chế cô đấy chết máy mất rồi.

Trạng thái này kéo dài tới hết tiết tự học tối tiếp theo.

Khi Vương Liên Hoa tới đón, có lẽ thấy mắt cô đờ đẫn, còn hỏi cô có phải thấy không khỏe không.

Sức khỏe cô chẳng sao cả, mà là –

Mà là cái gì?

Cô cũng không biết.

Thời cấp hai, có một dạo các bạn nữ trong lớp rộ lên trào lưu đọc tiểu thuyết, một quyển sách toàn hư cấu được truyền gần như hết lớp.

Thịnh Hạ cũng từng liếc vài cái, thấy động từ đơn điệu, tính từ hoa mỹ rườm rà, thậm chí một số từ ngữ không có trong từ điển.

Cô thấy không cần thiết phải đọc, nên không đọc nữa.

Nhưng các bạn đều rất thích.

Có một quyển rất lạ. Bọn con gái truyền nhau đọc xong bạn nào cũng giữ kín bưng.

Lúc ấy bạn cùng bàn của Thịnh Hạ coi trộm trong giờ tự học tối, được một lúc thì toàn thân căng ra, chân bắt chéo, lưng dựng thẳng, lặng im như hóa đá.

Thịnh Hạ gọi mấy tiếng mà không ỏ ê.

Nên cũng ghé sang liếc mấy cái.

Những lời miêu tả ấy –

Tới nay Thịnh Hạ vẫn nhớ rõ như in. Câu từ không thật chặt chẽ ngữ nghĩa nhưng vô cùng gợi cảm.

Riêng từ miêu tả âm thanh đã chiếm quá nửa.

Thật khiến người đọc trầm trồ kinh thán.

Thịnh Hạ lập tức đỏ tía tai, quay vội đi phía khác.

Đó là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng cô tiếp xúc với những điều này một cách trực quan thẳng thắn tới vậy.

Tối nay là lần thứ hai.

Đặc biệt khi đối tượng được thảo luận thành bản thân và Trương Chú.

Không thể nói, không thể nói.

Đừng nghĩ nữa, đừng nghĩ nữa.

Nhưng đêm ấy, trong sự dẫn dắt của “minh tưởng chánh niệm”, Thịnh Hạ vẫn từng bước lạc lối.

Trong giấc mơ mờ nhòe, lồ ng ngực con trai phẳng lì, cánh tay

khỏe khoắn vòng chặt quanh hông cô, một tay khác ghì giữ gáy cô, đầu gần kề sát lại –

Giấc mơ như có ống kính với ý thức tự chủ.

Ngón tay con trai dài dài, hầu kết nổi cộm trông mà kinh hãi, tất cả thành những cảnh quay chậm đặc tả.

Giấc mơ không có âm thanh, không có tình tiết, không cả trông rõ chính bản thân cô. Nhưng ảnh chiếu mờ mờ ấy cứ lặp đi lặp lại.

Mộng tỉnh, đã là sáng sớm.

Thịnh Hạ nhễ nhại mồ hôi, đờ đẫn nhìn trần nhà.

Cô đang làm gì vậy?

Có phải là cái người ta vẫn nói, mộng xuân?

Mày tiêu rồi Thịnh Hạ, mày thành đứa damdang rồi sao?

Cô lắc đầu nguầy nguậy, vốc nước lạnh rửa mặt, chật vật khiến mình tỉnh táo. Khi thay đồ, ma xui quỷ khiến thế nào cô soi mình trong gương, mắt hướng về phần ngực.

Cái cảnh Tân Tiểu Hòa dụi đầu vào ngực ra sức cọ bỗng hiện lên trong tâm trí.

A a a a a!

Dừng lại ngay!

Vương Liên Hoa giục. Thịnh Hạ vội khoác cái áo đồng phục rộng thùng thình lên, đeo cặp sách bước vội ra.

Xem chừng thời gian tới không thể đi thăm cậu nữa.

Giờ cô rất bất ổn.

Tới lớp, tâm lý tập trung vào việc học, cuối cùng cô đã thấy tỉnh táo hơn đôi chút.

Đến giờ thi, lớp trưởng giục cả lớp bê bàn chuyển chỗ.

Hầu Tuấn Kỳ sang bê bàn hộ Thịnh Hạ, đang bê tự dưng hỏi: "Tiểu Thịnh Hạ, nhớ Chú nhà mình không?"

Thịnh Hạ ngẩng phắt lên?

Chuyện gì thế?

Rõ ràng vậy ư?

Chẳng lẽ chuyện cô nghĩ trong lòng đã bị phát hiện?

Hầu Tuấn Kỳ thấy tai cô đột ngột đỏ lên còn lấy làm lạ. Từ rất lâu Thịnh Hạ đã không hay đỏ mặt nữa. Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại trang cá nhân duonglam. design. blog và nick wattp3d namonade của người dịch. Nếu đọc ở nơi khác, tức bạn đã truy cập vào trang đăng lại trái phép. Mọi sai sót trên bản đăng lại nếu có, người dịch không chịu trách nhiệm và không sửa đổi.

Nhưng thấy thú vị, cậu cố tình hỏi thêm: "Có nhớ không?"

Thịnh Hạ: "Không nhớ!"

"Thật hả?"

"Ừ!"

Nhìn Hầu Tuấn Kỳ biết ngay là kiểu không giữ được bí mật.

Cậu chàng nhìn ra hướng lối đi liên tòa, hếch cằm hỏi: “Nhìn kìa, ai tới thế nhỉ?”

Thịnh Hạ vô thức nhìn theo.

Người trong giấc mơ của cô đang tới từ đầu kia lối đi, rẽ vào hành lang, từ từ lại gần.

Nhưng khác với giấc mơ, giờ cậu ngồi xe lăn.

Trương Tô Cẩn đẩy xe cho cậu.

Lúc này cũng rất nhiều bạn nhìn thấy, nhao nhao vây lại, tranh nhau hỏi han.

Trương Chú đang vui, nhìn cũng có vẻ khỏe mạnh.

“Ừ, về thi.”

“Sắp khỏi rồi, yên tâm.”

“Thiếu mình là các cậu thi hỏng à?”

“Thế thắp cho mình nén nhang là được, lạy sao Văn Khúc làm gì mất công.”

“Lạy thật á? Xin đấy, thi đại học rồi đừng có suốt ngày mê tín dị đoan.”

“Đừng, cũng gần được rồi.”

Sau cơn bệnh nặng, cậu không ra vẻ như bậc công thần cũng không để lộ vẻ ốm yếu. Trừ việc ngồi xe lăn, cậu không có gì khác trước.

Cảm tưởng cậu vẫn là thiếu niên độc miệng bất cần nhưng rất được yêu quý khi xưa.

Đôi mắt Trương Chú băng qua bóng người nhốn nháo, vươn tới chỗ Thịnh Hạ.

Các bạn tự hiểu trong lòng, tản ra hai bên, chừa một con đường rộng rãi cho hai đôi mắt nhìn thẳng.

Thịnh Hạ hơi lảng mắt đi, trùng hợp thế nào nhìn ngay vào hầu hết của cậu.

Còn cậu thì do ngồi xe lăn, tầm mắt thấp nên giờ đang hơi ngẩng lên.

Hầu kết nhọn sắc như dao.

Chọc rách tâm tư thầm kín của Thịnh Hạ.

Tai cô càng đỏ tợn.

“Thịnh Hạ xấu hổ rồi.”

“Hà hà, đúng thật.”

“Hai cậu ấy làm lành rồi nhỉ, thế mà cũng đỏ mặt được, không phải chứ?”

Trong những tiếng xì xào, tiếng chuông báo vào phòng thi vang lên. Các bạn mau chóng ngồi vào theo đúng thứ tự.

Trương Chú không tiện vào lớp, nên đổi chỗ với một bạn ngoài hành lang.

Trùng hợp thế nào, ở ngay góc chéo phía trên bên phải Thịnh

Hạ.

Thịnh Hạ vừa ngồi xuống Trương Chú đã quay xuống, “Sao thấy mình không chào hỏi gì hết thế?”

Bụng cậu không thể cử động nên giờ chỉ quay đầu. Thịnh Hạ thấy cậu hành động khó khăn, nhắc: “Cậu đừng cử động.”

“Ờ, được, thế cậu sang đây.” Trương Chú quay lên.

Bạn bên cạnh: … Bệnh nhân bá đạo yêu tui.

Thịnh Hạ nể cậu chưa lành, đi lên chỗ cạnh cậu, hỏi: “Cậu được không vậy? Chắc đâu ngồi được thời gian dài thế?”

Mới dứt câu, Trương Chú đã cau chặt mày, đôi mắt tối sầm đi.

“Mình được.” Cậu trả lời.

Thịnh Hạ: “Thế cậu đừng chịu đựng, nếu đau thì dừng ngay, đừng cố làm tiếp.”

Trương Chú nhìn cô mấy giây, mỉm cười: “Không, mình sẽ làm tới cùng.”

Không biết tại sao, cô cảm thấy trong mắt cậu có một thứ chất dính, dính rất chặt.

Vốn Thịnh Hạ đã bồn chồn bâng khuâng, không thể nhìn cậu thêm, chỉ dặn: “Đừng cố sức.”

Trương Chú: …

Tân Tiểu Hòa ngồi trong lớp, ngay dãy bàn sát cửa sổ, dỏng tai nghe ngóng: Cạn lời luôn, kiểu đối thoại hạn chế độ tuổi gì đây.

Giám thị tới. Thịnh Hạ về chỗ mình, riêng mắt vẫn chốc chốc lại tự giác nhìn Trương Chú.

Cậu mặc áo thun đen. Khi cúi đầu viết, xương sống sau gáy nổi lên, như con thú hùng mạnh rạp người chuẩn bị chiến đấu.

“Trương Chú chắc mấy cái h@m muốn…”

Dừng ngay!

Viết tên xong chưa được làm bài ngay. Trương Chú bắt đầu xoay bút theo thói quen. Thịnh Hạ viết hết thông tin tên tuổi, ngẩng lên đã thấy cậu đang xoay bút.

Cây bút nước giữa những ngón tay gầy của cậu liên tục xoay vòng, di chuyển, cuối cùng trở về vị trí ban đầu. Từng vòng lặp lại.

Đốt ngón tay lên xuống theo nhịp xoay.

“Giờ thi bắt đầu, các thí sinh bắt đầu làm bài.”

Tiếng thông báo này tựa cọc gỗ cứu mạng. Thịnh Hạ lập tức cúi đầu, tập trung làm bài.

Tim đập nhanh không tưởng.

Ngoài hành lang, tiếng ve râm ran to dần, ồn ào làm ù cả tai.

Mùa hè vạn vật reo vui đã tới thật rồi.

Chương 68

Thịnh Hạ làm bài văn xong vẫn còn dư mấy phút. Cô quan sát Trương Chú thật kĩ. Vì bị thương ở vai nên tay trái cậu không thể giơ lên, tức cũng không thể đè bài thi. Giấy thi cứ xê dịch làm cậu viết rất chậm.

Hết giờ thi, giám thị thu bài, liếc nhanh qua Trương Chú một cái, ánh nhìn có vẻ thương cảm.

Cũng vì hành động thu bài mà Thịnh Hạ nhìn thấy bài văn của cậu. Cậu mới viết vài dòng, chắc chỉ vừa mở bài thôi.

Thi xong Trương Tô Cẩn tới đón Trương Chú. Cậu phải về uống thuốc truyền dịch, chiều lại tới trường.

Đi lại như thế rất mất công, nhưng giờ không làm khác được.

Sau giờ cơm Thịnh Hạ lượn lờ cửa hàng văn phòng phẩm. Định mua đồ chặn giấy, nhưng không tìm được nên lại bắt xe đi nhà sách Nhất Phương.

Lại một lần đặt chân vào nhà sách, Thịnh Hạ luôn cảm thấy nôn nao khó tả.

Sau khi nhà sách mở cửa lại, việc làm ăn không giảm sút mà còn tăng trưởng, ngày hành chính cũng rất đông khách ghé.

Chủ nhà sách bị thương ở cánh tay. Vết thương không quá nặng nhưng vẫn phải bó bột. Thấy Thịnh Hạ, bác còn niềm nở hơn

khi trước. Bác hỏi han vết thương của Trương Chú, lại miêu tả một lượt chuyện ngày hôm ấy rất sinh động, làm Thịnh Hạ nghe mà lạnh toát người.

Sau cuộc nói chuyện, khi Thịnh Hạ về trường đã không kịp ngủ trưa, nên tới thẳng lớp học.

Trương Chú canh tới đúng giờ thi, thấy cái chặn giấy trên bàn có ngẩn ra một thoáng, lại liếc xuống tem giá chưa kịp xé ở mặt dưới. Trên tem in nhãn "Nhất Phương" sáng loáng.

Khỏi cần nhìn cậu cũng biết là ai tặng.

Lịch sử tương tự tới đáng kinh ngạc. Cậu không khỏi nhớ tới quyển luật hình sự ngày nào.

Trương Chú quay sang, nhẹ giọng gọi: "Sang chỗ mình tí."

Lời tuy không chủ ngữ, nhưng các bạn ngồi quanh ai cũng biết cậu đang gọi ai.

Sắp vào giờ thi. Giám thị đã tới, đang giơ tập đề thi niêm phong ra trước lớp. Thịnh Hạ khom lưng ngồi xổm xuống cạnh cậu, "Sao vậy?"

Cô ngồi xổm, còn thấp hơn cậu một chút. Trương Chú cúi xuống vẫn không với tới, buộc phải túm đầu cô lên kề vào tai nói nhỏ: "Mình sẽ cố gắng làm hết, cậu lo tập trung thi, đừng nhìn mình nữa, mình căng thẳng."

Mới dứt câu, một tiếng hắng giọng đã vọng tới. Thịnh Hạ vội giằng khỏi tay cậu, ngẩng đầu lên, thấy giám thị đã đang cầm tập đề thi lom lom nhìn họ, biểu cảm không còn lời nào nói nổi.

Thịnh Hạ đâm hoảng loạn, vội khom lưng về chỗ của mình, hít vào thật sâu, cố gắng lờ hết những cái nhìn thích thú xung

quanh.

Đề thi được phát xuống. Thịnh Hạ điền tên và mã số, điền xong vô thức định ngẩng lên nhìn cậu, sau nhớ lời cậu nói đành gắng nhịn.

Lạ thật, cậu có mắt sau đầu ư? Sao biết là cô đang nhìn?

Có cái nghiên đè lên bài thi, tốc độ làm bài của Trương Chú đã tăng lên một chút.

Nhưng Thịnh Hạ không còn nhìn xem rốt cuộc cậu có làm xong hết không. Vì trừ ngữ văn, những môn khác môn nào cô cũng phải vật lộn rất gian khổ.

Tin Trương Chú về tham gia kì thi lan ra sắp khối 12 chỉ trong một ngày. Trong mấy ngày chấm bài sau kì thi, ai cũng suy đoán cậu có thể giữ vị trí hạng nhất không.

Đêm trước khi có điểm, cả Đào Chi Chi cũng nhắn tin hỏi thăm tình hình Trương Chú.

Không chỉ trong trường, mà các trường khác cũng quan tâm theo sát.

Sau khi sự việc xảy ra, sức ảnh hưởng của Trương Chú tăng mạnh. Đã có lúc Thịnh Hạ giả thiết rằng: Nếu cô không chuyển trường, chắc bây giờ cũng đã nghe tới cái tên Trương Chú.

Thịnh Hạ trả lời Đào Chi Chi: “Cậu ấy sẽ cố hết sức, đạt được điểm số tốt nhất với năng lực của cậu ấy hiện giờ.”

Chính mắt cô thấy bài làm văn của cậu chỉ mới viết vài dòng, chắc chắn vô vọng với hạng nhất.

Sự thật quả đúng thế. Nhưng mọi người vẫn không dám tin

Trương Chú chỉ xếp hạng hơn ba trăm trong trường.

Môn văn không đạt, toán ở mức điểm cao nhưng không quá cao, tiếng anh 148 điểm, tổ hợp tự nhiên rất bình thường.

Trong nhà ăn, trong phòng nước, trên hành lang, thậm chí trên mạng, những tiếng thở than thay cho Trương Chú nghe mãi không hết.

Thịnh Hạ cũng có thể nghe thấy không ít.

Một số người thấy cô thì lập tức ngậm miệng, đợi cô đi xa mới thảo luận tiếp.

“Trương Chú tiếc thật, chỉ vì muốn cứu con bé chuyển trường đó mà, thật là! Bực thật, có khi năm nay trường mình đã có thủ khoa bỏ xa các hạng dưới rồi.”

“Lại chả, ầy, nhưng mà tiếc quá nhỉ?”

“Hơn nữa với ngoại hình của Trương Chú, điểm thi đại học có cái chắc lập tức thành hiện tượng mạng?”

“Đã bao nhiêu năm trường mình không có người như thế rồi.”

“Mà này, chờ Trương Chú khỏi hẳn, có còn kịp không?”

“Chắc chắn không kịp đâu. Mình thấy cậu ấy vào trường dưới trong nhóm 985 cũng khó rồi. Xếp hạng hơn ba trăm trường mình, tra trên bảng xếp hạng thành phố là đã mất tăm mất tích, càng khỏi phải nói xếp hạng của tỉnh. Trương Chú coi như đứt rồi, chắc nhà trường cũng đã từ bỏ cậu ấy.”

“Uầy, càng nói càng thấy tiếc, không thân quen cũng thấy tức thay cơ.”

Thịnh Hạ đứng ngoài cửa phòng nước, toàn thân hóa đá.

Đến tận khi hai nữ sinh đi ra, hai bên đụng mặt chính diện, cô vẫn không mảy may động cựa.

Đầu tiên hai nữ sinh có vẻ hoảng loạn, sau đó bình thản trở lại, khi đi qua Thịnh Hạ thậm chí còn huých vào cô.

Thịnh Hạ quay đầu, nói với theo hai bóng lưng đi xa: "Hai cậu xin lỗi đi."

Hai nữ sinh quay lại, rất ngạc nhiên. Bạn đi trước bước tới chỗ Thịnh Hạ, nhìn cô, hình như cảm thấy buồn cười, "Sao phải xin lỗi? Mình nói không đúng hả? Nếu không vì cậu, Trương Chú có bị thương không? Có từ hạng nhất rơi xuống thứ hạng tìm không thấy tên không? Bản thân cậu tội lỗi thế nào, tự cậu không biết hả? Cậu là đồ sao chổi! Việc gì mình phải xin lỗi?"

Thịnh Hạ không cao bằng bạn đó, nên cô hơi hếch cằm, nhìn thẳng vào đối phương, "Ý mình không phải xin lỗi mình, mà là xin lỗi Trương Chú."

Hai nữ sinh nhìn nhau, quay sang Thịnh Hạ bằng một cái nhìn khinh rẻ, thái độ như nói cậu đùa vớ vẩn gì vậy.

Thịnh Hạ: "Cậu có quen biết cậu ấy không? Có hiểu cậu ấy không? Không ai có tư cách nói cậu ấy không kịp. Không ai có tư cách nói cậu ấy không được. Hai cậu xin lỗi đi!"

Bạn nữ kia rất kinh ngạc.

Học cùng một tầng, cũng coi là hiểu Thịnh Hạ, biết cô hay đi lấy nước, hay gặp mặt nhau ở nhà vệ sinh, thi thoảng nghe cô và các bạn nói chuyện, thấy cô lúc nào cũng mềm mỏng dịu dàng, trông rõ là kiểu dễ bắt nạt.

Nhưng ánh mắt như hồ lặng và ngữ điệu gay gắt này thì quả khiến người nghe bất ngờ.

“Hai cậu xin lỗi Trương Chú đi!”

Giọng Thịnh Hạ đã lẫn tiếng nức nở, tuy thế vẫn rất vang.

Chậc, hổ giấy mà thôi. Bản dịch này chỉ đăng tại duonglam.design.blog và w3ttpad namonade của người dịch. Nếu đọc ở nơi khác, tức bạn đã truy cập vào trang đăng lại trái phép. Bản đăng ở các trang đăng lại sẽ không được cập nhật vá lỗi.

Bạn nữ kia nghĩ vậy, cười, duỗi tay đẩy Thịnh Hạ, “Liên quan gì tới cậu? Cậu có tư cách gì? Mình nói cậu ấy thì làm sao, liên quan quái gì tới cậu?”

Thịnh Hạ hơi lùi về sau một bước, đứng thật thẳng. Bạn nữ kia ỷ có ưu thế chiều cao, bước từng bước lại gần, đẩy cô một cái nữa, “Cậu là đồ phá hoại, bày đặt ra vẻ cái gì?”

Bạn nữ đẩy một cái, Thịnh Hạ sẽ hơi lùi lại một bước, cuối cùng đã lùi tới sát cầu thang. Không thể nhịn nổi thì không cần nhịn nữa. Khi đối phương lại một lần duỗi tay tới, cô nhanh chóng tránh sang bên cạnh. Bạn nữ kia không đẩy trúng cô, bị mất trọng tâm, loạng choạng ngã xuống mấy bậc thang. Cùng một tiếng hét the thé vang lên, đối phương ngã sấp mặt xuống đất.

Cầu thang không cao, chỉ có hai ba bậc, bên dưới là sân cỏ.

Không đến mức thương nặng, nhưng đau là chắc chắn.

Bạn nữ đi cùng vội xuống đỡ, “Cậu sao rồi?”

Nữ sinh lăn người, ngồi thẳng dậy, miệng xuýt xoa kêu đau. Giơ tay lên nhìn, hai lòng bàn tay đã xước đỏ, cằm cũng dính bùn.

Bạn nhìn Thịnh Hạ tức tối, “Cậu!”

“Xin lỗi đi!” Thịnh Hạ cầm cốc nước, tiếp tục lặp lại, giọt lệ chợt tuôn khỏi khóe mắt, quá đột ngột và dữ dội khiến hình dạng giọt nước gần như không thay đổi.

Thịnh Hạ nấc nghẹn, gian nan nuốt thứ gì đó đang nghẹn ứ ở cổ họng vào, song chỉ phí công.

Vì cô cũng không biết đó là gì.

Nghe thấy cụm từ “mất tăm mất tích”, cô thấy tim gan mình bị ai đâm thủng một lỗ, vật thể không biết tên trào ra chặn kín cổ họng.

Khó chịu quá.

Thiếu niên chói mắt, sao có thể hình dung bằng từ ấy?

Hai bên giằng co, các học sinh qua lại chen nhau đứng xem. Có người chạy tới A6 báo tin. Hầu Tuấn Kỳ hùng hổ lao ngay tới.

Trời mới biết khi nghe “Thịnh Hạ bị bắt nạt” cậu chàng có tâm trạng thế nào. Thịnh Hạ mà bị làm sao, cậu biết ăn nói sao cho được?

Tới nơi thì thấy cảnh này: Cô bạn ngày thường yếu đuối gió thổi là bay đứng ở lối đi, nhìn xuống hai nữ sinh nhếch nhác bên dưới, động tác cầm cốc nước trông như đang khoanh tay, tổng thể trông rất khí thế.

Rốt cuộc là ai bắt nạt ai?

Phản ứng đầu tiên của Hầu Tuấn Kỳ là lấy điện thoại ra chụp hình.

Các bạn xung quanh: …

Nữ sinh kia không chịu thua, quát: “Người ngã là mình, cậu khóc cái gì, ghét nhất là loại con gái như cậu, chỉ biết khóc! Cậu khóc thì thành người có lý hả?”

Bấy giờ Hầu Tuấn Kỳ mới nhận ra Thịnh Hạ đang khóc.

Các bạn khác cũng thế.

Một mặt vì cô đứng ở trước, mặt khác vì tư thế như trên cơ của cô, vì vậy mà mọi người không ai để ý cô đang khóc.

Thịnh Hạ quá tập trung tới độ không nhận thấy Hầu Tuấn Kỳ đã tới. Bỗng một bóng râm lồ ng lên, Hầu Tuấn Kỳ đứng trước cô, lấy lưng che chắn cho cô.

Mở mồm nói nhẹ tênh: “Vì cậu ấy nhìn thấy thứ dơ bẩn, phải rửa mắt.”

Những tiếng cười rúc rích vang lên.

Nữ sinh kia nghẹn lời không cãi nổi, đối diện Hầu Tuấn Kỳ cao to, không dám cả trừng mắt.

Vụ việc gây chú ý làm cả thầy giám thị cũng tới. Cả bọn bị gọi vào văn phòng, vòng vây hóng hớt theo đó mà giải tán.

Hỏi rõ nguồn cơn cớ sự xong rồi, giám thị cho cả bọn đi. Nhưng theo nguyên tắc bảo vệ “người bị hại”, thầy vẫn bảo hai nữ sinh kia xin lỗi, tiếp đó gọi Vương Duy lên đón Thịnh Hạ và Hầu Tuấn Kỳ về phê bình dạy bảo, sau nữa là phạt đứng ngoài hành lang một tiết học úp mặt vào tường tự kiểm điểm.

Hầu Tuấn Kỳ lầu bầu: “Thời buổi này còn úp mặt vào tường tự kiểm điểm? Thầy từ thời cổ tới đấy à?”

Thầy giám thị tức không biết trút vào đâu. Vương Duy vội lôi hai cô cậu đi.

Đời này Thịnh Hạ chưa bị phạt đứng bao giờ.

Nhưng cô đứng một cách cam tâm tình nguyện.

Cô nên tự kiểm điểm – lại đi lý luận với người tầm thường.

Nếu ai cũng hiểu Trương Chú, cậu sẽ bình thường biết mấy?

“Sẻ nhạn sao hiểu chí thiên nga”, sao cô đã quên rồi.

–

Tối, Thịnh Hạ mang bài thi của Trương Chú tới bệnh viện.

Trừ Vương Duy, những thầy cô khác không ai biết cô đã dừng chương trình ở trung tâm du học, do đó mà khi cô vắng tiết tự học tối cũng không ai chú ý. Dù là vậy, Thịnh Hạ vẫn thấy thấp thỏm không yên.

Cô chỉ không nghĩ được bất cứ chuyện gì khác. Cô chỉ muốn lập tức được gặp cậu.

Tuy chưa được xem bài thi song trên hệ thống của nhà trường có cập nhật thành tích, chắc chắn Trương Chú đã biết số điểm rồi.

Kể từ khi chia khối, chắc cậu chưa từng được điểm thấp vậy đâu nhỉ?

Lên cao rồi ngã đau, đây là cú sốc lớn nhường nào?

Thịnh Hạ từng thử đặt mình vào cậu để cảm nhận. Nhưng cô

biết không ai có thể thực sự đồng cảm.

Cô biết cậu sẽ không dễ chịu. Nhưng nhìn qua ô cửa sổ, trông dáng vẻ buồn bã chán chường của cậu, tim cô vẫn thắt lại.

Cậu đang ngồi bên cái bàn Trương Tô Cẩn chuẩn bị cho, mắt nhìn điện thoại thất thần, tóc thì rối tung. Cậu liên tục vò tóc như đang rất bực dọc, khuôn cằm đã có vết râu nhú.

Đây là lần đầu Thịnh Hạ nhìn thấy Trương Chú khi có râu.

Hơi xa lạ.

Tự dưng mắt Thịnh Hạ ran lên, tim nhức nhối khôn tả. Nhưng cô nuốt ngược nước mắt vào trong, hít sâu một hơi, gõ cửa phòng.

Trương Chú tưởng Trương Tô Cẩn tới nên không để ý. Khi người tới gần, ngửi thấy một mùi hương, cậu mới bật ngẩng đầu –

Sao cô tới mà không báo cậu trước?

Trương Chú đờ đẫn.

Màn hình điện thoại tối đen phản chiếu hình ảnh cậu, lôi thôi lếch thếch cỡ nào cũng có.

Trương Chú lỏng tay, điện thoại rơi choang xuống bàn.

Có lẽ va vào nút nguồn, màn hình tự động sáng lên, trên đó là giao diện cổng thông tin trường. Điểm số được cậu phóng to, đang dừng ở điểm môn văn, con số 78 cỡ lớn chối mắt lạ thường.

“Sao cậu tới đây?” Cậu hỏi theo phản xạ vô thức.

Bực mình.

Thực ra khi nằm viện cậu rất xuề xòa, bình thường chả mấy khi cạo râu, chỉ khi cô tới mới chịu khó tút tát lại.

Vì cậu không thể khom lưng, mà điều dưỡng thì là nam, bình thường lau mặt cho đã cảm thấy kì kì, cạo râu thì còn thấy cợn hơn. Cậu cực không thích cầm mình bị đàn ông cầm nắm.

Nên đành phải giảm thiểu số lần cạo râu.

Mới đầu chị có cạo cho cậu. Nhưng một lần Lư Tranh nhìn thấy, thế là cấm tiệt.

Tuy Trương Chú cảm thấy không nói nổi, nhưng đặt mình vào vị trí đối phương, nghĩ nếu Thịnh Hạ cạo râu cho em trai cô, cậu cũng không thể chịu đựng.

Dù rằng cô không có em trai.

Giờ…

Sao tự dưng cô tới?

Cô thích sạch sẽ nhường vậy, sẽ ghét cậu lắm đây.

“Tới đưa bài thi cho cậu.” Thịnh Hạ trả lời.

Cậu quan sát thật kĩ thái độ của cô. Quả nhiên, thậm chí còn không thèm nhìn cậu.

Ghét cậu thật rồi ư?

Trương Chú đặt bài thi xuống, đứng dậy. Thịnh Hạ vội đỡ cậu. Người Trương Chú cứng đờ.

Bởi vì đột nhiên tới gần nên cô không giữ đúng khoảng cách, toàn thân dán cả vào cánh tay cậu.

Trương Chú chỉ cảm thấy có thứ gì đè lên cánh tay. Cảm giác đó chưa bao giờ xuất hiện. Giống như kẹo bông gòn? Không, không giống, không đủ giống.

Cậu ngơ ngẩn.

Một ý nghĩ chớp lên trong tâm trí –

Hạ Hạ mềm như bông.

Dùng từ chuẩn xác cỡ này, Tân Tiểu Hòa, xứng danh văn hào đương thời.

Chương 69

Trương Chú đã có thể tự đi lại, nên thực ra không cần đỡ.

Chỉ là đang nằm mà kéo căng người thì bụng sẽ đau. Cậu cau mày, Thịnh Hạ cũng cau mày theo.

Thịnh Hạ: “Lúc làm đề chắc vết thương sẽ đau nhỉ?”

Ngồi cả ngày trời, sao mà chịu được.

Trương Chú liếc biểu cảm của cô, hình như đã hiểu. Cô tới đường đột, nguyên nhân vì thành tích của cậu.

“Không.” Cậu trả lời thật thà, “Lúc làm đề quên cả đau.”

Cô biết, cậu đã đi thi thì ắt làm hết sức, “Môn văn chỉ do viết chậm quá thôi. Mình tính rồi, nếu lần này môn văn của cậu được 120 điểm thì tình hình sẽ tốt hơn rất nhiều. Cậu đừng lo lắng quá…”

Trương Chú vô thức nói: “Tốt hơn nhiều là bao nhiêu?”

Tốt hơn nữa, so với quá khứ của cậu cũng vẫn là không tốt.

Thịnh Hạ chưa nghĩ ra phải trả lời thế nào, Trương Chú đã nói: “Mỗi giai đoạn có mục tiêu của giai đoạn ấy. Mình có thể thi hết, đã là thắng lợi ở giai đoạn này. Xếp hạng chỉ là để tham khảo. Nó có thể giúp xác định vị trí của bản thân, nhưng quá để ý nó sẽ không giúp bản thân tiến bộ.”

Sự kiên định ở sâu trong mắt cậu lan sang Thịnh Hạ. Cô gật đầu.

Trương Chú nhìn cô: “Cậu thì sao, điểm số ấy?”

Lần này Thịnh Hạ thi khá tốt, cao hơn ngưỡng sàn một hơn hai mươi điểm, duy trì ngưỡng điểm cao nhất lúc trước. Điều lạ là môn toán, rõ ràng khi thi thấy rất khó, nhưng điểm số thì tốt ngoài dự liệu.

“Khá ổn.” Cô chỉ biết đáp vậy.

“Có vẻ lần này, người lo không thể tới Hà Yến đã thành mình rồi.” Cậu cười nói.

Vốn chỉ là một câu giễu đùa, nhưng không ngờ cô để ý tới vậy. Cô mím chặt môi, nhìn cậu với vẻ áy náy.

Cậu vội chuyển chủ đề: “Không sao, còn nửa tháng nữa là mình xuất viện. Mình tự hiểu mà.”

Thịnh Hạ từ từ giãn mi, nói thật chân thành: “Thế cậu cần mình giúp gì, cứ việc nói.”

Mới thốt câu cô đã cảm thấy không ổn. Nói cứ như cô tự thấy mình rất giỏi vậy. Dù thế nào cậu cũng hơn dạng ất ơ như cô, điểm chẳng cao hơn cô còn gì?

Trương Chú sờ cằm, ra chiều ngẫm ngợi rất đăm chiêu, “Thật ra có một việc, cậu phải giúp mình.”

Thịnh Hạ: “Hử?”

“Cạo râu.”

Thịnh Hạ: …

Cạo râu?

“Cạo râu hộ mình, ba bốn ngày không cạo rồi.”

“Mình, mình đâu biết làm?” Cô lúng búng.

“Mình dạy.”

“…”

Mấy phút sau, Thịnh Hạ bê một chậu nước nhỏ, đứng cạnh giường lóng nga lóng ngóng.

“Đặt nước ở tủ đầu giường, lấy khăn lau mặt trước, bôi bọt cạo râu lên, dũng cảm ra tay là được.” Trương Chú chỉ dẫn đơn giản.

Thịnh Hạ đặt chậu nước xuống, nhìn chằm chằm con dao cạo trong tay mà xuất thần – rõ ràng cô đã nhìn thấy dao cạo chạy điện trong nhà vệ sinh mà? Hình như loại dao đó thì sẽ không rắc rối thế này? Dao đó chỉ một tay là cạo được, đâu cần phải khom lưng?

“Cái, dao cạo điện…” Cô quyết định hỏi thắc mắc này ra.

Trương Chú vẫn mặt thản nhiên, tim đập đều: “Cái đó không phải của mình.”

Đùa, thứ đó kêu rè rè liên hồi, đau cả đầu.

Thịnh Hạ: “Ờ.”

Cô vắt khăn hơi âm ẩm, lo nghĩ bước tiếp theo. Cứ thế đắp lên rồi lau luôn? Hay là lau theo trình tự từ mắt tới miệng? Hay là để cậu tự lau?

Rốt cuộc một tay cậu vẫn cử động bình thường.

Đang khó xử, Trương Chú nói: “Không lại gần lau kiểu gì? Tay cậu dài thế hả?”

Ý ngầm, là không muốn tự lau.

Thịnh Hạ cúi người xuống: “Vậy, vậy cậu nhắm mắt lại.” Cô yêu cầu.

Trương Chú nhìn gương mặt ở rất gần, thêm một lần kinh ngạc. Tại sao có người sở hữu làn da đẹp đến thế, trắng ngần cảm tưởng không có lỗ chân lông?

Chắc biết có ma quỷ tác quái hay không, cậu luôn cảm thấy từ cô một mùi hương tỏa ra, một mùi hương rất khó tả rõ. Cậu chưa ngửi thấy nó từ bất cứ ai khác, khi trước ngồi cùng chỉ nghe thoang thoảng, không rõ ràng như bây giờ.

“Không thích.” Cậu nói.

Đâu mấy khi cô chủ động lại gần, cớ gì không nhìn?

Thịnh Hạ nhìn mí mắt cậu từ từ hất lên, ánh mắt bắt đầu di chuyển từ hõm cổ cô lên đôi môi, sống mũi, cuối cùng chạm vào mắt cô.

Mắt chạm vào mắt, tự dưng cứ nhìn mãi.

Thịnh Hạ vội chuyển ánh nhìn sang cái khăn, không cãi lý với cậu mà bắt đầu tập trung lau mặt cho cậu.

Động tác của cô rất nhẹ nhàng. Trương Chú chỉ cảm thấy ngưa ngứa.

Lau tới miệng, cô cẩn thận tránh khỏi đôi môi, đầu ngón tay bọc

trong lớp khăn lướt qua viền môi cậu.

Bỗng Trương Chú nhếch môi cười.

Một cách đột ngột làm Thịnh Hạ sững ra, tay vô thức ngừng lại, nhìn cậu một cái rồi tiếp tục…

Nhưng chỉ một thoáng dừng ấy, dường đã làm không khí ấm lên.

Thịnh Hạ quan sát hàng râu lởm chởm của cậu, suy nghĩ miên man.

Tại sao con trai và con gái khác nhau nhiều tới vậy. Con trai sẽ có râu, hầu kết, còn con gái thì không. Con gái có cái khác –

Dừng ngay.

Cô đặt khăn xuống, cầm lọ phun lên, "Cái này, bóp ra là được à?"

"Ừ, chỗ nào có râu thì bôi lên đó."

Cô bóp một ít vào tay. Tiếng phun xì xì tỏ rõ sự đường đột. Hoặc nên nói là do thần kinh cô đang căng thẳng, chỉ một tiếng động đã đủ khiến cô thon thót giật mình.

Cô từ từ giơ tay bôi lên mặt cậu.

Khoảnh khắc làn da tiếp xúc, cả hai gương mặt phút chốc thay đổi.

Cơ thể Trương Chú lập tức cứng đờ, đôi mắt hơi mở to, ánh mắt nóng rực.

Thịnh Hạ cảm giác cậu như một điện cực, chạm vào sẽ có tia điện lách tách nổ ra làm cả cánh tay cô tê rần.

Một thoáng giật mình, tay run lên, bọt rơi xuống ngực Trương Chú. Cô quýnh quáng lấy khăn lau đi, lau xong chạy vào nhà vệ sinh lấy một cái khăn khô bọc quanh cổ cậu kín mít.

Như đeo yếm cổ vậy.

Thịnh Hạ áy náy nói: "Mình xin lỗi, mình…"

"Cậu làm rất tốt, đừng hoảng."

"…"

Cô muốn nói là, cô xin lỗi, cô không làm được, thôi thì cậu tự bôi đi vậy.

"Không sao, bôi lại là được." Cậu hếch nhẹ cằm để giúp cô bôi lên dễ hơn.

Động tác giống như mời mọc.

Thịnh Hạ cắn răng bấm bụng, bóp thêm ít bọt nữa, bắt đầu bôi cho cậu từ quai hàm. Nhìn kĩ mới thấy, chỗ mọc râu của cậu khá lạ, ở mép râu khá dày, xung quanh thì thưa hơn, dưới cằm cũng có một ít.

Cô cứ tưởng râu chỉ mọc ở sát môi thôi.

Lần này cô tưởng tượng mặt cậu như một cái bánh kem, chỉ cần phết đều bơ lên là xong. Nghĩ vậy, quả nhiên làm trơn tru hơn nhiều.

Trương Chú cụp mi, ánh mắt vẽ dọc theo đường nét gương mặt cô vô số lần.

Dưới ánh đèn, hàng mi dài của cô vụt chớp, phủ một vệt râm lên

dưới đôi mắt.

Trông thật điềm đạm và dịu dàng.

Cô rất tập trung, một lòng bôi kem cạo râu cho cậu.

Nghĩ như thế, bỗng một ngọn lửa bùng lên ở khoang bụng, hầu kết cộm lên. Trương Chú xấu hổ rời mắt đi.

Cạo râu thôi mà như đánh trận vậy.

Giai đoạn chuẩn bị quá vất vả, đến lúc sau là chính diện tấn công thì lại không căng thẳng thế nữa, chỉ muốn tốc chiến tốc thắng.

Dao cạo râu trong tay cô giống thứ vũ khí tất thắng.

Nơi lưỡi dao lướt qua, bọt cạo râu bị đẩy đi để lộ ra làn da sạch láng, không ngờ làm cô thấy rất dễ chịu.

“Đau không?”

“Không vào da chứ?”

Cứ chốc cô lại hỏi.

“Không đau.”

“Không.”

Cậu phối hợp hết mình, mím môi nâng cằm quay mặt, cực kì ngoan ngoãn.

Cô nhanh nhẹn cạo râu sạch sẽ, còn học một biết mười tự giác bôi bọt cạo râu vào khăn…

Sau đó cô dùng hai tay nâng mặt cậu lên, nhìn trái ngó phải. Rất sạch sẽ, cảm thấy rất thành tựu.

Bất giác nở nụ cười nhẹ nhõm. Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại trang cá nhân duonglam. design. blog và nick wattp3d namonade của người dịch. Nếu đọc ở nơi khác, tức bạn đã truy cập vào trang đăng lại trái phép. Mọi sai sót trên bản đăng lại nếu có, người dịch không chịu trách nhiệm và không sửa đổi.

Đôi môi ửng hồng, làn da trắng không tì vết, nụ cười với lúm đồng tiền rất đơn thuần, tất thảy ở gần ngay trước mắt, Trương Chú chỉ cảm thấy hào quang bừng lên, thiên thần giáng xuống trần thế.

Hình ảnh miêu tả cực trần tục, nhưng đó là ý nghĩ đầu tiên của Trương Chú.

Cậu muốn lại gần.

Ý nghĩ này chớp lên trong tâm trí, chưa kịp nghiền ngẫm sâu cơ thể đã giành hành động trước. Nhân lúc cô khom lưng, cậu vươn tay vòng quanh hông cô.

Thịnh Hạ ngẩn ra, ngẩng phắt lên nhìn.

Cậu chỉ vòng tay ôm hờ, không quá gần cũng như có hành động tiếp theo.

Nhưng chính động tác rất đỗi e dè như thế mới gợi sự mập mờ hơn cả…

Mà giờ cô đang nâng mặt cậu, nhìn thấy nét mặt cậu cũng thấp thoáng một sự bối rối khó tin.

Rành là tối ở sân vận động, họ từng có cái ôm gần gũi hơn, tuy vậy vẫn thua xa cái choàng tay dầu hờ hững vẫn đủ khiến người

ta hoảng hốt này.

Nếu tối ấy là sự bùng nổ của cảm xúc dồn nén, thì cái động chạm giờ phút này là cử chỉ thăm dò khi tỉnh.

Một người nằm, một người cúi.

Tư thế quá đỗi xuyến xao.

Thịnh Hạ cảm tưởng hông mình không cử động nổi.

Mất hết mọi cảm giác.

Cô muốn thẳng người dậy nhưng cơ thể cứ trơ trơ, tư duy dường không thể chỉ huy cơ thể, để nó trật vào một quỹ đạo khác.

Cô là ai? Cô ở đâu? Cô đang làm gì?

“Cộc cộc”, cửa được gõ hai tiếng tượng trưng rồi mở ra.

Có lẽ vì Thịnh Hạ đứng quá gần giường, nên từ ô cửa sổ không nhìn thấy.

Người tới không ngờ trong phòng có người khác, bước chân dừng khựng.

Thịnh Hạ bật thẳng người dậy, va ngay vào cái nhìn ngơ ngác của điều dưỡng.

Thịnh Hạ hồi tưởng hình ảnh ban nãy. Ban nãy, động tác của cô lúc ấy, nhìn giống như định hôn cậu vậy!

Không phải chứ!

Không phải đâu mà!

Thịnh Hạ rời khỏi bệnh viện gần như chạy trốn, ngồi xe cũng nhờ Trương Chú gọi hộ. Cả quá trình nụ cười thấp thoáng ẩn hiện giữa đôi mày cậu càng lúc càng hiện rõ.

Trên đường cô cứ như phát sốt, vì vậy không về lớp mà gọi điện gọi Vương Liên Hoa tới trường đón sớm.

Về tới nhà, Thịnh Hạ bắt đầu nghiên cứu bài thi của Trương Chú. Cô đã phô tô lại một bản.

Môn văn tất nhiên khỏi phải nói, nguyên do mất điểm rất rõ ràng: giấy thi hơi bẩn, bài đọc trả lời quá sơ sài, là phần bị trừ nhiều điểm.

Môn anh, trừ phần viết đoạn thì toàn là trắc nghiệm. Cậu làm khá ổn.

Môn toán, đề thi viết vẽ gạch xóa lung tung, dễ thấy là cậu không dùng giấy nháp, có lẽ vì chỉ có một tay, thấy rắc rối. Giấy thi cũng không thể tính là sạch đẹp, viết sai không dùng xóa mà gạch thẳng một đường, không đủ giấy nên đoạn cuối chi chít chằng chịt, khó mà đọc rõ chữ.

Tổ hợp tự nhiên cũng thế.

Xem bài thi, cảm thấy cậu làm bài không lưu loát.

Cô soạn lại những câu sai của cậu, định để đến lúc giảng giải sẽ ghi cho cậu một video.

Với sức học của cậu, điều cô giúp được cậu không nhiều, chỉ mong cậu học hành đỡ vất vả hơn một chút.

Soạn xong chẳng ngờ đã qua nửa đêm. Bất giác Thịnh Hạ nhớ tới những đề thi mấy năm trước của trường mà dạo nọ được cậu tổng hợp cho. Biết bao là đề, chẳng hay cậu phải bỏ bao nhiêu

công sức.

Trong thâm tâm cô tự cổ vũ mình, vì cậu, cũng vì bản thân: Mình sẽ khiến cậu làm được, Chú à.

Thịnh Hạ không thể đi đi về về bệnh viện suốt ngày. Hầu Tuấn Kỳ làm chân chạy vặt, ba ngày hai bữa tới viện mang cho Trương Chú những đề thi mấy ngày qua.

Khi giảng đề, Thịnh Hạ lắng nghe cực kì chăm chú. Những bước suy luận mà thầy cô hướng dẫn, thậm chí những kiến thức mở rộng thêm cô cũng ghi nhớ tường tỏ như in, sau đó chỉnh sửa ghi chép và video cho đồng bộ rồi gửi cho Trương Chú.

Còn chỗ nào chưa hiểu, cậu sẽ gọi video hoặc gọi thoại tới hỏi.

Mới đầu Thịnh Hạ chưa thể đáp rành mạch. Để giảng bài cho cậu, đầu tiên cô lên hỏi giáo viên thật kĩ, hỏi xong tự nhẩm đọc giảng thử cho mình một lần, sau đó mới giảng cho cậu.

Lại Ý Lâm khen: “Những câu em hỏi đều đúng vào trọng tâm. Tiếp tục vậy, chắc không cần tham gia tự chủ tuyển sinh vẫn đỗ nhóm trường 985.”

Thịnh Hạ thật thà khai, cô chỉ làm ống dẫn truyền âm cho Trương Chú thôi. Trọng tâm câu hỏi của dân thường trú hạng nhất quả nhiên không tầm thường.

Lại Lý Lâm ngạc nhiên: “Những điều này mà em ấy không biết?”

Thịnh Hạ: “Một số ạ. Một số khác, cậu ấy nói biết, những không thật tường tận.”

Lại Ý Lâm ra chiều suy tư, cười bảo: “Thế à, vậy em chuyển đạt lại cho em ấy nhé.”

Ngày 20 tháng 4, đại học Hà Thanh thông báo về kế hoạch tự chủ tuyển sinh trọng tâm bồi dưỡng ngành cơ bản, công bố danh sách xem xét xét duyệt.

Chuyên ngành văn học hán ngữ cổ có ba người đăng kí xét tuyển theo diện này, được duyệt chỉ có 1.

Cả nước chỉ có mình Thịnh Hạ là qua.

Chỉ cần điểm thi đại học qua ngưỡng sàn một, đồng thời sách phát hành trước khi điền nguyện vọng, trúng tuyển đã là việc chắc như đinh đóng cột, không mất vào đâu được.

Thịnh Hạ bận rộn quên thời gian, không kịp kiểm tra ngay khi có thông báo. Cô biết tin này từ Thịnh Minh Phong.

Thịnh Minh Phong nói: "Cả nước chỉ có mình con, nói rõ quả là ở lĩnh vực này con rất nổi bật. Nhưng cả nước chỉ có mình con, cũng có nghĩa đây không phải ngành được coi trọng. Bố đã tìm hiểu kĩ, chuyên ngành này mới thành lập, triển vọng tương lai chưa rõ. Nhưng tham khảo chuyên ngành văn học hán ngữ, cũng không phải khả quan."

Thịnh Hạ: "Nếu đi hướng nghiên cứu văn học, con cảm thấy mình có thể làm cả đời."

Thịnh Minh Phong không đồng thuận hay phủ nhận, chỉ nói: "Bố vẫn giữ chỗ bên trung tâm du học, thi đại học xong quyết định vẫn chưa muộn."

Tuy rằng kiên định với cách nghĩ của bản thân, lời này cũng tương đương quyền lựa chọn nằm cả trong tay Thịnh Hạ.

Vương Liên Hoa thì rất vui, trong niềm vui lẫn chút hụt hẫng, than rằng: "Sao đã cảm thấy con sắp rời đi rồi?"

Cuối cùng dặn cô đừng phân tâm, tập trung chuẩn bị cho kì thi, cứ coi như không có chuyện này, vẫn phải cố gắng đạt thành tích tốt nhất.

Thịnh Hạ gật đầu.

Cô cảm thấy bố lẫn mẹ đều đã có điều khác trước.

Vương Liên Hoa không còn chuyên quyền như xưa; Thịnh Minh Phong, dường như cũng từ trong nhu có cương biến thành trong cương có nhu.

Vì mâu thuẫn gay gắt đã bị thời gian mài mòn ư?

Hình như không. Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại địa chỉ d u o n g l a m. d e s i g n. b l o g và nick wattp3d namonade của người dịch. Người dịch không chịu trách nhiệm về sai sót bản dịch khi đăng ở các nơi khác.

Bố mẹ vẫn đối chọi nhau quyết liệt.

Nhưng đã chịu nghe lời cô nói.

Lắng nghe cô một cách nghiêm túc, suy xét tới ý kiến của cô.

Cô không còn là cục đất sét bị lôi kéo nhào nặn giữa bố mẹ.

Phải chăng, vì cô đã trưởng thành?

–

Thời tiết ngày càng nóng nực, hoàng hôn ngày càng nấn ná lại lâu, cơn gió cũng gói ghém hơi nóng rát.

Món nước ép dưa chuột chỉ bán ngày hè lại xuất hiện. Ăn cơm tối xong Thịnh Hạ mua một cốc, thỏa mãn trở về lớp học.

Thường khoảng nửa giờ trước khi vào giờ tự học, tòa nhà khối 12 và tòa khối 10, 11 thể hiện sự đối lập rõ rệt.

Bên các anh chị im phăng phắc, cắm cúi ôn luyện, bên đàn em thì nói cười nhao nhao như nồi nước sôi.

A6 của hôm nay lại khác hẳn. Cả lớp tụm năm tụm ba, châu đầu ghé tai không biết đang bàn luận điều gì.

Thấy Thịnh Hạ vào lớp, tất cả nhìn ra cô.

Lý Thi Ý kéo Thịnh Hạ ngồi xuống, đưa điện thoại cho cô, "Này, Trương Chú online chửi bọn ngốc!"

Trên máy là ảnh chụp màn hình weibo, tổng cộng chín tấm.

Chủ tài khoản viết: [Cười chết, thấy một tài khoản liên tục bình luận ở Tín Phong, không ngờ là chính chủ @SHU_abcdef, tôi gọi một tiếng "Thanh niên đanh đá nhất Nam Lý", dám trả lời không?"

"Tín Phong" là một ứng dụng mạng xã hội do trung học phụ thuộc phát triển. Ở trong trường ứng dụng này còn nổi hơn cả nền tảng Tieba.

Có thể đăng bài ẩn danh, nhưng bình luận sẽ hiện tên nick. Rất nhiều người dùng nó để tỏ tình thú nhận nặc danh, vì vậy cũng được gọi là tường thú nhận.

Hình chụp weibo này chính là tập hợp bình luận gần nhất của một tài khoản tên "Shu_hhmnb".

Bài đăng nặc danh: "Lý Đào, Trương Chú rơi đài thật rồi hả? Kết cục này có tính là mất cả chì lẫn chài không?"

– Shu_hhmnb: Trương Tam, Tín Phong rơi đài thật rồi hả? Bài này có tính là việc nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã thông không?

[Người ta nổi thêm tí nữa là debut được rồi, ai thèm cái danh thủ khoa? Bao giờ cậu ta xuất viện? Cược chắc phải lên thời sự.]

– Shu_hhmnb: Tuần sau cậu ta xuất viện, cậu quan tâm bố cậu như thế, định tới ba quỳ chín lạy chăm nom hôm sớm hả?

[Khó lắm, có giỏi hơn cũng không thể chỉ một tháng hơn đã nhảy vọt từ hạng 300 tới thủ khoa.]

[Mình thấy là được, Trương Chú mãi đỉnh!]

[Thím trên là não tàn yêu thầm Trương Chú hở, thế này rồi còn tâng tận trời được?]

– Shu_hhmnb: Thím trên là thiểu năng ghen ghét Trương Chú hở? Thế này rồi còn sủa được?

Bài đăng nặc danh: "Trương Chú bị đâm là vì cứu cô bạn lớp cậu ta thật hả? Sao con nhỏ đó còn có mặt mũi sống yên ở đây? Là mình thì chắc chắn không làm được, sẽ chết vì hổ thẹn mất."

– Shu_hhmnb: Đúng là Trương Chú bị đồng chí bịa đặt bên trên đâm trúng, người này sao còn có mặt mũi đăng bài thế? Là mình thì chắc chắn không làm được, sẽ chết vì hổ thẹn mất.

[Đúng vậy, tuần trước bạn gái cậu ấy còn đánh nhau với hai bạn khác vì người ta thấy bất bình thay, y phim thần tượng ấy.]

– Shu_hhmnb: Đúng vậy, tuần trước bạn gái cậu ấy còn nói lý với hai bạn nữ bịa đặt hay sao ấy nhỉ, y như đàn gảy tai trâu ấy.

[Không phải, là nhận nhầm, tưởng người trong nhà sách là bạn gái cậu ấy.]

– Shu_hhmnb: Bạn gái mình đẹp như tiên nữ, đâu ra lắm người giống thế? Mình nhận nhầm ai cũng không có chuyện nhận nhầm bạn gái mình, cảm ơn.

[Bạn gái cậu ấy xinh cực, nhưng hình như trong mệnh có cái gì đó?]

– Shu_hhmnb: Bạn gái cậu ấy cực xinh, mệnh còn có số vượng phu.

Bài đăng nặc danh: "Oa, là Trương Chú đang đáp trả những bài đăng lúc trước hả?"

– Shu_hhmnb: Đúng, là Trương Chú đang đáp trả những bài đăng chất lượng kém.

…

…

Thịnh Hạ lật giở từng tấm ảnh. Phía sau còn rất nhiều. Thật phải trông mà than thở.

Một số bài đăng tỏ tình với cậu, cậu không trả lời. Nhưng những bài nhắc tới "bạn gái", thì gần như không bỏ bài nào.

Ở cậu, dường cô đã học được thế nào gọi là: mắt đền mắt, răng đền răng.

Trò đền trả này, hình như cậu làm thuận tay quá?

Chữ bạn gái này, hình như cậu gọi thuận miệng quá?

Rồi cả cái nick name của cậu kia là sao?

Chương 70

Tối trước khi Trương Chú về trường, Vương Duy bí mật chuẩn bị một buổi tiệc chào mừng.

Buổi tiệc kế thừa phong cách quê mùa nhưng quẩy hết sức của thầy. Cả lớp mỗi bạn được phát hai cái cờ nhỏ, chuẩn bị nhường đường đón tiếp.

Trong lớp còn treo băng rôn: "Chào mừng anh hùng về nhà".

Thịnh Hạ và Tân Tiểu Hòa đứng dưới băng rôn, trên đầu hình như có cả đàn quạ đen quạc quạc bay qua.

Tân Tiểu Hòa: "Thầy ấy cảm thấy Trương Chú sẽ thích mấy thứ này? Đây có mà là kiểu thầy ấy thích?"

Thịnh Hạ: "Nhưng tất cả do thầy Vương bỏ tiền riêng ra làm mà?"

Tân Tiểu Hòa: "Ừm, đúng là phải lau mắt mà nhìn. Chắc Trương Chú phải làm thầy ấy rất tự hào. Chủ nhiệm lớp thường mà nhặt được của báu thế này, mình đoán các khóa sau khóa nào cũng phải nghe thầy ấy kể lể mòn cả tai, là lúc trước thầy có một học sinh thế nọ thế kia bla bla bla…"

Tưởng tượng hình ảnh này, Thịnh Hạ không nén nổi tiếng cười.

Vương Duy còn bảo Thịnh Hạ điều tra tình báo trước: Mấy giờ Trương Chú tới.

Về tới nhà Thịnh Hạ nhắn tin cho Trương Chú: “Mai mấy giờ cậu tới trường thế?”

Tống Giang: “Sao vậy, có niềm vui bất ngờ chuẩn bị cho mình à?”

Thịnh Hạ: …

Ặc, cậu nhạy bén thật. Nhưng đừng để thành bất ngờ “bật ngửa” thì hơn.

“Ừm, có một món quà nhỏ.” Cô tránh nặng tìm nhẹ.

Tống Giang: “Lần này là cái gì?”

Thịnh Hạ: “Không nói với cậu.”

Tống Giang: “Niềm vui bất ngờ?”

Tống Giang: “Chà tay.jpg”

Tống Giang: “Nhưng rất khó có niềm vui bất ngờ nào vượt được “Bộ luật hình sự nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa”.”

Thịnh Hạ: …

Thịnh Hạ: “Thế mấy giờ cậu tới trường?”

Tống Giang: “Chắc tiết sinh hoạt đầu giờ.”

Thịnh Hạ: “Muộn vậy á?”

Tống Giang: “Ừm, có ít việc.”

–

Giờ chào cờ tiếp theo, sau bài tập thể dục sáng, tất cả các học sinh đã trở về lớp mà vẫn chưa thấy bóng dáng Trương Chú.

Thần dân A6 không tham gia bài tập, đã chờ suốt từ sáng ngoài hành lang.

Vương Duy còn ôm một bó hoa tới. Nói cho chính xác, là một cành hoa.

Một cành hoa hướng dương cực lớn, nhụy h0a đã già thành hạt, ăn được rồi. Nhưng giấy gói thì quấn dày lớp lớp, rất cầu kì.

Có người chê: “Thầy à, chỉ một bông? Keo quá vậy?”

Vương Duy lườm học trò: “Em thì biết gì, đây là hàm ý độc lập vươn mình. Hoa hướng dương có nghĩa sáng sủa tích cực, tốt biết mấy! Thầy đã chủ đích chọn bông này đấy.”

“Chẳng lẽ không phải vì nó rẻ?”

Vương Duy: “Vớ va vớ vẩn.”

“Tới rồi tới rồi!” Sắp tới giờ vào học, bạn nhận chức “canh gác” mới chạy về báo: “Trương Chú tới rồi, nhưng có dẫn người theo…”

Dẫn người theo?

Cả lũ ngóng ra hướng lối đi liên tòa. Trương Chú mặc đồng phục, mặt mày sáng láng, thần thái ngời ngời. Cậu sải bước đi tới, đằng sau có hai người đi theo, một vác máy quay, một cầm micro.

Phóng viên ư?

Lô-gô sáng màu trên micro cho thấy: Đài truyền hình Nam Lý.

“Chà, hoành tráng vậy?”

“Sao bảo anh Chú mãi không chịu nhận phỏng vấn?”

“Thì lúc trước cũng có bao giờ trả lời trên Tín Phong đâu?”

“Chắc tại hôm đó Thịnh Hạ tức quá bật khóc…”

“Cải chính tin đồn chạy gãy chân.”

Khi mọi người rỉ tai rì rầm, nhóm Trương Chú đã tới đầu hàng lang lớp học, thấy các bạn giơ cờ nhỏ đứng dọc hai bên hàng lang, có vẻ đã chờ lâu.

Hai bên đều giật mình vì thế trận hoành tráng của đối phương.

Phóng viên vẫn là người phản ứng nhanh nhẹn hơn cả, vội bảo quay phim: “Mau quay đi!”

Trương Chú bước lên bậc thềm, “Làm gì đây Vương già?”

Vương Duy hoàn hồn, dúi bông hoa cho Thịnh Hạ, lầu bầu, “Đây không có thèm lên ti vi đâu…”

Sau đó lẩn ra sau đám đông, vỗ tay Hầu Tuấn Kỳ: “Hô lên đi chứ!”

Hầu Tuấn Kỳ: “Chào mừng chào mừng, nhiệt liệt chào mừng!”

Thần dân A6 sượng ra một chốc – sớm biết đã nghĩ một khẩu hiệu rồi, chứ cái câu quê tận mạng gì đây?

Nhưng tất cả vẫn phối hợp hét lên: “Chào mừng chào mừng, nhiệt liệt chào mừng!”

Đang hét, cả hội không nhịn được bật cười, càng cười lại càng hét lớn, quán triệt tinh thần chỉ cần mình không ngại, người ngại sẽ là người khác.

Những lá cờ nhỏ càng lúc càng quơ nhanh, thi nhau chen về trước, tình hình lập tức trở nên hỗn loạn mất kiểm soát.

Các lớp bên cạnh nghe tiếng ra xem: …

Biểu cảm của Trương Chú có thể nói là rất bất ngờ – bất ngờ bật ngửa.

Cậu ngoảnh lại nhìn phóng viên cười bất lực: “Hay là khỏi quay đoạn này đi ạ.”

Phóng viên tủm tỉm: “Quay chứ, sao lại không quay, các bạn dễ thương thế này, là tư liệu tốt biết mấy!”

Vốn dĩ những gì cần phỏng vấn đã quay hết lúc ở cổng trường, giờ chỉ cần quay cảnh Trương Chú ngồi học trong lớp, thời lượng cho cảnh này có lẽ chỉ tầm hai giây.

Khung cảnh này, thật quá là đặc sắc!

Trương Chú bị vây kín ở giữa, chỉ muốn kiếm cái quạt mo che mặt.

Không biết ai đẩy Thịnh Hạ, “Anh Chú, bọn này còn có hoa đó!”

Lập tức tiếng hò hét rộ lên. Sự xấu hổ của Thịnh Hạ mấy cái quạt mo không thể che hết.

Trương Chú quay ngoắt thái độ sang thích thú.

Đứng tại chỗ nhoẻn miệng cười.

Thịnh Hạ bấm bụng đưa hoa cho cậu, “Chào mừng cậu về lớp. Đây là hoa thầy Vương chuẩn bị cho cậu.”

Trương Chú bước tới một bước, tay vòng qua bó hoa. Trong đám đông chen chúc, động tác ấy tựa muốn ôm cô vậy.

Dưới bó hoa, tay cậu phủ lên tay cô…

Thịnh Hạ giật mình, ngẩng lên va vào đôi mắt dịu dàng của cậu.

Ôi, giữa chốn đông người, bao mắt nhìn chăm chú, còn có máy quay nữa. Sao cậu dám mượn lớp vỏ bọc nhận hoa để nắm tay cô?

Thịnh Hạ giật ngay tay ra, đẩy hết bó hoa vào ngực cậu rồi lẩn vào trong đám đông. Cô cúi gằm đầu, nghe thấy tiếng hò hét xung quanh càng trở nên càn rỡ.

Chuông reo, thoáng xôn xao qua đi, cả lớp lắng dịu lại. Giờ là tiết toán của Lại Ý Lâm. Người bên đài truyền hình quay mấy đoạn lấy tư liệu rồi đi, không làm ảnh hưởng tới trật tự lớp học.

Lại Ý Lâm chứng kiến toàn bộ nghi thức chào mừng, cuối giờ còn trêu: “Trương Chú, thấy băng rôn thầy Vương chuẩn bị riêng cho chưa?”

Cả lớp cười ồ.

Trương Chú đã thấy từ lâu, lúc này vẫn ngoảnh lại nhìn thêm cái nữa, “khen” rằng: “Vương già đúng là nhân tài.”

–

Sự trở về của Trương Chú khiến lớp học xôn xao cả buổi sáng.

Tuy không lâu trước cậu đã về dự kì thi, nhưng tới đi vội vàng, nhìn có vẻ mệt mỏi nên không ai quấy rầy.

Giờ cậu đã khỏi, cứ hễ giờ giải lao là lại có một hội con trai vây quanh.

Chủ đề buôn chuyện cũng vô vàn.

Thịnh Hạ đi ngang qua, đã vứt luôn ý định tham gia cùng. Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại trang cá nhân duonglam. design. blog và nick wattp3d namonade của người dịch. Nếu đọc ở nơi khác, tức bạn đã truy cập vào trang đăng lại trái phép. Mọi sai sót trên bản đăng lại nếu có, người dịch không chịu trách nhiệm và không sửa đổi.

Giờ giải lao cuối cùng, khi lại đi lấy nước ngang qua, cô bị gọi lại.

“Thịnh Hạ.”

Người gọi là Trương Chú.

Cái nhìn của bọn con trai chuyển sang vẻ đùa cợt.

Cô quay sang, dùng ánh mắt thể hiện sự nghi hoặc: Sao vậy?

“Quà đâu, không phải nói là có quà tặng mình à?” Trương Chú hỏi như lẽ đương nhiên.

“Ôi chao ôi chao ~”

“Quà à, là gì ấy nhở?”

“Chà…”

Bọn con trai bắt đầu cợt nhả.

Thật trẻ con!

Thịnh Hạ không muốn bị người ta soi mói, trả lời: “Không có quà, lừa cậu tới trường thôi.”

Trương Chú: …

Sau đó cô khoác tay Tân Tiểu Hòa, kéo nhau đi lấy nước.

Từ sau lưng vọng tới tiếng cười chốc cao chốc thấp.

“Ha ha ha ha ha ha ha ha ha!”

“Anh Chú đừng nản, Vương già có quà.”

“Ha ha ha ha!”

Tân Tiểu Hòa nhịn cười, nhìn Thịnh Hạ cảm thán: “Lớp có cặp đôi công khai thích thật nhỉ?”

Chèo thuyền không cần tốn data lên mạng đu.

“Đừng có nói bậy!” Thịnh Hạ gằn giọng.

Tân Tiểu Hòa biết bạn xấu hổ, càng không định bỏ qua, chợt hỏi: “Ôi, cậu thấy Trương Chú đáp trả bài đăng trên trang thú nhận của trường rồi nhỉ?”

Thịnh Hạ gật đầu.

Tân Tiểu Hòa: “Biết id của cậu ấy có nghĩa gì không?”

Thịnh Hạ lắc đầu.

Tân Tiểu Hòa kề sát tai cô, nhả từng chữ một: “Hhmnb, Hạ, Hạ, mềm, như, bông.”

Sau đó như nguyện nhìn thấy đôi tai trắng trẻo của Thịnh Hạ ửng hồng lên, đôi mi chớp chớp, hóa đá toàn thân.

“Thật vô liêm sỉ, đạo văn mình. Nhưng sao cậu ta biết nhỉ? Chẳng cũng đã…” được cảm nhận rồi?

Thịnh Hạ vừa ngại vừa tức, giơ tay đánh: “Tiểu Hòa! Tân Tiểu Hòa!”

Tân Tiểu Hòa chạy xa: “Ha ha ha ha ha ha lớp có cp công khai thích ghê luôn!”

“…”

“Yên tâm, mình không nói với ai hết! Chỉ là khi chửi tục lỡ miệng, có Lam Lam với Tiểu Mạch nghe thôi…”

Lam Lam và Tiểu Mạch, hai cô bạn cùng phòng của Tân Tiểu Hòa.

Cũng là thành viên nòng cốt trong buổi tiệc ở cửa bắc của họ.

Thịnh Hạ: …

Tân Tiểu Hòa: “Thật đó, yên tâm. Mấy cậu ấy không phải người bình thường, đều là fan cp trung thành, tư liệu thế này chắc chắn sẽ giữ lại độc hưởng.”

Thịnh Hạ: …

Sự im lặng, hơn xa lời nói.

–

Giờ trưa hiếm có khi lần nữa “đoàn tụ”. Trên bàn cơm, chỉ có

Hầu Tuấn Kỳ là cười.

Thịnh Hạ và Trương Chú ai nấy lo cắm mặt ăn cơm, không thèm ngó ngàng tới nhau.

Hầu Tuấn Kỳ không hiểu nổi, trong trí chớp lên vô số đoạn giới thiệu tình tiết phim tréo ngoe kịch tính lúc 8 giờ tối: Hai người trải bao trắc trở tới chết không thay lòng, tại sao rõ ràng yêu nhau nhưng lại như người xa lạ?

Thế giằng co được phá tan khi bữa cơm kết thúc.

Nguyên nhân là khi Trương Chú đứng dậy không biết tại sao làm phần bụng nứt ra. Cậu rít vào một hơi đau đớn, một tay chống bàn, một tay ghì bụng, mặt mũi co rúm lại.

Thịnh Hạ vội đứng dậy đỡ tay cậu, hoảng loạn hỏi: “Sao vậy?’

“Vết thương chưa lành hẳn hả? Sao bảo khỏi rồi mà? Cậu sao vậy, có đau không?”

Một tay Trương Chú tiện đà vòng qua vai cô.

Thịnh Hạ giật mình, nhìn cậu chất vấn. Tự dưng Trương Chú yếu hẳn đi, người dựa cả vào vai cô, lông mày nhíu chặt trông như cực kì đau đớn.

Thịnh Hạ đành phải đỡ cậu.

Hầu Tuấn Kỳ: …

Người anh em, khổ nhục kế, dung tục, phim 8 giờ đã không diễn vậy nữa rồi.

Thịnh Hạ đỡ cậu tới tận cổng khu chung cư Văn Bác Uyển mới muộn màng nhận ra. Hầu Tuấn Kỳ mới nãy còn đi đằng sau giờ

đã mất bóng rồi.

Không quan tâm vết thương của anh em tốt luôn ư?

“Còn, còn đau không?” Thịnh Hạ hỏi.

Trương Chú: “Còn một chút.”

“Thế có cần tới bệnh viện khám không? Hay là lúc về, cậu có mang thuốc về không?”

“Có mang về.”

“Thế nhớ uống đúng giờ.”

“Ờ.” Bỗng Trương Chú đứng thẳng dậy, “Ra không có quà thật.”

Thịnh Hạ nhìn cậu khỏe ngay trong giây lát, còn có gì không hiểu nữa. Cô vừa tức vừa buồn cười.

Có cần thế không?

“Về sau không được lấy chuyện này ra lừa mình.” Cô nhấn giọng.

Trương Chú liếc thái độ nghiêm nghị của cô bạn, thôi vẻ lông bông, “Được.”

Quả thật việc này làm cô rất lo lắng.

Thịnh Hạ lườm cậu, mở cặp lấy một cái hộp ra. Trương Chú giãn mày, khóe miệng rướn cong.

Cậu nhận hộp, cảm thấy nó quen quen, không nghĩ nhiều, thuận tay mở ra.

Giờ thì đã biết tại sao nó quen rồi.

Trong hộp là một cặp băng đầu gối.

Cùng một thương hiệu với đôi lần trước cô tặng, tới hộp đựng cũng giống y như đúc.

Cậu nhìn cô, cái nhìn có ý hỏi:?

Thịnh Hạ mỉm cười: “Hi vọng cậu mau khỏi, có thể dùng được nó.”

Thực ra còn một nguyên nhân khác. Lúc trước trong giờ thể dục, cô thấy băng gối của cậu đã sờn.

Tuy cuốn sách luật dưới cặp băng gối lần trước đã thành ám ảnh trong Trương Chú, nhưng trước cái nhìn và khuôn miệng nhoẻn cười của cô, cậu chỉ cảm thấy dù dưới nó có là luật dân sự, cậu vẫn vui lòng.

Tuy thế cái miệng vẫn không bỏ qua cơ hội bông đùa: “Dưới này còn cái khác chứ gì? Là gì đây nhỉ, Luật Hôn nhân?”

Nụ cười trên mặt Thịnh Hạ sượng cứng: …

Cậu bật cười, giở cặp băng gối ra, nhìn thấy thứ bên dưới.

Không phải sổ ghi, càng không phải sách luật. Là một lá thư.

Bìa thư màu hồng phấn.

Trương Chú đã thấy bìa thư kiểu này nhiều. Lúc mới tỉnh, cô đã cầm một xấp giống vậy tới hỏi thăm cậu.

Tự dưng Trương Chú muốn cười, ngẩng nhìn trời xanh, “Thịnh Hạ, sao cậu to gan thế hả? Cứ thử chuyển thư tình hộ người ta nữa xem?”

Thịnh Hạ sững ra, nhìn thái độ cậu chuyển từ vui vẻ sang câm nín, cảm thấy mình thật oan uổng.

Bởi vậy mà càng khó mở lời, đầu cúi thấp, giọng nói nhỏ tới độ cả bản thân cũng sắp không nghe rõ, “Đây, đây là, thư mình viết.”

Chương 71

Bài phỏng vấn Trương Chú được chiếu ngay tối hôm đó.

Đúng vào thời điểm trước giờ tự học tối, gần như màn hình của các lớp đều chiếu bản tin thời sự Nam Lý.

Tiêu đề: Thiếu niên Trương Chú can đảm cứu người về trường chuẩn bị cho kì thi đại học, được các bạn nhiệt liệt mừng đón.

Câu nói "tiếp theo là thông tin chi tiết" vừa dứt, màn hình lập tức chuyển cảnh cờ bay phấp phới trên hành lang A6, các bạn reo to "nhiệt liệt chào mừng". Cảnh Thịnh Hạ tặng hoa chỉ lướt ngang, cũng không quay đến mặt.

Dưới lớp, Thịnh Hạ thở phào.

May đây là kênh truyền thông nghiêm túc chính thống.

Sau đó là nội dung phỏng vấn Trương Chú ở cổng trường.

Phóng viên: "Đã lâu không về trường, giờ tâm trạng xúc động lắm nhỉ?"

Trương Chú: "Đi học có gì mà xúc động, đi học khổ bỏ xừ… Nhưng rất mong chờ gặp lại thầy cô và các bạn."

Cả lớp cười ồ.

"Anh Chú lỡ nói thật rồi ha ha ha ha!"

“Còn không bị cắt đi!”

Phóng viên: “Còn chưa tới 50 ngày là kì thi đại học, em có tự tin không?”

Trương Chú: “Cố gắng hết sức, không hối hận là được.”

Phóng viên: “Trong kì thi đại học, em chờ mong gì ở bản thân?”

Trương Chú: “Vẫn câu cũ, không hối hận là được.”

Phóng viên: “Hành động dũng cảm cứu người của em khiến rất nhiều người cảm động. Năm nay em vào danh sách bình chọn thanh niên mười tốt của Nam Lý, em có cái nhìn thế nào?”

Trương Chú: “Cảm ơn sự quan tâm của chính phủ và các ban ngành xã hội, nhưng dũng cảm cứu người thì chưa tới. Hôm đó với em chỉ là một bất ngờ. Đi ngang qua, sau đó gặp được, em cảm thấy mình có thể sống sót trở về nên mới xông lên, đã có tính toán.”

Phóng viên: “Rất nhiều người đi qua, nhưng chỉ có em quay lại.”

Trương Chú: “Chắc vì em khỏe mạnh, lại phản ứng nhanh thôi. Em tin trong điều kiện có năng lực tự vệ, bất cứ một học sinh của trung học phụ thuộc Nam Lý đi ngang qua đều sẽ làm như vậy. Bởi vì nhà trường đã dạy bọn em phải có đạo đức, bác ái.”

Sau đó là chuyển cảnh Trương Chú ngồi học trên lớp, lời dẫn truyện là chúc cậu thi đại học thuận lợi.

Hết tin, cả lớp tắt ti vi.

Lớp học chìm trong yên tĩnh.

“Anh Chú đỉnh vãi, còn nhân tiện nâng nhà trường, ban tuyển sinh phải trả tiền!”

“Thanh niên mười tốt, thứ đó có tác dụng gì?”

“Được ghi tên sổ công đức, vinh quang đó!”

“Còn được thị trưởng trao thưởng!”

“Chà.”

Tân Tiểu Hòa kề sát tai Thịnh Hạ: “Cậu ấy chỉ nói đi qua, là muốn xua tan lời đồn trên mạng, nói cậu ấy hẹn hò với cậu, vì cứu cậu nên mới bị thương chăng?”

Đôi mắt Thịnh Hạ len qua bóng người chen chúc, vươn tới sau gáy Trương Chú.

Chắc cậu biết chuyện từ Hầu Tuấn Kỳ, rằng hôm ấy cô xung đột với người ta.

Cậu không nói với cô là cậu đã biết, cũng không nói những lời an ủi trực tiếp mà không tác dụng.

Hình như cậu luôn thế. Chỉ làm, chỉ giải quyết vấn đề.

“Ừm.” Thịnh Hạ gật đầu.

Cậu không phải người thích bị bàn tán. Tuy không sợ bị bàn tán, nhưng không bao giờ chủ động khiến mọi người bàn tán. Nên đương nhiên đó là vì cô.

Luồng nhiệt nóng ủ ấm cõi lòng Thịnh Hạ, làm cô muốn lấy lại phong thư đó, viết thêm mấy dòng.

–

Kì thi thử lần ba như cơn lũ tới bất ngờ.

Khi giờ thi được thông báo, ai ai cũng ngơ ngác. Sao còn có lần thi thử thứ ba?

Không phải mới chữa xong đề lần hai ư?

Đã tiêu hóa hết chưa mà vội thi lần ba ngay rồi?

Cả trường kháo nhau, kì thi thử lần ba sẽ rất đơn giản, chấm bài nhanh chóng, cho các học sinh có tâm trạng tốt đón kì thi.

Nhưng khi thi thật, đâu đâu cũng thấy những bạn vò đầu bứt tai.

Sao bảo đơn giản kia mà?

Bộ giáo dục điên rồi.

Đây là suy nghĩ của mọi người khi thi xong môn toán.

Thịnh Hạ cũng cảm thấy đề bài có vẻ hơi lạ. Không hiểu sao kì thi thử lần ba lại làm như thế.

Nhưng môn anh văn và tổng hợp tự nhiên hôm sau thì dễ hơn nhiều. Độ khó khá hợp lý, đề tự nhiên còn có vẻ dễ hơn bình thường.

Các học sinh thi nhau suy đoán, lần này phải nhờ môn toán phân hóa điểm rồi.

Kì thi thử lần ba vẫn diễn ra trên toàn thành phố, thống nhất chấm bài.

Những ngày chờ điểm không khác gì hành hạ. Trên Tín Phong

toàn những bài lo lắng về điểm số. Tất nhiên còn lẫn những bài suy đoán số điểm của Trương Chú.

Chủ đề này luôn được chú ý không lúc nào nguôi. Nhưng tóm gọn thì, xót thương là nhiều, ủng hộ lại ít.

Giờ cơm trưa, Hầu Tuấn Kỳ hỏi: “Chú, cậu cảm thấy mình thi thế nào?”

Trương Chú ngẩng lên, nghĩ một lúc, “Chắc khoảng hạng 50, 60, nếu tính trong trường.”

“Hả?” Hầu Tuấn Kỳ không tin, “Có khiêm tốn không?”

Thịnh Hạ cũng cảm thấy cậu khiêm tốn.

Dạo này Trương Chú học cật lực thế nào, có mắt đều thấy cả. 1 giờ đêm Thịnh Hạ đi ngủ, cậu mới bắt đầu sửa vở chữa lỗi sai, tính ra, kiểu gì cũng phải thứ tới 2 giờ đêm.

Sáng 6 giờ tới lớp, sớm hơn bất cứ khi nào trước đây.

Hơn nữa cậu còn uống thuốc, tác dụng phụ của thuốc gây buồn ngủ. Khi ấy cậu sẽ bôi dầu gió lên mũi, mang tai, dưới hốc mắt cho tỉnh táo.

Kì kiểm tra tuần trước, rõ ràng cậu còn làm bài rất tốt. Môn toán, môn anh được điểm tối đa, tổ hợp tự nhiên cũng tìm lại mức điểm ngày trước.

Chỉ môn văn là còn hơi kém hơn.

Trương Chú nhướng mày: “Thế cậu cứ chờ đi. Lần thi thử này, điểm số sẽ không có cách biệt lớn, cao sẽ không quá cao, thấp sẽ không quá thấp. Vì vậy những hạng đầu điểm sẽ rất sát nút, có khi còn mấy người chung hạng nhất.”

Hôm có điểm, Thịnh Hạ và Hầu Tuấn Kỳ nhìn nhau cách đám đông, trông rõ ở nhau sự kinh ngạc.

Tình hình giống hệt Trương Chú suy đoán. Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại địa chỉ d u o n g l a m. d e s i g n. b l o g và nick wattp3d namonade của người dịch. Người dịch không chịu trách nhiệm về sai sót bản dịch khi đăng ở các nơi khác.

Cậu hack vào hệ thống của bộ giáo dục hả?

Trương Chú xếp hạng 43. Hạng nhất có bốn người, thành thử hạng hai bị đẩy tới hạng năm, mà cũng có mấy người số điểm ngang bằng. Phía sau khoảng cách giữa các thứ hạng rất nhỏ.

Vì vậy giữa Trương Chú và hạng nhất, tuy cách 42 hạng, số điểm lại chỉ chênh chưa tới 20.

Trên Tín Phong, những tài khoản tiếc thương cho Trương Chú ban đầu lũ lượt kéo nhau ra "chứng đạo" –

"Nhìn đi, đề đơn giản thế mà hạng 43, còn mong đợi gì nữa?"

"Đúng, những năm trước trường mình có khoảng 40 người đậu Hà Thanh và Hải Yến, tình hình Trương Chú gay nhỉ?"

"Trương Chú hết thời rồi."

"Hết hi vọng rồi. Nói người khác đi, coi nhiều mà chán luôn."

"Có tệ nữa cũng dư sức vào tốp 985, không biết mấy cậu hạng bao nhiêu? Thi được trường 211 không mà đòi lo cho người khác?"

"Vẫn câu nói đó, tiếc thật, tiếc thật."

“Nếu vậy, hay Trương Chú học thêm đi? Không thì tiếc quá.”

“Mới một kì thi thử đã định kết cục cho người ta, rảnh nợ quá vậy?”

“Thảo luận hợp lý thôi mà, vốn là người có hi vọng thủ khoa, còn không cho nói à?”

Ồn quá, ngày nào cũng ồn ào mãi không kết thúc.

Còn có rất nhiều tài khoản mới tham gia vào, nhìn giọng điệu và quy cách viết bài đã biết không phải “dân địa phương”. Chắc là học sinh trường ngoài tới góp vui.

Vốn Thịnh Hạ không muốn coi, nhưng cứ mỗi khi lướt tới một bài, Lý Thi Ý lại ngồi bên lầu bầu, có khi còn bực mình chửi rủa.

Thi thoảng thành viên A6 cũng đáp trả, cãi không lại thì ngồi trong lớp ôm cực tức.

Thịnh Hạ nhớ lời khi trước Trương Chú hay nói. Học hành là việc của bản thân.

Nhưng trải qua những chuyện này, hoàn cảnh cậu muốn càng ngày càng không thể thành hiện thực.

Lần này, chủ nhiệm khối không gọi Trương Chú lên nói chuyện.

Phó hiệu trưởng lại càng không.

Tình hình dường giống như bài đăng trên mạng đã nói: Nhà trường cũng từ bỏ Trương Chú rồi.

Từ bỏ.

Một từ như cứa vào tim.

Lồ ng ngực Thịnh Hạ cứ nghẹn ứ, đã mấy ngày ăn không ngon ngủ không yên giấc.

Bản thân cô lại thi khá tốt. Đặc biệt môn toán, điểm số còn cao hơn Tân Tiểu Hòa hay Dương Lâm Vũ, được 130 điểm.

Điểm số này đã là đỉnh cao của Thịnh Hạ ở môn toán.

Càng khỏi nói đến, môn toán lần này là môn phân loại, đề tương đối khó.

Rất thần kì.

Thịnh Hạ không cảm thấy nó quá khó.

Cô biết nó khó, nhưng cô không cảm thấy vậy.

Đây chính là chỗ thần kì.

Cảm giác như bài đã từng làm, nhưng thực tế toàn những câu lạ. Hơn nữa còn có rất nhiều bạn nói, đề lệch hẳn vào những kiến thức ít được chú trọng, rất bi3n thái.

Khi chỉnh lại vở chữa lỗi sai, Thịnh Hạ phát hiện có nhiều câu bao gồm những điểm kiến thức và cách làm Trương Chú từng hỏi khi trước. Cô đem nó đi hỏi giáo viên rồi giảng lại cho cậu, vì vậy nhớ rất kĩ.

Tuy cách giải ít dùng, nhưng trọng tâm kiến thức vẫn chỉ có thế.

Điểm môn toán của Trương Chú cao nhất khối, 143 điểm.

Lúc trước hạng nhất môn toán của khối toàn điểm tối đa, hoặc là gần điểm tối đa.

Môn văn vẫn là môn kém nhất của cậu.

Giờ tự học tối, cả Vương Duy và Phó Tiệp đều gọi cậu ra trao đổi.

Thịnh Hạ lấy bài thi môn văn của cậu sang xem.

Bài đọc hiểu trả lời rất linh tinh, phần học thuộc và chép lại thơ cổ cũng là chỗ mất điểm, toàn mắc những lỗi rất cơ bản.

Bài làm văn lại như về trước khi giải phóng.

Thời gian qua, cậu bỏ rất nhiều thời gian để luyện đề cho quen tay, nên môn văn đã bị lơ là.

Môn văn không phải môn cứ cố gắng là sẽ nhận được hồi báo tương ứng. Tới một mức độ nhất định, điểm văn sẽ rất khó nâng cao.

Nhưng hiện giờ, ngữ văn là cọc gỗ cứu mạng của Trương Chú.

Thịnh Hạ soạn "Kế hoạch nâng cao điểm văn", gọi Trương Chú ra.

Lần này cả hai ngồi ngay trên cái bàn ngoài hành lang bàn chuyện học tập một cách đứng đắn. Nhưng trong lớp vẫn có cả hội ngỗng dài cổ ra hóng hớt.

Vì lần này là Thịnh Hạ chủ động gọi Trương Chú đó!

Thịnh Hạ thấy hơi ngượng.

Trương Chú liếc thái độ căng thẳng của cô, nắm lấy bàn tay đang bồn chồn của cô đặt lên đầu gối, nắn b óp dưới bàn.

Thịnh Hạ ngẩng phắt lên, thấy khóe môi cậu cong lên khe khẽ, mắt nhìn cái kiểu sến rện.

“Không nhìn nổi không nhìn nổi…”

Tề Tu Lỗi đi ngang qua, chép miệng mấy tiếng rồi vào lớp.

Thịnh Hạ giật ngay tay khỏi tay cậu, vỗ bốp bản “Kế hoạch nâng điểm” vào ngực cậu tức tối: “Mau đọc đi!”

Trương Chú vẫn thái độ mỉm cười tỉnh bơ, đè cuốn vở lại, ngoan ngoãn đáp: “Được, mình đọc.”

Cậu liếc một lượt, quan sát toàn diện dáng diệu thấp thỏm nhìn trái ngó phải của cô.

Chốc sau vẫn không dằn lòng nổi, thò tay xoa đầu cô: “Đại tác gia, có biết một cụm từ, là càng che càng lộ không?”

Cô cứ tỏ thái độ như đang làm một việc chính nghĩa đường hoàng, tưởng thế thì người ta sẽ nghĩ họ đang học tập nghiêm chỉnh ư?

Thịnh Hạ đanh mặt nói: “Cậu có biết một cụm từ, là lửa sém lông mày không?”

Trương Chú nhịn cười, gật gật: “Biết, biết, lửa cháy tới lông mày rồi, nóng quá, nóng thật sự, cậu mau thổi đi…”

Thịnh Hạ: …

Có mà phải cho cậu nóng chết luôn.

“Cậu, đừng có cố gượng cười, ít nhất là trước mặt mình.” Thịnh Hạ nói thêm.

Trương Chú giật mình.

Cố gượng cười ư?

Hình như có chút. Không ai có thể thực sự hoàn toàn làm lơ mọi cái nhìn chung quanh.

Không ai, ở những khi "trèo cao ngã đau", có thể thực sự giữ lòng lặng như nước.

Chỉ là biết điều gì nên chú trọng hơn thôi.

Trương Chú giảm âm lượng: "Mình có thể điều tiết, cậu đừng lo lắng quá. Nếu không, mình sẽ càng lo là cậu lo cho mình."

Thịnh Hạ nhìn cậu chăm chú.

"Cỏ dại vùng lên, sao trời tắt sáng, đều là kịch bản người đời thích xem. Cỏ dại vùng lên khiến mọi người kính phục, sao trời tắt sáng khiến người ta thổn thức. Bản chất chỉ là tự so sánh với bản thân, tìm kiếm sự cân bằng."

Trương Chú hạ giọng, đặt quyển vở của cô xuống, bàn tay dưới bàn lại nắm lấy tay cô đùa nghịch.

Bản năng mách bảo Thịnh Hạ giằng tay ra, tuy thế khi va vào cái nhìn nghiêm trang của cậu, cô lại thành ngoan ngoãn, để yên mặc cậu.

Trương Chú tiếp: "Xem cỏ dại vùng lên, là uống một bát canh gà ủ ấm bụng, mong mình cũng được như thế. Xem sao trời tắt sáng, là thổn thức số mệnh vô thường, ám thị bản thân "sông có khúc người có lúc"."

"Thế là thành đề tài câu chuyện. Người ta bàn luận về cậu, thực tế là quan tâm tới chính bản thân. Chứ không phải họ thật sự muốn hiểu cậu."

Cậu nhìn lại cô, “Vì vậy đừng để những lời bàn tán quấy nhiễu, sống đời cậu đi.”

Sống đời cậu đi.

Thịnh Hạ nhìn gương mặt trẻ tuổi trước mắt, đột nhiên khó thốt nổi thành lời. Cậu chỉ bằng tuổi cô thôi.

Trương Chú, quả là một người rất kì diệu.

Đôi khi, cậu trẻ con tới độ chỉ muốn đánh cho một trận, đôi khi khác lại nói những câu làm người ta sửng sốt.

Thịnh Hạ hỏi: “Thế cậu không buồn chút nào sao?”

Trương Chú hơi nhướng mày. Câu hỏi này, cậu mà nói buồn, e tối nay cô không ngủ nổi mất.

Còn nói không buồn, chắc cô chẳng tin đâu, rồi cũng sẽ không ngủ được.

Cô luôn lo lắng quá mức.

Trương Chú nói: “Thế cậu cho mình đọc thư tình, mình sẽ không buồn nữa, có được không?”

Trời mới biết, đưa cậu thư tình mà không cho cậu đọc, bảo thi đại học xong mới được mở ra xem.

Trương Chú chưa bao giờ thấy câm nín như vậy. Thi đại học xong mới được đọc, thế sao không đợi thi xong hẳng đưa thư?

Thịnh Hạ luôn có vô vàn cách khiến cậu chết vì nhịn.

“Không được.” Thịnh Hạ dứt khoát.

Trương Chú: “Tại sao?”

Thịnh Hạ: “Không được là không được.”

Trương Chú: “Cậu muốn mình chết vì nhịn à?”

Thịnh Hạ: “Thế trả lại cho mình.”

Trương Chú: “Rồi rồi, không đọc.”

Thịnh Hạ nhìn thời gian, đã 11 giờ.

“Mình về nhà đây.”

Vương Liên Hoa luôn tới đón đúng giờ.

Trương Chú tiễn cô tới đầu hành lang rồi trở về lớp, tiếp tục cắm đầu khổ luyện.

Thần dân A6 đã thành quen, tối ở lại lớp chẳng cần ăn khuya nữa, cơm chó là đủ no rồi.

12 giờ Trương Chú về nhà. Độ này Trương Tô Cẩn đang chuẩn bị hôn lễ, bận chóng mặt, thường không ở nhà.

Cậu học tới 3 giờ cũng không ai nói gì.

Cậu giở “Kế hoạch nâng cao điểm văn” ra đọc kĩ.

Những con chữ xinh xắn khiến cậu càng lúc càng không tĩnh tâm nổi.

Nét chữ đẹp như vậy, viết thư tình…

Ai mà có đãi ngộ như thế?

Là cậu chứ ai, là Trương Chú cậu chứ ai?

Hôm ấy cô đã nói thế nào ấy nhỉ: “Nếu cậu đọc trộm, mình sẽ giận.”

Giận thì giận thôi, cậu biết dỗ.

Trương Chú mở hộp lấy lá thư đã ngắm nghía vô số lần nhưng mãi vẫn chưa mở bìa thư.

Rút lá thư ra khỏi bao.

Giấy viết thư màu hồng nhìn như đơn giản nhưng dưới ánh đèn những đường văn ẩn lấp lánh kim tuyến đẹp lạ thường.

Thư của công chúa Disney, quả thật khác với mọi người.

Trương Chú mở trang đầu tiên, chỉ có một hàng chữ:

“Mình gặp cậu, nói thế nào đây, giống một vì sao tỏa sáng chiếu rọi một vùng vũ trụ hoang vắng.”

Cậu chưa dừng đọc những con chữ đẹp tới vậy.

Trang thứ hai.

Từng hàng từng hàng, tựa quyển nhật kí.

====

Ngày 28 tháng 7, trời nắng

“Long não chen nắng len soi áo, tiếng nói cười đưa hương thầm bay.”

Nếu khi ấy mình không hoảng loạn, mở đầu của câu chuyện

phải chăng còn đẹp hơn nữa?

Ngày 1 tháng 8, trời nắng

“Báu vật mê đắm dễ hòng quên, thà rằng không gặp sắc khuynh thành.”

Tà dương vạn dặm, như gấm trải đường.

Nếu khi ấy mình không hoảng loạn, đoạn giữa của câu chuyện phải chăng còn đẹp hơn nữa?

Ngày 15 tháng 8, trời nắng

“Nguyện người sức nhổ núi, khí trùm đời.”

Cửa sáng bàn sạch, vầng dương mênh mang.

Nhưng trong mắt mình không có phong cảnh.

Ngày 20 tháng 8, trời nắng

“Mỗi năm mỗi tuổi, khách tới chật nhà, mỗi tuổi mỗi năm, ước không bỏ lỡ.”

Sinh nhật vui vẻ, mỗi năm về sau, mình sẽ luôn tham dự.

Ngày 4 tháng 9, trời nắng

“Chơi hè, thiếu niên nhà ai bước phong lưu?”

Bóng rổ, thiếu niên và ánh nắng.

Giờ thể dục cũng gây thương nhớ tới vậy.

Phong cảnh trong mắt, đời này không đổi.

Ngày 6 tháng 10, trời nắng

“Gặp nghìn nghìn vạn vạn người, rốt vẫn, thua người ấy.”

Nước sông cũng như mình, dâng trào vì ai?

Ngày 8 tháng 11, trời nắng

“Núi kia có cây, cây có cành, lòng này có người, người hay chăng?”

Hóa ra thích có vị, lần đầu mình được nếm.

Ngày 15 tháng 11, trời nắng

“Rượu say biết đâu trời trong nước, thuyền mơ nặng gánh lướt sông sao.”

Cậu nhìn mình, chỉ nhìn mình thôi, mình đã nghĩ, tình này tới chết không đổi thay.

Ngày 25 tháng 12, trời nắng

“Thẹn thùng đi, dựa cửa ngoảnh nhìn, ngửi nhành mơ xanh.”

Nếu đây là hiểu lầm, thì nó đẹp khiến người ta say đắm.

Ngày 1 tháng 1, trời nắng

“Sớm nhìn trời chiều ngóng mây đưa, đứng nhớ người, ngồi cũng nhớ người.”

Kì nghỉ ngắn một chút, đâu đã hẳn là không thể?

Ngày 1 tháng 2, trời nắng

“Ước mình như sao người như trăng, đêm đêm lấp lánh rọi sáng trong.”

Chúc mình sinh nhật vui vẻ, rất vui rất vui.

Ngày 27 tháng 2, trời nắng

“Lùi buông bức rèm thưa, ngắm trăng thu sáng tỏ.”

Nắng ở nhà sách Nhất Phương vẫn đẹp đẽ không đổi.

Mình đang chờ gió, chờ cả cậu.

Ngày 11 tháng 3, trời nắng

“Người sống trong đất trời, chợt như khách đi xa.”

Mất điện, tối đen.

Hai người chung lối, mà cũng có khi im ắng cô tịch.

Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại địa chỉ d u o n g l a m. d e s i g n. b l o g và nick wattp3d namonade của người dịch. Người dịch không chịu trách nhiệm về sai sót bản dịch khi đăng ở các nơi khác.

…

…

====

Cậu chỉ mới nói cô một câu, thi từ ca phú không dạy cậu yêu đương ư, cô đã làm thế này, khiến cậu rối loạn –

Chẳng lẽ đọc tới đâu phải giở bình thơ tới đó?

Trương Chú câu hiểu câu không, tuy thế không thể ngăn cõi lòng cậu mỗi lúc một tan chảy.

Trang thứ ba.

====

Chú, mưa kịp lúc.

Nhưng từ khi gặp cậu, mỗi một ngày ấn tượng khắc sâu, trời luôn nắng.

Cậu nói xem, có thần kì không?

Độ này, một ngày mình hay ngắm 44 lần cảnh hoàng hôn.

Mình đang chờ bông hồng của mình.

May mắn của mình, là cậu bước tới từ cơn gió, nắng căng đầy tay áo.

Cậu là bông hồng của mình, cũng là hoàng tử bé của mình.

May mắn của cậu, là có cả một mùa Thịnh Hạ.

Miễn rằng cậu muốn.

====

Trương Chú nhìn lá thư ngơ ngẩn, đã ngờ ngợ hiểu vì sao cô không cho xem ngay.

Giờ là 1 giờ sáng, nhưng cậu chỉ muốn tóm cô đi đăng kí kết hôn.

Chương 72

Sau kì thi thử lần ba, mỗi ngày đều như bị ấn nút tua nhanh, nhanh tới độ không tưởng.

Các bạn không chọn hướng thi đại học như thường đều đã có kết quả, có chốn về riêng.

A6 là lớp thường, đa số học sinh vẫn theo con đường thi đại học thường quy. Còn diện đã qua tự chủ tuyển sinh như Dương Lâm Vũ thì là đối tượng được mọi người hâm mộ ghen ghét.

Chuyện Thịnh Hạ vào danh sách xét duyệt của đại học Hà Thanh, không nhiều người biết.

Vì vậy khi thấy Thịnh Hạ với điểm số chỉ dao động trên ngưỡng sàn một tầm hai mươi điểm mà cứ suốt ngày xoay quanh Trương Chú đã chắc suất vào trường tốp 985, sốt sắng vì điểm số môn văn của cậu, cả hội không nén nổi tiếng thổn thức: Đúng là sự dâng hiến của tình yêu!

Ve sầu mùa hạ kêu râm ran phát bực, con số trên cuốn lịch đếm ngược chỉ còn một chữ số.

Thầy cô thôi những lời đốc thúc giục giã, chuyển sang hướng học sinh trở lại nhịp học tập nghỉ ngơi bình thường: thôi thức đêm, thôi căng thẳng, thôi cắm cúi vào những đề khó, ra ngoài đi dạo cho khuây khỏa.

Đề kiểm tra mỗi tuần càng lúc càng đơn giản, Trương Chú giờ

không còn buồn làm, chỉ rèn đi rèn lại những đề cũ, ngoài ra mỗi ngày làm mấy bài mới để cho quen cảm giác.

Nhà trường cũng mở một buổi họp phụ huynh, thống nhất chiến lược giữa gia đình và nhà trường. Muốn giảm tải áp lực, thì phải tạo không khí nhẹ nhõm từ trong ra ngoài, từ nhà đến lớp.

Tất thảy chỉ xoay quanh một chữ: ổn.

Tiết tự học tối ngày 6, khối 12 chỉ lên lớp một tiết. Trên bục giảng, Vương Duy dặn kĩ càng từng điều đã cũ: Phiếu báo danh, thẻ căn cước, đồ dùng học tập, không uống lạnh không ăn cay không thức đêm, có khó khăn phải báo lên lập tức.

Chuông tan học vừa reo, Thịnh Hạ thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời lớp. Đèn điện cả tòa nhà bỗng chốc tắt phụt, tiếng xôn xao tức thì dậy lên.

Tiếp đó, từ tòa giảng đường bên cạnh là tiếng hoan hô vang rền vọng tới.

Tiếng nói mỗi lúc một gần, các đàn em khối 10 và 11 ùa về hướng tòa nhà của khối 12.

“Thi đại học cố lên! Trường ta tất thắng!”

“Thi đại học cố lên! Trường ta tất thắng!”

Tiết mục cổ động bắt đầu.

Trước là khẩu hiệu thống nhất, sau thì mặc ai nấy muốn hét gì cứ hét.

Lời chúc nối tiếp nhau vang lên.

Các đàn anh đàn chị trên tầng bắt đầu đáp lại.

“Trường ta tất thắng!”

“Gươm sắc rời vỏ! Trường ta vinh quang!”

“Đàn chị đẹp quá!”

“Em trai đẹp quá!”

A6 ở tầng một, nghe rõ mồn một mọi tiếng hét.

Mấy tiếng “Trương Chú cố lên” lảnh lót vượt trên những tiếng ồn lẫn lộn, luồn vào tai Thịnh Hạ.

“Anh Trương Chú là giỏi nhất!”

“Trương Chú em thích anh!”

Nhân bóng tối, nhân tiếng ồn ào, nhân khi có lẽ là lần gặp cuối, có người bày tỏ.

Tân Tiểu Hòa xích lại rỉ vào tai Thịnh Hạ: “Được yêu quý ghê ta.”

Đúng thật.

Ai kia được yêu quý giờ đang mò mẫm tới cạnh Thịnh Hạ, nắm lấy tay cô trong bóng tối, siết chặt.

Tân Tiểu Hòa trợn mắt, lùi lại một bên.

“Được yêu quý ghê nhỉ.” Thịnh Hạ hơi kiễng chân, nhắc nhỏ vào tai Trương Chú.

Trương Chú nghe, chỉ cười, cứ như thế giữ đầu cô ở tư thế ngẩng lên, nói: “Cậu cổ vũ mình đi chứ?”

Độ này Thịnh Hạ đã dần quen một số tiếp xúc thân thể của cậu, ngoan ngoãn nói: “Trương Chú cố lên!”

Mới dứt câu, cằm cô đã bị đẩy lên, cái đầu trước mặt nhanh chóng kề gần –

Ngay khi suy đoán răng môi sẽ chạm vào nhau khiến sống lưng cô căng cứng vì lo lắng và sắp sửa vô thức đẩy cậu, đầu cậu bỗng chệch đi, thứ xúc cảm mềm mại rơi trên đôi má.

Rất nhẹ, chỉ một thoáng dừng rất ngắn.

Sau đó cậu nhanh chóng thẳng người lên, mắt hướng ra đám đông ồn ã phía ngoài, ngón tay đặt dưới mũi chà nhẹ một cách bối rối.

Trong tranh tối tranh sáng, cô không trông rõ nét mặt cậu.

Cái chạm nhẹ chớp nhoáng ban nãy, Thịnh Hạ cảm tưởng đó là ảo giác của chính cô.

Đấy là nếu Tân Tiểu Hòa không ôm bụng vờ nôn ọe một cách quá lố.

Tiếng la hét cổ vũ dừng lại. Các em khóa dưới mở đèn flash, lắc lư điện thoại cất vang bài truyền thống trường.

Thịnh Hạ thấy các bạn xung quanh chắp tay trước ngực nhắm mắt cầu nguyện.

Trương Chú thấy cô còn ngẩn ra, lắc lắc tay cô, “Ước đi chứ?”

Thịnh Hạ không biết có truyền thống này. Cô giật mình, vội giằng tay khỏi tay cậu, chắp tay cầu nguyện một cách thành tâm.

Khi cô mở mắt, Trương Chú hỏi: “Cậu cầu gì vậy?”

Hành động trong bóng tối ban nãy khiến Thịnh Hạ chưa dám nhìn thẳng cậu, tuy thế không giấu giếm, trả lời: “Cầu mình thuận lợi đậu đại học Hà Thanh, cậu thì sao?”

“Mình cầu… sao bảo nói ra mất linh mà?” Đèn flash nhảy múa soi lên mặt Trương Chú vệt sáng tối loang lổ. Cậu cười tươi, “Thế mình cầu có cả một mùa Thịnh Hạ.”

Cả một mùa Thịnh Hạ. Thịnh Hạ nhẩm lại câu này một lần.

Cậu đã đọc trộm!

Đèn sáng, Thịnh Hạ nhìn rõ ánh mắt xảo quyệt của Trương Chú.

“Cậu đọc trộm!” Cô chỉ trích.

Trương Chú im lặng như thừa nhận, chống chế: “Mai là thi rồi.”

Thịnh Hạ muốn bốc nọc. Mai là thi rồi thì không thể giận hả?

Cô nói thi đại học xong mới được xem, thực ra chỉ là nói thế thôi.

Trừ vì sợ ảnh hưởng tới cảm xúc của cậu, còn vì bản thân thấy khó đối mặt mở lời.

Giờ cậu đọc trộm, cô còn tâm trạng đâu mà tức tối được nữa, chỉ còn biết xấu hổ thôi.

Thịnh Hạ mải mốt thu dọn đồ đạc, ba mươi sáu kế tẩu vi thượng sách, “Mình phải về rồi, ngày mai cố lên!”

“Cố lên!”

“Ngày kia cũng cố lên!”

Trương Chú cười bất lực: “Ừ, ngày kia cố hơn nữa.”

Đêm trước thi.

Nghe đã thấy là một mốc thời gian thật đặc biệt. Mà Thịnh Hạ cũng trải qua nó một cách đặc biệt.

Không học hành, không luyện đề, chỉ ăn trái cây, xem phim truyền hình cùng Vương Liên Hoa.

Điện thoại thì đổi qua lại liên tục các nền tảng mạng xã hội.

Sau đó phát hiện gần như mọi người đều giống thế.

Nhóm lớp bắt đầu chơi trò đấu meme vô vị, đấu từ “cố lên” rồi dần dần tới “mị mệt rồi, hủy diệt đi”, chủ đề càng lúc càng kì lạ.

Có một nam sinh gửi một tấm ảnh chụp màn hình. Thịnh Hạ phản xạ bấm vào.

Mới nhìn sơ, miếng xoài trong miệng suýt thì mắc nghẹn.

Trong hình là giao diện hỏi đáp thăm khám trên baidu.

Người bệnh: Thưa chuyên gia, ngày mai cháu thi đại học, nghe nói sinh hoạt giới tính có tác dụng giúp làm bài tốt hơn, việc này có căn cứ khoa học không?

Chuyên gia: Chào cháu, sinh hoạt giới tính có thể giúp tâm lý thả lỏng, sinh hoạt đạt kh0ái cảm sẽ giúp ngủ ngon. Nhưng điều này không ảnh hưởng nhiều đến việc cháu có thi tốt không, không chỉ thế còn có khả năng vì trải nghiệm lần đầu làm việc ấy không như ý mà sinh lo âu bồn chồn, không khuyến cáo nên thử.

Gì đây?

Sắp tốt nghiệp rồi, nên cả lũ thi nhau hiện nguyên hình?

Sau đó, tấm ảnh ngay lập tức được thu hồi.

Nhưng lúc này mọi người đều online, thứ nên thấy đã thấy hết.

Bên dưới còn có tận mấy dấu ba chấm thể hiện sự câm nín.

Cũng có vài bạn bình thường đã sẵn không đứng đắn gửi meme cười ha ha ha.

Có người tiếp câu chuyện: "Nói cứ như cậu có đối tượng để thử vậy."

Cậu bạn gửi hình: "Đội nồi chạy, mình không có, nhưng có người có mà!"

Trương Chú: "..."

Cậu bạn gửi hình: "Anh Chú, sao tự dưng ngoi lên vậy?"

Cậu bạn tiếp chuyện: "Vì anh Chú của cậu có đối tượng!"

Sau đó đoạn đối thoại này cũng nhanh chóng được thu hồi.

Tiếp đó lại là một loạt dấu ba chấm câm nín.

Có nghĩa là: Đã đọc.

Thứ nên thấy đã thấy hết rồi.

Vốn Thịnh Hạ chỉ tiện vào đọc thôi. Trước giờ cô chưa từng lên tiếng nói chuyện trong nhóm.

Khó hiểu, cảm giác tự dưng bị gọi hồn là thế nào?

Mấy giây trôi qua, số người trong danh sách nhóm lớp giảm đi hai người.

Nhóm lớp trở nên yên tĩnh.

Lập tức nhóm chat phòng kí túc của Tân Tiểu Hòa nhốn nháo hẳn lên. Từ khi cùng nhau đi ăn khuya, Thịnh Hạ đã được thêm vào nhóm kí túc của Tân Tiểu Hòa. Nhóm không có Chu Huyên Huyên. Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại trang cá nhân duonglam. design. blog và nick wattp3d namonade của người dịch. Nếu đọc ở nơi khác, tức bạn đã truy cập vào trang đăng lại trái phép. Mọi sai sót trên bản đăng lại nếu có, người dịch không chịu trách nhiệm và không sửa đổi.

Đại Mạch: “Ha ha ha ha ha ha cười chết, Trương Chú đá hết bọn anh Đào ra khỏi nhóm rồi.”

Tân Tiểu Hòa: “Làm tuyệt lắm, cái hội này ngày nào cũng đùa nhây.”

Đại Mạch: “Tâm tình thiếu niên.jpg”

Lam Lam: “Tâm tình trung niên chứ, buồn nôn.”

Tân Tiểu Hòa: “Nhưng chuyện nào ra chuyện nấy, lời chuyên gia là thật hay giả vậy?”

Lam Lam: “Nghe nói lần đầu của con trai đều rất tệ, ha ha ha ha lo ghê.”

Đại Mạch: “Chuyên gia nói thì chắc không sai đâu. Câu cuối cùng làm mình cười chết luôn, lần đầu của con trai chắc chỉ giây là xong nhỉ?”

Kì thi đại học ngay trước mắt, cái nhóm này hơi sôi động quá mức rồi đấy.

Thịnh Hạ nhớ khi trước đã hứa gửi đề câu phân loại cho các bạn nhưng chưa kịp gửi, thôi thì giờ gửi đi vậy.

Thực ra giờ cũng chả ai ôn bài nữa, chỉ là để tìm cảm giác trước khi thi thôi. Cô sửa sơ những bài tập viết cổ văn mà mình dự đoán có thể ra thi.

Tân Tiểu Hòa: “Dựng ngón cái.jpg”

Lam Lam: “Hạ Hạ à, cậu chuyển chủ đề chi vậy?”

Đại Mạch: “Có phải mặt đỏ tim như trống rồi không?”

Thịnh Hạ: “Thi đại học cố lên!”

Cả nhóm chat yên tĩnh hẳn.

Thịnh Hạ nhìn thời gian. Tới giờ đi nghỉ rồi.

Cô chuyển tiếp những bài cổ văn mới gửi cho Trương Chú rồi đi đánh răng rửa mặt.

Vương Liên Hoa giục cô kiểm tra lại một lượt giấy báo thi, thẻ căn cước và đồ dùng học tập các thứ, xong xuôi mới cho đi ngủ.

Thịnh Hạ ngả lưng dựa giường, vớ điện thoại định nhân thể nhắc Trương Chú kiểm tra giấy báo thi các thứ. Mới mở khung trò chuyện, cô ngẩn người.

Tống Giang: “?”

Tống Giang: “Cậu đang ám chỉ mình cái gì?”

Tống Giang: “Mình chưa từng thử, nên cũng không biết.”

Tống Giang: “Không tới nỗi một giây.”

Thịnh Hạ đâm hoảng, vội kéo lên, thấy tin nhắn ban nãy mình chuyển tiếp cho cậu.

Trừ mấy dòng liệt kê bài cổ văn, trên cùng còn có câu của Đại Mạch – Chuyên gia nói thì chắc không sai đâu. Câu cuối cùng làm mình cười chết luôn, lần đầu của con trai chắc chỉ giây là xong nhỉ?

Giống như đang hỏi cậu vậy!

Cô khó thở quá!

Ban nãy khi chọn tin để chuyển tiếp, lỡ bấm vào tin ngay trên tin nhắn của mình rồi!

Trời đất ơi! Cứu con!

Thịnh Hạ sắp xếp lại mạch suy nghĩ, chọn phớt lờ.

Trả lời: “Nhớ kiểm tra kĩ giấy báo thi, thẻ căn cước và đồ dùng học tập, kiểm tra bút xóa xem lõi bên trong còn không.”

Chẳng biết có phải vẫn luôn canh điện thoại không mà Trương Chú trả lời gần như ngay lập tức. Khung trò chuyện hiện lên: Đối phương đang nhập…

Nhưng mãi mới thấy tin nhắn.

Tống Giang: “Yên tâm, sẽ nhớ kiểm tra, mình không lo âu bồn chồn.”

A a a a a a a!

Đồ thần kinh!

–

Khi ngày thi đại học thật sự tới, Thịnh Hạ không thấy tâm lý quá kích động.

Có lẽ vì những bài kiểm tra liên tục và dồn dập đã mài mòn tất cả căng thẳng lo lắng.

Đặc biệt khi cô là học sinh ngoại trú, sẽ tự xuất phát từ nhà chứ không ngồi xe của nhà trường, được các thầy cô đưa tiễn một cách long trọng như học sinh nội trú.

Vì vậy khi tới trường thi, cũng chỉ từ từ từng bước, đi tìm phòng thi đã xem trước đó.

Trương Chú không thi cùng trường thi với cô. Có lẽ vì là học sinh chuyển trường, nên cô thi khác trường thi với đa số học sinh A6.

Cả trường thi chẳng nhìn thấy một gương mặt quen.

Bấy giờ Thịnh Hạ mới có chút cảm giác là đang thi đại học.

Khi nhận đề thi, Thịnh Hạ liếc sơ phần chép cổ văn. Cô có ôn trúng một câu hỏi.

Nhưng cũng chỉ một câu thôi.

Thịnh Hạ viết rất lưu loát thuận lợi. Xong bài làm văn, nhận ra còn dư tận hai mươi phút, cô đâm hơi lo lắng.

Cô viết văn nhanh, nhưng những lần thi trước chưa từng nhanh

như vậy.

Có phải chất lượng không đạt không?

Thịnh Hạ hít thật sâu, trí não bật lại bài audio minh tưởng chánh niệm, ép bản thân không được lo nghĩ. Sau đó nữa, cô kiểm tra lại từng lần, từng lần.

Chiều, môn toán thi được nửa, trời nắng chang chang bỗng dưng đổ mưa.

Mây đen sầm sịt, mưa lớn trút xuống.

Tiếng mưa rào rào táp vào tán lá, chẳng theo một tiết tấu quấy nhiễu tâm trí người ta.

Nhưng Thịnh Hạ đã quen nghe những bài minh tưởng. Trong nhiều kì minh tưởng, nhạc nền là tiếng mưa rơi, nên giờ mưa lại làm cô thấy dễ chịu, đầu óc tĩnh lặng hơn nghe tiếng ve sầu.

Hết giờ thi, cơn mưa cũng tạnh. Mưa rơi như để cố tình khó dễ các thí sinh.

Hôm sau cũng theo một khuôn ấy. Giờ thi tổ hợp tự nhiên diễn ra được nửa, mưa đổ như trút.

Giờ thi sắp hết, mưa lại ngoan ngoãn tạnh.

“Giờ thi kết thúc, các em dừng bút làm bài…”

Tiếng báo hiệu vang lên. Thịnh Hạ ngồi tại chỗ chờ thu bài, bỗng cảm tưởng mình là con quay mất đà quay, lắc lư chao đảo một hồi thì ngừng hẳn.

Quãng thời gian cấp ba, thế là đã kết thúc rồi ư?

Bất chợt khiến người ta ngơ ngẩn.

“Không điều gì có thể ngăn cản, khát khao em hướng tới tự do…”

Không biết có phải học trên mạng không mà trường thi phát loa mở nhạc. Trong tiếng nhạc nhẹ nhàng, các học sinh nối nhau ra khỏi trường thi. Có người guồng chân chạy, có người la hét, nhiều hơn cả là những người như Thịnh Hạ: chậm rãi bước đi trong yên lặng, sâu trong đôi mắt là cảm xúc không rõ tên.

Phụ huynh chờ đợi phía ngoài không ai không sốt ruột.

Thịnh Hạ nhìn thấy bố mẹ đứng lẫn trong đám đông.

Thịnh Minh Phong và Vương Liên Hoa đứng một trước một sau, không gay gắt đối lập, không căng thẳng căm ghét. Thứ hiện hữu, chỉ là cái nhìn mong ngóng tương đồng.

Vương Liên Hoa ôm một bó hoa, thấy Thịnh Hạ, lệ đã nhòe đôi mắt.

Thịnh Hạ lặng nhìn mẹ, rảo chân chạy tới.

Thi đại học, cuối cùng đã kết thúc.

Lớp 12, cuối cùng đã kết thúc.

Thời cấp ba, cuối cùng đã kết thúc.

Ba năm cấp ba, một năm cuối cấp, không chỉ là chuyến hành trình gian khổ của cô, còn là cuộc tu hành gian nan của bố mẹ.

Chương 73

Tối hôm kết thúc kì thi đại học, cả thành phố là của các thí sinh.

Tất cả những nơi học sinh cấp ba có thể đi và hay đi, đều không phải sân bãi tốt nhất cho buổi liên hoan.

Ai cũng muốn đi thế giới của người trưởng thành để mà đập phá.

Hộp đêm, quán bar, karaoke, đâu đâu cũng thấy những gương mặt non trẻ nhưng ngẩng cao.

Càng khỏi phải nói những sạp đồ nướng ồn ã sục sôi ven đường.

Thứ đồ uống màu vàng cuối cùng đã có thể gọi thẳng là bia.

Gọi dăm ba chai liền.

Bọn Hầu Tuấn Kỳ đặt chỗ ở Milk, định chơi thâu đêm.

Trương Chú về tới nhà, mới tắm rửa xong nhóm chat đã réo inh ỏi.

Ngô Bằng Trình: “Đi ăn nướng mà tắm cái giề?”

Hàn Tiếu: “Anh Chú định tút tát nhan sắc để thành sao sáng ở Milk hả?”

Hầu Tuấn Kỳ: “Làm gì có cửa, có mà người ta đi gặp bà xã trước

chứ."

Hàn Tiếu: "Thất kính thất kính."

Ngô Bằng Trình: "Không phải chứ, đi hộp đêm dẫn bà xã theo?"

Trương Chú: "Nghĩ hay đấy, không dẫn."

Toàn người gì nơi gì, cũng đòi làm hư hoa nhài?

Trương Chú đổi giao diện wechat, gọi điện cho Thịnh Hạ.

Tút tút hai hồi, bị cúp.

Cúp?

Nửa phút sau, QQ báo tin nhắn mới.

Hoa nhài: "Đang ăn cơm."

Trương Chú: "Ở nhà à?"

Hoa nhài: "Ở ngoài."

Tức là có cả mẹ cô nữa.

Trương Chú: "Bao giờ về nhà?"

Hoa nhài: "Chắc phải 10 giờ?"

Mốc thời gian tế nhị.

Trương Chú liếc bộ đồ sáng sủa gọn gàng của mình và cái cằm sạch láng không lún phún vệt râu.

Thôi, sửa soạn cái quần, phí cả công.

Hoa nhài: “Sao vậy?”

Trương Chú: “Nhớ cậu.”

Hoa nhài: “…”

Hoa nhài: “Mai gặp nhé?”

Mai phải lên lớp tính điểm, đến tối thì tổ chức tiệc tri ân thầy cô, ăn cơm chia tay.

Trương Chú: “Ờ.”

Rõ thật vô tâm, mốc thời gian quan trọng sau thi đại học mà chẳng lẽ không muốn gặp cậu ư?

Xem chừng là không muốn rồi, thôi vậy.

Ra sạp đồ nướng ăn uống no say tới 10 giờ tối, khi hộp đêm bắt đầu mở cửa, cả hội chuyển sang Milk làm tăng hai.

Nhạc giật inh tai, rượu xanh đèn đỏ. Trương Chú đã tới đây mấy lần, hầu hết toàn để mừng sinh nhật người ta, lần nào cũng cứ ngồi được mỗi lúc đã nhấp nhổm bỏ đi.

Cậu không thật hiểu tại sao có người thích mừng sinh nhật ở cái nơi ồn ào, nói gì cũng phải hét mới nghe thấy này.

Cho tới đêm nay, cậu đã hiểu.

Giữa con trai với nhau, nói chuyện tất nhiên phải hét cho lớn. Còn gặp điều không muốn hét, ví dụ cô nàng cậu ta thầm thương, thì cứ đường hoàng rỉ tai kể nhỏ.

Mỗi lần về từ sàn nhảy, bọn Ngô Bằng Trình luôn phải dẫn theo

mấy cô gái. Sô pha càng lúc càng chật chội, chỉ thiếu điều chui luôn vào tai đối phương để nói.

Đây là nơi để giải phóng hoóc-môn.

Trương Chú mới khỏi ốm nên không được uống rượu. Cậu cũng không thích nhảy, chỉ ngồi tại chỗ chơi xúc xắc với Hàn Tiếu.

Tên ngốc Hàn Tiếu nghĩ gì là thể hiện hết trên mặt, lắc được mấy con 1 Trương Chú chỉ mồi mấy câu đã đoán được ngay, thành thử chơi nửa tiếng cậu chưa thua lần nào, nhạt thếch.

Trương Chú hơi chán, rảo mắt một vòng, nhận thấy không ít gương mặt quen, chắc hẳn là học sinh trong trường.

Không nhận ra đó, bình thường chỉ biết mỗi học, nghỉ cái là chơi giỏi không kém ai.

Vừa rời mắt, đã thấy có người đứng trước mặt.

Trần Mộng Dao.

“Đại minh tinh!” Ngô Bằng Trình lên tiếng trước, “Cậu sắp debut rồi đó, còn dám tới hộp đêm chơi, không sợ bị chụp lại rồi sau thành vết nhơ à?”

Trần Mộng Dao tức tối: “Ngô Bằng Trình, biến đi!”

Bạn ngồi xuống cạnh cái bàn thấp đối diện sô pha, hỏi Trương Chú thẳng thừng: “Cậu với Thịnh Hạ hẹn hò chưa?”

Xung quanh rất ồn, khoảng cách giữa họ cũng không lấy gì là gần gũi tuy vậy Trương Chú vẫn nghe thấy. Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại địa chỉ d u o n g l a m. d e s i g n. b l o g và nick wattp3d namonade của người dịch. Người dịch không chịu trách nhiệm về sai sót bản dịch khi đăng ở các nơi khác.

Không nghe quá rõ, coi như là đoán được.

Cậu đứng dậy, “Miễn cậu ấy đồng ý, lúc nào cũng được.”

Lời này không dễ đoán qua khẩu hình. Trần Mộng Dao sát lại gần, “Sao cơ?!”

Mọi người quanh đó đều nhìn họ.

Đặc biệt là mấy cô gái Ngô Bằng Trình dẫn tới. Các cô nàng chịu tới chơi, quá nửa là vì muốn làm quen Trương Chú. Ngờ đâu cậu không uống rượu, còn chỉ chơi xúc xắc với mấy anh em, chẳng biết tới hộp đêm để làm gì nữa.

Vậy nên khi thấy Trần Mộng Dao tới gần, ai cũng muốn biết đại mĩ nữ có thể cưa đổ cậu không.

Chỉ thấy Trương Chú kề sát vào tai Ngô Bằng Trình, hét lên: “Mình đi trước.”

Ngô Bằng Trình ngó cái điện thoại, hét toáng lên: “Mới 11 giờ đi cái gì? Đừng mà! Chương trình biểu diễn chưa bắt đầu nữa!”

Trương Chú: “Các cậu chơi đi, mình không theo nổi nữa.”

Ngô Bằng Trình cũng ngại tình hình sức khỏe cậu, gật đầu: “Chờ cậu khỏi rồi đi chơi tiếp!”

Trương Chú: “Nhắn hộ bọn lão Hầu.”

“Ô kê.”

Trương Chú đi.

Bọn con gái rỉ tai nhau.

“Nhìn gần còn ngầu hơn nữa, sao mũi có thể cao vút vậy?”

“Giọng nói cũng êm tai.”

“Ơ, nhìn kìa, bạn đó đi cùng cậu ấy!”

“Hả? Cứ tưởng lạnh lùng lắm chứ.”

Cô bạn hỏi Ngô Bằng Trình: “Ê, đó là bạn gái cậu ấy à?”

Ngô Bằng Trình gắt: “Không!”

“Cậu ấy có bạn gái chưa?”

“Có, giờ định đi tìm bà xã đó!”

Bàng hoàng.

Trương Chú không ngờ Trần Mộng Dao sẽ ra theo.

“Còn việc à?”

Trần Mộng Dao: “Nãy mình hỏi cậu…”

Trương Chú: “Miễn cậu ấy đồng ý, lúc nào cũng được.”

“Hả?”

“Câu trả lời của mình lúc nãy.”

Trần Mộng Dao lặp lại câu nói ấy, chợt bừng hiểu.

Khi trước bạn luôn cho rằng Thịnh Hạ đã lừa mình, rằng rõ ràng họ đã là người yêu nhưng cứ chối không phải.

Vì nhìn bề ngoài họ chẳng khác gì người yêu.

Nhưng khi biết đáp án thật từ Trương Chú, bạn không tả nổi cảm xúc của mình.

Hóa ra Trương Chú cũng biết theo đuổi con gái, cũng biết yêu, chẳng qua đối tượng của cậu không phải là mình.

Bạn không cho rằng mình còn cơ hội với Trương Chú, hỏi câu này thực chất chẳng để làm gì.

Chỉ là muốn biết đáp án.

Đặt một dấu chấm hết, dù là không viên mãn cho thời xuân trẻ của bản thân.

"Nếu, mình nói là nếu," ngập ngừng một lát, Trần Mộng Dao vẫn hỏi, "Nếu từ lớp 10 mình theo đuổi cậu, chúng ta có cơ hội tới với nhau không?"

Trương Chú nghiêng đầu nhìn bạn, cái nhìn có ý thắc mắc: "Đây không giống câu mà cậu sẽ hỏi."

Đúng vậy, câu hỏi nếu như hèn mọn tới thế.

"Chuyện chưa xảy ra thì mình tưởng tượng thế nào được." Trương Chú nói với giọng bình thản nhưng không tới độ lạnh lùng, chỉ giống như hàng ngày lúc bàn luận đề môn toán chứ không phải bàn chuyện tình cảm, "Hỏi chuyện tương lai mình còn có thể ước đoán một vài, còn chuyện quá khứ, nói ra chẳng nghĩa lý gì cả."

"Vậy lúc đó, cảm xúc của cậu với mình là như thế nào?" Trần Mộng Dao vẫn cố chấp.

Trương Chú "ừm…" một tiếng kéo dài, dường đang nghiêm túc

nhớ lại, cũng giống đang đắn đo nghiền ngẫm.

“Cậu rất giống chị mình, đặc biệt khi hát thì cực giống, làm mình thấy gần gũi. Nhưng mình nhận rõ cảm giác gần gũi đó không phải thích. Mặc dù như thế thì ở bên nhau cũng được, nhưng nếu khi đó chọn qua lại với cậu, mình sẽ thành đứa vô trách nhiệm, mình không muốn như thế. Chỉ là, khi đó, thực sự cũng không nhận ra cậu có ý với mình, nên mình cũng không nghĩ nhiều.”

Có lẽ là vì từ hôm nay, sẽ nhiều người chia tay cả đời không gặp lại.

Lời nói trước khi chia xa, luôn là lời thật lòng.

Trương Chú cũng không thật giống cậu mọi khi.

Hoặc chăng, chỉ vì bạn chưa từng gặp con người thật của cậu.

Nếu là khi trước, gặp những chủ đề này cậu luôn tránh nặng tìm nhẹ, khéo léo đánh lạc hướng.

Riêng hôm nay, cậu đưa ra câu trả lời xác đáng.

Cậu không nói bạn không tốt, cậu nói không nhận ra bạn có tình cảm.

Nếu khi ấy cả hai tới với nhau, người tổn thương sẽ là bạn. Bởi vì tình cảm của cậu không phải thích mà chỉ là sự gần gũi.

Dẫu rằng sự gần gũi có thể trở thành lý do cho tình yêu, nhưng từ đầu tới cuối, cậu chưa từng có ý định lợi dụng ai, chưa từng có ý cho hiểu lầm tiếp diễn.

Nỗi chua xót trào lên từ thâm tâm Trần Mộng Dao, nhưng hơn cả thế là sự an ủi và thanh thản khó chỉ rõ gọi tên.

Trương Chú bắt xe đi.

Trần Mộng Dao đứng lặng ở cửa quán bar dõi trông bóng chiếc xe xa dần, trông mãi bỗng bạn nhoẻn cười.

Tạm biệt nhé, Trương Chú.

Nếu nói ở tuổi thanh xuân, mỗi cô gái đều sẽ thích một người, thì thật may mắn, người bạn thích là Trương Chú.

–

Tối nay thoạt tiên Thịnh Hạ ăn cơm với Vương Liên Hoa, sau đó đi ăn khuya với Thịnh Minh Phong, về đến nhà thu dọn đâu đấy là đã hơn 11 giờ.

Vốn định ngủ sớm, hiềm nỗi đồng hồ sinh học không cho.

1 giờ sáng cô vẫn chưa buồn ngủ.

Lướt mạng xã hội thấy mọi người còn đang chơi rất high, trộm nghĩ có phải cuộc sống của mình quá vô vị cứng nhắc.

Đang nghĩ ngợi, thì lướt tới video của Hầu Tuấn Kỳ.

Video mới đăng từ một giờ đồng hồ trước. Bấm vào xem, tiếng nhạc inh tai tức khắc làm màng nhĩ Thịnh Hạ như phát nổ.

Nền cảnh nhìn sơ đã biết ở quán bar. Mấy cậu con trai người ngồi người đứng, Hàn Tiếu thì đang đếm số chai rượu với nhân viên.

Trương Chú ngồi lổm nhổm, hai khuỷu tay chống đầu gối, thế ngồi rất bất cần.

Cô biết các bạn đi quán bar.

Nhưng không biết là quán bar kiểu như vậy.

Đoạn video Hầu Tuấn Kỳ vừa đăng khiến Thịnh Hạ được mở mắt.

Trong khung hình có một cái đài chữ T dài, mấy đôi chân dài xếp thành hàng lắc lư uốn éo, đế giày cao gót thẳng đứng như thước, váy ngắn xẻ tới gốc đùi, không khác bikini là mấy.

Tiếng nhạc đầy tiết tấu và nhịp phách xen với tiếng gào của DJ. Pháo giấy vang rền, những mảnh giấy vụn như từ động cơ phản lực bắn tán loạn khắp trên không. Dưới ánh đèn nhiều màu lấp lóa, đầu người chen chúc, những cánh tay quơ múa…

Như một thế giới khác.

Trương Chú thì sao? Cậu đang làm gì?

Cũng đang nhìn ngắm những đôi chân dài kia ư?

Thịnh Hạ quẳng điện thoại, vớ quyển sách cạnh gối.

Hít thở sâu, tự dặn mình, trong sách sẵn có nàng thơ xinh.

Chưa kịp đọc mấy chữ, điện thoại đã kêu “tinh”, có tin nhắn mới.

Cô liếc màn hình.

Tin từ Tống Giang.

Khỏi bấm vào đã thấy dòng tin nhắn: “Ngủ chưa?”

Đương nhiên là chưa, đang me cậu ngắm mĩ nữ đó!

“Tinh tinh tinh”, lại mấy âm báo liền vang lên, cô không thể không bấm vào xem.

Tống Giang: “Chắc chưa đâu nhỉ?”

Tống Giang: “Xuống nhà tí không?”

Tống Giang: “Đang dưới nhà cậu này.”

Thịnh Hạ bật người dậy. Cậu đã tới nhà cô?

“Tưởng cậu đang ở quán bar?” Không lừa cô đấy chứ?

Tống Giang: “Về rồi.”

“Sao giờ này rồi còn tới?”

Tống Giang: “Nhớ cậu.”

Tống Giang: “Nhớ cậu lắm.”

Tống Giang: “Muốn gặp cậu.”

Cậu uống say rồi chăng? Mà nói những câu…

Làm tai đỏ hết cả.

“Cậu say hả?”

Tống Giang: “…”

Tống Giang: “Say thì chắc giờ đã đứng trước cửa nhà cậu, có khi còn gõ cửa rồi.”

Chứ không đơn giản là chờ dưới nhà thế này thôi đâu.

Khóe môi Thịnh Hạ cong lên mà cô không nhận ra. Cô vứt cái điện thoại, nhảy xuống giường, mở tủ quần áo, mắt đảo một lượt tủ, cuối cùng chỉ lấy một cái áo khoác phủ bên ngoài cái váy ngủ.

Rón ra rón rén đi qua cửa phòng Vương Liên Hoa, tới cạnh cửa bỗng trở vào, ghé bếp xách túi rác đi ra. Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại địa chỉ duonglam. design. blog và nick wattp3d namonade của người dịch. Nếu đọc ở nơi khác, tức bạn đã truy cập vào trang đăng lại trái phép.

Quả nhiên, vừa mở cửa thì trong phòng, Vương Liên Hoa đã nghe tiếng nên hỏi: “Muộn rồi còn đi đâu?”

Thịnh Hạ: “Vứt rác ạ.”

Vương Liên Hoa: “Để mai rồi vứt.”

Thịnh Hạ: “Nãy làm vỡ trứng gà, sợ thối.”

“Khuya khoắt làm gì mà vỡ trứng gà?”

Thịnh Hạ lo nói nữa sẽ lộ tẩy, nên vội đóng cửa chuồn nhanh.

Chân mới bước khỏi cửa tòa nhà, từ trong bóng tối bỗng một dáng người chồm lên ôm chầm cô vào lòng.

Tim Thịnh Hạ dồn lên như trống đánh. Chưa khi nào họ ôm nhau mà không dấu hiệu báo trước thế này!

Giây lát cô đã cau chặt mày –

Mùi rượu với thuốc lá gay cả mũi!

Thịnh Hạ không kìm được tiếng ho khe khẽ, giãy nhẹ. Vòng tay đang ôm siết chặt hơn. Cô cảm tưởng đôi vai sắp bị bóp vỡ.

“Trương Chú!”

“Gọi Chú.” Cậu nhấn giọng thật trầm, đưa ra yêu cầu đầy ngang ngược.

Một tay cô còn xách túi rác, một tay còn lại không đẩy nổi cậu, “Cậu nói dối! Cậu uống rượu!”

“Mình không uống.”

“Toàn là mùi rượu, còn cố cãi!”

Trương Chú nới vòng ôm. Xúc cảm mềm mềm trước ngực rời đi, cậu mới muộn màng nhận ra hình như cái ôm này không thật giống hôm ở sân vận động?

Mềm như bông vậy, sao càng ngày càng mềm thế?

Cậu nhấc áo lên tự ngửi.

Đúng là có mùi rượu với mùi thuốc. Không gian kín là thế, chỉ cần ngồi ở đó là mùi đã tự bám vào người.

Bực thật, rõ ràng cậu đã sửa soạn sạch sẽ tinh tươm mới rời nhà.

“Không uống thật, dính mùi người khác thôi.” Cậu cau mày giải thích, chẳng làm gì khác được.

Thịnh Hạ nhìn thái độ cậu, biết cậu không nói dối, lầu bầu: “Dính mùi mấy cô vũ công chứ gì?”

Trương Chú ngẩn ra, chưa kịp hiểu.

Thịnh Hạ cho là cậu ngầm thừa nhận, lờ cậu đi, vòng qua cậu đi vứt rác.

Trương Chú lẽo đẽo sau cô, mới nhìn rõ cô mặc váy dưới áo khoác. Từ chất vải, đoán chắc là váy ngủ. Nhìn xuống nữa, là một đôi dép lê.

Trông rất "gia đình", cộng với cái mặt phụng phịu hờn dỗi…

Bỗng Trương Chú cười, "Cậu biết giờ cậu giống cái gì không?"

Thịnh Hạ ném túi rác, quay lại, giữ im lặng.

Trương Chú tự hỏi tự trả lời: "Giống… đang dạy bảo ông chồng lêu lổng về nhà."

Thịnh Hạ chững chân.

Cái quái gì thế!

"Trương Chú."

"Ừm."

"Cậu có biết xấu hổ không?"

"Không."

"…"

Thịnh Hạ tức bốc khói, "Mình về đây!"

Trương Chú níu cô lại, "Đừng mà, mình sai rồi. Mình biết xấu hổ, cậu đừng về vội."

Lúc này cả khu nhà không có ai, dù thế Thịnh Hạ vẫn lo lắng thấp thỏm, giãy khỏi tay cậu nói nhỏ: "Đang ở nhà mình đó…"

Cô vẫn xấu hổ quá, bao giờ mới không xấu hổ thế nữa nhỉ?

Trương Chú gật đầu, thỏa hiệp: “Được, mình đứng đây thôi. Đứng đây nhìn cậu.”

“Mai gặp lại cũng thế mà.”

Nói rồi Thịnh Hạ ngẩng lên, va vào đôi mắt sâu thăm thẳm của cậu, hàng rào bao bọc trái tim bỗng thất thủ một chỗ.

Ôi, thôi được, cô sai. Không giống.

Hai ngày không gặp, cuộc gặp hôm nay, rất khác.

“Khác mà.” Trương Chú nói, “Mai là ngày tính điểm, nhân bây giờ mọi thứ còn là điều chưa biết, mình phải nói với cậu…”

“Thịnh Hạ, lúc trước cậu nói, nếu cậu đỗ vào đại học Hà Thanh, bọn mình sẽ thành đôi, mình không đồng ý.”

Không đồng ý.

Quả tim trong lồ ng ngực Thịnh Hạ bị cái gì thít chặt, nhức nhối.

Chưa kịp có phản ứng đáp lại, cậu đã từ từ tiếp: “Việc như vậy, nên do mình đề ra mới đúng. Nhưng điều mình muốn nói là, mình muốn ở bên cậu, bất kể gia cảnh, bất kể tương lai, bất kể điểm số.”

“Bất kể ngày mai tính ra bao nhiêu điểm, bất kể cuối cùng thành tích đỗ đạt thế nào, bất kể tương lai có hay không ở cùng thành phố, học cùng trường đại học, mình vẫn muốn ở bên cậu. Nếu có khoảng cách, mình sẽ bước tới gần cậu, đi bao xa, mất bao lâu cũng vẫn thế.”

“Có được không?”

Lời tác giả:

Tốt nghiệp rồi, cuối cùng đã tốt nghiệp rồi, con trai con gái tốt nghiệp rồi!

Bà mẹ già này có thể buông thả rồi!

Chương 74

Thịnh Hạ bị tiếng sấm rền rĩ gọi dậy.

Ngoài cửa sổ mưa to sấm đổ, trái ngược hoàn toàn với bầu trời trăng sáng sao thưa tối hôm qua. Tới độ Thịnh Hạ đã một thoáng ngờ rằng đó chỉ là giấc mộng.

Bất giác cô rờ lên cổ. Thứ xúc cảm rõ là của kim loại ở bụng ngón tay giúp cô chắc chắn việc tối qua không phải mơ.

Cậu xuất hiện dưới nhà cô, gửi tới cô lời mời hẹn. Còn cô thì đã vươn tay đan chặt vào những ngón tay cậu.

Thịnh Hạ đứng trước gương ngắm sợi dây chuyền như những đóa hoa xinh. Những đường cong đơn giản tạo thành hình thù như ý muốn, ở giữa là một viên kim cương vỡ.

Cô chỉ sợ nó làm cậu vào cảnh nghèo túng. Nhưng Trương Chú nói nó rất rẻ, chắc là hàng giả thôi.

Thịnh Hạ chưa từng đeo trang sức nào ngoài đồng hồ nên không tìm hiểu về lĩnh vực này, dù vậy vẫn từng thấy, từng biết nhiều, cảm thấy cậu thật có con mắt thẩm mỹ, không bị gu thẩm mỹ trai thẳng mà bọn Tân Tiểu Hòa hay nói.

Cậu nói cô giống hoa nhài.

Giống ư?

Đôi mắt cô dời lên gương mặt mình.

Kể từ hôm nay, bông hoa nhài đầu xù tóc rối hẵng chưa chải đầu rửa mặt trong gương này, đã có bạn trai rồi.

Nghĩ vậy, tự dưng thấy xấu hổ, vội vàng đi rửa mặt súc miệng.

Lúc ăn sáng, cảm thấy Vương Liên Hoa cứ nhìn mình mãi mà chẳng nói gì, Thịnh Hạ đâm phấp phỏng bồn chồn, chủ động khai báo lịch trình hôm nay: "Mẹ, chiều con lên trường tính điểm dự kiến, tối có liên hoan, chắc sẽ về hơi muộn."

Vương Liên Hoa không có dị nghị: "Gần về thì gọi điện, mẹ tới đón."

"Dạ."

Thịnh Hạ mới tới lớp, Tân Tiểu Hòa đã vuốt cằm săm soi, "Cậu mà cũng đeo dây chuyền?"

Lập tức Thịnh Hạ chuyển sang trạng thái căng thẳng, hình như đã hiểu tại sao mẹ cứ nhìn mình chòng chọc như thế.

Có phải cô đã đắc ý quá mà quên che giấu rồi không?

Các bạn sắp tới đủ mà vẫn chưa thấy bóng Trương Chú.

Vương Duy hơi sốt ruột, gọi điện cho Trương Chú thúc giục.

Thịnh Hạ biết nay cậu đi làm hộ chiếu. Vì Trương Tô Cẩn dự kiến tổ chức hôn lễ ở Fiji, ngày tổ chức rất gấp nên cậu cũng phải thật khẩn trương.

Vương Duy gọi điện xong thì nói: "Không chờ nữa, các em tính trước đi."

Quá trình tính và ước đoán điểm thi của nhà trường có tổng cộng ba lượt, tuân theo nguyên tắc "trước gắt sau dễ", cuối cùng chia ra điểm trung bình.

Đầu tiên Thịnh Hạ thử môn toán có đáp án cố định nhất, nhìn điểm mà hoảng hồn, 136 điểm.

Cho dù trong quá trình làm bài có vài lỗi mất điểm, thì vẫn trên 130 là cái chắc.

Điều này đã cho Thịnh Hạ sự tự tin cực lớn, nên khi làm lại bài môn tự nhiên cũng thể hiện tốt.

Tính xong điểm môn anh, Thịnh Hạ cảm thấy khó tin nổi: Có lẽ, cô phát huy vượt mức bình thường rồi.

Tuy bây giờ chưa biết các mốc điểm sàn, nhưng từ vòng tính điểm đầu tiên, Thịnh Hạ đã gần như có thể chắc chắn – Đại học Hà Thanh, mình tới đây.

Bởi vì lượt đầu tiên cô tính điểm theo tiêu chuẩn gắt nhất.

"Hạ Hạ, thi tốt lắm chứ gì?" Tân Tiểu Hòa hào hứng hỏi.

Thịnh Hạ: "Ờ, mình không biết nữa."

"Mắt cong tớn hết lên rồi kìa, còn chối!"

Hóa ra khi niềm hạnh phúc bất ngờ ập tới, thực sự không thể che giấu nổi.

"Tiểu Hòa thì sao?"

Tân Tiểu Hòa cau mày: "Khó nói."

Nhưng Thịnh Hạ trông nét mặt bạn thấy không giống như thi

kém.

“Chắc chắn cực tốt!”

“Mong thế.”

Dương Lâm Vũ vòng qua hơn nửa lớp học chạy tới, hỏi Tân Tiểu Hòa: “Cậu thi thế nào?”

Tân Tiểu Hòa: “Ứ nói đấy!”

Dương Lâm Vũ ra vẻ bị tổn thương, tuy thế vẫn mỉm cười khích lệ: “Chắc chắn cậu làm được.”

Tân Tiểu Hòa: “Làm được cái gì?”

Dương Lâm Vũ: “Đại học Đông Châu đó, ước mơ của cậu.”

Tân Tiểu Hòa tiếp tục lượt tính điểm thứ ba, không buồn ngẩng đầu, “Sao cậu biết ước mơ của mình sẽ không thay đổi?”

Dương Lâm Vũ: “…”

“Tính điểm xong nhớ điền vào hệ thống, nhà trường sẽ dựa theo điểm dự kiến của các em để ước tính điểm sàn, vì vậy phải có trách nhiệm với bản thân, với các bạn, tính đàng hoàng, đừng có tính bậy điền bậy.” Vương Duy đứng trên bục nhắc nhở.

Các bạn bắt đầu hỏi điểm nhau, còn có bạn không đồng tình thảo luận về bài làm. Lớp học xôn xao như cái chợ. Trương Chú mãi mới thong dong ló mặt tới.

Cậu chưa vào lớp, chỉ chống người trên bệ cửa sổ yên lặng quan sát lớp học. Nói cho thật chuẩn xác, thì là quan sát Thịnh Hạ ngồi cạnh cửa sổ. Nhìn mãi tự dưng khóe môi cong cong, chẳng nói gì, hình như đang chờ cô tự nhận ra bản thân.

Nhưng Thịnh Hạ mải mê điền điểm, cực kì tập trung.

“Đủ rồi đó, đừng có dùng ánh mắt giở trò lưu manh trước bàn dân thiên hạ…” Tân Tiểu Hòa nhìn thấy Trương Chú trước, “Sắp tốt nghiệp rồi, chừa đường sống đi.”

Cả lớp nghe thế quay ngoắt ra nhìn.

Thịnh Hạ ngẩng lên, suýt thì đập mặt vào cằm cậu.

Trương Chú thò tay xoa đầu cô, vòng ra cửa trước đi vào lớp.

Cả lớp ồ lên hú hét.

“Ôi chao ôi, ai kia tốt nghiệp cái là không coi Vương già ra gì hết.”

Vương già: “…”

“Hai cậu ấy ấy rồi?” Tân Tiểu Hòa xích lại, hai ngón tay chọc chọc vào nhau.

Tai Thịnh Hạ rực lên, ấy ấy là cái gì?

Động tác này của Tiểu Hòa khó hiểu thật, rốt cuộc là, thành đôi rồi, hay là, hôn rồi, hay là, gì đó khác?

Tất nhiên cô sẽ không hỏi ra, chỉ nguýt Tân Tiểu Hòa một cái rồi làm lơ câu hỏi này.

“Thật hả?” Tân Tiểu Hòa liếc sợi dây chuyền của Thịnh Hạ, bộ não đã tự vẽ ra một kịch bản, giọng nói tuy nhỏ lại nhưng đầy hưng phấn, “Tới bước nào rồi?”

Thịnh Hạ: …

Thịnh Hạ nhìn bằng ánh mắt vừa câm nín vừa vô tội. Tân Tiểu Hòa tiếc rẻ, “Này! Nên làm gì thì làm đó đi chứ! Có phải yêu sớm đâu! Đừng bảo hai cậu còn chưa hôn đấy nhá?”

“Tính điểm, mau tính điểm đi!” Thịnh Hạ phản kháng một cách vô ích.

Tân Tiểu Hòa lắc đầu, chép miệng: “Anh Chú không được rồi.”

Trương Chú bắt đầu muộn nhưng tính rất nhanh. Rất nhiều người, kể cả Vương già đều bóng gió xa gần mà cậu chỉ hở ra mỗi câu: “Điền xong rồi.”

Việc khác thì không hé răng một chữ, giữ kín như bưng khiến không ai đoán nổi.

Trên Tín Phong lúc này chỉ xoay quanh việc tính điểm. Có một bài nhắc tới Trương Chú nằm trên tốp topic được chú ý.

[Có dân A6 không, Trương Chú tính ra bao nhiêu điểm? Tiết lộ tí nào?]

Tầng 1: [Muốn biết +1]

Tầng 2: [Muốn biết +2]

Tầng 3: [Muốn biết +10086]

Tầng 4: [A6 nói cũng không biết, anh Chú của cậu không để hở ra tí nào hết.]

Tầng 5: [Tầng trên là phản đồ nào của A6, anh Chú của cậu không tốt với cậu hả?]

Tầng 6: [Phải thi hỏng rồi không? Thi tốt đâu lại có chuyện giữ

kín không nói?]

Tầng 7: [Sao lại không, người giỏi ai không có tí cá tính?]

Tầng 8: [Bất kể thế nào cũng nên chúc mọi người đều được điểm cao chứ? Bài này đúng là bà tám!]

Tầng 9: [Mị không tin đằng ấy không muốn biết. Chắc chắn mọi người đều mong trường mình có thủ khoa, nhưng tình trạng của Trương Chú thì hi vọng quá mông lung, có thế cũng không cho nói?]

Tầng 10: [Gì mà cứ phải nhắc Trương Chú? Cả trường mình to thế không có ai nữa hả? Thật không hiểu nổi, cậu ta cũng chỉ có cái mã đẹp trai mới được chú ý hơn bình thường thôi, còn lúc mới vào trường chỉ bình bình. Dân học dưới quê lên, nghĩ cho kĩ thì chỉ có lớp 11 là nổi bật, còn từ khi lên 12 vẫn trồi sụt chập chờn mãi mà?]

Chủ đề bắt đầu chuyển hướng sang phân tích thành tích khi trước của Trương Chú.

Chi li tới độ lần thi nào bài toán của cậu sai câu nào nên không được điểm tối đa, lấy đó chứng minh cậu không vững căn bản, suy luận chi tiết kĩ càng khiến người ta trầm trồ thán phục.

Cả lớp tức tối chửi rủa, còn có người lên diễn đàn đáp trả thẳng vào bài viết.

Lần này Trương Chú không dùng cái nick Shu_hhmnb sáng mù mắt kia trả lời mà chỉ liếc một cái, cười bảo: “Đỉnh thật, chính mình còn chẳng nhớ rõ nữa.”

Những thành tích đó, chính bản thân cậu cũng không nhớ rõ.

Các bạn trong lớp thì tuy mạnh mồm đốp chát nhưng thực chất

lòng vẫn không mấy tự tin.

Về thành tích của Trương Chú, mọi người ngầm hiểu là trong những ngày này, tuyệt đối không nên nhắc tới.

Thịnh Hạ cũng không định nhắc tới nó, dù rằng trong lòng rất lo lắng, rất muốn biết.

Để không khiến cậu phải lo nghĩ. Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại địa chỉ duonglam. design. blog và nick wattp3d namonade của người dịch. Nếu đọc ở nơi khác, tức bạn đã truy cập vào trang đăng lại trái phép.

Tính điểm xong, các bạn bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Trương Chú phải đi tham mưu váy cưới cho Trương Tô Cẩn nên về trước.

Trước khi đi cậu tới cạnh Thịnh Hạ, ngồi xổm xuống cạnh chỗ cô, ngẩng đầu véo mặt cô, “Thi tốt chứ?”

Cậu thể hiện sự thân mật không thèm che giấu, các bạn cũng thoải mái săm soi không thèm kiêng nể.

Thịnh Hạ tự nhủ mình phải nhanh chóng làm quen, tuy thế biểu cảm vẫn không giấu được sự gượng gạo, vội chuyển chủ đề, “Thế tối cậu đi liên hoan không?”

“Đi, xong việc sẽ tới tìm cậu.”

Thịnh Hạ gật gật, sửa lại lời cậu, “Là tìm bọn mình.”

“Ờ, tìm cậu.”

“…”

Nếu nói ngày kết thúc kì thi đại học ai cũng cảm thấy được giải thoát, thì thời điểm này tâm tình li biệt lại hiển hiện.

Thịnh Hạ nhìn bàn học khi trước luôn chất cao sách mà giờ bằng phẳng trống không, nhìn một cái là "mắt trải khắp đồng bằng", bỗng thấy hoảng hốt.

Lớp 12, quả thật chỉ trong cái chớp mắt.

Trên hành lang bắt đầu có những gian hàng, tạo thành một chợ trời quy mô lớn.

Các em khóa dưới sẽ tới chọn sách hay vở ghi của các anh chị, gặp những quyển còn mới sẽ than thở khen giá rẻ, mua được hời, không buồn nghĩ xem tại sao nó còn mới cóng.

Cũng không hề biết rằng, có lẽ các anh đã mua lại nó từ các anh chị khóa trên nữa.

Tiếng trả giá liên miên mãi không dứt. Thịnh Hạ cảm thấy đồ dùng của mình không tới mức có thể thu phí nên chỉ đặt hộp đựng sách ra hành lang, mặc các em thích cứ lấy.

Trương Chú thì có vẻ không định bán thứ gì.

Thịnh Hạ và nhóm Tân Tiểu Hòa đi dạo một lượt sân trường, không bỏ sót bất cứ chỗ nào có thể check in, đi đâu cũng chụp ảnh để bù đắp cho sự vội vã hôm chụp hình tốt nghiệp.

Buổi tiệc tri ân thầy cô được tổ chức ở nhà hàng gần trường.

Đến nơi mới phát hiện cả nhà hàng gần như đã được học sinh trong trường bao trọn, mỗi lớp chiếm một phòng riêng, đi qua hành lang có thể nghe thấy mấy phiên bản diễn văn cảm ơn thầy cô.

A6 đặt một sảnh nhỏ, bày năm cái bàn. Hầu Tuấn Kỳ ngang nhiên chiếm bàn chính ngoài bàn của giáo viên, la hét gọi bọn Thịnh Hạ tới ngồi.

Cả bàn toàn những bạn chơi chung.

Hầu Tuấn Kỳ, Tề Tu Lỗi, Dương Lâm Vũ, có cả hai người bạn cùng phòng với Dương Lâm Vũ.

Tân Tiểu Hòa, Lam Lam, Tiểu Mạch.

Cộng thêm Thịnh Hạ và Trương Chú, vừa đủ mười người.

Khi đi vào, Trương Chú đi một mạch về hướng Thịnh Hạ không do dự, ngồi xuống ghế cạnh cô một cách tự nhiên rồi chào hỏi các bạn.

Chẳng thèm hỏi đó là chỗ của ai, cứ như mặc định chỗ cạnh cô phải là của cậu vậy.

Dương Lâm Vũ: “Anh Chú, lát nữa đừng lố quá, tối nay đàn em muốn ăn nhiều, không muốn bị tọng no cơm chó.”

Tề Tu Lỗi: “Tán thành.”

“Mình cũng tán thành.”

Thịnh Hạ bối rối. Có lố gì đâu, cậu còn chẳng buồn nhìn cô cái nào, toàn nói chuyện với mấy cậu không mà!

Lam Lam: “Không, mình không tán thành, xin cứ bung xõa đi, mình không tin lên đại học còn được chèo thuyền couple hợp ý như thế ở khoảng cách gần thế này.”

Hầu Tuấn Kỳ: “Cảm giác sao như dự lễ cưới ấy nhỉ.”

“Ha ha ha ha ha ha ha ha cậu nói đúng!”

“Nào nào, MC bắt đầu lên tiếng rồi.”

Tân Tiểu Hòa mới dứt tiếng thì trên sân khấu, Vương Duy cầm micro thử âm, “A lô, a lô a lô.”

“Ha ha ha ha ha ha ha ha!” Bàn họ cười lăn cười bò.

“Hình ảnh quá là hợp lý luôn.”

“Cười chết cha.”

Bàn họ ở gần sân khấu nhất, trùng hợp Thịnh Hạ và Trương Chú còn ngồi ở vị trí “chủ tiệc và người đồng hành”, hình ảnh này…

Thịnh Hạ thì giờ đã không chỉ đơn giản là tai đỏ ửng thôi nữa. Cô dựa vào lưng ghế, muốn giấu mình ra sau, từ gò má tới cổ đều hồng rực. Nếu không hiểu cô, sẽ tưởng rằng cô bị dị ứng.

Trương Chú chống một tay lên bàn, quay sang nhìn cô chăm chú.

Cô đang đeo sợi dây chuyền cậu tặng, sao mà trông hợp tới thế?

Nghĩ rồi lại vô thức thò tay định véo má cô, ngờ đâu mới vươn được nửa đã bị chặn lại. Thịnh Hạ gạt phắt tay cậu đi, tức bốc khói: “Cậu ngồi im!”

Tức bốc khói, đấy là cô nghĩ thế. Còn Trương Chú chỉ cảm thấy đáng yêu nhũn hết tim gan.

“Được, nghe cậu.” Cậu nhướng mày, cực kì ngoan ngoãn.

Thịnh Hạ thở phào. Đồ ăn bắt đầu được bưng lên. Vương Duy đã nói chuyện trên sân khấu. Sắp tốt nghiệp rồi mà vẫn những lời

cũ rích, cả lớp thì ăn cứ ăn, uống cứ uống, thi thoảng lại vỗ tay khen phối hợp với bài phát biểu, cực kì nể mặt thầy giáo.

Bàn tay Thịnh Hạ để trên đầu gối bỗng bị nắm chặt. Cô quay sang, lườm cậu.

Nụ cười nhuộm đẫm mi mắt Trương Chú. Cậu bóp tay cô, xích sát lại.

Lẫn trong bài phát biểu đầy tình cảm xúc động của Vương Duy, cô còn nghe một giọng nói trầm trầm văng vẳng bên tai: "Nhớ cậu lắm."

Thịnh Hạ: … Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại địa chỉ duonglam.design.blog và nick wattp3d namonade của người dịch. Nếu đọc ở nơi khác, tức bạn đã truy cập vào trang đăng lại trái phép.

Không phải đã ở ngay trước mặt đây sao, nhớ cái gì nữa!

Lập tức cậu buông tay cô ra, ngồi thẳng dậy, buôn chuyện với bạn bàn bên tới chúc rượu.

Thịnh Hạ thộn mặt.

Thế rốt cuộc là ban nãy cậu có nói chuyện với cô không?

Cốc của bọn con trai đều là rượu hàng thật, con gái cũng có mấy bạn uống giỏi, đi chúc rượu một vòng mà vẫn mặt không đỏ tim không đánh trống.

Cả lớp nhậu nhẹt say sưa. Thịnh Hạ lấy nước trái cây thay rượu, cũng đi theo các bạn tới chúc rượu các thầy cô.

Cô đi cùng Tân Tiểu Hòa, không hề biết đã có một người đứng đằng sau từ khi nào.

Đột nhiên Phó Tiệp đứng dậy, nhìn Thịnh Hạ bằng cái nhìn cảm thán, miệng lại nói: “Trương Chú à!”

Bấy giờ Thịnh Hạ mới ngoái lại, suýt thì va vào lồ ng ngực cậu. Trương Chú không thèm tránh, nhìn cô với vẻ bất lực, chọc vào trán cô đẩy ra xa, “Nghe cô giáo nói kìa!”

Chợt Phó Tiệp thở dài, “Các em tốt nghiệp rồi, chắc cô giáo Sprite phải dư vị mất mấy năm u hu hu hu, bao giờ mới được gặp lại học sinh như thế đây?”

Thịnh Hạ nghe cái tên này rất quen, bỗng nhớ ra, trên weibo!

“Cô giáo Sprite cực nghiêm khắc,” Trương Chú đọc tên tài khoản đó ra giúp cô, đùa, “Cũng nghiêm khắc thật đấy.”

Phó Tiệp không phục: “Cô nghiêm khắc yêu cầu em, Trương Chú, phải biết quý trọng.”

Nói xong thì ợ một hơi, có vẻ đã ngà ngà rồi.

Nhưng rốt cuộc cũng là cô giáo, nói chuyện chỉ nói vừa đủ.

Thịnh Hạ nhận thấy hàm ý trong lời cô. Những người bên cạnh tất nhiên cũng nghe hiểu.

Trương Chú chạm cốc vào cốc của Phó Tiệp, “Nghe lời cô giáo, em mà làm, cô cứ yên tâm.”

Sau đó ngửa đầu dốc cạn.

Thịnh Hạ cũng uống một ngụm nước trái cây thật lớn.

Sau đó như lệ biến thành cùng nhau đi chúc rượu. Thịnh Hạ đi trước, Trương Chú theo sát sau lưng. Cậu cao hơn cô gần một cái

đầu, khi bưng rượu mệt sẽ gác tay lên vai cô. Thịnh Hạ bực tức quay lại lườm.

Lại Ý Lâm rỉ tai Phó Tiệp.

“Điểm dự đoán của Trương Chú thế nào?”

“Tài khoản giáo viên không mở quyền, có xem được đâu?”

“Thịnh Hạ thì chắc không lo rồi.”

“Không ngờ cuối cùng người yên trước lại là Thịnh Hạ.”

“Cô bé nhiều năng lượng thật, tích dày phát mỏng đó.”

“Trương Chú rất giỏi, thi đại học chẳng là gì đâu. Cho dù điểm thi bình thường, tương lai cũng vẫn không đơn giản.”

“Dạng học sinh này, gặp được một đứa đã là không dễ, gặp được một đôi, của hiếm đó cô Lại à.”

“Chắc đời này cũng khó còn được lần như vậy.”

“Xứng quá đi.”

“Trời sinh một đôi.”

–

Cơm no rượu say thì đi tăng hai, karaoke.

Chắc vì sắp tốt nghiệp nên ai cũng bung xõa, thầy cô cũng hào hứng chơi hết mình.

Phòng vip rất rộng, có tới mấy phân khu: khu chơi bài, khu chơi xúc xắc, khu ca hát, chỗ nào cũng chơi nhiệt tình.

Bọn con trai tụ vào nhau đánh bài, con gái thì đa số ca hát. Vương Duy chọn bài, cả lớp đều dừng trò đang chơi, tập trung cổ vũ.

Cứ tưởng Vương Duy sẽ chọn bài từa tựa "Hồng nhạn" hay "Tình ca Tây Hải", chẳng ngờ thầy chọn bài "Someone like you".

"Móa, Adele, Vương già bật hack hả?"

Vương già làm thinh, bắt đầu hát theo nhạc.

Phát âm không quá chuẩn nhưng âm sắc đúng, cảm xúc đầy tràn, còn bám sát kiểu lên xuống giọng của Âu Mỹ.

Rửa mắt mà nhìn.

Làm bàng hoàng cả lớp.

Cũng giây phút ấy các bạn mới chợt bừng tỉnh: Vương Duy bất quá mới ngoài ba mươi thôi, hẳng còn là thanh niên trẻ.

Ban nãy khi ăn cơm, các bạn cũng đã phát hiện hôm nay Vương Duy mặc đồ thể thao thoải mái, cuối cùng đã trông giống với tuổi thật. Mà cả tiếng chuông điện thoại của thầy cũng không còn là bài "Trăng soi hồ sen".

Phó Tiệp nói thêm: "Vì để phụ huynh yên tâm giao con em cho mà thầy Vương của các em đã phải giả trang nhiều đó!"

Dáng vẻ thầy khi ở trường quả thật là dáng vẻ đa số phụ huynh muốn thấy: dáng vẻ của một thầy giáo giàu kinh nghiệm.

Phút thổn thức này khiến bầu không khí vốn có trong phòng bỗng chìm trong khoảng lặng ngắn ngủi.

Một số nữ sinh đã lệ hoen khóe mắt.

Gồm cả Thịnh Hạ.

Cô nhớ lại lần đầu gặp Vương Duy, nhớ lại lần đầu dự chương trình "anh biết tuốt", nhớ khi thầy hỏi, có phải em không muốn ra nước ngoài, nhớ khi thầy kí tên vào đơn cô xin nghỉ…

Thầy còn rất nhiều, rất nhiều học sinh khác nữa.

Nhưng với tất cả các bạn ở đây, thầy là chủ nhiệm lớp 12 duy nhất trong đời.

Bài hát kết thúc, tiếng vỗ tay vang rền.

Vương Duy gỡ kính lau nước mắt, hét vào micro: "Các bạn yêu quý, tốt nghiệp vui vẻ, tương lai rực rỡ!"

Các bạn.

Giờ phút này, họ không chỉ là học sinh mà còn là người bạn cả đời thầy.

Đa số các thầy cô đã về trước, giữa chừng cũng lục tục có người ra về, không khí trong phòng lại hạ nhiệt bớt.

Thịnh Hạ không biết hát, cũng chẳng biết chơi game, chỉ ngồi xem các bạn lắc xúc xắc.

Trương Chú lắc xúc xắc gần như không thua, cứ như có con mắt thứ ba vậy.

Hầu Tuấn Kỳ muốn quỳ sụp, không cam chịu thua, "Chú, cậu tránh ra! Cậu là thần bài đấy hả? Cho Tiểu Thịnh Hạ lắc đi!"

Trương Chú nhướng mày nhìn Thịnh Hạ, nắm tay cô kéo khỏi

chỗ hội con gái, ấn cô ngồi xuống cạnh mình, tự nhiên vòng tay qua eo cô, nói với Hầu Tuấn Kỳ: “Nếu cậu còn thua, một lần hai ly.”

Hầu Tuấn Kỳ: “Được được được, không vấn đề!”

Tề Tu Lỗi: “Cái cậu này, bắt nạt con gái hả? Ba ly!”

Hầu Tuấn Kỳ: “Móa, có Chú dạy thì gái nào thiệt nổi? Cậu chập mạch hả?”

Tề Tu Lỗi: “Đúng đúng đúng, được, lắc đi!” Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại địa chỉ duonglam. design. blog và nick wattp3d namonade của người dịch. Người dịch không chịu trách nhiệm về sai sót bản dịch khi đăng ở các nơi khác.

Thịnh Hạ nghe các bạn cãi nhau, cảm giác phần hông nơi cậu chạm vào như bị điện giật. Nhưng cậu thì dường như không hề để ý tới hành động này, vẫn đùa cợt với hội anh em bằng nét mặt điềm nhiên như thường.

“Biết chơi không?” Trương Chú quay sang hỏi.

Cũng lúc đó, bàn tay đang ôm eo cô chà nhẹ, chỉ như động tác để khiến người ta chú ý bình thường.

Rất tự nhiên.

“Không.” Nhưng cô thì đâu tự nhiên được vậy!

“Để mình dạy, tí là biết. Lắc đi, lắc thế nào cũng được.”

Thịnh Hạ cầm chặt cốc lắc, “Thua thì làm sao?”

“Không sao, trùng hợp chưa thua lần nào, mình khát rồi.”

“Mọe kiếp,” Hầu Tuấn Kỳ không chịu nổi nữa, “Đừng có show ân ái nữa, mau lắc đi!”

Thịnh Hạ cứng đờ hết cả người.

Còn quy tắc trò chơi sau đó là như thế nào, cô chẳng biết gì cả, chỉ đơn giản là nghe theo lệnh cậu, cậu bảo lắc là lắc, cậu bảo nói mấy là nói mấy.

Tóm lại, Hầu Tuấn Kỳ đã nốc hết mấy chai, Trương Chú thì chỉ có một cốc.

Cô biết, là họ thắng.

Hầu Tuấn Kỳ hất tay buông xuôi, “Không uống nữa, nghỉ tí đã.”

Trương Chú quay sang hỏi cô: “Chơi vui không?”

Thịnh Hạ mím môi: “Cũng được.”

Trương Chú chỉ cười, nắn cằm cô.

Cô phát hiện chân tay cậu thật hay táy máy!

Hơn nữa sao có thể… bóp thuận tay tới vậy?!

Còn cô thì tới giờ vẫn thấy eo lưng căng cứng.

Vì cả tối cậu chưa từng buông ra.

“Anh Chú hát đi, lâu không nghe anh hát.”

Trương Chú tốt tính đáp: “Được.”

Sau đó ngoái lại hỏi cô: “Muốn nghe bài gì?”

“Gì cũng được.”

Cuối cùng Trương Chú đã buông eo cô ra để đi chọn bài. Rồi cậu cầm micro lên, không ngồi xuống mà cứ đứng thế hát.

Là một bài hát trữ tình.

“Tuổi trẻ hứa hẹn”.

“Ti vi sáng không tắt, số điện thoại vẫn còn, cậu thật tốt với mình nhưng mình đã lỡ tay xóa”

Cậu hát nhạc trữ tình, làm người ta khó mà cưỡng lại.

Rất nhiều người dừng lại nghe, rất nhiều người nhìn Thịnh Hạ, rất nhiều người đang ghi hình.

Trương Chú thì chỉ tập trung hát.

“Nếu những năm tuổi trẻ mình không tự ti, biết quý lấy những mộng đẹp, không để hai ta hối tiếc cả đời”

Không phải có phải ảo giác hay không, Thịnh Hạ lờ mờ cảm thấy cậu chọn bài này không phải chỉ là ngẫu nhiên.

Từng lời ca đong đầy sự xót xa. Người hát dường đang tự cảnh tỉnh bản thân, đừng ủ rũ, phải nhìn vào tương lai.

Đang nghĩ thì bỗng Trương Chú vươn tay ra với cô. Thấy cô ngơ ngác, cậu quyết đoán cầm tay cô lên, nhưng không nắm chặt mà vẫn tập trung nhìn ca từ trên màn hình.

Cậu đang đứng, cô đang ngồi. Cậu ca hát, cô lắng nghe.

Họ đang nắm tay nhau.

Phòng đông người đầy, bao mắt chú mục.

Nhưng Thịnh Hạ không một chút thấp thỏm hay e dè.

Họ còn cả tương lai rực rỡ phía trước.

Bài hát kết thúc, dư âm trữ tình khiến cảm xúc của mọi người chùng xuống.

“Này, ai bảo các cậu cho cậu ta hát, cậu ta hát xong còn ai dám hát nữa?” Có bạn đùa, phá tan không khí im lặng. Tiếng nhạc bài mới vang lên, căn phòng nhanh chóng tìm lại sự náo nhiệt.

Trương Chú ngồi xuống sô pha, ngả lưng ra ghế như đã thấm mệt.

Thịnh Hạ cũng từ từ dựa ra sau, muốn hỏi cậu định khi nào về.

Chỉ mới dựa vào, đã thấy vai trĩu xuống.

Cậu gối đầu lên vai cô. Cô hơi quay sang nhìn.

Ở khoảng cách ngửi thấy hơi thở nhau, có thể nhận rõ hơi men ngà ngà trong từng hơi cậu phả ra.

Thấy cô nhìn sang, cậu cũng hơi hất cằm, đầu vẫn gối trên vai cô, mắt nhìn cô chăm chú.

Gần quá. Thịnh Hạ dựng thẳng cái cổ đang hơi cúi, kéo giãn khoảng cách giữa hai bên.

Chốc sau, một hơi thở nóng rực phà vào cổ, bên tai là tiếng cậu trầm trầm: “Thịnh Hạ, tháng Chín, gặp lại ở Hà Yến.”

Chương 75

Lần đầu tiên có một buổi liên hoan mà Thịnh Hạ chỉ mong nó cứ kéo dài mãi. Nhóm bọn họ ở lại tới cuối cùng, khi rời quán karaoke còn bàn nhau đi ăn khuya làm tăng ba. Thịnh Hạ thấy giờ đã muộn, Vương Liên Hoa đã giục mấy lần nên không đi cùng.

Cả nhóm đứng thành hàng cùng Thịnh Hạ chờ Vương Liên Hoa tới đón.

Thịnh Hạ gỡ tay Trương Chú ra, nháy mắt với cậu.

Trương Chú hiểu ý.

Đứng ra bên cạnh Tân Tiểu Hòa.

Vương Liên Hoa tới đón Thịnh Hạ, nghe các bạn vẫy tay nói "cháu chào cô" mà câu trách đi chơi về muộn không thốt ra nổi.

Vương Liên Hoa hiểu con gái. Con bé tính hiền lành, không phải dạng nhiệt tình chủ động, lớn từng này mà số bạn thân không quá một bàn tay, không ngờ mới một năm lớp 12 đã quen nhiều bạn tốt như vậy.

Có lẽ trung học phụ thuộc mới là môi trường thích hợp với Thịnh Hạ.

"Các bạn con thi thế nào?" Vương Liên Hoa hỏi.

Thịnh Hạ: “Chắc đều tốt ạ.”

Hôm nay mọi người ngầm hiểu không nhắc một chữ tới chuyện điểm số, nhưng nhìn tinh thần biểu hiện thì không giống như thi hỏng.

Vương Liên Hoa hỏi tiếp: “Trương Chú thì sao? Thằng bé thi cử thế nào?”

Thịnh Hạ hòng dò xét thái độ mẹ qua gương chiếu hậu, song góc độ không chuẩn nên không thể nhìn tới.

Cô uốn lưỡi mấy lần mới nói: “Chắc cũng được ạ.”

Trời mới biết là sau cả ngày âu lo, khi nghe câu “gặp lại ở Hà Yến” cô đã vui tới nhường nào.

Cậu nói được, thì sẽ không kém.

Vương Liên Hoa: “Nếu trong hoàn cảnh này mà còn có thể thi tốt, thằng bé đó thật không đơn giản.”

Thịnh Hạ ngạc nhiên. Nghe mẹ khen ai đó thật sự là một việc hi hữu.

Người được khen là Trương Chú, lại càng khó tin hơn.

Về tới nhà, Thịnh Hạ thấy Hầu Tuấn Kỳ lập một nhóm chat, thành viên gồm nhóm bọn họ ban nãy nhưng trừ Lam Lam và mấy cậu bạn cùng phòng của Dương Lâm Vũ ra. Lạ là, có cả Lư Hựu Trạch.

Lư Hựu Trạch thi đại học xong thì theo bố ra nước ngoài công tác, không tham dự buổi tính điểm và tiệc tri ân thầy cô. Ngoài ra giai đoạn tập trung ôn luyện cậu ít khi tới trường, nên tính kĩ thì đã rất lâu mọi người không gặp cậu. Một số bạn đã sắp quên

là trong lớp còn có một người như thế. Trong tiệc có người nhắc tới cậu, đùa rằng thái tử đi tìm hiểu bản đồ thương nghiệp của gia đình sớm rồi.

Sao tự dưng tạo nhóm này?

Mới định nhắn tin hỏi riêng, Hầu Tuấn Kỳ đã tag Thịnh Hạ trong nhóm.

Hầu Tuấn Kỳ: @Thịnh Hạ trong này toàn những người chắc chắn sẽ đi Fiji, Tiểu Thịnh Hạ cũng đi đi đi đi đi đi!

Tiểu Mạch: @Thịnh Hạ đi đi đi đi đi đi!

Tân Tiểu Hòa: @Thịnh Hạ đi đi đi đi đi đi!

Thịnh Hạ ngơ ngác chẳng hiểu gì. Sao tự dưng lại đi Fiji? Mọi người đi ăn khuya đã bàn nhau gì vậy?

Hầu Tuấn Kỳ: @Lư Hựu Trạch ông chú đại gia của cậu này, với chị gái của cậu này @Trương Chú, bao vé!

Cùng lúc nhận được tin, Trương Chú gọi điện tới. Giải thích một hồi, Thịnh Hạ đã hiểu đầu đuôi câu chuyện.

Lúc ăn khuya mọi người bàn nhau có làm chuyến du lịch tốt nghiệp không. Trương Chú bảo chắc không đi được, phải đi Fiji dự lễ cưới của chị gái.

Cả hội ồ lên hâm mộ, cũng muốn đi ra đảo du lịch.

Vốn chỉ nói cho sướng mồm thôi, ngờ đâu Trương Chú gọi điện xác nhận thật.

Lư Tranh rất hào phóng, nói họ là bạn cùng học với Trương Chú, còn là bạn với Lư Hựu Trạch, hôn lễ nhiều người trẻ thì càng náo

nhiệt nên vỗ bàn chốt ngay: Ai đi được cứ đi, đảm bảo bao hết vé máy bay, còn sắp xếp cho cả khách sạn.

Lộc trời cho, ai mà không nhận?

Nhưng đã là đi dự lễ cưới, ngồi máy bay miễn phí thì thôi, nhưng còn ăn chùa ở chùa nữa thì không ai định thế thật, cuối cùng vẫn phải trả lại vào tiền mừng.

Nên là cái gì cần tiêu vẫn phải tiêu, chỉ là sẵn dịp nên đi luôn, nhân tiện hưởng ké khí may của đám cưới.

Lam Lam không dư dả lắm, cũng chưa làm hộ chiếu nên không đi cùng.

Dương Lâm Vũ và Tân Tiểu Hòa lên kế hoạch ngày mai đi làm hộ chiếu gấp.

Thịnh Hạ thì đã có hộ chiếu rồi. Hồi tốt nghiệp cấp hai, Vương Liên Hoa đã dẫn cô ra nước ngoài chơi.

Đi du lịch cùng nhiều bạn bè như vậy, chắc là sẽ thích lắm?

Tất nhiên Thịnh Hạ muốn đi, chỉ là khả năng cao Vương Liên Hoa sẽ không đồng ý.

“Muốn đi du lịch thì tự mà đi, cứ phải đi chùa người ta làm gì?” Quả nhiên Vương Liên Hoa đắn đo nhiều điều.

Thịnh Hạ giải thích: “Không phải đi chùa, tiền máy bay với khách sạn bọn con sẽ bỏ lại vào tiền mừng.”

“Nhưng mấy đứa đi cả hội cùng nhau, người ta lo tổ chức hôn lễ cũng bận rộn, quan tâm thế nào được? Tới khi đó buông thả thế nào lại không ai biết.”

“Mẹ, bọn con sắp lên đại học rồi, có thể tự lo cho mình.”

Vương Liên Hoa nghe câu này mà nghẹn ứ, im lặng một lúc lâu mới nói: “Muốn đi chơi thả lỏng thì đợi Tuyền thi xong rồi mẹ dẫn cả đi.”

Thịnh Hạ nhẩm tính thời gian, “Tuyền thi xong thì con đã lên trường học lái xe. Bố đăng kí cho con rồi.”

Vương Liên Hoa biết chuyện này, bản thân cũng rất ủng hộ. Có thêm kĩ năng là việc tốt, nên học từ sớm.

“Thế tiền nong đi mà hỏi bố.”

Thịnh Hạ: “Dạ?”

Vương Liên Hoa bực mình: “Muốn đi thì xin tiền bố mà đi!”

Tức là đồng ý rồi?

Vương Liên Hoa trông vẻ ngỡ ngàng của cô, càng trông càng bực: “Đi tới đó đừng gây rắc rối cho người ta, mỗi ngày gọi video về cho mẹ yên tâm.”

“Vâng mẹ!”

–

Trong mấy ngày Thịnh Hạ đã tham gia tận mấy buổi liên hoan cả lớn cả nhỏ.

Có với Đào Chi Chi, có với các bạn thời cấp hai, có cả tiệc với bọn Tân Tiểu Hòa.

Ăn cơm xong, Thịnh Hạ với Tân Tiểu Hòa, Tiểu Mạch cùng đi dạo phố, mua sắm cho chuyến đi chơi.

Nghe những lời tư vấn êm tai của hai bạn, Thịnh Hạ mua mấy cái váy và đồ bơi kiểu chưa từng mặc bao giờ, thấp thỏm đặt chân lên chuyến hành trình.

Sau chuyến bay mười mấy giờ đồng hồ, hạ cánh lại ngồi cano thêm nửa tiếng mới tới hòn đảo nơi tổ chức lễ cưới.

Khi tới nơi đã là buổi tối. Chưa trông rõ diện mạo hòn đảo, gió biển mang làn hơi nóng ẩm đã thổi khô da mặt.

Lư Tranh và Trương Tô Cẩn ra đón họ, Lư Hựu Trạch cũng đi theo sau. Họ đã tới từ trước đó.

“Lâu rồi không gặp.” Lư Hựu Trạch chào, nhìn như nói với mọi người nhưng riêng ánh mắt thì chỉ nhìn Thịnh Hạ.

“Lâu rồi không gặp.” Thịnh Hạ vẫy tay chào lại.

Tề Tu Lỗi khá thân với Lư Hựu Trạch, thử tìm chủ đề, “Hựu Trạch, nhận được offer chưa?”

“Vẫn chưa, nhưng chắc nhanh thôi.” Lư Hựu Trạch đáp.

“Ừ, thế chúc mừng cậu trước nhé, ha ha.”

Tiếng cười này, phải nói là khiến bầu không khí gượng gạo tới cùng cực.

May mà lễ tân đã tới dẫn họ về phòng.

Va li của Thịnh Hạ luôn do Trương Chú thầu xách. Cậu đi trước, không buồn để ý bầu không khí xấu hổ này, giao va li của cô cho lễ tân rồi dặn: “Cậu ngồi máy bay cả ngày rồi, tối đừng để điều hòa thấp quá.”

Thịnh Hạ: “Ờ, ừm.”

Trương Chú: “Lát nhắn số nhà cho mình.”

“Ừm.”

Mọi người theo lễ tân về phòng mình.

Thịnh Hạ, Tân Tiểu Hòa và Tiểu Mạch ở cùng nhau. Khi tới nơi, mới biết tại sao Trương Chú nói là “số nhà” chứ không phải số phòng.

Ở đây toàn những căn hộ nghỉ dưỡng riêng biệt, giữa các căn có vườn hoa ngăn cách. Ngồi xe tham quan đi từ sảnh chính tới nơi ở phải mất bảy, tám phút.

Căn họ ở có hai tầng, tầng trên phòng ngủ tầng dưới phòng khách, mở cửa là có ngay hồ bơi. Đi ra ngoài, là bãi cát sẽ trắng xóa như tỏa sáng trong đêm.

Biển rộng nhìn không thấy bờ bến.

Tiểu Mạch kết nối wifi, tìm kiếm logo trên thẻ tiếp khách, tra giá thuê phòng, mặt thộn cả ra.

“Không tìm thấy trên các trang đặt phòng online?”

“Đờ mờ, đảo tư nhân, không cho khách ngoài thuê, chỉ đón tiếp khách quen, giá phòng từ 5000 đô la Mỹ…”

Tân Tiểu Hòa bàng hoàng: “Một đêm?”

“Ừ, một đêm.”

“Toi rồi các nường ơi, thế này thì phải mừng bao nhiêu tiền mới đủ!”

Thịnh Hạ cũng giật mình, xem ra lần này không muốn ở chùa cũng không được rồi.

Cô mới gửi số nhà cho Trương Chú, đầu kia đã gửi lời mời gọi thoại.

Mới nhận máy lập tức nghe cậu nói: “Ra ngoài hồ bơi đi.”

Thịnh Hạ thắc mắc, bèn mở cửa kính đi ra. Hồ bơi trong đêm lấp lánh tia sáng mờ ảo.

“Ở đây.” Tiếng cậu vang lên cả từ điện thoại và trong hiện thực.

Thịnh Hạ ngoảnh nhìn. Giữa rừng cây đu đưa, ánh sáng huỳnh quang từ hồ bơi bên cạnh le lói soi tới. Cùng với nó còn có cả dáng hình cậu.

Cậu ở ngay căn hộ bên cạnh.

Chỉ cách nhau một hàng cây xanh rậm rì.

Đi ra ngoài là cùng chung một bãi cát.

“Ra ngoài đi dạo không?” Cậu đề nghị.

Thịnh Hạ ngó vào trong nhà, thấy đồ đạc vứt ngổn ngang, “Sắp xếp đồ đạc đã chứ?”

Trương Chú thỏa hiệp: “Thế ngủ sớm, đừng để bị cảm.”

“Ừm.” Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại địa chỉ d u o n g l a m. d e s i g n. b l o g và nick wattp3d namonade của người dịch. Người dịch không chịu trách nhiệm về sai sót bản dịch khi đăng ở các nơi khác.

“Vào nhà đi.”

Cả hai đi vào trong nhà. Trương Chú mở cửa, giọng điệu tự nhiên như ở nhà: “Cậu ở ngay cạnh mình, nghĩ thôi đã không ngủ nổi rồi.”

Cô chưa kịp phản ứng thì bên kia đã có mấy tiếng hít hà với nôn ọe vang lên.

Hầu Tuấn Kỳ hét toáng lên: “Cậu đi đi, đi ngay đi! Đừng có về nữa, đây chê!”

Dương Lâm Vũ: “Ôi chao ôi sao ở vùng nhiệt đới mà lại nổi hết da gà da ốc thế này?”

Tề Tu Lỗi: “Ngồi máy bay đã mệt lắm rồi, còn làm người nữa không?”

Xung quanh nhiều người thật.

Thịnh Hạ cố gợi chuyện, “Các cậu ở chung hết à?”

“Ừ, cả Lư Hựu Trạch cũng ở đây.”

Thịnh Hạ: …

“Chà, bên các cậu rộng thật.”

Trương Chú: “Hình như rộng hơn bên các cậu. Bên bọn mình là căn hộ cho hộ gia đình, có ba phòng.”

Thịnh Hạ: “Bên mình chỉ có hai phòng.”

Trương Chú: “Thế cậu ngủ một mình, cho hai cậu kia ngủ một phòng.”

Thịnh Hạ: “Tiểu Hòa muốn ngủ với mình mà?”

Trương Chú: “Không được!”

Chắc vì tiếng “không được” này quá to, Tân Tiểu Hòa cũng nghe thấy.

“Cười ẻ, Trương Chú, cậu quản lý được hả? Cậu cứ thử không cho nữa đi, có tin tối nay mình với Thịnh Hạ tắm ch ung không?”

Thịnh Hạ: …

Trương Chú: …

Quần chúng hóng chuyện ở hai đầu điện thoại: …

Thịnh Hạ vội cúp máy trước, ngăn mùi khói súng có thể nổ ra.

Kết quả là tối hôm ấy, không chỉ Tân Tiểu Hòa ngủ cùng mà cả Tiểu Mạch cũng chui vào ổ chăn của Thịnh Hạ.

Trời thì nóng bức mà cứ rúc hết vào một cái giường, không ai chịu ngủ riêng.

May mà giường đủ lớn, nhiệt độ điều hòa đủ thấp.

Tự dưng Tân Tiểu Hòa chửi tục một tiếng, cùng lúc đó Thịnh Hạ cũng hoảng hồn hét lên.

Tiểu Mạch nằm cạnh lập tức ngồi dậy bật đèn, mặt mày hoảng hốt: “Sao vậy hả?”

Tân Tiểu Hòa vừa áy náy vừa bàng hoàng: “Xin lỗi, mình lỡ tay, lỡ sờ phải.”

Mặt Thịnh Hạ đỏ như sắt nung.

Lỡ tay! Lỡ tay sờ mà còn bóp nữa hả?

“Tiểu Hòa!!” Cô tức tối.

Tân Tiểu Hòa xin lỗi mà miệng tủm tỉm cười: “Thật sự chỉ là lỡ tay thôi mà ha ha ha ha. Mình đã quen ngủ ôm gối rồi, nên là, mới theo thói quen, mới… Cậu biết mà, mình quen tay, quen tay bóp thôi. Mình sám hối!”

Tiểu Mạch cũng hiểu ra. Thịnh Hạ khóc dở mếu dở.

Cả ba ngơ ngác nhìn nhau, chẳng hiểu sao tự dưng phì cười phá tan tình thế c**ng cứng, nằm xuống lăn lộn như điên.

“Ha ha ha ha cậu làm chuyện mình với Lam Lam đều muốn làm rồi, coi Thịnh Hạ sợ chưa kìa ha ha ha!”

“Mình xin lỗi mình sai rồi ha ha ha ha nếu cho mình thêm cơ hội nữa, mình sẽ bóp hai cái, à không, ba cái ha ha ha!”

Mãi mới lặng đi được một chút, lại tắt đèn nhắm mắt chờ giấc ngủ tới.

Trong bóng tối, bỗng Tiểu Mạch hỏi: “Các cậu ngủ chưa? Mình không ngủ được. Mình cũng muốn biết cỡ C thì cảm giác thế nào…”

“Ha ha ha ha ha ha!”

“Không được!”

“Mình nói thôi mà… không được thì thôi…”

Lại yên tĩnh.

Không biết bao lâu trôi qua.

Tân Tiểu Hòa lại đột ngột lên tiếng: “Các cậu ngủ chưa? Mình không ngủ được. Mình hâm mộ anh Chú quá, không biết anh Chú có biết cỡ C thì cảm giác thế nào không…”

“Ha ha ha ha ha ha!”

Thịnh Hạ nghe mà người như trong lò hỏa thiêu, tung ngay chăn ra.

Ghét thật, tối nay còn ngủ nổi nữa không?!

Hôm sau, Thịnh Hạ bị cảm. Cảm ở cái vùng nhiệt đới nóng như thiêu này.

Vì vậy khi các bạn đều thay sang bộ đồ bơi xuống biển chơi đùa, chỉ mình cô bọc áo choàng tắm nằm trên bờ uống nước dừa một cách vô vị. Sau đó thì gọi video cho Vương Liên Hoa, tất nhiên là không báo cho mẫu thân đại nhân chuyện bị cảm, chỉ quay phong cảnh quanh đó, báo lộ trình cho mẹ yên tâm.

Ngắt điện thoại, mới nhận ra đã có người ngồi bên cạnh.

Trương Chú mặc quần đùi bơi, chắc vì không có sở thích khoe hàng nên vừa lên bờ là lau người, khoác cái áo thun mỏng.

Hiềm nỗi người cậu còn hơi ẩm, thành thử chiếc áo thun trắng như ôm như thả trên da thịt, hiệu quả thị giác còn k1ch thích hơn không mặc gì.

Thịnh Hạ lảng mắt đi, đặt điện thoại xuống, lại ôm quả dừa cỡ lớn lên tu tiếp.

Trương Chú nhìn chăm chăm vào cô, cho đến khi ống hút phát ra tiếng rột rột cho thấy cạn nước mới đứng ra trước mặt cô, lấy

quả dừa đi, “Uống một hơi hết cả quả dừa, không căng bụng à?”

“Khát mà, mình còn uống được một quả nữa cơ!”

“Mạnh mồm, đừng để bệnh cảm chưa khỏi đã thêm tiêu chảy, đêm qua không đắp chăn đàng hoàng đúng không?”

“Có đắp mà.”

“Đắp rồi còn đổ ra ốm? Người ta đi du lịch, mình cậu tới dưỡng bệnh nhỉ?”

Thịnh Hạ không nói nữa, cảm thấy người này chỉ biết nói toàn những câu chẳng lọt tai, còn như có tật thích càm ràm.

Tới tối Thịnh Hạ thấy đầu hơi váng vất, không dám hứng hơi điều hòa nữa nên ngủ một mình một phòng. Nhưng thế thì nóng, toàn thân cứ nhớp nháp mồ hôi, không tài nào chợp mắt nổi.

Trăn trở trằn trọc mãi, đành phải vớ cái điện thoại.

Mới nhận ra là hai giờ trước, Trương Chú nhắn tin tới.

Tống Giang: “Ngủ chưa?”

Sau đó cô không trả lời, chắc cậu tưởng là cô đã ngủ.

Thịnh Hạ trả lời: “Chưa.”

Bấy giờ đã là 2 giờ đêm giờ địa phương, không ngờ Trương Chú vẫn trả lời ngay lập tức: “Không khỏe à?”

“Hơi sốt.”

Tống Giang: “Ra ngoài tí đi, gặp ở bãi cát phía sau nhà.”

Thịnh Hạ rón rén xuống tầng ra ngoài, không muốn phải thay đồ thêm lượt nữa nên chỉ khoác cái áo choàng tắm ban ngày lên.

Trương Chú cũng khoác áo choàng tắm, đang chờ cô trước cửa.

Tới gần, lập tức cậu áp tay lên trán cô, không thôi càm ràm: "Chắc là không sốt, nhưng đo lại đi cho chắc."

Cậu dắt cô đi về hướng các cậu ở. Gió đêm thổi tới, không lạnh, vừa hay thổi sự ngột ngạt tan ra.

Cái bàn ngoài sân bày ấm và cốc nước, có cả một hộp thuốc, vỏ hộp có chữ tiếng Trung.

Trương Chú đưa nhiệt kế cho cô, sau đó pha cho cô viên sủi trị cảm.

Thịnh Hạ mắt tròn mắt dẹt: "Cậu kiếm đâu ra thế?"

Trương Chú: "Lúc ăn tối đi tìm."

"Ở đây có bán thuốc Trung Quốc à?"

"Không, hỏi xin người khác." Cậu đáp qua loa.

Thực ra khách sạn có sẵn các loại thuốc thường dùng. Nhưng cậu sợ cô được chăm bẵm từ bé, uống thuốc lạ không hợp nên đã xin Trương Tô Cẩn danh sách khách mời, hỏi gần như lần lượt từng người xem có ai mang thuốc trong nước theo không, may mà có một bác gái mang theo thuốc cảm.

"Ờ..."

Cô yên lặng quan sát cậu pha thuốc, lắc lắc cái ly cho đến khi viên thuốc tan hết thì rót thêm nước nguội, thử nhấp một

ngụm, xong mới đưa cho cô: “Uống đi.”

Cô ngoan ngoãn nhận cốc. Nước ấm rất vừa. Cô ngẩng lên từ từ uống hết. Thuốc không đắng, còn có vị ngòn ngọt.

Cô đang ngồi, cậu đang đứng, mắt vẫn mãi nhìn cô không rời. Ánh mắt ấy như nói rằng chỉ cần cô không uống hết là cậu sẽ nổi cơn dỗi giận.

Thịnh Hạ chưa từng thấy một Trương Chú như vậy.

Không biết phải miêu tả thế nào.

Rành là đang ở nơi tha hương nước lạ, rành là cô còn đang ốm, thế mà chẳng hiểu sao lại cảm thấy ảo giác năm tháng đẹp đẽ lặng trôi.

Uống thuốc xong cậu nắm tay kéo cô đứng dậy, tiễn cô về.

“Đừng ôm điện thoại nữa, về rồi mau ngủ đi. Bật điều hòa cũng được nhưng đừng để nhiệt độ thấp quá. Đắp chăn kín vào, vã mồ hôi cũng không được hất chăn. Cố chịu đựng, tới mai là khỏi…”

Cô nghe cậu nói cả tràng dài. Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại địa chỉ duonglam. design. blog và nick wattp3d namonade của người dịch. Người dịch không chịu trách nhiệm về sai sót bản dịch khi đăng ở các nơi khác.

Tới cổng sân, cậu buông tay cô ta, “Nãy mình nói gì, đã nghe lọt chưa? Còn…”

Câu nói chưa dứt Trương Chú đã cảm thấy hông bị thít chặt, một dáng người lao ùa vào.

Thịnh Hạ chẳng biết mình bị làm sao nữa. Nhìn vòng tay rộng

lớn của cậu, cô chỉ muốn nép vào trong đó. Có lẽ vì đầu óc đang không tỉnh táo nên cô can đảm hơn, liền chạy ùa vào lòng cậu.

Đây là lần đầu cô chủ động.

Trương Chú sững ra như trời trồng, mãi lâu sau hồn phách mới về lại cơ thể. Mới định ôm lại, vòng tay đã trống rỗng, cô bạn đã chạy đi, chớp mắt bóng lưng đã vào sau cánh cửa.

Khi đóng cánh cửa kính, bốn mắt nhìn nhau, cô vội lảng ngay đi, không dám nhìn cậu thêm một cái.

Trương Chú bừng tỉnh, cảm thấy mình đã thiệt lớn.

Cậu cười một nụ cười bất lực, bước từng bước chậm rãi về nhà.

Bao giờ cô mới có thể thôi xấu hổ như thế? Câu hỏi này đã quấy nhiễu tâm trí cậu rất lâu.

Trương Chú không nhìn thấy là trên ban công tầng trên, Lư Hựu Trạch đang đứng đó, ánh mắt ủ rũ chán chường.

Thịnh Hạ uống thuốc thêm một ngày, cuối cùng bệnh cảm đã khỏi, kịp ngày lành tới dự lễ cưới.

Hôn lễ được set up sẵn từ trong nước mang sang, kết hợp cả nghi thức phương Tây và truyền thống.

Đưa rước dâu theo kiểu truyền thống, trưa là hôn lễ trên bãi biển kiểu Tây, sau tiệc tối còn có party, kết hợp nhiều hoạt động phong phú.

Bọn Thịnh Hạ được phân tới đội đưa dâu, sớm tinh mơ đã phải dậy ăn mặc trang điểm. Tuy không phải phù dâu, nhưng vẫn phải thật xinh đẹp.

Hội con trai đều được xung vào đội ngũ rước dâu. Trải qua 7749 cửa ải, giờ lành đã đến, lập tức phá cửa vào, bao lì xì bay tứ tán.

Bấy giờ Thịnh Hạ mới trông thấy dáng vẻ Trương Chú hôm nay.

Cậu mặc một bộ vest ôm dáng, cà vạt thắt nghiêm chỉnh, đầu tóc cũng được tạo hình cẩn thận, trên gương mặt trẻ tuổi pha lẫn một nét trưởng thành.

Khác hẳn mọi khi.

“Thịnh Hạ nhìn không chớp luôn…” Tiểu Mạch nói nhỏ.

Tân Tiểu Hòa: “Sao mình thấy như Trương Chú mới là người rước dâu ấy nhỉ.”

Phòng cô dâu người chen lúc nhúc. Mọi người tập trung bày trò làm khó cô dâu chú rể, không để ý là trong một góc, thiếu niên vest giày thẳng thớm nhỏ giọng nói với thiếu nữ.

“Sau này cậu muốn lễ cưới thế nào?”

Thịnh Hạ đang mải ngóng xem chú rể và các phụ rể có tìm được giày cưới không, đáp lấy lệ: “Không quan trọng.”

Người mới là quan trọng nhất.

Trương Chú: “Cứ nghĩ đi, từ từ nghĩ, cậu còn bốn năm nữa để nghĩ.”

Thịnh Hạ: …

Chương 76

Chứng kiến hạnh phúc cũng là điều khiến người ta hạnh phúc. Vì vậy dù là sáng sớm đã bắt đầu bận rộn cho tới tận buổi party tối mới thôi, Thịnh Hạ vẫn tỉnh táo tinh thần.

Người dự lễ cưới trừ hội "ăn uống chùa" họ đây thì toàn là người thân và bạn bè của cô dâu chú rể.

Lư Tranh không mời các đối tác làm ăn.

Đây là việc ít có. Ai chẳng biết với người có thân phận như họ, hôn lễ gần như là một buổi gặp gỡ giai tầng, mục đích để tối đa hóa lợi ích.

So sánh ra, lễ cưới của Lư Tranh và Trương Tô Cẩn quả là một đám cưới thuần túy.

Bạn bè của Trương Tô Cẩn trông ai cũng quen, dù là người hoàn toàn không quan tâm tới giới giải trí hay giới âm nhạc như Thịnh Hạ cũng vẫn nhận ra. Mà dù không nhận ra, thì cất tiếng là cả hội trường đều có thể hát theo.

Những vị danh tiếng như thế, hôm nay lại chỉ tới làm nền cho Trương Tô Cẩn.

Cũng tới hôm nay, Thịnh Hạ và các bạn mới biết, rằng khi xưa chị của Trương Chú là một ca sĩ.

Giờ thì đã biết tế bào âm nhạc của Trương Chú được di truyền từ

đâu.

Buổi party là một sân khấu được dựng trên bãi biển. Những chiếc cọc gỗ được dùng vải sa tanh bọc lại và điểm xuyết bằng hoa hồng, dưới ánh đèn rọi xuống trông rất lãng mạn.

Trương Tô Cẩn ngồi trên cái ghế chân cao, tay cầm micro nói, "Đã rất lâu, rất rất lâu mình không hát. Mình đã nghĩ cả đời này sẽ không bao giờ hát nữa. Bài hát này mình viết khi mới ra mắt với tư cách ca sĩ, tặng cho những người bạn mãi mãi trẻ tuổi."

Ban nhạc của những nghệ sĩ kì cựu, là buổi tiệc mà cả thị giác và thính giác được chiêu đãi no nê.

Trương Tô Cẩn có âm giọng trầm và hơi khàn, giọng ca rất truyền cảm.

Một dáng người hiện ra trong tâm trí Thịnh Hạ.

Hẳn nhiên mọi người cũng cảm thấy như thế. Tiểu Mạch nói nhỏ: "Hình như mình biết tại sao lúc trước anh Chú thích Trần Mộng Dao rồi."

Tân Tiểu Hòa bịt miệng bạn: "Thích là thích thế nào! Chỉ là chơi khá thân thôi."

Tiểu Mạch: "Không không không, cũng không phải thân lắm."

Thịnh Hạ quay sang nhìn Trương Chú.

Cậu đang ngước nhìn Trương Tô Cẩn trên sân khấu, đôi mắt chăm chú không chớp.

Thịnh Hạ từng thấy cậu như vậy, ở cái lần cậu chờ Trần Mộng Dao tập nhảy bên ngoài hội trường.

Giống như khuôn đúc.

Khi Trương Tô Cẩn hát, có lẽ người vui nhất ở đây không phải Lư Tranh mà là Trương Chú.

Bên tai vọng về lời tỏ tình của cậu hôm sinh nhật.

“Đời này mình chưa từng đối tốt với ai, trừ chị mình.”

Đây là người quan trọng nhất với cậu trong sinh mệnh rồi nhỉ.

Rất may mắn, được cùng cậu chứng kiến hôn lễ này.

–

Buổi party diễn ra tưng bừng tới tận rạng sáng. Cả lũ đã chơi mệt, ôm vai bá cổ nằm vật ra bãi biển. Bài hát cuối cùng cất từ giọng Trương Chú.

Một chân cậu giẫm trên thanh để chân của chiếc ghế chân cao, đeo lên cây guitar, gảy một cung đàn khe khẽ, cả bãi biển bỗng chìm vào đêm hè ướt ẩm.

“Bóng ngã về tây, tà dương nhấn chìm thế giới”

Gió biển đêm khuya cũng ấm nóng như giọng ca của cậu.

“Rèm sao giăng, hơi thở luyến lưu bỏng rẫy…”

“Trong hoảng hốt biết đấy là đâu…”

Thịnh Hạ chưa từng nghe những bài phong cách tương tự, thấy nó huyền ảo, điên loạn, âu sầu, bất cần, phóng túng, gợi cảm, tất thảy những tính từ mâu thuẫn từ trong âm tiếng cậu nhả ra tự mà hòa hợp.

“Lẽ chăng vì sự khó đoán của đêm hè, cơn gió nóng ướt tới đã trong tình lý”

“Đón cơn gió”

Chất giọng của Trương Chú ấy à.

Trong bất cần lẫn cái tham niệm.

Bài hát này, thật hợp để thất thần, thật hợp để, hôn.

Cô giật mình bởi chính ý nghĩ của bản thân, đôi mắt tự đưa tới đôi môi khép mở của cậu một cách vô thức.

Chính là nó đang ngân nga những câu từ lãng mạn, khiến người ta muốn say đắm trong đêm hè này.

Gió biển lồ ng lộng, rèm che phấp phới, sau lưng sóng dâng lớp lớp, trên đầu sông sao ngời rạng.

Loài người chìm đắm trong đó. Thế giới tựa say giấc nồng.

Thịnh Hạ nghĩ: Còn ngày hè nào đẹp hơn không?

Chắc là khó mà gặp được nữa.

Nếu như có, cũng chỉ có thể để so sánh với hè này.

–

Về tới phòng đã là 4, 5 giờ sáng. Trời đằng đông đã hửng.

Cứ tưởng sẽ lập tức thiếp vào giấc ngủ say tuy nhiên tâm trí Thịnh Hạ chỉ có âm giọng cậu lởn vởn. Đặc biệt câu “luyến lưu bỏng rẫy”, “sự khó đoán của đêm hè”.

Cô trở mình trong những xao động, nghe tiếng Tân Tiểu Hòa nghiêm trang: “Thiếu nữ, rung động rồi thì đừng xao động, phải hành động.”

Tiểu Mạch cười khặc khặc. Hóa ra chưa ai ngủ cả.

“Hạ Hạ, dạng, ờm, yêu nghiệt như anh Chú, sao cậu có thể nhịn không lao vào được? Đúng là điều bí ẩn của thế giới.”

“Hôm nay trông anh Chú rất là, rất là h@m muốn đó. À, tất nhiên không liên quan gì tới mình, mình chỉ muốn nhìn cậu nhào vào cậu ấy.”

Tân Tiểu Hòa: “Mình thấy Trương Chú không được.”

Tiểu Mạch: “Đúng, Trương Chú không được. Đã bao lâu rồi, đúng là không được thật.”

Tân Tiểu Hòa: “Hay mai bọn mình sang nhà bên cạnh coi thử?”

Tiểu Mạch: “Cậu muốn đi gặp Dương Lâm Vũ chứ gì?”

Tân Tiểu Hòa: “Cút.”

–

Tâm sự thiếu nữ ắng đi tự khi nào, không ai hay.

Chỉ biết hôm sau tỉnh dậy, hoàng hôn đã buông.

Nhịp sống ngày nghỉ là như thế. Ăn no ngủ kĩ, ra bãi biển lượn một vòng, đuổi bắt nô đùa dưới ánh chiều hôm, rồi mặc vầng dương lại chìm sâu xuống biển.

Nghỉ ngơi một ngày. Khi lại đón ánh bình minh ấm áp, cả nhóm lên du thuyền ra biển. Lư Tranh đã sắp xếp hành trình lặn.

Trời xanh biển biếc, sóng bạc nhấp nhô.

Tới điểm lặn, nước biển trong thấy đáy.

Hướng dẫn viên chia thiết bị. Từng bạn hào hứng chờ được nhảy xuống nước.

Thịnh Hạ không biết bơi, vốn dĩ không định xuống nước. Nhưng dưới áo chống nắng cô còn mặc đồ bơi. Khi ra ngoài, Tân Tiểu Hòa đanh thép chỉ trích, nói mua mà không mặc, phí của trời.

Trương Chú ngồi cạnh cô, lấy mặt nạ đeo lên mặt, "Biết đeo không?"

Thịnh Hạ lắc đầu, "Mình không biết bơi."

Trương Chú: "Lặn không cần biết bơi, thả người trôi đi là được."

Cô vẫn hơi sợ, đôi mắt lộ vẻ ngần ngừ.

Trương Chú cười, đeo mặt nạ lên mặt cô, "Mình dẫn cậu."

Nói rồi lại tìm cái áo phao sạch, săm soi cô trên dưới, "Không mặc đồ bơi à?"

"Có mặc."

"Ừm, cởi áo khoác ra đi." Trương Chú nói rất đỗi thản nhiên, Thịnh Hạ lại thấy tai nóng rực.

Nhận thấy nét mặt cô có vẻ ngượng ngập, Trương Chú mới ngờ ngợ nhận ra từ ngữ mình dùng hơi suồng sã. Cậu khẽ hắng giọng, đưa áo phao cho cô, "Xong thì mặc cái này vào."

Nói đoạn quay lưng đi.

Thịnh Hạ cởi áo chống nắng, nhìn cái áo phao khó xử.

Đây không phải loại áo phao dáng gi-lê thường thấy mà là loại được làm riêng để tiện cho việc lặn. Đeo phao cổ tay lên rồi, cô lại không biết cách gài lại, đành gọi cậu, "Chú…"

Trương Chú cảm thấy có luồng điện lướt qua vành tai.

Tệ thật, đã bao lâu rồi mà vẫn không chịu nổi tiếng gọi này.

Cậu ngoảnh lại, đôi mắt ngay lập tức cụp xuống.

Đồ bơi của cô rất bảo thủ, ngực và tà váy được thiết kế vải nhăn, làm nhạt nhòa cảnh vật bên dưới. Nhưng chỉ khoảng da trắng ngần trên ngực thôi đã đủ hút mắt cậu, càng khỏi phải nói tới vòng eo mảnh mai và đường cong mà dù là vải nhăn cũng không thể che giấu.

Trương Chú lảng mắt đi, hỏi với giọng điềm tĩnh: "Sao vậy?"

Thịnh Hạ khó xử: "Mình không biết mặc."

Lại một lần cậu chuyển mắt nhìn cô, quan sát cái áo phao trên người cô.

Thực ra cậu cũng chẳng biết.

"Duỗi tay." Cậu ra lệnh.

Thịnh Hạ ngoan ngoãn làm theo.

Trương Chú sát lại. Mùi hương thơm ngát suýt làm chân cậu mềm nhũn. Cậu khom lưng cúi xuống chỉnh chỉnh một hồi, một tiếng "tạch" vang lên, áo phao được cài ngay dưới ngực cô một

chút, rất sát, rất chặt.

“Xong rồi.”

Giọng cậu như bị mài mòn, dường có thứ gì nghẽn lại ở cổ.

“Mau xuống đi chứ, hai cậu làm gì vậy?” Dưới biển, Hầu Tuấn Kỳ gỡ mặt nạ ra hét.

“Đẹp lắm luôn! Hạ Hạ mau xuống đi!” Tân Tiểu Hòa cũng hét.

“Tới ngay đây!” Thịnh Hạ trả lời, trong giọng nói lẫn chút hưng phấn.

Trương Chú nhảy tõm xuống nước, nhảy xong ngoi đầu lên vươn tay với cô, “Mình đỡ cho, từ từ xuống, đừng sợ.”

Cô làm theo lời cậu.

Cô vừa bước chân, Trương Chú đã hối hận. Cậu nên tự mua đồ bơi cho cô, cái loại bọc kín cả chân ấy.

Cậu nhìn ngó quất quanh. May mà không ai nhìn về hướng này.

Cũng vì hành động nhìn ngó ấy mà khi mới xuống nước, Thịnh Hạ không thể nhìn tới ánh mắt cậu, đâm hoảng loạn trượt chân, tay cũng không với tới cậu, người ngã dúi xuống nước.

Cô hoảng loạn quẫy đạp làm nước văng tung tóe. Trương Chú ngẩng đầu tránh nước văng lên, duỗi tay kéo cô vào lòng.

Thịnh Hạ cảm giác xung quanh toàn là nước, cảm giác bất an bủa vây, chỉ biết quẫy đạp loạn xạ theo bản năng vô thức.

Chợt một tiếng cười bất lực bay vào tai, “Đừng sợ đừng sợ, không chìm xuống đâu, nghe lời, buông tay…”

Thịnh Hạ cảm giác mình đập vào cơ thịt chắc nịch, tay bỗng dừng khựng, người cứng đơ, bấy mới nhận ra hông bị một bàn tay giữ chặt, nâng cả người cô lên mặt nước.

Trước mặt là thân trên để trần của cậu. Tia nắng len qua sóng nước rọi sáng những đường cơ nổi rõ ở cánh tay cậu. Tay cô đang bám vào nơi đó.

Cô hoảng hốt bàng hoàng, cách lớp áo phao vẫn cảm thấy hai quả tim dần hòa chung nhịp đập.

Dữ dội, gấp gáp.

Miệng toàn nước biển mặn đắng, Thịnh Hạ ho sù sụ mấy hơi liền.

Trương Chú bóp gáy cô giúp cô thở đều. Hai cơ thể vì hành động này mà lại xích vào gần hơn, một sức nặng ép lên lồ ng ngực. Bất giác cậu cúi đầu. Váy bơi của cô vì ướt nước mà trễ xuống, để lấp ló một khe rãnh mơ màng.

Trương Chú quay phắt đầu đi, hầu kết nổi cộm. Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại địa chỉ duonglam. design. blog và nick wattp3d namonade của người dịch. Người dịch không chịu trách nhiệm về sai sót bản dịch khi đăng ở các nơi khác.

“Ngậm chặt ống dưỡng khí, thả trôi người đi là được.” Cậu không nhìn cô lấy một cái, lạnh lùng căn dặn.

Thịnh Hạ vội buông tay. Cậu cũng rút cánh tay để cô tự nổi nhờ áo phao, chỉ thi thoảng mới tác động một chút giúp cô giữ thăng bằng.

Thịnh Hạ chui đầu vào trong nước. Nơi mắt chạm tới, cảnh vật như chương trình thế giới dưới đáy biển trên ti vi. Đá ngầm, san

hô, cá biển hòa vào nhau thành bức tranh muôn màu rực rỡ.

Cô nhanh chóng học được cách thở bằng ống dưỡng khí, vui quên tất cả.

Cũng không để ý bàn tay giữ thăng bằng cho mình đã rời đi.

Cô mặc mình trôi theo dòng nước.

Bỗng nước biển dâng lên, một cơ thể khỏe khoắn bơi qua đáy biển trước mắt cô xua đàn cá bơi tán loạn.

Dưới đáy biển, cậu cong môi cười, tiếp đó bất chợt bơi về phía cô. Tim Thịnh Hạ dậy như trống dồn, ngay lập tức eo bị giữ chặt, đầu cậu xích tới áp sát vào cô. Cả hai cùng chìm xuống.

Trong nước biển, họ nhìn nhau qua lớp mặt nạ.

Thịnh Hạ đã quên hít thở, cứ ngỡ mình đang mơ.

Chưa kịp hiểu rõ là chuyện gì, cậu lại bỗng đạp chân lao lên mặt nước.

Áp lực nước nhanh chóng thay đổi. Nhịp tim cũng theo đó lên xuống.

Nhìn thấy mặt trời, như được cứu vớt.

Thịnh Hạ thở từng hơi ngắt quãng, thấy cậu ra vẻ đùa cợt thành công mà cơn giận bỗng ùa lên. Dưới nước cô giẫm cậu một cái không quá mạnh nhưng cũng chẳng nhẹ, đẩy cậu ra, tự bơi tới cạnh tay vịn rồi luống cuống lên bờ.

Ngoảnh nhìn, cậu vẫn trôi nổi trong nước, sâu trong đôi mắt lấp lánh nụ cười, “Lên thì mặc đồ đàng hoàng vào.”

Còn có mặt mũi ra lệnh cho cô.

Thịnh Hạ quay phắt đi.

Có một từ Tiểu Mạch nói đúng.

Yêu nghiệt.

Hải yêu!

–

Cuộc sống trên đảo thong dong mà vui vẻ. Thoắt chốc chuyến du lịch đã đi tới đoạn cuối.

Khách sạn chuẩn bị một buổi tiệc ngoài trời.

Bọn con trai nhận việc nướng thịt, hội con gái thì ngồi chơi xích đu.

“Ôi không muốn đi chút nào, được ở lại đây cả đời thì tốt biết mấy…” Tân Tiểu Hòa than vãn.

Tiểu Mạch: “Mình tán thành…”

“Sao thời gian trôi qua nhanh thế…”

Thịnh Hạ cũng thổn thức.

Quãng thời gian thả lỏng luôn ngắn ngủi, bận rộn mới là trạng thái thường thấy trong đời.

Tiểu Mạch hỏi: “Đi chơi về chắc cũng có điểm rồi nhỉ?”

Thịnh Hạ: “Ừm.”

Tiểu Mạch: “Sợ quá đi, nhỡ tính điểm sai, thì ngày đi chơi xong về nhà sẽ là ngày tận thế của mình!”

Thịnh Hạ an ủi: “Sẽ không tính lệch nhiều đâu.”

Tân Tiểu Hòa: “Mình cũng lo lắm. Có điểm thì cũng vẫn chưa hết lo. Nên đi đâu về đâu này, nên học cái gì này. Tại sao lại bắt bọn mình lựa chọn ở cái tuổi chưa biết gì về các chuyên ngành đó chứ?”

“Ôi…”

“Ôi…”

Cả ba đang ủ rũ thì có người gọi: “Thịnh Hạ.”

Là Lư Hựu Trạch.

“Mình nói chuyện tí nhé.” Cậu đứng cách cô hơn hai mét, giọng nói hiền lành.

Thịnh Hạ đứng dậy phủi cát trên người, “Chuyện gì vậy?”

“Đi dạo tí nhé?”

Hơi ngạc nhiên nhưng Thịnh Hạ không chần chừ, “Được.”

Cả hai từ từ đi dọc bờ biển, bước về hướng xa dần nơi nướng thịt.

Hầu Tuấn Kỳ rắc một nhúm thì là, nhướng mày khều: “Chú này, Lư Hựu Trạch định làm gì ấy nhỉ?”

Trương Chú chỉ ngó một cái rồi đáp tỉnh bơ: “Ai biết được.”

Thịnh Hạ giẫm trên cát trắng mềm xốp, chủ động mở lời, “Chúc mừng cậu trước nhé.”

Lư Hựu Trạch cười, “Mình cũng chúc mừng cậu trước.”

Lại im lặng.

Thịnh Hạ biết cậu có lời muốn nói, cũng biết cậu đang cân nhắc câu từ. Nên cô chỉ đợi.

“Có lẽ nghe khó tin, nhưng thực ra mình đã thích cậu rất rất lâu, từ tận hồi cấp hai rồi.”

Cho dù đã có chuẩn bị tâm lý, Thịnh Hạ vẫn không tránh khỏi ngỡ ngàng.

Cấp hai ư?

“Nói thế nào đây?” Nụ cười của Lư Hựu Trạch có vẻ gượng gạo, “Trương Chú nói đúng. Có lẽ mình thuộc loại mà, mọi thứ đều phó mặc số phận. Chắc vì từ nhỏ đã có hết mọi thứ, nên không giỏi tranh giành đoạt lấy.”

“Nói là đã thích rất lâu, thực chất cũng có hơi nói quá. Thời cấp ba mình đã để ý cậu, nhưng cảm xúc không rõ ràng. Kể ra thì, nếu lớp 12 không tình cờ gặp lại, chắc mình cũng dần quên thôi.”

“Khi gặp lại, mình mới càng cảm thấy là do duyên phận xui khiến. Về sau nghe phong thanh cậu cũng định vào đại học Pennsylvania, mình không thể tả rõ cảm xúc khi ấy. Nó giống như là, là niềm hạnh phúc khi gặp người mà từ trong cõi u minh đã sắp đặt sẵn…”

Bước chân mỗi lúc một chậm dần. Cuối cùng cả hai dừng bước, giữ khoảng cách nửa mét.

“Bây giờ nói những điều này đã không thật phải lúc. Mấy ngày

gần đây ở cùng Trương Chú, hình như mình đã hiểu ra một số thứ."

"Cậu ấy là người luôn đầy tràn năng lượng, có thể dễ dàng khiến người xung quanh cảm thấy dễ chịu. Điều này quả thật rất kì diệu, dường như bẩm sinh đã có."

"Nhưng thực ra không phải." Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại trang cá nhân duonglam. design. blog và nick wattp3d namonade của người dịch. Nếu đọc ở nơi khác, tức bạn đã truy cập vào trang đăng lại trái phép. Mọi sai sót trên bản đăng lại nếu có, người dịch không chịu trách nhiệm và không sửa đổi.

"Cậu ấy biết tuy Hầu Tuấn Kỳ cục mịch thô lỗ, thực chất rất nhạy cảm, trong tình bạn phải rất quan tâm, thà rằng mỉa mai độc miệng cũng không thể ngó lờ, khi mọi người tu tập nhao nhao nói chuyện cũng phải để ý là Hầu Tuấn Kỳ nói gì, phải trả lời cậu ấy… Cậu ấy biết Tề Tu Lỗi nhát gan nhưng ngại nói, nên luôn vờ ở lại phòng khách chơi game để chờ cậu ấy đi vệ sinh xong… Cậu ấy biết Dương Lâm Vũ thích Tân Tiểu Hòa, nên khi Tề Tu Lỗi nhắc tới đại học Đông Châu cậu ấy sẽ chuyển chủ đề…"

"Cậu ấy biết mình không thân thiết với mọi người, nên cứ đòi ở cùng phòng với mình…"

"Cậu ấy biết cậu bị cảm, đã hỏi hết lượt người Hoa ở khách sạn để xin một gói thuốc cảm trong nước…"

"Ung dung, có thể là vì cực kì để ý."

Thịnh Hạ quay sang nhìn Lư Hựu Trạch. Cậu đang mím môi, khóe môi nhoẻn cười nhẹ nhàng.

"Ha ha, lạ thật nhỉ, sao lại ở đây khen tình địch chứ." Cậu tự giễu.

-

Đúng là, hơi lạ.

“Cậu cũng rất để ý.” Thịnh Hạ nói bằng sự chân thành.

Có thể nhận ra sự để ý của người khác, bản thân cũng phải là người biết để ý.

Lư Hựu Trạch tắt nụ cười: “Chắc vì người khi sắp đi, thì nói lời chân thật? Tóm lại mình cảm thấy rất tốt, mọi người đều tốt, mới nhớ ra hình như mình chẳng có bạn bè, đã sắp đi rồi nhưng vẫn không biết phải chào từ biệt ai.”

Thịnh Hạ có thể hiểu cảm xúc của Lư Hựu Trạch mấy hôm nay.

Ở trong đám đông nhưng khó hòa nhập, luôn là việc khiến người ta phải day dứt suy nghĩ.

Cô độc đôi khi làm con người mất phương hướng, đôi khi khác giúp người ta tỉnh táo.

Lư Hựu Trạch dừng bước chân, đứng đối diện cô, mắt hướng ra bãi nướng nghi ngút khói đằng xa, cất giọng trịnh trọng: “Vì vậy, cậu làm đại diện nhé Thịnh Hạ. Cứ coi là mình đang từ biệt với mọi người.”

–

Thịnh Hạ về bãi nướng một mình.

Hầu Tuấn Kỳ lấm lét hỏi: “Lư Hựu Trạch đâu?”

Thịnh Hạ: “Cậu ấy nói là bay chuyến sớm, nên phải đi chuẩn bị trước.”

Hầu Tuấn Kỳ: “Cậu ta gọi cậu ra nói gì vậy?”

Vừa hỏi lại vừa đảo mắt ra Trương Chú.

Thịnh Hạ cũng liếc Trương Chú một cái. Cậu đang tập trung vào việc nướng thịt.

“Để chào tạm biệt.”

Hầu Tuấn Kỳ mím môi, gật gù như hiểu mà cũng như không hiểu.

Trương Chú chọn cái cánh gà đã nướng vàng rụm đưa Thịnh Hạ, “Thử xem.”

Thịnh Hạ nhận, thổi nguội, cắn một miếng. Mùi thơm lan ra. “Ngon quá!” Cô khen.

Tề Tu Lỗi nói: “Đồ nướng của Liên Lý hơi bị nổi luôn, khi nào thì anh Chú dẫn bọn này đi ăn?”

Trương Chú: “Cậu muốn khi nào?”

Tề Tu Lỗi: “Trước khi nhập học được không?”

Trương Chú chốt kèo: “Được.”

Hầu Tuấn Kỳ: “Tốt quá, tới lúc đó lại có thể tụ tập thêm bữa nữa. Mà cả bọn cún con Hàn Tiếu cũng ở Liên Lý!”

Tân Tiểu Hòa nhắc nhở: “Không phải khi đó cậu đã sắp ra nước ngoài rồi hả? Phải học lớp dự bị du học chứ?”

Mặt Hầu Tuấn Kỳ xìu ngay xuống.

Trương Chú nói: “Có mỗi bữa nướng mà thèm khát chưa kìa, ra nước ngoài lại chẳng chết đói. Thế thôi, trước khi xuất ngoại rồi

đi ăn, cho cậu ăn đủ!"

Hầu Tuấn Kỳ lại cười phớ lớ: "Có khi mình tới Liên Lý học được tay nghề, mở cả chuỗi cửa hàng tới tận Canada ấy chứ!"

"Ê, nghe đã thấy là đắt tiền không nuốt nổi rồi!"

"Thế xưng quý ngài một tiếng vua nướng Canada trước nhé."

"Vua ngựa cũng được."

"Vậy có phải đi du lịch sang đấy báo tên cậu ra là không ngán bố con thằng nào?"

"Chuyện nhỏ chuyện nhỏ."

Rồi chả hiểu sao cả lũ lại ôm bụng cười lên.

Thịnh Hạ nhìn chăm chú sườn mặt Trương Chú, nhớ tới câu "cực kì để ý".

Người lặng lẽ để ý tới mỗi một cảm xúc nhỏ bé, hóa ra luôn là cậu, người độc miệng không chừa một ai.

Nghĩ cho kĩ thì, nếu không có cậu, cô cũng khó mà hòa nhập vào nhóm bạn như bây giờ.

Mới nhập học, cậu nói cô là học sinh kém đồ dùng học tập nhiều.

Các bạn bật cười, cô cũng nhờ vậy mà được các bạn chú ý, tạo dựng hình tượng học sinh chuyển trường hiền lành tội nghiệp. Cũng vì thế mà Hầu Tuấn Kỳ với Tân Tiểu Hòa dần dần trở nên thân thiết với cô.

Có lẽ cậu chỉ thuận miệng thôi.

Nhưng nơi có cậu, bầu không khí luôn rất tốt.

Có lẽ đó chỉ là ngẫu nhiên. Có lẽ là điều được định sẵn.

Thịnh Hạ chưa từng gặp ai như vậy.

Tương lai cũng không còn ai giống thế.

Đang thất thần, mấy tiếng bụp bụp vang lên, đằng xa pháo hoa bung nở.

Không biết là trò lãng mạn của ai.

Sự lãng mạn lây sang đêm cuối của hội bạn trẻ.

Đêm nay, các bạn đều uống rượu.

Lần đầu Thịnh Hạ uống bia. Vị hơi đắng nhưng mát họng. Cô nhấp một ngụm, lại nhấp thêm ngụm nữa, rất giải khát, còn cực hợp với đồ nướng. Nghĩ vậy, cô ngửa lên dốc một hơi lớn, suýt thì sặc.

Trương Chú thấy cô cau mày, giật lon bia đi, “Cậu uống nước dừa.”

“Anh Chú, không cho người ta thử gì hết thì sao mà được?”

“Thử cái này làm gì?” Trương Chú cầm lon bia dở của cô, dốc một hơi sạch lon.

“Oa!” Các bạn hú lên.

Thịnh Hạ thấy má nóng rần rật. Chắc do lửa từ đám củi cháy to quá.

Đó là lon cô đã uống…

Tân Tiểu Hòa là thét lớn tiếng nhất. Thịnh Hạ cứ tưởng là bạn uống giỏi, không ngờ chưa hết một lon đã bắt đầu mê sảng.

Dương Lâm Vũ đưa cho chai nước khoáng, bị bạn hất bay đi, hất xong thì đột nhiên ôm cổ cậu chàng ra sức hét: "Rốt cuộc cậu có tỏ tình không? Đồ thỏ đế!"

Cả lũ: … Tin sốc!

Dương Lâm Vũ cứng đờ người. Trương Chú chỉ ra bên kia khách sạn, "Đi đi, trong vườn có hoa hồng."

"Lỗi này, khổ nhỉ." Hầu Tuấn Kỳ và Tề Tu Lỗi nhìn nhau.

Tề Tu Lỗi: "Không sao, còn Tiểu Mạch nữa, có khổ cùng chịu."

Tiểu Mạch cũng không giống bình thường, tay ôm mặt mắt tỏa sao sáng: "Không khổ không khổ, cứ tới bến đi, chèo thuyền quá là sướng! Này, anh Chú, anh có được không thế? Bọn này đều đoán già đoán non là anh không được đó! Anh biết mà, Thịnh Hạ xinh thế này, dáng vóc tuyệt thế này, ngực cậu ấy ư ư…"

Thịnh Hạ bịt chặt miệng Tiểu Mạch.

Cô nàng này lại còn giữ nguyên tư thế đó, ngã ập vào – ngực cô.

Rồi nằm im như chết.

Pháo hoa nở rộ từng cụm, dù thế vẫn không thể cứu vớt sự khó xử lúc này.

Gió biển ve vuốt hàng dừa, cất tiếng sàn sạt.

Các thiếu niên thiếu nữ ăn uống no say nằm vật ra bãi cát.

Dưới nền trời đêm, chỉ còn le lói ánh lửa trại sắp tàn.

Trương Chú quay sang. Thịnh Hạ đang nằm nghiêng quay mặt về phía cậu, gò má ửng vệt hồng.

Cậu rướn môi cong cong, tay chống tai nằm nghiêng về phía cô, lặng lẽ ngắm nhìn cô.

Ở khoảng cách ngửi được hơi thở của nhau, mùi hương của cô lại vương vít khoang mũi.

Một đôi khi, Trương Chú ngờ rằng có phải cô bỏ bùa cậu?

Cái ôm ở bãi biển hôm nọ, quả thật hành hạ cậu bấy lâu.

Khi Trương Chú kịp nhận ra là mình đang từ từ sát vào cô, chóp mũi đã chạm phải đôi má hồng.

Hàng mi thiếu nữ rung khe khẽ, thoáng qua đã lắng lại.

Cậu nhìn chăm chăm vào đôi môi phơn phớt, bần thần dừng khựng.

Nụ hôn đầu không thể mờ ám lén lút.

Nếu không cậu sẽ là gã bất lực thật.

Cánh tay Trương Chú chống cạnh người cô căng ra, cuối cùng vẫn đành cắn răng nằm về chỗ cũ.

Một tay cậu lót sau gáy, liếc qua cô một cái rồi lại nhìn lên màn đêm xanh thẳm.

Thở dài não nề – Cậu phải thật trịnh trọng, cẩn thận từng ly.

Vì cô là điều quý giá nhất.

Đằng xa, Lư Hựu Trạch đã thu dọn hành lý gọn gàng lẳng lặng quan sát cảnh này, quay lưng trở đi, vứt ý định vẫy tay chào biệt thêm lần nữa.

Gió biển vực Thịnh Hạ tỉnh giấc.

Đầu nặng như đeo đá. Hình như cô gặp ảo giác rồi, không thì tại sao Trương Chú lại nằm ngay bên cạnh?

Thoáng chốc, cảm xúc sàn sạn khác với đệm giường của cát cho cô biết mình đang ở đâu.

Các bạn ngủ hết rồi.

Cả tàn tro cũng đã lụn tắt.

Vỏ chai rượu lăn lóc ngả nghiêng, chỗ đồ nướng bất quá mới ăn được nửa.

Đêm sâu dần.

Cô lại nhìn người bên cạnh.

Trương Chú.

Cậu có góc cạnh sắc bén nhất, từ đôi mày kiếm, sống mũi cao, đến khuôn cằm và hầu kết…

Khi mở mắt, cái nhìn cũng sắc lẻm.

Riêng trái tim thì dịu dàng không gì bằng.

Được bao bọc trong vỏ ngoài cứng cỏi, bỏng rẫy không thứ gì là không thể hòa tan.

Cô sở hữu trái tim này.

Chỉ mới nghĩ thôi, cả cõi lòng đã thỏa mãn, đầy tràn.

Thịnh Hạ làm việc dũng cảm nhất 18 năm đã sống –

Cô từ từ tiến gần, đôi mắt lần chần ở những đường nét khuôn mặt cậu, cuối cùng rảo tới đôi môi đầy cám dỗ.

Chính nó đang hát "sự khó đoán của đêm hè", chính nó đang ngân nga "hô hấp luyến lưu bỏng rẫy", chính nó đang ca vang "đón gió"…

Đón gió, Thịnh Hạ áp đôi môi nóng rực lên đó, luyến lưu in dấu…

Toàn thân cô cứng đờ, lập tức thẳng người dậy, không thể tin điều vừa diễn ra.

Đôi môi cậu, mềm quá.

Hóa ra môi mềm như vậy.

Cô đờ đẫn rờ vuốt môi mình, ngón tay ấn nhiều lần.

Hình như không mềm như thế.

Rốt cuộc là vì môi cậu mềm, hay vì phải khi hai đôi môi kề sát thì mới mềm tới thế?

Không thể biết được.

Can đảm của cô đã dùng hết, không dám kiểm chứng thêm.

Bên kia rừng dừa, Dương Lâm Vũ và Tân Tiểu Hòa đang tay nắm tay đi tới đứng sượng ra tại chỗ, mặt mũi bàng hoàng.

Tân Tiểu Hòa: “Thịnh Hạ lại là người chủ động!”

Dương Lâm Vũ: “Anh Chú không được rồi!”

Tân Tiểu Hòa: “Ghi lại chưa?”

Dương Lâm Vũ: “Không nhục sứ mệnh.”

–

Dương Lâm Vũ đánh thức mọi người dậy.

“Dậy hết đi, may mà cảm hết thì lên máy bay kiểu gì? Mau dậy đi!”

Cả hội nằm lê lết trên bãi cát từ từ tỉnh giấc, mắt lim dim ngái ngủ.

Còn mỗi Hầu Tuấn Kỳ là gọi mãi không tỉnh.

Tân Tiểu Hòa đá một cú vào mông làm cậu chàng nhảy dựng lên, “Cái gì thế! Buff tốc độ, buff tốc độ!”

“Lúc nào rồi còn buff tốc độ, chỉ biết game với gủng, né đòn thế thì về ăn quái cua còn hơn.” Trương Chú cười nói.

Bấy giờ Hầu Tuấn Kỳ đã tỉnh hẳn, “Ai né đòn không đi ăn quái cua, Chú cậu quên là mình…”

Tranh cãi lải nhải tới tận khi về nhà.

Tiểu Mạch về tới phòng, không buồn tắm rửa đã vật ra giường ngủ khì.

Thịnh Hạ đi tắm, khi đi ra thấy Tân Tiểu Hòa vẫn ôm điện thoại

thích thú dán mắt vào.

Thịnh Hạ ghẹo: “Coi gì thế? Buôn chuyện với Dương Lâm Vũ hả? Nói gì mà hớn hở rạo rực vậy?”

Tân Tiểu Hòa gật đầu ậm ờ, trong bụng nghĩ: Cô nương ngốc, tất nhiên là nói về cậu rồi.

Thịnh Hạ tưởng mình đoán đúng, cười cười, chà, hóa ra chọc ghẹo người khác thích thế nhỉ?

Mới định lấy điện thoại gọi Trương Chú nhập hội, bỗng chuông cửa reo lên.

Đã giờ này rồi, còn việc gì vậy?

Thịnh Hạ đâm hơi sợ.

Tân Tiểu Hòa cũng sững sờ. Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại địa chỉ duonglam. design. blog và nick wattp3d namonade của người dịch. Người dịch không chịu trách nhiệm về sai sót bản dịch khi đăng ở các nơi khác.

Hai cô gái rón ra rón rén đi tới cửa, nhìn qua mắt mèo. Thịnh Hạ đã quay sẵn số điện thoại của Trương Chú, định bấm gọi đi. Nhưng không ngờ bên kia cánh cửa lại hiện lên chính gương mặt cậu.

Trông biểu hiện của cậu, dường như đã xảy ra một việc động trời.

Nóng nảy, âm u, hơi lạnh lùng, không giống như đang vui.

Rất khó tả.

Thịnh Hạ mở cửa.

Trương Chú liếc Tân Tiểu Hòa, “quay đầu đi”, nói rồi một tay nắm đầu Tân Tiểu Hòa bẻ quay đi hướng khác.

Thịnh Hạ mở tròn mắt.

Đang chìm trong dấu chấm hỏi, Trương Chú đã đẩy cằm cô lên, cúi đầu hôn khẽ lên môi cô.

Lập tức đôi mắt Thịnh Hạ mở lớn hơn nữa.

Chưa để cô kịp tỉnh hồn, cậu thả bàn tay đang ấn đầu Tân Tiểu Hòa, chân sải bước vào trong phòng, tay ôm eo cô, đầu lại sấn tới cho một nụ hôn nữa.

Thịnh Hạ như hóa đá.

Đôi môi như chạm điện, dòng điện tê tê phút chốc lan khắp tứ chi mình mẩy.

Cậu hành động như bằng bản năng, hôn một cái, lại chạm khẽ một cái như thăm dò, tiếp đó thì ngậm lấy môi dưới, m*t nhẹ.

Toàn thân Thịnh Hạ như đặt trên lò lửa, cổ rụt lại. Cậu không cho trốn, tay kê sau gáy cô, ngấu nghiến lấy môi cô.

Tân Tiểu Hòa quay mặt vào tường, không dám ngoảnh ra sau. Tuy nhiên tiếng m*t mát thì vì khoảng cách gần nên không thể không nghe thấy.

Trời cao ơi!

Cứu con!

Bạn dịch từ từ ra hướng cửa, cuối cùng khi gần tới cửa lập tức co giò chạy.

Dầu đã cực kì cẩn thận, tuy thế vẫn đánh động đôi uyên ương đang thắm thiết.

Trương Chú nới tay buông lỏng Thịnh Hạ.

Tân Tiểu Hòa: “Hai cậu tiếp tục, tiếp tục!”

Rồi chạy ngay sang nhà bên cạnh như bỏ trốn.

Thịnh Hạ nhìn người trước mặt trong nỗi bàng hoàng. Cả hai đều hơi thở rối loạn, hổn hển đứt quãng.

“Cậu, cậu…” Cô cố hết sức tìm lại giọng nói của mình, ngẩng lên làm giãn khoảng cách giữa hai cơ thể.

Một tiếng “rầm” vang lên, Trương Chú khều chân đóng cửa, ôm eo cô nhốt vào giữa mình và cánh cửa, “Thịnh Hạ, là cậu hôn mình trước.”

Thịnh Hạ bàng hoàng.

Cậu biết rồi!

Cậu không ngủ ư?!

Mặt cô lại như thiêu như đốt, đôi tai nóng rực như sắp đứt lìa, cõi lòng không thôi run rẩy.

Không nhận được câu trả lời, mà vốn dĩ cậu cũng không định chờ câu trả lời. Hai tay cậu ôm đôi má cô, đặt lên đó cái hôn đầy sức nặng.

Thịnh Hạ không với tới cậu, bất giác kiễng chân, lại vì thế mà nhũn ra run rẩy.

Trương Chú nới bàn tay đang ôm eo cô ra, dùng nó xốc người cô lên, một tay khác ghì sau đầu cô, không cho phép thoái nhượng.

Cậu cạy mở hàm răng cô, quấn lấy lưỡi cô một cách ngang ngược.

Chợt khều, chợt m*t, lúc nhẹ, lúc mạnh.

Thịnh Hạ nhắm mắt, lưỡi tê rần, trải nghiệm lạ lẫm càn quét mọi tri giác bay biến.

Trong khoang mũi chỉ toàn mùi của cậu.

Lẫn lộn, sôi trào, quấn quýt…

Thế giới trước mắt như thế nào?

Cô hồn vất vưởng, trời giáng mưa lành.

Cô sắp chết đuối rồi.

Thiếu ô-xi khiến nhận thức mụ đi. Đôi chân giờ không còn một tri giác. Cả cơ thể nhờ tay cậu đỡ mới không ngã đổ ra.

Cô đẩy ra chối từ. Cậu dịu dàng trở lại, những cái hôn nhẹ nhàng dày đặc thế chỗ. Cậu tách khỏi cô vài ly, cúi đầu thở đứt quãng, hơi thở phà vào khiến mặt cô lại nóng lên một vùng.

Đôi mắt cậu săm soi trên dưới cô ở khoảng cách gần, cuối cùng dừng ở đôi môi đã hơi sưng đỏ.

“Giờ biết chưa, đây mới là hôn.”

“Đây là nụ hôn đầu, nhớ chưa?”

Dứt lời, lại hôn thêm cái nữa như chưa thỏa mãn.

Thịnh Hạ nộp khí giới đầu hàng.

Thế giới hoang vu, một vùng cỏ cháy.

Chương 77

Ánh đèn từ cửa vào hắt lên tóc Trương Chú. Môi cậu bóng lên, đôi mắt hút vào sâu thẳm.

Cậu ôm má cô đẩy cô nhìn lên, đầu hơi nghiêng đi để tia sáng rọi qua soi lên má hồng.

Thịnh Hạ không dám hít thở mạnh, còn vô thức nín thở, mắt ươn ướt nhìn cậu tội nghiệp.

Cái điệu bị bắt nạt quá chừng.

Trương Chú cong môi, ngón cái cọ xát môi cô, “Thở đi.”

Thịnh Hạ hít vào một hơi sâu. Khi thật sự thả lỏng, lập tức cơ thể nhũn ra ngã ập vào cậu, tay tự vòng quanh cổ cậu không nghe ý thức.

Cứ như chủ động ôm ấp.

Trương Chú nghiêng đầu cười, vùi mặt vào cổ cô, tay vuốt v3 sau gáy cô.

Cậu rất cao, nên tư thế này phải khom lưng. Có lẽ vì cảm thấy như thế chưa đủ thân mật, cậu lại ôm chặt cô hơn, kéo lưng cô đẩy về trước như để in nó vào người cậu.

Cơ thể hãy chưa hạ nhiệt của Thịnh Hạ nóng như thiêu đốt.

Hô hấp bỏng rẫy.

Cậu cũng bỏng rẫy.

Im lặng ôm nhau một lát. Không ai nói gì. Đèn cảm ứng âm thanh ở cửa vào phụt tắt, góc nhỏ này bỗng chốc tối om.

“Muộn, muộn lắm rồi.” Thịnh Hạ nói không rõ tiếng.

“Ừm.”

“…”

“Về cũng không ngủ được, ôm lát nữa đã.”

“Tiểu Hòa cũng phải về mà?” Cô vươn tay đẩy cậu, tiếc rằng tay đã mất hết sức.

Cậu không đi, Tiểu Hòa đâu dám về.

Nhà bên cạnh toàn con trai, Tiểu Hòa là con gái, ở mãi đó thì không hay.

Trương Chú nắm chặt tay cô, bàn tay đang ở trước ngực cậu, tiếp đó đứng thẳng kéo giãn khoảng cách giữa hai người, “Thế cậu hôn mình.”

Thịnh Hạ cụp mắt không dám nhìn vào mắt cậu. Trương Chú chỉ nhìn thấy mái tóc đen mượt của cô.

“Chỉ một cái thôi.” Cậu nói như thỏa hiệp.

Thịnh Hạ đắn đo giây lát, bỗng kiễng chân chạm nhẹ môi vào môi cậu rồi lập tức tách khỏi, cúi đầu tránh nhìn thẳng vào nhau.

Trương Chú khom lưng, mắt đuổi theo ánh mắt cô, hẳn nhiên là không hài lòng.

Thịnh Hạ hết quay trái rồi quay phải vẫn không tránh khỏi mắt cậu, đành nhìn thẳng trừng cậu một cái, đẩy mạnh cậu ra.

Trương Chú cười cam chịu, hôn lê n đỉnh đầu cô mấy cái mới lỏng tay, “Ngủ sớm đi.”

Cậu mở cửa, người đã đi ra mà bỗng ngoảnh lại, chống cửa nói, “Đời này chưa bao giờ mình vui như thế nên có lẽ làm hơi quá. Nếu cậu cảm thấy khó chịu, nhất định phải cho mình biết.”

Cậu quay lưng đi, bước được mấy bước lại ngoảnh nhìn cô vẫy tay cười.

Thịnh Hạ đóng sầm cửa.

Trương Chú về nhà bên cạnh. Tân Tiểu Hòa mở cửa, hơi ngạc nhiên, “Đã xong rồi á?”

Trương Chú suýt mắc nghẹn. Sau này Dương Lâm Vũ lại chẳng chắc phần chiếu dưới?

Cậu hắng giọng khe khẽ, nói với Dương Lâm Vũ: “Đưa bạn gái cậu về đi.”

Dương Lâm Vũ bật dậy khỏi sô pha, “Ờ ờ.”

Đôi mắt Tân Tiểu Hòa ánh lên vẻ bỡn cợt, tuy thế cuối cùng vẫn bị Dương Lâm Vũ dắt đi.

Sắp ra cửa thì bị Trương Chú gọi lại, nghe cậu dặn dò: “Giờ muộn rồi, về ngủ sớm đi, đừng buôn chuyện nữa.”

Tân Tiểu Hòa: “Âu cơ.”

Ý là bảo mình về thì im miệng đấy à?

Chậc chậc.

Chắc là sợ Thịnh Hạ xấu hổ?

Vì vậy, Thịnh Hạ lo sốt vó suốt mười mấy phút đồng hồ, chuẩn bị vô số lời giải thích song cuối cùng chẳng có cái cớ nào được sử dụng. Tân Tiểu Hòa về nhà là lập tức đi tắm, tiếp đó vật ra giường ngủ say.

Thịnh Hạ chiếm một góc chăn, trong trí chỉ toàn những hình ảnh hôn môi với cậu. Cảm thấy cơn nóng như thiêu đốt khó mà chịu nổi, cô thò chân khỏi chăn, được một lúc lạnh lại rụt về, lại nóng, lại thò ra, lặp đi lặp lại.

Không biết bao lâu sau, từ bên cạnh có giọng nói cố nhẫn nhịn vang lên: “Thịnh, Hạ!”

Thịnh Hạ lạnh toát sống lưng.

Tân Tiểu Hòa: “Cậu còn không ngủ đi, mình sẽ phỏng vấn cậu đó!”

Thịnh Hạ nhắm nghiền mắt, hốt hoảng thụt hết tay chân vào, cuộn người thành tư thế thai nhi không dám động cựa.

Chỉ có khóe môi là cứ cong mãi không kéo oằn xuống nổi.

Nhà bên, Trương Chú thì lộ liễu hơn nhiều.

Lư Hựu Trạch đã đi, cả căn phòng chỉ còn mình cậu. Cậu nằm trên giường mình thẫn thờ một lúc, lại đổi sang giường bên kia thơ thẩn lúc nữa, dùng ý chí chiếu cảnh hôn môi lên trần nhà…

Kể cả khi đi tắm, trong hơi nước cũng chỉ toàn dáng điệu cô lúc xấu hổ.

Tại sao trên đời lại có điều tuyệt vời như hôn môi?

Cậu vừa tắm vừa hạnh phúc hát lên, âm giọng không khống chế vang ra khắp cả căn nhà. Hầu Tuấn Kỳ lấy hai tay bịt tai, nằm trên giường trợn trừng mắt.

Tề Tu Lỗi cũng không khác là mấy. Dương Lâm Vũ đã hối hận vì đã cho Trương Chú xem đoạn video. Đáng lý nên đợi khi đi chơi về, để cậu có lên cơn cũng không làm mình chịu khổ lây.

Ba anh em cùng đeo cái mặt nạ đau khổ.

–

Hôm sau, máy bay chở nhóm thanh thiếu niên mơ màng bắt đầu chuyến hành trình kéo dài mười mấy giờ đồng hồ.

Nam Lý hạ tuần tháng Sáu, cái oi nóng không thua kém đảo nhiệt đới.

Khí nóng bốc hơi, không cho một cơn gió ngóc đầu dậy.

Các bạn lưu luyến tiễn biệt ở sân bay.

“Đợi đến lúc điền nguyện vọng lại đi chơi!”

“Ô kê luôn!”

“Còn phải cùng đi Liên Lý chơi nữa!”

“Đúng vậy!”

“Mùa hè còn dài lắm.”

Mùa hè còn rất dài.

Họ rồi sẽ có khi gặp lại.

Vương Liên Hoa rất bận, người tới đón Thịnh Hạ là trợ lý mới của Thịnh Minh Phong. Nghe nói Lý Húc đã được điều đi.

Tức là thăng chức rồi.

Một liên tưởng kì quặc nảy lên trong trí Thịnh Hạ. Đây là một mùa hè kì diệu, dường như ở đó mọi người đều đang thoát xác.

Khi Thịnh Hạ tới nhà, đúng lúc Vương Liên Hoa vừa thu dọn đồ đạc xong xuôi định xuất phát đi Đông Châu. Ngô Thu Tuyền sắp thi vào cấp ba.

Tất nhiên Thịnh Hạ cũng phải đi theo.

Thế là lại mải mốt lên đường, chẳng cần cả chuẩn bị hành lý.

Vương Liên Hoa đã đặt sẵn khách sạn ở gần điểm thi của Ngô Thu Tuyền. Trông Ngô Thu Tuyền chẳng căng thẳng chút nào, bình thản hơn hẳn Thịnh Hạ lúc thi đại học, còn thì thầm dò hỏi cô về chuyến du lịch.

“Chị, nụ hôn đầu còn không?”

Thần kinh Thịnh Hạ căng ra, suýt làm rơi cả điện thoại.

Sao Tuyền biết được?

Có rõ ràng thế ư?

Ngô Thu Tuyền coi phản ứng của chị gái mà tủm tỉm cười: “Đã ra ngoài du lịch rồi mà còn không thu hoạch được gì, thế thì chị

phải coi lại sức hút của mình đó."

"Nụ hôn đầu cảm giác thế nào? Có phải như cắn vào kẹo bông gòn không?"

Kẹo bông gòn? Kẹo bông gòn sao mà mềm bằng môi cậu.

Thịnh Hạ đỏ bừng mặt.

"Em sắp thi rồi đó Ngô Thu Tuyền! Thi vào cấp ba! Quan trọng lắm đó!"

"Hì hì hì biết rồi biết rồi đừng xấu hổ mà!"

–

Nhiều việc tới dồn dập, Thịnh Hạ còn chưa kịp dặn Trương Chú một tiếng. Cô những tưởng về nhà cậu sẽ ngủ một giấc thật đã.

Ngờ đâu tối đến, ăn cơm xong thì nhận tin nhắn QQ từ Trương Chú: "Cậu có rác muốn đi vứt không?"

Câu hỏi chẳng đâu vào đâu, tuy thế Thịnh Hạ vẫn hiểu ý.

Thịnh Hạ: "Cậu đang ở dưới nhà mình à?"

Trương Chú: "Thông minh."

Thịnh Hạ: "Mình ở Đông Châu, em mình thi vào cấp ba."

Trương Chú: "… Bao giờ thì về?"

Thịnh Hạ: "Ba ngày nữa. Cậu về nhà sớm đi."

Thịnh Hạ: "Hổ sờ đầu.jpg"

Một lúc lâu sau, không thấy cậu trả lời. Thịnh Hạ mải bận kiểm tra đồ dùng học tập cho Ngô Thu Tuyền, nghe Vương Liên Hoa thực hiện công tác tư tưởng cho em gái trước thi, tạm để điện thoại một bên. Đến khi rảnh tay, đã là nửa giờ đồng hồ sau đó.

Cậu vẫn chưa trả lời.

Gặp hụt nên giận ư?

Có nên dỗ không nhỉ?

Đang định tìm một meme thật dễ thương, bên kia đã nhắn tin tới.

“Thịnh Hạ, khu nhà cậu có cây chuối tây, hôm nay vành trăng khuyết cong lắm.”

Cậu còn ở nhà cô? Vẫn chưa đi?

Đang định hỏi, bỗng Thịnh Hạ nghĩ, khu nhà cô thì có cây chuối tây nào?

Cả Nam Lý cũng đâu lùng được mấy cây chuối tây?

Còn trăng nữa?

Nam Lý gần sát Đông Châu. Ở Đông Châu không thấy bóng trăng, sao Nam Lý thấy được trăng khuyết?

Bỗng cô sực nhớ hồi được nghỉ cuối kì một, cậu tiễn cô về nhà, trên đường vắt hết óc nghĩ cách níu giữ, nên đã hỏi ý nghĩa của một vài hình tượng, cô trả lời tất tật không sót điều gì.

Trăng tròn, là nhớ quê. Trăng khuyết, là nhớ người.

Chuối tây, là cô đơn.

Cậu mà cũng giở trò ấy? Màu mè!

Thịnh Hạ mím môi cười, trả lời tin nhắn của cậu: “Chuối với vầng trăng đâu chẳng thấy, Nam Lý chỉ mình long não đầy.”

— Chú chỉ biết đùa dai thôi.

Cậu trả lời ngay: “Được thôi, đúng thế đấy, mình nhớ cậu.”

Thịnh Hạ tủm tỉm cười, ôm điện thoại lăn qua lăn lại.

Đến khi ngồi dậy, mới thấy Vương Liên Hoa đứng cạnh cửa, mắt nhìn cô lom lom.

Còn cô thì nụ cười ở môi hãy chưa kịp giấu.

–

Mỗi năm vào 3 giờ chiều ngày cuối cùng của kì thi vào lớp 10, đồng thời cũng là thời điểm công bố điểm thi đại học.

2 giờ 45 phút.

Bất kể wechat hay QQ, nhóm lớp hay nhóm bạn riêng, weibo hay Tín Phong cũng toàn những hình cá chép may mắn.

Các tờ báo lớn nhỏ cũng k1ch thích bầu không khí căng thẳng vì điểm số lên tới đỉnh điểm.

Trong nhóm chung, Vương Duy phát một bao lì xì lớn, lập tức khiến cả lớp sôi nổi hẳn.Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại địa chỉ duonglam. design. blog và nick wattp3d namonade của người dịch. Người dịch không chịu trách nhiệm về sai sót bản dịch khi đăng ở các nơi khác.

Có bạn viết thư pháp cụm "kim bảng đề danh" gửi vào nhóm, có bạn khoe hình bánh chưng nhà gói, ngụ ý đỗ cao.

So với những nghi thức cầu kì của các bạn, Thịnh Hạ như người ngoài cuộc, tâm trí chỉ còn sự căng thẳng hồi hộp bủa vây, chẳng còn thiết đến đây là thời khắc quan trọng lịch sử hay gì nữa.

Chiều sau khi đưa Ngô Thu Tuyền vào trường thi, Thịnh Hạ và Vương Liên Hoa ngồi thấp thỏm chờ đợi trước máy tính của sảnh làm việc chung trong khách sạn.

Trong nhóm cùng tham gia chuyến du lịch tốt nghiệp, Hầu Tuấn Kỳ đang phát lì xì.

"Mình không cần điểm cao, chia hết cho các cậu! Tất cả phải mọi việc như ý cho mình!"

"Anh Hầu cho thêm tí đi."

"Nhận bao lì xì này, phải được 650!"

"Căng thẳng quá hồi hộp quá sợ quá đi."

"Còn mười phút nữa thôi mọi người!"

"Cột mốc rẽ ngang đời người cứ thế tới rồi ư? Sao thấy hoảng hốt vậy nè?"

"Anh Chú đâu? Anh Chú anh Chú anh Chú! Mau gọi anh Chú!"

Trương Chú: "111111."

Ý là đã đọc tin nhắn, đang online.

Tiểu Mạch: "Anh Chú mau thu hồi, bây giờ phải gửi số thật to,

không được gửi số nhỏ!”

Trương Chú: “11111111.”

Tiểu Mạch: “Anh Chú mãi đỉnh! Số mạng nghe ta không nghe trời!”

Tân Tiểu Hòa: “Cậu bợ đỡ như vậy, điểm của cậu ta có thể chia cho cậu một điểm ha ha ha ha ha ha ha.”

Vương Liên Hoa cau mày nhìn khung trò chuyện, như hiểu mà như không hiểu, hỏi: “Trương Chú được các bạn quý lắm à?”

Thịnh Hạ gật đầu: “Dạ. Các bạn ai cũng quý cậu ấy.”

Trong nhóm vẫn đang spam.

“Ba phút nữa mọi người!”

“Mở tốc độ mạng nhanh nhất nhà các cậu, tương lai rực rỡ đang ở phía trước!”

“Hai phút nữa mọi người!”

“Văn Khúc Tinh, người thấy lễ cúng của con chưa? Mau soi sáng group này!”

“Điểm ơi, ba năm rồi, mày đã trưởng thành rồi, phải biết cố gắng xông lên cho ông bô mày!”

“Hạ Hạ đâu Hạ Hạ đâu, triệu hồi Hạ Hạ!”

Thịnh Hạ: “1111111.”

Tiểu Mạch: “Chà, hi vọng điểm của các cậu cũng được đồng vợ đồng chồng như thế!”

Thịnh Hạ hoảng hồn, nhanh tay bấm x, thoát khỏi giao diện nhóm chat, tập trung lướt tải trang công bố điểm chính thức, cũng chẳng biết mẫu thân đại nhân có đọc được không.

Màn hình phản quang, ánh lên đó là gương mặt tối sầm của Vương Liên Hoa.

Chẳng rõ là vì lo lắng hay do cảm xúc nào khác.

Thời gian ở góc phải dưới màn hình nhảy tới 15:00.

Thịnh Hạ click chuột, tải lại trang.

Mạng nghẽn.

Trang trắng xóa.

Vòng tròn nho nhỏ trên màn hình quay liên hồi, thanh tiến độ tải mãi không nhúc nhích.

Bàn tay Thịnh Hạ rớm mồ hôi, luôn cảm thấy phải làm gì đó để lấp đầy thời gian ngắn ngủi nhưng dài dặc hiện tại.

Lần này cô không dám mở group chat trên máy tính mà cúi đầu xem điện thoại.

Nhóm lớn nhóm nhỏ đều im phăng phắc.

Lúc này các bạn ai cũng điên cuồng tải trang.

Hai phút trôi qua.

Các nhóm lại trở nên sôi nổi.

Cả màn hình chỉ toàn “nghẽn mạng rồi”, “không vào được”, “vạn

sự khởi đầu nan”…

Thịnh Hạ liếc thấy avatar của Tống Giang hiện ra số 1 màu đỏ.

Trên thanh trạng thái hiện là: hình ảnh.

Cậu gửi hình cho cô.

Mồ hôi nhớp tay Thịnh Hạ. Toàn thân cô nóng bừng lên.

Rõ ràng đang ngồi, nhưng đôi chân như mềm nhũn không còn sức lực.

Cô hồi hộp quá.

Cậu gửi hình gì vậy?

Không dám xem.

Trước mặt, trang mạng vẫn đang tải. Vương Liên Hoa hơi sốt ruột, rờ chuột bấm tải lại lần nữa.

Cũng lúc đó, Thịnh Hạ mở khung chat.

Đột nhiên cô hét lớn, nhảy cẫng lên, ôm chầm qua cổ Vương Liên Hoa bấy giờ đang khom lưng nhìn màn hình. Cái ôm bất ngờ khiến Vương Liên Hoa lảo đảo, vội vịn lấy tay cô.

“Mẹ! Mẹ! Hạng nhất! Cậu ấy hạng nhất! Trương Chú! Cậu ấy là thủ khoa! Cậu ấy là hạng nhất! Mẹ! Cậu ấy làm được rồi! Mẹ!”

“Cậu ấy là thủ khoa, Trương Chú đỗ thủ khoa đó mẹ! Hạng nhất hu hu hu cậu ấy làm được rồi…”

Cô kích động lặp lại, tay lắc tay Vương Liên Hoa nhảy nhót liên hồi. Kêu được một lúc, giọng nói đã lẫn tiếng nghẹn ngào.

Ảnh Trương Chú gửi cho cô không phải ảnh chụp điểm trên trang chính thức mà là tin vắn đã đăng một lúc trước đó.

15:02.

[Trung tâm khảo thí giáo dục tỉnh XX] Họ tên: Trương Chú; Số báo danh: xxxxxxxxx; Tổng điểm: 715; Xếp hạng: hạng nhất hệ đào tạo chính quy.

Vương Liên Hoa sững ra một lát, mỉm cười, giơ tay vỗ lưng Thịnh Hạ, "Mẹ biết rồi, biết rồi, được rồi mà…"

"Hu hu hu hu…"

Thịnh Hạ ngó lờ mọi chuyện. Cô cũng chẳng biết tại sao nữa, chỉ biết nước mắt cứ rơi không thể kiểm soát nổi.

Lúc này cô đã quên là mình còn chưa tra điểm số của bản thân.

Quên là mẹ hẳng chưa chấp thuận mối quan hệ này.

Cô đã quên mọi thứ.

Cô chỉ biết cậu được hạng nhất.

Cô rất vui, cô mất khống chế, khó mà dằn nổi ước muốn chia sẻ từ tận đáy lòng.

Cô muốn cho tất cả mọi người biết, Trương Chú là hạng nhất, cậu sẽ luôn luôn là hạng nhất.

Cậu đứng ở trên đỉnh.

Cậu nên đứng ở trên đỉnh.

Những sự hoài nghi, những lời bóng gió, cuối cùng sẽ bị cậu giẫm nát, phải ngưỡng vọng thành công của cậu.

Cô muốn lập tức gọi điện thoại cho cậu.

Gạt nước mắt, cô bấm thực hiện cuộc gọi thoại.

Bên kia nhận máy gần như ngay lập tức.

Chưa kịp mở lời, nước mắt đang dồn nén đã lại tuôn tràn, lời định nói cũng chưa kịp thốt, tiếng khóc hu hu đã giành trước bay vào tai Trương Chú.

Bên kia ngẩn ra, lập tức giọng nói lo lắng vọng tới: "Sao vậy, điểm không tốt à? Đừng sốt ruột, từ từ nói, không thi tốt cũng không sao. Mình nói rồi, cho dù du học cũng không sao, đừng khóc nữa mà…"

Thịnh Hạ đã không thể nói chuyện mạch lạc, "Không phải, mình chưa xem được… Tại mình, mình vui quá. Chúc mừng cậu, cậu giỏi lắm đó Chú à. Hu hu…"

Vương Liên Hoa thở dài, quay đi cùng biết bao cảm xúc lẫn lộn, cúi xuống tiếp tục bấm chuột tải lại trang.

Thịnh Hạ vẫn còn lải nhải: "Mình đã biết cậu làm được mà hức nhưng mình cũng lo lắm hức. Mọi người cứ nói, nói những lời chối tai. Nếu là mình, chắc mình đã gục lâu rồi hu hu. Cậu giỏi lắm đó Chú, mình vui lắm, vui lắm Chú à…"

Vương Liên Hoa chưa từng thấy một Thịnh Hạ như vậy.

"Tải được rồi." Mẹ vỗ vai Thịnh Hạ, "Nhập số báo danh vào đi."

Thịnh Hạ tìm lại được một chút lý trí. Cô hít thở sâu, đặt điện thoại xuống, mở loa ngoài.

Lấy phiếu báo thi ra, cô cẩn thận gõ theo từng con số.

Đầu bên kia, Trương Chú cũng đang tra.

Tiếng cậu vọng tới: “Mình cũng chưa tải được…”

Thịnh Hạ vừa nhập vừa trả lời: “Sao cậu biết tin nhanh thế, mình còn chưa coi được điểm nữa.”

“Chắc tại mình hạng nhất.”

“Ờ ờ, đúng thật, tốt quá luôn.”

Điểm của Thịnh Hạ hiện ra. Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại địa chỉ duonglam. design. blog và nick wattp3d namonade của người dịch. Người dịch không chịu trách nhiệm về sai sót bản dịch khi đăng ở các nơi khác.

Tổng điểm: 589

Ngữ văn: 134

Toán: 129

Ngoại ngữ: 130

Tổ hợp tự nhiên: 196

Thịnh Hạ và Vương Liên Hoa đều sững sờ.

Cả lớp 11 và 12, điểm cao nhất Thịnh Hạ từng thi được là 568.

Lần thi thử thứ nhất, điểm sàn dự tính là 529.

“Mẹ…” Thịnh Hạ nhìn Vương Liên Hoa, “Hay mẹ dò lại số báo

danh…”

Rốt cuộc đây có phải cô không?

Vương Liên Hoa nhìn màn hình chăm chăm không chớp mắt, đột nhiên ôm cổ Thịnh Hạ từ phía sau, “Con ngoan, tuyệt lắm! Đừng hoài nghi, con cũng rất giỏi!”

Lần này đôi mắt cả hai đều ươn ướt lệ.

Hai mẹ con ở phòng làm việc chung mà nước mắt lưng tròng.

Bên cạnh, các nhân viên khách sạn nhìn họ cũng mỉm cười theo, im lặng chia sẻ niềm vui này.

Từ chiếc điện thoại đã đặt xuống vọng sang tiếng gõ phím lạch cạch. Bấy giờ những cảm xúc trong Thịnh Hạ mới dần lắng lại, muộn màng nhận ra lần này gay go rồi.

Không ngờ Vương Liên Hoa chủ động lên tiếng: “Trương Chú, cháu vào trang tra điểm chưa?”

Đầu kia, hình như không ngờ Vương Liên Hoa sẽ nói chuyện, Trương Chú khựng lại một thoáng mới nhận ra là mình có thể nói, uốn lưỡi trả lời: “Cô ạ, cháu vẫn chưa.”

Chẳng rõ vì cớ làm sao mà nghe tiếng gọi “cô” này, mồ hôi lại bắt đầu túa ra trong bàn tay Thịnh Hạ.

“Thế để bọn cô tra hộ nhé?” Vương Liên Hoa đề nghị, “Cháu gửi số báo danh cho Thịnh Hạ đi.”

“Vâng, cảm ơn cô ạ.” Giọng cậu trở về vẻ thong dong ngày thường, vừa gửi số báo danh vừa nói, “Cháu chúc mừng Thịnh Hạ trước, có vẻ là tin vui rồi.”

Lời này nghe như đang nói với Vương Liên Hoa, ấy thế Thịnh Hạ lại giành đáp: “Ừm! Nếu điểm sàn một không tăng cao bất thường. Chắc là mình phát huy vượt mức đó.”

Trương Chú: “Là phát huy bình thường. Hạ Hạ giỏi quá, ừm, giỏi hổng chỗ chê luôn!”

Cách điện thoại, đôi bạn hết người nọ cười đến người kia cười.

Vương Liên Hoa: …

Thịnh Hạ nhanh chóng tra ra điểm số của Trương Chú. Dù cho đã biết tổng điểm, Vương Liên Hoa vẫn giật mình ngạc nhiên.

Tổng điểm: 715

Ngữ văn: 128

Toán: 147

Ngoại ngữ: 145

Tổ hợp tự nhiên: 295

“Môn tự nhiên cao hơn con hơn trăm điểm đó Hạ Hạ.” Vương Liên Hoa thổn thức, “Chênh lệch nhiều tới thế cơ à?”

Ặc…

Biết giải thích thế nào đây?

Lần Trương Chú thi tốt nhất, tổ hợp tự nhiên chỉ thiếu 3 điểm là đạt điểm tuyệt đối.

“Mẹ, giữa người với người thực sự có khoảng cách.”

Cô phải khuyên thế nào mới khiến mẹ chấp nhận sự thật, rằng con của mẹ chỉ là người bình thường chứ không hề đặc biệt đây?

Thịnh Hạ nhanh chóng chụp màn hình gửi cho Trương Chú.

Từ bên kia lời an ủi của cậu vọng tới: “Cô ạ, Hạ Hạ giỏi văn, điểm văn rất cao đó.”

Vương Liên Hoa mới chợt nhận ra: “Đúng thật, còn cao hơn thủ khoa nữa ấy chứ?”

Thủ khoa nọ khẳng định: “Đúng vậy.”

Vương Liên Hoa: “Tốt lắm, đều rất tốt, ai cũng giỏi hết.”

Chương 78

Lúc đi đón Ngô Thu Tuyền ra khỏi trường thi, Thịnh Hạ nhận được tin nhắn báo điểm.

Đồng thời còn nhận được tin báo điểm chuẩn.

[Trung tâm khảo thí giáo dục tỉnh xx] Điểm sàn ưu tiên: khối xã hội 536 điểm, khối tự nhiên 524 điểm. Điểm sàn chuẩn: khối xã hội 430 điểm, khối tự nhiên 410 điểm.

Thịnh Hạ cao hơn ngưỡng sàn một 65 điểm, Trương Chú thì cao hơn 191 điểm.

Trên đường Ngô Thu Tuyền cứ ôm tay Thịnh Hạ mãi không buông: "Cầu may cái gì, cứ ôm chặt linh vật may mắn đang ngồi ngay bên cạnh đây! Linh vật sáng lấp la lấp lánh luôn!"

Vương Liên Hoa nói: "Nhìn lại chị con đi, chị lúc nào cũng tiến bộ, cũng vươn lên, con lo mà học hành đàng hoàng."

Ngô Thu Tuyền cười tít cả mắt, không trả lời Vương Liên Hoa mà ghé sát tai Thịnh Hạ rủ rỉ: "Cố gắng học hành thì cũng có thể gặp người như anh Trương Chú ạ?"

Thịnh Hạ nhẹ giọng, như đinh đóng cột: "Không."

Dễ đâu mà gặp được người như Trương Chú?

Cậu là hạnh phúc bất ngờ của tuổi trẻ.

Là cuộc gặp gỡ kì diệu của ngày hè.

–

8 giờ tối, trang web, trang weibo, tài khoản wechat chính thức của trung học phụ thuộc đồng loạt công bố tin mừng.

Hai chữ "thủ khoa" chiếm cứ phần đầu đề, mạ vàng kim, sáng lấp lánh.

Nội dung tin mừng ngắn gọn súc tích, không hề trau chuốt khoe chữ.

"Học sinh Trương Chú khối tự nhiên trường trung học phụ thuộc trực thuộc đại học Nam Lý, tổng điểm hạng nhất, điểm thi đại học: 715 điểm."

Chữ in đỏ chót, câu từ đơn giản đúng trọng tâm, thể hiện quán triệt hai chữ: khoe khoang.

Bên dưới còn liệt kê một số học sinh có điểm thi tốt, tỉ lệ đạt trên ngưỡng sàn một đứng đầu toàn tỉnh, số học sinh đạt điểm cao cũng vượt xa các trường khác.

Chỉ cần mở điện thoại, bất kể weibo, Tín Phong, QQ hay wechat của Thịnh Hạ đều toàn là bài đăng tin mừng này.

Group A6 sôi ùng ục như có đạn nổ, chớp mắt quay đi là tin nhắn đã trôi tuốt luốt.

Bao lì xì tiếp sức và các loại meme bắn pháo bay đầy màn hình.

"Học chung lớp với thủ khoa, đủ để mình ba hoa mấy năm!"

"Anh Chú quá xá đỉnh!"

“Khóc mù mắt, giờ sẽ lên Tín Phong đăng bài!”

“Gọi hồn anh Chú gọi hồn anh Chú!”

“Điện thoại Chú có khi nổ rồi, rỗi đâu để ý tới cậu?”

Trương Chú: “1111111111”

Cậu phát lì xì: Cảm ơn.

“Nhận lì xì của thủ khoa!”

“Ăn kẹo mừng của thủ khoa!”

“Kẹo mừng mang tới, ở đâu ở đâu?”

“Gọi hồn Thịnh Hạ gọi hồn Thịnh Hạ!”

“Hạ Hạ đâu Hạ Hạ đâu?”

“Thịnh Hạ đậu kế hoạch tự chủ tuyển sinh của Hà Thanh, có phải mình là người cuối cùng biết?”

“Mọe!”

“Đờ mờ đờ mờ! Người cuối cùng không phải thím, là tui, thật hay giả vậy? Gọi hồn Thịnh Hạ gọi hồn Thịnh Hạ!”

Trương Chú: “11111111111”

Trương Chú: “Là thật.”

“Nói hâm mộ khô cổ luôn.”

“Trời đất quỷ thần tui ơi, ganh ghét khiến mặt mũi tui méo mó!”

“Thuyền mị chèo là thật!”

“Nói xứng đôi kiệt sức luôn.”

“Kết hôn kết hôn, ta là cục dân chính, ta tự tới rồi đây!”

“Quá đỉnh, lớp mình vẫn là lớp thường thật chứ?”

“Lên Tín Phong khoe khoang thôi cả nhà!”

Trên Tín Phong, mười bài đăng thì có một nửa là về Trương Chú.

[Oa, anh Trương Chú phải vào kỉ yếu trường ấy nhở?]

— “Nói công bằng, trong lịch sử thủ khoa trường mình đây không phải điểm cao, từng có người được 730 điểm cơ!”

— “Thím lầu trên thi nhiêu điểm?”

— “Sao giống nhau được, người ta là thanh niên tốt dũng cảm cứu người, còn lên báo đài của tỉnh mà?”

— “Điển hình thanh niên tích cực năm nay, ăn nói tôn trọng tí đi.”

[Bố cậu vẫn là bố cậu, bố cậu nằm viện một tháng trở về đi thi vẫn là bố cậu!]

— “Thời gian chính xác: nằm viện 42 ngày, cảm ơn.”

— “Xem chừng câu ‘lần đầu thi thử, sức định càn khôn’ là thật, lần đó Trương Chú cũng hạng nhất ấy nhỉ?”

— “Không biết những thớt diss Trương Chú giờ có cảm tưởng

thế nào?"

— "Người bợ đỡ bây giờ đa phần đều là người khi trước chê bai, internet toàn gió chiều nào xoay chiều ấy, không nhớ quá khứ đâu!"

[Thủ khoa trưởng thành thế nào, bình chọn thanh niên mười tốt năm nay nổi to rồi, hotsearch đang suy đoán ầm ầm kìa!]

— "Có những người xuất hiện chính là để chứng minh đằng ấy bình thường cỡ nào."

— "Thanh niên mười tốt? Cái gì vậy?"

— "Ngay đầu diễn đàn chính thức của Nam Lý đó, có link bình chọn, lượt bỏ phiếu dẫn đầu bỏ xa hạng hai luôn!"

— "Thế này có tính là danh hiệu được chính phủ công nhận?"

— "Giỏi thật!"

[Bạn gái Trương Chú thi đậu đại học Hà Thanh rồi!]

— "Mới có điểm cậu đã thay đại học Hà Thanh tuyển người ta rồi à?"

— "Sao bảo bạn gái cậu ấy chuyển từ Nhị Trung tới mà? Điểm cao thế á?"

— "Đề án ưu tiên ngành cơ bản, tìm hiểu đi, không đơn giản như thi đại học đâu các đồng chí à!"

— "Cặp đôi thần tiên!"

— "Móa, thật á? Lớp 12 của người ta với lớp 12 sắp tới của mị!"

[Đừng lạc đề nữa, miễn giành thủ khoa cho trường thì đều là đỉnh của chóp! Chúc mừng Trương Chú!]

— “Lên là lên là lên! Chúc mừng Trương Chú!”

— “Chúc mừng Trương Chú!”

— “Chúc mừng Trương Chú!”

Bài đăng này thu hút cả nghìn lượt trả lời, đạt đến giới hạn trả lời của Tín Phong nên được đẩy lên trên cùng.

Weibo cũng xôn xao trong phạm vi nhỏ. Tài khoản weibo chính thức của một số cơ quan Nam Lý cũng chia sẻ bài đăng báo tin mừng, chỉ là đối tượng được chúc mừng là nhà trường chứ rất ít tập trung vào cá nhân.

Các báo mạng và nền tảng cá nhân thì không như thế. Bài phỏng vấn Trương Chú khi trước được đào lên, một số câu nói cũng được chế thành meme.

Ví dụ câu – Đi học có gì mà xúc động, đi học khổ bỏ xừ.

Được đóng dấu “thủ khoa chứng nhận”.

Thủ khoa nói rồi, đi học là việc cực khổ!

Thủ khoa người ta còn không thích đi học, đây không thích học có gì là sai?

Tình cảnh này, Thịnh Hạ trông mà vừa kiêu ngạo vừa buồn bã.

Chỉ mới hai tháng trước, đi đâu cũng thấy những lời thương tiếc vì sự sa sút của cậu.

Ngồi trên xe, Thịnh Hạ lướt điện thoại mờ cả mắt, tin tức thì đủ

kiểu tam sao thất bản. Cô tắt màn hình không đọc nữa, chợp mắt nghỉ ngơi.

9 giờ rưỡi tối, xe đến cửa khu nhà. Thanh chắn barie nâng rồi hạ, hạ lại nâng nhưng Vương Liên Hoa chưa lái vào.

Thịnh Hạ thắc mắc, nhìn về phía phải theo hướng mắt mẹ.

Ngô Thu Tuyền kêu ồ lên: “Chị, có phải anh Trương Chú kia không?”

Ven con đường gom dẫn vào khu nhà, thiếu niên gác đôi chân dài trên chiếc xe đạp, dừng bấm điện thoại ở lề đường.

Đèn đường soi xuống cậu một dáng hình gầy gò.

Vương Liên Hoa ngoảnh ra nhìn Thịnh Hạ: “Con xuống ở đây hay về?”

Thịnh Hạ rờ tay nắm cửa: “Ở đây ạ.”

“Đừng đi xa, về nhà trước 10 giờ.” Vương Liên Hoa dặn.

“Con biết rồi mẹ.”

Nghe tiếng đóng cửa xe, Trương Chú ngẩng đầu theo phản xạ. Thấy Thịnh Hạ, cậu hơi ngạc nhiên.

Từ khi có điểm tới giờ, điện thoại cậu chưa khi nào được yên. Cánh nhà báo và phòng tuyển sinh các trường thì cũng thôi, nhưng còn có mấy xí nghiệp chẳng hiểu đâu ra đòi ghé nhà tặng tiền.

Trên đời không có bữa trưa nào là miễn phí. Cậu không muốn để ý những chuyện ấy nên quyết đoán đi đổi một thẻ sim khác. Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại địa chỉ duonglam. design. blog

và nick wattp3d namonade của người dịch. Người dịch không chịu trách nhiệm về sai sót bản dịch khi đăng ở các nơi khác.

Đi ra khỏi chi nhánh nhà mạng, cậu đạp xe lang thang không mục đích. Khi nhận ra mình đang ở trước cổng khu nhà cô, chính cậu cũng thấy ngạc nhiên.

Chẳng hiểu sao đã đạp tới nơi này.

Nhưng đã tới rồi, thôi thì nhắn một tin hỏi cô đã về chưa. Nhắn xong, nửa tiếng đồng hồ trôi qua vẫn chưa thấy trả lời.

Giờ tự dưng người hiện ra trước mắt, cảm giác như từ trên trời rơi xuống vậy.

Đây là phong cách của tiên nữ?

Xe chạy vào ga ra, Thịnh Hạ mới rảo bước lại gần, khóe mắt cười cong cong, "Sao cậu tới đây?"

Trương Chú đặt điện thoại xuống, "Cậu nói xem?"

Thịnh Hạ chỉ lên trời, "Tối nay không có trăng khuyết."

Trương Chú cũng liếc lên phía trên, chỉ hàng cây, "Tối nay có long não của Nam Lý."

Thịnh Hạ: "Ai lại tự nói mình thế chứ?"

Tự nói mình tới để giỡ trò?

Cậu vẫn ngồi vắt vẻo trên xe, cô thì đứng cách một khoảng. Trương Chú trông khoảng cách giữa cả hai mà bực mình, nắm tay cô kéo lại. Cô lảo đảo bước tới trước mặt, cậu nhân đó vòng tay qua eo cô.

Tư thế này khiến cô cũng cao bằng cậu, tầm mắt ngang nhau.

Trương Chú từ tốn hỏi: “Không coi điện thoại à?”

Thịnh Hạ ngó nghiêng dáo dác, có vẻ chột dạ: “Lúc trên xe ngủ mất.”

Trương Chú xoay mặt cô lại, “Không ai nhìn cậu đâu.”

Câu nói này như đã nghe ở đâu rồi. Thịnh Hạ lầu bầu: “Thủ khoa đang nhìn mình.”

Trương Chú sững ra, lập tức nhỏe cười. Một lát sau, nụ cười của cậu tan đi, đôi mắt dính chặt vào môi cô, mí mắt hất lên va vào đôi mắt cô đen láy.

Bốn bề lặng im.

Đôi mày cậu hơi nhướng lên, tay cũng bóp bóp như cổ vũ.

Đôi môi mím chặt của Thịnh Hạ hé mở, chạm lên môi cậu một cái thật nhanh, gương mặt hồng rực vì bẽn lẽn.

Cậu không hài lòng: “Cậu không nhớ mình.”

“Nhớ mà…”

“Không có thành ý.”

Đôi mắt cậu vẫn nhìn môi cô chăm chú, ý ám chỉ rõ ràng.

Thịnh Hạ lại rướn người, ịn mạnh lên môi cậu như đóng dấu.

Xúc cảm mềm tan khiến tim cô run rẩy.

Chưa kịp tách ra, bàn tay ai kia đã ghì giữ sau gáy. Cậu nghiêng

đầu ngậm lấy đôi môi cô, khi m*t khi chạm, dùng môi mình nghiến mạnh lên rồi lại ve vuốt khẽ khàng, chiếc lưỡi linh hoạt cạy mở hàm răng, từ từ quấn quýt.

Khác với sự vồn vã áp đảo của nụ hôn đầu, lúc này cậu ngậm m*t dịu dàng và từ tốn như đang thưởng thức một thứ điểm tâm ngọt.

Thịnh Hạ trở nên cực kì nhạy cảm, kể cả xúc cảm khi sống mũi cao của cậu chạm vào đôi má cũng hiện lên rõ rệt như in.

Cả bàn tay cậu cũng di chuyển từ sau gáy tới vành tai cô, nắn d ái tai miết nhẹ.

Cô thở ngắt quãng khó nhọc, cậu thì mãi không chịu thỏa mãn, hai tay nâng mặt cô, đầu đổi hướng bám đuổi cô hôn không ngừng.

Môi Thịnh Hạ mất cảm giác, tay đẩy cậu ra.

Rất lâu sau, môi lưỡi cậu lùi bước, tiếp tục đổi sang những cái hôn chạm dày đặc, cuối cùng ấn mạnh lên trán cô rồi mới chịu thả ra.

“Ý mình là phải tầm thế này.”

“…”

“Tưởng cậu bận lắm chứ?” Thịnh Hạ tìm chủ đề, “Nghe bảo tin nhắn bị oanh tạc, điện thoại gọi cháy cả máy kia mà.”

Trương Chú: “Không tới mức ấy. Cậu xem tin nhắn đi, rồi lưu số mới của mình vào.”

Thịnh Hạ lần tìm cái điện thoại, mới thấy tin nhắn của cậu từ nửa tiếng trước.

Cô đã biết ý cậu định đổi sim, nhưng đâu ngờ cậu hành động nhanh và hiệu suất thế?

“Đây chính là sự phiền não sau một đêm nổi tiếng à?” Cô cúi đầu lưu số, không quên trêu chọc.

Trương Chú nắn nắn mặt cô, “Cậu còn cười trên nỗi đau của mình. Có cần mình cho xem trên weibo có bao nhiêu tin nhắn tỏ tình không? Biết lo lắng tí đi chứ?”

Đúng là Thịnh Hạ hơi lo lo thật, “Tưởng cậu không lên weibo nữa mà?”

Trương Chú rất hài lòng với phản ứng của cô, không chọc cô nữa, “Mình đoán thế.”

Thịnh Hạ lườm cậu: “Ảo tưởng sức mạnh.”

–

Bịn rịn về nhà, trước khi ngủ Thịnh Hạ lên weibo xem.

Mới biết đó không phải lời tự kỉ của cậu, dù rằng cậu không lên xem.

Dưới weibo của cậu toàn những lời bày tỏ của các em khóa dưới, trong đó không ít các học sinh trường ngoài nghe danh tìm tới, hài lòng trở về.

Lượng follow weibo của cậu đã tới bốn, năm mươi nghìn.

Ở phần bình luận còn có người kêu gọi bình chọn danh hiệu thanh niên mười tốt cho cậu.

Thịnh Hạ vào giao diện trang bình chọn. Số phiếu đã tăng gấp

mấy lần đợt trước cô xem, ở một cấp bậc khác hẳn với số phiếu bình chọn cho những ứng viên khác.

Cô lên QQ nhắn tin cho cậu: "Không ngờ cậu cũng tham gia xét chọn đó."

Trương Chú nhanh chóng trả lời: "Tại có thị trưởng trao thưởng."

"Oa," cô cảm thán, "thích vậy!"

Trương Chú: "…"

Trương Chú: "Thị trưởng là đồng nghiệp của bố cậu."

Ý là muốn tranh thủ lộ mặt trước đồng nghiệp của bố cô?

Ặc, thật quanh co, cậu nghĩ xa quá cơ.

–

Mấy ngày sau về trường điền nguyện vọng, biệt đội hôm nọ lại được bữa tụ tập.

Thịnh Hạ không có gì phải cân nhắc, nguyện vọng một là chuyên ngành văn học hán ngữ cổ đại học Hà Thanh, ngành thuộc viện văn học. Theo như đề nghị của Vương Duy, cô còn điền thêm chuyên ngành hán ngữ của mấy trường, viện thuộc khối 211.

Điểm của Tân Tiểu Hòa không đủ vào đại học Đông Châu, nguyện vọng một điền trường của Dương Lâm Vũ: Đại học công nghệ Hà Yến.

Nhưng điểm này vẫn rất nguy hiểm. Chuyên ngành Tân Tiểu Hòa muốn chọn đều là ngành hot, nên cứ đắn đo có nên chọn

những ngành vừa sức hơn không.

Dương Lâm Vũ ngồi bên khuyên can: “Cứ học ngành cậu thích thôi, không vào công nghệ Hà Yến được thì chọn trường khác ở Hà Yến.”

Tân Tiểu Hòa do dự: “Nhưng công nghệ Hà Yến ở nội thành, những trường khác đều ở ngoại thành, xa lắm.”

Hà Yến lớn như thế, có khác gì yêu xa?

Dương Lâm Vũ: “Mình cam đoan tuần nào cũng sẽ tới gặp cậu.”

Tân Tiểu Hòa: “Thực ra mình cũng chẳng biết là thích gì nữa.”

Cuối cùng hai người này quyết định thế nào, Thịnh Hạ không được biết. Tiểu Hòa cũng tới Hà Yến, chỉ vậy thôi đã làm cô rất vui.

Nguyện vọng của Trương Chú được điền trước con mắt vây quanh chứng kiến của lãnh đạo nhà trường, chủ nhiệm khối và giáo viên các bộ môn.

Đương nhiên chỉ là đứng xem thôi, chứ không ai có thể ảnh hưởng tới cậu.

Cậu chỉ cần cân nhắc nguyện vọng một, vì rốt thì không có khả năng sẽ trượt.

Cuối cùng điền ngành nào trường nào, vì lo bị mang ra làm truyền thông bẩn nên tạm thời không công khai.

Tối khi cùng ăn cơm, Tân Tiểu Hòa tò mò hỏi: “Hạ Hạ, anh Chú chọn ngành gì ấy?”

Thịnh Hạ lắc đầu: “Không biết nữa.”

Tân Tiểu Hòa: “Cậu cũng không biết? Cậu ấy không nói với cậu à? Mà cậu cũng không hỏi?”

Thịnh Hạ: “Cậu ấy chọn ngành bản thân cho là thích hợp, chọn ngành cậu ấy thích, thế là được rồi.”

Tân Tiểu Hòa bật ngón cái, “Sao đã ngửi được mùi hiền thê rồi thế này? Mình cảm thấy là dù ở đại học Hà Thanh nhân tài lớp lớp, các cậu vẫn sẽ là sao sáng được chú ý!”

Thịnh Hạ không phản bác, nghĩ một lúc nói thêm, “Chắc cậu ấy không vào Hà Thanh đâu. Tỉ lệ cao là Hà Yến đó.”

Tân Tiểu Hòa: “Hả? Không cùng trường với cậu à?”

Thịnh Hạ: “Không biết nữa, nhưng cảm thấy Hà Yến hợp với cậu ấy hơn?”

Tân Tiểu Hòa: “Không hiểu các cậu luôn. Tuy là hai trường chỉ cách có một con phố, không phải xa.” Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại địa chỉ duonglam. design. blog và nick wattp3d namonade của người dịch. Người dịch không chịu trách nhiệm về sai sót bản dịch khi đăng ở các nơi khác.

Tân Tiểu Hòa tạm dừng giây lát, càng nghĩ càng không hiểu nổi: “Nhưng ban đầu chính vì cậu ấy cậu mới cất công chuẩn bị xin xét tự chủ tuyển sinh vào Hà Thanh mà?”

Có thế nào Trương Chú cũng đâu thể phụ sự trả giá này?

Thịnh Hạ nhìn bạn với một thoáng ngờ vực: “Cậu nghĩ thế hả?”

“Chẳng lẽ không phải?” Ai cũng nghĩ thế cả.

Thịnh Hạ cười: “Không phải đâu. Mình thích hán ngữ, thích văn

học cổ. Nếu không đậu Hà Thanh, mình chỉ còn đường ra nước ngoài. Đây là nguyên nhân chính khiến mình cố gắng. Chỉ có thể nói, là vì cậu ấy mà kết quả có vẻ may mắn hơn."

Tân Tiểu Hòa: "Vậy Trương Chú thì thích cái gì?"

Thịnh Hạ: "Mình mong là, học cái gì, sẽ được thành tích ở lĩnh vực đó, sau này muốn làm gì, cũng được thành tựu trong lĩnh vực đó. Những điều này, luôn chỉ có thể là việc của một mình cậu ấy."

Cô có thể đi cùng cậu, nhưng người đưa ra quyết định nhất thiết phải là chính cậu.

Chắc chắn cậu cũng biết suy nghĩ ấy của cô.

Vì cậu cũng mong cô như thế.

Quan điểm mới tinh này khiến Tân Tiểu Hòa cực rung động.

Bạn không thể kết luận nguyên nhân, chỉ ngờ ngợ cảm thấy nó khác với bình thường.

Quan niệm mới mẻ này, cốt lõi nó là một thứ tình cảm ở tầng cao hơn.

– Mình thích cậu, tiến tới gần cậu, nhưng cậu thì tự do.

Tình cảm như thế, nếu đơn phương sẽ là đòn chí mệnh với người trả giá.

Nhưng nếu xuất phát từ cả hai bên, thì mang tới nguồn sống.

"Các cậu xứng đôi vừa lứa thật." Tân Tiểu Hòa nói.

Bạn không biết phải mô tả thế nào, chỉ cảm thấy sự thấu hiểu

này cực kì đáng quý.

Sau bữa cơm Trương Chú đưa Thịnh Hạ về nhà.

Cả hai tay nắm tay bước trên vỉa hè đường cái. Đèn đường kéo cái bóng dài ra rồi lại co chặt nó vào.

“Mình điền đại học Hải Yến.” Trương Chú lắc lư tay cô, giọng nói điềm đạm.

Thịnh Hạ gật đầu: “Mình cũng đoán thế.”

Trương Chú: “Học viện công nghệ thông tin, lên cao học sẽ thiên hướng mảng dữ liệu thông tin, trí tuệ nhân tạo, cụ thể thì vẫn phải vừa học vừa tìm hiểu.”

Thịnh Hạ: “Cậu nghĩ rành mạch thật đấy, mình thì chắc chắn không thể chuyển ngành, cho dù học cao học cũng vẫn theo hướng này. Cậu nói xem, liệu có khi nào mình thành một học giả không?”

Trương Chú cười, “Học giả thì sao đâu?”

Thịnh Hạ: “Nhìn kiểu khô cứng tẻ nhạt ấy?”

“Không đâu.” Trương Chú xoa đầu cô, “Thế giới bên trong cậu phong phú tới độ cả đời này mình không thể tiêu hóa hết, cả tốc độ tư duy của cậu dù cả đời mình cũng khó đuổi kịp, nên phải giúp đỡ mình đấy nhé?”

Hự.

Khen dẻo mỏ ghê.

Cả đời gì chứ, chọc trúng điểm xấu hổ của cô rồi đó.

Thịnh Hạ cũng khen lại: “Chú sẽ trở thành người lớn tỏa sáng lấp lánh! Mình sẽ luôn ngắm nhìn cậu tỏa sáng!”

Trương Chú gật đầu nhận lời chúc này, tay nâng mặt cô nói thật trịnh trọng: “Thay vì trở thành một người lớn tỏa sáng, trạng thái lý tưởng hơn nữa là trở thành người lớn mà bản thân yêu thích. Chắc chắn Hạ Hạ sẽ làm được.”

Mãi mãi chân thành, mãi mãi nhiệt huyết, mãi mãi đơn thuần.

Mãi mãi chỉ làm việc mình thích.

Thịnh Hạ của cậu là người như thế, và cũng nên là người như thế. Cậu sẽ bảo vệ cho cô được mãi mãi làm người như thế.

–

Tháng Tám, giữa hè.

Trong trường quay của đài phát thanh truyền hình Nam Lý, tiếng vỗ tay như sấm dậy.

MC cười nụ cười đúng mực, tiếng nói vút cao: “Hôm nay chúng ta may mắn có mặt ở đây lắng nghe câu chuyện của mười bạn trẻ, cảm nhận sức mạnh của thanh xuân. Lịch sử và hiện thực đã đủ làm minh chứng, rằng thanh thiếu niên là hi vọng của đất nước, là tương lai của dân tộc. Đông đảo thanh niên sinh ra ở thời đại này, vai mang trọng trách, cần ra sức khích lệ tinh thần nhiệt huyết tuổi trẻ, can đảm đón lấy con sóng thời đại, tạo ra những cống hiến to lớn. Tiếp theo, nhiệt liệt đón mừng các thanh niên mười tốt của thành phố Nam Lý lên sân khấu nhận thưởng. Xin mời đồng chí Thịnh Minh Phong bí thư đảng ủy thành phố lên trao thưởng.”

Dưới ghế ngồi, những tiếng xôn xao vang lên.

“Sao bí thư Thịnh tới đây?”

“Tưởng là thị trưởng Trần cơ mà?”

“Năm nay làm long trọng thật.”

Thịnh Hạ ôm bó hoa ngồi ở hàng ghế người thân, bên cạnh là Trương Tô Cẩn cũng rất kinh ngạc, nhìn Thịnh Hạ hỏi ý.

Thịnh Hạ lắc đầu. Cô cũng có biết đâu?

Trên sân khấu, Thịnh Minh Phong trao thưởng lần lượt cho từng người. Trương Chú thì do chữ cái đầu trong tên phiên âm ở cuối bảng chữ cái nên đứng ở phía cuối hàng.

Thịnh Minh Phong trao bằng khen và cúp cho Trương Chú, bắt tay cậu, ngẩng nhìn cậu chăm chú, dặn dò: “Cố lên, bạn Trương Chú.”

Ban nãy trao thưởng cho những thanh niên khác Thịnh Minh Phong chỉ nói những lời kiểu “chúc mừng”, “cảm ơn cháu đã cống hiến cho sự phát triển của Nam Lý”, riêng Trương Chú là đọc chính xác cả tên, còn căn dặn hết lòng như vậy.

Mọi người thấy vậy đều đưa mắt nhìn, thấy là cậu thủ khoa dũng cảm cứu người, ai nấy bừng hiểu.

Cậu là thanh niên trẻ tuổi nhất trên sân khấu hiện tại, cả tài năng và nhân phẩm không gì có thể bắt bẻ.

Dù là ai cũng phải ngước mắt nhìn.

Trương Chú bình tĩnh nhận cúp, gật đầu thật trịnh trọng: “Vâng, bác yên tâm.”

Cuối cùng là chụp ảnh tập thể. Thịnh Minh Phong vẫy tay gọi

Trương Chú tới đứng bên cạnh.

Ánh đèn flash rọi sáng gương mặt thanh niên, làm cả trường quay lóa mắt.

Buổi lễ được đưa tin trên bản tin thời sự của đài truyền hình Nam Lý tối hôm đó.

Chưa qua 8 giờ, dòng tít cũ "thanh niên dũng cảm cứu người là trạng nguyên tương lai" lại được đẩy lên hotsearch.

Xếp hạng khá cao, ở hạng mười mấy.

Tài khoản âm nhạc từng chia sẻ video trên weibo của Trương Chú khi trước giờ lại chia sẻ bài đăng về buổi lễ trao thưởng sáng nay của trang "Chuyện Nam Lý".

"Thủ khoa thật luôn, đỉnh của chóp!"

Phải nói là bám tin tức cực sát.

Cộng đồng mạng ghép thông báo của phía cảnh sát sau sự kiện đâm chém, bài đăng báo tin mừng của trung học phụ thuộc, và ảnh chụp trao thưởng thanh niên mười tốt của Nam Lý vào với nhau.

[Quyển sách này tên "Tuổi mười tám của người ta"]

— "Những năm tháng tui tới nhân gian chỉ để cho có mặt"

— "Thủ khoa không biết dũng cảm cứu người không phải thanh niên mười tốt ưu tú"

— "Thanh niên mười tốt không biết hát không phải thủ khoa tốt"

Vòng hào quang từ thủ khoa kì thi đại học chưa tan đã thêm danh hiệu thanh niên mười tốt, ấy thế cái cậu thanh niên gương mẫu này lại chẳng chịu nhận phỏng vấn gì cả.

Sự việc nhanh chóng lắng xuống, tuy thế trên mạng vẫn còn dấu tích của Trương Chú.

Tìm kiếm tên cậu, đã có thể tìm ra weibo của cậu ngay.

Tuy rằng cậu không còn đăng nhập nó nữa.

Cậu tránh khỏi những ồn ã xao động, độc lập vươn mình.

Chương 79: Hết chính truyện

Hà Yến ngày tháng Chín, trời trong khí lành, gió mát hiu hiu.

Tiết trời dễ chịu, là dấu hiệu của mùa thu.

Thịnh Hạ rất thích thời tiết này, mới tới Hà Yến nửa tháng mà đã có khái niệm về bốn mùa.

Khác với Nam Lý, nơi một năm có hai phần ba là mùa hè.

Và cứ luôn một đêm sang đông, rồi một đêm hè lại tới.

Xuân và thu lướt vội đi lúc nào chẳng biết.

Chỉ riêng cái nắng chẳng khác gì giữa cả hai nơi.

Sau kì quân sự, nước da không ăn nắng của Thịnh Hạ cũng đã sậm đi mấy tông.

Tuy so ra vẫn đỡ hơn mấy cô bạn cùng phòng.

Đại học Hà Thanh tổ chức kì quân sự ở trung tâm huấn luyện quân sự riêng. Vì vậy mà Thịnh Hạ rất ngưỡng mộ Trương Chú vì đại học Hải Yến tổ chức kì quân sự ngay trong trường.

Bởi vì đại học Hà Thanh khai giảng sớm hơn mấy hôm nên Thịnh Hạ được Vương Liên Hoa chở tới trường làm thủ tục nhập học trước, thành thử một tháng nay cô và Trương Chú không gặp mặt. Kể cả sinh nhật cậu, họ cũng chỉ có thể mặc bộ đồ rằn ri

gọi video cho nhau.

Kì quân sự kết thúc, xe đưa đón của trường vừa chạy vào cổng, Thịnh Hạ đã nhận cuộc gọi từ Trương Chú.

“Ừ, mới tới trường thôi… ừm, phải một lúc nữa… ừm… sau đó chắc là về kí túc, phải cất đồ đạc chứ… không cần đâu, mai là mình nghỉ, để mình sang chỗ cậu. Cũng được, thế ở dưới tòa kí túc nhé, tòa số 23, cậu biết ở đâu không? Ừm được…”

Thịnh Hạ nói rất khẽ, tuy thế trong khoang xe yên tĩnh mọi người vẫn nghe rành rọt.

Sao mà dịu dàng thế?

Cuộc đối thoại này, đừng nói con trai mà cả con gái cũng không có mấy người cưỡng nổi.

Sau nửa tháng đi quân sự, ai cũng biết Thịnh Hạ có bạn trai, vì ngày nào cả hai cũng phải nấu cháo điện thoại, gọi video cho nhau.

Ai cũng cực độ tò mò về người này, song chỉ biết đối phương học ở Hà Yến bên cạnh, có giọng nói rất êm tai.

Bề ngoài Thịnh Hạ đúng kiểu con ngoan, còn quá mức xinh xắn. Tuy dịu dàng, trông cô vẫn thấp thoáng vẻ xa cách như người không ở cõi hồng trần, không giống kiểu sẽ yêu đương từ thời cấp ba.

Không biết thần thánh phương nào đã tóm được nữ thần từ sớm thế.

Viện văn học âm thịnh dương suy, con trai là hàng hiếm. Một mĩ nữ như Thịnh Hạ đã là danh hoa có chủ, các cô gái cũng thấy áp lực giảm bớt phần nào.

Trong kì quân sự, có không ít nam sinh viện khác ý đồ cưa đổ Thịnh Hạ, nam sinh bổn viện cũng rất nhiệt tình săn đón.

Mặc dù chưa ai thành công.

Nghe Thịnh Hạ nói chuyện điện thoại, biết chắc là bạn trai cô tới tìm.

Săn sóc tình cảm thật đấy.

Ôi, có cô bạn gái xinh thế này, hỏi ai không sốt sắng cho được?

Thịnh Hạ đăm đăm vào chân dung bản thân phản chiếu trên màn hình điện thoại đã tắt – tóc tai chưa chải, chỉ búi hờ sau gáy, tóc mái chưa kịp cắt, lỡ cỡ để không ưng mà vén thì dài chưa đủ, chẳng thế ngày cuối của kì quân sự còn không được tắm.

Cô của lúc này, bảo là lôi thôi nhếch nhác cũng không phải nói quá.

Hơn nữa còn đen đi.

Họ đã một tháng không gặp rồi. Lát nữa cậu sạch sẽ gọn gàng, cô thì mang bộ dạng này gặp cậu?

Tệ quá đi mất!

Chiếc xe khách chạy vào bãi đỗ xe ngay cạnh khu kí túc. Các bạn chuẩn bị đồ đạc xuống xe.

Thịnh Hạ vẫn lỉnh kỉnh đủ thứ đồ đạc. Không hiểu sao người khác có thể thực hành phép buông bỏ nữa, với cô thứ gì cũng cần thiết hết mà?

Vì vậy, các bạn chỉ có một va li, to nhất là 26 inch.

Riêng Thịnh Hạ mang cái va li 28 inch, cộng thêm một ba lô du lịch cỡ lớn. Ba lô là loại cho đi bộ đường dài, màu xám xịt, chẳng ăn nhập gì với thần thái vẻ ngoài của cô.

Cảm giác nó sắp đè cô ngã quỵ.

Đầu chiếc xe khách, khi bác tài mở gầm bên lấy hành lý, từ trong đám đông có tiếng xôn xao lan ra.

Những tiếng rỉ tai nối mãi không ngơi.

Thịnh Hạ đang đeo ba lô, vừa nóng vừa nặng nên lười cả quay đầu.

Bỗng vai nhẹ bẫng –

Chưa kịp hiểu ra là chuyện gì đã thấy ở bên cạnh, mấy cô bạn cùng phòng nháy mắt ám chỉ.

Lập tức cái ba lô được ai đó ở đằng sau lấy đi.

Động tác nâng ba lô quá đỗi quen thuộc. Niềm vui bất chợt ập tới, Thịnh Hạ lập tức ngoảnh lại, quả nhiên va vào một đôi mắt sâu thẳm đã quen.

“Sao cậu tìm được tới đây?” Cô vui mừng khôn tả, đã vô thức túm lấy vải áo trước ngực cậu, ngẩng đầu lên hỏi.

Đây là hành động của cô theo thói quen. Cùng với đó là nụ cười đã đong đầy khóe mắt.

Quên cả hoàn cảnh hiện tại, cả những ánh mắt tò mò quan sát xung quanh.

Cô quay ra quá đột ngột, pha túm áo quá nhanh và mạnh khiến Trương Chú mất đà loạng choạng một bước.

Một tay cậu xách cái ba lô của cô, một tay khác ôm hờ eo cô, hơi ngửa đầu để giữ thăng bằng, nở nụ cười bất lực, từ đầu tới cuối chưa khi nào mắt rời khỏi mặt cô, "Mới chạy xe tới đã gặp đoàn xe khách, nên đi theo tới đây."

Một tháng không gặp, hình như cậu lại cao hơn rồi, mái tóc thì vì học quân sự nên đã cắt thành đầu đinh, để lộ ra đỉnh đầu láng bóng và đôi mày kiếm. Cậu cũng đã đen hơn, tuy vậy tỏa ra cái hiên ngang oai hùng.

Hình như còn đẹp trai hơn chút nữa.

Đã hẹn tháng Chín gặp lại, hôm nay vừa đúng là ngày 30 tháng Tám.

Không ai nuốt lời.

Nhớ cậu, nhớ cậu lắm.

Những tiếng bàn tán xung quanh trở nên nhỏ hơn, nhiều hơn.

Mãi Thịnh Hạ mới sực tỉnh, vội buông tay lùi bước, khôi phục thái độ chừng mực ngày thường: "Ừm."

"Còn hành lý gì không?" Trương Chú hỏi.

Thịnh Hạ quay đầu tìm. Va li của cô rất lớn nên được cất ở trong cùng. Bác tài đang lom khom chui vào gầm xe lấy, không quên cảm thán: "Ôi chao, va li của cô bé nặng thật…"

Trương Chú lại giúp, nhấc va li lên, lễ phép nói: "Đúng là không nhẹ, bác vất vả rồi."

Bác tài xua tay: “Chuyện nhỏ, khách sáo cái gì.”

Một vai Trương Chú đeo ba lô của cô, một tay kéo va li, một tay khác nắm tay cô, hỏi: “Kí túc cho vào không?”

Thịnh Hạ hơi ngại, nhiều người nhìn vậy mà. “Được tới dưới tòa nhà thôi.”

Trương Chú: “Thế đi đi chứ?”

“À, ừm…” Cô bị cậu nắm tay, đi được mấy bước mới nhớ phải chào mấy cô bạn cùng phòng trong kì quân sự, bèn ngoái lại, “Mình đi trước, gặp lại sau nhé.”

“Ok, hôm khác mình đi ăn!”

“Ừm!”

Dưới bóng cây loang lổ, thiếu niên đeo mang một đống hành lý, còn dắt thêm một thiếu nữ. Thiếu nữ thì rảnh tay nhẹ nhàng, cứ chốc chốc lại ngẩng lên nói gì, bím đuôi ngựa vung vẩy hoạt bát.

Hai bóng người dần đi xa.

Trong đám đông, tiếng thở dài vang não ruột.

“Quả nhiên, yêu đương sớm thế chỉ là vì đã tìm được hàng chất lượng tốt tuyệt đối.”

“Không phải hoa nhài cắm bãi phân trâu, mình vui quá.”

“Ghê, thế này thì muốn đập chậu cướp bông cũng không có cửa rồi.”

“Vào viện bọn mình là đoạt luôn ngôi hotboy.”

“Đằng ấy đánh giá viện mình hơi bị cao đó. Mấy cái cậu hàng loại 2 đấy thì có cái gì mà đòi so với sánh.”

–

Đến dưới tòa nhà kí túc đúng vào lúc giữa trưa. Hôm nay là ngày năm hai năm ba mới lên trường, năm nhất cũng vừa xong kì quân sự trở lại, đi đâu cũng thấy những bóng người thoăn thoắt kéo va li hành lý.

“Nhìn kìa, cũng có người bạn trai đưa lên.” Trương Chú hếch cằm chỉ.

“Thế mình đi hỏi quản lý kí túc đã nhé?” Nói rồi Thịnh Hạ nhấc chân đi về hướng phòng trực kí túc.

Trương Chú buồn cười, túm cô kéo lại, “Hỏi thì chắc chắn không cho, nhưng vào chắc chắn không cản, đã hiểu chưa?”

Thịnh Hạ để ý mấy cặp tình nhân ra ra vào vào, quả thật không bị hỏi, cũng không ai ngăn.

Trương Chú trông bộ dạng lo lắng thấp thỏm của cô mà ngán ngẩm: “Đại học rồi, đồ ngốc.”

Cô tưởng quản lý kí túc sẽ thèm quan tâm?

Thịnh Hạ vẫn mang tư duy bị quản lý của cấp ba.

“Vậy đi thôi.” Cô cúi gằm, túm cậu rảo bước vào tòa nhà, lấm lét như kẻ trộm.

Nụ cười trên mặt Trương Chú chưa từng tắt.

Dễ thương quá chừng, chỉ muốn ôm ấp làm nọ làm kia thôi.

Phòng của Thịnh Hạ ở tầng ba, ngoài cửa sổ tán cây xanh mướt xào xạc trong gió, nắng trải rộng, thành cảnh đẹp rất riêng.

Thoạt tiên Thịnh Hạ mở cửa đi vào nhìn ngó một lượt, xác nhận trong phòng không có ai, bản thân là người về sớm nhất, trong phòng cũng không có bất cứ vật dụng riêng tư của con gái, xong xuôi mới mở rộng cửa mời cậu vào.

Cảnh tượng này với Trương Chú khá quen.

Lần hội thao năm lớp 12, khi vào phòng điều khiển cô cũng như thế, chắc chắn có thể vào rồi mới cho vào.

Sự chi tiết để tâm khiến người ta dịu lòng.

Trương Chú không ngó nghiêng, chỉ đặt va li vào cạnh bàn cô rồi lầu bầu: "Kí túc trường cậu không bằng kí túc trường mình."

Thịnh Hạ: "… Căn tin trường mình nấu cơm ngon!"

Trương Chú: "Sao cậu biết căn tin trường mình nấu không ngon?"

Thịnh Hạ: …

Trương Chú: "Để khi nào đi ăn hết cả hai trường, so sánh thử."

Thịnh Hạ: "Cậu tới đây, chạy xe bao lâu?"

Trương Chú: "20 phút."

"Đi xe cũng lâu vậy á?"

"Ra cổng trường đã mất 10 phút rồi."

Thịnh Hạ tiếp tục khoe khoang: "Trường mình nhiều căn tin

lắm, nếu xa thế thì không biết mấy ngày mới có thể tới một lần, có khi bốn năm cũng không đi ăn hết lượt được ấy chứ?"

Trương Chú: "Được, đã hiểu, đã nhận được ám chỉ."

Thịnh Hạ: ...?

Trương Chú: "Phải tới thường xuyên."

Thịnh Hạ: "Không phải mình nói, là cậu nói thế."

Trương Chú: "Được, là mình nói. Giờ đi ăn trước nhé?"

Giờ Thịnh Hạ đang nhớp nháp bẩn người. Cô quan sát bản thân một lượt, "Mình định tắm đã."

Trương Chú ngoan lành dựa vào tủ quần áo của cô, "Thế mình xuống tầng đợi?"

Thịnh Hạ ngần ngừ một thoáng, "Đi ăn trước vậy."

Nói rồi rửa mặt, lau khô, nắm tay cậu định đi.

Bỗng cậu khều chân, cửa phòng đóng "rầm" lại.

Ngay sau đó một cánh tay vòng qua cổ kéo cô vào gần sát, đôi môi nóng rực đuổi theo môi cô.

Ưm.

Mải mê quấn quýt, say sưa đắm chìm.

Nghe tiếng chào hỏi của các sinh viên đi qua đi lại ngoài hành lang bên kia cánh cửa, Thịnh Hạ căng cứng người.

Trương Chú nhận ra, đan chặt những ngón tay vào tay cô, khiến

nụ hôn sâu hơn một lúc nữa mới rời khỏi.

“Nhớ cậu chết mất.”

Tiếng cậu dường không thể nghe thấy.

Môi Thịnh Hạ ướt mọng, ngẩng đầu cười, “Đi thôi đi thôi đi ăn cơm!”

Trương Chú véo gò má hồng rực của cô, mở cửa.

Sau kì quân sự được nghỉ một ngày để điều chỉnh lại rồi mới chính thức khai giảng.

Ngày 1 tháng 9, lễ khai giảng.

Sáng sớm Thịnh Hạ đã xin nghỉ, lý do là trúng nắng, đau đầu. Tuy lý do chẳng ra làm sao – người gốc Nam Lý như cô mà nói bị trúng nắng ở Hà Yến, có ma mới tin.

Nhưng giáo viên phụ trách vẫn duyệt, vì trông Thịnh Hạ thực sự không giống kiểu học sinh sẽ nói dối, nghĩ có khi do thể chất khác với người thường.

Thịnh Hạ hổ thẹn, vì đúng là cô nói dối.

Cô đang trên chiếc xe điện mới mua, chạy một mạch tới đại học Hải Yến.

Ai bảo lễ khai giảng của hai trường trùng thời gian kia chứ.

Sân vận động đại học Hải Yến.

Thịnh Hạ cầm vé vào sân, ngồi xuống vị trí ghi trên vé.

Lạ thay, xung quanh cô toàn các cô bác trung tuổi, nên cô trở

nên bắt mắt lạ thường.

Một bác gái bên cạnh xích vào hỏi: “Cháu là sinh viên hay người nhà?”

Người nhà?

Thịnh Hạ ngờ ngợ: “Cháu là sinh viên.”

Bác gái nhắc: “Sinh viên không ngồi ở đây, đây là khu dành riêng cho người nhà. Sinh viên các cháu có khu xếp hàng riêng, cháu không tới đó à?”

Thịnh Hạ sượng mặt: “Cháu là sinh viên đại học Hà Thanh…”

Xấu hổ quá!

Bác gái nhướng mày ngạc nhiên, hỏi đùa: “Thế cháu tới đá quán đấy hả?”

Thịnh Hạ không biết trả lời thế nào, chỉ đành lấy vé ra vờ như thắc mắc: “Dạ? Vé bạn cháu cho viết ghế ở đây, chắc không sai đâu?”

Bác gái sát vào nhìn: “Đúng thật, ghế ở đây.”

Buổi lễ nhanh chóng bắt đầu.

Các buổi lễ hầu hết chỉ là hình thức theo khuôn sẵn, hết lãnh đạo này lên phát biểu đến lãnh đạo kia lên sân khấu. Chỉ khác là chất lượng bài phát biểu thì đáng nghe hơn thời cấp ba cả trăm lần.

Các giảng viên thâm niên chia sẻ hết lời, có gì nói nấy, dưới sân khấu cũng hồi đáp nhiệt tình.

“Tiếp theo mời đại diện sinh viên lên phát biểu.”

Thịnh Hạ hồi hộp, mắt đuổi theo dáng hình dỏng cao, khóe môi tự có ý thức đeo lên nụ cười mỉm chờ đợi và tự hào.

Trương Chú điều chỉnh độ cao của micro, đôi mắt sắc lẻm quét một lượt cả sân vận động: “Chào các thầy cô và các bạn buổi sáng tốt lành, mình là Trương Chú, tới từ viện công nghệ thông tin…”

Từ rất lâu Thịnh Hạ đã nói, Trương Chú thực sự hợp diễn thuyết phát biểu.

Không có ngôn từ hoa mỹ, không có khẩu hiệu hô hào, cậu chỉ dùng những lời nói từ tốn khiến người ta tin tưởng, thậm chí tuân theo.

Khi trước, Thịnh Hạ không được chứng kiến cậu phát biểu dưới cờ, cũng không thể thấy cậu phát biểu ở lễ tuyên thệ trăm ngày trước thi.

Đây là điều cô luôn tiếc nuối.

Còn hôm nay.

Cậu đứng giữa sân vân động.

Đứng giữa ngôi trường hàng đầu cả nước.

Đứng giữa những học sinh giỏi nhất cả nước.

Kể về suy nghĩ của cậu, chia sẻ quan điểm của cậu.

Cậu tỏa sáng.

Bài phát biểu lần này hoàn toàn do một mình cậu chuẩn bị,

thậm chí Thịnh Hạ chưa từng được đọc trước.

So với những giảng viên có tuổi nghề tài năng hiện rõ qua từng câu chữ, hẳn nhiên bài phát biểu của cậu giản dị hơn tuy thế vẫn đủ khiến người nghe đồng cảm.

Bác gái bên cạnh Thịnh Hạ nhìn phản ứng của cô, hỏi: "Người phát biểu là bạn cháu à?"

Thịnh Hạ gật đầu: "Dạ, là bạn trai cháu."

Nói tới đoạn cuối, Trương Chú tạm dừng giây lát, ánh mắt rảo qua đầu người chen chúc đưa tới khu ghế ngồi người nhà.

Môi nhoẻn cười khe khẽ.

"Năm 17 tuổi, có người nói với mình, đã tới cuộc đời này thì phải để lại dấu tích. Nếu xoành xĩnh vô vi, chí ít phải làm người tốt; nếu xuất sắc hơn người, phải có ích với đất nước, với cuộc đời. Khi ấy mình nghĩ, phải trở thành một người nhân cách vẹn toàn, tự chủ vươn lên, lòng có nước, có nhà, mắt nhìn khắp thế giới, mới không uổng niên thiếu này. Hôm nay đứng ở đây, từ thiếu niên thành thanh niên, mình vẫn giữ suy nghĩ ấy. Hi vọng mình với các cậu cùng nhau, vai đeo trọng trách, đạp đất đội trời, lấy ước mơ làm ngựa cưỡi, lên đường kiên trì bền bỉ."

"Kẻ lần lữa thời gian như thoi đưa, người có chí tháng năm như khúc hát. Quý trọng mỗi một ngày ở đại học Hà Yến, quý trọng mỗi một giây phút tuổi trẻ, cùng nhau cố gắng các bạn nhé!"

"Bài phát biểu tới đây là hết, xin cảm ơn."

Cờ màu bay múa, tiếng vỗ rung trời.

Pháo giấy thi nhau bung nở, bồ câu trắng chao liệng trời xanh.

Trương Chú thong dong bước xuống sân khấu, ngồi lại vị trí đã ngồi trước đó. Cậu nghiêng đầu nhìn tới khu ghế ngồi người nhà, mỉm cười.

Đó là thiếu niên của cô.

Gió lướt qua vai, tia sáng tỏa trong đôi mắt.

Tựa khi mới gặp, cậu cầm lon nước ngọt từ đối diện đi tới, sau lưng là nắng chiều thẫm đỏ…

Rạng rỡ áo quần, hừng hực sức sống.

Năm tháng tuần tự, hè rực nhân gian.

Hết chính truyện

Chương 80: Ngoại truyện 1: Môn đình thanh quý

“Gắng chịu đựng, cố thêm ít nữa, đến khi lên đại học sẽ được thả lỏng!”

Đây là câu cửa miệng thường nghe từ các thầy cô cấp ba.

Bản chất đây vốn là một lời nói dối. Hoặc nên nói, là một lời nói dối mang tính lựa chọn.

Ở thời điểm ấy, lựa chọn tin tưởng là điều tốt. Nhưng sau cấp ba, thì thôi không thể tin.

Nếu nói kì thi đại học là lằn ranh trong cuộc đời, thì qua khỏi ải này, đại học là một vùng châu thổ, bề mặt bằng phẳng rộng lớn, bên dưới từ lớp trầm tích lắng đọng mà thành. Có người nền tảng vững chắc, sau bốn năm tích lũy phù sa; cũng có người thuận theo dòng chảy, tuôn vào đại dương mênh mông của xã hội với tâm thế chênh vênh bất định.

Đại học khiến người tự do trở nên tự do hơn, khiến người tự kìm hãm bản thân tiếp tục co cụm vào. Sau thời đại học, mới là khi sự so sánh trở nên rõ rệt.

Rành rành đang là thứ Bảy không có tiết, trong phòng ngủ lại trống không. Thịnh Hạ và các bạn cùng phòng đều tới thư viện, tìm kiếm “danh mục sách” các giáo viên cho tuần vừa rồi.

Ngành văn học là như thế, sau giờ học đọc sách là việc cốt lõi.

Khi nào cũng có người nói ngành văn học ít lên lớp, việc học dễ dàng, nhưng không biết những danh mục sách kê ra dài ngoằng thì dù có lớp đọc riêng vẫn không thể lật giở hết.

Thịnh Hạ và bạn cùng phòng không học cùng ngành. Chuyên ngành văn học hán ngữ cổ của cô chỉ có ba sinh viên, hai nam một nữ. Tỉ lệ này quả là kì tích, vì cả khoa văn có tỉ lệ nam nữ là 9:1.

Nhưng xét trong các giảng viên, tỉ lệ nam nữ vẫn được cân bằng.

Giảng viên hướng dẫn đùa rằng: "Thấy chưa, các cậu đừng có nản chí, nam giới có thể kiên trì ở khoa văn, không phải đại tiên cũng là loại trâu bò!"

Quả thật trâu bò.

Gần như mỗi tiết học là lại một lần nhận thức của Thịnh Hạ được đổi mới. Những tác giả sách cô từng đọc, những nhà biên soạn của các cuốn giáo trình cô từng tiếp xúc, con cháu của các bậc đại nho sĩ, tất cả đứng trên bục giảng giải với thái độ bình thản từ tốn, người bạn trong những câu chuyện được kể ai cũng là người được ghi trong truyện kí. Đây quả là một cảm giác kì diệu và tuyệt vời.

Thầy hướng dẫn của Thịnh Hạ, thầy Đàm dạy môn tiếng hán cổ, tên thường gọi Đàm công, là giảng viên nổi tiếng của khoa. Nghe đồn tiết của thầy luôn hài hước hóm hỉnh, cảm giác như buổi gặp gỡ thầy trò tổng sỉ vả.

Tạm thời học kì đầu năm nhất chưa có môn của thầy. Nhưng Đàm công nói muốn gặp ba vị dũng sĩ "can đảm đi đầu" đã đăng kí vào ngành văn học hán ngữ cổ họ trước.

Vì vậy mà Thịnh Hạ từ chối cuộc hẹn của Trương Chú.

Trương Chú nhìn tin nhắn wechat, cau mày.

Đây là lần thứ hai cô từ chối lời mời hẹn hò từ cậu.

Học kì này mới được hai tuần, tính ra tỉ lệ từ chối là 100%.

Tuần trước cô nói thứ Bảy phải tham quan phòng truyền thống trường, Chủ nhật thì đi ăn với bạn cùng phòng, nên từ chối cậu. Tuần này lại là vì gặp thầy hướng dẫn.

Lý do thoạt nghe chẳng có gì bất ổn, tuy thế Trương Chú vẫn lờ mờ cảm thấy không hẳn là thế.

Rốt thì dù tham quan phòng truyền thống trường hay đi ăn cùng bạn, có lâu cũng không thể hết cả một ngày. Nếu biết sắp xếp, họ vẫn có thời gian trống. Chẳng lẽ chỉ một buổi chiều, một buổi tối thôi cũng không được ư?

Dường như cô không mấy hứng khởi với việc "hẹn hò", thậm chí có ý né tránh.

Chẳng làm gì được.

Đây là do lỗi của cậu, vì lần hẹn hò đầu tiên đã cho cô trải nghiệm không vui.

Trương Chú không đi thư viện, mà nhân khi rỗi lên diễn đàn lượn một vòng.

Ở cái thời đại ứng dụng di động và mạng xã hội phát triển tràn lan này, tới trường cấp ba của họ cũng đã phát hành mạng xã hội "Tín Phong" để bắt kịp thời đại, ấy thế ngành công nghệ thông tin đứng số một số hai cả nước của cậu vẫn chỉ dùng các diễn đàn cực truyền thống trong giao lưu học thuật. Đây là điều Trương Chú không ngờ tới.

Giao diện diễn đàn trông rất hoài cổ, may mà nội dung không lạc hậu so với thời đại, không khiến Trương Chú thất vọng.

Tinh túy, tất cả đều là tinh túy.

Có bài cậu hiểu, có bài thì không, nhưng Trương Chú vẫn đọc sơ hết một lượt. Cậu lưu lại một số bài có nội dung hay chắt lọc, kết hợp với chương trình học của bản thân soạn ra một bản kế hoạch đơn giản.

Cái cậu cần là tự rèn luyện và hoàn thiện thêm.

Ngành công nghệ thông tin khác với các ngành khác của viện ở chỗ có quá nửa là sinh viên thuộc diện xét tuyển ưu tiên và tuyển thẳng. Trong phòng kí túc xá của Trương Chú, chỉ mình cậu là xét tuyển bằng điểm thi đại học. Còn những bạn khác, một có huy chương vàng tin học quốc tế, một thì có huy chương bạc, một người còn lại đậu đề án "nhân tài đổi mới", từng tham gia giải Olympic robot thế giới.

Còn Trương Chú, trừ có số điểm cao ở các môn toán, lý, hầu hết các môn chuyên ngành của cậu có khuynh hướng thua kém các bạn, khi thi cuối kì khả năng phải cố gắng rất nhiều.

Tuy mới nhập học, nguy cơ đã ẩn hiện.

Rốt cuộc đối với các thí sinh từng tham gia giải đấu liên quan, môn chuyên ngành của năm nhất chỉ là trò trẻ con.

Đây là ưu thế có sẵn của người ta, trong thời gian ngắn không thể chiến vượt cấp.

Phải từ từ từng bước, giục tốc thì bất đạt.

5 giờ chiều, Trương Chú rời kí túc, quen cửa quen nẻo đi một mạch tới đại học Hà Thanh.

Núi không dựa ta, thì ta tới dựa núi.

Mấy cậu cùng phòng hùa vào trêu: “Có khi Trương Chú còn thuộc đường Hà Thanh hơn cả đường Hải Yến.”

Mà sự thật đúng là như thế. Cậu chưa khám phá Hải Yến bao nhiêu, vì không hiểu nổi mấy thằng đực rựa dính vào nhau đi dạo có gì vui?

Mấy cậu chàng nhìn thấy hồ trong nước gợn, chỉ biết nói “chỗ này đẹp thật”, thấy đình đài lầu các, chỉ biết than “mái đình này được đấy”, thấy nam nữ ôm ấp dưới bóng cây, chỉ biết ghen tức lầu bầu “lũ sến súa”.

Vô vị.

Trương Chú thà tới Hà Thanh làm “lũ sến súa” bị móc mỉa.

–

Thầy Đàm sống trong nhà ở giáo viên của trường. Thịnh Hạ đi cùng hai bạn “đồng môn”, mua ít trái cây tới thăm hỏi.

Ở Hà Thanh, với những ngành chương trình dạy học lỏng lẻo như ngành văn học, không nhiều ngành có giảng viên hướng dẫn ngay từ khi bắt đầu. So với cảnh đua tranh hối hả ở các khoa viện khác, ngành văn học giống như xã hội không tưởng Utopia, được gọi là “môn đình thanh quý”.

Nhưng cũng chỉ là tương đối thôi. Vì nơi có người, cạnh tranh là không tránh khỏi.

Bước qua ngưỡng cửa, mùi giấy mực ập tới.

Nhà thầy Đàm vẫn giữ đồ đạc và cách bày trí của 20, 30 năm

trước. Một chiếc khăn trắng phủ lên sô pha da, phía sau là cả một mặt tường sách. Trên mặt đất và bàn trà, sách hồ như chất đống. Mới qua tết nhà giáo, trong nhà đâu đâu cũng thấy bày những bó hoa, giấy gói hoa chưa xé, bông cẩm chướng đã úa tàn.

Đàm công ngẩng mặt khỏi màn hình máy tính. Tóc thầy đã hoa râm, những đốm đồi mồi đại diện cho tuổi tác rải rác ở quai hàm, riêng đôi mắt sáng như hai ngọn đuốc, liếc qua sau lớp kính lão, "Tới rồi à, ngồi chờ một lát, tôi trả lời email của sinh viên."

Ba người Thịnh Hạ ngồi xuống. Trông thầy khá hiền lành, riêng phần họ vẫn không dám thả lỏng.

Đột nhiên Đàm công rì rầm: "Khổ thân lão già này, trả lời email từ tận hôm lễ nhà giáo tới giờ vẫn chưa hết."

Một nam sinh nói: "Học trò thầy ở khắp thiên hạ, các anh chị khóa trước tốt nghiệp rồi vẫn nhớ ơn thầy."

Đàm công bật cười: "Lan Đình đâu còn, Tử Trạch rồi cũng hóa gò hoang đó thôi…"

"Em là Thịnh Hạ." Đàm công vòng qua bàn, nhìn cô nữ sinh duy nhất, lập tức nhận ra cô.

Thịnh Hạ đứng dậy: "Em chào thầy ạ."

"Ngồi, ngồi đi, thầy đã đọc qua sách của em."

Hai vị đồng môn ngạc nhiên. Thịnh Hạ thì ngoài ngạc nhiên còn lẫn thấp thỏm. Tài hèn của cô đâu đã được tính vào hàng đại nhã? Dù vậy thâm tâm vẫn thấp thoáng nỗi chờ mong lời nhận xét của thầy giáo.

Đàm công gỡ mắt kính, chợt buông lời thổn thức: "Ôi, theo thầy

thấy, thì không cần viết làm gì."

Thịnh Hạ nghe vậy, vừa buồn vừa lo sợ.

Đàm công chợt đổi lời, hóm hỉnh mà rằng: "Cô bé sợ tái mặt rồi à? Ầy, ý thầy là đề án tuyển sinh này không cần để mà làm gì. Ngành văn học đâu phải để đào tạo tác giả nhà văn, tuyển sinh còn đòi hỏi phải viết cái nọ cái kia, là sai quá sai! Có đúng không?"

Ba cô cậu ngơ ngác nhìn nhau. Thầy giáo chỉ trích cơ chế tuyển sinh của nhà trường, rốt cuộc mình có nên chen lời không?

Thôi đừng là hơn.

Con người Đàm công khác hẳn với tưởng tượng, thái độ suy nghĩ cũng khó mà dò đoán.

Vì vậy cuộc gặp mặt đầu tiên này về cơ bản chỉ có Đàm công lên tiếng, các trò im lặng ngồi nghe, ấy thế vẫn có nhiều lời không hiểu rõ nghĩa.

Nói tới đoạn cuối, thầy giáo già đã xả đủ, bắt đầu quan tâm ba học trò.

Cũng chỉ những câu kiểu là người ở đâu, tại sao thi vào ngành này, có thích tiếng hán cổ không.

Thịnh Hạ nghe hai bạn trả lời rành rọt mạch lạc, trong bụng đã soạn sẵn câu trả lời. Chẳng ngờ đến lượt cô, câu hỏi lại thành: "Cô bé, có muốn học tiếp lên cao học nghiên cứu tiếng hán cổ không?"

Mới năm nhất đã hỏi chuyện cao học, có phải là "hơi" sớm?

Câu trả lời Thịnh Hạ đã soạn sẵn không thể dùng, đành gật đầu

thật thà: “Dạ có ạ.”

So với hai bài trình bày văn chương lai láng trước đó, câu trả lời của cô có vẻ sơ sài. Thịnh Hạ bổ sung thêm: “Năm lớp 12 học hành căng thẳng nhất, khi quyết định viết sách để vào Hà Thanh, em đã nghĩ tới.”

Đàm công chỉ mím môi, không tỏ bất cứ thái độ, “Ngành này khác với các ngành, phải rõ tường tận đầu đuôi gốc ngọn. Học hành thế nào, phải ngẫm kĩ từ khi nhập học. Đừng lơ là, cũng đừng để làng lỡ.”

Đi ra khỏi khu nhà ở giáo viên, một bạn nam mở lời: “Thịnh Hạ, có vẻ Đàm công đánh giá cậu rất cao, muốn cậu thành nghiên cứu sinh thạc sĩ do thầy ấy hướng dẫn đó?”

Thịnh Hạ giật thót: “Chắc không phải đâu.”

Một vị giáo sư đức cao vọng trọng như thầy có khi nào thiếu sinh viên? Thịnh Hạ vẫn phải tự biết mình.

Thầy Đàm không hỏi cô câu hỏi như các bạn, ấy là vì ở phần hậu kí trong sách cô đã kể rõ sự yêu thích với tiếng hán cổ, nên không cần hỏi nữa.

Bạn nam cười cười: “Không cần khiêm tốn, ở đây có mỗi bọn mình thôi. Mình chỉ học tạm, chắc cố thêm ít nữa rồi xin đổi ngành. Nghe bảo cậu đậu đề án tuyển sinh ưu tiên ngành cơ bản, giỏi thật đấy.”

Bạn nam còn lại hỏi: “Thịnh Hạ, sách của cậu có bán ở nhà sách không? Tên sách là gì? Mình đọc thử cho biết.”

“Đọc thử cho biết”, nghe như khen đểu vậy, mà cũng đã có không biết bao nhiêu người dùng. Nhưng chắc chỉ là lời vô tâm.

Thịnh Hạ: “Điểm số không đủ nên phải tìm đường tắt để vào, không thể coi là danh tác.”

“Tên sách là gì?”

“Số bản in ít, sách bán ra cũng ít, khó mua lắm.”

“Thế à, nhà xuất bản chán thật. Cậu vừa là mĩ nữ vừa là tài nữ, biết pr kiểu gì cũng đắt như tôm tươi.”

“…” Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại địa chỉ duonglam. design. blog và nick wattp3d namonade của người dịch. Người dịch không chịu trách nhiệm về sai sót bản dịch khi đăng ở các nơi khác.

Cả ba cùng đứng chờ xe bus ven đường.

Thịnh Hạ thất thần.

Bây giờ, cô muốn gặp Trương Chú, cực cực cực muốn gặp cậu.

Muốn kể cậu nghe từng chữ thầy đã nói, muốn nghe kiến giải của cậu. Dù là gì, chắc chắn không phải những lời khen sáo rỗng.

Cô nhìn thời gian, định đi thẳng ra cổng bắt xe tới Hải Yến.

Mới định mở lời, một bạn nam đề nghị: “Bọn mình tạo nhóm chat nhé?”

Người còn lại không dị nghị, đã lấy điện thoại ra.

Thịnh Hạ không phản đối. Bạn nam kia nhanh nhẹn quét mã QR kết bạn với cô, thêm cô vào nhóm, sửa biệt danh.

Thịnh Hạ đang ghi chú lại biệt danh trong nhóm thì nghe hai

cậu chàng kháo nhau.

“Sao cái cậu đằng kia nhìn bọn mình mãi thế?”

“Nhìn Thịnh Hạ ấy chứ?”

“Hà hà, đi đâu cũng có hổ đói rình rập nhỉ?”

“Nọ thấy đội cổ vũ khai giảng còn chẳng bằng khoa mình, làm cũng chẳng muốn chuyển viện nữa.”

“Việc gì phải chuyển, ngành văn học tuyệt phải biết, chỉ cần muốn, cậu chắc suất hotboy!”

Nam giới các ngành văn học vẫn hay lôi tỉ lệ nam nữ ra đùa, Thịnh Hạ không mấy để ý. Cô đặt điện thoại xuống định chào hai bạn, mới ngẩng lên đã liếc thấy cái dáng cao ráo đối diện.

Trương Chú dừng xe đạp bên vệ đường, tay còn chống trên càng xe, chân chạm đất, vừa dừng xe mà đã như định bỏ đi ngay. Cậu nhìn về hướng này.

Mắt sắc như ưng.

Cả tư thế rạp mình trên chiếc xe đạp địa hình cũng chẳng khác.

Cành liễu ven đường phe phẩy phía trên cậu. Cái dịu dàng của liễu chẳng thể lây sang cho cậu một chút nào. Dù lặng im bất động, cậu vẫn khiến người ta thấy áp lực.

Tự dưng Thịnh Hạ đâm hoảng loạn, suýt thì làm rơi điện thoại xuống đất.

Bên cạnh, bạn nam hỏi: “Ế, Thịnh Hạ, hay là ra căn tin luôn? Bọn mình cùng đi ăn tối?”

Thịnh Hạ hoàn hồn, từ tốn đáp: “Xin lỗi, bạn trai mình tới rồi.”

“Bạn trai mình”, ba chữ này thoát ra từ miệng Thịnh Hạ có vẻ dịu dàng duyên dáng lạ thường. Hai cậu bạn đực ra.

Ném ra viên lựu đạn nặng ký, Thịnh Hạ tránh những chiếc xe đạp tới lui rảo bước tới chỗ Trương Chú, cười thật tươi: “Sao cậu tới đây?”

Cậu hay tới Hà Thanh, cô không ngạc nhiên về điều này. Cô chỉ ngạc nhiên vì đụng mặt cậu ở đây.

Hơn cả thế, còn vào thời điểm cô rất rất muốn gặp cậu.

Cậu như từ trên trời giáng xuống.

Trương Chú liếc cái vẻ vừa ngạc nhiên vừa hớn hở của cô, lửa giận ngùn ngụt dịu bớt, riêng lời nói vẫn sắc lẻm: “Hà Thanh định bế quan tỏa cảng hay sao mà mình không thể tới? Mình không tới là cậu có thể trái ôm phải ấp? Ai xin wechat cũng cho?”

Gì mà trái ôm phải ấp kia chứ, chỉ biết đổ vấy cho cô thôi!

Ảo tưởng “từ trên trời giáng xuống” của Thịnh Hạ tức thì bay biến sạch, buồn cười nhưng vẫn quyết định vuốt lông sư tử dịu lại trước: “Đó là bạn học với mình mà. Chuyên ngành bọn mình chỉ có ba người nên mới cùng đi thăm thầy giáo.”

Một thoáng bối rối vụt hiện lên trong mắt Trương Chú. Lập tức cậu à lên, liếc nhanh qua hai cậu chàng nọ. Xe bus trường đã tới, hai nam sinh lên xe, ánh mắt vẫn ngoảnh về phía này. Trương Chú thôi nhìn, hỏi: “Tưởng khoa các cậu chỉ có mười mấy nam?”

Riêng ngành cô đã chiếm hai người?

“Ừm.”

Trương Chú: “Hai cậu ta cũng biết chọn đấy.”

Thịnh Hạ: … Sao nghe cứ kì kì vậy ta?

Trương Chú gãi cằm cô: “Kết bạn wechat mà đứng gần thế làm gì?”

Gần ư? Thịnh Hạ hồi tưởng lại chi tiết.

Trương Chú lôi điện thoại ra, mở mã QR, hếch cằm ra hiệu cô lùi lại, “Thử đi, đứng cách 2 mét, quét mã của mình.”

Thịnh Hạ nhịn cười, nghe lời cậu giơ điện thoại lên, lùi lại hai bước mở máy ảnh quét mã.

Trên màn hình, cái bản mặt điển trai của Trương Chú nghiêm nghị thốt liên tục những lời dông dài, “Không quét được? Hừm, thế gần tí nữa, 1 mét đi… vẫn không được? Cậu còn mạng không đấy? Nhiều nhất là 60cm, không thể gần hơn nữa, còn không được thì đổi phứt điện thoại khác…”

Không thể kìm nổi, Thịnh Hạ phì cười, gương mặt ló ra sau cái điện thoại không giấu nổi nụ cười, “Đúng là không thể gần quá, gần quá thì vị chua ngập… Ưm?!”

Ngập, ngập ngụa…

Thịnh Hạ bị cậu kéo sát vào cho một nụ hôn.

Ngập trong khoang mũi là thứ mùi thơm mát của cậu.

Mát dịu và sạch sẽ, tựa mùi cỏ non dưới ánh nắng, thứ mùi cô chỉ từng ngửi thấy ở cậu.

Cậu không siết eo giữ gáy cô như khi trước, bàn tay kéo cô tới vắt hờ sau lưng, một tay kia giữ xe không bị đổ, người vẫn ngồi vắt vẻo trên yên xe, hôn cô một cách thản nhiên từ tốn.

Trừ một thoáng dữ dội lúc ban đầu, tiếp sau đó chỉ là những cái chạm nhẹ từ khóa miệng tới đôi môi, tới cả khuôn cằm. Những cái hôn rải rác không theo một hướng đi rõ rệt, như ghẹo đùa mà vẫn đầy kĩ thuật, mức độ, xúc cảm của mỗi cái lại một đổi khác.

Thịnh Hạ có thể giằng khỏi cậu bất cứ lúc nào. Tuy thế nụ hôn mơn man này thì còn khó dứt hơn cả kiểu hôn lưỡi.

Mà cô cũng chẳng muốn dứt khỏi.

Lại một chiếc xe bus sắp sửa chạy tới. Cậu tạm dừng, khóe môi cong cong, ánh mắt nhìn thẳng khuôn mặt cô không chớp, cái nhìn hơi ngước lên, thái độ dường ban nãy chẳng hề có gì xảy ra.

Xe bus vừa đi, lại một cái hôn ập xuống.

Cô lén mở mắt, thấy nụ cười ở môi cậu.

Tiếng hôn khiến người cô như thiêu đốt. Sao còn xấu hổ hơn cả hôn sâu vậy?

Mặt trời dần lặn. Gió đêm ve vuốt cành liễu.

Thi thoảng có chiếc xe đạp chạy qua. Thịnh Hạ giật thót mình.

Có phải nụ hôn này đã hơi dài quá?

Chợt cô cắn cậu một cái, ngay sau đó giằng ra, xẵng giọng: "Được rồi!"

Trương Chú nhếch mày, gật gù ra chiều thỏa mãn: "Làm cái gì

đấy hả? Ghi hình mình, biết chơi nhỉ?"

Bị phát hiện rồi?

Bấy giờ Thịnh Hạ mới nhớ ra chuyện này, liếc nhanh cái điện thoại.

Vẫn đang ghi hình?

Trương Chú giật cái điện thoại của cô bấm dừng ghi. Coi đoạn phim vừa ghi, cậu cười khó đoán: "Cái gì đây, nhật kí yêu đương?"

Thịnh Hạ đỏ bừng mặt: "Không phải!"

Cậu cứ như không nghe thấy, tự hỏi tự trả lời: "Mai kiếm ít tư liệu tích lũy cho cậu nhé?"

Thịnh Hạ: ...?

Trương Chú săm soi cô trên dưới.

Cô cũng soi lại cậu.

Quả đầu đinh sau kì quân sự của cậu đã dài hơn một chút, sờ vào không còn thấy ráp ở tay. Mới mấy ngày chưa gặp, tóc thiếu niên đã mềm đi hẳn, êm ái vừa đủ cho cái vuốt v3.

Ai đã nói đầu đinh là tiêu chuẩn duy nhất kiểm chứng độ đẹp trai?

Trương Chú khi không để mái, từ vầng trán, mắt mày không giấu nổi thứ gì, vẻ điển trai không thể dời mắt nổi.

Tệ thật, lại nhìn cậu tới độ thất thần rồi.

Trương Chú nắm lấy bàn tay tác quái của cô, hôn lên mu bàn tay với vẻ rất đỗi tự nhiên, vừa nắn tay cô vừa ngước lên hỏi: “Hẹn hò với mình được không?”

Cô im lặng.

Trương Chú hạ giọng: “Lần này, Trương Chú sẽ không để Thịnh Hạ phải đợi, cả sau này cũng thế, có được không?”

Chương 81: Ngoại truyện 2: Con đường đại học

Thịnh Hạ nhìn gương mặt quá độ nghiêm túc của cậu: “Mình vẫn đang hẹn hò mà?”

Trương Chú nghệch mặt: “Vẫn?”

Thịnh Hạ: “Cậu chẳng hay tới còn gì?”

Trương Chú: “Đây mà là hẹn hò? Lần đầu thấy cô bạn gái dễ tính thế.”

“Cậu còn bao nhiêu cô bạn gái?” Thịnh Hạ bắt trúng sơ hở, nhỏ giọng trách, “Thảo nào hôn giỏi thế…”

Hiếm có khi Trương Chú nghẹn lời. Tuy thế chỉ thoáng chốc cậu lại cười: “Thông minh rồi, biết cắt câu lấy nghĩa rồi nhỉ? Mình có mấy cô bạn gái mà cậu không biết? Hay đếm thử xem? Bạn gái Trương Chú số một, Thịnh Hạ tài năng chói lóa, bạn gái Trương Chú số hai, công chúa Disney đồ dùng học tập nhiều, số ba, số ba ai ấy nhỉ? À, số ba, Hạ Hạ mềm như bông sợ ma…”

Xấu hổ quá độ chuyển hóa thành giận dữ, Thịnh Hạ đẩy phắt cậu ra.

Trương Chú loạng choạng, chiếc xe đạp suýt ngã ra đất. Cậu cười vênh váo, bỗng bắt được trọng tâm trong lời cô vừa nói, miệng mỉm chi mặt kề lại, “Cậu vừa bảo gì cơ? Hôn giỏi? Thế nào là hôn giỏi? Ý là, cậu thích à?”

Bị phản kích một đòn bất ngờ, nhịp tim chưa kịp dịu hẳn trong lồ ng ngực Thịnh Hạ lại xao động. Cô quay ngoắt mặt đi, “Mình đói rồi, phải đi ăn đã. Cậu đi tìm bạn gái số hai chơi đi!”

Dứt lời bước phăm phăm về trước.

Trương Chú dắt xe đạp thong thả bước theo.

“Tại sao là số hai? Số ba có được không?”

“Không được.”

“Tại sao?”

“Trời còn chưa tối, chưa có ma.”

“… Vậy còn số một?”

“Số một đói rồi.”

“Bạn trai Trương Chú của số một cũng đói rồi.”

“Được thôi, số một dẫn Trương Chú đi ăn cơm.”

Bữa tối đôi bạn quẹt thẻ ăn ở căn tin chưa từng ăn, ăn xong tản bộ tiêu cơm trong sân trường như thường lệ.

Ánh chiều hôm mới đó đã khuất hẳn. Đèn đường vụt sáng, len qua bóng cây rảy xuống những mái đầu dạo bước bên dưới những đốm như tiền vàng.

Thịnh Hạ bước sau Trương Chú chừng nửa bước chân, tay bị cậu nắm chặt, đầu cúi gằm chăm chăm giẫm lên cái bóng cậu đằng trước.

Trong yên tĩnh, Thịnh Hạ nói nhỏ: “Cảm tưởng cậu mới học Hà Thanh ấy, còn rành đường hơn mình.”

Trương Chú không khiêm tốn: “Đúng là rành đường hơn cậu.”

Thịnh Hạ: “Hể, sao càng lúc càng vắng.”

Chọn đường kiểu gì vậy, rốt cuộc có mục đích gì?

Trương Chú dừng bước ngoảnh lại, “Hình như độ này cậu ăn nói ẩn ý hơn rồi đấy?”

Hở tí là đâm chọc bóng gió, từng lời từng chữ giấu hàm ý có chủ đích, lẫn lộn trách móc, dỗi hờn, cao ngạo.

Tựa móng mèo cào nhẹ ở tim.

Cậu thích.

Thịnh Hạ trả lời: “Vì số một tài năng chói lóa?”

Trương Chú cười không thành tiếng: “Hà Yến có long não đâu, sao ai kia đã học được trò đùa dai thế nhỉ?”

“Tệ thật, vì gần mực thì đen chăng?” Thịnh Hạ ngước lên, nín cười.

Giờ thì thật không nhịn nổi nữa. Trương Chú cúi đầu ra chừng định hôn cô, dáng điệu đoán phải hôn lâu lắm. Thịnh Hạ nghĩ còn chuyện muốn hỏi, nên chủ động kiễng chân hôn cậu.

Trương Chú bị bất ngờ, ngây ra mất một thoáng.

Nhân khi ấy, cô lấy tiến làm lùi, bước thụt về nửa bước lắc lắc tay cậu, “Nghe bảo khoa các cậu đại thần tề tụ, bận rộn lắm mà.”

Hôm nhập học cậu lộ diện tỏa sáng trước mấy cô bạn cùng phòng, ngay tối cùng ngày phòng kí túc 322 đã triển khai cuộc họp đại hội toàn phòng kì đầu tiên, chủ đề về những lời đồn xoay quanh cậu.

Lúc trước số điểm của Thịnh Hạ ở mức dưới, chưa có cơ hội tìm hiểu các ngôi trường và chuyên ngành ở tầm điểm này nên không rõ ngành công nghệ thông tin thuộc học viện thông tin Trương Chú đang theo học đỉnh thế nào.

Hôm ấy đã được các bạn phổ cập cho một bài.

Ngành cậu, được gọi là "ngành quý tộc". Vào khó, ra còn khó hơn, vì thần ma tụ tập – không thành công, sẽ thành ma.

Nhưng sao cô cảm thấy Trương Chú vẫn thản nhiên thế?

Trương Chú giật mình, chăm chăm bàn tay lấy lòng của cô: "Ý cậu chê mình tới nhiều quá?"

Trò gì đây?

Hôn phớt một cái đã đòi xua cậu đi?

Cậu làm cô thấy phiền ư?

"Làm gì có!" Thịnh Hạ nghiêm mặt, "Tại hôm nay gặp thầy hướng dẫn, mình mới nghĩ phải chăng cậu đã nghĩ đâu đấy rằng mình sẽ trải qua bốn năm tới thế nào? Cảm giác mình vẫn mù tịt chưa biết gì cả ấy."

Suốt ngày cô quay cuồng bận rộn, song khi ngẫm lại vẫn chẳng biết đang mải bận điều gì.

Còn cậu luôn có vẻ thong dong nhàn nhã.

Rành là tình hình của cậu còn gay go đáng ngại hơn cô.

Trương Chú nắm tay cô dắt vào sân cỏ.

Màn đen đã buông, sân cỏ heo hút chẳng thấy bóng người.

Thịnh Hạ ôm gối ngồi co tròn. Trương Chú chống hai tay ra mặt cỏ sau lưng, chân hơi gập, thế ngồi tự nhiên biếng nhác.

“Thế cậu nghĩ đại học là thế nào?” Cậu quay sang, vén những lọn tóc rơi trên vai cô ra sau gáy.

Cô có cần cổ thon mảnh, trắng ngần hút mắt trong đêm tối. Đường cong êm ái khuất vào dưới xương quai xanh.

Trương Chú rảo mắt về sườn mặt cô, vuốt mũi với vẻ gượng gạo.

Thịnh Hạ dõi ra ánh đèn nhòe mờ từ thư viện bên kia hồ, trả lời: “Con đường đại học, ở chỗ làm rạng cái đức sáng, ở gần gũi nhân dân, dừng ở cái chí thiện. Tuy đại học này khác với đại học bên trên, chung quy là cái học của người lớn, tất nhiên khác với việc học ở cấp ba.”

Trương Chú gật gù: “Ừm, rồi sao nữa?”

Thịnh Hạ: “Nhưng mình thì dường vẫn chỉ rập khuôn theo chương trình trên lớp, răm rắp đọc theo những cuốn sách thầy cô dặn, thế thì có khác gì cấp ba? Mình luôn nôn nao cảm thấy chỉ thế là không đủ, rồi lại không biết phải bắt đầu từ đâu…”

Cô cũng quay sang, để mắt chạm vào mắt Trương Chú: “Cứ mịt mù.”

Đúng vậy, mịt mù. Từ này miêu tả một cách bao quát hiện trạng của cô.

Sau khi gặp thầy, cảm nhận ấy trở nên rõ rệt hơn.

Cô kể cậu nghe từng lời Đàm công, không lệch một chữ.

“Thầy nói, ngành này khác với các ngành, phải hiểu tường tận đầu đuôi gốc ngọn. Học hành thế nào, phải ngẫm kĩ từ khi nhập học. Đừng lơ là, cũng đừng để làng lỡ… Là ý chỉ điều gì?”

Trương Chú: “Tại sao lúc ấy cậu không hỏi thẳng thầy giáo?”

“Tại vì còn các bạn khác nữa. Mà thầy cũng không chỉ nói lời ấy cho một mình mình. Biết đâu ý thầy muốn mỗi người phải tự ngẫm ra một ý hiểu riêng?”

Trương Chú xoa đầu cô, “Mịt mù cũng kịp lúc đó.”

Cô ngẩn ra. Cậu nghiêng người sang, đầu gối lên đùi cô, ngẩng mặt nhìn cô.

Đầu cậu nặng, đặt trên đùi khiến cô thấy lực đè rõ rệt. Thịnh Hạ thoáng bối rối. Cậu như không nhận ra, từ tốn nói tiếp: “Mình không hiểu nhiều về ngành khoa học của các cậu, nhưng vẫn có chỗ tương đồng.”

“Ngành bọn mình học khá nhiều. Với các sinh viên đã tham gia cuộc thi liên quan, môn chuyên ngành năm nhất chỉ là môn hình thức học cho có. Nhưng mình thì đang phải học môn là hình thức với các bạn. Tới năm ba, có lẽ cách biệt sẽ trở nên rõ rệt hơn. Đối với nhiều bạn, thậm chí chương trình trên lớp đã lạc hậu. Lượng lớn sinh viên chưa từng thi đấu tiếp xúc với ngành từ trước phải chịu mờ nhạt dưới hào quang của các bạn tới khi tốt nghiệp. Nên chán nản, mịt mờ, cảm thấy thua kém là tâm trạng ai cũng có, đừng lo quá.”

Khi nói chuyện, đầu cậu luôn lắc lư nhè nhẹ, gáy cọ vào đùi cô.

Thịnh Hạ ngửa ra sau vì cảm thấy mất tự nhiên. Cô không nhìn cậu, nói tiếp: “Nhưng cậu là thủ khoa, là đại diện sinh viên mới nhập học, là người phát biểu trước cả trường.”

Giỏi như cậu mà cũng có khi mất phương hướng?

“Đó là vì cộng cả sức ảnh hưởng xã hội khi ấy, chứ về thành tích mình không phải người nổi bật nhất.” Trương Chú vẫn nói giọng hờ hững thường ngày, dường không phải đang tự nhận xét về bản thân, “Huống hồ mở đầu không đồng nghĩa với kết cục. Ở Hải Yến, ai mà không có vài thủ khoa bên cạnh, điều này không có ý nghĩa gì hết.”

Cậu nhìn cô, đầu chuyển động…

Đùi Thịnh Hạ như mất cảm giác. Một dòng điện lướt dọc cơ thể.

“Có lẽ đây là đầu đuôi gốc ngọn mà thầy cậu ám chỉ? Nghĩ cho kĩ ban đầu khi tới đây mình như thế nào, sau này sẽ làm gì. Đừng ơ hờ với mọi việc, cũng đừng lầm đường mà làm lỡ thời gian.”

Tiếng cậu lôi cuốn sự chú ý của cô.

Thịnh Hạ cúi xuống, mắt nhìn vào mắt cậu.

Đôi mắt thiếu niên vẫn rạng ngời trong đêm tối.

Có những người luôn như thế. Miễn cậu ấy nhìn vào cậu và lên tiếng, lập tức cậu như kẻ bại trận bị hạ gục, tin cậu ấy vô điều kiện.

Bất chợt Thịnh Hạ nhớ về đợt thi tháng đầu tiên năm lớp 12 khi cô gặp điểm kém. Khi ấy cậu cũng như thế này, kể từ bản thân, từ bản thân mà suy ra, chỉ lối cho cô.

Khi ấy cậu cũng nhìn cô như lúc này.

Khí huyết thiếu niên và lý trí lặng tĩnh của người trưởng thành ở cậu không hề mâu thuẫn.

Một suy nghĩ chớp lên trong cô – Cô có tài đức gì?

“Vậy Chú định làm thế nào?”

Trương Chú quấn một lọn tóc cô rủ xuống, đảo nó giữa những ngón tay.

Cậu đang suy nghĩ.

Vì câu hỏi này, chính cậu cũng chưa thể nghĩ cho tận. Làm thế nào? Tới một hoàn cảnh mới, nhận ra những ưu thế ngày trước nay chỉ như sương khói chực tan, không đủ để làm một bước đệm. Vậy giờ phải làm sao?

“Tìm ra đường đua của riêng mình.”

Chợt cậu nói.

Mượn cái cớ giải thích cho cô, cũng khoảnh khắc ấy đột nhiên Trương Chú nghĩ thông suốt.

Thời cấp ba, việc cần làm là học – học tập là vạn năng.

Nhưng đại học thì khác, quan trọng hơn cả việc học trên lớp là phải tìm ra đường đua riêng của bản thân, học từ những cuốn sách đúng nhất.

Đường đua của cậu, có lẽ không ở việc viết code. Chí ít không chỉ đơn giản là viết code. Trên đường đua này, người khác xuất phát ở mốc quá cao, khó mà dõi theo trông tới. Vậy cớ gì cứ phải chăm chăm vào một sào ba mẫu nhỏ nhoi ấy?

Tìm ra đường đua riêng…

Thịnh Hạ nhẩm lại câu nói này. Đang nghiền ngẫm, bỗng thấy cổ bị kéo xuống, ngay giây sau đôi môi nóng hổi kề vào.

Trương Chú ngóc đầu hôn cô một cái bất ngờ rồi lập tức buông ra, đầu đặt lại đùi cô, "Nói xem, có phải cậu là một báu vật?"

Thịnh Hạ nhìn nụ cười rạng rỡ của cậu tới mất hồn.

Trương Chú ngồi dậy, xoa đầu cô: "Đừng cả nghĩ. Lớp 12 cậu đã cố gắng rất nhiều, giờ tự dưng chậm lại, không quen là chuyện thường. Con người không nhất thiết phải luôn có mục đích, miễn vẫn cứ tiến lên là được. Mình đã nói rồi, Thịnh Hạ có thể chỉ luôn làm việc cậu thích, thích viết sách, thì hãy viết sách, thích nghiên cứu, thì hãy viết luận văn, làm việc cậu thích tới mức tốt nhất, tuyệt nhất có thể là được rồi, không phải ư?"

Còn những việc khác, những thứ cần tranh đoạt, cần đuổi theo, cần bứt phá để sở hữu.

Thì cứ giao cho cậu thôi.

Thịnh Hạ nhìn cậu, gật đầu.

Cảm giác đầu cậu đang tới gần.

"Trời tối rồi…" Cậu nói, tiếng líu ríu mập mờ, hơi thở phà lên má cô.

Bất giác Thịnh Hạ ngửa ra sau, ngơ ngác hỏi: "Ừ, sao cơ?"

Đầu bị đẩy lên, đôi môi nhận một nụ hôn trao tới. Cậu nhếch miệng, "Trời tối rồi, mình xem số ba đã về chưa…"

Số ba.

“Số ba là…” Thịnh Hạ lặp lại một cách vô thức, “Ưm!”

Thịnh Hạ giật mình, người ngã dúi ra sau. Cậu không ôm eo cô giữ lại mà ngả người theo đà, đôi môi đè chặt cô trên bãi cỏ.

Sau sức nặng ban đầu, cậu tách ra lơi lỏng, chiếc lưỡi len vào mài khẽ lên khóe môi. Thịnh Hạ rùng mình, tiếng rên vô thức thoát khỏi khuôn miệng, “Ư…”

Trương Chú cũng cứng đờ người, chống dậy nhìn cô như hóa đá.

Thịnh Hạ va vào đôi mắt cậu, đôi mắt sâu thẳm hơn màn đêm.

Mái tóc đen của cô trải loang mặt cỏ, đôi mắt chứa cả một dòng suối trong, làn da trắng ngần toát lên vẻ đẹp vụn vỡ trong đêm đen đặc.

“Chết mất thôi…” Trương Chú than, nụ hôn sâu lại đặt xuống.

Không biết đã hôn bao lâu.

Cô biết cậu thích hôn, lần nào gặp mặt cũng dành quá nửa thời gian để hôn nhau.

Nhưng Thịnh Hạ không biết, là hành động giản đơn ấy khiến người ta say sưa quên mệt mỏi tới mức này.

Cỏ xanh mịn mềm chọc vào sau gáy. Trước mặt, những cái hôn dày đặc vụn vỡ càn quét mọi tri giác của Thịnh Hạ.

Chợt cậu quấn lấy lưỡi cô, m*t mạnh.

Cơn tê rần chạy tới tận gốc lưỡi.

Toàn thân như trong lò hỏa thiêu, những ngón chân quắp lại vì

căng thẳng.

Mới định đẩy ra, đôi môi cậu đã rời khỏi.

Tới cằm, tới cổ…

Đau.

Cơn đau nghiến ở da thịt dưới xương quai xanh khiến Thịnh Hạ choàng mở mắt. Cô vuốt v3 đầu cậu với ít ỏi hơi sức còn dư, "Chú…"

Trương Chú bịn rịn chống người lên, hơi thở dồn và mắt nhìn cô.

Nhìn đôi môi cô hơi sưng đỏ, nhìn vệt đỏ thẫm dưới xương quai xanh.

Đôi mắt cậu từ từ dịch lên, lại một lần nhìn vào đôi mắt mất tiêu cự của cô, không kìm nổi mình lại hôn lên đó.

"Ừm, số ba mềm như bông."

Chương 82: Ngoại truyện 3: Cẩm nang dạy hôn

Rốt thì cuộc hẹn hò vẫn không thành, vì Chủ nhật Thịnh Hạ tham gia một buổi tọa đàm.

Trương Chú không còn lời nào để nói, tốt tính hỏi, thế quốc khánh thì được chứ?

Câu trả lời vẫn là không. Vì hôm đó Đào Chi Chi tới du lịch, Tân Tiểu Hòa và Dương Lâm Vũ cũng vào nội thành.

Đúng lúc làm một buổi liên hoan gặp mặt.

Đào Chi Chi giao trọng trách đặt phòng cho Thịnh Hạ. Tân Tiểu Hòa nghe tin, cũng đòi ở cùng. Vì vậy Thịnh Hạ quyết định thuê một căn hộ ở gần trường. Nhà ba ngủ hai khách, có cả phòng bếp.

Trong nhóm chat, Tân Tiểu Hòa hỏi: “Cậu với Trương Chú ra ở cùng bọn mình?”

Thịnh Hạ: “Có đâu?”

Nhà ở ngay sát trường, việc gì phải ra ngoài ở?

Tân Tiểu Hòa: “Thế cậu đặt nhà ba phòng ngủ là định?”

Thịnh Hạ khó hiểu: “Đào Tử, cậu, Dương Lâm Vũ, là ba phòng mà?”

Tân Tiểu Hòa: “Âm thầm quan sát.jpg”

Thịnh Hạ: “Là căn hộ hai tầng, cậu với Đào Tử ở tầng trên.”

Có thể đảm bảo sự riêng tư.

Mà thuê nhà riêng thì cô với Trương Chú cũng có thể sang chơi.

Đào Chi Chi ngoi lên: “Hạ Hạ à, liệu có khả năng là bạn trai bạn gái người ta muốn ở cùng nhau không? Vậy thì sẽ dư một phòng đó?”

Tân Tiểu Hòa nửa che nửa đậy: “Không có đâu Đào Tử! Ý của mình là mình với cậu một phòng!”

Đào Chi Chi: “Thật á? Chị Tân đừng ép bản thân, mình ở một mình không sao hết.”

Tân Tiểu Hòa: “…”

Thịnh Hạ chưa từng nghĩ tới việc này. Tân Tiểu Hòa và Dương Lâm Vũ ở cùng ư?

Sớm tới vậy?

Ổn lắm không…

Tân Tiểu Hòa: “Hạ Hạ, cậu với anh Chú ra ở cùng bọn mình nha? Ba bọn mình một phòng, hai tên đó một phòng là xong!”

Đào Chi Chi: “Chí lí! Có thể mở tiệc, cùng nhau xem phim, chơi bài nữa!”

Tân Tiểu Hòa: “Cùng liên hoan mừng lễ!”

Nghe cũng hay hay. Thịnh Hạ đi hỏi Trương Chú.

Cậu hỏi thế này: “Tân Tiểu Hòa bị làm sao vậy, sao cứ thích ngủ với cậu? Không được.”

Thịnh Hạ: “Bọn mình lâu không gặp rồi mà.”

Thịnh Hạ: “Mắt mong chờ.jpg”

Trương Chú: “Lâu không gặp là có thể ngủ chung? Ra thế đấy à?”

Thịnh Hạ: “?”

Trương Chú: “Thế tháng sau bọn mình hẵng gặp nhá?”

Thịnh Hạ: “…”

Quá đáng!

Người này, càng lúc càng ăn nói trắng trợn!

Mềm như bông cái gì, cô còn chưa tính đâu đó.

Bất kể Trương Chú phản đối thế nào, ngày đầu tiên của kì nghỉ quốc khánh, Tân Tiểu Hòa vẫn lao ùa tới cổng đại học Hà Thanh, ôm chặt Thịnh Hạ chu môi hôn gió.

Moa moa –

Dương Lâm Vũ nhìn Trương Chú đứng cạnh với vẻ e dè.

Trương Chú quắc mắt: “Cậu chắc là bạn gái cậu thích cậu?”

Dương Lâm Vũ: …

Trương Chú bước lên kéo giật Thịnh Hạ về phía mình, tách khỏi

Tân Tiểu Hòa: “Sao bảo phải ra ga tàu điện đón người? Chưa đi nữa à? Có khi chị em ngốc của hai cậu đã phải làm phiền các chú cảnh sát, trở ngại trật tự công cộng rồi đấy.”

Nói rồi ôm vai Thịnh Hạ đi một mạch về trước.

Tân Tiểu Hòa ngẩn ra một chốc, nhịn cười nắm tay Dương Lâm Vũ đi đằng sau, nói nhỏ: “Cái thói độc miệng của anh Chú chẳng đổi tẹo nào, chậc chậc.”

Dương Lâm Vũ: “Ai bảo cậu đòi hôn hít bạn gái người ta?”

Tân Tiểu Hòa: “Cậu có ý kiến? Mà cũng đã hôn được đâu.”

Dương Lâm Vũ ngậm miệng.

Sau đó cả nhóm tới ga tàu điện trên không đón Đào Chi Chi. Ba cô gái lại ôm ấp quên mình, thiếu điều xoay vòng vòng tại chỗ.

Trương Chú và Dương Lâm Vũ bên cạnh đứng cầm hành lý nhìn nhau.

Dương Lâm Vũ cảm thấy nguy hiểm. Không phải anh Chú lại định chê Tân Tiểu Hòa đó chứ? Cậu vội giải thích: “Các cậu ấy thân nhau thật, ha ha.”

Trương Chú lùi lại một bước: “Cậu nhìn kiểu gì đấy? Muốn học theo? Đừng có nằm mơ.”

Dương Lâm Vũ: Anh Chú đúng là chẳng thay đổi tẹo nào, coi kiểu ăn nói kìa.

Tới căn hộ, nhóm bạn vào ở theo sắp xếp của Tân Tiểu Hòa.

Ba cô gái ở tầng trên, Trương Chú và Dương Lâm Vũ ở tầng dưới.

Mấy tháng không gặp, Tân Tiểu Hòa giờ khác xưa nhiều.

Ngoại hình gầy hẳn đi, tóc dài tới vai, để mái lưa thưa, trông giống mấy bé thiếu nữ ngây thơ.

Đào Chi Chi ôm má: "Thích ghê á, sao bảo yêu đương sẽ phát phì cơ mà? Có mà là lời tự an ủi của bọn ế thôi, chỉ có mỗi mình là dài bề ngang."

"Kì quân sự cứu mình đó!" Tân Tiểu Hòa mở lời, ờm, thật ra vẫn hệt vậy, vẫn cái kiểu miệng như pháo đấy, "Cơm ở căn cứ quân sự chỗ làng đại học đến chó cũng chê, mình xuống hẳn 4kg!"

Thịnh Hạ: "Nhưng sao Dương Lâm Vũ không khác gì?"

Tân Tiểu Hòa: "Cậu ta ăn như sơn hào hải vị ấy. Cậu ta là chó."

Thịnh Hạ: "Anh Vũ vô tội mà."

Tân Tiểu Hòa: "Chó cũng vô tội, cún con cưng biết mấy?"

Đào Chi Chi: "Hạ Hạ thì sao? Tưởng bảo hai cậu muốn so xem cơm căn tin trường ai ngon hơn? Sao nhìn vẫn chẳng ai khác gì thế?"

Thịnh Hạ: "Ai biết gì đâu. Chưa cân, chắc không tăng mấy."

Có vẻ cả cô và Trương Chú đều thuộc tạng người ăn không béo.

"Vậy à?" Tự dưng Tân Tiểu Hòa lấm lét sáp vào, "Để mình cọ thử xem có khác không nhá?"

Nói rồi vùi đầu vào ngực Thịnh Hạ. Thịnh Hạ bị bất ngờ ngã dúi ra giường, "Tân, Tiểu, Hòa! Dậy ngay!"

"Ha ha ha ha!"

“Có khác đó, béo lên rồi, mềm như bông luôn!”

Giờ Thịnh Hạ không nghe nổi từ này, vơ gối ném Tân Tiểu Hòa, “Im miệng!”

“Dữ quá đi sợ quá đi.” Tân Tiểu Hòa bắt trúng phóc cái gối, nói nhỏ, “Ôi, có phải do công của Trương Chú không?”

Thịnh Hạ thẹn quá thành giận, lao tới cù eo Tân Tiểu Hòa, “Còn nói linh tinh!”

Tân Tiểu Hòa vừa né vừa la oai oái: “Hả? Chẳng lẽ không phải? Anh Chú không được!”

“Ha ha ha ha!”

“Khặc khặc khặc khặc!”

Ba cô gái nô đùa đuổi đánh trên tầng, tiếng cười vang tận xuống dưới.

Dưới tầng, hai anh chàng đang chơi game trên sô pha ngậm ngùi im lặng.

Căn hộ hai tầng kiểu gác lửng đó ok? Nhà dân thôi nên lắp đặt trang bị không tốt lắm đâu ok? Cái cửa đó mỏng như để trưng thôi ấy ok?

Các nường tưởng mình nhỏ tiếng lắm hả?

Trương Chú mới lừ mắt, Dương Lâm Vũ đã gượng cười chống chế: “Ha ha, anh Chú đừng trách, các cậu ấy thân nhau quá thôi, ha ha ha.”

“Cậu không bảo được Tân Tiểu Hòa hả?” Trương Chú cụp mắt

nhìn về giao diện game.

Dương Lâm Vũ vuốt mũi, lầu bầu: “Làm như cậu bảo được Thịnh Hạ ấy. Đùa hăng thế kia, kẻ tám lạng người nửa cân thôi…”

Trương Chú: “…”

Hôm nay mọi người đều đã mệt, không còn hơi sức nấu nướng nên ra ngoài kiếm một quán ăn cho qua bữa tối. Lúc thanh toán, định chia AA mới biết Trương Chú đã trả hết, nhưng gửi lì xì vào nhóm thì cậu không nhận.

Thịnh Hạ có để ý thực đơn. Những món họ gọi, ít cũng tới sáu, bảy trăm tệ.

Cô thấy hơi xót, quả nhiên ra cửa đồng nghĩa với tốn tiền.

Hầu Tuấn Kỳ nói đã từ lâu Trương Chú không còn dùng tiền của Trương Tô Cẩn. Vậy tất cả số đó là do cậu tự kiếm.

Cô chưa từng thấy cậu làm gia sư hay parttime, ắt hẳn không rủng rỉnh là mấy.

Đây cũng là nguyên nhân cô không muốn đi hẹn hò.

Vì chắc chắn cậu sẽ không để cô trả tiền, còn cô vẫn không thể thản nhiên dùng tiền của cậu.

Thực ra mỗi lần gặp mặt chỉ cần đi dạo nói chuyện, muốn gần gũi thì ôm hôn là đã đủ rồi. Cô không cho rằng cứ phải ra ngoài ăn uống chơi bời mới có thể vun đắp tình cảm, chỉ cần ở cùng cậu đã là rất vui.

Về nhà, Tân Tiểu Hòa đề nghị ngủ sớm. Lịch trình ngày hôm sau đã được xếp kín.

Vì vậy thay phiên đi tắm rồi lên giường ngủ.

Ba cô gái rúc vào một cái giường. Thời gian trò chuyện trước khi ngủ bắt đầu.

Tân Tiểu Hòa: “Hạ Hạ, cậu dễ thẹn thế này, bình thường anh Chú dỗ kiểu gì á?”

Đào Chi Chi cũng tò mò: “Hì hì, tay nhỏ đấm ngực?”

Thịnh Hạ ngơ ngác, “Dỗ? Tại sao phải dỗ, bọn mình có cãi nhau bao giờ đâu?”

Tân Tiểu Hòa: “Ai bảo chỉ cãi nhau mới cần dỗ? Ví dụ hôm nay này, mình thế nọ thế kia cậu, cậu đã vớ gối hành hung mình rồi.”

Thịnh Hạ vẫn ngơ ngác.

Đào Chi Chi trở người, “Hả? Chẳng lẽ anh Chú chưa…?”

Tân Tiểu Hòa: “Sao thế được? Làm gì có đứa nào hôn mà không sờ ngực?”

“…”

“…”

Im phăng phắc.

Đào Chi Chi cười lên khơ khớ: “Chị Tân, không cần trắng trợn thế đâu, để ý tới cảm nhận của em gái độc thân chưa trải sự đời này đi chứ?”

Thịnh Hạ tức thở không ra hơi. Bị xỉa xói cả ngày, giờ cô hờ hững

lườm lại: “Thế à, nghĩa là anh Vũ sờ rồi?”

Im lặng lần hai.

Không ai ngờ câu nói này sẽ thốt từ miệng Thịnh hạ.

Tân Tiểu Hòa hắng giọng: “Há, tên đó dám?”

Thịnh Hạ: “Vậy có phải định luật trên…” không đúng?

Tân Tiểu Hòa: “Mình sờ cậu ta rồi.”

Đào Chi Chi: “Ha ha ha ha ha ha ha ha ha!”

Thịnh Hạ nằm thẳng giữa hai bạn, hai tay đặt ngay ngắn trong chăn, mắt trừng trừng nhìn trần nhà, chớp chớp.

Con trai khi hôn đều phải sờ… ư?

Hình như, cậu đâu như thế?

Bất kể nụ hôn có dữ dội thế nào, thậm chí đôi khi như muốn nuốt chửng cô, tay cậu vẫn không có bất kì động thái.

Nghĩ cho kĩ, thường cậu sẽ giữ một tay sau gáy cô, một tay khác hoặc ôm eo, hoặc…

Không rõ tung tích.

Mà đa số thời điểm chỉ là ôm mặt cô bằng cả hai tay.

Cả giữa cơ thể cũng giữ khoảng cách.

Cái hôn gần nhất của họ ấy thế lại là nụ hôn đầu. Khi ấy cậu ôm siết cô thật chặt, dường muốn ép hai cơ thể hòa vào nhau.

Còn những khi khác, kể cả lần trên bãi cỏ khi cậu trên, cô dưới, tư thế mập mờ tới vậy nhưng cậu vẫn chống người dậy, không để đè lên cô.

Mỗi một cái hôn từng diễn ra nay lần lượt phát lại trong trí Thịnh Hạ như bộ phim điện ảnh.

Mặt cô từ từ đỏ lên.

Chỉ hôn đã khiến tâm trí lạc lối, còn thế nọ thế kia…

Thôi thôi.

Không được nghĩ không được nghĩ!

“Mau ngủ đi, mai phải dậy sớm đó.” Thịnh Hạ kéo chăn lên che mặt.

Đào Chi Chi và Tân Tiểu Hòa tự hiểu, đối mắt nhìn nhau.

“Hà hà, tạm thời tha cho cậu.”

Thịnh Hạ không tài nào ngủ nổi. Nhận thấy hơi thở Đào Chi Chi và Tân Tiểu Hòa nhẹ và chậm dần, cô từ từ mở mắt, mò mẫm cái điện thoại nhắn tin cho Trương Chú.

“Ngày mai đi chơi sẽ tới rất nhiều nơi, cứ đưa hết thẻ sinh viên cho Tân Tiểu Hòa, tối về cộng tiền lại chia nhau.”

“Cậu đừng trả nữa.”

Bấy giờ đã là 0 giờ đêm, không ngờ bên kia vẫn trả lời ngay lập tức.

Trương Chú: “Muộn thế này mà chưa ngủ, muốn quản lý tiền của mình?”

Chương 83: Ngoại truyện 4: Cõi lòng nhộn nhạo

Ai thèm quản lý tiền của cậu?

Thịnh Hạ: “Sao cậu chưa ngủ?”

Trương Chú: “Thì, hơi ồn.”

Tình hình hiện giờ, ngủ thế nào?

Có câu ba người phụ nữ thành vở kịch, theo Trương Chú thấy, ba thằng đực rựa cũng dựng được vở kịch cực lớn.

Màn hình hiển thị cuộc gọi video nhóm.

Hầu Tuấn Kỳ livestream làm món nướng, thật sự có ý định tự cung tự cấp tại Canada; Hàn Tiếu về nhà nghỉ lễ, đang gặm tôm hùm đất cay của Liên Lý; Tề Tu Lỗi nằm ườn trên giường đọc tiểu thuyết, thi thoảng chen vào mấy câu trêu ngươi; Lưu Hội An ra net cày game, tiếng bàn phím và tiếng chửi rủa nối nhau vang liên hồi; Ngô Bằng Trình để vai trần nằm trên giường, cái gối trắng tinh nhìn đã biết đang trong khách sạn, và hẳn nhiên cậu chàng không ở một mình, vì cô gái bên cạnh cứ chốc lại xuất hiện thơm má cậu.

“Mọe, mù cả mắt.” Dương Lâm Vũ mắng mỏ.

Bạn gái Ngô Bằng Trình dỗi trách: “Bạn anh mắng em!”

“Không không.” Ngô Bằng Trình dỗ bạn gái rất có nghề, cái giọng sến rện tới độ Hầu Tuấn Kỳ cầm luôn que nướng chọc vào màn hình. Ngô Bằng Trình còn cười đắc ý hơn, nâng tông giọng, “Cậu ta ghen tị thôi. Ai kia kém cỏi, đi chơi với bạn gái mà còn phải ngủ cùng anh em.”

Bạn gái cậu chàng cũng cười khanh khách.

Hàn Tiếu miệng đầy dầu mỡ, cười nghiêng ngả, “Ha ha ha ha một phát sỉ nhục hai người, đỉnh của chóp!”

Dương Lâm Vũ: …

Trương Chú: …

Chớp mắt bên Ngô Bằng Trình đã lại sa đà với hôn hít. Màn hình điện thoại tối đi, tuy thế tiếng chụt chụt thì ngày càng lớn.

Lưu Hội An chỉ huy đồng đội trong game: “Lên nào lên nào sợ cái quần gì, xử nó! Mạnh lên mạnh lên mạnh nữa lên, tuyệt lắm!”

“…”

“Không nghe nổi, đá hai tên đó khỏi nhóm chăng?”

“Được rồi được rồi không k1ch thích mấy cậu nữa…” Ngô Bằng Trình lại xuất hiện trên màn hình, “Một bọn trai tơ.”

“Mẹ nhà cậu!”

“Đủ rồi đó!”

Trương Chú thoát call, ra khỏi phòng.

Sau lưng, điện thoại của Dương Lâm Vũ vọng ra tiếng Hầu Tuấn

Kỳ: “Chú đâu rồi? Sao lại off? Thịt cừu của mình lên mùi rồi này, mau ngửi đi chứ!”

Tề Tu Lỗi tạm thoát khỏi thế giới tiểu thuyết: “Bị k1ch thích, muốn đi tìm bạn gái thân mật, ai thèm thịt cừu của cậu?”

Ngô Bằng Trình la toáng: “Thế sao không cho nhìn, mau mở cam mau mở cam!”

Trương Chú sập cửa cái rầm.

Há, loại nông cạn cũng đòi ngắm hoa nhài trong đêm?

Nhưng vốn cậu chỉ định đi vệ sinh rồi về nghỉ, mà giờ thì cõi lòng đã xao động thật rồi.

–

Thịnh Hạ trả lời: “Mau ngủ đi, mai không dậy được Tiểu Hòa sẽ nổi cơn tam bành đó.”

Trương Chú dựa cửa, cong môi gõ chữ: “Không ngủ được, hay cậu ru mình đi?”

Thịnh Hạ: “Chia sẻ liên kết #Không gian minh tưởng 01#”

Trương Chú: “…”

Trương Chú: “Cái này vô dụng với mình.”

Thịnh Hạ: “?”

Trương Chú: “Nếu chưa ngủ, thì xuống đây đi.”

Thịnh Hạ dáo dác ngó nghiêng, rón rén xuống giường, mở cửa.

Đứng bên lan can nhìn xuống, cái dáng Trương Chú cao ráo đứng trong phòng khách, cảm tưởng chỉ vươn tay là với tới trần tầng hai. Cậu nghiêng đầu ra hiệu cô xuống tầng.

Thịnh Hạ ngập ngừng một thoáng.

Cô đang mặc áo ngủ, bên trong chẳng có gì hết.

Cậu thì chỉ khoác cái áo thun đen rộng, xỏ cái quần đùi xám tới đầu gối.

Kiểu ăn mặc thoải mái ở nhà.

Giờ mà về thay đồ, e sẽ làm hai cô bạn tỉnh giấc. Cô cúi đầu liếc nhanh toàn thân. Nếu khom lưng một chút chắc sẽ không thấy gì.

Trong phòng chỉ bật một ngọn đèn sàn, chắc cậu không nhìn rõ đâu.

Vì vậy cô lại bước những bước thật nhẹ xuống tầng. Cầu thang rất dốc, cô tập trung bước đi, không để ý Trương Chú đã tới dưới chân cầu thang chờ. Khi còn hai bước cuối, cô cảm thấy eo lưng bị siết lấy, đôi chân nhấc khỏi mặt đất quay một vòng, ngay sau đó bị nhốt vào giữa bức tường và lồ ng ngực cậu. Cái hôn dày đặc đặt xuống.

Bức tường sau lưng lạnh giá, cơ thể phía trước nóng rực. Hai chân Thịnh Hạ lơ lửng ở giữa như một con thú bị nhốt đang hoảng loạn, tay tự có ý thức đẩy ng ực cậu ra, miệng suýt bật ra tiếng rên đã nhưng kịp thời nuốt trở vào.

Trên tầng dưới tầng đều có người đang ngủ, còn họ thì trốn vào một góc kín hôn nhau.

Bàn tay cậu chỉ ôm eo cô không cử động, cái hôn kéo dài mãi

không ngưng. Cùng lúc cái lưỡi len vào, một tay khác trườn lên nắm lấy bàn tay bồn chồn của cô nắn nhẹ, đan ngón tay vào với cô rồi đặt nó lên ngực cậu.

Dưới bàn tay, trái tim cậu đập lên những nhịp mạnh mẽ. Cõi lòng xao động của Thịnh Hạ được vỗ về, dần chìm đắm trong nụ hôn.

Dần dần, cậu bắt đầu không thỏa mãn với chỉ sự gắn kết ở răng môi. Luồng nhiệt dịch sang bên trái, hơi thở bỏng rẫy phà vào vành tai. Thùy tai căng ra, Thịnh Hạ co rụt người.

Cử động này của cô khiến vòng tay ôm của cậu mất đà lơi lỏng. Cô trượt người xuống, cảm giác hãi sợ bủa vây khiến cô vô thức vòng tay chân bấu víu vào cổ và lưng cậu, người treo hẳn trên người cậu.

Nụ hôn dừng.

Hai cơ thể cứng lại trong khoảnh khắc.

Đôi mắt Thịnh Hạ mở tròn trong đêm tối.

Cô đang làm gì thế trời ơi!

Hơn nữa, cái, cái mà đùi cô chạm vào kia là cái gì a a a a?

Rồi cái điệu muốn cười mà cười không nổi của cậu kia, rốt cuộc là có ý gì a a a?

Xấu hổ, bàng hoàng, hoảng loạn…

Mọi cảm xúc lẫn lộn vào nhau. Sắc mặt Thịnh Hạ đặc sắc khó tả rõ.

Cô chỉ ước sao bức tường sau lưng hút mình vào trong, giúp cô

tránh khỏi ánh mắt đầy ám chỉ của cậu.

Trương Chú nuốt nước bọt, hắng giọng, “Làm cậu sợ à?”

Có lẽ vì ngại trong phòng có người, cậu kề sát vào tai cô, giọng nói đầy cuốn hút khiến Thịnh Hạ lại rúm người vào, co giật lên trên.

Thịnh Hạ: …

Sao trông cô chủ động thế này, cứu với!

Quả nhiên Trương Chú phì cười rồi lập tức nín nhịn, “Chân tay vẫn rã rời à?”

Vừa nói cậu vừa quắp chân cô kéo vào lòng, sải bước tới sô pha rồi đặt cô ngồi lên đó.

May mà cậu không nâng m ông cô, nếu không cô sẽ ngừng thở vì xấu hổ.

Lúc này đầu cô vẫn mít đặc, khi tỉnh ra người đã ngồi trên đùi cậu.

Gì đây?

Vậy còn chẳng bằng dựa tường. Giờ thì bảo cô sao dám ngồi thẳng?

Cô ôm chặt cổ cậu không buông tay, đầu vùi vào cổ cậu, nhắm mắt như không biết.

Trương Chú nhìn lên trần nhà, thở dài: “Ngoan, ngồi dậy nào, dính nhau tí nữa sẽ thành chuyện lớn đó.”

Ngay giây phút ôm cô ban nãy cậu đã hối hận. Cảm giác khi hai

cơ thể kề cận quá dễ chịu, cơ thể cũng vì thế đáp trả bằng phản ứng quá độ nhạy cảm, khiến cậu không thể kịp thời kiểm soát, chỉ biết dùng cái hôn dồn dập để khiến cô không chú ý tới.

Không ngờ cô chủ động ôm như gấu trúc thế này.

Chết mất thôi.

Ai mà ngờ có người nhìn thì khờ khạo, bản năng lại ghê gớm nhường này?

Từ đầu tới chân Thịnh Hạ nóng như sắt nung. Cái tai đón nhận trực tiếp lời cậu bỏng rát lạ thường, cảm tưởng sắp đứt đoạn.

Cô từ từ buông tay, ngồi thẳng người tách ra khỏi cậu.

Nhưng bắp đùi thì vì quán tính mà dịch về hướng ngược với phần trên cơ thể, va vào một thứ gì. Cô cúi đầu theo phản xạ –

Cho dù quần cậu rất rộng, vẫn có thể nhìn rõ phần gồ lên.

Thịnh Hạ nhảy phắt khỏi người cậu, suýt thì va vào bàn.

Trương Chú nhanh tay nhanh mắt đỡ được cô, lời nói đầy sự bất lực, “Chậm thôi, mình đâu có ăn cậu.”

Chẳng ngờ lời này càng khiến Thịnh Hạ như mèo bị giẫm phải đuôi, để yên chân trần co giò chạy, khi tới cầu thang luýnh quýnh mãi vẫn không xỏ đúng dép, bèn xách cả dép chạy lên tầng.

Trương Chú nhìn cả chuỗi động tác của cô, đỡ trán ngồi ngả vào sô pha, khóc dở mếu dở.

Xong rồi, bao công sức tiêu tùng cả rồi.

Thịnh Hạ lên tầng, khi qua lan can lại không thể dằn lòng liếc xuống một cái, không ngờ va ngay vào ánh mắt vừa bất lực vừa thích thú của cậu. Cô vội lảng mắt đi, lao một mạch về phòng như chạy trốn.

Trong phòng tối om om. Cô dựa vào cửa thở khó nhọc.

Trong trí chỉ toàn hình bóng cậu lúc nãy: Đôi chân dài mở ra một cách tự nhiên, thoải mái dựa người vào ghế, một tay đỡ trán, nhìn cô với nụ cười cam chịu.

Gợi cảm. Sự gợi cảm lơi lỏng.

Lần đầu tiên Thịnh Hạ cảm thấy từ này hình tượng như thế.

Ban nãy cậu đã nói gì?

Ăn cô?

Dùng từ kiểu lộ liễu gì vậy!

Với cả cậu, cậu, cái thứ đó, sao lại như thế?

Phạm luật!

Thịnh Hạ cẩn thận rút hai tờ khăn giấy ra lau chân, đặt dép xuống xỏ vào, đưa tay lên mặt quạt gió. Đến khi bình tĩnh, cô mới rón rén chui vào chăn, cơ thể vẫn nóng khó tả.

Bên cạnh, Tân Tiểu Hòa trở mình. Thịnh Hạ quay đầu sang, chả hiểu sao cứ cảm giác Tân Tiểu Hòa đang cười?

Gặp ma rồi.

Phù –

Đi ngủ! Ngủ mau! Cậu thích ngủ không thì tùy!

–

Chuyến đi chơi sau đó, mọi người phát hiện Thịnh Hạ cứ dính với Đào Chi Chi và Tân Tiểu Hòa, ngồi xe ngồi cùng Đào Chi Chi, đi thuyền ngồi cùng Tân Tiểu Hòa, tóm lại là không để ý tới Trương Chú.

Cũng không thể nói là lạnh nhạt, chỉ là không thân mật sến súa, không nắm chặt tay không chịu buông như ngày đầu tiên.

Dương Lâm Vũ còn lo hai người cãi nhau. Tân Tiểu Hòa chỉ cười chẳng nói gì.

Cả Đào Chi Chi cũng tỏ thái độ như nhìn thấu hồng trần. Dương Lâm Vũ cảm thấy mình mới là người bị cô lập.

Tuy vậy những gì nên chơi vẫn chơi không bỏ, những gì nên ăn vẫn thử hết, chuyến du lịch Hà Yến kéo dài vài ngày thành công mĩ mãn.

Tối ngày cuối cùng, cả hội quyết định về căn hộ nấu cơm, mỗi người nấu một món coi như từ biệt.

Khi mua đồ ở siêu thị, vốn dĩ Thịnh Hạ bám chặt lấy Tân Tiểu Hòa và Đào Chi Chi. Ba cô gái đi trước chọn tới chọn lui, hai cậu chàng lẽo đẽo đằng sau đẩy xe hàng.

Nhưng đi siêu thị ấy mà, đi mãi một lúc sẽ tự động tách ra lúc nào không hay.

Thịnh Hạ ngồi chỗ quầy đồ uống do dự: Mua pepsi hay coca-cola đây nhỉ?

Bỗng cái bóng cao lớn từ đằng sau lồ ng lên, tiếp đó một người

ngồi xổm xuống bên cạnh. Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại địa chỉ d u o n g l a m. design. blog và nick wattp3d namonade của người dịch. Người dịch không chịu trách nhiệm về sai sót bản dịch khi đăng ở các nơi khác.

Trương Chú nhìn xe hàng, bàn tay gầy gò chỉ tới lui giữa kệ nước ngọt: “Chọn binh điểm tướng, cưỡi ngựa sa trường, tay chỉ tới ai, theo ta ra trận, kẻ không chịu theo, thì là cún con….”

Nói tới chữ cuối, ngón tay cậu chỉ vào lon pepsi, nhìn cô tranh công: “Cái này đi.”

Rồi bê một thùng pepsi bỏ vào xe.

Thịnh Hạ vẫn còn ngơ ngác trong bài vè kì quặc cậu đọc, chưa kịp đứng dậy.

Trương Chú lại ngồi xuống, ngón tay chỉ tới lui giữa cô và chỗ nước ngọt: “Chọn binh điểm tướng, về nhà ăn cơm, tay chỉ tới ai, theo ta đi về, ai mà đi theo, thì là…”

Khi chỉ còn một chữ, tay cậu chỉ tới Thịnh Hạ, tức chữ cuối sẽ vào lon nước ngọt. Bỗng cậu kéo dài giọng, đổi lời: “Bảo bối.”

Chữ bảo vào lon nước, còn chữ bối thì khi thốt ra, ngón tay đã chỉ ngay mũi Thịnh Hạ. Cậu cong môi, đôi mắt đen sáng in hình bóng cô đang ngơ ngác.

Tim Thịnh Hạ dồn lên như trống trận, tưởng sắp nhảy khỏi cổ họng.

Đã bao lâu rồi, mà vẫn luôn lạc lối chỉ vì vài câu nói của cậu.

Thịnh Hạ nắm ngón tay cậu, đang nghĩ nói gì để cứu vớt chút thể diện ít ỏi, cằm đã bị ngón tay vừa chỉ vào mũi đẩy hếch lên. Cậu kề lại cho một cái hôn phớt, thản nhiên nắm tay kéo cô

đứng dậy, “Theo mình đi chứ? Cậu bị chỉ trúng rồi.”

Ai mà đi theo, thì là bảo bối.

Bảo bối.

Thịnh Hạ đứng hình.

Có phải cậu đã tính trước rồi không?

Vì vậy khi hai con người “xa mặt gần lòng” mấy ngày qua lại tay nắm tay xuất hiện ở quầy thu ngân, ai nấy sững sờ.

Chuyện gì đây? Lượn một vòng siêu thị đã dỗ xong rồi?

Dương Lâm Vũ: “Không hổ là anh Chú của mình.”

Tân Tiểu Hòa: “Hờ, chứ để nhà ngoại đi rồi mà vẫn chưa dỗ được vợ thì mặt mo à.”

Nguyên một xe hàng đầy ắp, bỏ vào hai túi đựng cỡ cực lớn.

Nhìn hóa đơn, thấy gần sáu trăm.

Vậy cũng đâu có rẻ hơn đi ăn ngoài?

Trương Chú phản xạ lấy điện thoại, đã mở giao diện trả tiền, song liếc thấy người bên cạnh cau mày là tự hiểu, đưa điện thoại cho cô, “Thế cậu trả đi.”

Thịnh Hạ nín lặng.

Vậy có khác gì cậu trả?

Cô vừa định tìm điện thoại của mình, Tân Tiểu Hòa đã chủ động đưa điện thoại sang.

Từ xa tới là khách, có thế nào Thịnh Hạ cũng không thể để Tân Tiểu Hòa trả, bèn lấy điện thoại Trương Chú ra thanh toán. Tích, thanh toán thành công, màn hình nhảy về trang chủ thanh toán, Thịnh Hạ liếc sơ đã thấy số dư.

Cô sửng sốt, nhìn thêm một lần để chắc chắn mình không nhầm.

Sáu chữ số?

Thịnh Hạ còn ngạc nhiên, Tân Tiểu Hòa đã khách sáo lên tiếng: "Ôi chao, lại để anh Chú tốn kém rồi, thế sao mà được. Anh Chú, lát gửi lì xì phải nhận đó nhá?"

Trương Chú đút điện thoại vào túi, xách túi đồ, một tay khác duỗi về sau với tay Thịnh Hạ như hành động đã được lập trình sẵn, riêng mắt vẫn nhìn Tân Tiểu Hòa: "Không cần."

Tân Tiểu Hòa: "Không được không được."

Trương Chú: "Lần sau bọn mình về quê, cậu mời đấy."

Tân Tiểu Hòa lập tức tổ lái: "Làng đại học chỗ bọn này cũng hơi bị xịn xò đấy nhá, quê cái gì, ngon nói lại xem?"

Dương Lâm Vũ thì gật đầu: "Ok, coi như bọn này hời, vật giá dưới quê rẻ ấy mà."

Tân Tiểu Hòa không phục: "Không, không được ăn không của anh Chú."

Dương Lâm Vũ: "Ơ, anh Chú của cậu có tiền mà! Ai cần cậu lo?"

"Hử? Tiền nhiều cỡ nào?"

“Chắc chắn là nhiều hơn cậu… ờm, hơn cả mình. Hơn cả hai đứa mình cộng lại.”

“Oa!”

Về tới căn hộ, lúc chiên cánh gà Thịnh Hạ cứ nghĩ mãi chuyện này.

Lúc trước khi giành thủ khoa, nhiều công ty doanh nghiệp muốn tặng tiền nhưng cậu không nhận, sau chỉ lấy một trăm nghìn tiền thưởng của chính phủ và năm mươi nghìn của nhà trường. Một phần trong số đó cậu bỏ từ thiện, cụ thể bao nhiêu cô không biết, tuy thế chắc là không ít, vì quỹ từ thiện còn tặng cả cờ thi đua.

Hơn nữa mới nhập học sẽ phải tiêu nhiều. Cậu còn mua một cái xe đạp giá khá cao, đâu có thể còn dư nhiều tới thế? Hơn nữa cậu giống kiểu thỏ đào ba hoang, chắc còn nguồn thu khác.

Cậu nhiều tiền hơn cô ư?

Hậu quả khi nghĩ vẩn vơ là món cánh gà cô ca của Thịnh Hạ cháy hỏng hết.

Trừ Trương Chú ăn từ đầu tới cuối, những người khác không thử tới miếng thứ hai.

Món của mọi người cũng chẳng ra làm sao.

Sườn chua ngọt của Tân Tiểu Hòa không hề có tí vị chua, ngọt ngấy; trứng xào cà chua của Dương Lâm Vũ chỉ còn thấy có nước cà chua; món của Đào Chi Chi tạm được, nấu bún ốc, tệ cỡ nào vẫn nuốt nổi.

Chỉ duy món gà kho tiêu của Trương Chú là đầy đủ sắc hương vị, còn ngon hơn gà om vàng bán ngoài phố.

Dương Lâm Vũ nghĩ mãi không hiểu: “Chú, cậu biết nấu ăn hồi nào vậy?”

Trương Chú: “Từ lúc coi Hầu Tuấn Kỳ livestream.”

“Ha ha ha ha.”

Hầu Tuấn Kỳ đã sang Canada, chẳng học được gì, chỉ chăm chăm mỗi trò nấu nướng. Mỗi lần định nấu một bữa ngon, cậu chàng lại call video gọi hết mấy thằng bạn vào khoe một chập.

Một khi có điềm báo nổ nhà bếp, cậu chàng sẽ quả quyết ngắt ngay cuộc gọi.

Còn nếu thành công, thì sẽ show hết lên weibo, wechat để không ai không biết.

Đào Chi Chi ăn cay cực giỏi, nhận thầu hết hơn nửa đ ĩa gà, vừa gặm đùi gà vừa nói không rõ chữ: “Anh Chú, xin hỏi anh có anh em nào cũng biết nấu ăn mà còn độc thân không?”

Trương Chú: “Hầu Tuấn Kỳ, cao giàu đẹp.”

“Ha ha ha ha ha được đó!” Dương Lâm Vũ hùa theo.

Thịnh Hạ đỡ trán, cao giàu đẹp ư?

Hình như cũng có thể nói như vậy. Quả thật ngoại hình Hầu Tuấn Kỳ không hề tệ.

Biết nấu ăn? Việc này thì chắc chứ?

Tân Tiểu Hòa nói nhỏ: “Lão Hầu m95, Đào Tử bao nhiêu? 1m65 à?”

Đào Chi Chi ỉu xìu: “1m63.”

Dương Lâm Vũ: “Hình như đang trend đũa lệch dễ thương mà?”

Trương Chú: “Không sao, không ảnh hưởng…”

Nói được nửa thì hình như nghĩ tới gì, cậu dừng khựng lại, liếc nhanh qua Thịnh Hạ.

Thịnh Hạ lập tức cúi đầu, chăm chăm ăn cơm.

Tự dưng thấy chột dạ.

Trong trí bỗng chớp lên hình ảnh cậu ôm eo xách cả người cô lên.

Chả hiểu sao, cô cứ cảm thấy nửa sau cậu định nói là – hôn?

Chương 84: Ngoại truyện 5: Kỉ niệm nửa năm

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tiễn các bạn đi, kì nghỉ quốc khánh cũng chấm dứt ở đó.

Hà Yến với bốn mùa rõ rệt đang ngày một lạnh hơn. Cuộc sống đại học không thú vị và dễ chịu như tưởng tượng. Chưa kịp hiểu rõ bản chất chuyên ngành của mình là như thế nào, kì thi giữa kì đã tới. Cuộc sống của Thịnh Hạ hầu như chỉ là một đường nối bốn điểm: lớp học, thư viện, kí túc, căn tin.

Đường nối cũng Trương Chú cũng có thêm hai điểm: phòng thí nghiệm, và căn tin đại học Hà Thanh.

Trừ kì thi giữa kì, họ còn kì thi tháng, phải nói không khác gì cấp ba. Chẳng thế còn tiểu luận liên miên, bài tập thì nặng và nhiều hơn hẳn Thịnh Hạ đã nghĩ.

Cho dù cuối tuần gặp mặt, hầu như cũng chỉ làm chuyến đi thư viện một ngày, quá lắm thì trước khi chia tay có được nửa tiếng đồng hồ tâm sự. Cuộc sống bận rộn và yên ả.

Cứ phải hỏi sóng gió, thì là chuyện Thịnh Hạ mất liền hai con xe điện.

Trong khoa có nhiều sinh viên tự chạy xe, cũng từng có tiền lệ mất xe, nhưng mất liền hai chiếc thì không còn ai ngoài cô nữa.

Tiểu Bạch 1.0 bị lãng quên ở Nam Lý, không ai thăm hỏi.

Tiểu Bạch 2.0 tội nghiệp bị thó mất nội tạng – bình điện bị luộc mất.

Tiểu Bạch 3.0 bị nhảy cả xe.

Tiểu Bạch long đong lắm thay.

Thịnh Hạ tới phòng bảo vệ báo án, thực chất chỉ là một hành động tự an ủi. Năm nào đại học Hà Thanh cũng có lượng lớn xe bị nhảy mất, chưa từng nghe có ai tìm về được.

Thịnh Hạ ngại gọi điện nhờ Thịnh Minh Phong nhiều. Chẳng thế cô còn mới tham gia câu lạc bộ nhiếp ảnh, phải mua máy ảnh nên tiền bạc không dư dả. Tính một hồi, cô quyết định tiết kiệm nửa tháng, đợi qua tết tây sẽ mua xe mới.

Nên độ này Thịnh Hạ toàn đi xe bus với bạn cùng phòng.

Chung Lộ Tiệp khóc rưng rức: “Hôm nay không thể đi nhờ Tiểu Bạch, nhớ quá đi.”

Năm nhất học các môn chung, vì vậy ba cô bạn cùng phòng toàn lần lượt ngồi ké xe Thịnh Hạ. Tiểu Bạch gặp nạn là nỗi đau của cả phòng.

Liêu Tinh và Phàn Tĩnh Xu ôm tay Thịnh Hạ, “Đi, hôm nay 219 thống trị 103.”

219 là số phòng kí túc của họ, 103 là tuyến bus đi từ kí túc tới tòa nhà chính của trường.

Ở trường, khoa văn nổi tiếng có nhiều người đẹp, phòng kí túc 219 toàn mĩ nữ là điều được cả khoa công nhận.

Sáng sớm, Liêu Tinh cất công trang điểm cho cả phòng, tạo ảo giác rất long trọng.

Loáy hoáy mãi mới xong đánh nền và vẽ mày. Liêu Tinh chỉ dám vênh mặt ở cái ao làng phòng họ thôi, chứ ở phương diện trang điểm còn tay mơ lắm.

Nhưng tuổi trẻ có một ưu điểm, trang điểm nhẹ thôi đã sáng sủa tinh thần hẳn. Buff chồng buff, cả hội đều là người đẹp mãn nhãn.

Giờ thì không chỉ 103, mà ở mọi con đường cả phòng đi qua đều khiến mọi người ngoái nhìn.

Thấy một cặp yêu nhau tình cảm đi qua, Chung Lộ Tiệp thở dài: "Các cậu nói xem, khoa văn khóa này có ai đáng để bọn mình trang điểm? Thật là nhan sắc cho người mù ngắm."

Cả khoa chỉ có mấy nam sinh, sau nửa học kì đã không còn mấy người cô lẻ. Số còn dư này, chất lượng thế nào khỏi nghĩ cũng biết.

Phàn Tĩnh Xu huých vai Thịnh Hạ: "Hạ Hạ, ngành bạn trai cậu học còn anh giai chất lượng nào không? Bảo cậu ấy giới thiệu thử?"

Liêu Tinh hùa theo: "Đúng đó đúng đó, "ngành quý tộc" toàn là cổ phiếu tiềm năng, có thể chăn trước một sao sáng trong giới."

Chung Lộ Tiệp: "Các chị em, tỉnh lại đi, nam máy tính! Nam IT! Bạn trai Thịnh Hạ là sai số may mắn thoát khỏi!"

Phàn Tĩnh Xu: "Mình đã tưởng tượng ra cả lớp toàn sơ mi ca rô..."

Liêu Tinh: "Gì mà thành kiến vậy? Chưa làm quen sao biết người

ta thế nào?”

Chung Lộ Tiệp: “Tinh Tinh, cậu nhiều chuyện gì nữa, chẳng phải đã có mối khác rồi hả? Cái tên ngành kiến trúc trong đội biện luận trường đấy vô vọng rồi à?”

Liêu Tinh lúng búng: “Ờ thì, thực ra mới định nói các cậu nghe, cậu ấy muốn mời mình ăn cơm…”

“Chuyện tốt!”

“Đồng ý luôn chứ!”

“Ầy.” Liêu Tinh đỏ mặt, “Phải ý tứ tí chứ. Mình nói muốn làm buổi gặp mặt bạn cùng phòng, cậu ấy nói, nói, có thể đi cùng…”

“Hả? Hai cậu hẹn hò, bọn này đi làm gì?”

Liêu Tinh: “Làm gì có hẹn hò! Đi cùng tiện đánh giá hộ mình thôi mà? Lần đầu ăn cơm đã đi ăn riêng, mình thấy hơi ngại.”

“Hôm nào?”

Liêu Tinh: “Ngày mai.”

“Mà giờ mới nói! Sao cậu không để tối mai hẵng nói luôn?”

“Hì hì, xấu hổ ấy mà, các cậu phải đi hết đó nhé?”

“Ok, để đó tụi này lo. À nữa, ngày mai ba bọn này không trang điểm, ăn mặc xuềnh xoàng, mình cậu xinh đẹp.”

Liêu Tinh cười hơ hớ, “Chị em ruột! Nhưng không cần vậy đâu, nếu không qua được ải động bàn tơ này, thì mình cũng chẳng thèm nữa.”

Phàn Tĩnh Xu: “Đừng lơ là bước thử lòng trai, đặc biệt ở mặt này! Mấy nghìn năm mới có một Đường Tăng xuất hiện? Trư Bát Giới thì chạy đầy đường.”

Liêu Tinh: “Uây, bé Xu, 18 năm không mảnh tình vắt vai mà nói nghe sầu đời vậy?”

Phàn Tĩnh Xu: “Chưa yêu cũng phải thấy người ta yêu rồi chứ. Cặp yêu nhau ở đâu chả có.”

Sự việc đã được quyết định một cách nhanh gọn lẹ như thế. Thịnh Hạ thông báo cho Trương Chú trước, tránh việc cậu tới bất ngờ không gặp được ai.

Trương Chú trả lời: “Bạn cùng phòng cậu vô tư thật, để cỡ như cậu đi cùng?”

Nghe nói kìa.

Thịnh Hạ: “Tinh Tinh đẹp lắm đó!”

Trương Chú: “Chỉ ăn thôi, đừng nhìn tên đó.”

Thịnh Hạ: “?” Cô đi tham mưu cho Tinh Tinh, đâu thể cúi gằm không thèm nhìn ai?

Trương Chú: “Không được nhìn thẳng nhau, không thằng nào chịu nổi.”

Cậu cũng đánh giá cô cao quá đó! Tưởng cô là tiền vạn người mê chắc?

Thịnh Hạ: “Bọn mình đã nói rồi, chỉ đi để tôn Tinh Tinh lên, mặc đồ thể thao.”

Trương Chú: “Đồ thể thao mà có tác dụng, thì bạn trai cậu bị cậu

dụ dỗ thế nào?”

Thịnh Hạ: “Ai dụ dỗ cậu!”

Trương Chú: “Cũng phải, không cần dụ dỗ đã tự quỳ trước quần thể thao của cậu rồi, chủ tâm dụ dỗ thì còn thế nào?”

Thịnh Hạ nghẹn họng. Thực sự không muốn đọc những lời thoại “Trương Chú hóa” này nữa, cô quả quyết thoát wechat, đơn phương tuyên bố chiến tranh lạnh nửa giờ!

Nửa giờ sau, cô lên mạng trả lời: “Ờ, biết rồi.”

–

Hôm sau, Thịnh Hạ mặc nguyên bộ nỉ, khoác áo phao, đi ủng lót bông chuyên dùng khi đi tuyết, nhìn từ xa trông như người lốp Michelin. Cô nhìn các bạn, thấy cũng không khác mấy.

Click để xem ảnh

Liêu Tinh mặc áo len giữ nhiệt khoe dáng phối áo khoác dạ, nắm giữ chuẩn xác ranh giới mong manh giữa kín đáo và gợi cảm.

Mọi việc tiến hành như kế hoạch. Không ngờ bên kia cũng có bốn người tới.

Cậu chàng kia cũng dẫn anh em bạn bè tới cùng.

Phàn Tĩnh Xu liên tục nháy mắt với Liêu Tinh. Chung Lộ Tiệp cũng trừng mắt. Ý tứ truyền đạt thống nhất: Sao không nói sớm!

Liêu Tinh xòe tay dưới gầm bàn, nhìn vẻ vô tội, ý là: Mình cũng có biết đâu!

Phàn Tinh Xu dùng khẩu hình: Đẹp trai!

Liêu Tinh mím môi chớp mắt.

Từ đầu tới cuối Thịnh Hạ chỉ nhìn mặt bàn, chấp hành nghiêm ngặt lời dặn của ai kia, do đó cũng không nhận ra cuộc đối thoại qua ánh mắt của các bạn. Bên nam chủ động giới thiệu bạn cùng phòng của cậu ta, Liêu Tinh cũng lần lượt giới thiệu từng người.

Khi bị điểm tới tên, Thịnh Hạ ngẩng lên liếc nhanh một lượt, lịch sự gật đầu.

Cô lờ mờ nhận ra bầu không khí hơi khác lạ. Sao cứ, cảm giác như buổi làm quen tập thể?

Chỉ sau chốc lát, cụm "làm quen tập thể" đã được hình tượng hóa. Bữa cơm gần xong, bên nam tạo một nhóm trò chuyện, nói muốn chơi "ai là gián điệp".

Thịnh Hạ mù tịt game gủng, cũng không thích chơi. Hiềm nỗi đã tới đây rồi, không thể khiến mọi người mất hứng nên buộc đành tham gia cùng.

Mới qua một ván, Thịnh Hạ đã nhận được ba lời mời kết bạn. Cô ghé sang nhìn của Phàn Tĩnh Xu. Quả nhiên cô bạn cũng giống vậy.

Liêu Tinh hấp háy mắt ra hiệu, sau đó Thịnh Hạ nhận được tin nhắn wechat: "Không đồng ý cũng không sao, đừng ngại mình, không việc gì hết."

Thịnh Hạ nhắn lại một meme gấu trúc làm nũng, cuối cùng không chấp nhận lời mời kết bạn.

Không phải cô không muốn nể mặt. Trước giờ những việc tương

tự cô vẫn chấp thuận vì lịch sự, chẳng qua chỉ là thêm một người trong danh sách bạn bè.

Nhưng nhớ tới cậu bạn tóc vàng kết bạn ở quán trà sữa hồi lớp 12 và biết bao sự việc kéo theo sau đó, còn khiến ai kia đổ máu Hoạn Thư lênh láng.

Nghĩ tới chuyện này, bất giác Thịnh Hạ lại cười.

Cái cười này đúng vào lúc chờ bắt đầu lượt đoán từ mới, mọi người im thin thít, thành thử có vẻ rất rõ ràng.

Thấy mọi người nhìn sang, Thịnh Hạ đâm xấu hổ.

Tình thế này đáng ra nên là Thịnh Hạ lên tiếng đầu tiên, vì vậy cô giải thích: "Nhìn thấy từ này, nghĩ tới bạn trai mình."

Lời giải thích này vừa phù hợp quy tắc trò chơi đồng thời phủ nhận trạng thái độc thân, chắc đủ tự nhiên rồi chứ?

Nhưng sao mọi người nhìn kiểu kì lạ vậy?

Liêu Tinh hỏi: "Tại sao?

Cô ngẫm nghĩ: "Là anh hùng đẹp trai."

Từ cô rút được là: Người nhện.

Lúc này mặt cô toát lên vẻ sùng bái, chỉ thiếu điều viết luôn hai chữ mê bồ lên mặt, có lẽ sẽ không còn cậu chàng nào có ý đồ nam nữ gì nữa?

Chung Lộ Tiệp phì cười, sau đó cả hội cười phá lên.

"Chắc chắn Thịnh Hạ là gián điệp!"

“Nhanh quá vậy? Không có tí hồi hộp nào hết, quỳ luôn.”

“Vòng đầu tiên Thịnh Hạ đã lên tiếng kiểu tự sát ha ha ha!”

Thịnh Hạ ngơ ngác, bị cả hội bỏ phiếu phán là gián điệp.

Từ ngữ được công bố, cô là gián điệp thật.

Vì từ của những người khác là: Đại hiệp lợn.

Ặc, nhìn cụm đại hiệp lợn, nhớ tới anh bạn trai đẹp đẽ oai hùng…

Phát ngôn gây sốc cỡ nào.

Thịnh Hạ đỡ trán, may mà Trương Chú không ở đây.

Chưa kịp vui lâu, Trương Chú đã gọi điện tới.

Thịnh Hạ vừa nhận máy vừa thực hiện hình phạt bên nam đưa ra – nước mù tạt.

Nên vừa nghe máy đã ho sặc sụa, “A lô, khụ khụ.”

“Chột dạ vậy cơ à?” Đầu kia, giọng Trương Chú không lấy gì làm thân thiện.

“Hả? Gì cơ?” Chẳng lẽ cậu có thuận phong nhĩ, cái đó cũng nghe thấy?

Trương Chú: “Tưởng bảo đi tham mưu cho bạn? Bạn cậu gặp một lần bốn thằng?”

Sao cậu biết? Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại địa chỉ duonglam. design. blog và nick wattp3d namonade của người dịch. Người dịch không chịu trách nhiệm về sai sót bản dịch khi

đăng ở các nơi khác.

Bất giác Thịnh Hạ nhìn ra chung quanh. Bàn họ cạnh cửa sổ, nhìn một cái thấy ngay người ngồi trên xe bên kia đường.

Trương Chú mặc áo phao lông, nhờ cổ dài nên không hề có vẻ cồng kềnh. Hình như cậu không biết các mốt là gì, quần áo chỉ mặc theo ý thích, tuy vậy trông vẫn đẹp trai bổ mắt.

Lúc này, cả tư thế và ánh mắt của cậu đều giống hệt lần trước khi cô quét mã wechat với hai bạn đồng môn.

Điểm khác biệt là cậu đang ở trên một chiếc xe điện màu xanh lục đậm. Dáng xe nhỏ gọn xinh xắn, không giống phong cách của cậu.

Thịnh Hạ vội uống một ngụm nước lọc lớn để xua cơn sặc vì mù tạt, mới nói: “Cậu, sao cậu tới đây?”

Vì khi nói chuyện cô nhìn chăm chăm ra bên ngoài, mọi người đều nhìn theo hướng mắt cô.

Ánh mắt Trương Chú chuyển từ lạnh lùng sang ôn hòa, “Làm tham mưu một giờ là đủ rồi, có bữa cơm nào mà ăn lâu tới vậy?”

Thảo nào tối qua cậu hỏi đi ăn ở đâu.

Thực lòng Thịnh Hạ rất lo tiếng ở đầu kia điện thoại bị các bạn nghe thấy, vì lời cậu nói chẳng hề khách sáo gì. Vì vậy cô đứng lên, nói với Liêu Tinh: “Bạn trai mình tới rồi, hình như có việc, chắc mình phải về trước.”

Nam sinh đối diện nói: “Gọi cả cậu ấy vào, mình xin thêm ghế.”

Tự dưng Thịnh Hạ thấy phản cảm. Cô làm lơ lời này, chỉ nhìn Liêu Tinh.

Liêu Tinh lấy quần áo cho cô: “Ừ, thế có gì nhắn vào nhóm.”

Thịnh Hạ dặn các bạn cùng phòng, cuối cùng vẫn gật đầu lịch sự với nam sinh đối diện rồi rời đi.

Cô vừa khoác áo lên vừa băng qua làn xe đi tới bên kia đường.

Trong quán, mọi người dõi nhìn theo.

Chỉ thấy anh chàng kia xuống xe, nói gì đó, nhìn khẩu hình đoán là “đi chậm thôi”.

Sau đó Thịnh Hạ thở hổn hển dừng trước mặt cậu. Anh chàng kéo khóa áo phao của cô lên tận cổ, ôm mặt Thịnh Hạ hết nắn lại bóp, xong xuôi mới cúi xuống hôn khẽ một cái.

Cái hôn rất nhanh, chỉ như một lời chào. Thịnh Hạ cũng tỏ vẻ rất tự nhiên. Cô bước lại gần, đẩy mũi chân chạm vào mũi chân cậu, tay khoác hờ quanh hông cậu, ngẩng nhìn cười nói.

Khóe miệng chàng trai thấp thoáng nụ cười, cái nhìn chăm chú khiến người đứng xem phải ghen tị.

Sự thân thiết rất đỗi tự nhiên ấy, dù ở nơi công cộng vẫn giữ lại chừng mực tinh tế vừa đủ.

“Chết mất thôi.” Phàn Tĩnh Xu đánh vỡ sự yên tĩnh trong phòng.

Mọi người mới nhận ra mình đã quan sát quá mê mẩn.

Chung Lộ Tiệp: “Hi vọng các cặp yêu đương nhìn mà học theo, duy trì đạo đức công cộng, hôn sao cho mỹ quan một chút.”

Có nam sinh hỏi: “Bạn trai cậu ấy ở học viện nào vậy?”

Liêu Tinh trả lời: “Học Hải Yến, khoa công nghệ thông tin.”

Một nam sinh bật ngón cái: “Đỉnh thật.”

Cũng có người như bóng gió: “Tưởng đại thần đích thực của công nghệ thông tin bên Hải Yến đều phải mài rách đũng qu@n trên lớp chuyên tu? Chứ đâu học ở hệ đại trà.”

“Đúng thật.”

“Lớp chuyên tu toàn dân tuyển thẳng với xét ưu tiên thôi, đa số học lên thạc sĩ tiến sĩ, thiên về học thuật.”

“Có nghĩa bạn trai cậu ấy không phải diện xét ưu tiên với tuyển thẳng? Chỉ xét điểm thi đại học thì khó sống tốt ở ngành này lắm.”

“Khó lắm, khó mà nổi bật.”

“Cũng tại nhân tài mảng công nghệ thông tin đã tương đối bão hòa.”

“Nói tới triển vọng ngành công nghệ thông tin hiện giờ…”

Mấy nam sinh bắt đầu kháo nhau, trong khen ngợi có ý ngầm chê, còn ra vẻ mình là người hiểu biết, có tầm nhìn.

Có phải vì cảm thấy làm thế con gái sẽ rất ngưỡng mộ?

Phàn Tĩnh Xu và Chung Lộ Tiệp nhìn nhau, cùng lúc trợn mắt. Liêu Tinh lấy điện thoại nhắn vào trong nhóm: “Mỹ phẩm hôm nay dùng cho sai người rồi. Các chị em, lui.”

Phàn Tĩnh Xu: “Chia AA đi, đừng để hậu hoạn.”

Chung Lộ Tiệp: “Ok.”

–

Thịnh Hạ quan sát cái xe điện.

Không lâu sau khi nhập học, cô nói muốn mua xe điện, Thịnh Minh Phong bảo người tới dẫn đi mua, tuyên bố chọn gì cũng được. Nhân viện tiệm cứ đinh ninh khách sộp tới, đã đề cử loại này, giá bảy, tám nghìn tệ. Thịnh Hạ nghĩ chỉ là một công cụ thay đi bộ, không cần thiết, cuối cùng mua một chiếc giá hơn ba nghìn.

Không ngờ con xe bảy, tám nghìn này giờ đã dừng ngay trước mặt cô. Kiểu xe này có thiết kế cổ điển, quả thật rất đẹp. Đến cả thanh chắn gió cũng có thiết kế phù hợp với phong cách tổng thể, nhìn rất hài hòa hợp mắt.

Trương Chú nói, cái xe này tặng cô. Cậu rút chìa khóa ra lắc lắc. Chìa có bao da màu xanh lam và móc khóa pha lê đi kèm.

Thịnh Hạ ngơ ngác: “Tặng mình? Cậu mua á?”

Trương Chú cọ bao chìa khóa vào mũi cô: “Không thì sao, trộm được à?”

Nói rồi nghĩ tới điều gì, chợt cậu cười: “Có khi xe cậu đã bị ai nhảy mất đem tặng bạn gái cũng nên. Nghĩ vậy có thấy dễ chịu hơn chưa?”

Nói thật, chẳng có tí tác dụng an ủi nào hết, ok?

Thịnh Hạ cau mày: “Đắt quá, lúc trước mua xe mình coi giá rồi, cậu đừng tiêu tiền vớ vẩn…”

“Thế này sao gọi là tiêu tiền vớ vẩn.” Trương Chú không đồng tình, “Con xe lúc trước không hợp với cậu, thế nên mới bị mất

hai cái liền. Đổi kiểu xe khác, có khi sẽ không mất nữa."

Biết an ủi quá nhỉ? Nhưng nhỡ còn mất nữa, vậy thì lỗ lớn.

Thịnh Hạ vẫn ngập ngừng lo nghĩ: "Nhưng mà đắt lắm."

Trương Chú nhìn gương mặt giăng đầy sầu não phía trước, thở dài, ấn đầu cô vào ngực, "Thứ quý giá nhất bị mình chiếm rồi, con xe này có là gì đâu?"

Cậu nâng bông hoa quý giá nhất, cảm thấy không có gì là xứng với hoa ấy. Cậu chỉ mong được làm hết sức cho cô thứ tốt nhất. Miễn là cô cần. Miễn là cậu có.

Trương Chú ôm cô mấy phút, mùi hương ấm dịu đã ních chặt vòng tay. Cách lớp áo phao phồng mềm, vẫn có thể nhận ra sự mềm mại của người trong ngực. Cậu vùi đầu vào cổ cô cọ nhẹ, "Kỉ niệm nửa năm vui vẻ, đồ ngốc."

Tai Thịnh Hạ mất cảm giác.

Nửa năm?

Thực ra Thịnh Hạ mãi vẫn không biết nên tính thời gian yêu đương của họ thế nào. Cô cho rằng với cậu đó là từ ngày cậu tỏ tình, hoặc chăng là ngày nụ hôn đầu trong chuyến du lịch tốt nghiệp.

Nhưng sâu trong thâm tâm, ngày ấy với cô là đêm trước khi tính điểm dự kiến. Khi cậu tới dưới khu nhà cô ở, trịnh trọng hứa rằng bất kể thành tích ra sao, tương lai thế nào, cậu luôn bước về phía cô.

Ấy là ngày bắt đầu chính thức với cô.

Hôm nay là ngày kỉ niệm nửa năm. Vậy nửa năm trước, chính là

đêm trước ngày tính điểm.

Hóa ra, cậu cũng nghĩ giống cô.

Một luồng nhiệt ấm đổ ngập cõi lòng Thịnh Hạ, khiến toàn thân trở nên dễ chịu khoan khoái. Cô giơ tay ôm lại cậu. Cách hai lớp áo phao, cái ôm suýt đã không thành. Tay phải cô tự nắm chặt lấy cổ tay trái, nhờ đó ôm chặt lấy cậu. Một cảm giác an toàn và thỏa mãn chưa từng có tưởng sắp nhấn chìm cô.

Cô ngẩng lên trong lòng cậu, hôn lên cằm cậu, “Cuối tuần hẹn hò nhé?”

Trương Chú sửng sốt. Dễ dỗ thế à? Tặng xe đã có thể hẹn hò?

Sao không nói sớm!

Chưa kịp đáp lại, đã nghe cô nghiêm giọng: “Nhưng phải là mình trả tiền!”

Trương Chú tối sầm mặt: “Không được.”

Thịnh Hạ nắm trúng thóp: “Thế không đi nữa.”

Trương Chú lập tức đầu hàng: “Được, sao cũng được.”

Chương 85: Ngoại truyện 6: Hẹn hò ngẫu hứng

Trưa thứ Bảy, Trương Chú xuất hiện dưới tòa kí túc nữ số 23. Vốn cậu đã chọn một nơi kín đáo để chờ, song vì còn ôm bó tu-líp nên vẫn nổi bần bật. Chốc chốc người trong quán trà sữa lại liếc ra cậu, cùng nghển cổ chờ đợi vai nữ chính của cậu xuất hiện.

Đang giữa giờ cơm trưa, người tới đi tấp nập ở khu kí túc. Khi Thịnh Hạ đi ra, các thực khách gần như có thể chắc chắn cô là người anh chàng kia đứng đợi.

Trùng hợp hôm nay cô mặc áo khoác trắng, đội mũ bê-rê trắng, răng trắng môi hồng, mặt như tranh vẽ. Dáng vẻ tựa bó tu-líp đang chờ được tặng.

Thịnh Hạ nhận hoa, vui ra mặt, “Đẹp quá!”

Trương Chú gật đầu, ngắm nghía mặt cô, “Đẹp quá.”

“Đã bảo mọi việc mình lo rồi mà?” Thịnh Hạ nhấn mạnh. Cậu lại còn trộm tiêu tiền.

Trương Chú: “Từ giờ cậu bảo đi đâu thì đi đó.”

Thịnh Hạ đặt bó hoa vào rổ Tiểu Mặc một cách cẩn thận.

Tiểu Mặc là tên cô đặt cho chiếc xe điện mới. Nguyên định đặt tên Tiểu Lục nhưng Trương Chú gạt đi, nói cô là người có văn

hóa mà đặt tên chẳng để ý gì cả.

Nghe lời này, người có văn hóa trả lời: Tên giản dị dễ nuôi.

Quả thật Tiểu Mặc cực dễ nuôi. Thịnh Hạ chỉ dùng nó làm công cụ thay đi bộ trong trường, hơn tuần mới phải sạc một lần. Tuy thế vì hành trình hôm nay nên cô đã sạc đầy điện.

“Chạy xe đi à?” Trương Chú hỏi.

“Ừm.” Thịnh Hạ đã trèo lên xe, cắm chìa khóa, “Lên đi chứ?”

Trương Chú: …

“Để mình chạy nhé?” Đây là tự tôn cuối cùng của cậu.

Thịnh Hạ: “Để mình đèo.”

Trương Chú: “Đèo được rồi à? Chẳng biết hồi lớp 12 ai bảo không chở được mình ấy nhỉ?”

Tất nhiên Thịnh Hạ chưa quên chuyện này. Thực ra khi ấy cô chỉ viện đại một cái cớ để không phải chở cậu thôi, ai biết da mặt cậu dày tới vậy?

Thịnh Hạ: “Mình hay chở bạn cùng phòng, giờ cứng tay rồi.”

Trương Chú: “Đợi trời ấm lên rồi cho cậu chở. Xuống đi, mình ngồi trước.”

Thịnh Hạ không cãi lại cậu, ngoan ngoãn dịch ra yên sau.

Cậu khởi động xe, nhắc: “Ngồi sau chắn gió.”

Lời thoại quen thuộc này…

Hôm ra công viên ven sông cô không dám ôm, còn bây giờ họ đã danh chính ngôn thuận. Thịnh Hạ vòng tay ôm eo cậu, áp mặt vào lưng cậu.

Cảm giác tay bị cậu gỡ ra. Thịnh Hạ cau mày. Chẳng lẽ cậu không định để cô ôm?

“Đừng để tay bên ngoài, lạnh đó.” Tay trái cậu giữ càng xe, tay phải nắm tay cô nhét vào túi, nhắc nhở, “Bên trái.”

“Ờ.” Thịnh Hạ đáp lại, tay trái cũng ngoan ngoãn mò tới túi áo khoác của cậu, đút vào trong. Trong túi râm ran hơi ấm từ cơ thể cậu, ủ ấm tay cô.

Bữa trưa Thịnh Hạ chọn một quán ẩm thực Nam Lý. Review nói món ăn ở đây nấu vị chính tông.

Quán ăn nằm ở trung tâm thương mại gần trường. Đỗ xe ngay ngắn, Thịnh Hạ lôi cái máy ảnh kĩ thuật số ra khỏi túi xách, quay ống kính vào Trương Chú và điều chỉnh các thông số.

Gương mặt đẹp trai phóng đại của cậu hiện lên màn hình.

“Action.” Cô ra dáng chỉ huy.

Trương Chú: “Lại bài tập của câu lạc bộ nhiếp ảnh?”

Thịnh Hạ: “Ừm, làm một kỳ vlog thường ngày.”

“Thế quay đàng hoàng.” Trương Chú ra vẻ phối hợp như mọi lần, tay nắm tay cô, mặc cô rì rầm lấy cảnh đằng sau.

Tới tầng ẩm thực, Thịnh Hạ đưa máy ảnh cho Trương Chú, lấy điện thoại ra coi bản đồ, “Cầm hộ mình một lát, mình đi tìm quán ăn.”

Nói rồi bước phăm phăm về trước, đối chiếu vị trí hiện tại với trên bản đồ.

Trương Chú liếc tấm biển cỡ lớn phía trên, im lặng, lẽo đẽo theo cô lượn cả vòng quanh tầng ẩm thực.

Về lại chỗ cũ, Thịnh Hạ khó hiểu: “Sao không thấy nhỉ?”

Trương Chú cầm máy ảnh, cuối cùng không nhẫn nhịn nổi phải lên tiếng, “Hướng dẫn viên ngốc nghếch, liệu có khả năng cậu đã đứng ngay trước cửa rồi không?”

Thịnh Hạ ngẩng phắt đầu, nét mặt chuyển sang bối rối, “Ặc…” Cô quay lại định nói gì, thấy ống kính máy ảnh nhắm ngay vào bản thân, “Cậu quay mình đấy à? Không được quay mình!”

Cô vươn tay định giằng lại. Trương Chú giơ máy ảnh lên cao, khiến cô quá đà ngả vào lòng cậu. Trương Chú nhịn cười đỡ cô, tuy thế tay chân không hề thoái nhượng. Ống kính vẫn đang chĩa xuống từ bên trên. Trên màn hình hiện ra gương mặt tức tối của cô, gương mặt từ xấu hổ sang đến bất lực rồi cuối cùng là buông xuôi, “Đằng nào cũng là máy ảnh của mình, mình xóa là được.”

“Thế à?” Trương Chú lại giơ lên cao hơn, “Thế tại sao không được quay?”

Đang là giờ cơm, quán nào quán nấy xếp hàng dài, nhân viên tiếp đón và thực khách chờ bàn đều nhìn họ thích thú.

Thịnh Hạ vội đứng thẳng trong lòng cậu, lùi lại hai bước. Khi cơn xấu hổ khiến cô sắp sửa nổi giận, Trương Chú đã kịp thời kìm phanh. Cậu trả máy ảnh cho cô, ra đòn trước phủ đầu: “Đừng giận, đằng nào về cũng xóa được mà.”

Thịnh Hạ: …

Lấy số xong, đằng trước còn gần mười bàn đang chờ. Cô than khát, Trương Chú bảo chờ tại chỗ, cậu đi mua trà sữa cho. Trong khu này có quán trà sữa cô cực thích.

Thịnh Hạ gật đầu theo quán tính, gật xong lại lắc đầu, đứng dậy, "Không được, mình đi nữa. Mình phải đi trả tiền."

Trương Chú phì cười. Hôm nay cô quyết phải trả tới cùng đấy hả?

Cậu không nói nhiều, hiền lành thuận theo: "Ừm."

Không biết có phải ảo giác hay không, Thịnh Hạ cảm thấy cặp tình nhân bên cạnh nhìn họ với ánh mắt rất lạ.

Quán trà sữa cuối tuần đông như trẩy hội, chờ mãi lâu mới mua xong. Khi về quán ăn đã quá số. Thịnh Hạ đang định xếp hàng lại hoặc đổi quán khác, Trương Chú đã nói gì với nhân viên tiệm. Nhân viên bảo họ chờ một lát, sẽ xếp chỗ cho ngay.

"Vậy cũng được?" Thịnh Hạ tò mò.

Trương Chú: "Miễn không qua lâu quá, thì không sao."

Không ngờ có tiếng nói hống hách vang lên từ đằng sau: "Đáng lý phải tới bọn tôi chứ, phục vụ đâu?"

Tiếp đó là giọng nữ hùa theo: "Đúng vậy, sao lại cho người khác chen hàng?"

Là cặp tình nhân kia. Cô gái ôm một bó hoa trong lòng, có vẻ cũng đang đi hẹn hò.

Nhân viên giải thích là lỡ số chưa quá ba bàn thì vẫn chấp nhận. Anh chàng vẫn không phục, hở ra là bố mày thế nọ bố mày thế

kia, còn đòi gặp quản lý cửa hàng, thái độ rất gay gắt.

Phục vụ khó xử. Thịnh Hạ nói: “Vậy để họ trước đi, bọn em xếp ra sau.”

Trương Chú cũng đồng ý.

Nhân viên nhìn họ cảm kích.

Đợi khi tới lượt họ, run rủi thế nào số bàn cũng ngay cạnh cặp tình nhân kia.

Lúc gọi món, Trương Chú lại quay ống kính về cô, hỏi: “Gọi cái gì?”

Thịnh Hạ coi thực đơn gọi mấy món, hỏi cậu muốn thêm gì nữa không. Mới ngẩng lên đã thấy mình lọt vào ống kính, cô tức tối, “Còn quay thì không cho cậu ăn nữa.”

Trương Chú phỏng vấn rất ra dáng: “Thế chủ đề vlog là gì? Không cho Trương Chú ăn cơm?”

Thịnh Hạ: “Chủ đề ngày thường, chủ yếu rèn cắt ghép biên tập.” Cô định quay cảnh trong trung tâm thương mại, trên đường phố, quay những món ăn ngon, dù không có người vẫn có thể cắt ghép thành những thước phim đẹp.

Tất nhiên cũng muốn lưu giữ ngày hôm nay.

Sở dĩ tham gia câu lạc bộ nhiếp ảnh, một vì cảm thấy ai cũng có sở thích, riêng cô chẳng biết gì ngoài đọc sách học tập, hoạt động ngoài giờ quá mức đơn điệu; hai vì hôm đó vô tình quay hình cậu, về sau thi thoảng nhớ tới thước phim ấy, chợt nghĩ dùng ống kính ghi lại một vài khoảnh khắc cũng là điều rất tuyệt.

Trương Chú: “Hôm nay còn định làm gì nữa?”

Thịnh Hạ khép menu: “Ăn xong đi xem phim.”

Trương Chú: “Phim gì?”

Thịnh Hạ: “Phim khoa học viễn tưởng mới ra.”

Trương Chú: “Sau đó thì sao?”

Thịnh Hạ: “Đi khu trò chơi điện tử.”

Trương Chú: “Ừm, rồi sau đó nữa?”

Thịnh Hạ: “Chắc là đi hát.”

Trương Chú: “Cậu hát?”

Thịnh Hạ: “Đương nhiên là cậu hát. Mình muốn nghe.”

Trương Chú: “Vậy phải trả tiền.”

Thịnh Hạ nghĩ ngợi giây lát: “Được. Một giờ sáu mươi tệ nhé?” Là giá một giờ của buồng karaoke.

Trương Chú: “Rồi sau đó nữa?”

Thịnh Hạ cũng không chắc lắm: “Ừm… ăn tối?”

Trương Chú: “Kịch bản vlog của cậu bám sát bản gốc đấy.”

Thịnh Hạ: …

Trương Chú cười trộm. Có thể nói kế hoạch hẹn hò của cô giống y đúc cuộc hẹn của Tân Tiểu Hòa và Dương Lâm Vũ.

Hai cô cậu đó đã đăng hết lên bảng tin.

Trương Chú đặt máy ảnh xuống, quét mã gọi món dựa theo tên món cô liệt kê ban nãy, bình luận: “Vừa rồi cậu rất tự nhiên đó thôi? Nhìn vào màn hình đâu có khó lắm?”

Thịnh Hạ nghĩ bụng: Đó là vì biết còn có thể xóa.

Trương Chú trả máy ảnh cho cô: “Câu lạc bộ nhiếp ảnh rất tốt, rất hợp với cậu.”

Thịnh Hạ cũng cực hài lòng với lựa chọn ngẫu nhiên này: “Ừm, mình cũng thấy thế.”

Trong lúc nói chuyện, món ăn được mang lên. Lúc này Thịnh Hạ mới nhận ra cậu đã thanh toán rồi. Cô còn định gọi phục vụ gọi món thêm kia mà?

Thịnh Hạ: “Không được trái luật, sao cậu quên mãi vậy?”

Trương Chú giơ tay đầu hàng: “Không có lần sau.”

Một tiếng cười phì từ bàn bên vọng sang. Là anh chàng ban nãy. Anh ta hỏi cô bạn gái, “Cưng à, muốn chụp ảnh không?”

Cô gái đáp: “Có gì hay ho mà chụp, có phải nhà hàng sang trọng đâu, ai lại đi quay phim kỉ niệm?”

Chàng trai vẫn cười: “Cũng đúng, tại em thích mới vào đây, anh bảo đi ăn đồ Nhật mà em chẳng chịu.”

Cuộc đối thoại của họ rất khó bỏ qua. Thịnh Hạ còn không nhận ra thì thật là quá ngốc nghếch.

Cô cau mày nhìn Trương Chú, chỉ thấy cậu hơi nhếch môi, hình như vì cảm thấy buồn cười. Vậy nên cô không nói gì. Cả hai nhìn

nhau mỉm cười, lời muốn nói đã in hằn trong đôi mắt.

– Không là cá sao biết niềm vui của cá.

Ăn cơm xong thì đi xem phim. Thịnh Hạ nhận ra hành trình của cặp tình nhân kia giống họ một cách khó tin.

Thịnh Hạ lấy vé, mua bắp rang. Trương Chú đứng bên cạnh làm cậu ấm nhàn nhã, mắt nhìn chăm chú vào màn hình máy ảnh ghi hình cô. Thịnh Hạ đã buông xuôi, mặc cậu quay tùy thích. Cô lấy một thùng bắp rang lớn, vừa ôm bắp rang vừa quét mã trả tiền, chợt nhìn ống kính hỏi: "Một thùng đủ không?"

Trương Chú gật đầu, không lên tiếng.

Cặp tình nhân kia xếp hàng ngay sau đó, cái nhìn có vẻ mỉa mai kì quặc. Thịnh Hạ vô tình nhìn vào mắt cô gái, hờ hững lảng mắt đi.

"Cưng à, em muốn ăn Häagen-Dazs, vị vani, với thùng bắp rang lớn nữa, vị bơ nha. Ừm, với cả…" Cô gái ôm bạn trai nũng nịu, âm giọng cao một cách kì lạ.

Thịnh Hạ nghe tiếng "cưng à" của cô nàng mà da gà da vịt nổi ngợp tay.

Anh chàng kia lại rất thích thú, ôm bạn gái hôn một cái thắm thiết, "Bé yêu muốn ăn gì, anh sẽ mua hết."

Thịnh Hạ trả tiền xong rồi đi, ngoảnh nhìn thấy Trương Chú còn đứng trước quầy, nói với nhân viên: "Lấy Häagen-Dazs."

Nhân viên: "Vị gì, mấy viên?"

Trương Chú: "Vani, còn mấy viên?"

Nhân viên: “Vị này bán chạy, còn ba viên thôi.”

Trương Chú: “Lấy hết.”

Thịnh Hạ ngơ ngác. Cậu trả tiền xong, đi tới chỗ cô. Cô gái kia đứng sau lưng cậu tức tối nhưng cũng chỉ biết trừng mắt suông. Bạn trai cô nàng an ủi: “Không sao không sao, còn vị khác mà. Vị dâu nhé?”

Cô gái giậm chân: “Không thèm!”

Trương Chú không tỏ thái độ, vòng tay ôm vai Thịnh Hạ. Cô thì không giỏi kiềm chế cảm xúc, chưa quay đi hẳn đã phì cười.

Đến khi ngồi vào chỗ, cô ghé vào tai cậu thủ thỉ: “Hư quá.”

Cô cười mỉm chi, ánh nhìn đầy ranh mãnh.

Trương Chú: “Sao hả?”

“Häagen-Dazs đó!”

Trương Chú ra vẻ đạo mạo: “Tưởng cậu thích vị vani?”

Đúng là thế thật.

“Tóm lại là hư, hư lắm cơ.” Hư mà ngoài mặt vẫn ra vẻ ngoan hiền nghiêm túc.

Trương Chú thơm lên chóp mũi cô, thừa nhận bâng quơ: “Ờ.”

Chưa tới hai phút, cặp tình nhân kia đi qua phía trước, ngồi ngay bên phải họ.

Nghiệt duyên dị hợm này.

Bộ phim rất ồn, là phim hành động lớn. Trong tiếng hiệu ứng âm thanh loảng xoảng, có người hôn nhau cuồng nhiệt. Tiếng hôn nóng rực, động tác dữ dội khiến cả dãy ghế rung lên.

Thịnh Hạ liếc qua bên cạnh, há miệng suýt rớt cằm.

Cặp tình nhân kia bỏ tay vịn giữa hai ghế, áo khoác vắt lên lưng ghế. Cô gái mặc cái áo len giữ nhiệt sâu cổ mỏng manh, cơ thể như nằm cả lên người chàng trai. Tay của chàng trai thì mặc sức làm điều nó thích.

Lớp len ôm sát khiến hành động của tay chàng trai hiện rõ mồn một.

Từ góc nhìn của Thịnh Hạ, … của cô gái đã bị kéo lên quá nửa.

Gì đây?

Đã từng thấy những hành động tương tự ở dưới tòa kí túc, nhưng lần đầu thấy hành động đó mạnh bạo tới mức này.

Bỗng tay vịn bên cạnh cũng bị nhấc lên, tầm nhìn bị che phủ. Cặp kính 3D bị bàn tay dày rộng lấp kín, tiếp đó đầu bị dúi vào một bờ vai vững chãi.

“Coi phim đi.” Tiếng nói đè nén của cậu từ trên buông xuống.

Thịnh Hạ ngước mắt. Trương Chú đang tập trung vào bộ phim như chưa hề có điều gì xảy ra, chỉ riêng bàn tay ôm vai cô là thít chặt.

Bóng sáng chớp lóe chớp tắt trên sườn mặt cậu, trái cổ di chuyển vì động tác nuốt bỏng ngô.

Trong mắt Thịnh Hạ, dường như sườn mặt cậu có điều đổi khác. Song cụ thể đổi khác chỗ nào, cô không thể tả rõ.

Bỗng Trương Chú quay mặt đi: “Coi mình không trả tiền, coi phim trước đã.” Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại địa chỉ d u o n g l a m. d e s i g n. b l o g và nick wattp3d namonade của người dịch. Người dịch không chịu trách nhiệm về sai sót bản dịch khi đăng ở các nơi khác.

Bị bắt quả tang, Thịnh Hạ không thừa nhận, còn trách: “Cậu làm hỏng kính mình rồi.”

Lúc này cô nửa ngồi nửa ngả vào lòng cậu, ngẩng đầu chơi xấu, lồ ng ngực cọ tới lui vào cánh tay cậu. Trương Chú liếc nhanh cặp nam nữ đang diễn kịch trực tiếp bên cạnh, ánh mắt lại trở về gương mặt cô.

Có phải cô cảm thấy cậu là Liễu Hạ Huệ?

Cách cặp mắt kính đen ngòm, Thịnh Hạ không nhìn tới vệt thẫm dần trong mắt cậu. Cô chỉ thấy cậu đột nhiên gỡ mắt kính, ngay sau đó nâng cằm cô lên, đôi môi mềm đè x uống. Sau một cái m*t mạnh, cậu cắn nhẹ vào môi dưới như hình phạt rồi lập tức rời đi, mắt nhìn cô chăm chú.

Thịnh Hạ: “Bỏ kính, lại lãng phí hơn rồi.”

Ngay giây sau, mắt kính của cô cũng bị gỡ xuống. Một bàn tay ghì sau gáy. Cái hôn của cậu lại tới. Tay cậu đẩy mũ bê-rê của cô rơi ra, cọ nhẹ vào vành tai. Thịnh Hạ giật bắn mình. Lưỡi cậu nhân đó len vào, ra sức càn quét.

Cái hôn dồn dập và hung ác, cùng nhịp với tiếng đánh trận gay cấn.

Lưỡi Thịnh Hạ mất cảm giác.

Rốt cuộc đã hôn mất bao lâu? Cô không biết. Chưa bao giờ cô đủ

sức từ chối nụ hôn của cậu. Bất kể dữ dội như cơn bão hay mơn man như mưa phùn, nó luôn kéo người ta chìm đắm.

Phải tới khi tiếng đánh nhau dịu bớt, tình tiết phim đi tới khoảng lặng buồn sau cuộc chiến, nhạc nền du dương xoa dịu, nụ hôn của cậu mới theo đó dịu dần, dù vậy vẫn ngậm mãi đôi môi, lúc nhả ra lúc ngoạm lấy như đùa nghịch.

Cũng như vỗ về.

Cậu buông cô ra, trán kề trán, đầu sát đầu, nhịp thở ngắt quãng dồn dập.

Sau nữa cậu đeo cặp kính nguyên vẹn của mình cho cô, mình thì đeo lại cặp kính đã bị hỏng, chỉnh thế ngồi, mắt nhìn lên màn hình.

Nghiễm nhiên như người ngoài cuộc.

Thịnh Hạ: “Mắt kính của cậu hỏng rồi, còn xem thế nào?”

“Cao trào đã qua rồi…” Cậu lên tiếng.

Đôi má Thịnh Hạ như phát sốt.

Cái gì cơ? Cao gì cơ? Đôi mắt cô không giấu nổi hoảng hốt và xấu hổ.

Trương Chú thẳng người tách mình khỏi cô, cười tiếp, “Mình nói bộ phim, không còn gì hay ho để xem nữa.”

Rành rành một điệu chính nhân quân tử “cậu đang nghĩ lệch lạc gì thế”.

Thịnh Hạ: … Cô không nên hỏi.

Cậu quyết đoán gỡ mắt kính, nhìn cô một cách đường đường chính chính. Thịnh Hạ bắt chước dáng điệu cậu ban nãy, tập trung coi phim, tiếc thay giờ coi đã chẳng hiểu đầu đuôi gì.

Sau năm phút, Thịnh Hạ không nén nổi câu hỏi: "Thế, còn xem nữa không?"

Trương Chú: "Tùy cậu, mình thì có thể coi cả một ngày."

Thịnh Hạ không hỏi nữa. Cô nắm tay kéo cậu đi, trước khi đi không quên mang chỗ kem chưa kịp ăn hết theo.

Bộ phim còn khoảng 15 phút nữa. Họ rời ghế sớm, sang khu trò chơi điện tử đối diện rạp chiếu, không ngờ cặp tình nhân kia cũng đã đi ra.

Thịnh Hạ khó hiểu, "Có duyên thế cơ à?"

Trương Chú: "Cứ coi như không thấy."

Nhưng sau đó, họ chơi đua xe, cặp tình nhân kia cũng chơi đua xe, họ chơi đập chuột, cặp tình nhân kia cũng chơi đập chuột, cứ như đã quyết bám đuổi tới cùng.

Trương Chú dắt cô tới máy ném rổ: "Muốn chơi không?"

Thịnh Hạ không thích bóng rổ. Nhưng chỉ còn một máy này, chắc sẽ không đụng hàng hai người kia nữa đâu nhỉ?

"Chơi."

Trương Chú nhét xu, chọn chế độ hai người, bắt đầu trò chơi.

Trương Chú gần như bách phát bách trúng, dù Thịnh Hạ không ném vào rổ vẫn coi là qua cửa.

Quả nhiên cặp tình nhân kia lại tới, tiếng thủ thỉ vang lên đằng sau.

Nam nói: “Không sao, sẽ có người bỏ nhanh thôi.”

Không ngờ người ở mấy cái máy bên cạnh cứ như khách chuyên tới chơi ném rổ luyện cơ tay, không ngừng bỏ xu, máy móc chạy mãi không dừng.

Bên phía Thịnh Hạ, Trương Chú tay cầm tay chỉ dạy, tỉ lệ bóng vào rổ cải thiện dần, lần này cũng đạt chuẩn. Ném tới khi tay hơi mỏi, Thịnh Hạ bảo dừng, Trương Chú thực hiện kéo tay giãn cơ cho cô. Cả hai quay lưng rời đi, nhìn thấy cặp tình nhân kia vẫn đang chờ.

Ra khỏi sảnh trò chơi, cuối cùng cặp tình nhân kia không bám theo nữa. Thịnh Hạ thắc mắc: “Sao có người lạ thế nhỉ?”

Trương Chú cười bất cần: “Người vô vị đúng là nhiều thật.”

Bản chất của việc bắt chước là do nhàm chán và ghen tị.

Thịnh Hạ: “Vậy thì chất lượng cuộc hẹn của chính họ cũng sẽ giảm xuống?”

Cũng?

Cô cảm thấy chất lượng cuộc hẹn của mình bị ảnh hưởng?

Trương Chú định xoa đầu cô, nhưng vướng cái mũ nên chuyển sang véo má, “Kệ kế hoạch đi, mình hẹn hò ngẫu hứng.”

Đôi mắt Thịnh Hạ sáng rực, “Sao cơ?”

Trương Chú dắt cô xuống tầng, đi ra khỏi trung tâm, rời khỏi nơi tập hợp những cuộc “hẹn hò rập khuôn” này.

Họ chạy xe lang thang trên con đường mà không có một đích đến.

Thấy những con ngõ thú vị thì chạy vào, chụp hình ở những góc phố nghệ thuật, mua một lọ sơn phun từ người họa sĩ đường phố, tạo ra một tác phẩm từ những đường sơn.

Hoặc làm thẻ mua sách ở những hiệu sách đã cũ, xếp hàng nửa giờ đồng hồ để mua một cái bánh nướng giá một tệ ở quán ăn nhỏ không biển hiệu, nhẹ tay nựng những chú mèo với bộ lông nhếch nhác ở khu phố cổ, lừ mắt với lũ chó dữ coi trước cửa những ngôi nhà lớn.

Sau đó rẽ vào một công viên sắp đóng cửa, quay một vòng quanh vòng quay trò chơi đã bỏ hoang tới độ hoa cả mắt. Sau đó nữa mê mẩn trong cái hôn tới độ não thiếu máu, rồi thì ra bờ sông hít thở sâu, men theo con đường cô lao công đã chỉ phóng như bay ra trong tiếng chửi rủa các quản lý công viên.

Cuối cùng xe chạy qua khu phố thương mại sầm uất mới lên đèn, cùng ăn chung một bát đậu hũ thơm ở sạp hàng ven đường…

Dạo. Ăn. Dạo. Ăn.

Bụng căng ních, đầy những cảm xúc vô vàn – niềm vui gần như che phủ mọi điều khác.

“Còn muốn đi đâu nữa?” Tiếng gió lẫn tiếng Trương Chú từ đằng trước bay tới.

Thịnh Hạ áp vào lưng cậu, tay đút trong túi áo cậu, “Đi đâu cũng được.”

Trương Chú cười, cất tiếng hát: “Mình thích luôn theo cậu như

giờ phút này, mặc cậu dẫn đi bất cứ đâu. Khuôn mặt cậu từ từ gần với mình, ngày mai cũng dần sáng rỡ hẳn lên – “

Thịnh Hạ chỉ mới nghe bài này bản giọng nữ, với âm giọng quyến luyến ngọt ngào. Còn khi thốt ra từ cậu, bài hát mang theo chí khí thiếu niên, tuy thế không hề gây cảm giác bất hợp lý.

“Hôm nay chưa được nghe cậu hát đâu.” Thịnh Hạ nhớ tới lời hẹn 60 tệ, “Mình còn muốn xem cậu đánh trống nữa.”

Chắc vì hôm nay chơi quá vui, khi yêu sách cô không hề ngần ngại.

Nhưng biết đi đâu tìm trống bây giờ?

Bỗng nhiên Trương Chú quay lại, “Được, để thử xem.”

Qua dăm bận rẽ ngoằn ngoèo, họ trở về con phố nghệ thuật đã chơi lúc ban ngày. Con phố giờ thay đổi diện mạo, đèn sáng đỏ, rượu ánh xanh, đã thành một con phố bar chính hạng.

Trên quảng trường nghệ thuật trung tâm có sân khấu do ứng dụng karaoke hỗ trợ dàn dựng, đầy đủ trang thiết bị, du khách có thể lên sân khấu biểu diễn tùy thích. Lúc này đang có một cô gái lên hát. Giọng ca bình thường nhưng phong thái tự tin tỏa sáng, thu hút nhiều người thưởng thức vỗ tay.

Cô gái hát xong xuống sân khấu. Trương Chú để ý xung quanh, thấy không ai định biểu diễn bèn sải bước lên sân khấu.

Cậu định hát ở đây? Thịnh Hạ nghĩ, nhưng ở đây làm gì có trống? Mà thôi vậy cũng tốt lắm rồi.

Kể cả là những bài tiết tấu nhanh hay chậm rãi, âm giọng Trương Chú có một đặc điểm, là mở đầu giòn tan, câu mào luôn

thu hút người xung quanh chú ý. Người đứng xem mỗi lúc một đông. Có người giơ điện thoại ghi hình. Bấy giờ Thịnh Hạ mới giật mình lôi máy ảnh ra.

“Muốn gặp cậu chỉ muốn gặp cậu quá khứ tương lai chỉ muốn gặp cậu.”

Có tiếng ca từ dưới sân khấu hát theo. Trương Chú giải quyết nhẹ nhàng đoạn âm cao. Phần rap mới là sở trường hàng đầu của cậu, với âm sắc hoàn hảo bám sát tiếng nhạc.

Trên sân khấu cậu có một thần thái riêng biệt, biểu diễn nhưng không giống biểu diễn, chỉ thong dong từ tốn như hát cho vui ở phòng karaoke riêng. Dẫu không một cử động dư thừa, cơ thể vẫn vô thức nhịp nhàng cùng tiếng nhạc. Cậu ngó lờ mọi khán giả, ánh mắt chỉ mải miết nhìn hướng Thịnh Hạ.

Bài ca hoàn chỉnh chia hai đoạn nhưng cậu chỉ hát một. Khán giả còn thèm muốn nghe thêm nhưng cậu rất dứt khoát, xuống sân khấu đi một mạch tới chỗ Thịnh Hạ.

Thịnh Hạ đang định đặt máy ảnh xuống để ôm cậu, bàn tay cầm máy ảnh đã bị nâng lên. Cậu nhìn vào ống kính, nói: “Nghe hay không? Bạn gái mình?”

Thịnh Hạ nhìn chăm chăm vào màn hình, chìm đắm trong ánh mắt chết tiệt của cậu.

Kha khá người nhìn về hướng này. Thịnh Hạ kéo tay cậu lẩn vào trong đám đông, không ngờ có một bác ăn mặc theo phong cách punk chuẩn đuổi theo, “Ơ này, chàng trai, chờ đã!”

Trương Chú nắm tay Thịnh Hạ đứng lại: “Coi kìa, cá mắc câu rồi.”

Thịnh Hạ chả hiểu mô tê gì. Bác trai tới chỗ họ, tự giới thiệu

rằng: “Bác là quản lý của bar Bana ở đằng trước, chàng trai có muốn làm ca sĩ hát tạm một đêm không?”

Trương Chú ra vẻ khó xử.

Bác trai nhìn Thịnh Hạ, “Hát tốt có thể kí hợp đồng lâu dài.”

Trương Chú: “Có trống không?”

Bác trai: “Có! Trong bar có ban nhạc thường trú, mọi thứ đủ hết!”

“Hợp đồng lâu dài thì khỏi.” Trương Chú màu mè, “Cho bạn gái cháu một chỗ ngồi đẹp là được.”

Bác trai không ngờ cậu đưa yêu cầu đơn giản như vậy, thậm chí không đả động thù lao, “Tất nhiên là được, bao ăn bao uống!”

Thế là cả hai theo bác trai tới một quán bar. Bar không quá ồn ào, nằm ở giữa club và phòng trà, khách khứa đa số tới để buôn chuyện đánh bài.

Đây là lần đầu Thịnh Hạ vào bar, khó giấu được sự căng thẳng. Trương Chú nắm chặt tay cô, “Đừng sợ, loại bar này không có mấy chuyện lùm xùm đâu.”

Thịnh Hạ: “Sao cậu biết ở đó có quản lý bar chờ sẵn?”

Trương Chú: “Tiền bối của câu lạc bộ âm nhạc Hải Yến kể. Vốn là định tới kiếm ít tiền tiêu.”

Bar ở khu phố nghệ thuật khác với các club đêm. Khách ở đây có đa tầng lớp, ban nhạc hát lâu dài sẽ không còn sự tươi mới nên quản lý hay lượn lờ quảng trường săn người.

Thịnh Hạ: “Nhưng sau này thì sao lại thôi?”

Trương Chú: “Vì đã có cách khác không cần phải lộ mặt.”

Thịnh Hạ định hỏi nữa nhưng quản lý đã tới dẫn họ tới chỗ ngồi. Ghế ở ngay mặt bên sân khấu nhưng có tầm nhìn cực tốt, có thể quan sát cả ban nhạc.

Sau đó Trương Chú bị gọi đi, trước khi đi dặn dò cả một bài, “Đừng đi lung tung, muốn đi vệ sinh thì gọi phục vụ nữ đi cùng.”

Thịnh Hạ chưa kịp đáp, quản lý đã chép miệng cảm thán rồi cam đoan, “Bác hứa để ý kĩ cô bé! Cháu yên tâm, bar của bác luôn ở đây.”

Bấy giờ Trương Chú mới ra cánh gà, chuẩn bị sơ rồi cùng hai người bạn diễn lên sân khấu.

Tay bass giới thiệu Trương Chú là ca sĩ hát đêm nay. Quả nhiên rất nhiều khách vỗ tay, nhiệt liệt ủng hộ.

Tiếng nhạc vui tươi vang lên.

Bài đầu tiên, cậu hát “Yêu đương –ing” của Ngũ Nguyệt Thiên (Mayday).

Thịnh Hạ: …

Người này đúng là không từ thủ đoạn bắt cô chết chìm.

“Yêu đương –ing happy ing”

“Có em tim anh đập như vỡ”

Cùng với lời ca tiết tấu nhanh là tiếng trống còn nhanh hơn thế. Tay cậu quơ trống, vai nhún lên xuống, cằm gật gù theo lời ca,

nụ cười ở môi chưa từng vắng bóng.

Dường chỉ nghe bài ca là đủ biết cậu vui vẻ cỡ nào.

Bầu không khí trong quán lập tức được hâm nóng. Đã có không ít khách đứng dậy, vừa chơi game đánh bài vừa nhún nhảy hát theo tại chỗ.

Quản lý gào lên với Thịnh Hạ: “Bạn trai cháu hợp làm ca sĩ lắm đó! Nhịp trống đều khỏe thế này, sức khỏe ngon lành lắm đó!”

Chẳng rõ có phải ảo giác hay không, khi nói tới “sức khỏe ngon lành”, Thịnh Hạ cảm thấy quản lý nhướng mày, ánh mắt có hàm ý.

Thịnh Hạ mỉm cười, gật đầu đáp: “Cậu ấy làm gì cũng rất tốt.”

Quản lý không thể nghe rõ lời cô nói, chỉ cười hơ hớ có vẻ rất hài lòng.

Bài hát kết thúc, ca sĩ hát phải phát biểu đôi câu. Trương Chú điều chỉnh nhịp thở cho đều, mới định lên tiếng lại bỗng cúi đầu cười, có vẻ đang cảm thấy một niềm vui khó mà giấu nổi.

Rồi cậu lại ngẩng lên, tay cầm mirco, mặt quay đi nhìn hướng Thịnh Hạ xong mới quay xuống dưới sân khấu, “Cũng không có gì để nói. Mọi người chơi vui, vui vẻ quan trọng nhất. Ngoài ra, yêu đương quả thật rất vui.”

Sau đó cậu và hai tay bass đứng hai bên trao đổi một ánh mắt, “Bài tiếp theo.”

Lời ngắn mà ý dài, dáng diệu chỉ huy tự nhiên giống ca sĩ kinh nghiệm đã đi hát lâu năm.

Tiếng hoan hô râm ran mãi không dứt.

Tim Thịnh Hạ nện những nhịp mạnh mẽ không nghe khống chế.

Ừm, yêu đương quả là việc rất rất vui.

Hai người đang vui không hề nhận ra kim đồng hồ đã lặng lẽ điểm tới 11 giờ đêm.

Giờ giới nghiêm của kí túc xá nữ đại học Hà Thanh.

Có điềm rồi đây, đoán xem chương sau sẽ có gì nào?

Chương 86: Ngoại truyện 7: Vật thể thuần mỡ

Thịnh Hạ đứng trong sảnh khách sạn, hồn vía bay đâu hết.

Sao đã 1 giờ sáng rồi?

Nếu không có pháo hoa trứng màu lúc 0 giờ của quán bar, cô vẫn cảm thấy chỉ mới là 8, 9 giờ tối.

Cả buổi tối cô không để ý tới thời gian, không cả coi điện thoại. Trong nhóm phòng kí túc, các bạn réo gọi liên hồi, cô không hề có ỏ ê động thái. Nếu không vì biết cô đi hẹn hò với Trương Chú, có khi các bạn đã báo cảnh sát.

Đến khi Thịnh Hạ trả lời tin nhắn, các bạn biết cô an toàn, cuộc đối thoại tức thì quay ngoắt 180 độ, chuyển sang chúc hạnh phúc sớm ngày sinh quý tử.

Đọc những lời này, người Thịnh Hạ cứ nóng rừng rực.

Nếu giờ mới là 0 giờ đêm, cô vẫn có thể về năn nỉ quản lý kí túc. Còn về giờ này, không những phải nghe chửi mà nhỡ xui còn bị ghi tên kỉ luật.

Vả lại, lượng pin còn của Tiểu Mặc cũng không đủ để chạy về trường. Mà nếu bắt xe về, đến mai còn phải tới lấy xe.

Vì nhiều nguyên nhân trên, Thịnh Hạ buộc lòng phải đi biệt một đêm.

Khi ra khỏi quán bar, câu “thuê phòng đi” của Trương Chú khiến Thịnh Hạ đờ hết người.

Thuê phòng ư?

Thuê! Phòng!

Hẳn vì nỗi kinh hoàng của cô hiện ra quá lộ liễu, Trương Chú vỗ má cô, “Cậu không thoải mái thì mình về trường ngủ, sáng mai tới đón cậu.”

Cậu không mang giấy tờ tùy thân, mà kí túc Hải Yến thì không có giờ giới nghiêm, có thể về bất cứ lúc nào tùy ý.

Đầu Thịnh Hạ mít đặc, chưa thể nghĩ ra cách làm sao cho thỏa đáng nên mãi vẫn thốt một chữ.

Trương Chú coi như cô ngầm đồng ý đề nghị của mình.

Cả hai giữ im lặng suốt đường tới khách sạn. Bước vào sảnh, Thịnh Hạ cúi gằm đầu như sắp chui xuống khe đất, khi tới quầy cũng không dám nhìn thẳng vào mắt nhân viên.

Trương Chú nhịn cười nhìn cô, lấy giấy tờ tùy thân của cô làm thủ tục thuê phòng.

“Bạn nữ sang bên này quét mặt xác nhận thông tin cá nhân ạ.” Phục vụ nhắc.

Thịnh Hạ đành phải ngẩng lên. Thấy nhân viên giữ thái độ làm việc công thức, thần kinh đang căng thẳng mới giãn ra một chút.

Trương Chú cầm thẻ phòng, đăng kí thông tin khách thăm rồi dẫn cô lên nhận phòng.

Trong thang máy, mỗi người chiếm một góc riêng.

Thịnh Hạ lén nhìn cậu qua mặt kính thang máy. Một tay cậu ôm bó tu-líp, tay kia thả trên tay vịn trong thang, người dựa vào tay vịn, đầu cúi xuống, mũi chân chốc chốc gõ nhẹ mặt sàn.

Cậu đang suy nghĩ ư? Hay cáu kỉnh? Bực dọc?

Tối mất điện năm lớp 12, trên sân vận động tối đen như mực, cậu cũng cúi đầu nhìn mũi chân như thế.

Tới nơi, Trương Chú đi ra khỏi buồng thang. Thấy cô không đi theo, cậu ngoảnh lại, một tay vươn ra chặn đứng cánh cửa thang đang dần khép và hỏi: “Sao vậy? Không muốn ở khách sạn à?”

Thịnh Hạ lắc đầu, bước theo cậu.

Trương Chú nắm lấy tay cô một cách rất đỗi tự nhiên.

Đá lát hành lang phản chiếu hình bóng cặp nam nữ dắt tay nhau bước đi. Rõ ràng tay vẫn đan vào nhau, Thịnh Hạ luôn cảm thấy có điều gì khác trước.

Im lặng luôn khiến tâm trí miên man tới nơi xa.

Thịnh Hạ nhìn bóng lưng dày rộng đằng trước, cảm giác hoang mang nảy sinh.

Vì cô không lập tức thể hiện sự đồng ý việc chung phòng nên cậu không vui ư?

Thực ra, cô không sợ, cũng không tới độ quá phản đối. Nhưng rất hồi hộp. Cậu nói cô không thoải mái, quả thật là hiểu cô như lòng bàn tay. Nhưng sự không thoải mái ấy không phải vì đối phương là cậu, mà vì…

Bản thân Thịnh Hạ cũng không thật hiểu rõ. Một cơn xót ê ẩm khó hiểu nhấn chìm cô. Thậm chí cô không thể lần ra nguồn cơn của nó.

“Tích”, cửa phòng mở ra. Cơ thể Thịnh Hạ lại một lần căng cứng.

Trương Chú cắm thẻ điện, ngọn đèn vụt sáng. Cậu vào phòng, đặt bó hoa lên bàn, lần lượt kiểm tra các thiết bị điện, kính nhà vệ sinh và cửa nẻo.

Thịnh Hạ đứng ngay cửa nhìn cậu luôn tay luôn chân, hai người tí hon trong lòng đấu tranh dữ dội. Cô băn khoăn rất lâu – rốt cuộc có nên giữ cậu lại không?

Nếu giữ cậu, thì mở lời thế nào?

Đây là phòng một giường lớn đó.

Trương Chú xốc chăn lên quan sát, kế đó phủi tay, “Không vấn đề gì, cậu có thể nghỉ…”

Cậu ngẩng lên, câu nói đã thốt được nửa im bặt. Vì trước mắt là cô vẫn đứng ở cửa. Cánh cửa mở toang.

Trông như sẵn sàng tiễn cậu đi mọi lúc.

Trương Chú tức phát cười, khoanh tay im lặng nhìn cô.

Cứ thế im lặng mắt đối mắt vài giây, Trương Chú bước ra ngoài, đi tới trước mặt cô, đẩy cằm cô lên hôn nhẹ mấy cái, “Thế mình về trước, có việc gì gọi điện.”

Thịnh Hạ cảm thấy đôi môi cậu không còn nóng hổi như trước đó.

Lạnh lùng.

Từ này chợt hiện ra. Một luồng hơi lạnh toát men dọc sống lưng Thịnh Hạ.

Hình như cô đã biết nguồn cơn của nỗi ê ẩm xót xa đó. Với cô cậu lúc này thật lạnh lùng. Mà không, là không khí giữa họ thật lạnh lùng, sự ấm áp bỗng chốc hạ nhiệt đột ngột.

Thấy cô không trả lời, Trương Chú ôm eo quan sát mặt cô, có vẻ sốt ruột, "Sao vậy?"

Chẳng biết lấy can đảm từ đâu, Thịnh Hạ ngẩng lên nhìn vào mắt cậu, hỏi: "Cậu giận hả?"

Trương Chú ngơ ngác, "Sao thế được? Mình giận chuyện gì?"

"Giận mình không bảo cậu, bảo cậu ở lại…" Lời này quả thật khó mà thốt ra, Thịnh Hạ sắp cắn cả vào lưỡi.

Trương Chú giật mình, không nghĩ cô sẽ để ý việc này. Cậu ôm mặt cô nói, "Sao mình lại khiến cậu nghĩ được như thế nhỉ? Là lỗi của mình, nói xem nào, vì sao cậu cảm thấy mình đang giận?"

Thái độ ngay thẳng và giọng nói sốt sắng của cậu, thảy đều đang tuyên bố khả năng cô đã nghĩ nhiều.

Nhưng nữ giới chưa bao giờ là sinh vật dễ dỗ dành. Cảm xúc chỉ đang dừng ở mức trừu tượng của cô sau câu dỗ này đã trở nên cụ thể hóa, cơn nức nở tới ngay được, "Cậu cứ im lặng mãi. Lúc ở trong thang máy, cậu chỉ nhìn xuống chân, cậu, cậu…"

Dù thật lòng muốn "tố cáo", Thịnh Hạ nhận ra mình không nói nổi những lời có nội dung đáng kể.

Lời cô nói không còn mạch lạc: “Mình không biết, mình chỉ cảm thấy, tự dưng cậu ở xa lắm…”

Bỗng có khách đi qua ngoài hành lang, nhìn vào trong một cách tò mò.

Trương Chú vươn tay đóng sầm cửa, kế đó kéo bạn gái vào lòng, không vòng vo tam quốc mà nói thẳng: “Xa? Mình chỉ ước bỏ cậu vào túi mang đi ấy chứ. Ban nãy mình mải nghĩ thôi.”

“Cần nghĩ lâu vậy cơ á?” Thịnh Hạ gặng hỏi. Nghĩ gì mà từ tận quán bar tới bây giờ!

Tự nhiên Trương Chú phì cười, một kiểu cười bất lực, “Có khi mình còn phải nghĩ cả đêm nữa cơ.”

Cô có biết chăng, là thuê phòng cho bạn gái sau đó lủi thủi về kí túc một mình cần phải có can đảm và ý chí cỡ nào?

“Nghĩ chuyện gì?”

Trương Chú không biết phải giải thích thế nào, sợ nói thật còn làm cô sợ hơn.

“Chắc là kiểu chủ đề mãi không hồi kết của nhân tính.”

Thịnh Hạ: …

Cảm thấy cơ thể cô bớt căng cứng, cậu nới lỏng tay, hỏi: “Nhìn chân thì có vấn đề gì?”

“Lần trước lúc cậu cũng cúi đầu nhìn mũi chân vậy là ở sân vận động trường cấp ba. Sau đó cậu nói, “chỉ tới đây thôi”.”

Trương Chú không thể ngờ là đáp án như thế.

Cậu luôn biết Thịnh Hạ cực kì nhạy cảm, nhưng không ngờ sẽ nhạy cảm tới mức này.

Đây là hành động theo thói quen của cậu mỗi khi đắn đo ngẫm nghĩ, chính cậu cũng không mấy để ý.

Trên đường không hề có cử động quá thân mật là vì lo cô nghĩ nhiều, lo cô cảm thấy cậu đang ủ mưu đen tối, lo cô thấy áp lực. Nhưng khoảng cách đâu xa tới vậy, họ vẫn luôn nắm tay cơ mà?

Điều con trai và con gái để ý, quan tâm, quả thực như trời với vực.

Khác biệt này, trong mối quan hệ thân thiết cần được nhìn nhận rõ.

Rốt cuộc là do cậu không khiến cô thấy đủ an toàn.

Trương Chú lại ôm cô, gỡ cái mũ vướng víu của cô xuống, tay vuốt tóc sau gáy cô, “Mình sẽ không thế nữa, hứa đó.”

Nói ra chính cậu cũng thấy sượng. Đúng là cậu không có nhiều tế bào lãng mạn, đành đổi cách dỗ khác: “Hôm nay là lỗi của mình, cậu đã làm rất tốt, không hài lòng chỗ nào thì nói ra, nghĩ không thông chỗ nào thì hỏi cho rõ, không để mình phải đoán mò cả đêm, mình cảm ơn không hết.”

Không hài lòng thì nói ra, nghĩ không thông thì hỏi cho rõ.

Cô đã làm rất tốt.

Thịnh Hạ cũng không ngờ cậu nghĩ như vậy, thậm chí còn đang lo có phải mình đã việc bé xé ra to, quá nhạy cảm kiểu cách.

“Cậu không cảm thấy mình thế này rất rắc rối hả?”

Trương Chú bật thốt: “Vậy đã rắc rối? Sao thế được, cung phản xạ của cậu vốn dĩ khác người, đâu phải mình không biết.”

Mặt Thịnh Hạ đen như đít nồi.

“Đũa bát còn có lúc xô, thế là thường mà.” Trương Chú sực tỉnh nhận ra mình lỡ miệng, vội vàng cứu vãn, “Tuy mình cảm thấy hai ta trời sinh một đôi, mười phân vẹn mười.”

Cái điệu hơi đắc ý của cậu khiến Thịnh Hạ phì cười.

Hình như cậu cũng chẳng nói gì quá ý nghĩa, tuy thế lạ là cô đã dễ chịu hơn rất nhiều.

Cô giơ tay, cánh tay chui vào trong áo khoác mở rộng vòng lấy hông cậu, đầu dụi vào ngực cậu, cố gắng khiến cái ôm chặt hơn.

Tiếng cười bất lực từ trên vọng xuống, “Thịnh Hạ, yên nào, ôm một cái rồi mình phải đi.”

Cô thật lòng không biết cảm giác gần gũi ấy chí mạng lắm ư?

Im lặng ôm một lát, Trương Chú buông cô ra, “Giờ muộn rồi, ngủ sớm đi, dậy thì gọi cho mình. Có việc gì cũng phải gọi ngay.”

Thịnh Hạ định dặn cậu đi đường cẩn thận, nhưng cảm thấy nói vậy giống đuổi khách nên chỉ ngoan ngoãn gật đầu.

Trương Chú mở cửa đi ra khỏi phòng. Tới cửa cậu ngoảnh lại, nhấc cằm cô lên hôn khẽ, “Mình đi đấy.”

“Ừm.”

“Ừ, nhớ gọi điện.”

“Ừm.”

“Rồi, ngủ đi.”

“Ừm.”

Trương Chú mím chặt môi, vừa đi vừa lưu luyến ngoái lại suốt. Tới chỗ ngoặt, cậu vẫy tay, “Đóng cửa chặt vào, nhớ khóa cẩn thận.”

Thấy cô đóng cửa, cậu mới bấm thang xuống tầng.

Thịnh Hạ dựa vào cánh cửa, mắt trông căn phòng trống không, cõi lòng cũng rỗng tuếch. Điều hòa phả khí ấm vù vù, âm thanh bật lên khó mà làm lơ trong không gian tĩnh mịch.

Không biết bao lâu trôi qua, cô mới sửa soạn đi tắm. Không có quần áo để thay, cô đành phải mặc áo choàng tắm, giặt sạch nội y đem phơi dưới quạt thông gió. Mùa đông khô hanh, chỉ một đêm là quần áo khô hết.

Xong xuôi các việc đã hơn 2 giờ sáng. Đang định đi nằm thì thấy điện thoại sắp hết pin, phải gọi điện cho lễ tân mượn dây sạc.

Chị gái lễ tân đáp thế này: “Trong tủ đầu giường có dây sạc, có sẵn nhiều loại giác cắm.”

“Vâng, cảm ơn ạ.”

“Xin lỗi quý khách.” Lễ tân cố nói thật nhỏ, giọng nói mang tính công nghiệp đột ngột thay đổi, “Ờ thì, bạn em nghỉ ở dưới sảnh, có điều hòa, nhưng tới sáng có khi nhiệt độ sẽ không duy trì đủ cao…”

Cảm tưởng có thứ gì vỡ tung trong đầu Thịnh Hạ. Cô sững ra như trời trồng, “Sao cơ ạ? Cậu ấy chưa đi?”

Lễ tân không tiện nói những chủ đề quá riêng tư, lại quay về giọng nói công thức hóa: “Quý khách cần khách sạn giúp đỡ gì nữa không?”

“Cảm ơn ạ, không cần nữa.”

Cúp điện thoại, Thịnh Hạ xỏ đôi dép lê định xuống tầng, khi ra tới cửa mới liếc mình một cái. Chỉ một cái áo choàng tắm, bên trong trống trơn. Cô dừng chân, chuyển sang gọi điện cho Trương Chú. Chuông vang hồi đầu bên kia đã nhận máy, “Sao vậy, còn chưa ngủ nữa, có việc gì à?”

Thịnh Hạ mắc nghẹn. Rốt cuộc nên chỉ trích cậu nói một đằng làm một nẻo hay nên đốc thúc cậu về trường ngay đây?

Cô chỉ mới trầm ngâm vài giây, đầu bên kia đã vang lên tiếng bước chân vội vã, kèm theo cả tiếng “tinh” của thang máy.

Trong đêm yên ắng, cả tiếng dừng của thang máy cũng rành mạch lạ thường.

Thịnh Hạ không nói nữa. Cô áp sát vào cửa. Không nghe thấy bất cứ âm tiếng, không rõ vì cậu quá cẩn thận hay vì lớp thảm quá dày.

Nhưng cô dám chắc cậu đang chạy hết tốc lực tới, và giờ đã tới rồi.

Thịnh Hạ mở cửa.

Ngoài cửa, chàng trai cao lớn che khuất ngọn đèn trần hành lang. Điện thoại cậu vẫn kề bên tai, lồ ng ngực phập phồng, hơi thở ngắt quãng.

Trương Chú sửng sốt thấy rõ. Cậu chưa kịp gõ cửa, cô đã mở nó ra.

Im lặng nhìn nhau một lát, không ai đặt điện thoại xuống.

Thịnh Hạ nhìn cậu chăm chú, không hỏi một lời. Bản dịch bạn đang đọc được thực hiện phi lợi nhuận và chỉ đăng tại địa chỉ duonglam.design.blog và tài khoản watt p3d @namonade của người dịch. Nếu đọc ở nơi khác, tức bạn đã truy cập vào trang tự ý copy bản dịch để kiếm tiền trái phép trên công sức tác giả và người dịch.

Có gì để hỏi nữa đâu? Vì sao không về? Câu trả lời chẳng đã biết đấy ư?

Một cuộc điện thoại không lời đã làm cậu hoảng loạn hộc tốc chạy tới, rốt cuộc phải lo lắng cho cô ở một mình thế nào?

Thịnh Hạ lí nhí nói vào điện thoại: "Ờm, hình như ngoài cửa sổ có đồ bẩn, mình, hơi sợ."

Cô không hỏi, cậu cũng không giải thích vì sao có thể xuất hiện ở cửa vào thời gian này.

Cậu cúp điện thoại trước, đôi mắt có vẻ trốn tránh, ngập ngừng nói: "Vậy cậu muốn thế nào…"

Tiếng chưa dứt, bàn tay đã bị nắm lấy, kéo vào trong phòng.

Thịnh Hạ cúi gằm đầu. Trương Chú chỉ thấy mỗi búi tóc buộc cao, phần gáy ướt hơi nước và cả vành tai ưng ửng của cô.

Cứ đứng im lặng như thế bao lâu không biết, cánh cửa điện tử phát ra tiếng cảnh báo tích tích vì mở thời gian dài.

Trương Chú cảm thấy tay lại bị kéo đi, đầu cô cũng cúi thấp hơn cả lúc nãy.

Cậu nuốt nước bọt, bước vào phòng, cong chân đẩy cửa phòng đóng rầm lại. Tiếng cảnh báo dừng.

Thịnh Hạ cũng không biết phải nói gì. Cô không nhìn cậu mà quay lưng vào trong phòng, gượng gạo dặn dò: "Ờm, cậu tắm trước đi, muộn rồi."

Lúc thế này tất nhiên Trương Chú sẽ không hỏi gì mà đồ bẩn ở đâu.

Trên thực tế, lúc nãy cậu đã sắp ngủ. Bỗng nhận cuộc gọi, cô không nói gì, cậu đâm hoảng loạn. Sau đó nhìn thấy cô mặc áo choàng tắm đứng sau cửa, hiếm khi cậu để hồn treo ngược cành cây, người lâng lâng như trong giấc mộng.

Vậy là cậu cũng không nhiều lời mà xỏ dép lê, cởi áo khoác, định vào tắm cho đầu óc tỉnh ra. Chẳng ngờ mới vào phòng tắm, lại một lần hồn cậu không còn ở cơ thể.

Thứ treo trên dây phơi đồ ở phòng tắm là cái gì kia?

"Thịnh Hạ." Giọng cậu như lẫn cát.

Thịnh Hạ lại gần, đứng ngoài cửa: "Ừ?"

Trương Chú mở cửa nhà tắm, mặt sầm sì, "Đồ của cậu."

Thịnh Hạ ngẩng lên, gương mặt mới hơi hơi hạ nhiệt tức thì phừng cháy.

Đồ lót của cô!

Tuy là loại cotton đen thuần, thoạt trông không hề có vẻ gì là ám chỉ, nhưng vẫn…

Ông trời ơi, cứu con!

“Ờ, mình mang ra, cậu tắm đi.” Cô giả vờ bình tĩnh, sải bước vào vơ hết các thứ trên giá quần áo rồi đóng kín cửa lại cho cậu.

Trong hơi nước mịt mù, Trương Chú chống một tay lên tường, cúi đầu mặc dòng nước xối qua tóc chảy xuống cánh tay rắn rỏi, ấm nóng. Không biết ai đã nói, nước là bàn tay con gái.

Cậu chưa từng biết tới cảm giác này, vì từ nhỏ đã quen với việc tắm nước lạnh bất kể xuân hạ thu đông, chỉ duy khi xây xát chấn thương cần dùng nước nóng. Nhưng đó còn là vì cậu cũng chưa từng manh nha tới những ý nghĩ ủy mị cảm tính ấy. Hôm nay ma xui quỷ khiến thật rồi.

Rồi cậu vẫn thấy nó không đúng. Tay cô ấy à, còn mềm dịu hơn làn nước.

Chợt cậu cười, vén mái tóc rủ trước trán ngược ra sau, hai tay chà mạnh lên mặt.

Mẹ kiếp!

Chết mất thôi.

Thịnh Hạ bọc áo choàng tắm dày nặng và ẩm ướt chui vào chăn. Màn hình điện thoại chuyển từ nhóm trò chuyện kí túc sang nhóm với Tân Tiểu Hòa và Đào Chi Chi rồi lại chuyển về nhóm kí túc. Trong buổi đêm ắng lặng này, cô nên làm thế nào, nên tìm tới ai đây?

Vì sao cảm thấy không ai có thể cứu cô lúc này?

Người tí hon trong lòng lại bắt đầu đôi co cãi cọ. Đến cùng cô nên vờ đã ngủ hay nên chờ cậu đi ra rồi lạnh lùng nói chỉ có một cái giường, cậu ngủ dưới đất? Rồi cậu không đồng ý, trong phòng lại không còn chăn đệm dư, cô mới ỡm ờ chia cho cậu nửa

cái giường?

Hu hu, trời cứu con.

Chưa kịp chốt biện pháp, cửa phòng tắm đã mở, hơi mù từ khe cửa bay ra. Như phản xạ đã hẹn trước, Thịnh Hạ ném điện thoại, nhắm nghiền mắt.

Hu hu, phương án hai cần tâm lý cực thép để thực hiện, cô chịu chết.

Bóng râm lồ ng lên từ phía trên, hơi nóng ập tới sát. Căng thẳng khiến ngón chân Thịnh Hạ dưới lớp chăn co quắp.

Cậu đang nhìn cô ư? Cậu sẽ làm gì đây?

Nhưng rất lâu sau cậu vẫn không có bất cứ hành động. Đến tận khi cô sắp không chịu nổi, hơi thở nóng rực rời xa, ngọn đèn vụt tắt, tiếp đó phần giường phía bên phải lõm nhẹ xuống.

Cậu đã lên giường.

Sau một hồi sột soạt, tất cả chìm trong yên tĩnh.

Thịnh Hạ rung rung mi mắt, từ từ hé ra nhìn, cẩn thận quan sát xem cậu đã ngủ hay chưa. Tình cờ va vào đôi mắt đen sáng bóng của cậu, cô lập tức nhắm nghiền mắt.

Sao cậu lại ngủ quay về phía này!

Sao cậu cũng mở mắt!

Cậu không nhìn thấy!

Trong phòng chỉ bật một ngọn đèn sàn, chắc chắn cậu không nhìn thấy!

Tim Thịnh Hạ đập như sấm, cảm giác trái tim sắp nhảy ra khỏi lồ ng ngực.

Cậu vẫn không dù chỉ một cử động.

Chắc không nhìn thấy đâu nhỉ?

Lòng tò mò hại chết mèo. Cô từ từ mở mắt, lần này chưa kịp nhìn cho rõ tình hình, hơi thở từ cậu đã chợt sà tới!

Một sức mạnh vòng qua eo Thịnh Hạ, kéo cô va vào bức "tường" rắn rỏi nhưng không tới mức cấn. Rồi cằm bị nhấc lên, nụ hôn mạnh mẽ ập tới.

Một loạt hành động dứt khoát và liền mạch, nhanh chuẩn mạnh, cô không kịp có bất cứ động thái đáp trả đã bị bản năng tác động mà chìm đắm trong nụ hôn.

Đôi môi bị m*t mát liên tục những cái mạnh và gấp gáp. Một thoáng sơ hở, lưỡi cậu len vào, khoang miệng bị càn quét thỏa sức, chiếc lưỡi trong nó cũng không còn chỗ trốn tránh, phải mặc bị lưỡi kia quấn lấy khuấy đảo.

Khoang miệng, xoang mũi, hơi thở, cả thế giới chỉ toàn mùi của cậu…

Họ từng hôn nhau vô số lần, chưa lần nào giống lần này.

Bên dưới là giường, bên trên là lồ ng ngực cậu nóng hừng hực. Hơi ấm khiến cõi lòng run rẩy.

Dường cậu đã dùng hết mọi sức lực, không chừa đường lui.

Hôn chạm, m*t mát, cắn nhá, mỗi cái đều để lại dấu vết, bàn tay vòng ôm eo cô cũng mạnh mẽ đáng kinh ngạc như sắp ép cô tan

vào cậu. Thịnh Hạ chưa từng thấy một Trương Chú như thế. Cậu lúc này giống con thú hoang bị nhốt trong lồ ng sắt.

Cô gần như nghẹt thở. Lưỡi bị m*t mạnh, đau nhức xóa nhòa mọi tri giác. Thịnh Hạ rên lên một tiếng khe khẽ.

Ngay giây sau, lớp chăn bị lật tung, dây áo choàng tắm của cô cũng biến mất tung tích. Hơi lạnh khiến cô rúm người… Cậu lẳng lặng phủ lên, tạm dừng một chốc lát.

Thịnh Hạ bừng mở mắt.

“C, Chú –“ Cô duỗi tay. Đôi tay lập tức bị cậu ghì giữ trên đầu. Tay cậu là mồi lửa.

“Ưm –“ Nửa trên cô bị khống chế hoàn toàn, chỉ biết ngọ nguậy nửa dưới.

Cơ thể lúc này khác quá, khiến Thịnh Hạ không hiểu nổi. Cô phải làm gì đó để xoa dịu nó.

Cuối cùng đôi môi Trương Chú đã rời đi. Cậu duỗi tay chống người lên, đôi mắt không tiêu cự nhìn cô chăm chú.

Viền mắt cậu vằn tia đỏ, cơ thể cũng nóng như sắt nung.

Vẻ mơ màng trong mắt Thịnh Hạ chuyển thành hoảng loạn, tuy thế không nhận thấy có sự phản kháng.

Lập tức, môi cậu lại đặt xuống ngậm khẽ môi cô, dịu dàng như cái hôn của mây gió.

Gió qua đồi núi lũng sâu, mồi lửa tí tách giữa đồng hoang vắng.

“Chú –“ Cô gọi một cách yếu ớt.

“Ừm…” Cậu đáp không rõ chữ.

“Chú, ư…”

“Ngoan, đừng gọi mình.”

Trương Chú không thể cưỡng lại tiếng gọi này. Cậu dừng nụ hôn, kéo chăn che cô kín mít rồi đổ lên cô cách lớp chăn, đầu vùi vào cổ cô, từ từ điều chỉnh nhịp thở.

Thịnh Hạ ngơ ngác nhìn lên trần, cố thở lấy thở để.

Nặng quá.

Rất lâu sau khi cả hai nhịp thở đều trở lại, Trương Chú lần tìm đầu cô, mái đầu giờ mềm mịn bù xù.

“Được rồi, nào, đừng sợ, đừng sợ…” Cậu nhẹ giọng vỗ về.

Mặc dù đêm nay chính cậu cũng không thể yên nổi.

Một lúc sau cậu mới chống người dậy, nhìn xuống cô từ trên cao.

Nhìn thấy mí mắt cậu hất lên hé lộ đôi mắt vằn vện tia máu bên dưới, Thịnh Hạ sửng sốt. Đôi mắt cậu, ban nãy khi vào phòng không như thế…

Cậu rảo mắt lướt qua gương mặt cô, cánh tay vòng quanh đầu cô, ngón tay mài qua mắt, qua hàng mày, qua trán cô…

Đôi môi cậu đặt xuống trán cô một nụ hôn, “Đi ngủ nhé?”

Thịnh Hạ trùm chăn che kín mắt, cái đầu gật gật dưới lớp chăn: “Ừm, ừm!”

Chỉ một tiếng đơn âm tiết mà cũng khàn đặc khó nghe rõ.

Trương Chú trở mình ngã về cái gối vốn dĩ, tay lót dưới gáy quay mặt nhìn cô.

Thịnh Hạ thấy khó thở, tuy thế không thế tình hình bên cậu thế nào nên không dám tự tiện ló đầu ra.

Khi cô sắp không thở nổi, chăn bị một bàn tay gầy gò kéo xuống dưới mũi, "Mặc áo choàng tắm ngủ bị ngứa đấy. Mình cam đoan không chạm vào cậu, cởi ra đi."

Thịnh Hạ không động cựa.

Cô không có thói quen ngủ khỏa thân, càng khỏi nói bây giờ bên cạnh đang có người.

Trương Chú tưởng cô chỉ đơn giản là xấu hổ, tiếp tục đổ dầu vào lửa: "Đằng nào cũng không khác đã cởi là mấy."

Thịnh Hạ cảm tưởng mình sắp nổ tung!

Cậu có thể ngậm miệng không hả!

Thịnh Hạ vốn đã hơi dao động giờ chợt trở thói ngang bướng, kiên quyết không nghe.

Bỗng nghe cậu cười kèm với tiếng thở dài. Tuy không thấy biểu cảm, cô vẫn biết chắc cậu đang cười, một kiểu cười móc mỉa!

Bực mình!

Sau đó người vừa nói sẽ không chạm vào cô chợt ôm chầm lấy cô. Thịnh Hạ giật mình la toáng lên.

"A –" Cô bị ôm eo ép nghiêng người, áo choàng tắm đang mặc bị rút đi. Tay cậu rất khỏe, một phát ném bay cái áo choàng ra ghế.

Tay buông ra, cô lại ngã về chỗ ban đầu.

Trong cả quá trình này, lớp chăn luôn che kín nửa trên cô. Chỉ là ban nãy khi trở người, lưng và sau đùi đã lộ ra hết.

Khi rút áo choàng, cậu có nhìn thấy không?

Rốt cuộc có hay không!

A a a!

“Ngủ đi.” Lần này cậu không còn quay sang cô mà nằm thẳng thớm, nhắm mắt nghiêm chỉnh.

Nhưng còn Thịnh Hạ, thì vì hành động của cậu ban nãy mà tri giác vẫn còn trong ảo tưởng nằm nghiêng.

Căn phòng chìm vào yên tĩnh.

Thịnh Hạ nhắm mắt, không hề thấy buồn ngủ.

Ngủ thế nào cho được?

Trong trí cô chỉ toàn chuyện xảy ra ban nãy, hơn nữa còn được phát lại ở góc nhìn thứ ba như bộ phim điện ảnh.

Thậm chí cô có thể tưởng tượng ra sống lưng dày rộng của cậu.

A a a!

Lúc học toán cũng không thấy tưởng tượng không gian giỏi như thế!

Càng nghĩ càng sai.

Cô nóng chết mất thôi!

Giờ cậu nằm ngay bên cạnh, chỉ cách nhau mấy chục cm, chung một cái chăn một cái giường. Phần chăn ở giữa lõm xuống thành một đường ranh ngăn cách, cản không khí dưới hai phần chăn giao lưu với nhau.

Nếu không chắc chắn cậu sẽ biết giờ cô nóng thế nào.

Còn cậu, cậu có nóng không?

Nghĩ như vậy, Thịnh Hạ lại chân nhanh hơn não, cẩn thận thò sang bên kia, tiếc thay vừa vượt qua "vĩ tuyến 18" mũi chân đã va vào chân cậu.

Thịnh Hạ cứng hết người.

Quả nhiên Trương Chú quay sang, tóc cọ vào gối làm vang lên tiếng sàn sạt, vào tai Thịnh Hạ khiến cô sắp gục ngã.

"Cậu không muốn ngủ đúng không?" Tiếng cậu ngắc ngứ như máy móc hoen gỉ.

Thịnh Hạ lắc mạnh đầu, không dám cả mở mắt.

Lại một tiếng sàn sạt. Chắc là cậu đã quay đầu đi.

Bấy giờ Thịnh Hạ mới từ từ mở mắt, không ngờ cậu đột ngột quay sang. Trước khi chạm vào mắt nhau, cô nhắm nghiền mắt.

Lần này, dù có là sấm sét mưa đá cô cũng quyết không mở mắt!

Trương Chú bật ra một tiếng cười từ lỗ mũi, nghe rõ cả sự bất lực.

Thịnh Hạ không biết mình đã ngủ đi thế nào, có lẽ bởi vì đã mệt quá.

Trương Chú nghe nhịp thở đều đặn của cô, cố nén ý muốn quay sang nhìn, chỉ sợ một chút động tĩnh cũng làm cô thức giấc. Bởi thế cậu chỉ biết mở trừng mắt, lặng chờ cơ thể đang nóng rực và hưng phấn từ từ dịu lại.

Mềm như bông.

Từ này không chuẩn xác.

Mềm là thật, nhưng không giống bông chút nào. Hệ số đàn hồi có lẽ phải lớn hơn 1 mega pascal.

Vật thể thuần mỡ là như thế ư?

Giống như một quả bóng nước nóng hôi hổi, chọc không vỡ, nặn không tan, nút thắt miệng túi chốc chốc lại cọ vào lòng bàn tay cậu…

Lãng quên tất thảy, chỉ là hệ quả tất yếu bởi một khoảnh khắc.

Chương 87: Ngoại truyện 8: Khách chủ cùng vui

Cuối năm vô vàn ngày lễ. Đông chí, giáng sinh, tết tây, tất cả đều được marketing thành lễ tình nhân. Nhưng Thịnh Hạ và Trương Chú không hẹn hò nữa.

Kì thi cuối kì sắp tới, chiếm chỗ ở thư viện trong tuần ôn tập là việc cực gian nan. Một khi may mắn có chỗ, buộc phải cố gắng tận dụng tối đa mọi tài nguyên, không học tới khi thư viện đóng cửa thì quyết không về. Toàn thể sinh viên trong tình trạng đi sớm về muộn, chí ít các bạn cùng phòng Thịnh Hạ là như thế.

Trương Chú thì càng khỏi phải nói. Sắp thi đại học mà còn có bài tập lớn, ngoài ôn tập còn phải viết đủ loại báo cáo thí nghiệm, tới Hà Thanh một lần cũng là việc xa xỉ.

Một mặt là bận, mặt khác vì Thịnh Hạ vẫn còn ám ảnh. Sau cuộc hẹn hò hôm ấy, tới hôm sau khi tỉnh dậy cô vẫn thấy đau nhức ở ngực, thế mà đầu sỏ còn dám nhận mình ga-lăng.

Cứ thấy mặt cậu là bực.

Càng bận cảm nhận về thời gian càng bị lu mờ. Đến khi bí thư đoàn lớp thông báo mua vé xe lửa trong nhóm chung, Thịnh Hạ mới nhận ra đã sắp tới kì nghỉ dài.

Vốn Thịnh Hạ định đi xe lửa, trải nghiệm cảm giác đi xuyên hai đầu nam bắc tổ quốc, chắc chắn đó là một hành trình rất tuyệt. Nhưng Vương Liên Hoa muốn nhân kì nghỉ dẫn Ngô Thu Tuyền

tới du lịch, mục đích chính là tham quan các trường đại học, tạo niềm gắn kết hướng tới các ngôi trường danh giá trong Ngô Thu Tuyền.

Thịnh Hạ ở lại Hà Yến đợi mẹ và em, đến khi chuyến du lịch kết thúc sẽ cùng về Nam Lý.

Trường Trương Chú nghỉ muộn. Cậu còn một học kì ngắn. Nghỉ đông mười ngày, nghỉ hè hơn hai mươi ngày.

Học kì ngắn, cái tên nghe rất hay, thực chất là học thêm dạy thêm.

Lên đại học mà nhà trường còn tổ chức dạy học thêm, cuộc tranh đấu giữa những tài năng hàng đầu quả thật khiến người ta mở mắt kinh ngạc.

Thịnh Hạ vẫn đặt căn hộ lần trước. Căn hộ nằm trong khu nhiều trường đại học, giao thông thuận tiện, Vương Liên Hoa rất hài lòng.

Vương Liên Hoa đã sắp xếp lịch trình đâu ra đấy, hầu hết là sáng đi thăm trường, chiều tới các điểm tham quan nổi tiếng. Lạ là đại học Hải Yến lại được xếp vào ngày cuối cùng.

Không ở ngày đầu tiên, cũng nên vào ngày thứ hai chứ?

Về việc này, Ngô Thu Tuyền giải thích: “Chắc tại mẹ vợ gặp con rể, nên hồi hộp?”

Thịnh Hạ đến cạn lời. Chẳng phải đâu em gái ơi, cái từ hồi hộp này sẽ chẳng có cơ hội được xuất hiện trong từ điển của Vương Liên Hoa. Vả lại, con rể?

Không có chuyện đấy.

Thịnh Hạ vẫn chưa nói chuyện về cậu với Vương Liên Hoa. Với mẹ, có khi giờ yêu đương vẫn còn là yêu sớm.

Bước qua cánh cổng lớn đại học Hải Yến, Vương Liên Hoa hỏi: "Sao trường này còn có nhiều sinh viên vậy?"

Thịnh Hạ giải thích: "Có một học kì ngắn." Sau đó giải thích cho mẹ về học kì này.

"À, ra thế." Vương Liên Hoa ồ lên, "Tức là Trương Chú chưa về Nam Lý à?"

Thịnh Hạ: "Đương nhiên rồi."

Cô trả lời gần như ngay lập tức, dễ đoán được về một mối quan hệ có thể biết thông tin của đối phương mọi lúc.

Vương Liên Hoa lườm một cái.

Giờ thì Thịnh Hạ đã hiểu. Làm gì có chuyện mẫu thân đại nhân gặp con rể nên hồi hộp, mà rành rành là không muốn gặp.

Ngô Thu Tuyền líu ríu nói leo: "Chị, thế chị gọi anh Trương Chú ra dẫn em đi chơi được không? Đại học Hải Yến lớn quá chừng, có bao nhiêu năm lịch sử, nghe đồn phải đi ba bốn giờ đồng hồ mới hết khuôn viên trường, mà phải vừa đi vừa nghe thuyết minh mới có hiệu quả nữa, chị thì có biết không?"

Nói biết thì không đúng, tại sao cô lại biết? Còn lý do nào ngoài hay tới nữa?

Còn nói không biết, thì phải gọi Trương Chú.

Thịnh Hạ tiến thoái lưỡng nan, lựa lời gạt đi: "Ngành cậu ấy bận lắm, ở tận Hà Thanh cũng biết mà."

Ngô Thu Tuyền phồng má, “Gì vậy, đừng bảo chị không nói được anh ấy đấy nhá?”

Vương Liên Hoa đang định gạt đề nghị của con gái đi, nghe lời này tự dưng nuốt ngược lời vào.

Ngạc nhiên thấy mẹ không phản đối, chỉ im lặng nhìn mình như chờ tin, hơn cả ngỡ ngàng Thịnh Hạ cảm thấy sự thấp thỏm.

Cô đành gọi điện cho Trương Chú.

Trong phòng thí nghiệm, Trương Chú nghe tiếng điện thoại rung, liếc qua rồi nhận máy, “Sao vậy?”

Dẫu không có xưng hô, các bạn xung quanh nghe lời mở đầu quen thuộc này vẫn biết ngay là bạn gái gọi. Sách của nàng tài nữ khoa văn đại học Hà Thanh đang trưng ngay vị trí đắc địa nhất trên kệ sách của Trương Chú trong phòng kí túc.

Nhận điện thoại người khác cậu chỉ “a lô”, thân thiết hơn, ví dụ bạn cùng phòng cũng chỉ một chữ: “Nói.”

Riêng với bạn gái là khác hẳn. Hai chữ “sao vậy” ngắn thôi, nhưng âm sắc trầm, giọng điệu nhẹ nhàng, lẫn lộn nụ cười ẩn hiện và sự yêu chiều khó hiểu.

Cuộc gọi chưa đầy nửa phút, Trương Chú đã cúp máy bảo nhóm: “Đi một lát.”

“Bao giờ về?”

“Hay hôm nay tới đây thôi.” Trương Chú giở giọng bàn bạc, “Tối về mình chạy báo cáo sau.”

“Vội vàng thế, có chuyện gì?”

“Việc gấp.” Trương Chú cười cười, “Sau có cưới được vợ không là nhờ hôm nay.”

Phòng thí nghiệm không con gái, nên cả hội la ầm lên.

“Thế thì gấp thật, mau đi đi, báo cáo sao quan trọng bằng hôn thú được.”

“Cảm ơn.” Trương Chú vớ áo khoác đi ngay, không hề lưu luyến nấn ná.

Trong phòng thí nghiệm, các tổ khác cũng tới góp vui.

“Báo cáo này là con ruột Trương Chú cơ mà, sao mới được nửa đã đi? Không cần con nữa?”

“Không cưới được vợ thì cần con làm gì.”

“Cỡ Trương Chú mà không cưới được vợ, đùa gì đấy?”

“Nhưng ai bảo cậu ta muốn cưới mỗi em này.”

“Yêu từ cấp ba, hiếm có thật.”

“Tình yêu thời cấp ba mà một vào Hà Thanh một vào Hải Yến, vạn dặm được một chứ dễ gì.”

“Lại chả, đem con bỏ chợ cũng bình thường. Con trai Trương Chú, ở chơi với các chú nha?”

…

–

Thịnh Hạ dẫn mẹ và Ngô Thu Tuyền đi vào trường từ con đường

chính, không lâu sau đã thấy Trương Chú chạy xe tới.

“Kia là anh Trương Chú đúng không?” Cách khoảng trăm mét, Ngô Thu Tuyền đã bắt đầu líu ríu, “Đúng thật rồi, chứ trai đẹp ở Hải Yến đâu thể nhiều thế được!”

Thịnh Hạ: …

Vương Liên Hoa: …

Nói sao đây nhỉ? Tại vì chân dài tay dài, nên Trương Chú khi đạp xe đúng là cảnh rất bổ mắt.

Cho dù gió đông đã vô tình vò rối tóc cậu, thì vẫn không thể ảnh hưởng nhan sắc ấy.

Trương Chú dừng xe bên vệ đường, chào “cô ạ”. Thấy Vương Liên Hoa hơi gật đầu, cậu xếp gọn xe rồi đi tới.

“Anh Trương Chú! Anh ngày càng đẹp trai đó, không định vào showbiz thật hả?” Ngô Thu Tuyền vẫn nói năng vô tư.

Trương Chú bật cười, “Thu Tuyền cũng ngày càng xinh đó.”

Vương Liên Hoa lườm Ngô Thu Tuyền một cái, quay sang bảo Trương Chú: “Cháu bận lắm à?”

“Dạo trước đúng là khá bận, phải chuẩn bị một thí nghiệm quan trọng. Nhưng giờ đã tới giai đoạn cuối, mọi việc rất thuận lợi.” Trương Chú từ tốn đáp, câu trả lời thật thà vẫn giữ sự thản nhiên.

Chắc chắn mẹ rất hài lòng với câu trả lời này, Thịnh Hạ nghĩ vậy.

Bởi vì cô từng nghe Thịnh Minh Phong hỏi Lý Húc câu đó, câu trả lời của Lý Húc cũng tương tự: Trước đó rất bận, còn là bận

một việc cực kì quan trọng – nghĩa là tích cực tiến tới, không phải kiểu ăn không ngồi rồi; công việc rất thuận lợi – tức công việc khá tốt; đã tới giai đoạn cuối – là giờ không bận nữa, luôn sẵn sàng phục vụ!

Lý Húc vừa tốt nghiệp đã rèn luyện trong cơ quan công quyền, hiểu rõ các mánh đối nhân xử thế.

Nhưng Trương Chú đâu như thế?

Có những người, bẩm sinh đã sẵn hai bộ mặt khi ở với người cùng lứa và trước lớp vai trên?

Vương Liên gật gù, khóe môi hơi cong nhẹ, "Bọn cô đi dạo loanh quanh thôi, đáng lý không nên làm phiền cháu, là Thịnh Hạ không hiểu chuyện."

Trương Chú vẫn giữ nụ cười mỉm: "Dạo trước cháu với các bạn sang Hà Thanh tham quan, Thịnh Hạ đã dẫn bọn cháu đi, còn vừa thuyết minh vừa bao ăn uống. Tính ra cháu còn nợ Thịnh Hạ một lần, giờ vừa hay có cơ hội mời lại."

Thịnh Hạ nghệch mặt: Cậu với các bạn ghé Hà Thanh hồi nào?

Vương Liên Hoa liếc mắt.

Con gái mình thế nào, người làm mẹ lại không hiểu? Nhìn cái biểu cảm đó là biết ngay không hề có chuyện kể trên. Vả lại, kể cả lúc họ ghé chơi Hà Thanh cũng không thấy Thịnh Hạ thuyết minh giới thiệu cái gì.

Câu đáp này của Trương Chú quả thật đáng để xét kĩ, chỉ vài chữ ngắn gọn mà có tận mấy lớp ý đằng sau: Đi cùng bạn, tức không gặp riêng; nợ Thịnh Hạ, tức không phải Thịnh Hạ không hiểu chuyện; có cơ hội mời lại, câu này còn ghê hơn, vài chữ đã định đoạt luôn bữa cơm trưa nay của họ.

“Thế phải phiền cháu dẫn bọn cô đi thăm thú một vòng rồi nhỉ?” Vương Liên Hoa vẫn giữ thái độ điềm tĩnh, lời nói thản nhiên giấu kín mọi cảm xúc.

Trương Chú: “Đã mấy ngày rồi cháu chưa đi dạo quanh trường, nhân dịp này đi một vòng vậy. Nhưng cô vừa từ Nam Lý tới chắc sẽ chưa quen, đi lâu sẽ thấy lạnh. Hay chúng ta cứ đi vào đường có mái hiên?”

Vương Liên Hoa: “Ừm, như cháu nói đi, chủ yếu là cho Thu Tuyền đi thăm thú, xem xem trường tốt có chỗ nào hơn.”

Ngô Thu Tuyền: “Nhìn anh Trương Chú là biết trường tốt có chỗ nào hơn luôn rồi.”

“Thế chúng ta đi nhé?”

Thịnh Hạ: … Ầy, thế giới của mọi người rắc rối ghê.

Đang nghĩ, ở góc độ Vương Liên Hoa không nhìn thấy, Trương Chú nắn nắn tay cô.

Thịnh Hạ hoảng hốt tránh đi, bị Ngô Thu Tuyền với ánh mắt thích thú bắt quả tang.

Kiểu chiêu đãi của Trương Chú phải nói là khách chủ đều vui. Thịnh Hạ không hề biết là hóa ra cậu giỏi ăn nói như thế, cũng không hề biết cậu hiểu Hải Yến tới vậy. Bất kể Vương Liên Hoa hỏi gì cậu luôn có thể trả lời rành rọt, dẫu là gặp điều không biết vẫn có thể đánh lạc hướng Vương Liên Hoa chỉ bằng vài câu.

Đặc biệt khi cậu giới thiệu về các ngành học, Vương Liên Hoa nghe rất nghiêm túc, đã bắt đầu tính toán cho Ngô Thu Tuyền.

Vương Liên Hoa còn cực kì chú ý tới triển vọng ngành cậu trong

tương lai, đặt câu hỏi rất chi tiết và thẳng thắn, nào là mức lương bình quân của sinh viên mới tốt nghiệp, thành tựu đáng kể của sinh viên khoa, rồi sau này có học lên cao học không, có ý định khởi nghiệp không…

Đừng nói Thịnh Hạ, mà cả Ngô Thu Tuyền cũng không nghe nổi nữa. Thế này chẳng khác gì phỏng vấn đối tượng xem mắt của con gái, có thể ý tứ hơn được không?

Trương Chú trả lời rành rọt, hẳn nhiên đã lên kế hoạch đâu đấy cho cả đời, hoặc chí ít là trong bốn năm đại học.

Thịnh Hạ lại một lần vã mồ hôi. Cùng là sinh viên năm nhất, sao cô chẳng hề biết gì về triển vọng tương lai của mình?

Ngoài ra, tuy cậu chu đáo, đồng thời vẫn không có vẻ quá lấy lòng.

Ví dụ khi đi dạo được hơn nửa khuôn viên trường, cậu đổi đường đi, vờ vô tình đi qua siêu thị, mua một gói miếng dán giữ nhiệt "Ấm Bảo Bảo" cho họ.

Vì đúng là càng đi chân càng lạnh, Vương Liên Hoa từng nói một câu như thế.

Ví dụ cơm trưa ăn ở căn tin, tầng trên có khu ghế riêng, có thể gọi món bưng lên, ngoài phục vụ và chất lượng món ăn thì gần như không có gì khác các sảnh bên dưới.

Vương Liên Hoa rất hài lòng với điều này.

Vốn dĩ họ tới tham quan trường học, ăn cơm căn tin có thể cảm nhận không khí, thử vị cơm trong trường. Nhưng ăn kiểu tự phục vụ ở dưới tầng thì không hợp lắm, thế này là vừa hay.

Đúng là ra nhà hàng bên ngoài sẽ sang trọng hơn, nhưng vai

dưới, còn là sinh viên mà mời vai trên vậy thì có vẻ quá khoe khoang lấy lòng.

Vương Liên Hoa gọi món không nhiều cũng không ít, vừa đủ dư ra một ít so với số người, không lãng phí cũng không tới mức quá tiết kiệm như coi thường người mời.

Tôn trọng phải tới từ hai phía.

Sau bữa cơm trưa, ba mẹ con rời trường. Trương Chú chỉ tiễn ra tới cổng, không làm gì thêm, tiến thoái chừng mực, nắm rất chuẩn điểm mấu chốt.

Rốt cuộc thì hiện giờ, cậu vẫn chưa đủ danh phận làm những việc như gọi xe thay.

Trong lúc chờ xe, Vương Liên Hoa hỏi chuyện: “Trương Chú này, bao giờ cháu về Nam Lý?”

“Học kì này kết thúc là cháu về.”

“Về ăn tết nhỉ?”

“Dạ.”

“Về Liên Lý hay ở lại trên phố?”

Trương Chú đắn đo lựa lời vài giây: “Đêm 30 phải ở Liên Lý, thời gian còn lại thì tùy xem có kế hoạch khác không.”

Vương Liên Hoa: “Ít khi được nghỉ, cũng nên nghỉ ngơi thả lỏng, gặp mặt liên lạc với bạn cũ. Thịnh Hạ cũng vậy.”

Tự dưng bị gọi tên, Thịnh Hạ giật ngớ người.

Trương Chú cười tươi hơn, gật đầu đáp: “Vâng.”

Khi lên xe, Ngô Thu Tuyền mỉm chi cười rỉ tai Thịnh Hạ nhắc nhỏ: “Chị, hình như mẹ ủng hộ anh chị tết này hẹn hò đó!”

Thịnh Hạ: … Sao có chuyện đó được?

Chương 88: Ngoại truyện 9: Hầu kết gợi cảm

Thịnh Hạ ảo giác mình biến thành một con gấu trúc, bị Vương Liên Hoa và Thịnh Minh Phong thay nhau dẫn đi "khoe khoang".

Cả kì nghỉ tết, ngày qua ngày gần như luôn là những bữa tiệc gặp mặt. Đã rất nhiều năm cô không gặp các bạn của Vương Liên Hoa, cũng lâu nay chưa gặp người thân bên nội.

Bữa cơm luôn bắt đầu bằng "xem ai đây nào, học sinh giỏi của đại học Hà Thanh đây chứ ai", và kết thúc bằng "thằng nhóc nhà tôi mà giỏi giang như thế, tôi nằm mơ cũng vui quá mà choàng tỉnh. Thằng/cái xx à, phải học chị Thịnh Hạ nhiều đó biết không".

Những khi khác, Thịnh Hạ luôn vùi mình ở trường dạy lái. Đợt hè cô qua phần thi đầu, phần thi thứ hai thì trượt. Thịnh Minh Phong đã thuê thầy dạy riêng cho nhưng thi lại vẫn không qua, buộc đành tiếp tục cày cuốc trong kì nghỉ đông.

Hiếm có khi được về nước, Hầu Tuấn Kỳ tạo một nhóm nhỏ, hô hào phải làm buổi liên hoan. Các bạn ai cũng rất hưng phấn. Buổi liên hoan này chắc chắn có, chỉ là đã bàn suốt mấy hôm vẫn chưa thể thống nhất thời gian. Thịnh Hạ không theo dõi quá trình bàn luận, chỉ thấy cuối cùng Hầu Tuấn Kỳ thông báo thời gian vào trong nhóm. Trùng hợp khi ấy cô rảnh, nên chẳng nghĩ gì đã nhắn rằng: "Mình đi được!"

Sau đó là Trương Chú: "… Cậu chắc chứ?"

Hầu Tuấn Kỳ: “Hàn Tiếu theo mẹ ra nước ngoài du lịch tới mùng 8 mới về. Mùng 10 mình phải sang Canada, nên chỉ có mùng 9 là được. Mọi người cố gắng đi.”

Ngô Bằng Trình: “Coi ngày tốt cậu chọn kìa. Valentine đó. Nếu được dẫn người nhà thì mình đi.”

Lưu Hội An: “Tưởng cậu với bạn gái học cùng trường? Cũng định tới Nam Lý à?”

Ngô Bằng Trình: “Ai bảo mình dẫn bạn gái theo?”

Hàn Tiếu: “Anh Trình, ở trường một em ở nhà một em?”

Lưu Hội An: “Cái gì dzẫy?”

Trương Chú: “@Ngô Bằng Trình thế thì đừng tham gia, ngứa cả mắt.”

Ngô Bằng Trình: “F*ck, đùa thôi mà.”

Hầu Tuấn Kỳ: “Không vui đâu lão Ngô.”

Tân Tiểu Hòa: “Đây không phải nhóm riêng của bọn mấy cậu đâu ok? Còn ăn nói kiểu đấy thì đá đít nhá @Ngô Bằng Trình.”

Ngô Bằng Trình: “Chị Tân, em sai rồi.”

Dương Lâm Vũ: “@Tân Tiểu Hòa, cưng à, đừng tấn công tập thể.”

Ngô Bằng Trình: “Coi kìa, hội có đôi có cặp bắn đầu bắn phá rồi, tới khi gặp sẽ ứa máu chết mất.”

Hầu Tuấn Kỳ: “Còn một đôi nữa @Trương Chú @Thịnh Hạ.”

Thịnh Hạ: “Người thành thật.jpg”

Trương Chú: “@Thịnh Hạ, cưng à, đừng tấn công tập thể.”

Ngô Bằng Trình: “Dao của tau đâu?”

Hầu Tuấn Kỳ: “Máu đầm đìa.jpg, đây.”

Tân Tiểu Hòa: “@Thịnh Hạ, cưng à, dẫn cả Đào Tử theo! Anh Hầu đừng nóng vội, anh có thuyền sẵn đó quên rồi hả?”

Tiểu Mạch: “Đúng vậy nghe nói bạn @Thịnh Hạ cực dễ thương, muốn nựng nựng!”

Lam Lam: “Dẫn theo dẫn theo! Số lượng bọn con trai áp đảo chúng ta đó hu hu!”

Bọn con trai luôn cực hào hứng với cái trò làm mai cho anh em, tất nhiên rất vui vẻ chào đón Đào Tử, bắt đầu nhao nhao lên bày mưu cho Hầu Tuấn Kỳ, dạy cậu chàng làm sao thể hiện trước mặt con gái.

Thịnh Hạ: “Để mình hỏi cậu ấy.”

Đào Chi Chi chỉ ngần ngừ chưa đầy ba phút trước khi gật đầu đồng ý.

Lập hội thành công, Hầu Tuấn Kỳ than thở muốn gom đủ người quả không phải việc dễ, không được ăn cùng nhau bữa cơm là một chuyện, mà những năm sau số người có thể góp mặt cũng sẽ ngày càng ít.

Việc này là thật. Lên đại học, mỗi cá nhân lại có mục tiêu phấn đấu riêng, những buổi gặp mặt thế này sẽ không có nhiều.

Vậy nên cuộc gặp biến thành hành trình hai ngày một đêm. Sáng mồng 8 cùng nhau về trường, khi đó đúng lúc các em lớp 12 bắt đầu lớp học bổ túc, giáo viên cũng có mặt đông đủ, có thể thăm hỏi thầy cô. Đến chiều thì đợi Hàn Tiếu về sẽ cùng xuất phát đi Liên Lý.

Lời hẹn đi Liên Lý ăn xiên nướng từ kì hè trước, tới nay đã được thực hiện.

Vương Liên Hoa nghe nơi họ định tới, lập tức cau mày, hỏi: "Con bảo đi với ai?"

"Đào Tử, Tiểu Hòa, bạn cùng phòng của Tiểu Hòa, với mấy bạn nam lớp bọn con…" Giọng Thịnh Hạ mỗi lúc một nhỏ.

Vương Liên Hoa: "Mấy bạn nam?"

Thịnh Hạ bẻ ngón tay đếm: "6 ạ."

"Còn con gái?"

"5 ạ."

"5 đứa thì ở thế nào?"

"Lúc trước đi chơi cũng có phòng ở 3 người…"

Vương Liên Hoa suy nghĩ rất lâu, ngón tay gõ nhịp lên đầu gối, cuối cùng đề nghị: "Thế dẫn cả cái Tuyền theo, con với nó ở một phòng."

Việc này…

Tuy rằng Tuyền rất dễ thân, nhưng thế có ổn không?

Đang khó xử, Vương Liên Hoa bổ sung: "Nếu thấy ngại thì bảo

bố điều cho cái xe kèm tài xế, cứ coi như nhà ta đền bù vì dẫn thêm người. Vậy mấy đứa cũng tiện đi lại."

"Mẹ..."

"Không chịu thì khỏi, một đám thanh niên kéo nhau đi chơi đêm không về, ai mà biết sẽ có chuyện gì."

"..."

Thịnh Hạ không hiểu nổi, dẫn Tuyền theo lại chẳng chơi ác hơn nữa?

Ngô Thu Tuyền đồng ý cả tay chân. Con bé sẵn đã thích chơi với người hơn tuổi.

Thịnh Hạ trốn vào phòng rầu rĩ, cảm thấy khó mở lời với các bạn. Cả nhóm, dường chỉ có cô là lắm việc nhất.

Ngô Thu Tuyền lẻn vào phòng Thịnh Hạ, ôm tay cô nhõng nhẽo, "Chị, chị cho em đi cùng đi, em cam đoan không gây chuyện! Anh chị muốn làm gì cứ việc, em không thấy gì hết! Lúc về em sẽ báo cáo thật hay ho với mẹ, nhé?"

"Báo cáo gì cơ?"

"Chứ không chị tưởng mẹ bảo em đi để làm gì? Tất nhiên là sợ anh chị, thì, vượt giới hạn đó?"

"..."

"Yên tâm, em đứng về phe anh Trương Chú."

"..."

Thịnh Hạ chỉ dám kể chuyện này với Tân Tiểu Hòa trước, sau đó

mớm lời với Trương Chú. Tân Tiểu Hòa vào nhóm hô hào, sự việc nhanh chóng được quyết định. Mọi người rất vui vì đã giải quyết được vấn đề đi lại.

Sáng sớm ngày mùng 8, nhóm bạn A6 gặp nhau ở cửa bắc của trường. Vương Duy đích thân ra đón, người chưa tới mà tiếng thét đã vang vang: “Ai tới đây, để tôi xem lên đại học có thay đổi gì.”

Tới gần, thầy và các bạn nam ôm nhau, “Cái thằng Trương Chú này, vào Hải Yến mà không xồ xề phát tướng, chắc sống vui vẻ lắm nhỉ, không chịu học đàng hoàng đúng không!”

“Hầu Tuấn Kỳ à, sao đi du học mà gầy hẳn vậy? Cơm nước ngoài không ngon à?”

“Tề Tu Lỗi! Cặp kính lại dày thêm rồi, lên đại học tha hồ thức đêm đọc tiểu thuyết nhỉ?”

“Dương Lâm Vũ! Cái thằng này, sao lại dính vào chị Tân đây, đen hẳn đi này…”

“Vương già! Ăn nói đàng hoàng!” Tân Tiểu Hòa tức tối, “Gì mà sao lại dính vào em? Dính vào em thì làm sao?”

Dương Lâm Vũ cười phớ lớ: “Là em vớ bở ấy chứ.”

Lúc nhìn mấy bạn nữ, Vương Duy híp mắt cười như gặp con gái, trông kiểu gì cũng thấy mát dạ ưng mắt, thổn thức rằng: “Đứa nào đứa nấy xinh hẳn ra, ra phố gặp thật là không dám nhận!”

Lam Lam: “Bọn em nhận thầy là được rồi.”

Vương Duy dẫn cả nhóm vào lớp thầy đang dạy.

Năm nay Vương Duy vẫn chủ nhiệm lớp 12, còn là lớp chọn.

Chủ nhiệm lớp cũ của lớp này – trùng hợp cũng là cô giáo dạy hóa – nghỉ thai sản. Vương Duy có thành tích dạy học nổi bật nên được ban lãnh đạo nhà trường đặt kì vọng, nhận trọng trách giữa lúc nguy nan.

A6 đúng là niềm kiêu ngạo của Vương Duy.

Lớp thường mà có học sinh giành thủ khoa, ngoài ra còn một người đỗ Hà Thanh, một người đỗ đại học Pennsylvania, số học sinh đỗ các trường diện 211 đạt quá nửa lớp, khen thành tích nổi bật không phải nói ngoa.

Giờ lớp đang học tiết toán. Vương Duy trao đổi với giáo viên đứng lớp mấy câu rồi cho Trương Chú vào giao lưu.

Không hề được chuẩn bị, Trương Chú nhìn Vương Duy bằng cái nhìn vừa bất lực vừa dè bỉu, "Thầy cứ để người ta yên ổn nghe giảng còn hơn."

"Mấy đứa đâu có biết sức mạnh của điển hình gương mẫu. Việc chỉ dẫn tâm lý quan trọng cỡ nào, nếu khi xưa tôi không ra rả với các cô cậu từng lần…" Vương Duy bắt đầu kiểu ăn nói trịnh trọng, cả đám học trò ngao ngán nhìn nhau, cúi đầu cười trộm.

Lại nữa, Vương già chẳng thay đổi chút nào hết.

"Các em, đứng cạnh thầy đây chính là thủ khoa đại học của tỉnh ta năm ngoái, chắc các em cũng biết rồi, tức học trò của thầy, đàn anh Trương Chú của các em. Các anh chị đứng ở cửa cũng là các anh chị khóa trước, có người là sinh viên đại học Hà Thanh, có người học đại học công nghệ Hà Yến, có người học đại học Đông Châu, hôm nay các anh chị về thăm thầy…"

Nói tới những tên đại học danh tiếng, cơ mép Vương Duy sắp kéo lên tận gò má vì cười.

“Trương Chú, em đại diện nói mấy câu, chia sẻ cách học hay khích lệ tinh thần các em đi!”

Tiếng vỗ tay vang rền. Trong cái nhìn chờ đợi của Vương Duy, Trương Chú cười hỏi bọn học sinh bên dưới: “Có phải Vương già lắm chuyện lắm không?”

Mặt Vương già sầm đi, dưới bục giảng râm ran tiếng cười.

“Hồi xưa, bọn anh cũng cảm thấy thật lắm chuyện.” Nói tới đây, Trương Chú liếc qua chỗ bọn Thịnh Hạ. Các bạn cũng mỉm cười, gật đầu đồng ý câu nói này. Mặt Vương già giờ đã đen hơn đít nồi.

“Đừng lo, lên đại học sẽ không còn ai lắm chuyện thế bên mấy đứa nữa đâu.” Trương Chú vẫn giữ thái độ cười cợt, riêng giọng điệu thì nghiêm lại, “Lên đại học, thầy cô dạy bài xong sẽ đi ngay, bài tập được giao qua mạng, nộp bài tập cũng lên mạng nộp, không cần gặp mặt thầy cô, có vấn đề thì gửi mail hỏi, gửi mail xong cũng đừng vội, đợi hai ba hôm hẵng kiểm tra, vì nhanh nhất cũng phải hai ba hôm thầy cô mới trả lời. Không làm hết bài tập cũng không sao, sẽ không ai thúc giục đòi bài, thi cử điểm thấp cũng không có ai phê bình nhắc nhở, tất nhiên không thể có tiết mục dạng như “anh biết tuốt”, thích lắm…”

Nhìn các em dưới lớp dần thôi cười, gương mặt nhuốm buồn bã, Trương Chú tạm dừng một thoáng, hỏi lại: “Có phải nghe xong thấy cũng không vui lắm không? Bây giờ tuy có vất vả, nhưng có nhiều bạn bè đi cùng, bất kể đường xa khó nhọc cỡ nào cũng không cô độc.”

“Thầy Vương bảo anh khích lệ các em, anh đâu có tư cách và thân phận đó. Người mong các em đạt thành tích tốt nhất là người nhà, là thầy Vương, anh biết tuốt này, là chính các em.”

“Chỉ còn một học kì nữa, là thấm thoắt thoi đưa hay đẹp đẽ đầy hồi tưởng, được quyết định bởi chính các em.”

Trương Chú nói xong, cả lớp im lặng. Vì cậu không có đoạn kết lên tông hay chúc phúc, chỉ hờ hững kết thúc tại đây.

Cậu nhìn Vương Duy, “Hết rồi.”

Tiếng vỗ tay mới chậm chạp vang lên.

“Nói thêm mấy câu chứ?” Vương Duy vun vào.

Trương Chú: “Giờ toán, mỗi một phút đều rất quan trọng.”

Cả lớp cười ồ, giáo viên toán đứng coi cũng mỉm cười, “Cứ nói tiếp đi, nói nhiều vào.”

Vương Duy nói: “Đây là cơ hội hiếm có, mấy đứa có gì muốn hỏi Trương Chú hay các anh chị cứ hỏi, các anh chị đều rất giỏi.”

Có mấy cánh tay giơ lên, có người hỏi về tâm trạng trong giai đoạn chạy nước rút, có người hỏi cách học cụ thể, Trương Chú trả lời từng câu ngắn gọn đủ ý.

Thịnh Hạ đứng ngay cửa ngắm sườn mặt cậu, cảm giác “hình như cậu đã đổi khác, nhưng không biết đổi khác chỗ nào” lại bén rễ trồi lên.

Đang thất thần, chợt nghe một nam sinh hỏi: “Anh Trương Chú, anh nói bây giờ có người đi cùng nên không cô đơn, vậy có phải đại học rất cô đơn?”

Trương Chú: “Anh vẫn ổn, không cô đơn.”

“Vì sao?”

Ngay khi mọi người tưởng đàn anh thủ khoa sắp sửa nói ra những câu đầy tính triết lý, lại thấy cậu cười: “Vì anh có bạn gái.”

Dưới bục giảng ồ lên. Một nữ sinh bạo dạn hét: “Đàn anh giỏi giang như vậy mà vừa lên đại học đã yêu rồi ạ?”

“Vì cậu ấy cũng rất tuyệt.”

Từ lúc nghe câu hỏi Thịnh Hạ đã đoán cậu sẽ trả lời như thế, nhưng khi nghe từ chính miệng cậu vẫn thấy mặt nóng lên. Bên cạnh, Tân Tiểu Hòa và Tiểu Mạch nhìn bằng ánh mắt cợt nhả, còn huých vào vai cô.

Các học sinh nhanh chóng nhận ra hành động của họ, đua nhau nhìn sang, cái nhìn tò mò liên tục đảo qua lại giữa Trương Chú và Thịnh Hạ, những tiếng rì rầm bắt đầu vang lên.

Có những người vốn dĩ đã mang một từ trường như thế. Kể cả khi ở cách nhau rất xa, vẫn khó thể lờ đi quan hệ giữa họ.

Trên bục, Vương Duy nói: “Đúng, khỏi cần đoán, chị Thịnh Hạ của mấy đứa, tài nữ khoa văn đại học Hà Thanh, bạn gái của anh Trương Chú, cũng là học sinh của thầy.”

Những chuyện vô thưởng vô phạt thường khiến người ta thích thú. Những tiếng thì thầm trở nên quá khích. Bất kể nam nữ, trong đôi mắt đều có sự ngưỡng mộ. Một nam sinh hỏi: “Anh làm thế nào mà vừa giành thủ khoa lại vừa cưa đổ đàn chị vậy?”

Trương Chú nghĩ một lúc: “Cái đó phải cảm ơn Vương già, bỏ công sức dạy dỗ hai năm, còn cho anh năm phút quý giá.”

Các học sinh không ai hiểu. Bọn Tân Tiểu Hòa cũng không hiểu, chỉ lờ mờ đoán cậu quy công bồi dưỡng thủ khoa cho Vương Duy, hẳn nhiên là đang giúp củng cố cho thể diện của Vương

Duy.

Năm phút.Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại địa chỉ d u o n g l a m. d e s i g n. b l o g và nick wattp3d namonade của người dịch. Người dịch không chịu trách nhiệm về sai sót bản dịch khi đăng ở các nơi khác.

Năm phút tối hôm sinh nhật.

Năm phút quý giá.

Thịnh Hạ hiểu lời cậu.

Vương Duy cũng hiểu, vờ gạt nước mắt.

Trương Chú nhanh chóng trả lớp cho giáo viên toán. Cả nhóm cùng nhau đi ra khỏi lớp, lần lượt ghé thăm các thầy cô cũ.

Người kích động nhất khỏi đoán cũng biết là Phó Tiệp, mở lời đã nói: “Trương Chú định bao giờ kết hôn với Thịnh Hạ, phải mời cô giáo đó!”

Thịnh Hạ muốn tìm khe đất chui xuống.

Trương Chú bình tĩnh cười nói: “Bàn của cô Phó sẽ có sẵn Sprite.”

Phó Tiệp: “Ha ha ha hiểu cô đấy!”

Tân Tiểu Hòa: “Sprite? Cô giáo Sprite cực nghiêm khắc?”

Phó Tiệp: “Đúng, a ha ha đã thấy hết rồi à?”

Tiểu Mạch: “Uầy, không ngờ thuyền trưởng lại là cô đó.”

Thịnh Hạ thộn mặt. Sao ai cũng biết hết vậy?

Có nghĩa là điều ước mà cô đăng, mọi người biết hết rồi?

Trời cao hỡi!

Cú sốc này khiến con lạnh toát người.

Cả nhóm lượn một vòng sân trường, ra hồ ghẹo công, đuổi đánh con thiên nga hung hãn, ghé tiệm tạp hóa mua nước, cuối cùng ngồi phơi nắng trong sân vận động.

“Thời tiết Nam Lý vẫn là thích nhất.” Hầu Tuấn Kỳ bò nghiêng ngả, thổn thức.

“Cậu nói thật đấy hả?” Tân Tiểu Hòa hỏi vặn, “Hè nóng như nung, tiết tự học tối nào cũng cãi nhau chí chóe vì chuyện bật điều hòa.”

Tiểu Mạch: “Đâu chỉ có mùa hè nóng như nung. Các nơi khác có tuyết hết rồi, mỗi Nam Lý còn mặc áo cộc tay.”

Lam Lam: “Đúng vậy, một năm bốn mùa chỉ có mùa hè, một năm bốn mùa lúc nào cũng cắm mặt vào bài vở.”

Hiếm có khi Thịnh Hạ chen lời: “Nhưng nước dưa chuột của Nam Lý ngon lắm đó, ở ngoài không có đâu.”

Tân Tiểu Hòa cười: “Hà hà, phải là chỉ có nước dưa chuột của trường mình ngon ấy chứ?”

Thịnh Hạ gật đầu: “Hình như thế thật, tiếc là chỉ mùa hè mới có.”

Tân Tiểu Hòa: “Chỉ hè mới có, cái gì chả vậy?”

Tuổi xuân của họ chỉ giới hạn trong mùa hè.

Chỉ khi về Nam Lý, nó mới kéo dài tới vô tận.

–

Buổi chiều, chiếc xe khách chở nhóm bạn trẻ hừng hực sức sống đi Liên Lý.

Trọng trách đặt chỗ ở giao cho Trương Chú. Cậu đặt một homestay cổ kính, bao trọn sáu phòng. Chủ homestay là người gốc Liên Lý, bạn tốt của Trương Tô Cẩn. Người này hoạt động trong mảng nghệ thuật, từ khi Liên Lý được quy hoạch thành khu du lịch thì rời Đông Châu về quê cũ, mở căn homestay này, vẫn chưa khai trương chính thức. Chủ nhà rất coi trọng nhóm "người dùng thử" là họ, không những tự ra đón mà còn chuẩn bị trái cây và bánh ngọt để đón tiếp.

Con gái ở tầng trên, con trai ở tầng dưới. Trương Chú xách va li về phòng hộ Thịnh Hạ và Ngô Thu Tuyền, căn dặn: "Chiều phải cùng ra ngoài mua đồ làm món nướng, giờ nghĩ xem thích ăn gì đi đã."

Thịnh Hạ: "Cần tự làm hết hả?"

"Ừ."

"Oa, thích quá."

Trương Chú cười cười, rất tự nhiên nhấc cằm cô lên hôn vào môi, "Nghỉ ngơi trước đi."

"Ừm."

Ngô Thu Tuyền biết điều bịt mắt vào phòng trước.

Chắc vì hôm nay là valentine nên trong phòng có mấy bông

hồng, trông rất lãng mạn.

Trương Chú xuống tầng. Thịnh Hạ đóng cửa vào phòng. Chỉ thấy Ngô Thu Tuyền nằm trên giường chống cằm nhìn cô, híp mắt cười, “Chị, chị nói xem, những ngày như hôm nay ấy, em ở cùng phòng với chị có phải hơi quá đáng không?”

Thịnh Hạ chống nạnh vờ như sắp quát nạt. Ngô Thu Tuyền lăn một vòng, “Hì hì, nếu cần có thể bảo em ra ngoài nha.”

Thịnh Hạ: …

–

Chợ ở Liên Lý rất thú vị. Những chợ khác đi vào thấy không rau cũng toàn thịt, riêng chợ Liên Lý thì ngay cửa vào đã là hàng thịt nướng, các dụng cụ nướng thịt cũng đầy đủ, chỉ cần vào một tiệm là mua được hết. Còn có nơi bán bí kíp gia truyền, cam đoan tay mơ cũng có thể thành bậc thầy đồ nướng trong một đêm.

Hầu Tuấn Kỳ rất thích thú, là người chọn có tâm nhất, còn học hỏi kinh nghiệm từ chủ quán. Khi nói muốn mở tiệm nướng ở Canada, gương mặt cậu chàng đầy vẻ ao ước, hỏi chủ quán có thể giao hàng quốc tế không, giọng điệu kiểu pha trò cực nghiêm túc.

Tay Thịnh Hạ luôn bị Trương Chú nắm chặt. Tay trái cậu xách mấy túi đồ ăn đầy ắp, không hề có ý định buông tay cô để chia gánh nặng đều cho tay phải.

Nhóm thanh niên trẻ cực thu hút trên đường thị trấn. Trương Chú cũng được coi là người nổi tiếng ở Liên Lý, thi thoảng lại có người nhận ra cậu, thăm hỏi mấy câu, cậu từ tốn trả lời hết lượt. Ánh mắt đối phương luôn dừng ở Thịnh Hạ, cậu thản nhiên giới thiệu: “Bạn gái.”

Với người cùng lứa thì cũng thôi, nhưng với lớp vai trên cũng nói vậy làm Thịnh Hạ thấy hơi ngại.

“Thằng Chú có tương lai, đỗ vào đại học tốt, giờ đã dẫn bạn gái về rồi, tốt, tốt lắm!” Một bác gái đã cảm thán như vậy, xong híp mắt cười chạy chiếc xe điện rời đi.

Thịnh Hạ ngoan ngoãn đứng im. Nhận thấy cậu quay sang nhìn, còn cười khẽ, cô ngẩng lên lườm, “Ai thèm theo cậu về nhà.”

“Không theo à?”

“Không theo.”

“Nhưng biết sao được. Căn homestay bọn mình ở ấy, hồi trước là nhà mình đó.” Chợt cậu cúi xuống, nói nhỏ vào tai cô, “Phòng cậu ở, trùng hợp chính là phòng mình ở hồi nhỏ. Phòng đấy chính cậu chọn đấy nhé.”

Những lời vốn dĩ rất bình thường mà sao cứ phải kề tai nói, cứ như mập mờ lắm vậy.

Chuyện bé xé ra to, phô trương thanh thế!

Khi Thịnh Hạ còn nghi hoặc, Trương Chú chỉ cười, thẳng người dậy nắm tay cô dắt đi theo mọi người.

Trùng hợp thế ư? Lừa đảo thì có!

–

Chầu nướng buổi tối được tiến hành ngay trong khoảnh sân của căn homestay. Chủ nhà cho mượn bàn nướng, hỗ trợ cả bàn ăn. Bày các thứ ti vi giá vẽ ra xung quanh, con trai nấu nướng con

gái xem ti vi trò chuyện, không khí chợt khác hẳn.

Ngô Thu Tuyền và Tiểu Mạch có cùng thần tượng, thế là hai thiếu nữ chuyên đu idol buôn chuyện mãi không hết, chẳng mấy đã chuyển chương trình gameshow có thần tượng lên chiếu trên ti vi.

“Em xem cái này nhiều lần rồi mà?” Đào Chi Chi hỏi.

Ngô Thu Tuyền: “Thì thế, có tập mới em còn phải xem lại làm gì?”

Thịnh Hạ quay sang nhìn, quả nhiên là tập đã cùng nhau xem khi ở nhà.

Đào Chi Chi: “Lúc trước là ai nói hát còn không hay bằng anh Trương Chú ấy nhỉ?”

Ngô Thu Tuyền: “Ơ kìa, anh Trương Chú là anh rể mà, nên chẳng còn gì bí ẩn nữa hết. Đu idol phải giữ một khoảng cách, ok? Chị coi, giờ anh ấy đang nướng thịt cho chị em… Thôi đi, chẳng thể thần tượng nổi.”

Trương Chú nghe vậy, khóe môi nhoẻn cười, có vẻ không hứng thú với việc thành idol. Hội con trai nghe vậy thì nổi hứng, Ngô Bằng Trình hỏi: “Em gái, ai hát hay cơ? Nghe ở đâu vậy?”

Ngô Thu Tuyền bô lô ba la kể tuốt tuột chuyện coi video biểu diễn của Trương Chú ở nhà hồi trước.

Gì mà “chị em coi mê say”, “chân chị lành được nửa”, “tê hết cả người” thi nhau thốt ra từ miệng con bé, làm Thịnh Hạ chỉ muốn khâu luôn miệng nó lại.

Bên kia giá nướng, Trương Chú nhận thịt Hầu Tuấn Kỳ đã nướng, bỏ vào đ ĩa bưng sang. Cậu ngồi xuống cạnh Thịnh Hạ,

đưa một xiên nướng cho cô.

Thịnh Hạ nhận, nhét luôn vào miệng Ngô Thu Tuyền.

Cuối cùng cái "máy tung tin vịt" ồn ào đã chịu yên cho.

Trương Chú đưa cô một xiên nữa. Cô nhận lấy vô thức nhét vào miệng. Cậu chống cằm nhìn cô ăn, hỏi: "Ngon không?"

Thịnh Hạ gật đầu: "Ngon."

"Cay không?"

"Vừa đủ."

"Tê không?"

"Không."

"Không à? Thế thêm ít nữa?"

Thịnh Hạ dừng động tác nhai, lườm cậu. Quả nhiên cậu đang mím môi nhịn cười.

"Không ăn nữa!"

Người này sao ghét quá vậy?

Cô cũng chỉ nói thế thôi, nói xong vẫn từ tốn ăn tiếp, chỉ là không còn nhìn cậu.

Trương Chú đợi cô ăn hết, đưa cho tờ khăn giấy. Cô nhận khăn lau miệng, đang định uống nước bỗng cằm bị đẩy lên, môi cậu ấn xuống, m*t mát đôi môi cô còn vương mùi thịt nướng.

"Tê rồi này, ai nói không tê?" Dứt lời thì tự cầm một xiên, cắn

một miếng xiên đã hết nửa.

Cậu hàng động quá nhanh, tới độ trừ Thịnh Hạ những người khác vì đang mải việc riêng nên không một ai chú ý.

–

Tết ở Nam Lý luôn nóng không giống thời tiết mùa đông. Nhưng đến tối nhiệt độ sẽ giảm xuống một chút, gió mát khi dừng khi thổi. Ngồi ăn xiên nướng, làm cốc bia cạnh đống lửa hồng lúc này là việc rất thích thú.

Chỉ uống bia thì cũng chán, nên cả nhóm bắt đầu trò chúc rượu. Tay mơ như Thịnh Hạ không gặp may, dù đã có Trương Chú yểm trợ vẫn bị chuốc cho kha khá, đầu óc đã mơ màng, khoác cái áo rộng của Trương Chú, trông cứ như lơ lửng trên tay cậu.

“Đi ngủ nhé?” Cậu hỏi nhỏ.

“Ư ~~” Thịnh Hạ nói không rõ chữ, “Không, vui mà, ở cùng mọi người cơ.”

Trương Chú ôm má cô vuốt nhẹ, “Buồn ngủ bảo mình.”

“Ờ.”

Tân Tiểu Hòa lại chuẩn bị đổi trò. Lần này chơi “mình có cậu không”.

Thịnh Hạ chưa chơi bao giờ nhưng chỉ sau một vòng đã hiểu luật. Mọi người đã sẵn tí hơi men, gì cũng dám nói, từ “mình học khoa lý cậu không phải” cho đến “mình cup B cậu không phải”…

Mặt dày mới có cơ thắng.

Lúc đầu Trương Chú còn nhắc ở đây có học sinh cấp ba, chẳng

ngờ Ngô Thu Tuyền liên tục phát ngôn mạnh bạo, sức uống thì cả Ngô Bằng Trình cũng phải xấu hổ nhận thua.

Tề Tu Lỗi là hiền lành nhất trong nhóm con trai, vì quá ngây thơ nên gần như lần nào cũng phải uống.

Tới lượt mình, cậu chàng lảo đảo đứng dậy, cắn răng làm liều: "Mình còn trinh cậu thì không."

Quyết ý cho Ngô Bằng Trình một vố.

Ok, đúng là Ngô Bằng Trình đã mất gin, ngoan ngoãn uống rượu.

Lượt này người thua quá ít, vì hầu như số có mặt đều còn tân.

Chốc sau, cả đám phát hiện Tân Tiểu Hòa và Dương Lâm Vũ từ từ cầm cốc rượu lên, làm một lượt rượu giao bôi ở góc khuất.

"Móa! Các bạn tui chiến vãi!"

Ngô Bằng Trình: "Lượt này đào được tin sốc rồi nhỉ?"

Hàn Tiếu: "Ôi từ bao giờ thế?"

Tề Tu Lỗi: "Thằng Vũ khá, còn nhanh hơn anh Chú!"

Dương Lâm Vũ: …

Trương Chú: …

Thịnh Hạ đã say không biết trời đất, tuy thế vẫn nhận thấy bàn tay đang khoác qua vai thít chặt, còn cọ cọ vào vai cô một cách ngượng ngùng.

Ngô Bằng Trình cười mà ngực rung rung: "Cười chết. Thế này đi,

bọn mình làm một chầu rượu còn trinh, sau này gặp mặt, ai còn thì uống, đừng để các anh em phải hỏi, ok không?" Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại trang cá nhân duonglam. design. blog và nick wattp3d namonade của người dịch. Nếu đọc ở nơi khác, tức bạn đã truy cập vào trang đăng lại trái phép. Mọi sai sót trên bản đăng lại nếu có, người dịch không chịu trách nhiệm và không sửa đổi.

Lời đề nghị điên khùng như thế, nếu là bình thường chắc chắn không ai thèm nghe. Nhưng có lẽ do đống lửa hồng nóng rực, hoặc chăng do nhạc nền trong ti vi quá đỗi du dương, nên cuối cùng cả đám vừa nói cười hơ hớ vừa nâng cốc, chấp thuận đề nghị này.

Trò chơi tập thể kết thúc, nhóm bạn trẻ chia thành những đôi hai đôi ba buôn chuyện chiến game. Thịnh Hạ nằm trên đùi Trương Chú, tai nghe khi được khi mất những lời cậu nói với các bạn.

Nhìn lên từ góc này, đường cằm hoàn hảo của cậu trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết. Khi quay đầu, những đường gân ở cổ cũng nổi rõ, sống lưng trở nên rộng lớn hơn. Chỉ riêng hầu kết là vẫn như trước, rượu vào là lặn xuống rồi trượt lên, hệt một món hung khí.

Giờ thì cô đã hiểu cảm giác khác lạ từ cậu dạo gần đây là do đâu.

Đàn ông.

Tự dưng cô nghĩ tới từ nay.

Thiếu niên của cô, đang dần trở nên đàn ông hơn.

Đang ngơ ngác nhìn thì "đàn ông" cúi xuống, đầu hơi nghiêng đi, hỏi: "Buồn ngủ chưa?"

“Hơi hơi.”

Cậu vỗ nhẹ lên mặt cô, “Mình đưa cậu về.”

Thịnh Hạ vịn tay cậu đứng dậy. Bước chân cô không còn vững nữa. Trương Chú ôm trọn cô trong lòng, quay sang dặn hội Hầu Tuấn Kỳ, “Mình nợ trước một ly.”

Rồi ôm Thịnh Hạ lên tầng.

Tiếng Ngô Bằng Trình vang lên đằng sau lưng: “Chẹp, không ngờ một học kì qua đi mà Chú vẫn còn trinh, không biết tối nay có được không đây.”

Hầu Tuấn Kỳ nói: “Cậu hiểu cái mẹ gì.”

Đào Chi Chi đột ngột quay sang nhìn Hầu Tuấn Kỳ: “Cậu thì hiểu?”

Hầu Tuấn Kỳ không để ý người hỏi là ai, vừa cắn xiên nướng vừa nhồm nhoàm trả lời: “Tất nhiên, Chú với Thịnh Hạ phải khác chứ.”

“Khác chỗ nào?”

“Thì, không biết giải thích thế nào nữa, nhưng mà khác.”

“Mình hiểu ý cậu.”

Ngô Bằng Trình:?

Cái gì với cái gì vậy nè?

–

Đi qua khúc ngoặt cầu thang, Thịnh Hạ nhận thấy người bên

cạnh dừng chân. Cô cũng dừng lại theo. Mới định quay sang nhìn cậu, cơ thể đã nhận một lực đẩy mạnh. Ngay khi cô tưởng mình sắp va vào thanh chắn, chợt một cánh tay kê ra sau lưng, tiếp đó người đằng trước lấn tới đặt xuống một nụ hôn.

Sát bên tai, là cuộc đối thoại chỉ cách một mặt tường cầu thang nghe không sót một chỗ.

Còn trinh…

Tối nay có được không…

Chú với Thịnh Hạ khác…

Khác chỗ nào?

Chỗ nào?

Cậu hôn, cậu m*t, đôi môi với những cử động khẽ khàng, bàn tay sau lưng lại thít chặt như muốn bẻ gãy thứ trong nó. Hai cơ thể ngày càng sát lại, đè nặng khiến nửa trên Thịnh Hạ như lơ lửng ngoài lan can.

Cô ngửa đầu, tóc xõa tung, cảm tưởng eo lưng sắp gãy đoạn. Cảm giác bất an bủa vây khiến cô nấc nghẹn: “Chú..”

Trương Chú vùi đầu vào cổ cô. Chợt cậu thẳng người dậy, bế bổng cô lên.

Hơi men đã làm Thịnh Hạ mất tỉnh táo, giờ thì hồn vía như bay hết sạch, chỉ biết ôm chặt lấy cổ cậu theo bản năng. Cậu bế cô bước từng bước lên tầng, khi tới cửa thì đặt cô xuống, lấy thẻ phòng trong túi áo cô ra mở cửa. Chưa để cô kịp tỉnh táo, cậu đã lôi xệch cô vào phòng, hai tay nghiến lấy eo xách cô đặt lên bàn, ngẩng đầu hôn cô.

Sao cậu rành rẽ căn phòng này tới vậy?

Sao cậu biết ở đây có mặt bàn đá?

Tối nay cậu vừa uống bia vừa uống rượu. Thịnh Hạ uống rượu trái cây. Nhiều vị rượu trộn lẫn trong khoang miệng, càn quét khứu giác.

Lạ thay, thứ mùi ấy không hề khó ngửi. Mà sau trộn lẫn, hòa quyện đã trở nên say đắm nồng nàn.

Thẻ điện chưa cắm nên phòng không bật đèn, tối om om. Cửa không đóng, một chùm sáng len qua khe cửa hắt vào phòng. Tiếng nói cười từ sân dưới cũng vươn tới vùng trời mê say này qua khe ấy.

Dưới sân, tiếng nói cười văng vẳng, trong phòng, có người hôn nhau quên mọi điều xung quanh.

Từ những cái chạm nhẹ đến gặm c ắn, nụ hôn của cậu trở nên bức thiết, sắp không để cô hít thở. Đôi khi nghẹt thở cũng khiến người ta phát điên, ví dụ như Thịnh Hạ lúc này.

Không biết đã hôn nhau bao lâu, đến khi Thịnh Hạ cảm thấy mặt bàn đá lạnh lẽo mình đang ngồi lên từ từ được ủ ấm, cậu mới buông cô ra. Nhìn nhau chỉ một thoáng giây, hơi thở chưa kịp đều cô đã lại bay vút lên. Cậu ôm cô, người lướt đi theo cô, cả hai cơ thể cùng rơi vào chiếc giường êm ái.

Cậu im lặng nhìn cô. Hai tiếng thở d ốc lúc này như một tín hiệu. Còn sự dừng lại của cậu, thì là một kiểu trưng cầu.

Đã quen với bóng tối, Thịnh Hạ cũng bạo gan quan sát cậu.

Đôi mắt thẫm tối, sống mũi cao phà ra luồng hơi nóng rực, đôi môi hơi hé thở dồn, và cả yết hầu luôn thu hút ánh nhìn từ

khoảnh khắc đầu tiên.

Thịnh Hạ giơ tay lên vuốt v3 nơi ấy, ấn nhẹ. Chỗ gồ lên rất mềm, nhưng tại sao trông có vẻ đáng sợ như thế?

Không, không hề đáng sợ.

Cuối cùng Thịnh Hạ phải thừa nhận. Là gợi cảm.

Từ lần đầu tiên thấy yết hầu cậu, tim cô đã khó thể khống chế nhịp đập của nó.

Đó không phải sợ hãi.

Mà là bị thu hút.

Nhịp thở mới đều lại của Trương Chú lại trở nên hỗn loạn, "Ngoan nào, đừng sờ nữa…"

Thịnh Hạ làm lơ, hỏi lại: "Trong này có cái gì?"

Trương Chú khàn giọng: "Hầu hết."

"Tất nhiên mình biết là hầu kết. Hầu kết là cái gì, tại sao của cậu lớn quá vậy?"

Chết mất thôi!

Trương Chú: "Cậu biết mình đang nói gì không?"

"Mình muốn… thử hôn nó."

Chưa dứt câu Thịnh Hạ đã ôm lấy cổ cậu, hôn lên đó.

Không cảm thấy gì cả. Hôn thêm cái nữa. Học cách vươn lưỡi ra như khi cậu hôn tai cô, lướt nhẹ qua nơi nhô lên ấy. Nó trượt

nhẹ. Thịnh Hạ hài lòng hôn đuổi theo nó.

“Thịnh, Hạ!”

“Hử? Không được sao?”

Ngay giây sau, hai tay Thịnh Hạ bị cùm chặt trên đầu, người lún xuống.

Trương Chú gập gối nhảy qua cô, tiếng trầm như sắp nuốt mất chữ, “Ở yên đấy.”

Giọng cậu nghe rất đáng sợ, có cái kiểu nghiêm túc Thịnh Hạ chưa từng nghe. Cô ngơ ngác gật đầu.

Trương Chú buông cô ra, ngồi dậy xuống giường. Khi tới cửa, cậu cắm thẻ phòng, mở một ngọn đèn nhỏ.

Thịnh Hạ còn không biết hết những chỗ bật tắt đèn, sao cậu có thể rành rẽ như thế?

Đã thấy cậu nhặt cái áo khoác rơi dưới đất lên, thò vào túi áo lấy ra một cái hộp nhung. Rồi cậu quành về cạnh giường, quỳ một gối lên giường, mở hộp lấy ra một sợi dây chuyền.

Bấy giờ Thịnh Hạ mới nhận ra mình còn nằm trên giường. Tư thế này, sao mà…

Cô vội ngồi dậy. Trùng hợp thế nào cậu vòng ra sau cô ngay lúc ấy, đeo sợi dây chuyền lên cho cô.

Thịnh Hạ rờ mặt dây chuyền, thất thần.

Ban nãy cô đã làm gì?

Tiếng Trương Chú từ đằng sau vang lên, “Valentine vui vẻ. Tuy

thật sự rất muốn ở ngay căn phòng này… Nhưng nếu cậu muốn… hôn nơi khác, thì để lần sau tỉnh táo hẵng tính tiếp. Say rượu làm bừa không phải việc nên, đừng để xảy ra chuyện như thế…"

Nói rồi cậu xuống giường, áo khoác vắt trên khuỷu tay che đi nơi giữa đùi, sau nữa lại cúi xuống hôn khẽ lên môi cô.

"Mình đi trước, có việc thì gọi."

"Ừm." Cô ngờ nghệch đáp lại.

Cậu chỉnh điều hòa, dặn nhớ tắm trước hẵng ngủ, cuối cùng bật một ngọn đèn sàn rồi đóng cửa đi.

Mặt Thịnh Hạ nóng như thiêu.

Ban nãy, có phải cô đang "đòi yêu"?

Còn thất bại?

Say rượu làm bừa.

Tuy cô không như thế, mà cậu cũng quyết không phải. Nhưng nếu sau này nhớ lại, đêm đầu tiên đã bắt đầu như thế, hẳn ít nhiều vẫn có cảm giác tiếc nuối?

Thịnh Hạ ngã về cái giường, tay lần rờ mặt dây chuyền, mặt dại ra.

Cậu chỉ dừng chân có một chốc lát, mà cảm tưởng mùi của cậu đã ám khắp phòng.

Còn cái giường này –

Dẫu căn nhà đã được tu sửa lại hoàn toàn, giường cũng không

thể là cái giường cậu nằm khi trước, Thịnh Hạ vẫn đỏ bừng mặt, ôm gối lăn một vòng, miệng rì rầm hét không thành tiếng.

Căn phòng lúc nhỏ… mập mờ lắm đó hu hu hu!

Chương 89: Ngoại truyện 10: Cả nhà sum họp

Thời gian bên nhau luôn ngắn ngủi. Hôm sau, cả nhóm đi ăn bữa sáng đặc sản của Liên Lý, sau đó lên xe cho tài xế chở về thành thị, vội vàng chia tay ở đây.

Đa số các cuộc chia ly đều như thế, vội vã đến độ bỏ qua hết mọi nghi thức.

Vẫy tay chào, rồi mỗi người sẽ bước tiếp hành trình riêng mới.

Trương Chú có việc cần về Hà Yến ngay. Vốn Thịnh Hạ cũng định về sớm mấy hôm nhưng bị Vương Liên giữ ở nhà mừng sinh nhật.

Sinh nhật của cô luôn vào một, hai ngày trước khi bắt đầu học kì xuân.

Cũng đành chịu, mẫu thân đại nhân đã hạ lệnh, cô chỉ còn cách nghe lời.

Buổi sớm hôm sinh nhật vẫn hệt như mọi ngày. Thịnh Hạ tỉnh giấc, theo thói quen liếc cái điện thoại, thấy tin chúc mừng ở nhóm bạn thân mới nhớ sinh nhật đã tới.

Mọi người nhớ gửi lời chúc cho cô đúng lúc 0 giờ, cô thì vì đi ngủ sớm nên lỡ mất.

Trả lời hết các tin nhắn, cô bò dậy đi rửa mặt súc miệng, bỗng ngờ ngợ nhận ra có điều là lạ.

Trương Chú không gửi tin mừng, thậm chí sáng ra cũng không thấy nhắn.

Cậu quên rồi ư?

Không phải chứ?

Bình thường lúc nào cậu cũng để ý những ngày lễ hơn cô. Cô cứ mặc tới đâu thì tới, ngày kỉ niệm cũng phải để cậu nhắc.

Nhưng đúng là không có tin nhắn mà?

Thịnh Hạ mở trang cá nhân của cậu. Trống không.

Chẳng lẽ cậu đã quên thật?

Độ này cậu đang bận một thí nghiệm, cũng vì thế đã lên đường về Hà Yến sớm. Sinh nhật của cô lại tính lịch âm, mỗi năm mỗi khác, không dễ nhớ, thi thoảng quên cũng là việc thường.

Lý trí nghĩ như vậy, cảm xúc lại trượt dốc không phanh. Có lẽ vì biểu hiện của cô quá rõ ràng nên khi ăn sáng, Vương Liên Hoa hỏi: “Không ngon à?”

Thịnh Hạ vội nhét cọng mì trường thọ vào miệng, “Không, ngon lắm ạ.”

“Trưa mẹ tổ chức tiệc sinh nhật cho, nhân tiện dẫn đi gặp vài người.”

Thịnh Hạ không nghĩ nhiều, chỉ nghĩ là đồng nghiệp hoặc chị em thân thiết của Vương Liên Hoa, “Dạ.”

Vương Liên Hoa có vẻ né tránh mắt cô, thể hiện thái độ ngập ngừng hiếm khi thấy, “Đó là, bác sĩ tâm lý của Ninh Ninh, con

từng gặp rồi."

Từ ánh mắt và giọng điệu của mẹ, Thịnh Hạ nhận ra lời giới thiệu này rất khác thường. Gặp mặt này, không phải là gặp mặt trên mặt chữ. "Mẹ…"

"Hôm nay con trưởng thành rồi, Tuyền cũng còn hai năm nữa là thi đại học. Mấy đứa lớn cả rồi, sau này sẽ có cuộc sống riêng, đã đến lúc mẹ nên nghĩ tới vấn đề của bản thân. Cũng không có gì đáng nói, chỉ là tìm một người cùng sống qua ngày. Tất nhiên vẫn phải hỏi ý con trước, lát nữa con gặp, cảm thấy ổn thì mẹ sẽ nói với Tuyền."

Thịnh Hạ ngỡ ngàng, trong một chốc một lát chưa kịp tiêu hóa tin này.

Đường đột quá, không hề có dấu hiệu gì hết cả.

Thịnh Hạ nhớ bác sĩ tâm lý của Ninh Ninh là giảng viên ở đại học y Nam Lý, là chuyên gia có tiếng trong lĩnh vực điều trị bệnh tự kỉ, bề ngoài rất văn nhân, cái tên cũng nho nhã đầy ý cảnh, Từ Viễn Sơn.

"Đây là việc tốt mà mẹ, sao con lại thấy không ổn được? Tuyền phải còn vui hơn con ấy chứ, Ninh Ninh…"

Bỗng trong một khoảnh khắc, Thịnh Hạ sực nhớ cái dạo Trương Chú bị thương phải nằm viện, có một lần cô lấy cớ sang nhà Đào Chi Chi để đi thăm Trương Chú, khi dắt Tuyền và Ninh Ninh đi, Ninh Ninh đã bảo mẹ là mẹ cũng đi hẹn hò đi, hoặc câu gì đó đại loại.

"Có phải Ninh Ninh đã biết từ trước rồi không?"

Vương Liên Hoa gật đầu xong lại lắc đầu, "Trẻ con thì biết cái gì. Nó vẫn luôn coi Viễn Sơn là người bố thứ hai."

“Ninh Ninh đã 11 tuổi rồi, con bé biết chứ.” Thịnh Hạ nói.

Trẻ con thường nhạy cảm hơn tầm tuổi lưng chừng không nhỏ cũng không lớn như họ nhiều lắm.

Vương Liên Hoa nói, “Mẹ với ông ấy quen nhau đã có sáu năm, đi cùng nhau hơn một năm, hai bên đều đã suy nghĩ thấu đáo. Chủ đích của mẹ không phải vì muốn tìm bố cho Ninh Ninh, nhưng nếu đối phương không thể thành bố của Ninh Ninh, thì mẹ cũng sẽ không cân nhắc tới người này. Những lời này, mẹ chỉ nói với con thôi.”

Cõi lòng Thịnh Hạ rung lên.

Mẹ đã sống cô độc nhiều năm, một mình nuôi ba cô con gái khôn lớn. Những ngày gian khó nhất mẹ chỉ một mình vượt qua. Bây giờ mây mù xua tan, trời lại sáng, tìm một người là để cùng nhau bước tiếp một đoạn đường chứ không phải để có người giúp sẻ chia gánh nặng. Nhưng bất kể ra sao, ba cô con gái đã là một phần của mẹ, một phần sẽ không và quyết không thể cắt bỏ. Nên nếu người kia không thể chấp nhận điều này, mẹ thà tiếp tục một mình vượt qua.

May mắn là, đã có người như thế xuất hiện.

Thịnh Hạ hiểu ý, “Thế con sẽ mặc thật đẹp, để chống lưng cho mẹ.”

Vương Liên Hoa cười xòa, “Ăn mì đi.”

Ăn hết bát mì, Thịnh Hạ bắt tay vào thu dọn hành lý. Ngày mai cô sẽ về trường. Lần này đi phải tới kì nghỉ quốc tế lao động mới được về, nên phải mang cả đồ đông và đồ xuân.

“Tinh”, tiếng âm báo tin nhắn wechat vang lên. Cô vội vàng hất

bay đống quần áo, sờ s0ạng cái điện thoại.

Cô đã cài chế độ không làm phiền cho gần hết các cuộc trò chuyện, chỉ chừa Vương Liên Hoa và Trương Chú.

Vương Liên Hoa đang ở nhà, sẽ không nhắn tin cho cô. Tức chỉ có thể là Trương Chú.

Cậu nhớ ra rồi.

Thịnh Hạ hào hứng mở khung trò chuyện, nhưng tin nhắn nhận được chỉ là, "Sâu lười, chín rưỡi rồi, ngủ dậy chưa?"

Khóe môi đang cong cong tức thì trĩu xuống, quẳng phứt điện thoại đi cùng với sự thất vọng. Nhưng rồi cô nghĩ, thôi vậy, không biết thì không có tội, nên lại nhặt cái điện thoại, trả lời, "Dậy lâu rồi, ăn sáng xong luôn rồi. Cậu thì sao?"

Trương Chú: "Thế có rỗi mở máy tính gửi hộ mình tệp tài liệu không? Mình ở ngoài không tiện."

Đúng là cậu rất bận.

Thịnh Hạ thở dài, trả lời, "Được, gửi thế nào?"

Trương Chú: "Tệp lớn lắm, mình gửi qua QQ cho."

Có vẻ cậu đang rất vội. Thịnh Hạ mau chóng mở máy tính đăng nhập QQ, tìm tới khung trò chuyện với cậu, đã thấy một file tài liệu không rõ định dạng cùng nút "bấm để nhận".

Cô lập tức tải tệp xuống, mở ra.

"Rè", màn hình máy tính lập tức tắt ngóm.

Chuyện gì vậy?

Thịnh Hạ ngơ ngác, chẳng lẽ vì lâu không dùng nên treo máy? Ra sức bấm chuột và bàn phím nhưng không tác dụng, cô cúi xuống nhìn ổ máy. Nhưng phí công, chẳng nhìn ra gì cả, thế là định gọi điện cho Trương Chú.

Bỗng từng hàng chữ sáng lấp lánh chạy qua màn hình như code mật mã trên các bộ phim khoa học viễn tưởng.

Cô ngẩn ra vài giây, mới nhìn rõ những chữ này lần lượt là: happy birthday, my sweet heart, shengxia.

Giờ thì có ngốc hơn nữa, cô cũng đã hiểu ra.

Cứ tưởng chỉ thế là hết, dòng chữ lại dần tối đi, hóa thành nền cảnh. Một lựa chọn nhảy lên trên màn hình.

[Mẹ có nhà không?]

[Y or N]

Thịnh Hạ không biết cậu định làm gì, nhưng vẫn thật thà chọn yes.

Bên dưới hiện ra lựa chọn thứ hai.

[Đã đeo tai nghe hoặc đóng chặt cửa phòng]

[Xác nhận]

Thịnh Hạ liếc cánh cửa phòng đóng chặt, bấm xác nhận.

Khoảnh khắc màn hình tối ngắn ngủi khiến sự chờ đợi của cô tăng đầy.

Cùng với tiếng gõ bàn phím lạch cạch, từng con chữ nhảy ra:

[Mình với cậu bên nhau, nói sao đây nhỉ, giống một bông hoa nhài nhuộm trắng một thế giới hỗn loạn]

Câu chữ hoàn chỉnh hiện ra chừng nửa phút rồi từ từ mờ đi.

Một tấm ảnh hiện ra. Là con đường tắt ở cửa nam Văn Bác Uyển, nơi cô "ngã xe ăn vạ".

Bên cạnh tấm ảnh, mấy hàng chữ rõ dần:

[Ngày 28 tháng 7, trời nắng]

[Nếu hôm ấy cậu lao tới ăn vạ, mở đầu của câu chuyện phải chăng sẽ nhanh hơn?]

Thịnh Hạ hơi cau mày, phong cách sến súa này chẳng giống cậu chút nào.

Vả sao cứ cảm thấy những lời này rất quen?

Hình ảnh mờ đi, một tấm ảnh khác thay thế.

Khu gửi xe của khối 12, nắng tà nhuộm đỏ hàng long não.

[Ngày 1 tháng 8, trời nắng]

[Sắc khuynh thành bị mình bắt gặp, câu chuyện cũng tiến triển rất thuận lợi.]

Coi tới hai mốc thời gian này, Thịnh Hạ đã hơi hiểu. Hẳn nhiên cậu đang trả lời bức thư tình của cô.

Quả nhiên, tấm hình thứ ba hiện ra chính là khung cảnh lớp học A6. Cửa sáng bàn sạch, vầng dương mênh mang. Nơi ấy, khi trước cậu và cô đã đứng.

[Ngày 15 tháng 8, trời nắng]

[Cậu nói trong mắt cậu không có phong cảnh. Mình biết, vì mình đang nhìn vào mắt cậu.]

Tiếp đó, là hình ảnh bánh kem sinh nhật, hình hôm hội thao, hình ảnh nhà sách Nhất Phương.

Dòng chữ thuyết minh hầu hết phỏng theo cách viết và giọng văn của cô, mặc dù vài chỗ hơi rập khuôn, máy móc. Dễ thấy là cậu không quen với cách biểu đạt như vậy.

Những tấm ảnh nối nhau hiện rồi mờ trên màn hình. Nụ cười trên mặt Thịnh Hạ đậm dần, chính cô cũng không nhận ra.

[Ngày 27 tháng 2, trời nắng]

[Nắng ở nhà sách Nhất Phương vẫn đẹp đẽ không đổi, Trương Chú sẽ không để Thịnh Hạ chờ nữa.]

Cậu nhớ hết.

Cậu biết mỗi ngày cô viết trong thư tình đã có việc gì xảy ra. Cả những việc diễn ra chỉ ở góc nhìn của cô, cậu cũng nhớ hết. Mỗi một cảm xúc của cô, cậu hiểu rõ nguồn cơn của nó.

Cuối cùng.

[Hôm nay, Nam Lý trời nắng, Hà Yến thì mình chẳng quan tâm, có lẽ sẽ nhiều mây.]

[Chúc cậu sinh nhật vui vẻ.]

[Bấm để phát]

Ảnh chụp chuyển sang video. Thịnh Hạ bấm chuột, tiếng guitar vang lên, hình ảnh dần trở nên rõ ràng.

Trương Chú ngồi cạnh cái bàn trong phòng kí túc, tay ôm guitar. Dựa vào độ rung của hình ảnh, đoán hẳn là bạn cùng phòng cậu quay giúp.

Một bài hát mừng sinh nhật.

Không phải đặc biệt, nhưng cũng là đặc biệt nhất.

Hát xong, video vẫn chưa hết. Cậu tạm dừng tay, tiếng cười vang lên bất chợt, "Thịnh Hạ, mình phát hiện sao mỗi lần hát mừng sinh nhật đều là tỏ tình thế nhỉ? Thế sau này còn bao nhiêu năm, mình biết đào đâu ra nhiều kiểu tỏ tình khác nữa?"

Tiếng la ó của bạn cậu vang lên. Cậu bật cười, mới nhận ra video chưa kết thúc, nói "tắt đi". Tới đây video mới ngừng.

Màn hình trở về giao diện QQ. Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại địa chỉ d u o n g l a m. d e s i g n. b l o g và nick wattp3d namonade của người dịch. Người dịch không chịu trách nhiệm về sai sót bản dịch khi đăng ở các nơi khác.

Cô mới nhận ra, thời gian cậu gửi tệp là 0 giờ đêm.

Không phải cậu quên, mà là cô không thấy.

Thịnh Hạ nhặt điện thoại lên, đang định nhắn tin cho cậu qua wechat đã có cuộc gọi tới. Thấy là số điện thoại Nam Lý, Thịnh Hạ lập tức nhận máy.

"Bưu kiện của quý khách đã tới nơi, đang ở trước cửa."

Thịnh Hạ ngờ ngợ, vội ra mở cửa. Đối phương không xác nhận gì đã đưa hộp quà cho cô.

Hộp quà này, Thịnh Hạ thấy rất quen mắt.

Hôm nay lạ thật.

Vương Liên Hoa ngồi ngay trong phòng khách, thấy cô ôm bưu kiện thất thần, hỏi, “Cái gì vậy?”

Thịnh Hạ lắc đầu, vì an toàn nên quyết định về phòng mới mở ra.

Khoảnh khắc mở hộp, cô đã biết tại sao trông nó quen mắt.

Đây rành rành chính là hộp quà cô đựng quyển luật hình sự tặng Trương Chú khi trước.

Không ngờ cậu còn giữ nó, còn giữ được mới thế này.

Cô dám chắc đây là hộp quà mình đã tặng cậu, vì vết xước ở góc hộp chính là do cô bất cẩn tạo ra.

Trong hộp lúc này đang đặt một quyển sách bình văn cô đã cất công tìm kiếm rất lâu.

Bản in này đã dừng kinh doanh nhiều năm, vì quá tiểu chúng nên dù tìm trên chợ sách cũ cũng không thấy ai bán.

Cậu làm cách nào tìm ra nó?

Thịnh Hạ lập tức gọi điện nhưng cậu không nhận máy ngay. Một lúc sau, cậu nhắn tin: “Đang ở chỗ thầy hướng dẫn, tí về gọi lại, đừng kích động, chuyện nhỏ thôi.”

Thịnh Hạ: …

Bày đặt.

Thịnh Hạ quý quyển sách ghê gớm, lập tức ngồi vào bàn lật giở, mải mê đọc tới tận trưa cũng không để ý.

Khi Vương Liên Hoa vào gọi, chỉ thấy cô con gái yên lặng ngồi đọc sách trong căn phòng chất đầy đống quần áo chờ thu xếp.

“Chuẩn bị sửa soạn rồi đi ăn trưa.” Vương Liên Hoa nhắc.

Thịnh Hạ vội khép sách lại, “À, dạ.” Rồi thì vội vã chọn quần áo ăn mặc sửa soạn.

Họ không phải đi xa. Bữa trưa được đặt ở nhà hàng gần nhà, trong một gian phòng nhỏ bày trí lịch sự, không tới độ xa hoa.

Bên họ có ba mẹ con. Từ Viễn Sơn dẫn theo một chàng trai tuổi xấp xỉ Thịnh Hạ, chỉ là trông có vẻ…

Từ Viễn Sơn chủ động giới thiệu: “Đây là cháu của bác, đã sống với bác từ nhỏ. Trí lực của thằng bé dừng ở lúc 8 tuổi, suy nghĩ khá ngây thơ.”

Thịnh Hạ hơi ngạc nhiên, đồng thời thấy rất thiện cảm với lời giới thiệu của Từ Viễn Sơn.

So với Ninh Ninh kín miệng ít nói, cháu của Từ Viễn Sơn có vẻ hoạt bát hơn. Tuy những lời nói non nớt thốt ra từ gương mặt của người trưởng thành khiến người ta khó làm quen trong thời gian ngắn, Thịnh Hạ vẫn nhận thấy cậu chàng đã được dạy dỗ tốt, là chàng trai lễ phép và cũng rất chân thành. Cuối cùng, cậu chàng còn rất bám Ninh Ninh, nói muốn cùng hát bài chúc mừng sinh nhật, cùng nhau thổi nến.

Ninh Ninh có vẻ bực mình, đồng thời cũng bất lực với cậu chàng, lại cất tiếng hát theo cậu thật.

Đúng là một phản ứng hóa học thần kì.

Tóm lại bữa cơm diễn ra rất vui vẻ. Thịnh Hạ cảm thấy ở Vương Liên Hoa sự dịu dàng trước nay chưa từng thấy.

Sau bữa cơm, ba mẹ con đi dạo phố cho tiêu, Vương Liên Hoa mới nhắc tới cậu cháu của Từ Viễn Sơn. Anh trai và chị dâu mất sớm, Từ Viễn Sơn phải chăm sóc cháu nhỏ, bên nữ ít nhiều sẽ để ý, vì vậy thời trẻ việc hôn nhân mãi long đong. Từ Viễn Sơn cũng không vì vậy mà chọn bừa, vẫn sống độc thân tới tận giờ. Chờ đến độ tuổi nhất định khi đã có địa vị xã hội, sức hút cá nhân lộ rõ, có người thi nhau chạy theo thì suy nghĩ đã thay đổi, cho dù gặp người chịu coi đứa cháu như con trai dứt ruột đẻ ra, Từ Viễn Sơn vẫn từ chối. Giờ ông đã không còn ý muốn sinh con, chỉ một lòng muốn nuôi lớn đứa cháu.

Thịnh Hạ nghĩ tới Trương Tô Cẩn.

Khó mà tưởng rằng khi ở độ tuổi chỉ như cô bây giờ, Trương Tô Cẩn đã một mình nuôi dưỡng một đứa trẻ, hơn thế còn chuẩn bị tâm lý dành trọn cả đời cho đứa trẻ đó. Phải can đảm và nghị lực cỡ nào mới làm được thế? Tuy Trương Chú không phụ những gì đã bỏ ra, nhưng trong mắt thế nhân, gần như chị đã đánh mất cả cuộc đời.

Nhưng giống như Từ Viễn Sơn, ai có thể nói đây không phải cả đời ông?

Con người luôn cảm thấy phải làm mọi điều tới cực hạn, giảm thiểu vốn bỏ ra tới mức thấp nhất, cố gắng giành lấy cuộc sống tuyệt vời nhất. Vì vậy những điều ban đầu, nhưng thứ vốn dĩ có thể tốt hơn nhưng lại không đủ tốt luôn khiến người ta bình phẩm và chối bỏ. Nhưng tốt và không tốt, người ngoài dựa vào đâu để xét đoán?

Họ có lựa chọn riêng của bản thân, con đường tiếp sau thế này,

chỉ chính họ có thể xét đoán.

Không phải cá, sao biết niềm vui của cá.

–

Tối khi sắp đi ngủ, Trương Chú mới gọi điện.

Thịnh Hạ vẫn chìm sâu trong những điều thổn thức, âm điệu nói chậm rãi khiến người nghe cảm thấy cô đang có tâm trạng.

“Sao vậy?” Chỉ sau vài ba câu, cậu đã nhận ra điều khác lạ, “Mình gọi muộn nên không vui à? Là lỗi của mình, đáng lý phải bảo thầy hướng dẫn nói nhanh một chút, rồi đừng có nói đi nói lại một câu nhiều lần như vậy, sau đó phải từ chối lời đề nghị đích thân kiểm tra lại của thầy, với…”

“Chú…” Cô suýt phì cười, cắt ngang lời cậu.

“Chắc chắn cậu đang có chuyện. Cúp đi, mở video.”

Tiếng chưa dứt mà cậu đã cúp máy, ngay sau đó lời mời video được gửi tới.

Thịnh Hạ ngồi dựa vào giường, kéo chăn tới tận cổ, chỉ hở mỗi mặt ra.

“Sao vậy?” Cậu hỏi.

“Không làm sao hết, đang vui thôi.”

“Vui mà thế này?” Cậu nhìn bằng cái mặt kiểu “trông mình dễ lừa lắm hả?”.

“Thật mà.” Thịnh Hạ mỉm cười, “Hôm nay nhận mấy món quà đặc biệt. Có của cậu, có của mẹ mình nữa.”

Trương Chú hơi thả lỏng.

Hình như cậu đang rất bận, vừa trao đổi với cô vừa gõ bàn phím lạch cạch, rì rầm: “Còn mấy chữ nữa, xong ngay đây.”

Thịnh Hạ yên lặng chờ, ngắm sườn mặt tập trung của cậu trên màn hình.

“Chú…” Cô không nén nổi tiếng gọi cậu.

“Hử?”

“Chú.”

“Ừ.”

“Chú!”

Trương Chú bấm “Enter”, quay hẳn sang nhìn cô chăm chú, “Còn gọi kiểu đấy, tối nay mình không ngủ được thì cậu cứ liệu bật video cả đêm.”

“Mình cũng không ngủ được.” Thịnh Hạ nói.

Trương Chú chống cằm nhìn cô, cái nhìn có ý thắc mắc.

“Chú, trăng Nam Lý đêm nay là trăng khuyết đó…”

Trương Chú ngẩn ra, bật cười. Sau nữa cậu liếc ra ngoài cửa sổ như thật, khi quay về thì nói, “Ừm, lúc này trăng Hà Yến cũng đang khuyết, sáng trưng.”

Thịnh Hạ ôm điện thoại trở mình, nằm nghiêng, tư thế rất thoải mái.

Trương Chú hỏi: “Mẹ tặng cậu cái gì?”

Cậu vẫn nhạy bén như xưa, luôn nhận ra điểm mấu chốt vấn đề.

Thịnh Hạ: “Mẹ mình yêu rồi, có khi sắp kết hôn.”

Rành là Trương Chú cũng rất ngạc nhiên, “Đối phương tốt lắm à?”

“Ừm.”

“Mẹ cậu nên được thế.”

“Ừm.”

Yên lặng nhìn nhau.

Đột nhiên Thịnh Hạ nhớ tới đoạn code của cậu, “Lúc sáng, câu đầu tiên của cậu, tại sao hỏi mẹ mình có nhà không?”

“Nếu không ở nhà, thì giao hàng sẽ tặng một bó hoa. Còn ở nhà, thì phải giữ ý tứ, không thể công khai gây án.”

Cách dùng từ của cậu, Thịnh Hạ ngẫm nghĩ, sao nghe cứ như yêu đương bí mật? Thấy xót ghê cơ.

“Tưởng cậu đang bận mà, có thể lập tức nhận được câu trả lời của mình à?”

Trương Chú: “Tất nhiên là trình tự đã được lập trình sẵn, chỉ lệnh khác nhau thì tin nhắn gửi cho bên giao hàng cũng sẽ khác. Mình đã dặn người ta trước rồi.”

“Ồ, tốn công vậy?” Thịnh Hạ không nghĩ nhiều, “Nhưng mình thấy mẹ mình giờ khác rồi, có khi tặng hoa cũng không sao.”

Trương Chú gật gù, “Nhận được ám chỉ.”

“Mình đâu có đòi tặng hoa, ý mình là…”

“Biết rồi.” Đôi mắt Trương Chú trở nên dịu dàng và chân thành, “Mình biết mà.”

Thịnh Hạ không nói nữa, tay gối dưới đầu yên lặng để mắt giao vào mắt cậu.

Không biết bao lâu trôi qua, chợt Thịnh Hạ than: “Chú, người ta nói, kiếp trước tốt thì kiếp này xấu, kiếp này xấu thì kiếp sau tốt. Thế đời sau, có phải bọn mình đều có thể gia đình sum họp?”

Đời này, họ không được hưởng một gia đình toàn vẹn, đó là bất hạnh. Còn may mắn, là họ vẫn có người nhà yêu mình vô điều kiện.

Nhưng vì thế mà tình yêu này trở nên quá nặng nề.

Nếu đời sau, họ đều có một gia đình tốt đẹp hoàn chỉnh, mỗi thành viên sẽ yêu những thành viên khác một cách yên ổn nhẹ nhàng, thì tốt biết mấy?

Trương Chú nhìn cô chăm chú. Cách màn hình, cậu làm tư thế sờ đầu, “Không đâu.”

“Hử?”

Trương Chú: “Không cần đời sau, đời này bọn mình vẫn có thể gia đình sum họp.”

Thịnh Hạ nhẩm lại câu chữ, lập tức hiểu ý cậu. Cõi lòng tựa được một luồng nhiệt ấm cọ rửa, nóng ran lên. Cảm giác rúng động khó mà tả bằng lời tức thì xua tan mọi mây mù u ám.

Thịnh Hạ cất tiếng, giọng nói trầm trầm chậm rãi: “Chú, hình như trăng lại khuyết hơn rồi…”

Mình nhớ, nhớ cậu nhiều lắm.

Trương Chú cầm điện thoại lên, để sát vào miệng nói nhỏ: “Biết rồi, mai đi đón cậu.”

“Mai đi đón Thịnh Hạ “người trưởng thành”.”

Chương 90: Ngoại truyện 11: Cúi đầu thần phục

Học kì hai năm nhất là học kì nhiều bài vở nhất của khoa văn, Thịnh Hạ lại tiếp tục nếp sống nối liền bốn điểm. Điểm trung bình kì trước của cô là 3.29/4, vừa đủ qua mức khá, là thấp nhất tính trong phòng. Nền tảng của cô không bằng các bạn, cho dù mải miết ôn tập quên ăn ngủ cũng chỉ vừa đủ đạt chuẩn. Dẫu đã có chuẩn bị tâm lý, số điểm này vẫn khiến Thịnh Hạ hơi lo lắng.

Điểm tổng kết của Trương Chú là 3.78, vẫn suýt thì xếp cuối trong phòng kí túc của cậu, trong lớp thì đứng hạng hơn 30. Điều này đã đủ khiến Thịnh Hạ ngỡ ngàng, ấy vậy trong khoa cậu còn có bậc thần nhân được điểm tối đa.

“GPA chỉ là một hạng so sánh nhỏ trong khoa họ thôi.” Liêu Tinh nói, “Về cơ bản thì từ năm hai sinh viên bên đó đã bắt đầu tham gia công bố luận văn và khởi nghiệp. Đâu như chúng ta, tới lúc đó vẫn đang suy nghĩ xem có nên học tiếp lên cao học không.”

“Bên đó không lo chuyện thi cao học à?”

“Bọn họ mà cần thi hả? Muốn ở lại trường dễ như bỡn, nhưng chắc phải hơn nửa sinh viên muốn xuất ngoại ấy chứ?”

“Ghê gớm thật.”

“Không phải nơi người bình thường sống nổi đâu.”

Thịnh Hạ hỏi Trương Chú xem cậu có lo lắng vì điều này không.

Cậu thản nhiên rằng: “Có. Nhưng đây không phải việc xấu, chí ít với mình là không phải. Bị chèn ép, đôi khi là một sự may mắn. Người xung quanh ai cũng giỏi hơn cậu, chẳng lẽ không phải là cái lợi cho cậu?”

Cái lợi.

Thịnh Hạ cảm thấy cô cũng được lợi, chỉ là cái lợi này khá vất vả.

Học kì này Thịnh Hạ tới Hải Yến nhiều hơn. Vì Trương Chú quá bận còn cô đã có Tiểu Mặc, việc đi lại nhanh nhẹn dễ dàng hơn.

Thịnh Hạ rất thích nhà sách ở cửa tây ngoài đại học Hải Yến. Khác với những nhà sách bỏ công decor trang trí xinh xẻo hiện giờ, nhà sách này đã tồn tại mấy chục năm. Căn nhà gỗ cũ kĩ tỏa ra nét cổ kính, những cuốn sách có tuổi đời chất kín những góc nhỏ, có thể tìm được nhiều bản in đã không còn lưu hành trong đó. Ở đây còn có chương trình đổi sách, có một con mèo cam lông dài lười nhác và quấn người.

Thịnh Hạ hay vào đó ngồi, mỗi lần ngồi là hết cả buổi. Dù sao đọc sách cũng là nội dung học chính của cô.

Trương Chú xong việc sẽ tới đây dẫn cô đi ăn. Nhà sách này chỉ bán cà phê đồ uống đơn giản, không bán cơm.

Nếu có rảnh rỗi, cậu sẽ ngồi lại cùng cho cô đọc sách thêm buổi chiều. Có khi cậu làm bài tập, đôi khi cũng chọn ít sách ngồi đọc chung.

Hôm nay Thịnh Hạ quá mải mê đọc sách, lật được già nửa cuốn mới nhận ra cậu đã rời ghế đối diện rất lâu. Cô ngó nhìn dáo dác, tìm được cậu cạnh một giá sách.

Cậu ngồi bệt dưới đất, ở giữa mấy học sinh mặc đồng phục cấp

2. Trừ đôi chân dài hơn hẳn, trông cậu không hề lạc tông giữa các em kém tuổi. Tất cả đều cúi đầu, dáng vẻ vô cùng tập trung, đến cả tần suất lật sách cũng phần nào tương tự.

Thịnh Hạ mỉm cười, vớ điện thoại ghi lại đoạn tư liệu này, đoạn bước tới đứng ngay trước mặt cậu. Cứ tưởng cậu đang đọc những cuốn dạng khoa học, chẳng ngờ lại là "Thiên long bát bộ" của Kim Dung.

"Hay không?" Thịnh Hạ hỏi nhỏ.

Trương Chú ngẩng lên. Thấy là cô, cậu nắm tay cô ra hiệu cho cô ngồi xuống. Thịnh Hạ ngoan ngoãn ngồi xuống cạnh cậu, vòng lấy tay cậu, đầu dựa vào vai cậu, nhận thấy cậu đang đọc tới chương thứ tư "Động tiên ca", hỏi: "Cậu thích ai?"

Trương Chú lật trang, cái nhìn không rời trang sách, từ tốn rằng: "Đoán xem."

Thịnh Hạ: …

"Kiều Phong?"

Trương Chú nhướn mày, quay sang nhìn cô, "Tưởng cậu hỏi nhân vật nữ chứ."

"Nhân vật nữ, người cậu thích là mình mà." Thịnh Hạ bật thốt. Chỉ sau một thoáng xấu hổ, cô nhìn cậu với vẻ đắc ý.

Lúc này cô đang ôm tay cậu, cằm gác trên vai cậu, ngẩng đầu nhìn cậu, cái nhìn ranh ma đầy vô tội. Trương Chú chuyển ánh nhìn từ mắt xuống sống mũi, đôi môi cô, cuối cùng rảo lên trên đôi mắt. Giữ nguyên tư thế ấy, cậu trao cô một nụ hôn rất nhẹ. Cảm thấy chưa đủ, đang định hôn sâu hơn, Thịnh Hạ đã đẩy cậu ra, cái nhìn ý là: Có người kìa!

“Kệ.”

Tay phải Trương Chú giơ quyển sách lên che mặt, tay trái vòng qua cổ cô, sấn tới hôn cô.

Môi cậu rất mềm, Thịnh Hạ không thể cưỡng nổi.

Cậu hôn sâu nhưng thời gian không dài. Có lẽ vì đang ở nơi công cộng nên phải để ý mặt mũi, không thể muốn là kệ được nên sau cùng chỉ lưu luyến thơm thêm mấy cái rồi buông ra.

Quyển sách được hạ xuống, vừa mở mắt Thịnh Hạ đã thấy cả hội học sinh cấp hai đồng loạt nhìn mình. Có cô bé còn giơ tay bịt mắt như thật, nhưng đôi mắt giữa kẽ ngón tay thì đang mở tròn to.

Bất ngờ va vào mắt Thịnh Hạ, một loạt cái đầu lại cùng lúc quay đi, bịt miệng cười hí hửng.

Lần này thì Thịnh Hạ ngại thật, rúc đầu vào khuỷu tay cậu.

Trương Chú cười với mấy nam sinh, tiếp tục đọc sách như ban nãy chẳng có chuyện gì. Thấy mãi cô vẫn chưa dám ngẩng lên, cậu gợi chuyện: “Thế cậu thích ai?”

Thịnh Hạ ngẩng lên: “Mình thích Hư Trúc.”

Trương Chú tiếp: “Tại sao?”

Thịnh Hạ: “Hòa thượng, vô dục vô cầu.”

Trương Chú: …

Con mèo cam béo trong nhà sách thong thả trườn tới, mắt lom lom vào họ một lúc lâu không chớp. Cuối cùng nó bò lên đùi Trương Chú cọ cọ.

Cam Béo có vẻ rất thích Trương Chú, thích nằm ngủ bên chân cậu, còn hay ngủ nướng trên bàn phím của cậu. Mỗi lần nó vươn vai ngáp dài, công sức vất vả cả buổi của Trương Chú lại có nguy cơ bay biến.

Thịnh Hạ trông mà xót thay, ấy thế Trương Chú vẫn chẳng hề tức giận, chỉ cười bất lực rồi xốc Cam Béo ném lên giá sách. Nhưng hành động này sẽ làm chiếc áo thun đen của cậu dính lông mèo, việc đó thì lại khiến đôi mày cậu cau lại.

Đáng yêu thật.

Mèo đáng yêu, cậu cũng rất đáng yêu.

Thịnh Hạ luôn cảm thấy giữa nhà sách và thế giới này có một bức tường ngăn cách. Thế giới ngoài kia đang vận hành tốc độ cao, mỗi ngày mỗi khác, còn thời gian trong nhà sách như được bấm nút tạm dừng.

Tháng ngày dường trôi đi rất chậm, mặc dù thực tế thời gian giữa hai bên nhanh hệt nhau, nhanh tới độ không thể bắt kịp.

Khi Thịnh Hạ đọc hết số sách Đàm Công giao cho, Trương Chú cũng đã đọc được già nửa số tiểu thuyết của Kim Dung.

Thời tiết Hà Yến ngày càng giống Nam Lý, cây cỏ tốt tươi, ve sầu kêu nhức cả não. Tất cả đều đang báo trước mùa hè vạn vật sinh sôi sắp tới, lại một học kì nữa sắp sửa kết thúc.

Trong tuần ôn tập hối hả, họ vẫn hẹn hò ở nhà sách, chỉ là không còn thời gian nhàn nhã đọc sách giải trí như trước đó. Thịnh Hạ tụng bài không còn biết trời đất xung quanh, tiếng bàn phím của Trương Chú cũng chưa từng dừng vang vọng.

Âm bàn phím của cậu không lớn mà còn rất có nhịp phách giai

điệu. Cô không thấy ồn, thậm chí đôi khi không nghe tiếng cậu gõ phím còn thấy khó quen, học mà chữ không chịu vào.

Đôi khi học bài tới mệt, sẽ khởi động tuyến đường hẹn hò tức thời: bảo tàng, công viên trò chơi, trung tâm triển lãm. Đa số thời điểm chỉ ngồi trên xe lang thang các nơi hoặc dùng bước chân đo chiều dài thành phố, đi tới đâu tính tới đó. Tới nơi thích, họ sẽ tạm dừng, không thích thì cứ thế mải miết đi. Hai bàn tay nắm lấy nhau, câu được câu chăng trò chuyện, chơi trò ghép từ trẻ con nhàm chán: nối chữ thành câu.

Thịnh Hạ ra đề trước: “Mở.”

Trương Chú tiếp: “Mở sạp.”

Thịnh Hạ: “Mở sạp mới.”

Hì hì, khó rồi đây, để xem nối từ gì mà có nghĩa nào.

Trương Chú tiếp: “Mở sạp mới tinh.”

Hừm, được đấy.

Thịnh Hạ: “Mở sạp mới tinh, like.”

“Mở sạp mới tinh, like tăng.”

“Mở sạp mới tinh, like tăng rồi.”

“Mở sạp mới tinh, like tăng rồi nhỉ?”

“…”

Giờ thì hết nối được nữa rồi.

Thua, thơm một cái.

Chán, nhưng cảm giác có thể chơi cả đời.

Nghỉ hè Trương Chú lại có một học kì ngắn, Thịnh Hạ được nghỉ trước. Vương Liên Hoa và Từ Viễn Sơn dẫn Trịnh Đông Ninh đi du lịch nước ngoài, Thịnh Hạ và Ngô Thu Tuyền được Thịnh Minh Phong đón về một thời gian.

Nhưng Thịnh Minh Phong rất bận, gần như không khi nào ở nhà. Mới ở được một tuần, Trâu Vệ Bình cũng có việc phải đi công tác Hồng Kông. Chắc vì cảm thấy đón hai chị em tới mà cứ để mặc ở nhà thì không hay, nên đề nghị dẫn cả hai chị em đi cùng du lịch mua sắm.

Ngô Thu Tuyền luôn thờ ơ với Trâu Vệ Bình, nhưng ở những việc cần tiêu tiền thì chưa từng nể nang, đồng ý cả tay chân.

Thịnh Hạ lấy cớ ở nhà viết luận văn để từ chối.

Ngô Thu Tuyền giở hết các trò khóc lóc uy hiếp năn nỉ, Thịnh Hạ vẫn kiên quyết không đi. Cuối cùng không ai lay chuyển được cô, ai đi vẫn đi, ở vẫn ở. Thịnh Hạ ở nhà một mình, yên tĩnh tới độ cô quạnh.

Cô không có luận văn cần hoàn thành nào cả.

Cô chỉ có một cậu bạn trai cần ở bên thôi.

Cung Sư tử đã tới, cùng với sinh nhật của Trương Chú.

Từ tháng Sáu Thịnh Hạ đã mua vé dự festival âm nhạc ở Đông Châu, vì trùng hợp festival diễn ra ngay trước sinh nhật cậu một ngày.

Nhưng cô chưa cho cậu biết, muốn cho cậu một bất ngờ.

Từ trước tới nay, cậu luôn là người chú ý tới các ngày quan trọng, luôn là người chuẩn bị quà cho cô.

Chỉ một học kì vừa rồi đã có ngày Valentine trắng, ngày quốc tế thiếu nhi 1/6 và đủ các ngày "lễ tình nhân" mạo xưng khác, với cả ngày kỉ niệm một năm yêu nhau.

Mặc dầu chê trách chiêu trò lừa đảo nhằm kiếm tiền mỗi dịp lễ của tư bản, cậu vẫn chuẩn bị quà cho cô không bỏ lỡ một ngày. Thậm chí đôi khi không phải ngày lễ hay ngày kỉ niệm, nhưng vì cậu thấy lâu rồi không tặng quà nên cũng nổi hứng đòi tặng.

Cậu thích nhất là tặng dây chuyền. Cô thực lòng không biết cậu làm cách nào tìm ra nhiều sợi dây chuyền đẹp như vậy, mỗi sợi lại thanh thoát theo một cách rất riêng, nhiều tới độ Thịnh Hạ không đeo hết nổi.

Khi được hỏi tại sao cứ tặng dây chuyện, cậu nghĩ mất một lúc. Hình như không nghĩ ra câu trả lời hay ho, cậu hỏi: "Thế lần sau tặng vòng tay nhé?"

"Thực sự không cần tặng quà mãi thế đâu."

Trương Chú: "Thì cậu thích mấy thứ nhỏ nhỏ xinh xinh, mà đã thích là chỉ muốn sưu tập càng nhiều càng tốt mà."

Thịnh Hạ nghẹn lời. Cái con người này, có thể nói cho nghe lãng mạn tí được không?

Tuy đã biết cậu không có khó khăn về kinh tế, cô vẫn cảm thấy như vậy rất lãng phí.

Từ chuyến đi Liên Lý lần trước, cô đã hiểu nguồn thu nhập chính của cậu chủ yếu tới từ việc cho thuê nhà. Nghe nói cậu còn tham gia việc thiết kế homestay, chủ tâm giữ lại một số nét kiến trúc cổ. Đó cũng là nguyên nhân cậu rất rành rẽ bố cục mỗi

căn phòng.

Hầu Tuấn Kỳ còn tiết lộ Trương Chú có một khoản thu nhập lớn khác qua việc bán tài khoản game. Cậu đã bắt đầu mảng kinh doanh này từ cấp ba, gây dựng được uy tín trên các diễn đàn game, rất nhiều game thủ khi muốn mua tài khoản sẽ nhờ cậu làm trung gian.

Thịnh Hạ biết rất nhiều tài khoản game cực đáng tiền, nhưng trung gian thôi thì có thể kiếm bao nhiêu? Mấy chục tệ? Giỏi lắm chắc chừng trăm tệ?

Sự thật khiến người ta rúng động. Bởi vì tài khoản để bán sẽ hay có lỗi hoặc dễ bị lừa đảo trục lợi nên càng là tài khoản có giá trị, người bán sẽ càng cẩn thận, thà trả khoản phí lớn để bán qua môi giới chứ không muốn bán trực tiếp cho cá nhân riêng lẻ; người mua cũng thà bỏ nhiều tiền hơn để đảm bảo chắc chắn khi tài khoản tới tay sẽ không gặp bất cứ vấn đề. Có thể coi đây như một món hàng bán lại xa xỉ, nên đôi khi Trương Chú có thể kiếm khoản tiền lên đến bốn chữ số qua việc mua bán một tài khoản.

Đúng là một cách làm ăn không cần nhìn sắc mặt ai.

Vì vậy Thịnh Hạ cũng có qua có lại, nhận quà thì sẽ trả quà. Tiếc là cô luôn chậm hơn cậu, tặng quà không được đúng lúc.

Ví dụ hôm kỉ niệm một năm quen nhau, phải mấy ngày sau đó tai nghe cô đã đặt mới giao tới.

Trước khi mua cô đã xin tham mưu từ Hầu Tuấn Kỳ vốn hiểu lĩnh vực này. Chẳng ngờ mới xin tham mưu xong, Đào Chi Chi đã hỏi: “Hạ Hạ, cậu lại mua quà cho anh Chú à?”

Gì mà “lại” ở đây?

Thịnh Hạ cạn lời. Cái tên Hầu Tuấn Kỳ này có thể giữ miệng tí không?

“Ừm.”

Đào Chi Chi dứt ruột khuyên can: “Đừng chiều hư bọn con trai! Anh Chú cũng thật tệ quá!”

Chiều hư ư?

Thịnh Hạ: “Cộng cả lại cũng đâu bằng Tiểu Mặc?”

Đào Chi Chi: “Tiểu Mặc gì cơ?”

Có vẻ Hầu Tuấn Kỳ cũng không biết chuyện Trương Chú mua xe cho cô? Càng khỏi phải nói những món quà sau này.

Thịnh Hạ gửi ảnh chụp Tiểu Mặc cho Đào Chi Chi.

“Xe mới của mình, ngầu chứ? Trương Chú tặng đó.”

Đào Chi Chi: “Âm thầm quan sát.jpg”

Đào Chi Chi: “Vợ chồng các cậu nói chuyện giống nhau thật…”

Rồi Đào Chi Chi gửi một ảnh chụp màn hình, nội dung là mấy tấm ảnh Hầu Tuấn Kỳ chụp màn hình gửi cho.

Tên nhóm: “Áo gấm về làng”

Trương Chú: *Ảnh*

Trương Chú: Dép mới, đẹp chứ?

Cả lũ hùa vào khen.

Trương Chú: Bà xã tặng.

Cả lũ dè bỉu.

Tấm thứ hai.

Trương Chú: *ảnh*

Trương Chú: Bàn phím mới, đẹp chứ?

Cả lũ hùa vào khen.

Trương Chú: Bà xã đặt làm riêng.

Cả lũ ba chấm.

Tấm thứ ba.

Trương Chú: *ảnh*

Trương Chú: Đồ tình nhân, đề cử, nhưng đừng mua cùng kiểu.

Ngô Bằng Trình: Được đấy, đưa link.

Trương Chú: Đợi mình hỏi bà xã.

Ngô Bằng Trình: Thôi khỏi, cút.

Hàn Tiếu: Anh Chú, Thịnh Hạ giàu ghê, phú bà xin được đi theo.

Trương Chú: Không được theo, cút.

Lưu Hội An: Sao cậu nhận quà của Thịnh Hạ mãi thế, định theo con đường trai bao hả?

Trương Chú: Ghen tị khiến mặt mũi cậu méo mó.

Thịnh Hạ coi mà nóng mặt.

Bà xã gì chứ.

Ở với cô cậu chưa từng gọi thế. Rất ít khi họ gọi đối phương bằng những xưng hô sến súa như các cặp đôi khác. Bởi vì khi ở cùng nhau, đa số không cần xưng hô.

Chỉ thi thoảng khi hôn nhau quá lâu, cậu mới gọi cô là bảo bối, cưng à ở những khoảng tạm dừng trong nụ hôn.

Bà xã. Cô chưa từng nghe.

Khi nói chuyện với bạn bè, cậu lại gọi cô như thế…

Lần này cô quyết phải tặng quà và lời chúc cho cậu đúng giờ.

Đào Chi Chi là người đầu tiên biết tin, lập tức chụp lại gửi vào trong nhóm.

“Nhóm trao đổi tâm đắc làm giàu”

Đào Chi Chi: “Không thể để một mình mình ghen tị.”

Tân Tiểu Hòa: “Tự dưng không biết nên ghen tị với ai. Thôi, anh Chú lại sắp khoe khoang trong group của họ rồi, sau đó Dương Lâm Vũ sẽ lại khóc lóc trách mình không yêu cậu ta.”

Tiểu Mạch: “Định đi Đông Châu à? Đi riêng? Hạ à, cậu tặng vé vào lễ hội âm nhạc hay tự tặng mình đi thế?”

Thịnh Hạ: “…”

Lam Lam: “Mình cảm thấy dấu ba chấm này cực nhiều ẩn ý văn học.”

Tân Tiểu Hòa: “Honey xông lên! Anh Chú nhìn đã biết là kiểu dễ dụ.”

Lam Lam: “Chụp màn hình, gửi Dương Lâm Vũ.”

Tân Tiểu Hòa: “Gửi thoải mái, mình nói sự thật mà ok? Không cho nói à?”

Tiểu Mạch: “Cười chết, nói nhỏ nghe nè, mình cũng thấy thế.”

Tân Tiểu Hòa: “Thôi đừng có “nói nhỏ nghe nè” nữa. Hồi cấp ba, cái người đoán kích cỡ anh Chú chẳng lẽ không phải cậu?”

Tiểu Mạch: “Hiện tại một thành viên không có địa vị đã offline.jpg”

Đào Chi Chi: “Ha ha ha ha ha ha ha ha.”

Thịnh Hạ: “Thảo luận nội bộ, phải giữ bí mật.”

Đào Chi Chi: “Mình phát hiện bạn thân yêu dấu của mình không phản bác chuyện tự tặng bản thân đi.”

Lam Lam: “Phát hiện của cậu thật ghê gớm.”

Thịnh Hạ: “Hiện tại một thành viên không có địa vị đã offline.jpg”

Tân Tiểu Hòa: “Hạ à, mấy ngày tới nhớ bôi kem dưỡng thể kĩ vào, với cạo lông nách đi đó.”

Tiểu Mạch: “Ha ha ha ha ha cậu biết làm bọn này tụt mood quá đấy.”

Tân Tiểu Hòa: “Kinh nghiệm quý giá đó.”

Lam Lam: “Thế Dương Lâm Vũ thế nào, có tính bằng giây không?”

Tân Tiểu Hòa: “Nói thật thì, không có so sánh nên cũng không biết nữa. Mình chờ Thịnh Hạ khải hoàn.”

Một thành viên không có địa vị lén lút ngó trộm màn hình, không còn dám ngoi lên.

–

Cuối tháng Bảy Trương Chú mới được nghỉ, nhưng vì phải giúp một sư huynh nên ở lại thêm vài ngày. Vốn định ở lại trường làm thêm vài thí nghiệm, song vì quá nhớ Thịnh Hạ nên cuối cùng vẫn về Nam Lý vào trung tuần tháng Tám.

Cậu gửi định vị cho cô: “Về tới nơi rồi.”

Thịnh Hạ: “Xoa tay.jpg”

Trương Chú cau mày, “Độ này nói chuyện với ai vậy?”

Thịnh Hạ: “?”

Trương Chú: “Dùng meme kì kì.”

Thịnh Hạ không trả lời, chỉ gửi hai tấm ảnh, một là mã QR trên vé festival và một là thông tin đặt chỗ ở khách sạn gần đó.

Thịnh Hạ: “Bọn mình đi biển nhé?”

Trương Chú nghi hoặc trong một thoáng, đến khi thấy ngày diễn ra festival thì đã hiểu.

Lễ hội âm nhạc Biển Xanh có tiếng xưa giờ, trong danh sách

khách mời cũng có ban nhạc cậu thích. Lần này festival tổ chức ngay thành phố Đông Châu gần cạnh, sẵn cậu cũng định đi, nhưng nghĩ ngày thế này nên ở cùng cô nên lại thôi.

Cô thích yên tĩnh, có lẽ sẽ không ưng những nơi "thần ma say múa" như festival âm nhạc. Các hội diễn thính phòng sẽ hợp với cô hơn.

Không ngờ cô đã mua vé, còn đặt khách sạn sẵn rồi.

Trương Chú liếc thông tin đặt phòng.

Phòng một giường đôi hạng sang.

Ngày đặt: 19.8 – 20.8

Số khách ở: 2.

"Thịnh Hạ." Cậu gọi tên đầy đủ của cô.

Thịnh Hạ: "Không dám nói chuyện.jpg" Một meme cô gái nhỏ rúc trong tủ quần áo run rẩy gửi hình.

Trương Chú cười bất lực. Meme này nhìn đã biết là từ Tân Tiểu Hòa cho rồi.

"Chỉ đặt một phòng? Phòng giường đôi?" Sau cậu vẫn hỏi. Rốt thì với cái kiểu ngây ngô của cô, đặt thiếu hoặc đặt sai loại hình phòng là việc có khả năng, nếu thế đặt thêm là được.

Thịnh Hạ: "Bé ngoan.jpg" Meme Ultraman chống cằm.

Trương Chú không cười nổi nữa.

Dẫu bây giờ ở nơi cô không nhìn thấy, cậu vẫn thấy sống lưng căng ra, một luồng nhiệt khô nóng xâm chiếm. Cậu hắng giọng

cố ép mình bình tĩnh, ngẩn ra vài giây, bàn tay cầm điện thoại ngượng ngùng buông xuống bên đùi.

Tiếp đó cậu cầm điện thoại lên đọc một lượt nhật ký trò chuyện, cuối cùng chằm chặp vào dòng chữ "Số khách ở: 2", quyết định phải thông báo cho cô biết một vài chuyện.

"Thịnh Hạ, mình là nam giới bình thường." Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại địa chỉ duonglam. design. blog và nick wattp3d namonade của người dịch. Người dịch không chịu trách nhiệm về sai sót bản dịch khi đăng ở các nơi khác.

Thịnh Hạ: "Sự khẳng định tới từ văn hào dưới đáy xã hội.jpg"

Định dùng meme chống chế tới cùng đây mà.

Trương Chú rất muốn nhìn xem lúc này trông cô thế này, chắc tai đã đỏ ran sắp thành tro mất rồi.

Tối hôm ấy, Trương Chú nhận tệp tài liệu Hầu Tuấn Kỳ gửi cho. File nén rồi mà dung lượng vẫn lên tới mấy GB.

Trương Chú: "Cái gì đây, định cho nổ máy mình đấy à?"

Hầu Tuấn Kỳ: "Tài liệu học tập quý giá, bản cất giữ độc quyền. Lấy tham khảo đi, khỏi cần cảm ơn."

Trương Chú: "Không dùng tới đâu."

Hầu Tuấn Kỳ: "Hả? Tự tin vậy cơ á? Đừng để tới khi lâm trận không biết cả đeo bao đó."

Trương Chú: "… Cút."

Hầu Tuấn Kỳ: "Có thờ có thiêng có kiêng có lành mà. Tỉ lệ hỏng chuyện lớn lắm đó, như Dương Lâm Vũ thì toi."

–

Sau bữa trưa ngày 19, Thịnh Hạ sửa soạn va li xuống tầng.

Cho dù chỉ là chuyến đi chơi một ngày ngắn ngủi, cô vẫn xách theo cái vali 20 inch. Trương Chú thì gọn nhẹ thanh thoát, chỉ một cái ba lô nhỏ đeo trên vai trái. Cậu nhận vali, một tay nắm tay cô dắt ra vệ đường bắt tắc xi, nói ra tên khách sạn bằng cái giọng rất đỗi thản nhiên.

Từ đầu tới cuối họ không nói với nhau nhiều, cả giao lưu ánh mắt cũng cực ít. Nguyên nhân là vì Thịnh Hạ không dám nhìn cậu, phải khi nghe tên khách sạn mới hỏi: “Bắt xe đi luôn à?”

“Ừ.”

“Có thể ra bến đi xe khách mà.” Nam Lý và Đông Châu gần nhau là thật, nhưng đi tắc xi xuyên thành phố vẫn đắt lắm!

“Mất công, tối sẽ mệt, giữ thể lực đi.” Dứt lời mới nhận ra không chỉ người trước mặt má hồng tai đỏ mà cả bác tài cũng đang săm soi cậu qua gương chiếu hậu, cái nhìn rất hàm ý.

Trương Chú khóc dở mếu dở.

Nét mặt Thịnh Hạ chuyển từ ngạc nhiên sang xấu hổ rồi lại vẻ sốt ruột thay ý nói “cậu mau giải thích đi chứ”, phải nói rất đặc sắc. Trương Chú nhìn cô thích thú.

Vốn cậu cũng định nói thêm vài câu để giải thích, giờ lại nghĩ, thôi vậy, dọa cô chơi, thú biết mấy? Lúc mời cậu cô chẳng can đảm lắm đấy thôi?

Điều này gián tiếp dẫn tới sự im lặng suốt đường đi, thậm chí Trương Chú đưa nước cô cũng không uống.

Tới khách sạn, làm thủ tục nhận phòng, Thịnh Hạ mới thực sự cảm thấy mình sắp sửa sống chung, không ngăn được nỗi sợ.

Khách sạn ở ngay cạnh bờ biển, gần sân khấu tổ chức lễ hội âm nhạc. Đa số khách vào ở đều là thanh niên trẻ tới tham gia lễ hội, hầu hết đi theo cặp theo đôi.

Thấy người ta cũng vô tư nắm tay vào cùng phòng, sự căng thẳng của Thịnh Hạ mới giảm bớt.

Phòng có ba mặt view biển, sáng sủa rộng rãi, nắng hắt vào phòng, gió biển lay rèm phấp phới.

Thịnh Hạ ngờ ngợ: “Hình như mình đâu đặt phòng này.”

Trương Chú từ tốn: “Lễ tân thăng cấp phòng.”

“Sao lại thế?”

“Chắc tại đang thiếu phòng. Phòng thường cung không đủ cầu.”

Lại có chuyện hời như thế? Thịnh Hạ nửa tin nửa ngờ, nhưng nhanh chóng chuyển hướng chú ý sang cảnh biển. Vali được Trương Chú thầu trọn từ đầu, cô vẫn gọn nhẹ dễ thở, lao ùa ra ban công hóng gió.

Mặt trời hai giờ chiều sáng lóa mắt. Thịnh Hạ đứng một lúc, nóng không chịu nổi. Đang định về phòng, một bàn tay ôm qua lưng từ đằng sau, một cái đầu áp vào cổ, tóc lởm chởm cọ làm cô thấy ngứa. Cô rụt cổ, vừa cười vừa tránh đi, không ngờ hành động này lại đúng ý cậu. Cậu bưng mặt cô kéo ra hai bên, hôn một cái thật mạnh.

Cái hôn đầy nóng vội xao xuyến.

Cậu chỉ nghiền môi lên môi cô một cách nặng nề mà cũng chỉ thoáng qua, chớp mắt đã đổi sang nghiền vào nơi khác. Từ đôi môi tới khóe miệng, từ sống mũi tới viền mắt, trở về đôi môi, nấn ná ở đó một lúc rồi lần chần giữa hõm cổ và vành tai.

Tay cậu cũng từ từ thả lỏng, tách khỏi gáy cô để lần tìm tới vành tai, miết nhẹ, làm hốc tai ù ù không thể tập trung nghe…

Người Thịnh Hạ căng cứng.

Một cái hôn đơn điệu, lại nồng nàn hơn bất cứ cái hôn sâu mọi lần.

Cô từ từ mở mắt, liếc nhanh mái tóc mềm sáng lóa lên dưới nắng và vành tai hơi hồng của cậu…

Cô ngẩng lên, dùng hõm cổ xinh đẹp nhận lấy cái đầu đang cọ khẽ của cậu. Gió biển thổi tóc cô bay rối.

Nắng chiều như thiêu, ủ Thịnh Hạ nóng hừng hực.

Khi cậu buông ra, cổ cô đã ê mỏi. Cậu gác cằm lên vai cô trong khi điều chỉnh nhịp thở dồn dập, hai tay ôm chặt và trọn lấy hông cô.

Thịnh Hạ có thể nhận rõ một luồng nhiệt khác.

“Muốn ngủ trưa hay ra ngoài ăn?” Cậu hỏi nhỏ.

Thịnh Hạ vẫn chưa tỉnh táo: “Cậu… đi được không?”

Một tiếng cười cợt nhả vang lên. Cậu nới cô ra, nắm tay cô dắt vào phòng, “Mình gọi đồ ăn, nghỉ chừng một tiếng là giao tới, ăn xong thì đi soát vé.”

“Nghỉ?”

Trương Chú ôm cô ngã xuống giường, giày chưa thèm cởi. Cậu nheo mắt tự nói tự trả lời: “Ừ, nghỉ, như Hư Trúc ấy.”

Thịnh Hạ: …

Nằm im ru được vài phút, cậu bò dậy tìm điện thoại đặt đồ ăn, dặn: “Ngủ đi, mình đi tắm cái, nóng quá.”

Thịnh Hạ không tài nào chợp mắt nổi. Cô mở va li lấy đồ ra thay.

Để hòa mình vào festival, cô đã chuẩn bị “trang phục”.

Trương Chú tắm xong đi ra, thấy Thịnh Hạ mặc áo crop-top cộc tay, quần short ngắn, tóc đuôi ngựa buộc cao, rốn thoắt ẩn thoắt hiện.

Cạnh cô bày sẵn đôi boot kiểu buộc dây đang định xỏ vào.

Thịnh Hạ nghe tiếng quay sang nhìn. Cậu mặc quần thể thao rộng rãi tới đầu gối, vừa đi vừa mặc áo. Vạt áo phông thả xuống, che kín từng cm cơ bụng.

Cô ngơ ngác, cậu cũng ngác ngơ. Ở khoảng cách chừng hai mét, cả hai sững ra nhìn nhau.

Trương Chú vuốt mái tóc ướt, hất mạnh khiến hơi nước li ti b ắn ra. Cậu tới ngồi vào cạnh giường, mắt săm soi cô trên dưới, đột nhiên túm cô tới trước mặt, “Mặc đồ của ai đây?”

Thịnh Hạ đứng giữa hai đùi cậu, cúi nhìn gương mặt còn vương ẩm của cậu. Đôi mày hàng mi cậu lúc này còn đương phủ mờ hơi nước, vẻ điển trai khiến người ta mơ màng.

“Đồ của mình mà.”

“Mua để mặc lần này à?”

“Ừm.”

Trương Chú hơi cau mày.

Thịnh Hạ mím môi: “Xấu hả?”

“Không.” Trương Chú cúi đầu, liếc cặp giò trắng nhức mắt, “Bên ngoài nắng đó.”

“Không sao, da mình khó đen.”

“Nắng hại da.”

“Thì phun chống nắng, mình có mang mà.”

Trương Chú không biết nói gì nữa, “Thôi tùy cậu.”

Nói thì nói thế, cậu vẫn với đầu cô xuống hôn mãi.

Ban nãy phải ngoái cổ, giờ thì là cúi đầu, cổ Thịnh Hạ mệt mỏi lắm!

Ăn uống no đủ, cả hai xuất phát tới lễ hội âm nhạc.

Đây là lần đầu Thịnh Hạ tham gia lễ hội âm nhạc. Cô đã lên mạng tìm hiểu nhiều thông tin, mang theo ghế bơm hơi và đủ thứ đồ ăn vặt, không ngờ tới cửa lại bị tịch thu hết, cuối cùng trắng tay vào sân.

“Tức quá!”

Trương Chú giơ điện thoại ghi lại dáng điệu tức tối của cô, làm cô càng thêm tức, vươn tay toan giật cái điện thoại. Cậu nhanh nhẹn giơ điện thoại lên thật cao, cô nhảy lên, ngã ào vào lòng

cậu. Trương Chú cười mở rộng vòng tay, nhân đó ôm cô.

“Cậu đã dùng chiêu này bao nhiêu lần rồi?”

“Lần nào cũng thành công, cớ gì không dùng?”

Cậu kết thúc ghi hình, xoa đầu cô, lấy một cây kẹo m út ra khỏi túi quần, “Này.”

Thịnh Hạ tròn mắt: “Sao cậu còn kẹo?”

“Thì bảo vệ có kiểm tra túi quần mình đâu.”

“… Thế còn nữa không?”

“Hết rồi, nhiều nữa thì thành quá đáng.”

Cậu khoác sơ mi tay dài màu xanh đậm ngoài áo phông trắng, tay áo sơ mi xắn tới bắp tay.

Thịnh Hạ cũng thấy nóng thay cậu. Có vẻ giai đẹp ai cũng thế, nóng nực chẳng là cái đinh gì, có thế nào vẫn phải ăn mặc đàng hoàng nghiêm chỉnh.

Màn đêm buông phủ, bãi cát lúc nhúc đầu người. Bỗng tiếng guitar nhanh mạnh vang lên, đám đông trên bãi biển tức thì sôi tục – lễ hội âm nhạc đã mở màn.

Thịnh Hạ ngồi dựa lưng vào chiếc ghế bơm hơi Trương Chú mới mua, không hề để ý việc này. Cứ tưởng sẽ có bước giới thiệu nên âm thanh bất chợt vừa rồi khiến cô giật mình hét hoáng lên, vô thức nhảy vào lòng cậu. Ngay giây sau vành tai được một đôi bàn tay nóng hổi bịt kín.

Đến khi tiếng nhạc trở nên bình thường, Trương Chú mới buông tay hỏi: “Quen được chưa?”

Mấy thanh niên gần đó liếc nhìn họ, chê trách ra mặt.

Thịnh Hạ hơi xấu hổ, nhìn Trương Chú áy náy. Cô biết cậu đã chọn nơi xa loa và sân khấu chính trong khi họ mua vé vip, có thể đứng ở hàng đầu tiên.

“Mình bị giật mình thôi, giờ ổn rồi.”

“Tai cậu sắp nổ luôn rồi kìa.” Trương Chú xoa tai cô, “Đừng sợ, không vui cứ nói, bọn mình đi luôn.”

Thịnh Hạ lắc đầu: “Đâu thế được, có ban nhạc cậu thích mà! Với lại sôi động thế này cũng rất vui nữa!”

“Mình cũng mới tới lần đầu, bọn mình tính ra là hai con dế nhũi cùng nhau khám phá thế giới thời thượng thôi.” Trương Chú an ủi, “Bài mở màn phải sôi động để hâm nóng không khí, lát nữa sẽ có bài tiết tấu chậm hơn.”

Thịnh Hạ ôm chặt hông cậu, được thôi, cùng nhau làm dế nhũi, cảm giác cũng không tệ lắm.

Nhưng cậu đã từng tới rất nhiều phòng trà nhạc sống, cũng từng tham gia ban nhạc, sao có thể thật sự như cô? Chẳng qua chỉ vì nghĩ cho cảm nhận của cô nên mới nói thế thôi.

Họ ngồi lắng nghe từng bài hát. Giữa chừng Trương Chú bỏ đi đâu đó một lần, khi về mang đồ ăn vặt theo.

Thịnh Hạ rất thỏa mãn, đề nghị: “Ban nhạc cậu thích sắp lên rồi, hay bọn mình sang khu vip?”

Trương Chú: “Bên đó ồn lắm, chen chúc nữa. Ở đây cũng được.”

Thịnh Hạ khăng khăng nắm tay cậu lôi đi, “Đi!”

Trương Chú dắt cô len vào đám đông đang múa may điên loạn.

Không khí nơi này hoàn toàn khác hẳn. Cảm giác mọi người đều đang gào thét bằng cả sinh mạng, gần như bài nào cũng có thể cất giọng hát theo.

Sàn nhảy disco quy mô lớn.

Quả thật Thịnh Hạ không quen lắm. Mùi cơ thể, mùi mồ hôi lẫn lộn với mùi nước hoa xung quanh khiến đầu cô quay cuồng.

Trương Chú cúi xuống hỏi: “Đông người quá, hay về nhé?”

Thịnh Hạ lắc đầu.

Đột nhiên Trương Chú cởi áo sơ mi, buộc hai tay áo quanh hông cô rồi ngồi xổm xuống trước mặt cô, “Lên đi.”

“Hả?”

“Cho cậu cơ hội leo lên đầu mình.”

Thịnh Hạ ngớ người, nghe chỉ thị sải chân ngồi lên vai cậu, vịn đầu cậu giữ thăng bằng. Cậu từ từ đứng dậy. Tầm nhìn của cô băng qua lúc nhúc đầu người trở nên rộng thoáng.

Sân khấu hiện ra hoàn chỉnh trước mắt, ở dưới là biển đầu người sặc sỡ muôn màu.

Ôi, thế giới của người cao.

Nhiều người xung quanh hướng mắt nhìn sang, cả ống kính camera cũng đảo về hướng này. Đột nhiên Thịnh Hạ thấy mình xuất hiện trên màn ảnh lớn.

Những tiếng la hét và hoan hô vang lên, ngày càng nhiều người nhìn theo camera về phía này.

Thịnh Hạ lóng ngóng cúi xuống nhìn Trương Chú, “Hu hu làm sao đây?

Vẻ mặt xấu hổ của cô cũng được chiếu hoàn chỉnh lên màn ảnh rộng.

“Chào mọi người đi. Cậu mà xấu hổ, người đắc ý sẽ là đạo diễn.”

Khi Thịnh Hạ ngẩng lên, màn hình đã chuyển sang cảnh trên sân khấu. Vì ban nhạc mới đã lên sân.

“Ban nhạc cậu thích! Chú, đứng thế này cậu có thấy không?”

“Có.”

“Đặt mình xuống đi chứ.”

“Không.”

Trên sân khấu, giọng ca chính giới thiệu các thành viên ban nhạc, “Không nói nhiều nữa, các bạn chơi thỏa thích!”

Rồi một tiếng trống vang, màn diễn bắt đầu.

“Chú, anh ấy nói giống hết cậu kìa!”

Cô hưng phấn nói, cơ thể chao đảo ngả nghiêng.

Trương Chú cười, giữ chặt lưng cô.

Dễ thấy đây là ban nhạc được chào đón và hưởng ứng nhất. Tiếng hoan hô trầm bổng nối tiếp tiếng hát. Có người nhảy múa vẫy cờ, trên cờ viết: Đêm đầu dành cho cô gái yêu nhất.

Thịnh Hạ… cảm giác rất khó tả.

Bài hát kết thúc, giọng ca chính vẫy tay ra hiệu khán giả lắng lại, “Được rồi, bài hát tiếp theo, bạn có thể gọi điện cho người mình thích. Nếu người đó cũng có mặt ở đây, hai bạn có thể hôn nhau. Nếu không có, thì nhìn xung quanh, có lẽ duyên phận sẽ tới.”

Dứt lời, tiếng nhạc đã từ từ cất lên không cho khán giả kịp hiểu rõ. Tiếng hát của giọng ca chính đột ngột chuyển từ tông bùng cháy ban nãy sang dịu dàng.

Gió biển khuấy động buổi đêm cháy bỏng, lòng người bị tiếng ca k1ch thích.

Camera quay một lượt bốn xung quanh. Trên màn ảnh lớn, những cặp tình nhân mải mê hôn nhau. Những người lạ lẫm thoát khỏi sự xấu hổ khi bị ghi hình lúc ban đầu, trở nên bạo dạn ôm lấy người lạ bên cạnh. Không khí lúc này nồng nàn mà rực cháy.

Lại một lần ống kính bắt lấy Thịnh Hạ. Lần này cô không trốn tránh mà cười với ống kính, sau đó đột nhiên cúi xuống, “Chú, mình muốn hôn cậu.”

Trương Chú nghe câu này mà ngỡ ngàng, sắp không đứng vững nữa. Ngay giây sau, cậu thản nhiên cười, ngẩng lên.

Thịnh Hạ cố gắng cúi xuống, ôm đầu cậu đặt xuống một nụ hôn.

Trên màn hình, cô gái xinh đẹp nổi bần bật ngồi trên vai chàng trai, cái áo sơ mi nam ở hông che hết phần mông có thể sẽ bị lộ. Dưới vạt áo sơ mi, đôi chân dài trắng ngần quắp chặt lấy đôi cánh tay rắn rỏi của cậu.

Sườn mặt nghiêng của chàng trai hiện lên với những đường nét

gai góc, khuôn cổ ngẩng cao nổi rõ những đường gân. Hầu kết cậu nhô lên, tay ôm chắc hai đùi bạn gái giữ cô ngồi thăng bằng, màu da tay chân dưới ánh đèn cường độ mạnh từ ống kính tạo thành sự đối lập như hai mảng màu của bức tranh sơn dầu.

Hình ảnh như tấm poster tuyên truyền của lễ hội âm nhạc.

“Anh giai hông khỏe!”

“Móa cái đôi này đẹp với cuốn vãi!”

“Đỉnh chóp, tuyển tập khán giả thần tiên có một chỗ của đôi này.”

Tiếng hoan hô như sắp bật tung nóc.

Có rất nhiều người chụp ảnh.

Trong một thoáng Thịnh Hạ giật mình, camera đã quay đi. Màn hình chuyển sang chiếu hình ảnh người khác. Nhịp tim cô được dịp lắng lại – ban nãy, cô đã chủ động hôn cậu trước mặt công chúng ư?

Đó là cô ư? Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại địa chỉ duonglam. design. blog và nick wattp3d namonade của người dịch. Người dịch không chịu trách nhiệm về sai sót bản dịch khi đăng ở các nơi khác.

Trương Chú vẫn ngẩng lên. Nhưng chỉ cần cô không khom lưng cúi xuống, cậu không thể nhìn tới cô từ tư thế này.

Nhưng cô có thể trông rõ khóe môi cong lên của cậu.

Bài hát kết thúc, khuôn miệng rướn cong ấy vẫn chưa hạ xuống.

–

Họ về trước khi lễ hội kết thúc, nhưng không phải do Thịnh Hạ yêu cầu.

Ban nhạc mà Trương Chú thích diễn xong, cậu đặt cô xuống, hỏi nhỏ: "Về nhé?"

Thịnh Hạ cắn môi, hiểu ý trong mắt cậu, "Ừm."

Cậu dắt tay cô len qua biển người, cố gắng chạy thật nhanh trên mặt cát mềm mịn. Nhưng giày Thịnh Hạ ních đầy cát, không thể đi nhanh.

Trương Chú cởi dép, xốc cô lên, vừa bế cô vừa bước trên bãi cát sôi động bằng những bước vững vàng, càng lúc càng đi nhanh.

Trong thang máy. Vở kịch cũ như được tái hiện. Cả hai im lặng mỗi người chiếm một góc thang máy.

Khác biệt là, hai bàn tay vẫn nắm chặt lấy nhau.

"Mình đang suy nghĩ." Bỗng Trương Chú nói.

Thịnh Hạ phì cười, "Ờ."

Cậu đang giải thích sự im lặng của bản thân.

"Nghĩ việc gì?" Cô gợi chuyện.

"Cậu."

"Tinh", thang máy lên tới nơi. Trương Chú nhấn mạnh nút mở thang mấy lần cứ như làm thế cửa sẽ mở ra nhanh hơn.

Cậu quẹt thẻ phòng, nghiêng người cho cô vào trước. Nhưng hình như đột nhiên hối hận, chưa để cô kịp vào cậu đã túm chặt

cô nhốt vào giữa lồ ng ngực mình và mặt tường. Cậu đẩy cửa, hai tay chống lên tường, hơi thở tiến sát, bắt được chính xác môi cô trong đêm tối, ngậm lấy, m*t vào.

“Chú…”

“Hử?”

Cô ngẩng lên, tay tự vòng quanh hông cậu như có ý thức. Trương Chú đột ngột m*t mạnh làm môi cô tê rần, bật ra tiếng rên khẽ.

Lưỡi cậu nhân đó len vào, khuấy đảo kh0ang miệng cô, đuổi theo lưỡi cô không khoan nhượng. Nhưng thế vẫn là chưa đủ, cậu ôm lấy eo cô, ghì gáy cô hôn thật sau. Hai cái mũi ngáng đường va vào nhau, cậu quay đầu đổi hướng hôn. Cái hôn lại sâu thêm.

Nhưng hôm nay cậu cứ như một thứ rỗng ruột, hôn kiểu gì vẫn không thỏa mãn, khát khao chỉ càng lúc càng khao khát.

Thịnh Hạ cũng cảm thấy rất lạ, cơ thể chỉ muốn gần cậu không kẽ hở, càng lúc càng siết chặt quanh lưng cậu. Cô bước lên, hơi kiễng chân nhận cái hôn từ cậu. Hẳn nhiên cậu chững lại một thoáng chốc. Cô nhân đó thò lưỡi vào khoang miệng cậu, m*t môi cậu, khều lưỡi cậu, quấn lấy rồi li3m nhẹ như cách cậu đã làm ban nãy…

“Thịnh Hạ…”

“Chú, mình muốn hôn cậu.”

Tạch, tiếng thẻ điện c ắm vào khe vang lên.

Căn phòng bỗng chốc bừng sáng. Cậu ấn tắt gần hết, chỉ chừa một ngọn đèn sàn.

Khi làm những việc này, môi cậu chưa hề rời môi cô, mắt vẫn mở, thấy cô mềm người trong lòng mình, máu trong người lập tức sôi trào không nghe khống chế.

Thịnh Hạ chỉ cảm thấy người rời mặt đất, phản xạ quấn chặt lấy cậu như bạch tuộc.

Trương Chú cười khẽ: “Biết bám người thế? Không có xương à?”

“Ừm, không có.”

Cậu ôm cô đi vào trong phòng, vừa đi vừa giật giày cô ra.

Đôi môi lại ấn xuống, thành cái hôn miên man… Cô nằm xuống, chân vẫn quắp lấy cậu.

Cậu chống người dậy, mắt không còn tiêu cự nhưng vẫn nhìn chằm chằm hướng cô, “Cưng à, bọn mình thử nhé, được chứ?”

Hiện lên trong mắt Thịnh Hạ là gương mặt thu hút của cậu, trong khoang mũi chỉ vương vấn thứ mùi của cậu.

Cậu nói gì vậy?

Cô không nghe rõ, chỉ biết nó rất hay, cô muốn nghe nữa.

Cô nhìn cậu ngơ ngẩn.

Trương Chú cúi xuống, lặp lại bên tai cô: “Thử, không dừng ở hôn, có được không?”

“Uỳnh –“

Sâu trong thâm tâm có thứ gì vỡ tan, sụp đổ.

Cậu đang hỏi cô, có được không.

“Được không hả? Cưng à, bé yêu…”

“Bé yêu…”

“Nhìn mình đi nào?”

Cậu gọi tên cô không ngừng trong khi những cái hôn dày đặc vẫn thi nhau đặt xuống. Khí nóng phả vào da khiến Thịnh Hạ run lên từng đợt.

“Ừm…”

Tiếng cô lí nhí như tiếng muỗi vo ve, lọt vào tai Trương Chú khiến cậu vừa tê vừa ngứa, chỉ muốn tóm lấy nó trả thù cho thỏa.

Gió biển về đêm lộng dần, rít gào hất tung rèm cửa khiến nó kêu lên phành phạch.

Thịnh Hạ đã kiên trì bôi dưỡng thể mấy ngày nay, và hình như nó rất hiệu quả, vì cậu cứ mê mẩn mãi, chỉ nhìn thôi đã phải nhìn rất lâu, đến khi cô đâm bực, giơ chân đá mặt cậu quay đi.

Trương Chú thì nghĩ, tài liệu học tập Hầu Tuấn Kỳ cung cấp chẳng có tí tác dụng tham khảo gì hết.

Vì giờ đầu óc cậu trống rỗng, hành động dựa cả vào bản năng.

Rồi cậu lại hối hận vì khi đó đã không chịu xem dẫn tới sự lúng túng bây giờ. Bởi quá mức để ý, dẫu có bản năng trời ban vẫn không thể lôi ra sử dụng.

Căng thẳng, đờ đẫn, hoảng loạn.

Mọi tính từ đáng lý không nên thuộc về Trương Chú giờ in rõ nét trên cậu.

…

Thịnh Hạ tắm xong nằm úp mặt vào gối, không muốn động cựa.

Tiếng nước róc rách trong phòng tắm vọng ra cùng cả tiếng ngân nga của cậu.

Cậu còn có hứng ca hát?

…

…

Càng nghĩ càng tức.

Trương Chú đi ra khỏi nhà tắm… thơm mạnh lên mặt cô mấy cái liền.

…

…

Cậu chống người nửa nằm nửa ngồi, “Chỗ nào gãy nào, để mình xem, tưởng cậu không xương cơ mà? Sao vẫn gãy được?”

“Trương Chú!”

“Hửm?” Đuôi mày khóe mắt Trương Chú không giấu được nụ cười, “Gọi tiếng nữa xem nào.”

“Trương, Chú!”

“Ừm, ngoan.”

Cậu thơm thêm cái nữa thật kêu, hài lòng nằm xuống, híp mắt vùi mặt vào cổ cô, nhẹ tay xoa bóp tay cô.

“Để mình nắn xương cho, ngủ đi.”

Bàn tay cậu nóng rực, những cử động nắn cũng rất thoải mái. Thịnh Hạ mệt mỏi nheo mắt hưởng thụ, đột ngột mở mắt quay sang nhìn cậu, quả nhiên thấy cậu đang nhìn mình không chớp mắt. Thịnh Hạ cong môi cười.

“Sao bảo gãy hết xương rồi, cười cái gì?”

Thịnh Hạ kéo chăn lên che kín mặt.

Cậu kéo chăn xuống, gặng hỏi: “Cười gì vậy?”

Thịnh Hạ chớp mắt, “Thì, chúc Chú sinh nhật vui vẻ.”

Trương Chú trở mình, chống người dậy, tay ôm mặt cô, ngón tay miết qua đôi mày cô từng chút một.

“Sao cậu xinh thế này?” Cậu nói nhỏ.

Thịnh Hạ không động cựa, “Cậu cũng đẹp trai.”

Trương Chú cong môi đặt một nụ hôn nhẹ nhàng xuống hõm cổ cô, “Cậu đúng là món quà tuyệt nhất mình từng nhận.”

Cậu nghịch tóc cô, vén nó ra sau mang tai cô, “Nhưng ý mình không phải chuyện này. Cậu không phải một món quà, cậu là chính cậu.”

Thịnh Hạ nhìn cậu, “Mình biết.”

Cô không thật sự coi mình thành một món quà. Cô chỉ cảm thấy

đã thích hợp thì không cần bày ra lắm chuyện nữa.

Chỉ là trùng hợp nó diễn ra vào hôm nay thôi.

“Biết mình muốn kết hôn với cậu từ khi nào không?” Cậu hỏi bâng quơ.

Quả tim trong ngực Thịnh Hạ lại chợt thắt vào. Sao chủ đề nhảy nhanh thế này?

Cô không đoán. Cậu không đợi cô lên tiếng đã tự trả lời: “Khi cậu nói cậu cũng biết ghen.”

Thịnh Hạ không thể nhớ ra ngay.

Cậu bổ sung: “Ở bệnh viện.”

Ở bệnh viện, cô ngập ngừng rằng, cô cũng biết ghen, cô biết ghen là thế nào.

Khi ấy cậu đã nghĩ mình không chỉ thích cô thôi nữa, mà cậu nhất định muốn kết hôn với cô gái này.

“Tại sao?” Cô hỏi. Cô nghĩ mãi không hiểu, ghen thì có gì đặc biệt?

“Vì mình muốn có cậu nhưng lại lo cậu sợ. Nhưng chỉ cần cậu có một chút ý định tới gần mình, mình sẽ không thể buông tay nữa.”

–

Nửa đêm về sáng Thịnh Hạ có tỉnh giấc một lần, nguyên nhân vì quá nóng.

Cô rón rén gỡ tay cậu ra, đang định trở mình đã bị kéo giật về.

Cô ngoái lại, cứ tưởng cậu đã tỉnh. Nhưng hai mắt cậu vẫn nhắm, hơi thở nhẹ và đều, vẫn đang ngủ.

Cô quay sang hướng cậu. Đèn tối qua chưa tắt nên giờ cô có thể trông cậu rất rõ.

Đôi mày đen rậm, mí mắt trắng mỏng, lông mi dày và dài, mũi cao, giữa sống mũi có một điểm gồ lên.

Đẹp quá.

Đặc biệt ở chiếc mũi. Sao lại có người có chiếc mũi đẹp tới vậy, bất kể nhìn từ góc nghiêng hay góc chính diện vẫn đẹp hơn hẳn mô hình mẫu của bệnh viện thẩm mỹ.

Cô thò tay ra khỏi chăn. Cảm giác tay không còn ê mỏi nữa.

Giơ tay định chọc vào đoạn sống mũi gồ lên của cậu, bỗng sức chú ý bị sợi dây mảnh sáng lấp lánh trên cổ tay hút lấy.

Một chiếc vòng tay màu bạc, mặt dây hình hoa nhài.

Tất nhiên không phải tự dưng mà có.

Rõ ràng là sinh nhật cậu, tại sao cậu lại tặng quà cho cô?

Thịnh Hạ kề sát vào cậu, hôn l3n chóp mũi cậu.

Trương Chú sụt sịt, tỉnh giấc. Đôi mắt cậu còn vương mơ màng, cánh tay đã tự có ý thức ôm chặt cô. Cậu liếc ra ngoài cửa sổ, tiếc thay tấm rèm cửa dày đã che hết không cho một tia sáng soi lọt, “Trời sáng rồi à?”

Thịnh Hạ lắc đầu, “Chưa.”

Cậu đung đưa cánh tay, “Thế không ngủ thêm lúc nữa?”

“Nhưng nóng quá, cậu buông mình ra ngủ được không?” Cô giở giọng thương lượng.

Trương Chú liếc cô một cái, ánh mắt thay lời “cậu nói sảng gì vậy”, vươn tay táy máy giao diện điều chỉnh điều hòa ở đầu giường, chỉnh nhiệt độ xuống thấp hơn rồi cả người lại quay về ôm chầm lấy cô, “Giờ thì hết nóng rồi.”

Thịnh Hạ không thoải mái, chân đá đạp dưới lớp chăn ý đồ cho gió mát lùa vào.

Trương Chú thở hắt ra một hơi, “Cậu làm mình tỉnh mất rồi.”

Thịnh Hạ mở tròn mắt.

Ư –

Giờ thì bất kể có nóng hay không, Thịnh Hạ vẫn ngủ say như chết tới tận 9 giờ sáng mới tỉnh.

Cô duỗi người. Cậu không ở trên giường. Cô nhìn ngó xung quanh. Trong phòng không có ai.

Thịnh Hạ định dậy đi đánh răng rửa mặt. Nhưng xoa lưng, thấy mệt mệt lại nhảy về giường nằm tiếp, vớ cái điện thoại đọc tin nhắn.

Hai nhóm kí túc đều thông báo tin nhắn 99+.

Nhóm kí túc đại học:

Liêu Tinh: “Chưa tỉnh nữa hả? Ngủ dậy có khi nào sợ chết không?”

Chung Lộ Tiệp: “Một đêm thành danh.”

Liêu Tinh: “Lưu về làm hình nền đi!”

Thịnh Hạ chả hiểu gì cả, trượt tin nhắn lên.

Hóa ra lễ hội âm nhạc Biển Xanh tối qua lên hotsearch. Cả phần tương tác với khán giả cũng rất được giang cư mận chú ý, trong đó tấm hình họ hôn nhau là được thảo luận nhiều nhất.

Không thể nói là nổi tiếng, nhưng những người quen biết họ đều nhận ra, trong nhóm chung của khoa văn cũng có người đang hỏi cô gái trong hình có phải Thịnh Hạ không.

Đến cả Ngô Thu Tuyền cũng nhắn tin wechat hỏi chuyện: “Chị? Chị đi lễ hội âm nhạc Biển Xanh? Chị không ở nhà viết luận văn hả?”

Không giấu được rồi.

May mắn là lứa trung tuổi thường sẽ không chú ý những tin tức kiểu này,.

“Nhóm trao đổi tâm đắc làm giàu” sôi nổi hơn bao giờ hết.
Thịnh Hạ cơ hồ không dám vào nhóm để xem.

Đoạn đầu toàn những dấu ba chấm và những lời tâng bốc tận trời. Nửa đêm nửa hôm mấy cô bạn vẫn điên cuồng trong nhóm.

Tiếp nữa thì liên tục gọi hồn Thịnh Hạ.

Tân Tiểu Hòa: “Đừng réo nữa, giờ cậu ấy còn sức coi điện thoại chắc?”

Tiểu Mạch: “Hu hu hu, mình không hiểu mình không hiểu!”

Lam Lam: “Đã biến mất ba tiếng đồng hồ rồi, làm gì có ai có thể không coi điện thoại trong suốt ba tiếng nghỉ ngơi buổi tối?”

Tân Tiểu Hòa: “Ba tiếng? Anh Chú cắn thuốc hả?”

Đào Chi Chi: “Liệu ấy, có khả năng là chỉ ngủ thôi không?”

Tân Tiểu Hòa: “Mình thà tin anh Chú có năng khiếu trời ban, thề.”

Tiểu Mạch: “Ngủ sớm thế á? Từ 9 giờ hơn bọn mình đã bắt đầu réo gọi cậu ấy rồi mà?”

9 giờ hơn, đúng là họ về nhà vào khoảng tầm này.

Nhưng ba tiếng thì, không tới mức ấy.

Quá trình quả thật hơi khúc khuỷu vòng vèo. Cậu đã làm hỏng mấy cái liền, nguyên nhân chỉ vì không đeo đúng chiều nên không bị tuột thì cũng bị chật quá.

Cô không dám nhìn, cũng không dám hỏi.

Chỉ biết chờ đợi suông.

Giờ ngồi nghĩ lại, quả thật chuyện khá buồn cười, mặc dù khi ấy cô chỉ thấy căng thẳng.

Cả căn phòng này nữa. Hai mặt là cửa kính sát đất, một mặt là ban công, trời biển ngoài kia tan vào nhau nhìn không tới điểm tận. Nằm trên giường ngắm cảnh là chuyện rất lãng mạn, nhưng nếu như…

Không thể xấu hổ hơn.

Thậm chí cô không nhớ nổi mình đã yêu cầu cậu kéo rèm cửa sổ

lại mấy lần.

Quá trình lúc sau thuận lợi hơn nhiều nhưng dù vậy cô vẫn rất đau, buộc lòng phải nghĩ cách khác. Tóm lại, vì nhiều nguyên nhân mà đã vất vả tới tận nửa đêm.

Thịnh Hạ không có mặt mũi trả lời tin nhắn. Cô chọn cách giả chết.

Lúc này Trương Chú đi từ ngoài vào, xách theo bữa sáng.

“Dậy chưa?” Cậu ngồi vào giường, hỏi.

Thịnh Hạ trở mình, “Không dậy có được không?”

“Được, mình đi gia hạn phòng.”

Thịnh Hạ vội vàng bò dậy, chạy vào nhà vệ sinh, “Không được không được.”

—

Chương dài nhất và cũng thồn cơm chó nhất truyện đấy các cậu, nên có lâu cũng là phải lẽ:p

Chương 91: Ngoại truyện 12: Này bạn Trương Chú

Gần khai giảng, Tân Tiểu Hòa hẹn Thịnh Hạ cùng nhau về trường. Lúc này Thịnh Hạ mới dám ngoi lên trong nhóm. Cô vừa lộ diện, chủ đề câu chuyện lập tức đổi chiều, một đống câu hỏi khiến Thịnh Hạ trông mà đỏ mặt tía tai nhảy xổ ra. Thịnh Hạ không trả lời nổi, chỉ biết đáp thầm trong dạ.

“Có thật là tính bằng giây không?”

– Cũng không hẳn.

“Dùng mấy cái?”

Thịnh Hạ không hiểu. Tân Tiểu Hòa giải thích: “Dùng hết mấy hộp?”

– Hai hộp. Hộp đầu tiên hoặc rách vì không biết đeo hoặc là do cô. Hộp thứ hai có ấn tượng khắc sâu hơn, vì tay cậu toàn mồ hôi, xé không ra nên phải cắn để mở, ánh mắt đó… nghĩ thôi đã thấy sợ.

Trời mới biết khi nằm lúc đó mặt cô đỏ cỡ nào.

“Cảm nhận thế nào?”

– Đau, nóng, căng thẳng.

“Mấy lần?”

– Không biết tính thế nào nữa.

Mới đầu cô rất đau, cậu không ngừng an ủi nhưng cô vẫn chỉ lắc đầu, môi cắn trắng nhợt. Cậu túa mồ hôi như tắm nhưng vẫn đành thôi, siết tay cô dỗ dành.

Sau một hồi chẳng đâu vào đâu, cậu ôm lấy cô từ phía sau. Trằn trọc mãi mới chợp mắt nổi thì nửa đêm cô bị nóng, mơ màng đá chăn, đá kiểu gì làm cậu tỉnh giấc, quay đầu sang hôn sâu, rửa sạch mối nhục khi trước.

Sáng sớm, giấc ngủ của Thịnh Hạ mới yên ổn hơn. Cậu tỉnh dậy trong tiếng sóng biển, đúng giờ như triều lên triều rút. Cậu đã thức thì cô đừng hòng ngủ, còn dỗ dểu, nói gì mà cậu cứ ngủ là được.

Được cái nỗi gì.

Ai mà ngủ nổi?

Bực quá đi mất!

“Đàn ông mới khai bao như mèo sang xuân ấy, cực cực nhiệt tình, nản lắm luôn.” Thấy Thịnh Hạ không trả lời tin nhắn, Tân Tiểu Hòa tung tin sốc.

Thịnh Hạ ngu người: Tân Tiểu Hòa có thuật đọc tâm hả?

Tiểu Mạch: “Nếu là anh Chú, thì không giống mèo lắm…”

Đào Chi Chi: “Thế, là chó?”

Lam Lam: “Sư tử?”

Tân Tiểu Hòa: “Cậu từng thấy sư tử mùa xuân?”

Sinh viên nữ đáng sợ quá đi thôi, chủ đề bàn luận đi xa hơn thời cấp ba một nước. Không thể ở nổi cái nhóm này nữa. Đã cài chế độ không làm phiền nhưng vẫn không thể ngăn mình lén lút đọc trộm, cuối cùng Thịnh Hạ chọn cách rời nhóm.

Chốc sau, Tân Tiểu Hòa nhắn tin riêng: "Cậu không biết là nếu không có mặt người trong cuộc, chủ đề câu chuyện sẽ còn đi xa hơn sao?"

Đào Chi Chi inbox gửi một tấm ảnh chụp màn hình, tên nhóm đã đổi thành: "Thiếu nữ e thẹn bỏ nhà ra đi".

–

So với bên này, các bạn đại học nhũn nhặn hơn nhiều, không trêu chọc quá trắng trợn. Chỉ là khi Trương Chú lại tới Hà Thanh chờ Thịnh Hạ dưới tòa kí túc, các bạn sẽ bắt đầu hú hét.

Sau cuộc gặp mặt làm quen thất bại của Liêu Tinh lần trước, liên minh 219 đã mất sạch hứng thú. Nhưng ngày ngày bị ép nhìn những cặp tình nhân yêu đương thắm thiết dưới tòa kí túc, cả hội lại la hét đòi yêu đương.

Vì vậy Thịnh Hạ bị đẩy ra tiền tuyến. Đáng tiếc phòng kí túc của Trương Chú chỉ có một trên bốn là còn độc thân. Ở khoa công nghệ thông tin nam nhiều nữ ít, đây là việc hi hữu, vì cả ba đều đã yêu đương từ cấp ba.

Trương Chú đành phải gọi thành viên trong nhóm dự án đi cùng, ít nhiều vẫn gom đủ cho thành mỗi bên bốn người.

Trước khi xuất phát, Chung Lộ Tiệp thấp thỏm: "Theo các cậu, trong bốn người có mấy sơ mi ca rô?"

Thịnh Hạ nói thẳng: "Trương Chú không có sơ mi ca rô. Hình

như mình cũng chưa từng thấy bạn cùng học với cậu ấy mặc sơ mi ca rô?"

Khi nghĩ tới dân IT, sơ mi ca rô gần như là một biểu tượng đã ăn sâu vào trí óc.

Hai bên hẹn nhau ở công viên trò chơi. Bọn Thịnh Hạ đến muộn, còn chưa xuống đã thấy bên Trương Chú.

"Ặc..." Thịnh Hạ không nói nổi.

Đúng là có một sơ mi ca rô thật.

"Nhìn đi, trong bốn người có một người mặc sơ mi ca rô, tỉ lệ không thấp đâu!" Liêu Tinh nói.

Cậu bạn đó trông trắng trẻo thư sinh, cặp kính gọng đen che hết già nửa khuôn mặt, mặc sơ mi ca rô cũng không tới nỗi xấu.

Thịnh Hạ biết người này, một sinh viên cực xuất sắc hướng nội ít nói. Bố mẹ cậu đều hoạt động trong mảng công nghệ thông tin, bản thân cậu từng đoạt huy chương vàng Olympic tin học thế giới, là đại thần với điểm tổng kết tối đa. Chắc vì thiên tài thường có ít tật nên cậu không lập đội với ai, cuối cùng được giảng viên phân vào nhóm Trương Chú. Trong trường, cậu gần như không giao lưu với ai ngoài Trương Chú về những chuyện ngoài học tập. Mỗi lần tới Hải Yến mà không báo trước, cô luôn thấy cậu ở cạnh Trương Chú.

Trương Chú giới thiệu người bên mình. Trong đó, cậu trai mặc sơ mi ca rô tên Thành Trác Dương.

Thịnh Hạ không ngờ đại thần cỡ cậu cũng sẽ tham gia hoạt động từa tựa "xem mắt" thế này.

Ngay giây sau, Liêu Tinh đã kích động lắp bắp "cậu cậu cậu" cả

ngày, cuối cùng như sực nhớ ra, “Thành Trác Dương? Thủ khoa tỉnh bọn mình!”

Thần dân 219 vô cùng kinh ngạc.

Cứ cho là khoa họ nhiều thủ khoa, nhưng đi cả nhóm thế này hình như vẫn hơi bất thường?

“Là mình, chào cậu, Liêu Tinh.” Thành Trác Dương từ tốn đáp, lời thốt ra khiến cả hội sửng sốt.

“Hai cậu đồng hương à?”

“Ừ, nhưng mà…” Liêu Tinh vẫn lơ mơ. Cô cũng chỉ mới thấy ảnh và tên của thủ khoa trên báo, chứ họ không hề học cùng trường cấp ba.

Thành Trác Dương giải thích: “Hồi cấp hai bọn mình học hai lớp cạnh nhau.”

Đôi mày đại thần cau chặt như nói nhiều một câu là việc cực khó chịu, dù thế vẫn phải ép mình nói ra.

“Oa, có duyên vậy?” Có người thổn thức.

Trương Chú đứng coi, nhướng mày, nắm tay Thịnh Hạ kéo tới sát bên cạnh, chia vé cho mọi người, “Vào đi, đứng đây nắng.”

Đằng sau, Liêu Tinh quấn lấy Thành Trác Dương hỏi đủ thứ chuyện.

Liêu Tinh: “Cấp hai à, sao mình không nhớ? Mình nhớ tất cả những ai uy hiếp tới vị trí hạng nhất của mình!”

Thành Trác Dương: “Cấp hai mình học không tốt.”

Liêu Tinh: “Thật á? Tại sao?”

Thành Trác Dương: “Chơi game vui hơn.”

Liêu Tinh: “Thế sao cậu nhớ được mình?”

Thành Trác Dương: “Cậu đứng hạng nhất.”

Liêu Tinh: “Ờ, cũng phải. Khoa công nghệ thông tin các cậu, khi chơi game có bật hack không?”

“…”

“Cậu còn chơi không? Chỉ mình chơi với!”

Thịnh Hạ lau mồ hôi, ghé sát tai Trương Chú nói nhỏ: “Bạn cậu thật thà quá, có bị bạn mình dọa sợ không?”

Trương Chú nhìn cô, tự dưng cúi xuống hôn cô, nói: “Một ổ ngốc nghếch.”

Thịnh Hạ: …

Trương Chú: “Ai làm ai sợ, chưa chắc đâu.”

Tối về kí túc, Liêu Tinh lập tức mở máy tính đăng nhập game, hào hứng chờ đại thần dẫn dắt.

Chung Lộ Tiệp cười khà khà: “Không phải cậu kết người ta rồi đấy chứ?”

Liêu Tinh xua tay: “Làm gì có, cậu ta chán chết được. Vả lại, hôm nay cậu ta không mặc sơ mi ca rô thì còn có khả năng.”

“Ha ha ha ha ha ha!”

Sang nửa sau học kì, thời điểm khoa công nghệ thông tin bận rộn nhất đã tới.

Bài tập các môn phân phát như "ban thưởng", kì thi giữa kì đuổi theo sát, phòng thí nghiệm cũng bận rộn lạ thường vì sắp có đoàn khảo sát tới tham quan.

Những cuối tuần của học kì sau đều bị vô số thí nghiệm chiếm dụng nên Trương Chú phải rất cố gắng để rút bớt thời gian gặp Thịnh Hạ. Miễn không có giờ tự học tối, cậu sẽ bất chấp mưa gió tới Hà Thanh dẫn Thịnh Hạ đi ăn, sau đó tản bộ rồi về trường.

"Anh Chú."

Sáng thứ Bảy, Trương Chú vừa tỉnh giấc Thành Trác Dương đã chờ sẵn ở cửa kí túc. Hôm nay có người tới tham quan phòng thí nghiệm, họ cần tới để chạy việc giúp.

Thực ra Thành Trác Dương còn đẻ sớm hơn Trương Chú mấy tháng, nhưng cậu chàng thích gọi vậy, Trương Chú cũng kệ.

Trương Chú và Thành Trác Dương đều mới gia nhập trung tâm thị giác khoa công nghệ thông tin đại học Hải Yến học kì này. Cả phòng thí nghiệm chỉ có chưa tới 10 sinh viên khoa đại học chính quy, sinh viên năm hai thì chỉ có hai người họ. Tuy hiện giờ vào trung tâm chỉ để học việc song đây là cơ hội hiếm có, xét trên cả học viện vẫn là vị trí được nhiều người ao ước, tất nhiên sẽ có kẻ không phục.

Thành Trác Dương thì cũng thôi, rốt cuộc cậu chàng đứng nhất môn chuyên ngành. Trương Chú thì không có thành tích nổi bật như Thành Trác Dương, rất nhiều người nghĩ mãi không hiểu tại sao bên khoa chọn cậu.

Thành Trác Dương biết nguyên nhân. Tuy thế cậu không định nói, cũng biết Trương Chú không để ý việc này.

Phòng thí nghiệm chưa khi nào thiếu đại thần về chuyên môn, cái thiếu là một người biết giao tiếp cân bằng.

Năm ngoái phòng thí nghiệm có bước đột phá quan trọng trong mảng chẩn đoán hình ảnh, đã đến bước có thể ứng dụng vào thực tế. Nhiều doanh nghiệp ngỏ ý muốn tài trợ nên thường hay có đại diện bên doanh nghiệp tới tham quan tìm hiểu, chỉ là chưa khi nào thấy phòng thí nghiệm coi trọng như lần này.

“Hôm nay ai tới vậy?”

Đến cả các đàn anh đàn chị cũng đang thảo luận vấn đề này, đến leader các nhóm cũng không biết rõ.

Trương Chú giúp mọi người sắp xếp tài liệu, điều chỉnh thiết bị, không quá quan tâm tới chủ đề mọi người đang bàn.

Từ ngoài phòng thí nghiệm, tiếng giới thiệu của người dẫn đoàn vang lên qua loa. Nghe tới “mời các lãnh đạo đi bên này”, ai cũng có thể đoán người tới là người bên chính phủ.

Thấy Thịnh Minh Phong đi đầu, Trương Chú ngạc nhiên trong một thoáng. Nhưng cũng chỉ một thoáng mà thôi. Chợt cậu nhớ tới lí lịch của Thịnh Minh Phong, thứ đã từng xem rất lâu về trước, nhớ ông có thành tích chính trị cực kì nổi bật. Bây giờ chính phủ nhiều nơi coi trọng tiềm năng khoa học công nghệ, gửi gắm hi vọng nâng cao trình độ điều trị y tế nhờ phát triển trí tuệ nhân tạo, vì vậy Thịnh Minh Phong xuất hiện ở đây không phải điều khó hiểu.

Không ngờ Thịnh Minh Phong nhìn thấy cậu, cười gợi chuyện qua cánh cửa kính: “Trương Chú đấy à?”

Chủ nhiệm phòng thí nghiệm ngạc nhiên hỏi: “Bí thư Thịnh biết em ấy à?”

“Trương Chú ấy à, thủ khoa Nam Lý tôi, thanh niên mười tốt gặp việc giúp người, tôi từng tặng thưởng cho cậu ấy nữa!” Thịnh Minh Phong vui mừng ra mặt.

Chủ nhiệm nghe vậy vứt cho Trương Chú cái nhìn hài lòng, hùa theo khen: “Nam Lý nhiều người tài, bạn Trương Chú rất giỏi.”

Trương Chú đứng yên tại chỗ, thái độ vẫn thản nhiên lễ độ.

Nhưng mọi người đều biết là đến nghiên cứu sinh tiến sĩ cũng chưa chắc chủ nhiệm đã nhớ mặt hết, làm gì có chuyện nhớ họ tên một sinh viên ở bậc đại học? Thậm chí, có khi chủ nhiệm còn không biết là Trương Chú chỉ mới học đại học.

“Đúng là rất giỏi.” Thịnh Minh Phong không tiếc lời khen, “Phòng thí nghiệm của chủ nhiệm Phàn lấy đâu ra người không giỏi?”

Phòng thí nghiệm của Trương Chú không phải nơi tham quan trọng điểm, vì vậy đoàn khảo sát nhanh chóng kéo nhau rời đi. Nhưng sự việc chóng vánh ấy vẫn khiến kha khá người chú ý, leader nhóm Trương Chú tò mò dò hỏi, “Từ trước anh đã nghe cậu được cái danh hiệu gì gì đấy, hóa ra là thanh niên mười tốt à. Tai to cũng nhớ tên, tiểu huynh đệ không đơn giản nhỉ.”

Leader đi rồi, Thành Trác Dương mới từ tốn: “Mỗi năm có biết bao nhiêu thanh niên mười tốt, nhớ thế quái nào được? Mà bạn gái cậu trông cũng giống ông bí thư Thịnh này lắm.”

Trương Chú gật gù, không tiếp chuyện, chỉ lẳng lặng làm việc tiếp.

“Anh Chú, xông lên.”

Trương Chú: …

Không lâu sau, người đi cùng Thịnh Minh Phong ban nãy tới tìm Trương Chú. Cậu đặt tài liệu đang sắp xếp xuống, đi theo người đó ra ngoài.

Trước cửa phòng thí nghiệm, camera dừng ghi hình, Thịnh Minh Phong và chủ nhiệm phòng thí nghiệm đang bắt tay chào tạm biệt.

“Nhất định phải tới thăm Nam Lý đấy. Nam Lý tôi có thể cung cấp số liệu đào tạo phong phú, triển vọng ứng dụng cũng rất khả quan. Chúng tôi rất chờ mong có thể…”

“Tất nhiên rồi, thành ý của bí thư Thịnh khiến chúng tôi rất cảm động…”

Trương Chú theo người kia đi đường vòng, ra khỏi phòng thí nghiệm từ cửa sau, chờ đợi trên con đường ở bìa trường. Không lâu sau xe của Thịnh Minh Phong đã dừng ngay trước mặt.

“Bạn Trương Chú, đi ăn bữa cơm với bác chứ?”

Trương Chú gật đầu, “Vâng, bác Thịnh.”

Xe lăn bánh đều đều. Thư kí ngồi ghế trước báo cáo lịch trình tiếp theo. Thịnh Minh Phong áy náy nói: “Bác quên là còn việc khác, bữa cơm này đành hẹn lần sau vậy.”

Trương Chú vẫn từ tốn: “Cháu khi nào cũng được. Nếu bác không bận việc công, đáng lý nên là cháu tiếp đãi bác mới đúng.”

Thư ký và tài xế ngồi hàng trước mắt nhìn thẳng tắp, trong bụng đã âm thầm chấm điểm Trương Chú.

Thịnh Minh Phong nhoẻn cười, vẫn giữ thái độ hiền lành nhưng

không thiếu uy nghiêm thường gặp, thẳng thắn: “Bác nghe Thịnh Hạ kể hai đứa đang quen nhau.”

Trương Chú mỉm cười, mắt nhìn Thịnh Minh Phong, “Chắc cậu ấy nói bọn cháu là bạn nhỉ?”

Thịnh Minh Phong hơi nhướng mày, bật cười lớn, “Cháu hiểu con bé đấy.”

Trương Chú im lặng thay lời thừa nhận, không hề khiêm tốn trước lời khen này.

“Thế lời con bé nói có phải thật không?”

Trương Chú trả lời: “Tùy cậu ấy nghĩ thế nào thôi ạ.”

Thịnh Minh Phong tạm ngừng giây lát, “Không phải xem bác nghĩ thế nào à?”

Câu nói mới dứt, hai vị ghế trước đều căng mình: Ranh con, câu hỏi nạp mạng tới rồi đây.

Lần này Trương Chú cũng suy nghĩ một chốc, sau đó từ tốn đáp: “Cậu ấy cảm thấy là bạn, cháu sẽ đợi thêm. Bác cảm thấy là bạn, cháu sẽ cố gắng hơn nữa.”

Khoang xe chìm trong yên lặng. Thư kí cũng dừng động tác lật tài liệu.

Xe rẽ ra khỏi khuôn viên đại học Hải Yến. Dọc con đường cao ốc mọc san sát, nói rõ cảnh phát triển phồn vinh.

Trương Chú hạ vai, nghe Thịnh Minh Phong cất tiếng nói lẫn tiếng than thở: “Thế thì cố gắng hơn nữa nhé, bạn Trương Chú.”

Trương Chú trịnh trọng gật đầu, lòng tự hiểu rõ: Cậu vẫn đang

cố gắng, chưa từng dừng lại.

“Cháu biết cái gì quan trọng hơn cả sự cố gắng của bản thân không?” Thịnh Minh Phong hỏi.

Trong lòng Trương Chú đã có câu trả lời riêng cho chính cậu. Nhưng cậu cũng biết là lúc này, việc cậu nên làm không phải nói, mà là nghe.

“Không có tích lũy của cải của Tôn Quyền, thì làm Tào Tháo. Không có mưu trí của Gia Cát Lượng, thì làm Lưu Bị. Nhưng nhớ, đừng làm Viên Thiệu hay Lưu Biểu.”

“Bạn Trương Chú, cháu không có cái tính làm thuê cho người ta, cũng không thể là như thế. Cháu hiểu chứ?”

==

Thấy EQ và độ gan của Chú ghê chưa các cậu, cỡ mình mà gặp người trên cơ tầm đấy chỉ biết ấp úng khép nép thôi

Chương 92: Ngoại truyện 13: Giận dỗi trợ tình

Thịnh Hạ phát hiện Trương Chú bắt đầu mê đọc Tam quốc.

Khi cô cắt ghép video, cậu sẽ cày phim truyền hình. Cô học bài, cậu sẽ đọc "Tam quốc diễn nghĩa".

Thịnh Hạ phụng phịu: "Thời cấp hai cậu chưa đọc à?"

"Đọc rồi, nhưng không hiểu lắm."

"Thế sao giờ tự dưng muốn tìm hiểu?"

Trương Chú ngẩng mặt khỏi cuốn sách, mắt chăm chú nhìn cô. Một lát sau, cậu với cổ cô từ phía đối diện bàn, thơm một cái thật kêu rồi lại ngồi về tiếp tục đọc sách, ngoài ra không nói gì cả.

Thịnh Hạ: …

Đọc hết tiểu thuyết, cậu chuyển sang nghiên cứu lịch sử, tuần tự từ "Hậu Hán thư", "Tam quốc chí". Đọc sách chính sử cần nghiền ngẫm tra cứu từ từ, nên nghiễm nhiên Thịnh Hạ được sung làm từ điển tiếng Hán cổ của cậu, đọc âm chú giải ngữ nghĩa tại chỗ.

Mỗi lần cô giải đáp xong, cậu lại khen: "Giỏi quá."

Thịnh Hạ: "Làm lố."

Gần cuối học kì, có mấy lần Trương Chú dẫn Thành Trác Dương tới Hà Thanh, nên Thịnh Hạ cũng dẫn cả Liêu Tinh theo.

Ai học bài nấy, thi thoảng trao đổi mấy câu.

Những khi nghỉ giải lao, Thịnh Hạ và Trương Chú luận bàn về võ tướng thời tam quốc, đã tạm dừng ở vấn đề tại sao Quan Vũ không thể đánh thắng Bàng Đức được nửa giờ đồng hồ, sau tiếp tục tốn thêm nửa giờ đồng hồ để tranh luận liệu Quan Vũ có thể hay không thắng Mã Siêu.

Nhưng từ đầu đến cuối, cuộc luận bàn chỉ dừng ở mức bàn luận, dẫu bất đồng quan điểm vẫn không thấy lên giọng. Thi thoảng tốc độ suy nghĩ của Thịnh Hạ không theo kịp tốc độ nói, không cãi lại cậu, ngữ điệu có vẻ gấp gáp hơn.

Trương Chú thì luôn giữ vững vẻ bình thản, duy trì đúng một ngữ điệu kể cả khi kết luận "cậu nói đúng" hay "cậu nói không đúng".

Liêu Tinh và Thành Trác Dương thì khác.

Hai cô cậu chơi game, tiếng chí chóe khiến cả quán cà phê phải ghé mắt.

Tất nhiên là chỉ có Liêu Tinh to tiếng, Thành Trác Dương thì hệt cái hũ nút, khiến Liêu Tinh càng lúc càng tức.

Thịnh Hạ nghi hoặc: "Hai cậu ấy đánh đối kháng à?"

Trương Chú: "Không, một người đánh quái, một người hỗ trợ."

Thịnh Hạ: "Tức là cùng phe á?"

"Ừ."

“Cùng phe mà còn cãi nhau?”

“Cùng phe mới cãi nhau.”

“Hiểu rồi.”

Thịnh Hạ mới dứt lời, Trương Chú đã quay mặt cô sang. Cậu nhìn lom lom vào cô một vài giây, cuối cùng chỉ bẻo má cô.

Hơi đau.

Thịnh Hạ loáng thoáng nhận ra sự nhẫn nại từ ánh mắt cậu. Cô biết là nếu bây giờ đối diện không có ai, cậu sẽ hôn cô ngay thôi.

Tối về kí túc, Liêu Tinh nói: “Mình không thấy hai cậu cãi cọ khi nào cả, hai cậu từng mâu thuẫn chưa?”

Thịnh Hạ chưa từng nghĩ tới vấn đề này, nghe thế sửng sốt.

Hình như là chưa.

Thi thoảng cô cũng hay nổi giận, có chút chút bất mãn, và Trương Chú luôn có thể phát hiện rồi dập cơn giận ấy tắt ngóm.

Họ chưa từng tới độ phải đỏ mặt gân giọng lên tranh cãi, càng khỏi nói tới chiến tranh lạnh.

“Người ta nói giận dỗi trợ tình, các cậu không tranh cãi hờn dỗi, sao tăng tình cảm được?”

Thịnh Hạ nghĩ một lúc, nghiêm nghị trả lời: “Hôn có tính không?”

Liêu Tinh: “… Cậu muốn tính cả vụ trắng đêm không về vào cũng được nữa.”

Thịnh Hạ không biết những cặp yêu nhau khác thế nào, chỉ thấy tần suất hôn của họ hơi dày đặc quá mức. Nghe đồn khi yêu có ba tháng đầu là kì nồng nhiệt, giai đoạn sau nếu không ghét nhau quan hệ sẽ có xu hướng trở nên ổn định. Ổn định, có nghĩa những cảm xúc mạnh mẽ đã nhạt bớt.

Họ thì hình như không phải thế.

Miễn là ở cùng nhau, hai bàn tay chưa khi nào thôi nắm chặt. Mỗi khi đi dạo, hở tí Trương Chú lại nhìn cô lom lom không chớp. Chỉ cần cô quay sang nhìn, chắc chắn cậu sẽ hôn cô. Đôi khi cô thấy bực, cắn lại cậu, cậu còn cười, hôn những cái khe khẽ như vỗ về, tay nhẹ nhàng vuốt v3 sau gáy cô, chỉ chờ đến khi cô dịu bớt là hôn sâu hơn nữa.

Tư thế hôn cậu thích nhất là một tay giữ eo cô, một tay ghì sau gáy cô. Hoặc là hai tay ôm mặt cô. Cả hai đều là những tư thế nắm giữ quyền chủ động.

Cuối cùng khi cậu buông tay, người lưu luyến khó dời nụ hôn lại biến thành cô. Cứ ngơ ngơ ngác ngác, trông như sự "phản kháng" trước đó chỉ là ỡm ờ cho có lệ.

Thịnh Hạ cũng có tư thế hôn mà cô rất thích.

Cô thích đứng trên bậc thềm cầu thang hoặc trên vỉa hè cao khi hôn cậu. Cậu sẽ ôm lấy eo cô, khi kết thúc đầu sẽ hơi ngẩng lên nhìn cô, mắt chuyển dần từ môi lên mắt cô. Khoảnh khắc hai đôi mắt nhìn vào nhau ấy luôn khiến Thịnh Hạ xao xuyến.

Xao xuyến.

Khi ở bên cậu, mỗi một ngày lại là một niềm xao xuyến mới.

Cớ gì phải cự cãi với người như vậy nhỉ?

Thịnh Hạ hỏi Liêu Tinh: “Cậu với Thành Trác Dương ngày nào cũng cãi nhau, gặp mặt cãi, online cũng cãi, các cậu có sinh tình cảm không?”

“Ha ha ha ha ha.” Chung Lộ Tiệp đang lẳng lặng quan sát trận chiến của hai cô bạn phá lên cười.

Liêu Tinh sượng mặt, quay ngoắt nhìn đi.

Thịnh Hạ cảm thấy câu hỏi của mình rất bình thường. Cô thật lòng muốn biết đáp án.

Chung Lộ Tiệp vẫn chưa thôi cười, “Hạ Hạ, đừng chọc cậu ấy nữa. Cậu ấy đang đắn đo xem có nên đổi nguyên tắc với sơ mi ca rô không.”

Thịnh Hạ: “Có cần mình bảo Thành Trác Dương là đừng mặc sơ mi ca rô nữa không?”

Liêu Tinh: “Thịnh, Hạ!”

Chung Lộ Tiệp ôm bụng. Thịnh Hạ luôn dễ dàng chọc trúng điểm cười của Chung Lộ Tiệp.

Lúc mới quen chỉ cảm thấy cô xinh đẹp, tốt tính; thân hơn một chút cảm thấy tính cô hiền lành dễ chịu nhưng vẫn giữ nguyên tắc, chủ động giữ khoảng cách với nam giới, dễ tiếp cận nhưng không dễ làm thân; ở chung lâu lại cảm thấy thực ra cô rất dễ gần, có khí chất mỹ nhân ngốc nghếch.

Ví dụ điểm cười và kiểu hài hước của cô luôn lệch với mọi người, tạo cảm giác đáng yêu như người trên trời rơi xuống.

Ngoài ra còn là người rất nhiệt tình, luôn để ý quan tâm người xung quanh.

Cô nàng như vậy mà chưa có bạn trai, dám cá cổng lớn khoa văn đã bị vô số người theo đuổi đạp bằng.

Những cậu khóa dưới không biết trời cao đất dày cũng từng có ý tấn công, nhưng khi nghe ngóng được về bạn trai Thịnh Hạ đều hậm hực lui binh.

Có những người như thế, không cần lộ mặt vẫn có thể đẩy lui tình địch.

–

Toàn thể 219 khi trước các em khóa dưới vẫn khá ra dáng. Chung Lộ Tiệp đã lên chức quản lý hội sinh viên, Phàn Tĩnh Xu là thành viên đội biện luận, đã dẫn đội đi tham gia huấn luyện, Liêu Tinh đã có thể điều hành các buổi họp kế hoạch của câu lạc bộ kịch nói…

Mỗi mình Thịnh Hạ là không có "chức" gì cả. Cô không giữ bất cứ chức vụ trong câu lạc bộ nhiếp ảnh, cũng rất ít khi tham gia các hoạt động quay chụp ngoại khóa. Nguyên nhân vì lần đầu tham gia đã bị sung làm mẫu, cô không quen nên về sau chỉ tự quay tự làm, thi thoảng dự các buổi tọa đàm của câu lạc bộ để học hỏi.

Cô chỉ tự quay một số hoạt động ngày thường, mỗi tuần lại đăng ít ảnh lên weibo, mỗi tháng đăng một kì vlog. Ban đầu chỉ định để luyện tay, nhưng thi thoảng lật ra xem lại, thấy hơn nửa nội dung vlog đều là về Trương Chú. Chẳng hiểu sao cậu có thể 360 độ không góc chết, quay kiểu gì cũng đẹp nhỉ? Vì vậy cô càng sinh ý muốn quay lại để lưu giữ. Thi thoảng cũng tự ghi hình bản thân, cắt ghép thành video bằng khá nhiều kĩ xảo.

Cô chưa từng thêm tag hay mô tả cho video. Chỉ có vài người Cô giáo Sprite và Tân Tiểu Hòa like và bình luận. Tuần thi sắp tới, cô ngưng cập nhật, Cô giáo Sprite còn bình luận giục đăng bài.

Hạ đi thu tới, đông qua xuân về, vô vàn cảnh vật được ghi chép trong khoảng trời riêng của cô.

Cuộc sống của Thịnh Hạ vẫn trôi đi chậm rãi, nhịp sống của Trương Chú lại nhanh hơn nhiều với những lịch trình liên tục thay đổi, không có cả một ngày nghỉ đúng nghĩa.

Kì nghỉ đông cậu bị phòng thí nghiệm giữ lại đi nghiên cứu các nơi cùng giảng viên hướng dẫn, trong đó có đi qua cả Nam Lý. Nhưng lịch trình kín mít, ba lần ghé qua cửa nhà mà không được vào một lần.

Học kì sau cậu lại xin đi kì học nghiên cứu khoa học hè, nghỉ hè phải sang học ở Stanford.

Thịnh Hạ cũng không rảnh rỗi. Lấy linh cảm từ những cuộc luận bàn về tam quốc cùng Trương Chú, Thịnh Hạ viết một tập truyện ngắn chủ đề anh hùng, diễn giải những anh hùng ở nhiều giai đoạn lịch sử bằng góc nhìn ôn hòa hơn, viết hơn nửa năm mãi đã hòm hòm để nộp bản thảo.

Trương Chú tranh công: “Mình có được thu ít thuế không?”

Thịnh Hạ cực hào phóng mặc cho nhuận bút chưa thấy đâu, “Thế cậu muốn cái gì?”

Lời ra khỏi miệng cô mới cảm thấy không ổn. Quả nhiên mặt Trương Chú lập tức kề sát, cái nhìn rảo theo tuyến đường cô hết sức quen thuộc.

Thịnh Hạ vô thức nhắm mắt. Hơi ấm phà lên mặt tuy nhiên cái hôn trong dự đoán không hề đặt xuống. Cô từ từ mở mắt, va vào đôi mắt đang cười của Trương Chú.

Bị trêu chọc, Thịnh Hạ lườm cậu. Mới quay đi mặt đã bị bẻ về,

đôi môi nóng hổi bọc lấy môi cô.

“Mình muốn quyền ưu tiên đọc trước.”

Đơn giản thế ư?

Thịnh Hạ chớp chớp đôi mắt: “Chỉ có vậy?”

“Muốn đọc ngay bây giờ.”

Thịnh Hạ không nghi ngờ, gửi file đọc cho cậu.

Vì vậy cậu đọc suốt từ sáng tới tối muộn, ăn cơm xong lại lao vào đọc, thi thoảng luận bàn với cô vài câu. Bàn mải bàn mãi giờ giới nghiêm đã qua từ khi nào mà Thịnh Hạ không hề nhận ra.

Trương Chú vẫn còn hỏi: “Tống Giang là hảo hán đầu tiên lên Lương Sơn nhưng trong sách cậu viết lại xếp tận cuối? Thứ nhất đếm ngược?”

Thịnh Hạ ngáp dài, “Thứ hai đếm ngược, phần hay ở cuối.”

“Thế hạng nhất đếm ngược?”

“Chưa viết nữa.”

“Thích Tống Giang lắm à?”

“Có thể coi là vậy.”

Thịnh Hạ rảnh rỗi không việc làm, cậu hỏi gì thì đáp đấy. Thấy ánh nhìn hơi ngạc nhiên của cậu, Thịnh Hạ vực mình tỉnh táo, hỏi: “Cậu không thích à?”

“Không đánh giá cao.” Trương Chú vẫn thẳng thắn không đổi. Trước những câu hỏi thế này, chưa bao giờ cậu hùa theo chỉ vì

cô thích.

“Đúng là có nhiều ý kiến trái chiều về ông ấy.”

Vì vậy hai cô cậu tiếp tục mở một cuộc “tranh luận”, kéo dài đến tận khi nhân viên quán ra nhắc: Sắp chuyển sang giờ đêm rồi.

Thịnh Hạ giật mình: 0 giờ đêm rồi?

Con phố ngăn cách đại học Hà Thanh và đại học Hải Yến có mấy quán cà phê, ban ngày giống hệt các quán cà phê bình thường, buổi tối là thánh địa học bài của sinh viên các trường xung quanh, còn qua 0 giờ là vào khung giờ đêm, nếu trong tuần thi hoặc mùa bảo vệ tốt nghiệp thì khó mà tranh được một chỗ.

Thịnh Hạ nhăn mặt: “Mình lại qua giờ đóng cửa rồi.”

Trương Chú trần thuật bằng giọng đều đều: “Mình có mang giấy tờ tùy thân.”

Ý ngầm là: Đừng hòng đuổi mình đi.

Tuy ở khách sạn đã là khâu bắt buộc cơ bản sau giờ giới nghiêm, mỗi lần tới đây Thịnh Hạ vẫn không ngăn được cảm giác xấu hổ, gần như chỉ khi xác nhận khuôn mặt mới ngẩng đầu.

Lần này khi nghe Trương Chú đã thành hội viên Platinum, tai cô tức thì đỏ rực.

Cái gì vậy?

Tại sao những nơi như khách sạn còn có cơ chế tích điểm?

Thịnh Hạ chỉ muốn mau chóng lên tầng, không muốn nghe phổ cập quyền lợi hội viên gì hết.

“Lúc trước ra ngoài cùng giảng viên và các anh, mình luôn nhận việc đặt phòng nên tài khoản thăng cấp nhanh.” Trương Chú vừa giải thích vừa cố gắng khiến tai cô hạ nhiệt, “Không phải do cậu.”

Chị gái lễ tân nhìn họ một cái rất hàm ý. Thịnh Hạ nhìn thấy rõ ràng khi cúi đầu chị đã cười!

A a a tức quá! Sao cậu cứ phải lạy ông tôi ở bụi này thế hả!

Bước vào cửa phòng là ngay lập tức Thịnh Hạ ném mình lên giường, vơ gối đè lên mặt, vừa lăn lộn vừa kêu gào không ra tiếng.

Trương Chú đứng lặng bên giường đợi cô bình tĩnh. Cậu quỳ một gối lên giường, giật cái gối của cô, “Còn xấu hổ nữa, bao giờ mới không xấu hổ đây?”

Câu hỏi này đã quấy nhiễu Trương Chú lâu lắm.

Không còn cái gối che chắn, Thịnh Hạ giơ tay bịt mắt, thuận miệng bịa đặt: “Tất nhiên là khi hợp pháp.”

Mới thốt câu cô đã thấy thất sách. Quả nhiên ngay giây sau nghe cậu cười, kế đó người cậu đổ ập lên, kéo tay cô giữ trên đỉnh đầu, “Cách dùng từ đặt câu của đại tác gia quả không tầm thường, có uy quá nhỉ?”

Cô chưa kịp nói, môi cậu đã phủ lên, “Tệ thật, phạm pháp rồi.”

Hôn thêm cái nữa, cậu cười hỏi: “Sẽ bị phạt gì đây?”

Rồi lại ngậm lấy môi cô, “Việc này bộ luật nào quy định nhỉ?”

Tiếp nữa m*t mạnh, giọng điệu hỏi ra chiều rất mực đứng đắn: “Hử?”

Âm cuối của cậu khuấy loạn Thịnh Hạ, khiến cô không đáp nổi một lời.

Giữa những cái hôn dày vụn vỡ, cậu dành một tay kìm giữ cô.

Thịnh Hạ chỉ cảm thấy nách căng lên vì bị kéo, cơ thể theo đó căng chặt, mắt mở to trừng cậu.

Tay cậu bận, môi cũng bận nốt, tiếng hỏi vang lên trong khoảng nghỉ giữa những cái hôn: “Vậy thế này có phải phạm pháp không?”

“Ư –“ Thịnh Hạ rên lên, đau một thì tê hết chín.

“Thế này thì sao?”

Viền mắt Thịnh Hạ ửng lên vì xấu hổ, sắp bật khóc tới nơi.

Trương Chú chống người dậy nhìn cô thật kĩ, ánh mắt không rời một li, chốc sau lại cúi xuống hôn liên hồi.

“Muốn phạm pháp.” Tiếng cậu ở thật gần, dường đang ngân rung trong ốc tai cô, mái tóc rậm mềm m ơn trớn cổ cô, khiến nó ngứa ngáy co rụt lại.

Thịnh Hạ cố gắng hét bằng giọng như thều thào: “Chú, mình muốn tắm đã…”

“Đằng nào tí cũng phải tắm…”

“Tắm trước…”

“Mình không chờ được.”

“Vậy cậu, tắt đèn…” Tiếng cô giờ chỉ như tiếng muỗi vo ve.

Trương Chú kề trán vào cô, tiếng hỏi không còn rành rọt: "Không tắt có được không?"

"Cậu được một tấc tiến một thước!"

"Oan quá, mình một tấc *(3,3cm)* chỗ nào, một thước *(33cm)*... thì không tới cỡ ấy..."

Thịnh Hạ nghiệm ra ý của cậu, gương mặt nhanh chóng như thiêu đốt, "Hạ lưu, vô sỉ!"

"Cậu còn xấu hổ thì mình sẽ thành tên xấu xa tội ác tày trời mất." Trương Chú đáp bâng quơ, khom lưng chồm dậy, hai tay đan chéo tuột cái áo phông cộc tay lên qua đầu, thắt lưng săn chắc, khuôn ngực nở và bờ vai rộng từ từ lộ rõ. Cậu siết cơ, những đường nét rắn rỏi nổi rõ, nước da sáng bóng như thanh sô cô la trắng.

Thịnh Hạ nghiêng đầu nhìn sang một bên như phản xạ tự nhiên. Cùng lúc đó cái áo phông của cậu ném lên giường, ngay trước mắt cô.

Một giây sau, cậu giữ mặt cô quay sang, trán kề vào trán cô thương lượng: "Đếm tội phạt sau được không? Ở tù mãn kiếp cũng nhận."

Rõ ràng là câu hỏi, song chưa để cô trả lời cậu đã từng bước lãnh trọn cái tội danh ấy.

Tắm thì luôn là Thịnh Hạ tắm rước, khi đi ra mãi mới sấy được cho khô, cậu đi ra lại để nguyên người toàn hơi ẩm ôm chầm lấy, bám chặt như bạch tuộc rồi thơm thật kêu lên mặt cô, cuối cùng chiếm gối cô, tìm một tư thế thật thoải mái rồi nằm chễm chệ ra đó.

Khi sắp ngủ, Thịnh Hạ nghe cậu hỏi nhỏ: “Cậu muốn khi nào thì hợp pháp? Mình sẽ phối hợp hết.”

Cơn buồn ngủ của Thịnh Hạ tức thì bay biến sạch. Cô trở mình trong lòng cậu, đặt tay lên lồ ng ngực cậu, đẩy cậu ra xa hơn một chút: “Cậu đã tới tuổi được kết hôn đâu?”

Trương Chú cũng mở mắt, hớn hở ra mặt: “Có nghĩa tới tuổi là được?”

Tất nhiên không được!

“Không thể quá sớm, có ai kết hôn khi còn đi học đâu?”

Trương Chú lên giọng, có vẻ không tin nổi: “Thế ý cậu là phải xấu hổ thêm năm sáu bảy tám năm nữa?”

Thịnh Hạ có ý định theo thầy Đàm học cao học, đi hướng văn học Hán ngữ cổ thì phải học cả thạc sĩ tiến sĩ. Đến khi cô tốt nghiệp tiến sĩ, ít cũng phải sáu năm nữa.

“Chí ít là không thể khi còn học đại học!” Thịnh Hạ suy nghĩ nghiêm túc, “Lúc học thạc sĩ cũng không ổn lắm…”

Đừng nói cô, mà Vương Liên Hoa cũng sẽ không đồng ý.

Hai mày Trương Chú sắp dính chặt vào nhau, hình như đã bắt đầu lo lắng cho năm sáu bảy năm tiếp sau này.

Thịnh Hạ hôn lên cằm cậu, bàn tay dưới lớp chăn lần tìm tới cơ bụng cậu. Lúc này, nơi đó mềm lại nhưng vẫn giữ góc cạnh, hơi cứng, trơn láng, thật sự giống sô cô la.

“Bé yêu.”

“Hửm?” Cô trượt xuống, động tác đầy khiêu khích.

Người Trương Chú cứng lại, gằn giọng hỏi: “Không muốn ngủ nữa đúng không?”

Thịnh Hạ ôm cổ cậu: “Mình học cách làm sao để không xấu hổ… cậu chờ mình ít nữa.”

Trương Chú cúi đầu, liếc chóp tai cô ló lên dưới lớp tóc. Nơi đó giờ đỏ rực, riêng đôi mắt thì vẫn sáng ngời trong căn phòng mờ tối.

Cô ngửa lên nhìn cậu chăm chú, nghiêm nghị và rất ngoan.

Chờ cô ít nữa. Một lời hai nghĩa.

Trương Chú đan tay kê dưới gáy, giang tay mở ngực ra chiều mặc người định đoạt, “Nếu tối nay đạt chuẩn, mình sẽ xem xét.”

Thịnh Hạ ngần ngừ giây lát, cúi xuống hôn cậu, trong đầu hồi tưởng lại những bước cậu làm. Vốn định chiếu học theo y thế, chỉ là nghĩ được nửa người đã bắt đầu nóng lên, nhiệt độ cơ thể cậu nơi lòng bàn tay mỗi lúc một tăng dần, những đường gân chợt nhảy lên. Cô không dám cử động thêm, r3n rỉ nằm đổ ra người cậu, cắn lên yết hầu cậu như để giải tỏa, sau nữa vùi mặt vào cổ cậu nhận thua: “Mình không biết…”

Cả người cô xê dịch vì hành động vùi mặt vào cổ cậu. Cái đệm thịt tên Trương Chú vì vậy trở nên căng chặt hơn lúc nào hết.

Yết hầu cậu trượt lên xuống, tay từ từ vuốt tóc cô, mặt ngửa lên nhìn trần nhà, cười bất lực, “Cậu biết, không ai giỏi hơn cậu hết.”

Cậu chồm dậy, ôm mặt cô hôn sâu.

–

Thịnh Hạ nói muốn cậu chờ, nhưng lòng Trương Chú hiểu là cô đang chờ cậu.

Cô không vội, cậu thì không thể bước chậm lại.

Mỗi học kì điểm số của Trương Chú tăng lên không chấm mấy. So sánh với điểm ban đầu của cậu, đây không phải việc dễ. Lúc trước cậu đã nói đến môn chuyên ngành khoảng cách với những sinh viên diện xét ưu tiên sẽ xa hơn, đến năm ba thậm chí hình thành khoảng cách cấp bậc.

Nhưng thực tế không như vậy.

Trong năm ba với số lượng môn chuyên ngành nhiều nhất cậu vẫn giành thứ hạng tốt, viết vô số bản kế hoạch doanh nghiệp, dầu rằng tất cả đều như đá ném biển sâu, không một âm tín.

Khi mọi người bắt đầu lo lắng về đồ án tốt nghiệp, Thịnh Hạ có vẻ ung dung thấy rõ. Trong ba năm cô đã xuất bản hai quyển sách, số lượng luận văn đếm không xuể, có kho tư liệu tự viết phong phú, không cần lo lắng ải kiểm duyệt đạo văn, quả thực đáng ngưỡng mộ.

Ngoài ra, cô còn có rảnh rỗi cắt ghép video đăng lên weibo, nhịp sống không có gì thay đổi.

Cứ phải tìm cho ra thay đổi, thì chắc là việc thầy Đàm đã nhận cô làm học trò, giao việc không hề nương tay nhưng cũng rất bênh vực giúp đỡ. Trên mạng xuất hiện những lời chê về sách của Thịnh Hạ, không ngờ thầy còn lên đáp trả mấy câu.

Ba năm qua, chẳng biết do đã tỉnh ngộ hay do thỏa hiệp mà vị giảng viên luôn treo cửa miệng câu “ngôn ngữ là ngôn ngữ, văn học là văn học, cứ phải gom vào một để làm gì? Hay muốn âm với âm thành dương, flop với flop đi với nhau thành hot” cũng

thi thoảng đưa ra những lời bình luận kiểu "tổng hợp có cái hay của tổng hợp". Sinh viên cảm thấy thầy Đàm trở nên dễ tính hơn, riêng Thịnh Hạ thì râm ran nỗi lo – Đây là dấu hiệu trước mưa bão đó.

Được sự đồng ý của thầy Đàm, một đôi khi Thịnh Hạ cũng đưa thầy vào vlog, dần dần để thầy chiếm bớt thời lượng của Trương Chú, ngày càng trích lời thầy nhiều hơn.

"Hạ Hạ, trong bọn mình, cảm giác chỉ có cậu là giống dân khoa văn. Ý mình là dân khoa văn lý tưởng, chắc sẽ như cậu đó."

Buổi "tọa đàm kí túc" vào đêm cuối của năm ba, đột nhiên Liêu Tinh cảm thán vậy.

Liêu Tinh học thạc sĩ trái ngành, định chuyển sang học luật.

"Đúng vậy, bút mực tỏa hương, văn hay thành câu hát, là cuộc đời chỉ biết trông mong chứ không thể có được." Phàn Tĩnh Xu cũng than. Phàn Tĩnh Xu xin thực tập ở đài truyền hình, định tốt nghiệp sẽ đi làm.

Chung Lộ Tiệp đang đắn đo xem tiếp tục học thạc sĩ hay thi công chức theo lời bố mẹ.

Lời rằng năm tư là bước ngoặt thứ hai của đời người sau kì thi đại học, Thịnh Hạ cảm thấy cột mốc này đang tới sớm. Có người đã chuẩn bị từ năm ba, thậm chí có người đã vẽ sẵn kế hoạch từ khi mới nhập học.

Nghĩ kĩ thì, hình như cô chẳng có bất cứ một kế hoạch, chỉ đơn giản để mọi việc thuận theo tự nhiên, sau đó nhận lấy kết quả tự nhiên xảy đến.

"Uầy, Hạ Hạ, Trương Chú phấn đấu tăng GPA như vậy, định xuất ngoại à?" Liêu Tinh hỏi.

Thịnh Hạ lắc đầu: “Không nghe nói cậu ấy có dự định này.”

Chủ đề này khá nhạy cảm. Vì Thành Trác Dương sắp xuất ngoại, Liêu Tinh và cậu chàng đã mập mờ hơn một năm, chưa chính thức xác nhận quan hệ. Trừ việc chưa có những tiếp xúc thân mật, cả hai không khác gì một cặp tình nhân.

Nguyên nhân vì từ năm nhất Thành Trác Dương đã lên kế hoạch xuất ngoại. Mọi hoạt động cậu tham gia trong thời gian học đại học đều là để tạo bước đệm sau này vào học viện Massachusetts.

Liêu Tinh: “Nhưng hai cậu ấy làm việc ở phòng thí nghiệm bao lâu nay chính là vì muốn phát triển trong mảng trí tuệ nhân tạo mà? Vậy thì xuất ngoại có vẻ là con đường bắt buộc…”

“Thì không nỡ chứ sao.” Phàn Tĩnh Xu nói, “Ai nỡ bỏ Thịnh Hạ lại mà xuất ngoại một mình?”

“Ừm, nếu là mình mình cũng không nỡ.” Liêu Tinh đồng tình, từng lời tỏa ra nỗi cô đơn mơ hồ.

Là thế ư?

Thịnh Hạ nhìn chằm chằm lên trần nhà, cả đêm mất ngủ.

Chương 93: Ngoại truyện 14: Tiên nữ ngốc nghếch

Được nghỉ nhưng cả Thịnh Hạ và Trương Chú đều không về Nam Lý mà phải tham gia trại hè cao học, gần như đã chắc suất học thạc sĩ tại trường.

Trại hè của đại học Hà Thanh bắt đầu sớm hơn trại hè của Hải Yến hai ngày, tổ chức ở một resort vùng ngoại ô. Trời mưa rả rích mấy ngày liền, Trương Chú không yên tâm để cô tự bắt xe nên đã chở cô đi.

Trên đường mưa to như trút, mới tới nơi đã nhận thông báo đập chứa nước ở thượng nguồn xả tràn làm ngập một đoạn đường.

Trương Chú không thể về thành phố, chỉ còn cách tìm một nhà nghỉ ở lân cận chờ con đường được khơi thông.

Thịnh Hạ chưa có chương trình, tạm thời ở nhà nghỉ cùng cậu.

Ngoài trời giông gió giật liên hồi, trong nhà Trương Chú ôm cô cùng nhau xem phim.

Bỗng Thịnh Hạ hỏi: “Nếu cậu không về kịp để tham gia trại hè thì làm sao?”

“Chắc không đâu.” Trương Chú không mấy để ý.

Thịnh Hạ nhìn cậu chăm chú: “Nhưng lỡ thì sao?”

Trương Chú ngẩng lên, bắt chước giọng điệu của cô đọc một câu thơ: “Cứ mặc lá rừng lát xát rơi, Hãy thư thả bước, vịnh ngâm chơi.”

Đã lúc này rồi còn thong dong nhã hứng như thế.

“Đường tắc rồi, thư thả bước sao được nữa.”

“Ngày mai là thông ngay thôi, còn có người sốt ruột hơn chúng ta nữa kìa.”

“Ừm…”

Tất nhiên Thịnh Hạ biết đường sẽ không tắc mãi, nhưng con đường mà cô nói không phải con đường ấy.

Nếu vì cô mà cậu phải chôn chân nơi này, an phận trong nước, chẳng phải con đường của cậu đã bị cô chặn đứng?

“Mình nghe Liêu Tinh kể Thành Trác Dương định thi vào MIT à?”

Trương Chú tập trung xem phim, ừ một tiếng bâng quơ.

Thịnh Hạ: “Ở lĩnh vực này, có phải Mỹ mạnh hơn một chút?”

Trương Chú vẫn cái giọng đều đều: “Không chỉ một chút thôi đâu.”

“Thế còn cậu?”

“Hử?” Trương Chú không hiểu, việc này liên quan gì tới cậu?

“Tại sao cậu không đi?”

Trương Chú cúi xuống, cái nhìn rời khỏi màn hình. Thịnh Hạ

đang ngay trong vòng tay, mặt ngẩng lên nhìn cậu, bổ sung cho câu hỏi ban nãy: “Chú, hồ sơ của cậu đẹp như vậy, sao không ra nước ngoài học lên cao hơn?”

Thịnh Hạ từng nghe Liêu Tinh nói, đối với trường trong Ivy League, hồ sơ của Trương Chú còn đẹp hơn hồ sơ của Thành Trác Dương.

Giữ nguyên tư thế đó, Trương Chú im lặng nhìn cô vài giây. Ngẫm cho kĩ cảm xúc và mạch tư duy kì quặc của cô, cậu tạm dừng bộ phim, ôm eo cô nhấc cô ngồi lên đùi mình, mặt đối mặt.

“Có lẽ sau này sẽ học trao đổi hoặc du học một năm nửa năm.” Trương Chú nói, “Cậu đã nghe nói những gì? Vì cậu ở trong nước nên mình mới không đi du học à?”

Thịnh Hạ cúi đầu, “Không nghe ai nói hết, là mình đoán thế…”

“Đoán cũng đúng đấy.” Khi nói cậu hơi cười, Thịnh Hạ thì chuyển sang nhìn cậu vừa rầu rĩ, kinh ngạc và lo lắng.

Tuy trong lòng đã biết, cô vẫn tưởng cậu sẽ chọn cách nói giảm nói tránh hơn.

Trương Chú hôn lên trán cô, “Tất nhiên có một phần do cậu. Nếu cậu không có tác động gì, vậy bao giờ mới có tư cách hợp pháp?”

Nghe vậy nhưng Thịnh Hạ không thấy vui.

Trương Chú: “Nhưng cậu không gây ảnh hưởng gì tới mình cả, đừng nghĩ linh tinh.”

“Trong mảng công nghệ trí tuệ nhân tạo, không thể thừa nhận Mỹ đang giữ vị trí dẫn đầu tuyệt đối…” Cậu nghiêm giọng, tay ôm chặt cô vỗ về, “Nhưng chỉ ở mặt học thuật thôi, còn thực tế

Trung Quốc với dân số cực lớn vẫn có ưu thế và tiềm năng phát triển hơn. Năm ngoái đi học kì hè ở Stanford về mình đã kể cậu nghe rồi đúng không?"

Thịnh Hạ gật đầu.

Đúng là cô có hiểu biết một vài, tuy thế vẫn rất thích nghe cậu nói về những danh từ khó hiểu ít dùng đó. Nó giống như cậu cũng luôn tò mò với thế giới thi từ ca phú của cô vậy.

Năm ngoái cậu ra nước ngoài học kì nghiên cứu khoa học hè, khi về cô ra sân bay đón. Trên đường về, cậu có vẻ hưng phấn thấy rõ như một người theo chủ nghĩa duy tâm vừa được nạp đầy niềm tin. Lên tắc xi, thoạt đầu cậu kể cô nghe về xe không người lái; đi qua phố thương mại, cậu nói trong tương lai hai mươi năm sau, điểm tín dụng cá nhân sẽ được quyết định hoàn toàn bởi cơ sở dữ liệu lớn big data, chậm trả cước điện thoại cũng có thể ảnh hưởng tới phí bảo hiểm; về trường, khi đi lấy hàng giao tới, cậu thảo luận với cô về điều kiện và thời gian trí tuệ nhân tạo phủ rộng đến hệ thống hậu cần kho bãi…

Tất cả những điều mà với cô không khác gì thế giới khoa học viễn tưởng, cậu nói không lâu sau sẽ thành hiện thực.

Khi nói những điều ấy, Trương Chú thành một thể cháy bỏng, đơn thuần, tỏa sáng lấp lánh.

"Năng lực của mình với Thành Trác Dương không như nhau. Cậu ấy muốn thành người đi đầu về mặt kĩ thuật, vì vậy cần theo đuổi con đường học thuật từ thật sớm để tự tìm kiếm đột phá, mình thì không có chí hướng đó."

Nếu không có cô, tất nhiên Trương Chú sẽ xuất ngoại. Rốt thì tiếp cận với khoa học tiên tiến nhất chỉ lợi chứ không hại. Nhưng có cô, cậu đã có việc quan trọng hơn cần làm.

“Vậy Chú muốn làm gì?”

“Mình á?” Trương Chú khẽ cười, “Tìm hiểu sơ sơ, ứng dụng kiếm lời.”

“Gian xảo.”

“Đại tác gia dùng từ phải chuẩn. Đây gọi là mỗi ngành có chuyên môn riêng.”

“Tức là định khởi nghiệp à?”

“Ừ.”

“Thương nhân toàn mùi tiền.”

“Ừm, thành công mới toàn mùi tiền…”

“Tất nhiên thành công chứ.”

Thịnh Hạ ôm cổ cậu, gối đầu lên vai cậu, lẳng lặng nghe tiếng mưa ngoài song cửa, nói nhỏ: “Gậy trúc, giầy rơm hơn vó ngựa, Ai sợ! Tóm lại chắc chắn cậu sẽ là một người cực giỏi cực ghê gớm.”

Năm lớp 12 khi sửa bài phát biểu cho cậu, cô đã nói, phải có ích với đất nước, có ích với cuộc đời. Có lẽ cô không làm được điều đó, riêng cậu thì chắc chắn có thể. Khi đó cô đã cảm thấy cậu giỏi giang khác hẳn người thường, không bỏ công nhiều mà vẫn được hạng nhất, nghĩ tương lai cậu chắc chắn sẽ không tầm thường.

Họ của khi ấy chưa có quan hệ gần gũi như bây giờ, cậu đứng trên vị trí hạng nhất toàn thành phố, xa xôi không với tới. Còn bây giờ, cậu đang ôm cô, cô trong lòng cậu. Với cô, cậu có khi ngang bướng, khi trẻ con, khi dài dòng, nhưng không còn bí ẩn

hay xa xôi như ngày xưa. Cậu cũng đã không còn là hạng nhất trong trường, thậm chí không phải hạng hai hay hạng ba. Cậu lúc này như vị thần rơi khỏi ngôi cao vốn dĩ.

Ràng buộc một người trên đỉnh là điều không thực tế, vì không ai có thể đứng mãi trên ngôi cao. Từ thời cấp ba Trương Chú đã hiểu thấu điều này, Thịnh Hạ thì tới nay mới từ từ giác ngộ.

Ở trong môi trường mới, thứ hạng sẽ được sắp xếp lại. Con người không cần phải chịu trách nhiệm với thứ hạng, chỉ cần có trách nhiệm với bản thân, với tương lai sau này. Tìm ra đường đua riêng cho bản thân mới là điều quan trọng nhất.

Tới hiện tại, Thịnh Hạ vẫn vững tin cái tên Trương Chú sẽ không thành cái tên tầm thường không ai hay biết. Trong lĩnh vực chuyên môn riêng của cậu, cậu sẽ trở thành một người cực tài giỏi và xuất sắc.

Thịnh Hạ cọ mặt vào vai cậu, cảm giác nơi này lại rắn rỏi rộng rãi hơn xưa.

“Gậy trúc, giầy rơm hơn vó ngựa, Ai sợ…” Chống gậy trúc, đi giầy rơm cũng có làm sao? Vẫn đi nhanh hơn vó ngựa nhiều lắm.

Trương Chú nhẩm đọc câu thơ, chợt cười, trở người nhốt cô vào bên dưới, “Mình đã tìm được nàng tiên nào đây?”

Thịnh Hạ chớp chớp mắt. Độ này mọi người không hẹn mà cùng gán cho cô danh xưng này, rốt cuộc là sao thế?

“Chú, việc cậu làm là cần thiết, có khi biến chuyển lớn trong tương lai chúng ta sau này sẽ có cống hiến của cậu. Còn mình, thì chỉ là thư sinh vô dụng thôi.”

Mắt Trương Chú sẫm dần, lời nói ra thì chẳng có gì là sâu sắc:

“Trong cái hào phóng của Tô Thức đúng là có chút kiểu cách.”

Thịnh Hạ: “Hả?”

Trương Chú: “Ông già đó viết thơ từ cũng hay, có tính bao quát cao, trong em có anh, ai dùng cũng hợp.”

Thịnh Hạ chợt hiểu ra, cậu nói là cậu hào phóng, còn cô kiểu cách!

“Trương! Chú!” Bầu không khí tình cảm bay biến sạch, cô tức mình giơ chân định đá, gối mới gập vào đã va phải bụng dưới cậu.

“Hự!” Trương Chú đau toét cả mắt, ôm bụng ngã quỵ.

Thịnh Hạ bò dậy xem, “Đau lắm à?”

“Đau…” Cậu nặn ra một tiếng cụt lủn, có vẻ đang hết sức nhẫn nhịn.

Thịnh Hạ đâm hoảng loạn, cau mày vuốt bụng cho cậu, “Mình có dùng sức đâu, sao lại…”

Nói chưa dứt câu, cổ đã bị kéo xuống. Trương Chú nghiêng đầu bắt chính xác lấy môi cô, giữ cái hôn kéo dài. Bàn tay đang vuốt bụng cũng được cậu hướng dẫn tìm kiếm.

Cái hôn dài kết thúc, Trương Chú nằm ngửa ra nhìn cô, môi cong cong nụ cười.

Thư sinh có gì mà vô dụng?

Mùi tiền dễ có, niết bàn khó tìm.

Thần tiên sở dĩ là thần tiên, không cần làm gì cả, chính vì họ là

tín ngưỡng và tham vọng của người phàm.

Trương Chú: “Tiên nữ ngốc nghếch, ai sợ?”

Thịnh Hạ: …

–

Mùa tốt nghiệp, vlog của Thịnh Hạ viral.

Cô quay mấy đoạn video tốt nghiệp đăng lên một nền tảng video, được tài khoản chính thức của đại học Hà Thanh share lại.

Cô quay hàng trái cây trong trường: Đông qua hương khoai lang còn đó, hạ về ăn dưa hấu ở đâu?

Cô quay tiệm photo chật kín đồ đạc chỉ rộng mấy mét vuông: Một tập không dư, một tờ không thiếu, máy cắm vận hành, hai hào làm phí.

Cô còn quay chiều hôm ngoài cửa sổ thư viện, dây thường xuân mọc lan ngoài tòa giảng đường, cặp vợ chồng học thuật chậm bước ven hồ, quay cả đôi tình nhân chụp ảnh tốt nghiệp trên trảng cỏ.

Thậm chí ghi cả những chiếc va li đã đóng gói xong xuôi chờ gửi chất đống dưới kí túc của các sinh viên tốt nghiệp.

Hình ảnh giản dị, kĩ xảo cắt ghép đơn sơ mà đột ngột viral.

Vô số người tràn vào trang cá nhân của cô, lướt xem hết những video cô đăng từ trước.

Cô có một video quay chuyện bên lề của phòng 219 khi chụp ảnh tốt nghiệp. Ở mục bình luận, cư dân mạng đã khen nhan

sắc của phòng kí túc hết lời.

Còn có một video quay khi Trương Chú tới giúp dọn đồ khỏi kí túc.

Cô không cần kí gửi hành lý, chỉ cần chuyển từ kí túc sinh viên đại học sang kí túc cho sinh viên bậc cao học.

Trương Chú bận rộn việc học và chuẩn bị khởi nghiệp, đã thuê phòng ở ngoài, không định ở lại trường.

Trong video, cứ bê một thùng đồ cậu lại hỏi một lần: "Tại sao không ở cùng mình?"

Thịnh Hạ cảm thấy lần nào biểu cảm của cậu cũng rất đáng yêu nên đã ghi hình đặc tả. Cậu ghét ra mặt nhưng vẫn kệ, chỉ đứng yên mặc cô kề sát ống kính ghi hình. Tiếng cười giòn tan của Thịnh Hạ xuyên suốt cả đoạn video.

Bình luận hầu hết là giục cô: "Đồng ý đi chứ!"

"Ở cùng anh ấy! Xin đó!"

"Chủ thớt không ở thì em ở!"

Nguyên nhân không ở cùng cậu rất đơn giản, "Chưa hợp pháp."

Chưa bàn việc họ đều còn đi học, mà nếu để Vương Liên Hoa biết, có khi sẽ đánh gãy chân họ mất. Nguy hiểm quá lớn, không được không được.

219 làm buổi liên hoan chia tay, xong xuôi ai nấy tự xách va li đi. Phàn Tĩnh Xu thuận lợi xin được vị trí biên tập thực tập ở đài truyền hình; Chung Lộ Tiệp thì cuối cùng không nói lại bố mẹ, thi vào cơ quan hành chính ở địa phương, đã được phân chức, tốt nghiệp xong sẽ về quê đi làm; Liêu Tinh thi vào hệ thạc sĩ

của học viện luật, tiếp tục ở lại Hà Thanh như Thịnh Hạ.

Phòng kí túc của họ không có những câu chuyện đặc sắc, không có mâu thuẫn gay gắt, dường như cũng không có những tình cảm quá mức dữ dội. Song khi chia tay, cả hội vẫn ôm nhau khóc sướt mướt.

Cuối cùng Thịnh Hạ rời phòng kí túc một mình, chào tạm biệt cô quản lý kí túc. Khi ra khỏi tòa nhà số 23, cảm tưởng mình đã đi đến điểm cuối của một cuộc hành trình, giờ đây lại đứng ở điểm khởi đầu của một hành trình mới.

Người đợi ngoài cửa, vẫn là Trương Chú.

–

Học thạc sĩ, Thịnh Hạ vẫn ngập đầu trong đủ thứ bút kí học hành, danh mục sách giảng viên giao cho vẫn dài ngoẵng đọc mãi không hết. Chương trình học hệ thạc sĩ năm nhất còn nhiều hơn bậc đại học, hiếm có khi được rỗi buổi tối thì lại được giao nhiệm vụ viết bản thảo phát biểu cho Đàm công.

Năm ngoái Đàm công làm cố vấn cho một chương trình về ngôn ngữ trên ti vi, được cả người ngoài giới chú ý nhờ tính cách hài hước và những lời giảng giải cao thâm, không chỉ những đoạn phát biểu được share tràn lan mà còn có những đoạn cắt đặc sắc đăng trên các trang web nền tảng video, do đó hiện có rất nhiều chương trình truyền hình muốn mời thầy. Đàm công cũng tự đùa rằng, tuổi đã cao mà tự dưng thành hiện tượng mạng. Thịnh Hạ trở thành "đệ tử cuối" của thầy, những vlog về Đàm công quay khi trước cũng được cư dân mạng đào ra cắt ghép lại.

Mấy năm tích lũy cộng với vài cơ hội lộ mặt như vậy, tới nay lượng follow tài khoản video của Thịnh Hạ đã lên tới mấy trăm nghìn.

Cô vẫn giữ tần suất đăng video khi trước, chỉ là số lần Trương Chú lộ mặt ít dần. Thịnh Hạ chỉ quay từ cổ cậu trở xuống vì vậy người theo dõi vẫn bình luận trách cô ngày càng nhỏ mọn.

Về sau, Trương Chú hoàn toàn mất bóng.

Không phải do Thịnh Hạ keo kiệt, mà vì khi học thạc sĩ năm hai Trương Chú đã đi Stanford học trao đổi một năm.

Học kì đầu năm hai thạc sĩ là thời điểm Thịnh Hạ ít bài vở nhất. Lúc này không có Trương Chú bên cạnh, cô luôn cảm thấy cả tòa thành rộng lớn mà chỉ toàn trống rỗng.

Cậu chưa trả căn phòng thuê khi trước nên thi thoảng Thịnh Hạ sẽ sang đó ở mấy hôm và quét dọn vệ sinh. Nhìn những chồng kế hoạch doanh nghiệp và báo cáo nghiên cứu cậu vứt trong thư phòng, Thịnh Hạ thấy mắt cay cay.

Khởi nghiệp chưa bao giờ là việc dễ dàng. Một ý tưởng nảy sinh đến khi thành hiện thực, quá trình nó trải qua không chỉ đơn giản là rào cản về vốn.

Trên một số bản kế hoạch bị trả về viết chi chít những chú giải của Trương Chú. Đọc những con chữ ấy, Thịnh Hạ cảm tưởng trông thấy dáng vẻ cậu ngồi viết trước bàn.

Thật sự rất nhớ cậu.

Khi cậu còn ở bên, Thịnh Hạ đã thề thốt rằng: “Chúng ta bận rộn như vậy, một năm sẽ qua nhanh thôi.”

Nhưng bây giờ một ngày với cô dài dằng dặc.

“Em thay thầy tham gia một chương trình, gặp gỡ những người trẻ khác cho mở mang đi. Suốt ngày nhìn cái bản mặt già cỗi này, sao mà không nhớ cậu bạn trai đẹp như minh tinh đó

được?” Đàm công gửi một email mời.

Là một gameshow định hướng phát triển chữ Hán của đài truyền hình lớn, mời toàn các ngôi sao đang nổi và tai to trong giới học thuật cũng như văn nghệ cùng nhau tìm kiếm nguồn gốc chữ Hán.

Tai to giới học thuật?

“Thầy ạ, em chịu thôi, người ta mời thầy mà…”

“Cái mặt này của tôi khán giả đã xem chán rồi, quay nữa cũng chỉ tới thế. Em tham gia, bọn họ vui quá ấy chứ.”

Nhà nghiên cứu trẻ tuổi xinh đẹp, một điểm nhấn tuyệt biết mấy.

“Cứ tham gia đi, lứa mấy đứa có điều kiện tốt, giỏi kĩ thuật, có thể giúp phát triển văn hóa truyền thống chẳng không là việc công đức đếm không hết?”

Thịnh Hạ kể Trương Chú chuyện này, cậu cũng ủng hộ cô tham gia, “Cậu quay video bao lâu nay, chắc không sợ ống kính nữa. Đàm công cảm thấy mình già rồi, sức ảnh hưởng lớn hơn cũng chỉ duy trì được thêm vài năm. Cậu là hi vọng của thầy ấy.”

Vậy là Thịnh Hạ không chối nữa, quyết định nhận lời thầy. Vì điều này ekip chương trình đã thay đổi kế hoạch và lựa chọn kết hợp khách mời, Thịnh Hạ chung nhóm với một sao nam mới nổi. Cậu chàng này có ngoại hình cực bắt mắt, ảnh tuyên truyền vừa tung ra, Thịnh Hạ gửi ngay cho Trương Chú.

Cậu gọi video tới, “Chương trình này không đứng đắn, tuyên truyền tiếng Hán thì tập trung tiếng Hán thôi, sao cứ phải tạo cp?”

Thịnh Hạ: “Cp cái gì, người ta mới 19 tuổi!”

“Cậu nghĩ cậu bao nhiêu tuổi, trông cũng đâu có khác 16 tuổi là mấy.”

Thịnh Hạ phì cười: “Chua quá cơ, chua không còn biết gì nữa rồi. Lúc 16 tuổi cậu đã biết mình đâu?”

Trương Chú nghẹn họng, bực bội dặn: “Thế cậu đừng có trâu già gặm cỏ non.”

Thịnh Hạ: …

“Vậy cậu có quen bạn nữ xinh đẹp tóc vàng mắt xanh nào không?”

“Không.”

“Thế bạn nữ người Hoa xinh đẹp?”

“Không.”

“Uầy, chán thế.”

“Tất nhiên không đặc sắc như chương trình cậu với trai trẻ.”

“…”

Sau khi weibo chính thức của chương trình đăng hình, giang cư mận cứ tưởng Thịnh Hạ là sao mới ra mắt, thi nhau chửi rủa ekip chương trình tạp cp để lăng xê người mới. Fan của cậu sao nam xâm chiếm weibo chương trình, tiếp đó kéo nhau ùa vào weibo của Thịnh Hạ, câu nào câu nấy chỉ trích cô lợi dụng danh tiếng của thần tượng. Sau phát hiện cô đã có bạn trai, ngờ ngợ nhận ra sự việc hơi sai sai, quay về coi lại mới thấy Thịnh Hạ giữ vai trò hướng dẫn, học giả mảng tiếng Hán cổ, nhưng giờ thì xin

lỗi đã không còn kịp nữa.

Riêng các fan chuyên theo dõi chương trình văn hóa thì đa số có thành kiến với các ngôi sao mới nổi, bắt đầu công kích cậu sao kia vào cùng nhóm với Thịnh Hạ là trèo cao. Thậm chí còn có người tò mò lần ra bạn trai trong vlog của Thịnh Hạ là thủ khoa đại học.

Giờ thì lôi cả tên Trương Chú ra cho cậu sao nam kia knock out – cá lọt lưới phổ cập giáo dục đừng có sáp vào cặp tình nhân có nhan sắc có trí tuệ người ta!

Tóm lại, chương trình chưa chiếu mà đã khiến dư luận tranh cãi ỏm tỏi.

Thịnh Hạ không thể ngờ tham gia một chương trình truyền hình thôi mà cũng có thể lên hotseach.

“Thực ra cậu ấy khá tốt tính, lễ phép nữa, chỉ là fan nhiều quá nên kiểu gì cũng có người thiếu suy nghĩ.” Thịnh Hạ vỗ về Trương Chú như vậy, chỉ sợ cậu sẽ lôi nick thật lên mạng chiến như hồi lớp 12.

Tuy rằng sẽ không thua, nhưng cậu đang khởi nghiệp, chung quy phải giữ hình ảnh chính diện tích cực.

Trương Chú: “Đã bắt đầu nói đỡ cho người ta rồi?”

Yêu xa không dễ mà. Thịnh Hạ thở dài, ai kia hệt như bình giấm chua, sơ ý chút thôi là bắt đầu ghen bậy bạ.

“Thế mình xin chứng nhận weibo là “bạn gái Trương Chú” nhé, được không?”

“Không được, ít cũng phải là “vợ Trương Chú”.”

Thịnh Hạ đánh giá: “Được một tấc tiến một thước!”

Trương Chú cười, kề mặt sát ống kính, “Hử, giờ mình được một tấc tiến một thước kiểu gì? Thật là có lòng mà sức không đủ.”

Thịnh Hạ: …

Trò chuyện được chăng hay chớ một hồi, khi sắp cúp máy, Trương Chú bỗng gọi: “Bé yêu.”

“Ừ?”

“Nếu xin chứng nhận, thì phải chứng nhận thân phận của chính cậu. Học giả hay tác giả gì cũng được, hoặc là cái gì đó khác mà cậu thích. Cậu sẽ là vợ Trương Chú, nhưng cậu không tên vợ Trương Chú, cậu tên Thịnh Hạ.”

–

Chương trình phát sóng, lượt follow trên trang video của Thịnh Hạ đột phá hàng triệu, độ chú ý mỗi lúc một tăng, còn nhận được danh xưng “đàn chị”.

Vì sao nam nói mình cực thích đại học Hà Thanh nhưng không thi đậu, giờ được cùng nhóm quay chương trình với đàn chị Hà Thanh đã là vinh dự nên trong chương trình cứ gọi đàn chị suốt.

Cứ gặp vấn đề cậu chàng sẽ hỏi Thịnh Hạ, không hề có ý định tạo hình tượng học sinh giỏi độc lập giải quyết vấn đề. Mỗi kì phát sóng, bất kể ống kính đang quay nhóm nào vẫn có thể nghe thấy tiếng gọi “đàn chị” nheo nhẻo ngoài màn hình.

“Đàn chị, từ này có ba âm đọc à, còn âm nào nữa?”

“Đàn chị, thương trong “Thương kính tửu”, trong “Đại từ điển Hán ngữ” và “Từ hải” chú giải hai cách đọc khác nhau! Điền từ

nào đây?”

“Đàn chị! Cứu em, chữ này…”

“Đàn chị! Quá giờ quá giờ rồi đừng có thong thả thế chứ!”

“Đàn chị cứu em!”

Chương trình chiếu trên cả sóng truyền hình và mạng internet, màn hình bản chiếu mạng cũng toàn những bình luận gọi “đàn chị”.

Không biết do ekip của sao nam đứng sau tác động hay là tương tác tự nhiên của fan, tóm lại kì nào có đàn chị Thịnh Hạ là kì đó lên hotsearch, sao nam cũng nhờ hình tượng ngoan ngoãn khiêm tốn khéo léo trong chương trình mà đạp đổ ấn tượng xấu trong lòng người xem trước đó, được khán giả yêu mến hơn hẳn. Cậu chàng còn follow weibo của Thịnh Hạ.

Sau chương trình Thịnh Hạ hay nhận được tin nhắn từ các công ty quản lý, công ty livestream hay thương mại điện tử, có bên muốn kí hợp đồng nâng cô làm nghệ sĩ, có bên muốn nhờ cô hợp tác đẩy mạnh sản phẩm. Mới đầu Thịnh Hạ khá bối rối, về sau dần bình thản hơn, xem qua rồi mặc kệ, từ từ khôi phục tốc độ cập nhật vlog khi trước.

Mọi việc bình thường, vinh nhục bỏ kệ.

–

Kì nghỉ của Stanford khác với thời gian nghỉ trong nước. Được nghỉ Trương Chú không về nước vì phải tranh thủ lúc này làm các điều tra khảo sát và sang MIT thăm Thành Trác Dương.

Vậy nên nghỉ đông Thịnh Hạ về Nam Lý một mình.

Lần này thì không thể giấu được nữa, Vương Liên Hoa đã biết mọi tài khoản trên các nền tảng mạng xã hội của cô.

Khi trước cô chỉ tạo được ít danh tiếng trong một cộng đồng nhỏ, lứa trung tuổi như Vương Liên Hoa chẳng bao giờ để ý coi những thứ ấy. Nhưng chương trình trên truyền hình lại khác, Vương Liên Hoa không xem thì vẫn có những người quen khác xem.

Sau bữa cơm tối, Vương Liên Hoa ngồi trên sô pha lướt xem video Thịnh Hạ đăng. Lướt tới một video, chợt tăng âm lượng lên mức cao nhất –

“Cậu ở với mình.”

“Tại sao không ở với mình?”

“Rốt cuộc tại sao không chịu ở với mình?”

“Không được, cậu phải ở với mình.”

“Tại sao không ở với mình!”

Thịnh Hạ đang rửa bát, hơi lạnh ùa lên sống lưng. Rề rà mười mấy phút mới rửa bát xong, quay lưng đã va vào cái nhìn nghiêm nghị của Vương Liên Hoa.

“Đã ở chưa?”

“Dạ?” Thịnh Hạ giật mình, mẹ đang nói gì ấy nhỉ? Đã “do” chưa?

Vương Liên Hoa lặp lại từng câu từng chữ: “Đã, ở, cùng, nhau, chưa?!”

Cảm xúc của Thịnh Hạ bây giờ giống hệt cái hôm tưởng Trương Chú nạt vì đã biết chuyện quyển sách luật nhưng thực ra chỉ vì

cô viết sai tên cậu – căng thẳng, thấp thỏm, cuối cùng thả lỏng nhẹ nhõm.

“Chưa…”

Vương Liên Hoa lên giọng: “Chưa thật?”

“Thật mà!”

Vương Liên Hoa: “Đến bước nào rồi?”

Thịnh Hạ giật bắn: “Dạ?”

“Chưa phát sinh quan hệ mà nó dám bám dính lấy rồi ngang nhiên đòi ở chung như thế? Chị tưởng mẹ là đứa ngốc hả? Hả?”

“…”

“Nói đi chứ!”

Hu hu, cô còn nói gì được nữa, đã biết hết rồi mà sao còn hỏi nữa. Mẹ cứ quên là cô đã học thạc sĩ năm hai, tuổi này nhà người ta có khi đã bị giục cưới rồi. Phải trả lời câu hỏi này sao đây, ai cứu cô với.

Vương Liên Hoa lại gằn giọng: “Bảo Trương Chú cút về đây gặp mẹ!”

Chương 94: Ngoại truyện 15: Tập kích bất ngờ

Nước Mỹ, Boston, căn hộ Thành Trác Dương thuê.

Chiếc điện thoại trên tủ đầu giường rung liên hồi, Trương Chú với tay lấy cái điện thoại, nhập nhèm mở mắt, thấy là cuộc gọi thoại từ Thịnh Hạ.

Cậu nhận máy, đặt điện thoại lên tai, "Bé yêu sao không gọi video?"

Giọng cậu nghe rõ sự lơ đễnh và lười nhác của kẻ mới ngủ dậy. Ngay giây sau, con người ngái ngủ lập tức như chú ưng sắc lẹm, mắt choàng mở ngồi bật dậy.

Vì đầu kia không phải tiếng Thịnh Hạ mà là một giọng nữ trung tuổi nghiêm khắc đã lâu chưa gặp.

"Trương Chú à, đang nghỉ hả?"

"Cháu chào cô ạ." Cậu giữ giọng bình thường, cảm tưởng vẻ lười nhác ban nãy chỉ là ảo giác của Vương Liên Hoa.

"Ừ, bên cháu giờ mấy giờ rồi?"

"7 giờ sáng ạ."

"Có phải quấy rầy lúc cháu nghỉ ngơi không?"

“Bình thường giờ này cháu dậy rồi, tại đang ở chỗ bạn nên ngủ muộn hơn tí. Không sao ạ, cháu ra ngoài rồi, cô cứ nói.”

Trương Chú vừa nói vừa đi ra khỏi phòng. Ngoài cửa, Thành Trác Dương dậy đi vệ sinh xong định về phòng ngơ ngác: Anh Chú ghê thật, để tạo dựng hình tượng tốt đẹp trước mặt mẹ vợ mà không ngại kéo mình xuống nước. Đây chính là người sẽ thành thương nhân? Đáng sợ.

Trương Chú vào phòng khách nói chuyện điện thoại độ chừng mười phút. Khi ngắt máy đi ra, cậu tung chăn của Thành Trác Dương, “Tỉnh rồi thì dậy, hôm nay đi lượn bệnh viện.”

“Không đi, ngột ngạt lắm.”

“Thế đi công ty trò chơi, chơi game thì được chứ?”

“Không đi. Cậu tới đó phải để chơi game thật đâu, có để đánh thằng này thì có.”

“Cậu chỉ muốn ru rú trong phòng thí nghiệm, thư viện và trước cái bàn của câu thôi hả?”

Thành Trác Dương chôn mặt vào gối, “Anh Chú về đi, mình phải nghĩ đã.”

Cậu biết Trương Chú tới Boston có mục đích gì. Nhưng cậu không có chí hướng khởi nghiệp, tạm thời cũng chưa muốn về nước.

“Mình bắt buộc phải về nước.” Trương Chú nhìn từ trên xuống, “Nếu cậu không muốn ra ngoài đi dạo, thì tối nay mình đặt vé về California.”

Thành Trác Dương quay lưng lại.

Trương Chú cất giọng đều đều: “Mình sẽ gửi lại bản kế hoạch doanh nghiệp và thỏa thuận quyền cổ phần, quyền kĩ thuật cho cậu, có rảnh rỗi thì nhớ đọc. Trác Dương, mình thực sự cần cậu.”

Thành Trác Dương ngồi dậy, khoanh chân như đứa trẻ, riêng gương mặt rất nghiêm túc: “Anh Chú cũng biết hiện giờ rất khó tìm được phòng nghiên cứu hoặc doanh nghiệp trong nước có thể cung cấp đủ tài chính và trang thiết bị cho nghiên cứu của mình… công ty startup lại càng không.”

“Vậy cậu nghiên cứu vì mục đích gì?” Trương Chú cắt lời cậu, lôi một cái ghế tới ngồi xuống, “Chỉ vì muốn tìm kiếm đột phá? Vậy cậu nghiên cứu ra thành quả là để phục vụ cho ai?”

“Mình không phải người có khả năng khởi nghiệp.” Thành Trác Dương lí nhí.

“Người thế nào mới có thể khởi nghiệp?” Trương Chú hỏi lại.

Thành Trác Dương không nói nữa. Trương Chú hiểu tính cậu nên không chờ, trầm giọng nói: “Cậu gia nhập Dĩ Hạ, giai đoạn hiện tại mình không thể hứa cho cậu điều kiện nghiên cứu tốt nhất. Nhưng Trác Dương, miễn sau này có ý định rời phòng thí nghiệm, cậu sẽ không thể tìm được chủ doanh nghiệp hiểu cậu hơn mình, không tìm được đồng nghiệp thích hợp hơn mình. Nhưng mình thì khác, dù hợp tác với ai mình vẫn tự tin có thể điều chỉnh bản thân. Mình không thể chờ tới cái ngày cậu không chịu đựng được người khác mà tới tìm mình. Công ty của mình buộc phải thành lập, buộc phải gom đủ người…”

“Điều kiện nghiên cứu trong nước không tệ tới mức như cậu nghĩ, nguồn lực ủng hộ cũng rất lớn, điều này đã viết rõ trên bản kế hoạch doanh nghiệp. Những việc khác, miễn cậu không muốn thì có thể không tham gia. Không doanh nghiệp nào có thể cam kết với cậu điều này, trừ mình. Cậu vẫn có thể làm nghiên cứu cá nhân ở vùng an toàn của cậu, thậm chí có thể tiếp

tục học lên tiến sĩ…”

“Mình về California trước, cậu còn nửa học kì để suy nghĩ.”

Nói xong, Trương Chú thu dọn đồ đạc, đặt vé, luôn tay chân chỉ lát đã xong. Trước khi đi, cậu ngoái lại nhìn Thành Trác Dương một lát rồi mới nói: “Trác Dương, quên kể, mấy năm nay Liêu Tinh vẫn độc thân, với điều kiện của cậu ấy, người ngoài nhìn vào thực sự không hiểu nổi lý do. Mình cũng không hiểu cậu, nếu ban đầu đã quyết định sẽ sang Mỹ, ở lại nơi này, thì việc gì phải tham gia buổi gặp gỡ hôm đó?”

Trương Chú đi.

Thành Trác Dương đứng ngoài cửa mấy phút, về ngồi vào bàn, ôm đầu vò tóc.

Trương Chú còn hỏi người thế nào mới có thể khởi nghiệp?

Chính là người như Trương Chú đấy – tỏ hết thành ý, sau đó đánh thẳng tim đen.

Thịnh Hạ không biết hôm đó Trương Chú đã nói gì với mẫu thân đại nhân, chỉ biết là sau khi cúp máy, Vương Liên Hoa lẳng lặng về phòng. Thịnh Hạ thấp thỏm suốt cả ngày, cuối cùng sốt ruột không chờ nổi, hỏi Trương Chú. Cậu nói: “Không có việc gì, cô là người hiểu tình lý.”

Mới là lạ!

Vương Liên Hoa luôn vô cùng nhạy cảm ở những vấn đề thế này. Thực chất mẹ không phải người cứng nhắc và truyền thống tới mức ấy, chỉ là luôn quá coi trọng việc “bảo vệ bản thân”, và có định nghĩa riêng về khái niệm này.

Thịnh Hạ về trường trong tâm trạng nghi hoặc và thấp thỏm ấy.

Năm hai thạc sĩ không lên lớp nhiều, chủ yếu là chiến đấu với các kiểu luận văn. Lúc nhàn rỗi, Thịnh Hạ chỉ dẫn mấy sinh viên cùng phát triển tài khoản video riêng. Chủ yếu là đăng một số video giảng giải nghĩa thơ từ cổ và giải nghĩa chi tiết từng từ trong thơ. Thịnh Hạ có ngoại hình ưa nhìn, mỗi lần mặc Hán phục ghi hình đều tạo được hiệu ứng tốt, tài khoản ngày càng được chú ý hơn. Riêng phần bình luận là cứ mãi kêu gào đòi cô cập nhật vlog đời thường, nói thẳng ra, là "kêu gọi cái anh đòi ở chung kia".

Ngày ngày trôi qua bận rộn và đầy màu sắc. Một khi dừng lại, nhung nhớ sẽ kéo nhau ùa về.

Thịnh Hạ đã lấy được visa, xin nghỉ một tuần, cộng với kì nghỉ Quốc tế Lao động là 10 ngày cả thảy.

Hôm 1/5, Thịnh Hạ lên chuyến bay đi California.

Trước khi đi cô còn cất công soạn sẵn một lời nói dối, nói hai hôm tới bận ghi hình chương trình, không được mang điện thoại, không liên lạc được cũng đừng lo lắng. Trương Chú không hề nghi ngờ.

Vịnh San Francisco ngày tháng Năm ấm áp hơn Hà Yến một chút. Đây là lần đầu Thịnh Hạ ra nước ngoài nên có hơi lo lắng, bắt đầu hối hận, muốn cho cậu niềm vui bất ngờ mà có khi sẽ thành ngã ngửa mất. Nhưng đã tới đây rồi, không thể bỏ gánh giữa đường được.

Vì vậy Thịnh Hạ vẫn quyết định bắt xe tới kí túc du học sinh của Stanford.

Xuống xe, Thịnh Hạ đâm hoang mang. Tài xế nói đã tới nơi, nhưng rốt cuộc là ở tòa nào? Cô chỉ nhớ Trương Chú từng nói tòa nhà cậu ở xây tường xám mái đỏ, nhưng quanh đây có tận

mấy tòa nhà như thế, lần lượt là một tòa nhỏ ba tầng, hai dãy nhà hai tầng thông nhau và một tòa nhà cao bảy, tám tầng. Tường ngoài tòa nhà còn không ghi số, nghiễm nhiên là một khu nhà ở quy mô lớn. Thịnh Hạ đứng bên vệ đường, nhắn tin cho Trương Chú.

Thịnh Hạ: “Bọn mình hẹn hò đi.”

Thịnh Hạ: “Chia sẻ vị trí.”

Tin nhắn gửi đi cứ quay vòng vòng. Thịnh Hạ ngơ ngác, rõ ràng đã bật chuyển vùng quốc tế rồi mà, sao vẫn không có data? Ban nãy lúc trên tắc xi, cô còn chat với bọn Tân Tiểu Hòa nữa mà.

Mấy tiếng “tinh tinh” vang lên, Thịnh Hạ nhận được vài tin nhắn. Mở ra đọc, là tin báo nợ hơn năm trăm tệ tiền phí.

Thịnh Hạ cau mày, trời trồng tại chỗ. Trước khi đi cô đã nạp hơn năm trăm rồi mà? Sao giờ lại như thế?

Nhưng không có thời gian để tìm tòi nghĩ ngợi tìm nguyên do nữa. Đang ở nơi đất khách quê người, không có internet thì làm gì cũng khó. Giờ mới nhớ Vương Liên Hoa có chuẩn bị cho một cái sim điện thoại số bên Mỹ, tiếc là đã bỏ trong va li. Thế là ngồi xổm xuống lục va li tìm sim ngay bên đường. Người qua lại không ai không tò mò ngoái lại nhìn.

Hai má Thịnh Hạ đỏ ửng, vừa hồi hộp vừa lo lắng, lưng túa đẫm mồ hôi, thậm chí tâm trí đã tự tưởng tượng ra cái cảnh co ro đầu đường.

Ngay khi vừa thay sim mới và gập va li vào, không biết may mắn hay bất hạnh, cô nhìn thấy Trương Chú qua khe hở của bụi cây.

Cậu đang ngồi trước cửa quán cà phê đối diện vườn hoa, nói cười vui vẻ.

Thịnh Hạ dụi mắt, chắc chắn mình không nhìn lầm. Trong cậu có vẻ gầy hơn trong video. Sang Mỹ hơn nửa năm mà cách ăn mặc của cậu chẳng hề thay đổi, vẫn giống hệt hồi trong nước với sơ mi khoác ngoài áo phông cộc tay, quần bò giầy ba ta, đơn giản gọn gàng.

Ngồi đối diện cậu là một cô gái.

Từ góc của Thịnh Hạ chỉ nhìn thấy sườn mặt cô gái. Gương mắt nhỏ nhắn rất xinh ẩn dưới lớp mái ngang,, tóc đen thẳng cứng nhắc nhưng trơn mượt như gấm, toàn thân tỏa ra sự xa cách và già giặn, thoạt trông như thiếu nữ từ manga xé sách bước ra.

Thịnh Hạ ngó cái điện thoại im ru. Trên giao diện trò chuyện wechat, câu nói cuối cùng của Tân Tiểu Hòa thành lời sấm: “Đừng để bất ngờ thành bắt gian đó.”

Sao cậu bảo không có bạn nữ người Hoa xinh đẹp cơ mà?

Cũng lúc đó, cái điện thoại Trương Chú đặt trên bàn kêu lên mấy tiếng. Vốn dĩ cậu chỉ liếc qua cho có, còn thế ngồi không hề thay đổi, tốc độ nói chuyện vẫn giữ nguyên. Đột nhiên sắc mặt cậu đổi hẳn, vơ vội cái điện thoại bật dậy ngó nhìn bốn phía.

Đúng lúc ấy Thịnh Hạ đứng thẳng dậy, để lùm cây che đi dáng vẻ nhếch nhác của mình hiện giờ.

Cô cũng không biết tại sao mình lại vô thức né tránh, nhưng ngay sau đó chuyển sang hối hận. Người nên chột dạ đâu phải cô! Thế là lại cúi xuống xách va li lên, rút tay cầm, đang định đi thì điện thoại reo chuông.

Trương Chú yêu cầu gọi thoại.

Cô nhìn điện thoại, chờ chuông reo mấy hồi mới nghe máy,

giọng uể oải lẫn cả sự hờn tủi chính cô cũng không nhận ra: “A lô…”

“Đứng yên ở đó.”

Tiếng Trương Chú vọng từ loa, dứt câu là cúp máy. Chưa tới vài giây, Thịnh Hạ đã bị kéo vào một vòng ôm rộng. Cô giật mình suýt làm rơi điện thoại nhưng may được cậu nhanh tay bắt được. Cậu kéo cô vào lòng, vòng ôm mỗi lúc một siết chặt như muốn hòa tan cô vào cơ thể.

“Sao cứ thế mà tới, suýt lại để cậu chờ rồi.”

Bấy giờ Thịnh Hạ mới có cảm giác chân thật rằng “đúng là cậu”, tuy thế cõi lòng vẫn ê ẩm chua xót, hai tay ngang bướng buông thõng không chịu ôm cậu, rầu rầu nói: “Quấy rầy cậu hẹn hò với bạn nữ xinh đẹp rồi.”

Trương Chú bật cười, ôm chặt cô thêm lúc nữa mới từ từ buông ra, áp mặt cô bằng hai cái điện thoại, mắt đảo lên đảo xuống chăm chú không rời, kế đó hôn một cái lên môi cô, “Ghen à?”

Nói rồi hôn thêm cái nữa, kế đó những cái hôn khẽ dày đặc thi nhau đặt xuống. Cảm thấy điện thoại vướng tay, cậu rời tay khỏi mặt cô, nhét điện thoại vào túi trong khi đôi môi không hề rời đi. Chỉ ngay sau đó, đôi tay lại trở về, giữ mặt cô cho những cái hôn tiếp sau đó.

Đã lâu lắm không hôn nhau.

Trong khoang mũi toàn mùi của cậu, càn quét khiến Thịnh Hạ không còn biết mình đang ở nơi đâu, giờ đang là lúc nào. Hôn đến khi cô cảm tưởng mình sắp không đứng nổi, cậu mới từ từ buông ra.

Môi giờ tê rần, lưỡi cũng mất cảm giác, chân cứng đơ vì đứng

quá lâu.

“Dặn người ta một tiếng đã.” Cậu nói nhỏ vào tai, vừa dắt tay cô vừa kéo va li đi về hướng quán cà phê.

Tuy không hiểu gì nhưng Thịnh Hạ vẫn ngoan ngoãn bước theo cậu, nhìn gáy cậu ngơ ngẩn.

Nhớ cậu nhiều lắm, còn muốn hôn cậu nữa.

Trong quán cà phê, thiếu nữ manga ngẩng lên, liếc đồng hồ, nói với Trương Chú: “Mười phút, cậu đã đi mười phút.”

Trương Chú cúi đầu cười, “Xin lỗi, hơi mất kiểm chế một chút. Hôm nay tới đây thôi nhé, về nước có cơ hội sẽ bàn tiếp.”

Thiếu nữ manga giữ thái độ hờ hững: “Mình không nghĩ mình có thời gian để chờ đâu. Mình cũng cần quyết định trong hôm nay.”

Trương Chú không vì vậy mà ngần ngừ: “Vậy chắc chắn quyết định này cực kì quan trọng với cậu. Quân tử không đoạt vật yêu quý của người, mình cũng có việc quan trọng hơn.”

Thiếu nữ manga nghi hoặc.

Trương Chú nói: “Hẹn hò với bạn gái.”

Thiếu nữ manga giật mình, nhìn Thịnh Hạ, gật gù, cầm cốc cà phê lên nhấp một ngụm: “Vậy thì tiếc quá, gặp lại sau.”

“Tạm biệt.”

Thịnh Hạ nghe mà chẳng hiểu mô tê gì. Trương Chú dắt cô đi.

Nơi cậu ở ngay phía trên quán cà phê. Phòng ốc đã cũ nhưng đồ

đạc đầy đủ, có cả bếp và phòng khách. Cậu có bạn ở cùng, nên vơ mấy bộ quần áo rồi dẫn Thịnh Hạ đi thuê phòng khách sạn.

Chỉ dừng chân ở phòng kí túc của cậu trong một khoảng rất ngắn, Thịnh Hạ đã thấy rất nhiều thứ về bản thân: Màn hình máy tính của cậu là hình cô mặc Hán phục, trên bàn cậu bày ba quyển sách cô từng xuất bản, tấm ảnh trong khung ảnh đặt trên bàn cũng là hình cô.

Điều khiến Thịnh Hạ ngạc nhiên là hình trong đó lại là hình cô chụp năm lớp 11 khi tham gia trận chung kết môn viết văn, do Thịnh Minh Phong chụp.

Sao cậu có được nó?

"Tấm ảnh này… cậu lấy từ đâu ra?"

Trương Chú đã dọn đồ xong, chỉ có một túi nhỏ. Cậu liếc qua, đáp bâng quơ: "Bố cậu gửi cho."

"Tại sao?" Thịnh Hạ ngạc nhiên. Cậu có liên hệ với bố cô, hơn nữa còn là loại quan hệ có thể gửi ảnh riêng tư từ bao giờ?

Trương Chú tưởng cô hỏi tại sao là tấm ảnh này, giọng trả lời rất đỗi thản nhiên: "Thì cậu bảo mình không biết cậu lúc 16 tuổi mà? Giờ đã biết rồi đó thôi?"

Thịnh Hạ: …

Đặt cô ở đây, ngày ngày quan sát, thế đã được coi là quen biết?

"Trẻ con." Cô đánh giá.

Trương Chú gỡ khung ảnh cô đang cầm đặt lại lên bàn, phản bác: "Trẻ con chỗ nào? Bạn gái mình xinh đẹp trời sinh, bất kể khi 16 tuổi hay 23 tuổi vẫn đẹp không thể rời mắt."

Má Thịnh Hạ nóng hừng hực. Người này đúng là, ai nói ảnh trẻ con đâu chứ!

Trên đường tới khách sạn, Thịnh Hạ hồi tưởng chuyện ban nãy, hỏi: “Cậu bảo không có bạn học nữ xinh đẹp cơ mà?”

“Người đó không thể coi là bạn học, mình quen qua Thành Trác Dương, học xử lý ngôn ngữ tự nhiên ở Stanford.”

“Vậy đó là?”

Trương Chú hơi ngạc nhiên: “Cậu không nhận ra?”

Thịnh Hạ ngơ ngác, lắc đầu.

Trương Chú: “Đó là nữ sinh khi trước mình cứu ở nhà sách Nhất Phương, tên Viên Tri Ất.”

Chuyện đã từ quá lâu, giờ Thịnh Hạ không còn nhớ mặt thiếu nữ khi đó, riêng thần thái lạnh lùng là vẫn khắc sâu ấn tượng, “Tưởng cậu ấy bị câm điếc?”

“Không, chỉ khiếm thính thôi, không nghe thấy nên không muốn nói chuyện. Mình muốn mời cậu ấy hợp tác, cậu ấy đang suy nghĩ.”

“Vậy là mình làm lỡ việc quan trọng của cậu à?” Thịnh Hạ giật mình, e niềm vui bất ngờ cô mang tới không phải niềm vui thật rồi.

“Không, chẳng sao hết, cậu mới là việc quan trọng. Hẹn hò với cậu, mình không bao giờ để lỡ.”

Cậu nói như một lẽ đương nhiên, thậm chí giọng điệu không lên xuống hay nhấn mạnh. Thịnh Hạ siết tay cậu, vẫn không yên

tâm, “Lần sau cậu đừng thế nữa, cứ nói với mình, mình hiểu mà.”

Bấy giờ Trương Chú mới nhận ra cô rất để ý việc này, bẻo mặt cô, “Không sao thật mà. Vốn dĩ cậu ấy đã không tập trung. Cậu ấy câu con cá của cậu ấy, mình cũng câu con cá của mình, có mục đích riêng cả.”

–

Vào phòng khách sạn, mới đặt va li xuống Thịnh Hạ đã bị cậu nhốt vào vòng tay, cái hôn sâu rơi xuống. Thịnh Hạ nhiệt tình đáp lại cậu. Đến khi cả hai ngã lên cái giường lớn, cậu tạm dừng hỏi: “Còn gì cần thẩm vấn nữa không?”

Đầu óc Thịnh Hạ đã váng vất vì nụ hôn, chẳng còn nghĩ được gì ngoài h@m muốn chiếm lấy cậu. Cô lắc đầu, “Không…”

Trương Chú: “Thế mình sẽ được một tấc tiến một thước đấy.”

“Đừng có dùng thành ngữ lung tung, ư –“

Đâu chỉ đơn giản là được một tấc tiến một thước, mà cậu còn tham lam vơ vét, hạch sách đủ điều, lòng tham không đáy, rắn đòi nuốt voi!

Cô không hỏi cảm xúc của cậu, cậu cũng không hỏi cô đã tới đây thế nào, chỉ in hết nỗi nhớ nhung hiểu lòng vào cơ thể của nhau.

Gió tạnh mưa ngừng, đã là canh ba nửa đêm.

Đây mà là hẹn hò cái nỗi gì? Bỏ qua tất cả giai đoạn đi thẳng tới bước cuối, cả căn phòng chỉ có bằng đấy nơi mà đâu đâu cũng để lại dấu vết như đi chơi du lịch. Cứ như vượt nghìn dặm xa xôi chạy tới chỉ để hú hí với nhau thôi vậy.

Giữa chừng không biết kết thúc lần thứ mấy, cô đói bụng, muốn ăn cơm, cậu đi đặt cơm khách sạn. Cứ tưởng thế là được nghỉ ngơi, ai ngờ đang ăn người này bắt đầu động tay động chân. Khi kết thúc, cô giận dỗi không chịu ăn cơm, cậu hết lời dỗ dành một hồi, cam đoan không tái phạm, ấy thế mới ăn no tạm nghỉ được lát thì đã…

Giờ thì Thịnh Hạ đã hiểu câu đàn ông phải được cho ăn đúng giờ Tân Tiểu Hòa vẫn nói. Bỏ đói quá lâu, cậu không nhịn hỏng người thì cô cũng không đỡ nổi, thực sự quá sức chịu đựng.

Cô mệt không muốn hé răng chỉ một chữ, Trương Chú thì cứ bám nhì nhằng đòi chui vào cổ cô, lải nhải mãi mấy cái xưng hô sến rện…

Ồn quá đi mất!

Ban ngày trông cậu điềm tĩnh là thế, dường sự có mặt của cô chẳng thể khiến cậu kinh ngạc bao nhiêu. Còn giờ cứ như mới kịp tỉnh ra, ôm cô nói hết lời không chịu nới lỏng.

Đúng là trẻ con!

Cậu mới là bé con ấy chứ?

Cô buộc lòng cắt đứt những lời lẩm nhẩm của cậu, hỏi: “Rốt cuộc cậu nói gì với mẹ mình vậy?”

Trương Chú ngẩng lên khỏi ngực cô, “Tưởng không muốn thẩm vấn?”

“Giờ thì muốn.”

“Ăn no rồi nhỉ?”

“…”

Thịnh Hạ tức bốc khói, đá cậu, “Không nói thì thôi!”

“Lại nữa?” Lần này Trương Chú nhanh nhẹn bắt được chân cô, “Đừng có đá đạp mình mãi thế, đá hỏng coi chừng hối hận.”

“Vô liêm sỉ!”

“Ừ, không mặt dày không cưa được vợ.” Cậu thôi vẻ cười cợt, bò dậy, nhảy xuống giường lấy laptop, hỏi, “Dậy xem chứ?”

Cậu đang ở trần, chỉ mặc mỗi cái qu@n lót, vai nở eo thắt đứng trước mặt khiến Thịnh Hạ muốn bỏng mắt, quay mặt đi, “Không dậy.”

Trương Chú cười, không thèm để ý. Cậu ngồi dựa vào đầu giường, laptop đặt trên đầu gối, mở một tập tài liệu, quay màn hình về phía cô.

Mở tệp, bên trong có mấy văn bản.

“Bản kế hoạch công ty trách nhiệm hữu hạn Dĩ Hạ Khoa Kĩ”.

“Hồ sơ gọi vốn cho công ty trách nhiệm hữu hạn Dĩ Hạ Khoa Kĩ”.

“Phương án chia cổ phần công ty trách nhiệm hữu hạn Dĩ Hạ Khoa Kĩ”.

“Bản thỏa thuận trước hôn nhân”.

Dĩ Hạ Khoa Kĩ Arcial Vision.

Cô sẽ không cho rằng cái tên này chỉ là từ gần âm. Trước đó cô đã xem bản kế hoạch doanh nghiệp của cậu, chỉ là trên đó không hề viết tên công ty nên cũng bây giờ mới biết cậu dùng tên mình để đặt.

Cô đã hiểu ra phần nào. Chắc cậu đã gửi tập tài liệu này cho Vương Liên Hoa nhỉ? Với người khởi nghiệp công ty đầu tiên họ thành lập có ý nghĩa cực kì trọng đại, thường sẽ đặt cái tên liên quan tới bản thân. Rốt cuộc nếu thất bại, đó là một hồi ức để nhớ về; còn nếu thành công, cái tên đó sẽ dính liền với người này cả một đời.

Nếu điều này không đại biểu được cho điều gì, thì bản "thỏa thuận trước hôn nhân" đây chính là một tờ khế ước bán thân.

Trong thỏa thuận có vô số điều khoản, rất nhiều điều đề cập tới nội dung trong hồ sơ gọi vốn và phương án chia cổ phần. Tổng hợp lại, ý chính chúng truyền đạt là: Nếu họ ly hôn, bất kể ai sai ai đúng, Trương Chú vẫn sẽ tay trắng ra đi, tất cả tài sản, cổ phần, thậm chí bản quyền sáng chế có từ trước hôn nhân đều thuộc về Thịnh Hạ.

Về sau tình cờ Tân Tiểu Hòa biết về thỏa thuận này, luật sư Tân cảm thán: "Đúng là hành vi của simp chúa! Không khác gì nói bố có ly hôn cũng phải kiếm tiền cho vợ trước."

Suy nghĩ của Thịnh Hạ trống rỗng.

Thỏa thuận trước hôn nhân?

Họ còn chưa bàn tới việc kết hôn, cậu đã chuẩn bị sẵn cả thứ này? Người ta lập thỏa thuận trước hôn nhân là để phân chia rõ ràng tài sản, còn cậu thì để làm gì kia chứ?

"Cậu viết quân lệnh trạng đấy à?" Thịnh Hạ sững sờ không nói nổi.

"Cách dùng từ của văn hào thật khác biệt." Trương Chú vẫn cái vẻ tỉnh bơ chẳng để bụng chuyện gì, "Cách miêu tả nghe hay đấy."

Thịnh Hạ: “Không cần vậy đâu…”

Trương Chú đổi sắc mặt, cái nhìn trở nên trịnh trọng, “Bọn mình không cần, nhưng mẹ cậu thì có.”

Vài ba lời của cậu đã khiến cõi lòng Thịnh Hạ không thể lặng yên, mắt đăm đăm nhìn cậu, “Nhưng, vậy thì sẽ thiệt cho cậu, cậu cam tâm dâng hết thảy thành quả sáng tạo của mình lên ư?”

Trương Chú lấy laptop đi, nhìn cô không dám tin: “Cậu có ý gì, cậu cảm thấy bọn mình sẽ ly hôn?”

Thịnh Hạ: …

Cậu nằm xuống, sà tới cắn môi cô, “Đừng hòng.”

Sáng sớm hôm sau, Trương Chú bị tiếng chuông điện thoại vực dậy. Thịnh Hạ trong vòng tay cũng mở cặp mắt nhập nhèm.

Bực mình, cậu hôn lên trán cô rồi trở mình, với tay qua người cô tới cái điện thoại.

Thấy người gọi là Thành Trác Dương, Trương Chú cong môi nhận máy.

Thịnh Hạ nằm ngay bên cạnh, ngắm cậu với cái đầu bù xù nở nụ cười đắc thắng, phong thái thiếu niên trong veo hòa với thần thái bề trên đầy quyền lực khiến người ta ngơ ngẩn.

“Cá của mình cắn câu rồi.” Trương Chú nói, mở loa ngoài.

Tiếng Thành Trác Dương từ đầu kia vọng tới, có vẻ ảo não, “Cậu với Viên Tri Ất thỏa thuận xong rồi?”

Trương Chú: “Cũng tàm tạm.”

Thành Trác Dương: “Ờ…”

Trương Chú: “Làm sao?”

“Mình…” Thành Trác Dương ngập ngừng, “Mình chỉ muốn hỏi, đợi mình tốt nghiệp thì, còn kịp không?”

Nghe vậy, Trương Chú cười tươi không thành tiếng, còn nháy mắt với Thịnh Hạ, thiếu điều bật tay chúc mừng tại chỗ.

Nhưng lời nói ra vẫn điềm đạm bình tĩnh, “Có thể kí hợp đồng trước, cậu học cứ học, lương vẫn trả bình thường, khi chính thức tham gia vào dự án sẽ kí thỏa thuận đầu tư kĩ thuật.”

“Tiền lương thì không cần đâu, nhưng bên Viên Tri Ất…” Nghe giọng Thành Trác Dương đầy nỗi lo lắng.

Thịnh Hạ cắn môi, nhớ tới cái tính cừu non của Thành Trác Dương. Ôi, đại thần à, bị bán rồi còn đếm tiền cho người ta nữa!

Trương Chú: “Không sao, mình sẽ lo liệu.”

Hai người nói thêm vài chuyện linh tinh. Cũng trong lúc nói chuyện điện thoại, Trương Chú dậy đánh răng rửa mặt, tới khi cúp máy đã gọn gàng sạch sẽ, vui vẻ ôm má Thịnh Hạ thơm liên hồi.

Thịnh Hạ nhìn chăm chăm vào cậu: “Sao cứ thấy cậu giống Tào Tháo đang bẫy Quan Vũ…”

Hớn hở ra mặt vì mới dụ được một nhân tài về dưới trướng.

Không ngờ Trương Chú không phủ nhận, “Không phải Viên Thiệu hay Lưu Biểu là được.”

Thịnh Hạ không hiểu tại sao tự dưng cậu nhắc tới hai người này, có gì tương đồng mà đặt vào với nhau nhỉ?

“Tào Tháo đâu có phải người lương thiện tốt lành?” Cô nhắc. Cô không hoàn toàn khen cậu đâu.

Trương Chú nhướng mày, “Yên tâm, mình không thích vợ người ta.”

Thịnh Hạ: … Ai nói với cậu ý đấy?

Lời tác giả:

Dã sử chép rằng, Tào Tháo không thích thiếu nữ, chỉ thích gái có chồng, vợ người ta.

Chương 95: Ngoại truyện 16: Kết thúc toàn văn

Về nước, Trương Chú lao ngay vào guồng dự án bận rộn. Dự án đầu tiên của bên cậu là ứng dụng AI trong chẩn đoán y tế, vì vậy suốt ngày dẫn các kĩ sư miệt mài trong bệnh viện, dẫn tới đã về nước mà Thịnh Hạ vẫn chẳng được gặp mặt mấy lần.

Học kì sau thạc sĩ năm hai sẵn đã là kì học cam go nhất, vì phải bắt đầu chuẩn bị luận văn thạc sĩ. Thịnh Hạ học liền hai hệ thạc sĩ tiến sĩ nên được giảm tải khâu rắc rối này, nhưng thầy Đàm không để cô nhàn rỗi, lôi cả vào hội phê luận văn cho sinh viên đại học.

Lúc này Trương Chú gọi bảo tết Đoan Ngọ cùng về Nam Lý, suýt thì Thịnh Hạ đã bật thốt, "Cậu có kì nghỉ?"

Cậu bận quay như chong chóng, vừa phải viết luận văn tốt nghiệp vừa phải chạy dự án mà còn có ngày nghỉ?

"Ừ, được nghỉ, bọn mình về kết hôn."

Giọng cậu nghe không khác gì bình thường, Thịnh Hạ thì không được bình tĩnh giống thế.

Tuy cô đã quen với cái kiểu dù chuyện lớn chuyện nhỏ vẫn giữ một thái độ thản nhiên của cậu, nhưng kết hôn? Kết hôn?

"Nhưng, bố mẹ mình…"

“Bố mẹ cậu biết cả rồi.”

“Nhưng…”

“Cũng đồng ý cả rồi.”

“Sao thế được?” Cô còn chưa tốt nghiệp, sao Vương Liên Hoa có thể cho cô kết hôn? Vả lại cũng đã chuẩn bị gì đâu, kết hôn kiểu gì?

Trương Chú: “Đăng ký trước, tốt nghiệp làm lễ cưới.”

“Sao tự dưng vội vàng vậy?”

“Vì “Đại Thánh” đã được phê duyệt, sắp đưa vào ứng dụng trong y tế. Đây là sản phẩm đầu tiên của mình, sản phẩm đầu tiên mà cậu chứng kiến, mình hi vọng nó là tài sản chung giữa vợ chồng của bọn mình.”

“Đại Thánh” là dự án người máy đầu tiên của Dĩ Hạ Khoa Kĩ, có chức năng sàng lọc ảnh chụp CT hỗ trợ trong chẩn đoán.

Thịnh Hạ giật mình, không biết nên trả lời thế nào, chỉ muốn lập tức thu dọn va li về Nam Lý.

Không thấy cô trả lời, cậu tiếp tục: “Thịnh Hạ, giờ mình đang theo dõi số liệu trong bệnh viện. Cậu biết không, gọi là người máy nhưng thực chất nó chỉ là một hệ thống, không có cơ thể, không có thực thể, nhìn không thấy, sờ không được. Nhưng nó có con mắt cực chuẩn xác, có bộ não cực chuyên nghiệp. Việc nó có thể làm nhiều hơn rất nhiều các chuyên gia khoa y học hạt nhân… Cậu biết không, có lẽ trong tương lai nó sẽ xuất hiện ở những vùng sâu xa miền núi, trong những cơ sở khám chữa bệnh cấp cơ sở nhất, trấn giữ ở đó với tư cách chuyên gia phải có ở bất cứ một bệnh viện…”

“Khi trước mình chỉ cảm thấy mình có thể làm một số việc giúp bản thân được sống tốt, nhưng bé yêu, cậu biết không, giờ mình nghĩ có lẽ mình không chỉ có thể giúp bản thân sống tốt thôi nữa. Hôm nay mình rất vui, rất rất vui, cậu có biết không?”

Trương Chú bắt đầu lặp từ.

Thịnh Hạ chưa từng thấy một Trương Chú như vậy. Cậu có EQ cao, cực ít khi mất bình tĩnh, kể cả khi đứng trước người lớn tuổi hơn, có địa vị cao hơn vẫn luôn giữ thái độ như thường, đối đáp tự nhiên. Vì vậy Thịnh Hạ hay có ảo giác hẳn cậu đã nhận một huấn luyện chuyên nghiệp nào đó.

Nhưng lúc này cậu không ngừng lặp lại “cậu có biết không” như đang tìm kiếm một sự đồng cảm. Cậu đã quên mọi mánh giao tiếp, chỉ muốn chia sẻ với cô niềm vui này.

“Mình biết, mình vẫn biết mà…” Thịnh Hạ nhỏ giọng đáp một cách trịnh trọng.

“Nên mình không cầm lòng được, cứ thế gọi điện cho cậu cầu hôn, cậu lấy mình được không? Cùng mình, bọn mình tạo ra nhiều tài sản chung trong hôn nhân như “Đại Thánh” hơn nữa.”

Thịnh Hạ trào nước mắt, nghẹn ngào trả lời: “Vậy giờ mình sẽ mua vé về Nam Lý.”

“Mình đã mua rồi, 7 giờ sáng mai tới trường đón cậu.”

–

Ngày 1 tháng 6, Thịnh Hạ nhận sổ hồng.

“Mỏng quá vậy?” Cô áng chừng.

Bác gái làm thủ tục đăng ký cười bảo, “Cô bé, chứng nhận kết

hôn mỏng thật, nhưng hôn nhân có nhẹ đâu nào?"

Thịnh Hạ gật đầu đồng tình: "Đúng thật."

Trương Chú nắm tay cô, ngắm kĩ ngón tay đeo nhẫn của cô, "Cậu thấy mỏng thì đem đi ép nhựa."

"Thế mình phải mua khung ảnh."

Trương Chú: "Được, đi mua."

"Mua ở tiệm văn phòng phẩm cửa bắc trung học phụ thuộc!"

Trương Chú ngẩn ra, "Thế có cần tới nhà sách Nhất Phương mua cuốn "Luật Hôn nhân", sau đó ra tiệm dụng cụ thể thao mua thêm đôi băng gối, sau đó nữa hẵng ra tiệm văn phòng phẩm mua khung ảnh?"

Thịnh Hạ ngạc nhiên: "Sao cậu biết kế hoạch của mình?"

Trương Chú: "Chỉ có đồ ngốc mới cảm thấy kế hoạch của mình rất bí mật kín kẽ."

"..."

Thịnh Hạ: "Ơ Chú, đâu có đúng, làm gì có cuốn "Luật Hôn nhân", điều khoản này ở trong "Luật Dân sự" hết mà, chương Hôn nhân Gia đình đó."

"..."

Trương Chú: "Không phải chứ đồ ngốc này, làm gì có xưng hô nào là Chú, gọi ông xã."

"..."

Biết nói thế nào đây? Khó mở lời quá! Thịnh Hạ quay lưng định chạy, đột nhiên nhận ra điều sai sai, cậu còn gọi cô là đồ ngốc á?

Trương Chú từ từ bước theo đằng sau, chỉ chờ cô ngoái lại, "Không đúng, không có xưng hô đồ ngốc, cậu phải gọi là..."

"Bà xã." Cậu ngắt lời cô, tiếng gọi bật ra rất đỗi tự nhiên.

Thịnh Hạ nghẹn lời, không đường chối cãi. Trong cái nhìn mỗi lúc một nghiêm túc của cậu, cô phát ra tiếng lí nhí như muỗi vo ve, "Ông xã..."

Ở chốn đông người, trước cổng vào nơi đăng ký kết hôn, Trương Chú bóp cằm Thịnh Hạ hôn quên mọi thứ.

Giờ họ đã hợp pháp, ai thèm quan tâm có văn minh hay không.

Nơi đăng ký kết hôn không xa trung học phụ thuộc. Thịnh Hạ muốn đi bộ, tất nhiên Trương Chú chiều theo. Hai cô cậu tay nắm tay, bước dọc con đường mòn qua công viên ven sông, vừa đi vừa chơi trò nối câu nhạt nhẽo như vô số lần hẹn hò ngẫu hứng đã từng.

"Đây mới là lần đầu bọn mình đi bộ trên đường Nam Lý ấy nhỉ?" Thịnh Hạ nói.

"Ừ."

"Đây là lần đầu mình ra đường sau khi kết hôn nhỉ?" Thịnh Hạ tiếp.

"Ừ."

"Sao cậu không nói gì hết!" Thịnh Hạ bực mình.

Trương Chú dừng bước nhìn cô, "Mình đang nghĩ, đã hợp pháp

rồi, có phải cậu sẽ không xấu hổ nữa?"

Tai Thịnh Hạ tức thì đỏ ửng.

Họ đang trên đường đó, sao trong đầu cậu chỉ có chuyện đó thôi vậy!

"Xem ra là không rồi." Trương Chú miết tai cô, "Chắc cậu phải xấu hổ cả đời mất."

Thịnh Hạ: "Không được hả?"

Trương Chú gật gù: "Được chứ. Quá lắm thì, cậu xấu hổ cứ xấu hổ, mình thích cứ được một tấc tiến một thước, không sao cả."

Thịnh Hạ lên giọng: "Đi nhanh lên! Mặt trời sắp lặn rồi!"

Nhà trường đang nghỉ tết Đoan ngọ, đa số học sinh lớp 10, 11 đã về nhà, sân trường khá vắng lặng.

Thịnh Hạ mua khung ảnh và hai cốc nước ép dưa chuột, Trương Chú cũng đã lo lót xong bác bảo vệ. Cả hai tay nắm tay nghênh ngang vào trường.

Trương Chú rút tay khỏi tay cậu, nói như thật: "Trong trường không được nắm tay, coi chừng bị giám thị bắt tội yêu sớm!"

Trương Chú vô cùng phối hợp, "Cậu nói đúng, bà xã."

Gần đến kì thi đại học, quảng trường Đào Lý treo đầy những mảnh giấy note cầu nguyện.

Thịnh Hạ nói: "Năm đó cậu đã viết gì ấy nhỉ?"

"Không nhớ, mình không tin mấy thứ này."

Câu trả lời trong dự liệu. Thịnh Hạ nhướng mày, “Đoán thử xem mình đã viết gì?”

“Một ước Hà Thanh Hải Yến, hai ước bố mẹ khỏe mạnh, ba ước mình, cậu đều như nguyện, tháng Chín gặp lại nhau?”

Thịnh Hạ thêm một lần kinh ngạc, “Sao cậu biết?”

Trương Chú ra vẻ “khó đoán lắm à?”, cười nói: “Ước thôi mà như viết mật mã ấy, đi đâu cũng một câu lặp đi lặp lại.”

“Cậu nhạt thật đấy.”

“Đi thôi.” Trương Chú lôi cô đi, quả thật không có hứng thú với mấy thứ phong kiến mê tín này.

Thịnh Hạ níu cậu lại, “Chờ tí, để mình ước đã.”

Hết cách, Trương Chú đành phải chờ.

Thịnh Hạ chắp tay vào nhau, lẩm nhẩm: “Cầu các em phát huy vượt bình thường, có một chuyến du lịch tốt nghiệp tốt đẹp mĩ mãn, tháng chín gặp gỡ người sẽ bên nhau tới bạc đầu…”

Đôi môi Trương Chú vô thức nhếch lên khe khẽ, yên lặng ngắm cô cầu nguyện cho người khác bằng sự thân thiện với vạn vật và tình yêu thương dịu dàng nhất.

Chí nhu, chí hiền, chí thiện, chí mỹ. Trương Chú nghĩ tới những từ ấy, dùng nó để hình dung Thịnh Hạ – nửa kia của cậu.

“Chị là linh vật may mắn, ước gì cũng linh, các em cố lên!”

Trương Chú: …

Bước tới bãi xe, Thịnh Hạ sinh tò mò: “Lúc đó các cậu lấy đâu ra

chỗ tạp chí với đ ĩa phim đó vậy? Sao mà được nhiều thế?"

Khi đó cô sợ chết khiếp, còn tưởng đã gặp loại biến thoái cơ.

Trương Chú: "Bạn của Hầu Tuấn Kỳ mang từ nước ngoài về, bọn Lưu Hội An cũng đòi nên mang theo nhiều."

"Thế cậu có xem không?"

"Có."

"…"

Tự dưng một luồng dịch chua trào lên trong dạ Thịnh Hạ. Cậu từng xem người khác, dẫu có vẻ đây là điều rất bình thường với con trai thời cấp ba, nhưng ắt hẳn những cô gái trong những bộ phim đó đều rất giỏi?

Rồi cô chợt nghĩ, cậu nói cô xấu hổ, có phải đang ám chỉ cô nhạt nhẽo?

Càng nghĩ càng tủi, Thịnh Hạ quay đi nhìn đằng trước, không nói thêm nữa.

Thấy cô tự dưng cúi gằm xuống, Trương Chú thầm kêu không ổn, hỏi: "Mình nói có xem nên cậu không vui à?"

"Phải!" Cô trả lời thành thật.

Trương Chú: "Sau đó mình không xem nữa đâu."

"Sau đó nào?"

Trương Chú nhớ về những chuyện thời niên thiếu, bật cười: "Từ khi mơ thấy cậu."

“Mơ thấy mình cái…” Thịnh Hạ dừng bặt. Cô đã hiểu đáp án, lời này hỏi ra chỉ tổ khiến mình xấu hổ hơn thôi.

Nhưng Trương Chú không có ý bỏ qua, hạ giọng nói nhỏ: “Mơ thấy cậu ở nhà sách Nhất Phương…”

“Dừng!” Thịnh Hạ kiễng chân bịt miệng cậu, “Ở nơi đèn sách, không được tuyên dâm.”

Tiếng cười của Trương Chú bị chặn đứng, đến khi không nhịn nổi mới gỡ tay cô ra, mỉm cười giải thích: “Mình chỉ mơ cậu gọi tên mình mãi thôi…”

Thịnh Hạ: …

Lươn lẹo, chắc chắn là thế!

Tới tòa nhà dạy học, Thịnh Hạ lại hỏi: “Cậu nhớ lúc mình bị thương, cậu cõng mình từ tầng năm xuống không?”

“Ừ.”

“Biết khi đó mình đã nghĩ gì không?”

Trương Chú im lặng chờ cô nói hết.

Thịnh Hạ: “Mình đã nghĩ, mối tình đơn phương của mình thật hạnh phúc, chí ít được cùng cậu ngắm phong cảnh năm tầng.”

Đôi mắt Trương Chú thẫm dần, bỗng nắm tay cô bước lên tầng.

Thịnh Hạ bật thốt: “Ơ bảo về thăm A6 mà?”

“Ngắm hoàng hôn đã.”

Giờ họ đang ở tầng một, qua kẽ lá, tia nắng đã khuất. Leo lên

tầng hai, nhìn ra nơi xa nhất cũng chỉ thấy mặt hồ nhân tạo của nhà trường. Đến tầng ba, đã có thể nhìn thấy công viên ven sông và đường cái ngoài trường. Tầng bốn, tầm nhìn trở nên rộng thoáng. Dưới chiều tà, nước sông gợn lấp lánh, mặt trời ẩn sau những tòa nhà cao tầng, chỉ còn một nửa tròn trĩnh lộ diện. Tầng năm, cảnh tấp nập đằng xa và sự tĩnh mịch những nơi gần ở trọn trong mắt. Chiều hôm vạn dặm, thành phố vàng óng như trải gấm.

Họ nhoài người trên lan can ngắm hoàng hôn. Thi thoảng có học sinh đi qua, ngoái nhìn với sự tò mò, trong đôi mắt có vẻ khó hiểu.

Không ai hiểu sự lãng mạn của họ.

Nhân lúc một nhóm học sinh vừa đi qua, xung quanh không có ai, Thịnh Hạ kiễng chân thơm khẽ một cái lên má Trương Chú, "Thơm một cái, ăn mừng ước mơ của mình thành hiện thực."

Trương Chú sửng sốt, cúi nhìn nụ cười trong veo của cô dưới nắng tà óng ánh.

Bóng tà lặn khuất sau đường chân trời, họ tay nắm tay quay trở đi. Đột nhiên Trương Chú ngồi xổm xuống trước mặt cô, "Lên đi."

Thịnh Hạ ngần ngừ một thoáng, "Giờ mình nặng hơn hồi đó rồi."

"Nhanh lên." Cả lời cậu cũng giống hệt thuở xưa.

Thịnh Hạ mím môi, ngả lên sống lưng cậu. Lần này cậu không cần để ý giữ kẽ mà tự nhiên xốc mông cô, bước những bước vững vàng hơn hẳn.

Khi sắp xuống tầng một, Trương Chú hỏi: "Thế cậu có biết khi

đó mình nghĩ gì không?"

"Hả?"

"Mình đã nghĩ, tại sao cậu không để mình chịu trách nhiệm cả đời? Nếu cậu để mình chịu trách nhiệm cả đời, thì tốt biết mấy."

Trương Chú cõng cô tới tận cửa sau A6 mới thả xuống, quay lại nói: "Vì vậy, người có ước mơ thành hiện thực là mình, đồ ngốc."

Thịnh Hạ ngơ ngác nhìn cậu, mọi thứ trước mắt như cảnh trong tranh.

Những vạt nắng hiu hắt hoàng hôn lướt qua vai cậu cùng cơn gió, sâu trong đôi mắt cậu là tia sáng soi tỏa, cảm tưởng vẫn một thiếu niên năm xưa.

Trong phòng học, quạt quay ù ù, bài thi tứ tán.

Ngoài cửa sổ, long não rậm cành, ve kêu mải miết.

Cảm tưởng vẫn là mùa hè năm ấy.

–

Năm sau, cũng ngày 1 tháng 6, Thịnh Hạ và Trương Chú tổ chức lễ cưới ở Nam Lý.

Vì Vương Liên Hoa và Thịnh Minh Phong bất đồng ý kiến, thành thử cuối cùng chỉ có thể cử hành hôn lễ theo kiểu truyền thống.

Hội phù dâu của Thịnh Hạ ai ai cũng ghê gớm, một Tân Tiểu Hòa một Liêu Tinh đã đủ khiến hội phù rể ngoài cửa méo mặt. Cuối cùng Trương Chú vẫn phải lên trận, viết một bài thơ giục mới được thả cho qua.

“Chú này, sao giỏi thế, còn biết viết thơ nữa?” Hầu Tuấn Kỳ trầm trồ.

Trương Chú bắt đầu giở chiêu nịnh vợ: “Bà xã dạy giỏi.”

Tân Tiểu Hòa phủ đầu: “Bây giờ nịnh vợ cũng vô dụng, không có lì lì thì miễn bàn!”

Dương Lâm Vũ dâng bao, “Cam đoan đủ!”

“Cậu tránh ra.” Tân Tiểu Hòa không trúng chiêu, “Hôm nay phải khiến anh Chú xấu mặt, nếu không mình chết không nhắm mắt!”

“Xùy xùy, không được nhắc từ này, nếu không mình chết không nhắm mắt!”

Trương Chú trưng cái mặt muốn dày xéo sao cứ việc, mồm miệng vẫn không nể nang ai, “Chết không nhắm mắt? Anh Vũ không hầu hạ tới nơi tới chốn à?”

“Ha ha ha ha ha ha.”

“Kéo hết tới đây làm gì thế hả? Mau đi tìm giày đi chứ!”

“Đuổi đi cũng được thôi, cho tí gợi ý đi mà.”

Trương Chú không thiếu cách trị Tân Tiểu Hòa, ải khó nào cũng vẫn vượt qua, bế cô dâu đi dễ dàng.

Nơi tổ chức nghi lễ trang trí kiểu phương tây. Vì đa số khách mời là người trẻ tuổi nên trong kế hoạch có mục chơi game. Người máy mà đối tác kinh doanh của Trương Chú tặng đang chỉ dẫn mọi người chơi game, có cả thiết bị thực tế ảo VR nên mang tới cảm giác rất khoa học viễn tưởng. Trước khi hôn lễ bắt đầu, các vị khách đều chơi hết mình, còn được tích lũy điểm trong game

để đổi mô hình người máy. Hôn lễ cử hành theo cách mới lạ và rất sôi động, không chỉ phù hợp với yêu cầu mâu thuẫn của Vương Liên Hoa và Thịnh Minh Phong mà còn giúp cả khách, chủ cùng vui.

Khi người chứng hôn bước lên, các bạn đại học của cả Thịnh Hạ và Trương Chú đều nghệt mặt.

Quan lớn trên bản tin thời sự đó.

“Thịnh Hạ giấu kín thật!”

“Anh Chú thì không phải à?”

“Phục sát đất.”

Khi đặt tay Thịnh Hạ vào tay Trương Chú, tay Thịnh Minh Phong cũng run run, “Bác giao đứa con gái bác yêu nhất cho cháu. Bạn Trương Chú, cháu không được khiến bác thất vọng.”

Cách gọi “bạn Trương Chú” khiến khá nhiều vị khách bật cười, lại khiến nhóm bạn cấp ba như Tân Tiểu Hòa hay Hầu Tuấn Kỳ rớm nước mắt.

Trương Chú suýt đánh đổi cả tính mạng mới được xuất hiện trước Thịnh Minh Phong với tư cách “bạn Trương Chú”. Rồi để chuyển từ “bạn Trương Chú” tới chồng Thịnh Hạ, cậu đã phải đi một con đường dài cỡ nào.

Trương Chú nắm chặt tay Thịnh Hạ, chỉ hơi gật đầu.

Vương Liên Hoa lên sân khấu với chị gái bên nghi lễ đi sau. Chị gái bưng một cái tráp lớn khiến các khách mời đều tò mò. Khi mở tráp, ai nấy đều kinh ngạc.

Bên trong là hai nửa thạch cao đã cắt đôi của cái chân bó bột.

“Hôm nay nhân lúc có mặt các bạn học của Hạ Hạ, cô tặng phần bó bột đã cất giữ bảy năm này cho Trương Chú. Trên nó có nét bút của rất nhiều các bạn, xem thử đây là chữ ai nhé, ‘đại học Đông Châu, mình tới đây’ bạn Tân Tiểu Hòa viết…”

Dưới sân, Tân Tiểu Hòa đang khóc sụt sịt nghe vậy quay ngoắt sang cười, “Hu hu hu mình không làm được, nhưng vẫn sống rất tốt.”

“Ở đây còn có, ‘Tiểu Mạch phải giảm cân lên đại học tìm bạn trai’…”

“Ha ha ha ha ha ha ha.”

Tiểu Mạch run rẩy: “Trong lễ cưới của bạn thân mà chết vì xấu hổ cả nhà ui.”

Vương Liên Hoa đọc thêm mấy dòng, hội bạn cấp ba đã cười lăn cười bò.

“’Đời này do mình, tự quyết tự đi’, là bạn Trương Chú viết.” Không ngờ Vương Liên Hoa cũng học cách gọi Trương Chú của chồng trước. Những tiếng cười thiện ý vang lên.

“Trương Chú à, sau này thành hai người rồi, sau nữa sẽ là ba người, bốn người… đời này không còn do mình tự quyết nữa.”

“’May được quen người mặt hoa đào, từ đây xuân ấm phủ ruộng xa’, chữ đẹp thế này, tất nhiên là do con gái Thịnh Hạ yêu quý của cô viết. Khi ấy con bé bảo cô là viết tặng các bạn, hôm nay ở đây cô muốn hỏi các bạn của Thịnh Hạ, trong lớp các cháu, ai tên Tống Giang?”

Gương mặt luôn tỉnh bơ của Trương Chú xuất hiện vẻ ngỡ ngàng.

Vương Liên Hoa trầm giọng: “Trương Chú, hi vọng cháu sẽ là cơn mưa kịp lúc của Thịnh Hạ.”

Cả hôn lễ chìm trong tĩnh lặng.

Lớp trang điểm kĩ càng của Thịnh Hạ nhòe nhoẹt bởi nước mắt. Trong tầm nhìn mờ nhòe, gương mặt Trương Chú mỗi lúc một gần. Trong tiếng chúc phúc của tất cả mọi người, cậu trao cô một nụ hôn.

Một cái hôn thật dài.

Trong mùa hè nơi vạn vật sinh sôi, trong mùa hè mang tên nhau này.

–

Cuộc sống sau lễ cưới vẫn ai bận việc nấy. Thịnh Hạ và Trương Chú đều không có ý định đẻ con quá sớm.

Một mặt vì cô còn đang học tiến sĩ, mặt khác vì Trương Chú cũng rất bận.

Dĩ Hạ Khoa Kĩ đã thành lập được hai năm, bất kể về mặt công nghệ hay ứng dụng thực tế vẫn luôn đi đầu trong các công ty khởi nghiệp cùng ngành, đã tạo ra hơn mười kiểu ma trận AI cho sản phẩm. Nhiều công ty cùng ngành lên mạng gièm pha về bối cảnh chính trị của người sáng lập Dĩ Hạ Khoa Kĩ; cũng có người đặt câu hỏi về giá trị các chứng nhận của công ty. Nhưng không thể phủ nhận tốc độ trưởng thành của Dĩ Hạ Khoa Kĩ khiến người ta chỉ có thể mỏi mắt trông theo, doanh thu đứng hàng đầu trong ngành, đã thuận lợi bước vào vòng gọi vốn series C.

Nhưng có bận hơn nữa thì mỗi năm khi Thịnh Hạ nghỉ hè,

Trương Chú vẫn dành ra mười ngày phép năm đi du lịch với cô.

Cô vẫn tự quay vlog và cắt ghép, lượng follow theo dõi ngày càng nhiều. Cô rất hài lòng, mỗi khi lượng fan tăng tới một mức cao mới đều sẽ đăng một tập dạng chia sẻ thúc đẩy văn hóa, thuộc kiểu làm vì đam mê.

Bình thường miễn không phải đi làm, Trương Chú sẽ ra phố đi dạo với Thịnh Hạ, cùng nhau xem phim, ghé nhà sách hoặc chỉ đơn giản là ở nhà đọc sách.

Chỉ là số lượng sách của Thịnh Hạ thực sự nhiều quá mức, giá sách đầy thì tận dụng bàn trà, bàn trà hết chỗ thì để luôn dưới đất, khiến cho sách của Trương Chú bị nhấn chìm không tìm ra.

Không chỉ sách mà bất cứ thứ gì cô cũng có rất nhiều, từ quần áo giày dép cho tới túi xách trang sức, cứ la liệt rối cả mắt. Chỉ riêng dầu gội đầu đã có tận mấy loại, được phân chia loại riêng dùng cho từng mùa. Đồ skincare càng khỏi phải nói, mỗi tối đều phải ngồi trước gương bôi bôi trét trét bảy tám thứ gì gì đó lên mặt không biết mệt.

Có một điều hơi lật đổ nhận biết của Trương Chú: Hóa ra tiên nữ mệt như vậy, làm cậu nhìn cũng thấy mệt thay.

Trương Chú biết Thịnh Hạ không phải người ham vật chất, cô chỉ đơn giản là kĩ tính, cầu kì. Cưới cô công chúa Disney về nhà, xem ra hai trăm mét vuông cũng không đủ ở rồi.

Trương Chú tắm xong đi ra, thấy phòng quần áo ngày càng không kẽ hở, nghĩ như thế.

Ngoài ra còn một điều nữa cũng khác với tưởng tượng của Trương Chú: Thịnh Hạ không chỉ không biết nấu cơm mà còn không biết sắp xếp đồ đạc.

Vì vậy khi ở nhà toàn là cậu nấu cơm, còn khi đi xã giao thì trước khi ăn sẽ dặn nhà hàng đưa cơm tới, làm vậy cô cũng có thể biết cậu đang xã giao ở đâu.

Cuối tuần, nếu rảnh rỗi Trương Chú sẽ tổng dọn dẹp, thi thoảng Thịnh Hạ cũng làm chân chạy vặt. Nhưng Trương Chú thấy cô quét nhà xong phải rửa tay bôi skincare dưỡng ẩm một lượt, cuối cùng còn phải khử trùng khăn lau chổi thì đã bỏ luôn ý định vợ chồng chia sẻ việc nhà, cũng bỏ luôn tham vọng dùng việc nhà thúc đẩy tình cảm vợ chồng.

Có thời gian đó, không bằng để "được một tấc tiến một thước" nhiều nhiều.

Thôi cứ giao hết cho giúp việc là đơn giản nhất.

Nhưng dù vậy, Thịnh Hạ vẫn hoàn toàn không nhận ra mình "ốc không mang nổi mình ốc", còn đi nuôi một con mèo.

Nói là khi cậu không ở nhà còn có nó cùng cô đọc sách.

Nói thế thì ai từ chối nổi? Trương Chú sầm mặt không quá ba giây đã bị những tiếng ông xã liên hồi thuyết phục.

Bình thường cô chỉ gọi tên "Chú", khi tức giận gọi "Trương Chú", có việc nhờ mới chịu gọi "ông xã".

Trương Chú đã nhìn thấu suốt.

Vì vậy trừ dọn dẹp vệ sinh, nấu cơm giặt đồ, giúp việc còn phải kiêm cả việc chăm mèo.

Chung sống cùng nhau tất nhiên sẽ khiến bại lộ vài điểm xấu, tuy thế Trương Chú không cảm thấy Thịnh Hạ thay đổi.

Dường như ở trong khói lửa nhân gian, cô vẫn mãi không dính

bụi bặm hồng trần.

Trương Chú luôn có thể tìm được sự bình yên ngay khi bước chân qua ngưỡng cửa. Mỗi lần tăng ca về nhà, ôm cô, hôn cô, những mệt mỏi trần thế tức khắc được xoa dịu vỗ về.

Cho dù cô chỉ ngồi trong đống sách lộn xộn, ngẩng đầu lầu bầu một câu "cơm tối nay cậu gọi không ngon lắm", cõi lòng cứng như sắt đá khi ở ngoài của cậu sẽ mềm hóa.

Ở cùng người thiện, như phòng vắng đón lan thơm.

Cô chỉ cần ngồi yên một chỗ, thảy mọi điều xung quanh sẽ là vừa đẹp.

Cô yên lặng ở trong thế giới nhỏ của họ, trở thành điều lãng mạn chân thực nhất.

–

Thịnh Hạ được mời tham gia chương trình gameshow "bẻ câu ngắt chữ", không ngờ gặp người quen.

"Thịnh Hạ."

"Trần Mộng Dao."

"Ừ, lâu rồi không ai gọi mình cái tên này."

Trần Mộng Dao đã lấy nghệ danh, mấy năm nay mãi vẫn bình bình trong giới, người không quan tâm tới giới giải trí như Thịnh Hạ không thể biết tới được.

"Mình thường coi video của cậu đấy." Trần Mộng Dao nói, "Còn từng mua sách của cậu nữa."

Thịnh Hạ ngạc nhiên, “Tệ thật, lộ tẩy rồi.”

Trần Mộng Dao nói nhỏ: “Để phông bạt thôi, cũng chẳng đọc mấy.”

Cả hai nhìn nhau, bật cười.

“Mình vẫn hay thấy tin về chồng cậu.” Trần Mộng Dao bồi hồi, “Không ngờ cậu ấy giỏi như vậy. Nói sao đây nhỉ, cũng biết cậu ấy giỏi rồi, nhưng giỏi tới mức này, tự dưng cảm thấy thật khó tả…”

Thịnh Hạ mím môi, hơi gật đầu. Cô có thể hiểu ý của Trần Mộng Dao.

Không biết tiếp lời thế nào, không khí đột nhiên trở nên trầm lặng. Từng là “tình địch”, quả thật họ cũng không có nhiều chuyện để nói, khi đối mặt dẫu thoải mái vẫn thấp thoáng sự lúng túng tế nhị.

“Nhưng Thịnh Hạ này, cậu đã viết nhiều sách như vậy, kể về rất nhiều người, sao chưa từng có ý định viết về cậu ấy?” Bỗng Trần Mộng Dao hỏi.

Từ khi trao đổi, Trần Mộng Dao chưa từng nhắc tới cái tên Trương Chú. Có lẽ vì đọc nó lên sẽ làm động chạm tới kí ức nhạy cảm trong lòng.

“Bị hiểu sai là số mệnh của người truyền tải.” Thịnh Hạ ngẩng lên, từ từ nói, “Mình không đủ sức viết về cậu ấy.”

Viết về người khác, cô có thể ung dung đặt bút, không lo nghĩ ngần ngại. Nhân vật lịch sử sẽ không thay đổi chỉ vì vài ba câu chữ của cô.

Nhưng cậu thì khác.

Ngôn ngữ kém cỏi của cô không đủ vẽ nên một Trương Chú.

Trần Mộng Dao nửa hiểu nửa không, cuối cùng thở dài: "Ầy, tiếc thật. Biết nói sao nhỉ, chắc cậu ấy là tiếc nuối trong thanh xuân của rất nhiều người, trong đó có mình."

Buổi quay chương trình hôm ấy kết thúc khá muộn. Trương Chú lái xe tới đài truyền hình đón Thịnh Hạ, khi đi có lướt qua chiếc xe thương vụ của công ty quản lý của Trần Mộng Dao.

"Trương Chú!" Bỗng Trần Mộng Dao hạ cửa sổ xe, gọi.

Trương Chú ngẩng nhìn theo phản xạ. Xe của Trần Mộng Dao không dừng lại, chỉ giảm tốc độ, thấy cô cười vẫy tay với bên này.

Đến khi chiếc xe thương vụ khuất sau ngã rẽ, Trương Chú mới nhớ ra đó là ai, cúi đầu cười.

Thịnh Hạ xích lại, quan sát cậu.

Trở thành thương nhân, Trương Chú lột bỏ vẻ non nớt vốn dĩ, lúc này gương mặt điển trai, vẻ ngoài thẳng thớm đã diễn tả nhuần nhuyễn hai chữ "tinh anh".

Nhưng đôi mắt cậu vẫn trong vắt tựa năm nào, chốc chốc lóe lên tia sáng ranh mãnh. Chí ít là khi nhìn cô, nó chưa từng lẫn những tạp niệm.

"Cậu là tiếc nuối trong thanh xuân bao nhiêu người ấy nhỉ?" Thịnh Hạ lầu bầu.

Trương Chú hôn khẽ lên môi cô, "Gặp bạn học cũ rồi sinh thổn thức? Các cậu nói gì vậy?"

“Nói về cậu.” Thịnh Hạ cố tình ra chiều khó xử, cả nghĩ, “Bao năm trôi qua mà vẫn nhận ra, cậu vẫn nhung nhớ người ta không quên đấy nhỉ?”

“Chưa từng có nhung nhớ, lấy đâu ra không quên?”

Thịnh Hạ ngồi thẳng lại, dựa vào lưng ghế, đánh giá: “Vô tình.”

Trương Chú bật cười, khởi động xe.

Cảnh đêm thành thị sầm uất lướt vụt qua cửa sổ. Trong xe nhạc du dương, Trương Chú ngân nga theo không rõ tiếng.

Bỗng Thịnh Hạ cảm thấy giờ cũng chẳng khác gì năm ấy khi ngồi sau yên chiếc xe điện.

Họ vẫn chỉ là họ.

“Ông xã.” Cô khẽ gọi.

“Hử?”

“Ông xã.”

“Ừ.”

“Ông xã ông xã ông xã.”

“Đừng gọi nữa, đoạn này không chạy nhanh được.”

“…”

Về đến nhà, Thịnh Hạ phải trả giá cho một phút bốc đồng của mình.

Ai kia đã thỏa mãn bò dậy nấu cơm, tiếng ngân nga vọng ra từ

phòng bếp.

Thịnh Hạ trở dậy, đi qua phòng khách vào thư phòng.

Ti vi đang bật, trên màn hình là ván game cậu đã chơi được nửa, con mèo nằm bò trên sô pha, lặng lẽ quan sát mọi điều trong căn phòng.

Thịnh Hạ ngồi vào bàn, gõ đoạn mở đầu của tác phẩm mới –

[Tháng Bảy đi qua, trận mưa dai dẳng kết thúc, vầng dương rạng rỡ leo cao, đất trời sạch trong như gột.]

[Sân trường trong kì nghỉ hè vắng không bóng người, ve sầu nấp trên tàng cây long não kêu râm ran không biết mệt.]

[Chào mừng đến với Mùa hè có cậu làm tên.]

[Hết]

Nội dung từ **Chương 1** đến **Chương 95: Ngoại truyện 16: Kết thúc toàn văn**

Truyện được tải từ DTV EBOOK

Userscript được viết bởi: lelinhtinh